

Thanh Thanh Lục La Quần

Edit + Beta: Liệt Hỏa Các | Des by Mạc Y Phi

LY HỒN KÝ

LY HỒN KÝ

Thanh Thanh Lục La Quần

Ngôn Tình

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, sủng

Editor:Liệt Hỏa Các

Beta: Mặc

Poster: Mặc Y Phi

Cô mới vừa bước vào nhà đã bắt gặp một vị ốc tiên sinh ở trong nhà (ốc tiên sinh là chàng trai được mọi cô gái yêu mến).

Sau một thời gian cô bắt đầu có bạn trai nhưng có điều bí ẩn là không ai biết được mặt bạn trai cô.

Cô cứ nghĩ mình sẽ lấy chồng quý như vậy đến cuối đời nhưng không ngờ ông trời thương xót cho hồn nhập lại vào xác.

Danh sách thuộc tính của nam chính:

Debuff: nhược điểm: Ly (2) hồn, khi đối mặt với nữ chính chỉ số thông minh là âm.

(2) Ly: rời

*Buff: ưu điểm: đẹp trai ✓ cao to ✓ nấu nướng ✓ chiều vợ ✓ trung
khuyến ✓ kiếm tiền ✓ làm việc nhà ✓....*

*Nam chính: (# ▽ #) muốn cưới được vợ, điểm mấu chốt là phải
lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, và vào được phòng
ngủ của cô ấy!*

*Nữ chính: Trong biển người mênh mông rộng lớn em chỉ có một linh
hồn để bầu bạn.... Thôi quên đi, em sắp bị sự ngu ngốc của anh làm
cho khóc rồi đấy, anh có biết không?*

*P/s 1: Trong trạng thái ly hồn, linh hồn và thể xác bị chia lìa, nhưng
trạng thái của linh hồn không giống như quỷ hồn, cụ thể là 'ly hồn ký'
có thêm vài yếu tố kì ảo, nội dung cụ thể có thể ấn vào Chương 1:
giới thiệu.*

*P/s 2: Chỉ có ngọt sủng không ngược, hoan nghênh mọi người nhảy
hố.*

Mục lục

- Chương 1: Lời mở đầu
- Chương 2
- Chương 3: Nữ pháp sư
- Chương 4: Hiện hình
- Chương 5: Buôn chuyện
- Chương 6: A!?!
- Chương 7: Cùng đọc truyện
- Chương 8: Đến ngày
- Chương 9: Thăng chức
- Chương 10: Duyên phận
- Chương 11: Hòa thuận
- Chương 12: Vệ tổng
- Chương 13: Hoàng hốt
- Chương 14: Việc nhỏ
- Chương 15: Hung thủ
- Chương 16: Cúp điện
- Chương 17: Trong khu nhà
- Chương 18: Khẩn trương
- Chương 19: Chìm đắm
- Chương 20: Dụ dỗ
- Chương 21: Chị em
- Chương 22: Ngoài ý muốn
- Chương 23: Thoát khỏi nguy hiểm
- Chương 24: Về nhà
- Chương 25: Cuộc sống
- Chương 26: Đi công tác
- Chương 27: Quách Đình
- Chương 28: Nồng nhiệt
- Chương 29
- Chương 30: Triệu Gia
- Chương 31: Lòng tốt

Chương 32: Hạnh phúc
Chương 33: Sinh nhật
Chương 34: Đi du lịch
Chương 35: Bạch Giác
Chương 36: Biến đổi
Chương 37: Trò chuyện
Chương 38: Mối tình đầu
Chương 39: Buông bỏ
Chương 40: Đêm đầu tiên
Chương 41: Sau đó
Chương 42: Bạt tai
Chương 43: Ma nữ
Chương 44: Hoa hoa
Chương 45: Oán hận
Chương 46: Thân thể
Chương 47: Chuyện cũ
Chương 48: Buông
Chương 49: Dị biến
Chương 50: Kinh hồn
Chương 51: Hồi hồn
Chương 52: Gặp em
Chương 53: Nỗ lực
Chương 54: Quán quýt
Chương 55: Bản năng
Chương 56: Xuất viện
Chương 57: Tương tư
Chương 58: Ngọn nguồn
Chương 59: Kiếm tiền
Chương 60: Quyết định
Chương 61: Chải lông
Chương 62: Hẹn hò
Chương 63: Lạc đường
Chương 64: Nhịp tim

Chương 65: Công tác
Chương 66: Ăn Tết
Chương 67: Họ hàng
Chương 68: Tuổi thơ
Chương 69: Học tập
Chương 70: Giao thừa
Chương 71: Năm mới
Chương 72: Bữa cơm
Chương 73: Say rượu
Chương 74: Đánh cược
Chương 75: Chi bảo
Chương 76: Bất ngờ
Chương 77: Tiểu nhân
Chương 78: Tội thân
Chương 79: May mắn
Chương 80: Thăm dò
Chương 81: Âm mưu
Chương 82: Nhớ lại
Chương 83: Hiểu
Chương 84: Mang thai
Chương 85: Dứt khoát
Chương 86: Kết hôn
Chương 87: Họ linh
Chương 88: Yêu
Chương 89: Ngoại Truyện 1: Tiểu Bạch lớn và Tiểu Bạch nhỏ tranh giành tình cảm
Chương 90: Ngoại Truyện 2: Khi Kim Thu gặp thiếu niên Bạch Tuyên

Chương 1: Lời mở đầu

Trước khi đào hố này, tôi vẫn muốn viết một hố cổ đại, nhưng rồi lại quyết định vẫn nên viết bộ hiện đại này xong trước thì hơn, không có nguyên nhân gì cả, chỉ là muốn vậy thôi.

Trước đây đã từng nghe ai đó nói, đại ý là trong cuộc sống chung quy phải có hai giai đoạn: một là thời gian tuyệt đẹp, một sẽ là những ngày tháng nhẹ nhàng. Có rất nhiều người chìm đắm trong thời gian tuyệt đẹp, ký ức không thể phai nhạt, từ đó về sau mãi mãi khắc sâu trong lòng.

Sau này tôi nghĩ, truyền kỳ dù gì cũng là truyền kỳ, đa số chúng ta đều chỉ là người phàm trần, sướng vui đau buồn, củi gạo dầu muối là những sinh hoạt trần thế, vì vậy cũng hi vọng có một đoạn thời gian nhẹ nhàng ấm áp.

Câu truyện này tôi viết dành tặng cho các cô gái, hy vọng có thể tìm được vị lang trung như ý, dắt tay đi bên nhau đời đời kiếp kiếp, không oán trách, không hối hận.

Ly Hồn ký: chủ yếu là viết về Trương Thiển Nương cùng người anh họ Vương Trụ yêu nhau từ khi còn bé, ba của Thiển Nương, Trương Dật cũng thường nhắc đi nhắc lại chuyện sẽ gả Thiển Nương cho Vương Trụ. Thế nhưng sau khi trưởng thành, Trương Dật lại muốn Trương Thiển Nương đi lấy người khác, Thiển Nương từ đó uất ức mà sinh bệnh. Vương Trụ cũng mượn cơ rời Trường An, xa Thiển Nương. Không ngờ nửa đêm Thiển Nương đuổi theo lên thuyền, cùng đi đến nước Thục, chung sống với nhau, sinh được hai người con trai. Sau này Thiển Nương rất nhớ cha mẹ mình nên cùng

Vương Trụ về nhà thăm viếng. Một mình Vương Trụ đến trước nhà Trương Dật kể rõ chuyện Thiến Nương bỏ trốn, lúc đó mới biết Thiến Nương vẫn còn ốm đau nằm ở nhà, người ra đi theo anh ta chính là linh hồn của Thiến Nương. Thể xác và linh hồn gặp gỡ, hợp lại thành một thể.

Năm ba Bắc Ngụy, Trương Dật làm quan ở Hoàn Châu, trầm tính, ít bạn bè, có hai người con gái, một đứa chết sớm, chỉ còn lại Thiến Nương, đoan trang xinh đẹp tuyệt trần. Vương Trụ là cháu trai, khôi ngô tuấn tú.

Trương Dật viết, “Sau này nó sẽ là chồng của Thiến Nương!”

Sau khi trưởng thành, Vương Trụ và Thiến Nương yêu nhau thắm thiết, người trong nhà không ai không biết. Sau đó được ban hôn, tranh giành với Trương Dật. Con gái thì uất ức, Vương Trụ cũng oán hận. Dùng cái chết để xin từ hôn, nhưng không thể. Trụ đau buồn, quyết tâm bỏ đi.

Hoàng hôn, cách chân núi vài ba dặm. Nửa đêm, Vương Trụ đang mơ ngủ, chợt nghe trên bờ có người, bước chân rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lên đến thuyền. Hỏi ra mới biết Thiến Nương mang theo đồ đạc đến đây. Vương Trụ kinh ngạc phát điên, cầm tay hỏi han. “Chàng thâm tình như vậy, có tình cảm khắng khít. Nay lại đoạt mất ý nguyện, lại biết có một quân lang yêu sâu đậm không dễ, nên đành tự sát lấy thân phụng báo, thà bỏ mạng chứ nhất quyết không theo.” Vương Trụ không suy nghĩ bất cứ điều gì, vui vẻ nhanh chóng cùng Thiến Nương lên thuyền, suốt đêm bỏ trốn

Bôn ba mấy tháng đến nước Thục, lưu lạc ở đó năm năm, sinh hai người con, tuyệt tin với Trương Dật. Người vợ nhớ thương cha mẹ ruột liền nói: “Thiếp ngày đó không từ mà biệt, theo chàng. Hiện tại đã năm năm trôi qua, không biết phụ thân sống một mình thế nào?”,

Trụ đáp: “Chi bằng quay về!” Hai người đồng ý quay về Hoàn Châu.

Đến nơi, một mình Vương Trụ đi đến nhà Trương Dật. Trương Dật nói: “Thiến Nương nằm bệnh liệt mấy năm nay, cậu nói cái quý gì vậy!” Trụ đáp: “Người ở trong thuyền!” Trương Dật kinh hãi, cho người đi kiểm nghiệm. Quả nhiên Thiến Nương ở bên trong, thần thái vui vẻ, người hầu họ Tấn đi theo: “Mau báo đại nhân!”, người nhà nhanh chóng về thông báo với Trương Dật. Người con gái nằm trong phòng đột nhiên ngồi dậy, thay y phục, mỉm cười không nói ra nghênh đón hợp hai thành một. Toàn bộ gia đình giữ bí mật. Bốn mươi năm sau, hai vợ chồng qua đời. Hai người con trai Hiếu, Liêm thi đỗ thừa, úy.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 2

Trước kia, Kim Thu vốn không tin vào ma quỷ, nhưng qua những chuyện gần đây, cô không thể không nghĩ mọi chuyện theo hướng linh dị được.

Chuyện này nên kể ra như thế nào nhỉ? Haiz, thôi cứ kể từ đầu đi. Lúc mới đầu, Kim Thu chỉ cảm thấy như có người đang theo dõi cô, đó là một loại cảm giác rất khó tả, mặc dù giác quan thứ sáu của cô nói cho cô biết người này không hề có ác ý, cảm giác đó vẫn khiến người ta phải nổi da gà.

Nhưng đó cũng chỉ là một loại cảm giác, không hề có bằng chứng xác thực nào để chứng minh là có người đang theo dõi cô, cô đã từng bất ngờ quay đầu lại, nhưng xung quanh cũng chỉ có những người đang đi đường vội vã, không hề có người đàn ông thô tục nào như cô tưởng tượng.

Cho nên khi ấy Kim Thu chỉ cho rằng là do mình có áp lực công việc quá lớn nên bị ảo giác, nên không bận tâm đến chuyện này nữa.

Nhưng những chuyện sau đó thì hoàn toàn không thể giải thích nổi, cô buổi sáng vội đi làm, quên đem túi rác xuống dưới nhà, nhưng đến buổi tối, khi về nhà, cô lại phát hiện ra túi rác đã được đem đi vứt, nếu như cô quên túi rác ở ngoài cửa thì không nói làm gì, nhưng rõ ràng cô nhớ là mình để quên nó trong nhà cơ mà.

Lại ví dụ như, một buổi tối nào đó, cô ở nhà làm tăng ca phần việc chưa làm xong ở công ty, vừa làm vừa đun nước, cuối cùng vì mệt quá nên ngủ gật trên bàn, đến khi cô tỉnh lại, tưởng chừng như ấm

nước kia vì cạn khô mà hồng luôn ròi, thì cô lại phát hiện ra ấm điện đã được rút ra, thậm chí nước còn được gạn vào trong ấm.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Kim Thu không giải thích nổi.

“Này, đầy rồi kìa.”

Ở công ty có mỹ nữ gọi là ‘Giải Ngữ Hoa’ tốt bụng nhắc cô một tiếng, lúc này Kim Thu mới phát hiện cốc nước nóng mình đang rót đã tràn ra ngoài một ít.

Từ khi có những chuyện kì lạ xảy ra, cô thường xuyên có tình trạng mất hồn mất vía như bây giờ, có một lần cô thất thần trong phòng họp, mặc dù khi ấy cấp trên cũng không lên tiếng trách mắng cô, nhưng cả ngày hôm ấy Kim Thu đều cảm thấy mặt mình nóng rát.

Cô ngồi lại vào bàn máy tính, thấy tờ giấy nhớ trên bàn mới đột nhiên nhớ ra một chuyện.... xấu, bản báo cáo cô làm hôm qua, hình như để quên ở nhà rồi.

Cô thức cả một đêm, mới làm xong được bản báo cáo ấy, giờ lại để quên ở nhà rồi hả? Cô nhớ rõ, khi ấy USB vẫn còn cắm vào máy tính ở nhà, chưa rút ra, buổi tối hôm qua cô không chú ý, sáng đi làm vội lại quên không rút.

Kim Thu vò đầu, nghĩ xem có cách nào để giải quyết chuyện này hay không, vô tình đụng tay vào túi đồ để trên bàn, đồ bên trong túi rơi hết xuống đất, cô vội vàng ngồi xổm xuống nhặt, bỗng nhiên cô ngẩn ngơ.

Một chiếc USB màu bạc đang nằm lẳng lẳng trên sàn nhà, lẳng im nhưng vẫn khiến chủ nhân của nó phải khiếp sợ.

Cô rõ ràng nhớ là mình đã quên không mang nó theo, sao nó lại có thể tự mình chạy đến túi xách của cô vậy? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Kim Thu đột nhiên cảm thấy rùng mình, mặc dù đang là ban ngày, thời tiết cũng rất nóng, nhưng chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy không rét mà run.

Nghĩ lại, tất cả mọi việc làm của mình luôn bị người nào đó để trong mắt, mặc dù đối phương từ trước đến nay vẫn không biểu hiện chút ác ý nào, nhưng chắc chắn người nọ đã hiểu rõ cô, thậm chí, có thể người nọ đều yên lặng nhìn chằm chằm cô mỗi giây, mỗi phút, loại cảm giác này, thật sự không ổn.

Trong cái rủi còn có cái may, có USB cô tránh được việc bị sắp mắng, nhưng cũng mang theo tin dữ là cô cần phải tăng ca.

Công ty, là nơi hướng đến mục tiêu tích cực bóc lột nhân viên. Tăng ca vốn là chuyện thường ngày, có than thở cũng vô dụng, nên tốt nhất là cứ ngoan ngoãn nghe theo. Kim Thu lại càng không có quyền lên tiếng, ngoan ngoãn ở lại tăng ca, làm đến hơn chín giờ mới được thả về.

Tàu điện ngầm vẫn còn chưa chạy, chỗ trống không ít, nhưng vì khi đoàn tàu chuẩn bị xuất phát, Kim Thu vẫn còn đang đứng trên thang cuốn, nên cô mới cố chạy vài bước, dùng hết sức để chạy vào cửa tàu trước khi nó đóng lại, kết quả.... Cô bị trẹo chân.

Đau quá, Kim Thu nhăn mặt, may là đôi giày cao gót của cô không phải là hàng dỏm, lúc này không bị gãy gót, nếu không thì chắc cô khóc không ra tiếng mắt.

Cố nén đau ra khỏi nhà ga, bên ngoài là cảnh thành phố Hải về đêm, ánh đèn rực rỡ như ban ngày, đúng là thành phố không đêm, bên đường có cửa hàng tiện lợi 24 giờ, cô nghĩ một chút rồi mua một hộp

cao dán Vân Nam để lát nữa về nhà rồi dùng, sống một mình, chỉ có thể tự chăm sóc bản thân, càng nghĩ cô càng cảm thấy đau lòng.

Giờ đã là hơn mười giờ, về nhà tắm rửa, đến mười hai giờ thì đi ngủ. Thật mệt mỏi, lúc đi học cô không ngờ đi làm lại mệt mỏi như vậy, cả người đã mệt, mà lòng còn mệt hơn.

Những lúc như vậy lại làm cô nhớ đến quãng thời gian học đại học, một cuộc sống vô lo, chỉ cần thi qua môn, ai thèm để ý xem ngày thường cô đang khóc hay cười? Nhưng đi làm thì khác, thử mang về mặt đưa đám một ngày xem, không bị người ta mắng cho mới là lạ.

Vừa đi đường vừa nghĩ miên man, Kim Thu rẽ vào một khu nhà nhỏ, giá nhà ở thành phố Hải cao thứ ba trên toàn quốc, dù là thuê, thì tiền nhà cũng khiến cho ví của cô nhỏ lại không ít, cũng may là nơi này rất gần nhà ga, mỗi ngày đi bộ mười lăm phút là đến, còn có siêu thị, quan trọng nhất là rất an toàn, nhà cô thuê có một phòng khách và một phòng vệ sinh, hết gần hai nghìn tệ, coi như cũng có lợi.

Cô sống ở tầng năm, thang máy có vẻ cũ kĩ, sau lưng có một tấm gương lớn, cô có thể nhìn thấy vẻ mệt mỏi của mình trong gương... sao những người khác sống trong khu nhà này thường nói gì mà nửa đêm nhìn gương trong thang máy thì sẽ thấy thứ gì đó lạ nhỉ?

Kim Thu nghĩ một chút liền cảm ứa nổi da gà, may sao một tiếng “đình” vang lên rồi cửa thang máy mở ra, cô nhanh chóng ra ngoài, lấy chìa khóa trong túi xách ra mở cửa.

Trước khi đóng cửa cô còn cẩn thận nhìn quanh một lần, hành lang không có một bóng người.

Chắc hẳn là do cô nghĩ nhiều rồi, làm gì có ai rảnh rỗi đi theo dõi một kẻ vô danh tiểu tốt như cô chứ? Không quyền không thế, không tài

mà cũng chẳng có sắc.

Kim Thu bật điện lên, nhà hơi lộn xộn, nhưng cô không còn sức để dọn lại, để cuối tuần rồi tính. Cô nghĩ vậy rồi đến phòng ngủ lấy quần áo chuẩn bị đi tắm.

Khi cô đóng cửa phòng tắm lại, cảm giác ấy lại ập đến.

Dù là Kim Thu, lúc này cũng không nhịn được mà quát lên : “Cái quái gì vậy!” Cô đột ngột mở cửa ra, nhìn lại khóa cửa, đã khóa rồi! Cửa sổ cũng khóa chặt, cô không yên tâm, đến cửa sổ kéo rèm lại, nhất định phải che phòng lại thật kín!

Kiểm tra lại nhà một lượt, cửa sổ đã đóng chặt, cửa ra vào đã khóa kĩ , thậm chí cô còn cẩn thận nằm xuống sàn nhà nhìn xuống gầm giường, tốt, không có gì trong nhà cả.

Kim Thu thấy đã đủ an toàn nên đi tắm, nước nóng chảy từ vòi hoa sen ra, hơi nước lượn lờ lên cao, màn sương trắng quanh quẩn trong phòng tắm nhỏ, cô vừa gội đầu vừa khẽ hát, không để cho bản thân mình suy nghĩ lung tung nữa.

Con gái sống một mình mà luôn nghi thần nghi quỷ, sớm muộn gì cũng phát điên.

Tắm nước nóng xong, cả người đều thư giãn thoải mái, Kim Thu kéo rèm ra, khi chuẩn bị bước ra ngoài, ngoài ý muốn cả người cô lại đổ về phía trước, thì ra cô dẫm phải vũng nước nên bị trượt chân, mà chân kia của cô đang bị trật nên càng không thể đứng vững, cô cố gắng lên, nhưng xung quanh lại không có chỗ nào để giữ thăng bằng, khi mặt còn cách bồn rửa mặt chừng ba thước, Kim Thu đột nhiên phát hiện ra cả người mình dừng lại ở thế chuẩn bị ngã sắp xuống.

Cô vốn đã nhắm mắt lại, chuẩn bị nhận đau, mà lúc này tự dừng lại cảm giác mọi thứ đều dừng lại, chuyện gì đang xảy ra? Cô mở mắt, chỉ thấy đầu mình còn cách bồn rửa mặt một khoảng, cúi xuống chút nữa, cô liền hoảng.

Ít nhất là trong vài giây, đầu cô hoàn toàn không nghĩ nổi xem cô phải làm gì, vì.... đang có một cánh tay đàn ông đè trước ngực cô, màu da trắng nõn, không quá gầy yếu cũng không quá cường tráng, vừa đủ, mạnh mẽ ôm lấy cô, giúp cô tránh khỏi thảm kịch bị ngã sắp xuống.

Nhưng ! Mà ! Thứ nhất, cánh tay kia đang đè đúng vào ngực cô, hơn nữa còn đè mạnh, thứ hai, lòng bàn tay kia đặt vừa đúng vào ngực trái của cô, thứ ba, hiện tại cô đang..... khóa thân!

Chiếc gương gắn trên bồn rửa tay bị mờ đi vì hơi nước, Kim Thu có thể nhìn thấy mờ mờ hai người trong đó, một là cô, người kia.... Cả người cô vô thức run lên, nỗi sợ hãi ập đến.

Là trộm hay cướp? Chưa nói đến chuyện đòi tiền, có khi nào thấy cô như thế này hẳn sẽ..... cưỡng bức cô không?

Suy nghĩ trong đầu Kim Thu bắt đầu rối lên, cả người cứng đờ, động không dám động, cô không động, người đằng sau cũng không động, người vẫn còn hơi nước bốc lên, nhưng cô lại cảm thấy rất lạnh.

Tự ép bản thân phải tỉnh táo, cô nhắm mắt lại: “Tôi không biết anh là ai, cũng không muốn biết, tôi nhắm mắt lại không nhìn thấy anh, ví tiền bên ngoài, anh có thể cầm đi, còn cả điện thoại và máy tính, anh cầm luôn đi cũng được.”

Cô có thể cảm giác được hơi thở của hắn ta bên tai, cô khẩn trương

đến mức dường như nghe thấy cả tiếng tim mình đập thình thịch, như tiếng trống vậy.

Cô đang đợi đáp án, có vẻ như đối phương cũng đang tự hỏi bản thân nên làm gì, qua vài giây, Kim Thu không nghe thấy tiếng động nào, chỉ cảm thấy trước ngực trống không, cánh tay kia dường như biến mất, cô lo sợ quay đầu, lại phát hiện ra một sự thật khiến cô không thể tin nổi.

Trong phòng tắm nhỏ không có một ai, cả phòng chỉ có một chiếc cửa sổ thông gió trên cao, hơn nữa, cô đang quay mặt về phía cửa. Nhưng thời gian cô quay lại chưa đến nửa giây, cánh tay vừa ăn đậu hũ của cô liền không cánh mà bay, hoàn toàn biến mất.

Kim Thu ngây người nửa ngày, thầm nghĩ hay là mình bị hoa mắt, cô lưỡng lự một chút, rồi đưa tay lau tấm gương trên bồn rửa mặt, sau khi hơi nước được lau đi, cô thấy mình đang trần truồng, trên ngực trái vẫn còn dấu đỏ nhàn nhạt chưa kịp phai đi.

“Có ma?” Kim Thu không rét mà run, đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất, đây chẳng phải là ma thì là gì? Căn phòng này có ma? Nhưng người chủ lúc cho cô thuê không hề nói thế mà.

Kim Thu nhanh chóng mặc áo ngủ, chạy vào phòng ngủ lục ngăn kéo, bên trong có một tấm danh thiếp của chủ nhà để lại cho cô, dù đã hơn nửa đêm, bàn tay cầm điện thoại của Kim Thu hơi run lên, bên kia bắt đầu đổ chuông... “Đất trời mịt mờ đều là tình yêu của ta, dưới chân núi xanh trùng điệp hoa đang nở... Alô”

Có người nghe, Kim Thu cố bình tĩnh, nhưng lại không phát hiện ra giọng của mình đang run, “Vương tiên sinh đúng không ạ? Không, không, không phải phòng có vấn đề, không, đúng đúng, là phòng ở có vấn đề.”

Cô nói lộn xộn mấy câu, rồi cô mới hỏi nhỏ: “Vương tiên sinh, tôi xin hỏi ông một chút, nhà này của ông, trước kia đã từng gặp... Chuyện kì quái nào chưa?”

“Chuyện kì quái gì?” Đối phương nâng giọng, “Có thể có chuyện kì quái gì? Khi cô đến thuê phòng tôi đã nói rõ với cô còn gì! Giờ cô lại hỏi tôi có chuyện kì quái hay không là sao?”

Lời đối phương tỏ rõ là không có gì, Kim Thu thấy chuyện này hơi điên rồ, không biết phải nói với ông ta thế nào, liền vô tình tắt điện thoại.

Ngồi yên trên giường một lúc lâu, cô mới cảm thấy mệt mỏi, trái chần đệm ra xong, cô lại ngáp ngừng một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định không tắt đèn đầu giường đi, chỉ vặn nhỏ nó đi một chút, ánh đèn khiến cô cảm thấy yên tâm hơn một chút, lúc này Kim Thu mới xoay lưng về phía bàn, ép bản thân mình phải ngủ.

Mấy phút sau, cô mở mắt, ngồi lên rồi thở dài, xảy ra chuyện đáng sợ như vậy, sao cô có thể ngủ ngon được nữa đây?

Kim Thu nhìn lên trần nhà, căn nhà này được xây cũng khoảng mười năm, không mới, nhưng cũng không cũ, chủ nhà quét dọn nó rất sạch sẽ, sau khi cô chuyển về đây cô cũng đã quét dọn cẩn thận hết một lượt, ở hai tháng cũng không thấy có chuyện quái dị nào xảy ra.

Từ khi nào thì cô có cảm giác bị rình trộm? Kim Thu nghĩ một lúc lâu, cảm thấy đại khái hình như là ba ngày trước, đêm cô đột nhiên tỉnh dậy, bỗng dưng cảm thấy có người đang nhìn mình chằm chằm, loại cảm giác ấy khiến cho cô không rét mà run, cũng không dám nghĩ lung tung, chỉ kéo chăn che kín người rồi ngủ tiếp, sáng hôm sau tỉnh dậy thì không thấy chuyện gì xảy ra, cô liền vứt chuyện đó ra khỏi

đầu.

Cô không thể ngờ được sẽ có chuyện như vậy xảy ra, cánh tay ôm lấy mình.... Trông trong phòng tắm, chẳng lẽ là một con ma háo sắc?

Kim Thu càng nghĩ lại càng cảm thấy rợn người, da gà trên người đều nổi hết lên, chỉ hận không thể chạy sang nhà bạn ngủ nhờ một đêm.... Chờ chút.

Sao cô lại cảm thấy con quỷ kia không phải ở sẵn trong nhà này, mà là theo chân cô đến đây! Hôm nay khi cô ở công ty cũng có cảm giác là lạ này, chẳng lẽ là hồn ma bám trên lưng?

Đền miếu ở thành phố Hải nổi tiếng linh thiêng, cô có nên đi cầu một cái bùa hộ mệnh không? Hay giờ mở máy tính bật một đoạn kinh Phật lên thì tốt hơn, có khi nó lại có ích hơn.

Kim Thu nghĩ ngợi lung tung, xuống giường laptop, bật “Đại Bi chú” lên, dần dần tiếng niệm kinh bắt đầu thôi miên cô.

Sau khi ngủ thiếp đi, cô không hề phát hiện ra, có người thay cô tắt máy tính và đèn bàn đi, cẩn thận đắp lại chăn cho cô, sau đó lại nhẹ nhàng ngồi ở mép giường ngắm dáng vẻ khi ngủ của cô, muốn đưa tay ra chạm vào ngón tay cô, nhưng bàn tay vươn ra rồi lại trượt xuống, anh ngạc nhiên nhìn ngón tay mình, trên đó dường như vẫn còn phảng phất hương thơm và độ ấm trên người cô.

Chương 3: Nữ pháp sư

Cả người Kim Thu đều không ổn.

Cả đêm cô ngủ không ngon, lăn qua lăn lại đều nghĩ đến chuyện hôm qua, sáng sớm hôm nay ngủ dậy thì cảm thấy đầu rất nặng, cố gắng lắm mới có thể dậy đánh răng rửa mặt, trong gương, vành mắt đen xì lẳng lẳng nói lên bi kịch của lòng cô.

Cái này cũng không sao, có rất nhiều hôm cô đi tăng ca về rồi mất ngủ, quan trọng nhất là hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Kim Thu hy vọng hôm qua cô nằm mơ, hoặc mọi chuyện chỉ là ảo giác, nhưng lý trí của cô lại phản đối.

“Này, cô có mua không?” Ông chủ bán đồ ăn sáng thấy cô đứng thẫn người, liền giục một tiếng, lúc này Kim Thu mới hoàn hồn, mua một cái bánh trứng và sữa đậu nành, lại tiếp tục công cuộc đấu tranh của mình trên tàu điện ngầm.

Người đè người, chen đến mức cả dạ dày cũng xẹp xuống, khoảng bốn mươi phút đi tàu điện ngầm, Kim Thu mới hoa mắt chóng mặt đến nơi làm việc, công việc bận rộn bắt đầu, Kim Thu liền không có tâm trạng để nghĩ đến chuyện hôm qua nữa. Chờng báo cáo cao ngất cũng đủ khiến cho cô hận mình không thể mọc ra hai cái đầu.

Mãi đến bữa trưa, Kim Thu cùng vị đồng nghiệp mỹ nữ “Giải Ngữ Hoa” kia ngồi chung một chỗ ăn cơm, nhà ăn cũng không tệ, đại mỹ nữ ngồi xuống chỗ đó, liền thu hút tầm mắt của đa số các đồng nghiệp nam, cô ấy thì coi như không thấy, hẳn là đã quen rồi.

“Nhìn sắc mặt cô rất kém, hôm qua ngủ không đủ giấc sao?” Vị đại mỹ nhân này tên là Lam Như Vân, vốn dĩ người luôn chỉ biết đến công việc như Kim Thu, thường thì sẽ không quen người nổi bật như cô ấy, nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ, Lâm Như Vân là đàn chị khóa trên của cô. Khi Kim Thu mới vào công ty, cái gì cũng không biết, cô ấy đã dạy cô không ít, thường xuyên qua lại, dần dần hai người liền trở nên thân thiết.

Lại nói, có Lam mỹ nữ bao bọc, Kim Thu mặc dù bị mọi người cô lập, nhưng đa số lại từ phái nữ, các nam đồng nghiệp thì không làm gì cô cả, thỉnh thoảng cô còn gặp may được người ta giúp đỡ.

Tình trường như chiến trường, lần này, Lâm Như Vân cảnh cáo cô, “Tìm đàn ông ấy, thì phải thật tỉnh táo phân biệt xem bọn họ có mục đích gì, có vài tên cũng không phải là vì muốn kết hôn với cô, chỉ là muốn chiếm chút tiện nghi, muốn ném thử mối tình công sở mà thôi, còn có mấy tên đàn ông đã kết hôn ấy, thật ra họ chỉ muốn tìm chút kích thích, cô đừng có ngây thơ cắn câu.”

“Hả.” Kim Thu giật mình cười, “Em cảm thấy mình rất an toàn.”

Nói đến scandal, đâu ai dám so sánh với Lam Như Vân? Nhìn Kim Thu, vừa mới tốt nghiệp, mặc dù toàn mặc đồ công sở, nhưng mặt mũi cũng coi như trẻ trung, đâu giống như Lam Như Vân, nhãn mày một cái, cười một tiếng, giơ tay nhắc chân đều mang vẻ phong tình.

“A!” Lam Như Vân cười một tiếng, nhướn mày lên, đã thấy một nam nhân viên chuẩn bị qua đây ngồi bắt chuyện, Kim Thu không dám ở lại, ăn mấy miếng cơm rồi lập tức chào tạm biệt, Lam Như Vân lườm cô một cái.

Kim Thu thờ phào, cô không có bản lĩnh như Lam Như Vân, vẫn nên làm việc đàng hoàng, kiếm chắc tiền là được rồi.

Còn chuyện yêu đương? Bây giờ cô nhớ lại, trong lòng vẫn còn có chút khó chịu. Một năm trước, vào một ngày tháng tư đầy nắng, cô và mối tình đầu của mình vẫn còn tay trong tay chậm bước trên con đường tình yêu ở trường đại học, cùng nhau nghĩ về tương lai.

Người nợ là lớp trưởng của cô, cực kì ưu tú, tỏ tình với cô trước mặt cả lớp, đó là lần đầu tiên trong đời Kim Thu được nhiều người chú ý đến vậy, các bạn học xung quanh âm ỹ không ngừng, bạn cùng phòng kí túc đẩy cô ra khỏi đám người, rồi cô cũng ỡm ờ đồng ý.

Sau đó là những buổi hẹn hò rất bài bản, đi xem phim, ra ngoài chơi, thỉnh thoảng nắm tay, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, khi tốt nghiệp, lớp trưởng rất lễ độ nói lời chia tay, lý do là cảm thấy tình cảm của hai người không còn nữa, cho nên sớm chia tay thì hơn.

Kim Thu cứ mơ hồ như vậy kết thúc mối tình đầu của mình, không biết vì sao người ta thích mình, cũng không biết vì sao lại chia tay, dường như tất cả đều là do người ta chủ động, cô chỉ bị động tiếp nhận mà thôi.

Mặc dù vậy, sau đó một năm, cô cũng đã hiểu ra tình cảnh lúc đó, chuyện rành rành ra trước mắt nhưng khi ấy cô lại không phát hiện ra, người ta thích cô sau một lần hai người cùng nhau hát song ca, chỉ thế thôi. Đôi lúc Kim Thu nghĩ, hay là cô quá chậm chạp, không rõ mình thích người ta từ bao giờ, mà khi mất đi rồi thì lại hiểu ra lòng mình.

Không cần nghĩ nữa. Kim Thu lắc đầu, lên QQ hỏi Lam Như Vân.

“Chị Lam, chị có biết chùa nào linh nghiệm ở thành phố Hải không?”

Lam Như Văn nhanh chóng hỏi lại: “Sao, muốn cầu duyên?”

“Không, nhà em có ma...” Mặt Kim Thu đen lại, cô muốn cầu bùa hộ mệnh, đuổi tên sắc quỷ kia đi, nếu không thì cô lúc nào cũng thấy cả người không thoải mái.

Lam Như Văn là người bản địa, rất nhanh giới thiệu cho cô địa chỉ của một... nữ pháp sư. Kim Thu vốn định đến một ngôi chùa lớn nào đó, vái lạy một cái, góp tiền đèn nhang, rồi mua một chiếc bùa hộ mệnh thôi, nhưng Lam Như Văn lại thần bí nói với cô: “Linh nghiệm lắm, những ông chủ giàu có cũng đến đây cầu bùa bình an đấy.”

Thấy lời thề thốt chân thành của cô ấy, Kim Thu nửa tin nửa ngờ chép địa chỉ lại, rồi chuẩn bị ngày mai qua đó một chuyến, mai vừa đúng là ngày thứ bảy, cô được nghỉ.

Càng khiến cô vui vẻ hơn chính là, tối nay không cần làm thêm giờ, cô có thể tan làm và về nhà đúng giờ! Dọn đồ ra ngoài công ty, cô liền nhìn thấy xe của Lam Như Văn, mặc dù cô không biết đó là hãng gì, nhưng nhìn có vẻ như là xe sang, Lam Như Văn mặc bộ quần áo lụa, lộng lẫy xinh đẹp.

Kim Thu giả vờ như không thấy, chạy thẳng đến ga tàu điện ngầm. Vừa lên tàu mới nhận ra.... Giờ đang là giờ cao điểm, cô lại bị ép thành cá khô.

Càng đen đui hơn, đằng sau cô có một ông chú khoác áo lên tay, tay còn lại cầm cặp che, và cực kì biến thái cọ cọ vào người cô, Kim Thu nghĩ vài giây, liền xác định, chuyện đang xảy ra là ... quấy rối trong truyền thuyết.

Kim Thu hơi do dự, tính cách bình thường của cô không thích nổi tiếng, không thích bị chú ý, khi còn đi học, thấy có người gian lận trong thi cử, cô cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt, mà nếu có

người hỏi bài cô cũng cũng chỉ giả chết.

Về ngoài bánh bao ấy của cô đã lừa không ít người, kể cả nam sinh quay cóp bài kia, khi cậu ta dùng bút chọc chọc vào lưng cô, Kim Thu cũng chỉ đưa một tay lên, giả vờ vô tình hất hộp bút của cậu ta xuống đất, tiếng “loảng xoảng” liền khiến cho giám thị để ý đến hai người, nam sinh kia liền không dám làm gì nữa, Kim Thu cũng nhanh chóng làm xong đề thi rồi nộp bài rời đi.

Cho nên trong tình huống này, Kim Thu cũng chọn cách nhắc chân, đạp mạnh lên giày của đối phương, ông chú kia quát lớn: “Cô không có mắt à?”

“Ông mới không có mắt !” Kim Thu tức giận lườm ông ta một cái, “Ông đang cọ cọ gì đấy, còn dựa vào người tôi nữa tôi sẽ tố cáo ông về tội quấy rối!”

Các hành khách khác trong khoang tàu cũng chú ý đến chỗ này, ông chú kia cố cãi lại, “Quấy rối cô? Hừ, còn không tự nhìn lại mình đi?”

Kim Thu cười lạnh một tiếng, “Vậy ông bỏ cái áo ra cho mọi người nhìn xem nào.”

“Ồ điên!” Ông chú kia muốn đẩy cô ra, mà chẳng hiểu sao, chiếc áo đang nằm yên trên tay ông ta tự nhiên rơi xuống đất, để lộ ra đũng quần, khóa kéo đã bị kéo xuống, còn có thể thấy được đầu của thứ nào đó... Ánh mắt những người phụ nữ khác trên toa tàu liền trở nên khó chịu.

Vừa đúng lúc đến trạm dừng, ông chú kia chạy trốn, lúc này Kim Thu mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà cái cảm giác khó chịu kia vẫn không biết mất.

Cảm giác bị một ông chú hèn hạ quấy rối thật là.... Rất khó nói, thật mệt mỏi. Kim Thu còn mãi nghĩ những vấn đề khác, nên cũng không nghĩ xem, rõ ràng tàu điện không rung lắc gì, mà sao chiếc áo kia lại rơi xuống đất, nói là rơi, thà nói nó bị người nào đó kéo xuống thì nghe còn hợp lý hơn.

Hôm trước gặp quý, hôm nay gặp yêu râu xanh, Kim Thu cảm thấy hình như năm nay là năm hạn của mình thì phải, lúc nào cũng gặp xui, nên quyết định ngày mai sẽ đến tìm nữ pháp sư kia, hỏi thử xem có thể giải xui được không.

Cuối cùng cô không ngờ vị nữ pháp sư kia lại khiến cô tức đến bốc khói.

Chuyện là như vậy, cô ngủ đến chín giờ, rời xa bộ chăn gối trong lưu luyến, lăn qua lăn lại một lúc rồi mới thức dậy, khi đến phòng vệ sinh đánh răng, cô thấy có một ly nước ấm được chuẩn bị sẵn, kem đánh răng cũng được nặn sẵn ra bàn chải, thậm chí ở ngoài bàn ăn còn có sẵn một ly nước mật ong ấm.

Kim Thu vừa đánh răng vừa nghĩ, con ma này đang lấy lòng, để cho mình thấy nó tốt rồi không đuổi nó đi?

Hừ hừ, nghĩ gì chứ, cô không muốn ở chung một nhà với một con sắc quỷ đã từng sàm sỡ cô một chút nào! Có lấy lòng cũng không được!

“Tôi cảnh cáo anh! Tôi không thích đồ của mình bị người khác động vào!” Trước khi ra cửa, không biết vì sao, Kim Thu lại nói một câu như vậy với căn nhà trống rỗng.

Nói xong, cô cảm thấy mình thật ngu ngốc, cô run lập cập, khóa kĩ cửa nhà. Vì hôm nay là thứ bảy, lại không phải là giờ cao điểm, nên

tàu điện ngầm rất rộng rãi, cô cho địa chỉ của nữ pháp sư vào trong túi xách, trên đường đi không ngừng tưởng tượng người nọ trông như thế nào, trong tưởng tượng của cô, những nữ pháp sư thường rất thần kì, sống trong một ngõ hẻm âm u, mặc áo choàng rách, ánh mắt hung ác, sắc bén như nhìn thấu lòng người, trong phòng thì luôn phảng phất có mùi hương, nhưng thực tế lại là....

Ở một quảng trường rộng lớn, có một đoàn các bác gái đang khiêu vũ, bài hát đang vang lên “Cùng nhau leo lên đỉnh núi, không có gì ngăn trở tương lai...” (1) Dáng khiêu vũ của những bác gái kia khiến cho Kim Thu ngạc nhiên, cô thấy mình trẻ như vậy mà độ dẻo dai có khi không bằng những bác gái ấy, nên đứng yên một chỗ nhìn rất lâu.

(1) *Bài hát: High 歌 – 黄龄 (现场版)*

Mà rõ ràng địa chỉ ghi là quảng trường này, Kim Thu lại không thể tìm thấy chỗ nào giống như phòng pháp sư cả, cuối cùng đành phải ra hỏi một bác gái, ngay lập tức cô thấy bác gái ấy chống nạnh gọi lớn: “Thím Hồng, có người tìm thím!”

Người được gọi là thím Hồng tầm tuổi 50, là người hướng dẫn khiêu vũ của những bác gái khi nãy cô thấy, dáng người bà được chăm sóc rất tốt, nhìn eo bà còn nhỏ hơn những cô gái bây giờ, tóc uốn xoắn đúng mốt: “Tìm tôi?”

“Dạ, đúng vậy.” Kim Thu không thể ngờ rằng người mình cần tìm lại là một bác gái hướng dẫn nhảy ở quảng trường, trong lòng có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng dù sao cũng đã tới đây rồi, thử một lần cũng được, “Cháu có chút chuyện muốn hỏi.”

Thím Hồng rất thoải mái: “Được, lại đây nào.”

Sau đó bà dẫn cô đến một quán mì gần quảng trường, thím Hồng còn gọi cho mình một bát mì gà và cốc CocaCola, hỏi cô: “Cháu đến xem bói hay xem tướng?”

“Cháu luôn cảm thấy, ” Kim Thu không ngờ mình sẽ nói vấn đề này trong một quán mì, cảm thấy có chút mất tự nhiên, “Có người đi theo cháu, nên cháu muốn mua một lá bùa bình an.”

Thím Hồng nhìn cô một cái, cười: “Bùa bình an, chỉ là bùa bảo vệ hay trừ tà nữa.”

“À.” Kim Thu không hiểu mấy chuyện này lắm, nghĩ một lúc rồi hỏi lại: “Cô có thể cho cháu hướng giải quyết chuyện này được không?”

Thím Hồng vừa uống CocaCola vừa nói chuyện với Kim Thu: “Giá cả chỗ cô được quy định rõ ràng từng mục, còn tùy xem cháu chọn mục nào.” Bà đưa một ngón tay ra, móng tay được sơn màu đỏ nhìn rất đẹp, “Nếu cháu chỉ muốn nó không quấy rầy cháu thì rất dễ, còn nếu cháu muốn siêu độ hoặc hàng ma, thì sẽ phải mất rất nhiều tiền đấy.”

Giọng thím Hồng rất thoải mái, thái độ có vẻ rất tốt, Kim Thu nghe giá cả bà nói ra, có chút lúng túng, “Chỉ cần nó không làm phiền cháu là được rồi.” Nghĩ đến việc anh ta lấy lòng cô, dù không muốn thừa nhận, nhưng thật ra Kim Thu cũng có chút mềm lòng.

“Năm mươi.” Thím Hồng rất thoải mái lấy một tấm bùa được xếp thành hình trái tim. “Đề trên người, nó sẽ không đến gần cháu được, dán trên cửa, hấn sẽ không vào nhà được.”

“Cảm ơn.” Kim Thu trả tiền, rồi cất tấm bùa vào ví, nhưng vẫn cảm thấy có chút không yên tâm lắm, thím Hồng tiện tay viết một dãy số lên khăn giấy, “Có việc gì thì cứ đến tìm cô, đây là số điện thoại.”

Cất bùa đi, tâm trạng Kim Thu có chút phức tạp, đầu tiên là cô nghi ngờ tấm bùa này có hữu dụng không, tiếp theo cô nghĩ.... Mình có phải là quá đáng quá không, dù sao con ma kia cũng không hù dọa gì cô, cũng không làm chuyện gì xấu, trái lại, có vẻ như anh ta lại luôn giúp đỡ mình.

Nhưng nhớ lại cảm giác sợ hãi trong nhà tắm hôm đó, Kim Thu lập tức hạ quyết tâm. Con quỷ xuất hiện trong phòng tắm chắc chắn không phải là con quỷ tốt! Chỉ đuổi ra ngoài là tốt cho anh ta rồi!

Chương 4: Hiện hình

Về đến nhà, Kim Thu luôn bồn chồn, chần chừ nửa ngày, rồi mới quyết định dán cẩn thận tấm bùa ấy lên lưng cửa, vốn dĩ cô dán thần môn (1) ở đó, nhưng rõ ràng thần môn không có tác dụng gì với con ma kia.

(1) Thần môn

Đợi mấy giây, Kim Thu vênh tai, không nghe thấy tiếng động nào đặc biệt, trong lòng cô có chút bất an, thế mà vừa xoay người, cô liền nghe thấy một giọng nói trong trẻo dễ nghe, còn có chút quyến rũ nữa: “Nhà không có quỷ, em dán bùa làm gì thế?”

Kim Thu bị dọa, suýt nữa ngã xuống đất, cũng may là bám kịp vào vách tường bên cạnh. Cô hoảng sợ nhìn người đàn ông đứng ở cửa ra vào, môi run run “Quỷ...?” Mới đầu giọng cô hơi run run, âm cuối lại mang theo vài phần kinh ngạc, khó tin.

Cô chắc chắn trăm phần trăm đây là một con quỷ, vì hắc thành linh xuất hiện sau lưng cô, nhưng nếu như nói người này là quỷ, Kim Thu lại có chút bất ngờ.

Mới đầu nghĩ đến quỷ, phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ đến nữ quỷ, sau chuyện ở nhà tắm, nàng xác định lại, kia là con quỷ nam, còn có thể là sắc quỷ, nên cả người cô đều cảm thấy không thoải mái, dù sao bị một “người” đàn ông xa lạ nhìn thấy hết, thẹn quá hóa giận là chuyện bình thường.

Nhưng cô không ngờ rằng, đối phương lại đẹp mắt đến vậy, đẹp mắt

khác với đẹp trai, người đàn ông này rất trẻ, khoảng tầm hai lăm, hai sáu tuổi, cao tầm 1m75 trở lên, mái tóc mềm mượt bị gió thổi hơi bay lên một chút, gò má mềm mượt, lông mày đen nhánh, nhìn rất thông minh, hai mắt sáng ngời, trong veo, môi đỏ răng trắng, da mịn như ngọc, dù là ở thời đại người người, nhà nhà đua nhau phẫu thuật thẩm mỹ, thì đây vẫn là vẻ đẹp khiến người ta phải nhìn chăm chăm.

Trong mắt Kim Thu, cô cảm thấy cả người anh đều dán chữ “Tôi rất đẹp trai.”, khá giống với những người đang nổi tiếng trên mạng, mỗi người đều có lòng yêu cái đẹp, dù biết đối phương có lai lịch không rõ ràng, nhưng thái độ của cô cũng tốt hơn trước rất nhiều.

“Hà, anh không phải là quý à?” Kim Thu khó hiểu.

Anh nghiêm túc nghĩ một lúc mới đáp lại cô, “Tôi chưa chết, tất nhiên không phải là quý rồi.”

Kim Thu bất ngờ: “Gần đây, có phải là anh làm những việc kia không? Như kiểu đổ rác giúp tôi hay rót nước cho tôi ấy?”

“Đúng rồi, là tôi.” Lúc anh cười, xung quanh như bừng sáng lên vậy, “Mấy ngày trước, tôi còn ôm em trong nhà tắm.”

Không nói thì không ai biết! (2) Nhắc đến chuyện này, Kim Thu lại thấy tức, sắc mặt liền xấu đi: “Dù anh là ai đi chăng nữa, tôi cũng không hoan nghênh anh, tốt nhất là tự mình cút ra ngoài đi!”

(2) Nguyên văn, tác giả dùng câu này “他认真想了想” nghĩa đen: ấm nào không sôi thì lấy ấm đó, nghĩa bóng: Cố tình khai ra bí mật của người khác, không nói không ai bảo người cam.

Anh mở miệng định nói gì đó, xong lại thôi, Kim Thu hung hăng lườm anh, sau đó lại thấy trên khuôn mặt trắng nõn của anh dần hiện lên

một vệt đỏ ửng, đẹp hệt như hoa hồng nở trên tuyết. Kim Thu buồn bực, chẳng lẽ anh ta đang xấu hổ? Nếu vậy thì.... Cô cảm thấy cơn giận của mình dường như giảm đi không ít.

Nhưng mà, anh lại ngại ngùng nhận sai: “Tôi không cố ý nhìn em tằm.”

Holy! Sh*t! Kim Thu cảm thấy dường như có một nghìn từ f**k vừa bay qua đầu mình, cô không nhịn nổi nữa, lộ bộ mặt thật, gào lên: “Gi cơ? Anh nhìn lén tôi tằm?!!”

Cô nhặt túi xách của mình lên, đập vào đầu anh: “Lưu manh! Biến thái! Đồ điên!” Anh cũng không tránh, đứng yên cho cô đánh, chỉ chăm chăm xin lỗi: “Xin lỗi, tôi thật sự không cố ý.”

“Cút ra ngoài cho tôi!” Kim Thu cực kì tức giận.

Anh khó xử nhìn cô: “Không được.”

“Đây là nhà tôi, tôi bảo anh cút!” Kim Thu tức đến mức, giọng nói cũng nâng hẳn lên một quãng tám.

Anh thật thà đáp: “Tôi có thể rời khỏi nhà em, nhưng tôi không thể rời khỏi em!”

“Anh còn muốn dính lấy tôi?” Kim Thu hít sâu một hơi, dần bình tĩnh lại: “Nói thật, anh quán lấy tôi làm gì? Tôi phải làm thế nào thì anh mới rời khỏi?”

Anh cuống quýt, “Đừng tức giận, để tôi kể lại hết mọi chuyện đã.”

Kim Thu vừa hét lớn, có chút rát họng, cô định vào bếp đun nước, lại phát hiện ra bình nước nóng đã được đổ đầy, cô lờm anh một cái,

uống nước, “Nói đi, tôi nghe.”

Anh nghĩ một chút, mở lời: “Hình như tôi bị tai nạn giao thông.”

“Chết?”

“Không, tôi chắc chắn mình vẫn còn sống, nhưng lại không nhớ gì cả.” Anh nghĩ kĩ hơn một chút, “Tôi cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, khi tôi có ý thức, thì đã đi theo em được mấy ngày rồi.”

Kim Thu cảm thấy nổi da gà: “Anh đi theo tôi làm gì?”

“Cần em.” Anh cau mày nghĩ một lúc lâu mới đáp lại, thật sự mà nói, anh cau mày khiến cho người nhìn có cảm giác rất đau lòng. Kim Thu cố gắng nhịn cảm giác ấy xuống, tiếp tục nghe anh kể, “Đến gần em, tôi cảm thấy rất vui vẻ, ví dụ như khi đứng gần em như thế này.” Anh đứng cách cô khoảng 3m. “Tôi sẽ cảm thấy rất yên tâm.”

Rồi tiến thêm vài bước nữa, cách cô khoảng 1m: “Như vậy thì sẽ cảm thấy tâm trạng mình cực kì tốt.”

Sau đó anh bước một bước nữa, đứng trước mặt cô, hít sâu một hơi, cảm giác như kiểu đang ngửi mùi thơm của một loài hoa, anh si mê trong đó: “Hôm đó ôm em, tôi không có cách nào để khống chế bản thân, tôi thấy rất vui vẻ, rất hạnh phúc.”

Kim Thu bị một đồng ví dụ của anh dọa sợ, thấy gương mặt tuần tú của anh phóng đại trước mắt, cảm nhận được hơi thở của anh, cô lấp bắp nói: “Không phải là anh muốn ăn tôi đấy chứ? Tôi cũng không phải là Đường Tăng, ăn xong không bắt từ đâu.”

Trong phim “Chạng Vạng”, nam chính rất nhạy cảm với máu của nữ chính, rất khó khống chế bản thân. Mà những nữ yêu tinh thì lúc nào

cũng muốn ăn thịt đường tăng! Đột nhiên hôm nay có loại vinh dự này, cô thật sự.... chỉ thấy sợ mà chẳng thấy vui.

“Không phải.” Anh cúi đầu xuống hõm vai cô, ngừi ngừi, “Trong vô thức, tôi luôn muốn đến gần em.”

Kim Thu suy nghĩ một lúc về những lời này của anh, thấy rất khó tin: “Anh nói cái gì thế? Lừa tôi? Sao tôi lại chưa bao giờ nghe qua về loại quý bất thường như anh?”

“Thật.” Anh sốt ruột, kéo tay cô đè ở ngực, “Em xem, em chạm được vào người tôi đúng không, tôi không phải là quý, chẳng qua là tôi.... tôi....” Anh không nói tiếp được, vì anh cũng không hiểu vì sao mình lại trong trạng thái quý không ra quý, người không ra người này.

Mà Kim Thu chạm vào ngực anh, cảm nhận được nhiệt độ của anh, tiếng tim đập trong lồng ngực anh cũng có thể nghe rất rõ trong phòng bếp yên tĩnh này.

Kim Thu cảm thấy hình như càng lúc tim anh đập càng nhanh, ngẩng đầu lên, thấy anh đang lại gần mình, cô nghiêng người để tránh, đúng lúc ấy đôi môi ấm áp của anh chạm vào cổ cô, chỗ nhạy cảm như vậy liền khiến cho Kim Thu nhảy căng lên, nhanh chóng tránh xa anh, hai mắt trừng lớn như kiểu cảnh cáo: “Đừng có lại đây.”

Lần này cô lại thẹn quá hóa giận, vừa đối với anh, mà cả với mình nữa, cô thật sự không muốn thừa nhận vừa rồi mình bị vẻ đẹp của anh mê hoặc, nên mới để cho anh ta chiếm tiện nghi lớn như thế.

“Tôi không đến.” Thậm chí anh còn lùi ra phía sau một bước, “Em cẩn thận trượt chân, trên sàn có nước.”

Cô cúi đầu xuống, gần chân cô đúng là có một vũng nước nhỏ, cô

đang đi dép, nếu không cẩn thận thì rất dễ trượt chân ngã xuống, cô đi ra ngoài, mới đi được vài bước, không nhịn được, quay lại: “Nói chung là, anh cách xa tôi ra.”

“Được.” Anh lùi đến phía cửa, vừa đi vừa van xin cô, “Vậy em đừng đuổi tôi ra ngoài nhé?”

Kim Thu nhìn dáng vẻ của anh, lại mềm lòng, nhưng lời đã đến miệng, không nói không được. Cô nghĩ một lúc, chọn ra một giải pháp thích hợp nhất: “Không đuổi anh đi cũng được, nhưng anh phải nghe lời tôi.”

Anh đồng ý ngay lập tức: “Được, được.”

“Thứ nhất, không được đến gần tôi trong vòng 1m, thứ hai, không được vào phòng tắm và phòng ngủ, thứ ba, không được làm ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi, thứ tư, tuyệt đối không được xâm phạm đến tôi, hiểu chưa?” Kim Thu nhấn mạnh vào điểm cuối cùng, “Không được nhìn lên tôi tắm, thay quần áo nữa. Nhớ chưa?”

“Nhớ!” Anh đảm bảo, “Tôi đồng ý với em, thế nào cũng được, miễn là đừng đuổi tôi đi.”

Kim Thu tạm thời yên tâm, khi cô ra khỏi phòng bếp, anh vẫn đứng cách cô khoảng 5m, không quá xa, không quá gần. Nhưng khi Kim Thu vừa ra khỏi bếp, khi quay lại đã không thấy anh đâu.

“Người đâu?” Theo bản năng, cô thốt ra một câu như vậy.

Sau đó liền thấy anh xuất hiện cách cô không xa, cẩn thận nhìn sắc mặt cô, lắp bắp nói: “Tôi sợ em không quen việc trong nhà có thêm người.”

Đúng là thế thật, Kim Thu nghĩ một chút, nhưng vẫn trả lời: “Không thấy anh tôi cảm thấy trông trống, còn dễ bị dọa sợ hơn.”

Nghe lời này của cô, anh không nói gì, chỉ ngồi yên ở ghế sa lông, cô đi đâu thì anh liền nhìn vào đó. Kim Thu lại càng thấy thiếu tự nhiên hơn, lấy một quyển sách trên giá xuống, đưa cho anh: “Nhìn vào đây.”

Sau đó cô mới cảm thấy dễ chịu, về phòng ngủ, mở máy tính lên. Phim vẫn chưa ra tập mới, cô tiện tay mở Renren (3) lên, trên đó là một đám bạn học khoe tình yêu, cãi nhau, khoe công việc....

(3) Renren: Một loại mạng xã hội của Trung Quốc

Cô lơ đãng vào trang cá nhân của một người, đó là bạn trai cũ của cô, Đỗ Thiên Trạch. Lúc đi học anh thường đăng các tài liệu liên quan đến chuyện học hành lên Renren, rất ít khi đăng cảm xúc cá nhân lên, trạng thái mới nhất là cảm nghĩ về một bộ phim, chỉ lác đác vài câu bình luận, trước kia, Kim Thu theo thói quen sẽ bình luận, trên Renren của hai người cũng có rất nhiều cảnh tình cảm.

Nhưng giờ thì sao.... Hay là đóng lại.

Tránh việc nhìn cảnh sinh tình...

Ợi chút!

Kim Thu đã di chuột đến ô x màu đỏ, đúng lúc ấy lại thấy một bình luận ở trạng thái của Đỗ Thiên Trạch.

Hạ Tĩnh: Hôm ấy rất vui, lần sau đi tiếp nhé.

Ngay sau đó, Đỗ Thiên Trạch liền đáp lại: Được.

Kim Thu khá hiểu Đỗ Thiên Trạch, là một lớp trưởng, anh luôn ôm đồm nhiều việc, rất nhiều hoạt động của lớp đều là do anh bận bịu thu xếp, chuẩn bị, nhiều lần Kim Thu thấy anh bận rộn, liền không làm phiền anh, chỉ nhắn mấy tin nhắn hỏi thăm, sau đó đến hôm hoạt động thì chỉ đi tham gia vào đội tiếp nước một lúc.

Chính vì thế, trong lớp có khá nhiều người bất mãn với sự ‘bạc đãi’ này của cô đối với Đỗ Thiên Trạch, Hạ Tĩnh cũng thế, cô ấy là bí thư đoàn của lớp, bình thường những chuyện trong lớp đều là do bí thư và lớp trưởng cùng nhau giải quyết, nên thời gian Hạ Tĩnh ở cạnh Đỗ Thiên Trạch còn nhiều hơn cả Kim Thu.

Kim Thu cũng từng nghe mọi người đồn sau lưng cô, rằng Hạ Tĩnh vẫn luôn thích Đỗ Thiên Trạch, nhưng không ngờ Đỗ Thiên Trạch lại chọn người như Kim Thu để hẹn hò, lúc ấy thật sự có rất nhiều người kinh ngạc.

Sau đó, đến năm thứ tư đại học, hai người chia tay, cô ở lại thành phố Hải, mà Đỗ Thiên Trạch lại ra Bắc phát triển. Còn Hạ Tĩnh... Kim Thu tiện tay mở trang cá nhân của Hạ Tĩnh, qua vài bài viết, cô liền hiểu ra tình huống lúc này của cô ấy.

Hạ Tĩnh và Đỗ Thiên Trạch đều ở Bắc Kinh, quan hệ của hai người vốn luôn rất tốt, đến tận bây giờ vẫn giữ liên lạc với nhau, qua ảnh Hạ Tĩnh đăng lên, có thể thấy, cô ấy và Đỗ Thiên Trạch rất hay đi ngắm cảnh đêm, xem phim, xem triển lãm.... Dù không có cử chỉ tình cảm, nhưng những lời bình luận phía dưới đều là những câu mập mờ của các bạn học.

“Em đang thấy khổ sở sao?” Không biết vì sao, đột nhiên anh lại xuất hiện bên cạnh cô, cẩn thận đứng cách cô 1m, nhìn vào máy tính, rồi lại nhìn cô một cái.

Kim Thu lắc đầu một cái: “Không phải là khổ sở, chẳng qua.... hơi buồn chán.”

Từ nay về sau, cô gái cùng anh ấy tay trong tay xem phim, ăn kem... không phải là cô nữa.

Điều phiền muộn nhất của chuyện chia tay chính là thói quen, từ bỏ một thói quen, giống như là kì tích vậy, Kim Thu không thấy tức giận vì mấy chuyện kiểu như vừa chia tay không bao lâu người kia liền có niềm vui mới, chẳng qua cô cảm thấy buồn chán.

Năm tháng tươi đẹp nhất, mối tình đầu đẹp nhất, vốn phải ghi lòng tạc dạ, cuối cùng là chia tay một cách thật oanh liệt, nhưng cô không có.

Ngày Đỗ Thiên Trạch nói chia tay với cô, không hề có chút không khí đau thương nào, thậm chí trời xuân còn tràn đầy nắng, anh nói: “Anh cảm thấy tình cảm của chúng ta có vấn đề, nói cách khác, từ trước đến nay, anh đều cảm thấy chỉ có mình anh đang tự biên tự diễn, em chỉ không phản đối mà thôi, anh mệt rồi.”

Cô không nói gì, đá viên sỏi ven đường, giọng Đỗ Thiên Trạch không nhanh không chậm rõ ràng, mạch lạc: “Cho nên anh nghĩ, tốt nhất là chúng ta nên tách ra một thời gian.”

Con gái nói chia tay, chỉ là đang phát cáu mà thôi, con trai nói chia tay thì thật sự muốn chia tay. Nói gì cũng vô dụng. Kim Thu cũng không mặt dày níu kéo anh, cô chỉ gật đầu một cái: “Được.”

Giống như lần đầu tiên anh tỏ tình với cô, khi anh hỏi: “Em có đồng ý làm bạn gái anh không?” Cô dưới ánh mắt kinh ngạc, chúc phúc, thậm chí là chế nhạo của mọi người, cũng ngại ngùng nói một câu

“Được.” như vậy.

Cô cúi đầu, nên không thấy trong ánh mắt Đỗ Thiên Trạch lúc ấy có lóe lên một tia thất vọng.

Chương 5: Buôn chuyện

Kim Thu cảm thấy gần đây cuộc sống của cô trở nên tốt đến vi diệu, sáng sớm, lúc đánh răng rửa mặt, kem đánh răng đã được chuẩn bị sẵn, nước cũng có, thậm chí cô còn thấy trên bàn ăn có hai quả trứng được luộc sẵn, phản : ứng đầu tiên của cô khi ấy là: “Tôi không thích ăn trứng luộc.”

Dù khi ăn không cảm nhận được mùi vị gì, nhưng anh vẫn nghiêm túc nhắc cô: “Ngày nào cũng ăn đồ ngoài hàng không tốt cho sức khỏe, từ nay về sau để tôi nấu cơm cho em đi.”

“...” Kim Thu nghĩ một chút, thấy chuyện này cũng tạm chấp nhận được, “Để tối về tôi đi siêu thị.”

Thật ra, ngày nào cũng ăn bánh rán, bánh trứng, bánh bao các thứ, cô cũng chán ngấy rồi, nhưng cô nấu ăn không ngon, sáng dậy cũng không nấu kịp, nhưng có người chủ động, cô tất nhiên rất hoan nghênh... Coi như đây là tiền thuê nhà đi, Kim Thu tự lấy cớ với bản thân.

Hôm nay tan làm hơi trễ, nhưng cũng may là chưa muộn lắm, lâu rồi Kim Thu mới đến siêu thị, lúc này đang có rau quả, thịt giảm giá, cô mua bánh mì, trứng gà, sữa, trứng muối, ít rau, tất nhiên cũng mua cho mình ít đồ ăn vặt nữa.

Cứ chút một, chút một gộp lại, ví của cô lại đỏ máu thêm lần nữa, Kim Thu bắt đầu hối hận, “Biết trước thế này đã không đến siêu thị.”

Cô tức giận lờm kẻ đầu tên kia một cái, anh chỉ đơn giản nói một

câu: “Về sau tôi nấu cơm cho em ăn.”

Kim Thu thờ chậm lại một chút, đột nhiên nhớ lại, rất lâu lâu trước kia, có người từng nói: “Bà xã, em nấu cơm, anh rửa bát.” Không hiểu sao lại khiến cho cô có cảm giác ấm áp của một gia đình, hôm nay, một lần nữa nghe được câu nói tương tự như vậy, cô không nhịn được, hỏi tiếp: “Thế rửa bát?”

Giọng nói anh rất chắc chắn: “Tất nhiên là tôi rửa.”

“Về sau, mọi chuyện đều do tôi làm, chỉ cần em đừng đuổi tôi đi.” Giọng anh phảng phất có chút nịnh nọt, làm nũng. Kim Thu thấy vậy, cảm giác mặt mình nóng lên, đàn ông đẹp trai đúng là có lợi, những lời này, không khiến người khác thấy chán ghét, mà lại là lạ giống như có một chiếc lông vũ vuốt nhẹ trong lòng vậy.

Cô cười, “Anh cũng biết nịnh nọt cơ à.”

“Tôi thích em.” Anh thản nhiên trả lời, đồng thời cười minh họa một cái, tâm trạng Kim Thu liền trở nên phức tạp, cuối cùng anh lại hào phóng, nói thêm một câu, “Rất muốn ôm em, hôn em,” Càng nói càng có chút ngại ngùng, “Ở cùng em...”

Mẹ nó! Kim Thu đen mặt lùi lại mấy bước, “Cả đời này anh cũng đừng nghĩ đến chuyện lại gần tôi.”

Anh tủi thân: “Đây chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?”

“Bình thường cái rắm!” Kim Thu sợ đến mức nổi hết da gà, trong nhà có người đàn ông lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm muốn làm loạn với mình thật sự rất kinh khủng, cô lập tức trốn tránh, “Tôi muốn vào phòng, đừng có vào theo.”

“A!”

Kim Thu nghĩ xem có nên gọi cho thím Hồng hay không, cô thấy tấm bùa thím Hồng đưa cho, căn bản là vô dụng, thế này chẳng phải là quá bất lợi sao? Nhưng nếu siêu độ anh ta, Kim Thu lại không nỡ.

Nhất là khi nhìn thấy bát cháo trắng vừa nấu xong lúc sáng, những suy nghĩ hôm trước dường như biến mất. Hơn nữa, cháo rất ngon, lâu lắm rồi cô không uống cháo trắng.

“Cháo rất tốt cho dạ dày, em uống hết đi.” Anh ngồi bên cạnh, bóc trứng vịt muối cho cô, “Nhớ ăn cơm đúng giờ.”

Kim Thu lờm anh một cái: “Anh quản nhiều nhỉ?”

Hậu quả của việc ăn sáng ở nhà là suýt muộn làm, sáng sớm, sau khi quét tước xong kiểu gì cũng có một đồng việc làm, cô bận bịu đến mức quên giờ ăn, đến khi nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ, gọi thức ăn bên ngoài đến, dù thế nào cô cũng thấy đồ ăn hôm nay có vẻ quá ngấy.

Lam Như Vân cầm cốc cà phê đến, cười cô: “Gần đây tâm trạng không tệ, có bạn trai?”

Kim Thu suýt phun hết cơm ra ngoài: “Muốn thì cũng phải có thời gian chứ.”

Mỗi ngày cô chỉ đi lại giữa công ty và nhà ở, làm gì có thời gian quen bạn trai?! Lam Như Vân cũng biết, vỗ vỗ vai cô: “Cần chị giới thiệu người cho em không?”

“Em không có ý định yêu đương!” Kim Thu nghiêm túc tỏ thái độ của mình.

Lam Như Vân cười duyên một tiếng: “Đây không phải là chuyện em thích hay không, duyên mà đã đến, em có muốn ngăn cũng không được.”

Về chuyện này cô cũng đồng ý, mối tình đầu của cô là trên trời rơi xuống, cứ bỗng dưng xuất hiện như vậy. Lam Như Vân trừng mắt với cô: “Biết không, có vài người phụ nữ rất tốt số, không cần mất công theo đuổi, tự nhiên sẽ có đàn ông tự tìm đến.”

Kim Thu vỗ mông ngựa: “Vậy chắc chắn đó là chị Lam đây, không phải em.”

“Cái này cũng chưa chắc.” Lam Như Vân nhìn cô nghĩ nghĩ một lúc, Kim Thu bị chị ta nhìn đến phát sợ, lấy cớ phải đi photo tài liệu, trốn đi.

Tối cô bị giám đốc bắt ở lại làm thêm giờ, Kim Thu mới tốt nghiệp một năm, giữ chức trợ lý giám đốc, cấp trên là một vị gái ế 35 tuổi, vì vậy nên tính cách có chút nóng nảy, nhưng Kim Thu lại cảm thấy có cấp trên là phụ nữ, ít nhất thì cũng sẽ tránh được chuyện quy tắc ngầm, nên cô không oán trách một câu nào, ngoan ngoãn ở lại tăng ca.

Nhưng khi cô tăng ca xong, ngẩng đầu lên, đã thấy phòng làm việc tối đen, trong lòng Kim Thu có chút sợ hãi, cô dọn qua quét một số thứ, chuẩn bị về nhà sớm, giày cao gót vang lên tiếng “Lộc cộc” ở hành lang vắng tanh, rơi vào tai cô, giống như có người đi theo cô vậy,

Kim Thu cảm thấy nổi hết da gà, trước đây vì không tin vào ma quỷ nên cô không sợ, nhưng sau khi gặp con quỷ ở nhà, thần kinh cô bắt đầu yếu đi rất nhiều.

Thang máy vừa mở ra, Kim Thu liền thấy một người đàn ông trẻ tầm 30 tuổi, mặc âu phục đi giày da đứng trong thang máy, phong thái ung dung, dù là làm tăng ca đến giờ này, nhưng trên mặt vẫn không có chút mệt mỏi nào.

Kim Thu gật đầu với anh một cái, coi như chào hỏi, sau đó im lặng đứng trong góc đợi thang máy xuống.

Đúng lúc này, đột nhiên cô nhớ ra người trước mặt, đây chẳng phải là tổng tài của các cô, Vệ Thiên Hành sao? Vì vẻ ngoài đẹp trai, nhiều tai tiếng, anh ta vẫn luôn là trung tâm tám chuyện của mọi người trong công ty, Kim Thu thầm xấu hổ vì nãy không nhận ra anh ta. Cũng khó tránh, công ty lớn có hơn mấy nghìn người, sao có thể nhớ được hết chứ.

Nhưng mà trai đẹp thì vẫn là trai đẹp, góc cạnh rõ ràng, mùi phần sắc bén, bộ âu phục mặc trên người cực kì vừa vặn, kẹp cà vạt.... Hình như là kim cương thật, lấp lánh rực rỡ. Nghe nói là cháu ngoại của chủ tịch công ty, tương lai sẽ là người thừa kế, đẹp trai, nhiều tiền, đại diện cho các nhân vật tổng tài trong ngôn tình.

Thang máy mở ra, Kim Thu và Vệ Thiên Hành lần lượt đi ra ngoài, còn chưa kịp rẽ về phía trạm xe, đã thấy một mỹ nữ giậm đùng đùng đi đến, gót giày cao gót nhỏ nhìn như chuẩn bị gãy đến nơi.

“Vệ Thiên Hành, anh là đồ không có lương tâm!” Lời mở đầu thật kinh điển! Kim Thu đi chậm lại, trong lòng tò mò, thật sự rất muốn xem tận mắt xem vị tổng tài nổi tiếng trắng hoa này đối phó với bạn gái thế nào.

Vệ Thiên Hành nhướn mày một cái: “Quách Quỳnh!”

Quách Quỳnh! Đây chẳng phải là nữ minh tinh đang nổi tiếng sao, gần đây hình như mấy bộ phim nào tàn trên ti vi, đều là do cô ta đóng nhân vật chính thì phải! Kim Thu chưa từng được tiếp xúc với minh tinh ở khoảng cách gần, lúc này không kìm được lòng hiếu kì, ngẩng đầu lên nhìn cô ta một cái.

Ngay sau đó, một chuyện cực kì máu chó diễn ra, Quách Quỳnh giậm chân một cái, nhắc ví da lên, đánh mạnh về người Kim Thu: “Tao đánh chết mày, đồ tiện nhân.”

Biểu cảm của Kim Thu: “(⊙o⊙)!” cô liên tục lùi người về sau mấy bước, Quách Quỳnh tiếp tục đuổi theo: “Mày còn muốn chạy?”

“Chị Hai, chị đánh tôi, sao tôi lại không được chạy chứ?” Kim Thu cực kì oan uổng, cô cảm thấy mình đúng là xui xẻo, chỉ là tò mò nhìn người nổi tiếng một cái thôi, sao người kia lại kích động thế chứ.

Vệ Thiên Hành nắm lấy cổ tay Quách Quỳnh: “Em đang làm gì thế, cô ấy chọc giận gì em?”

“Anh còn không thừa nhận! Em nghe nói anh cùng thư kí ở công ty có dây dưa mập mờ với nhau!” Quách Quỳnh căm hận nhìn Kim Thu, “Con hồ ly tinh này!”

Kim Thu biết mình nằm không cũng trúng đạn, cô lập tức lên tiếng: “Tôi không quen anh ta, chị nhận lầm người rồi.” Bây giờ có quen thì cũng phải làm như không quen, buôn chuyện rất vui, nhưng bị buôn chuyện thì là một bi kịch đấy!

Vệ Thiên Hành giống như không muốn nói lý với cô ta nữa: “Cả ngày lẫn đêm đều chỉ biết phát điên, anh cũng không quản em nữa.” Anh ta xoay người vào bãi đỗ xe lấy xe, Quách Quỳnh giậm chân một cái rồi chạy theo.

Thấy một màn như vậy, Kim Thu liền thở phào nhẹ nhõm, cũng chuẩn bị chạy nhanh đến ga tàu điện ngầm, nhưng một giây sau, sắc mặt cô liền chuyển sang kém, kém đến không thể kém hơn, đen đến không thể đen hơn nữa.

Nguyên nhân không là gì khác, mà là... chân cô lại Trọ, nãy khi cô né tránh Quách Quỳnh, không để ý nên bước hụt một bậc thềm, khi nãy không thấy gì, giờ cử động một cái liền thấy cực kì đau nhức.

Tò mò hại chết mèo, lời các cụ nói cấm có sai! Kim Thu thề, sau này thấy chỗ nào ồn ào, nhất định phải trốn kĩ rồi mới xem, hậu quả chuyện này để lại thật đau.

Cô thử lắc cổ chân, thấy đau đến lạnh người, “Em không sao chứ?” Cô thấy bên tai có tiếng người hỏi, dưới đèn đường, cô thấy anh lo lắng bước đến, đêm đến gió rất lớn, vạt áo mỏng của anh bị thổi bay lên, tình cờ lại để lộ ra một kẽ hở nhỏ bên hông.

Eo kia thật nhỏ. Kim Thu không ngờ là mình còn có tâm trạng để ghen tị. Anh cũng ngồi xổm xuống, xoa xoa cổ chân cô, Kim Thu đau đến hít một hơi lạnh: “Đau chết tôi!”

“Có trật khớp không?” Anh bối rối, muốn đỡ cô, lại không dám tiến gần đến cô trong phạm vi một thước, Kim Thu cũng không dám nói chuyện với anh trước mặt mọi người, sợ người ta tưởng cô bị điên, nên chỉ có thể ngồi xuống bậc thềm, cầm nửa chai nước trong túi xách đồ xuống chân.

Nước lạnh cũng có chút tác dụng, Kim Thu lão đảo đứng lên, anh không đứng nhìn được nữa, tiến lên một bước, ôm cô từ phía sau, nói nhỏ: “Đừng quay đầu lại nhìn, cứ để tôi đỡ em thế này đi.”

Hơn nửa trọng lượng của Kim Thu đều dựa lên người anh, từ từ đi đến ga tàu, cứ như vậy, áp lực đặt lên mắt cá chân giảm đi rất nhiều. Kim Thu cũng không nhắc đến khoảng cách một thước kia nữa.

Vừa đi được mười mấy bước, một chiếc xe lái tới, Kim Thu liếc qua, hình như, là chiếc xe trước kia Lam Như Vân từng lên, nhìn lại cái nữa, sắc mặt của cô liền trở nên đặc sắc hơn.

Người ngồi chỗ tài xế là Vệ Thiên Hành! Hình như anh ta cũng chú ý đến tư thế quái gở của cô, hạ cửa kính xuống, nhìn một lúc rồi nói: “Tôi chở cô về.”

Kim Thu hơi do dự, lên xe của người lạ không an toàn, nhưng trong tình huống này của cô, từ chối cũng không phải là lựa chọn sáng suốt, nên cô cắn răng, thoải mái đáp: “Vậy thì làm phiền anh.”

“Không có gì.” Vệ Thiên Hành còn rất lịch sự mở cửa xe giúp cô: “Cô ở đâu?”

“Khu Lệ Chi”

Xe tốt, kĩ thuật lái của Vệ Thiên Hành cũng rất tốt, lái xe rất ổn định, hai người cũng không có gì để nói với nhau, một lúc sau, Vệ Thiên Hành lên tiếng trước: “Vừa nãy cô ấy nhận nhầm người, khiến cô bị thương, xin lỗi.”

“Không sao.” Kim Thu thềm oán giận, tôi nói có sao thì anh có bồi thường cho tôi không?

“Chuyện ngày hôm nay...” Vệ Thiên Hành còn chưa nói hết câu, Kim Thu liền biết điều, nói tiếp: “Tôi chẳng biết gì cả.”

Rất tốt!

Vệ Thiên Hành liếc mắt nhìn cô một cái, đối với cô nhân viên quèn này, anh ta chả có ấn tượng gì, nhưng lúc này, dưới ánh đèn đường, anh lại phát hiện ra khuôn mặt cô rất thanh tú, mềm mại, không trang điểm, da rất mịn, ánh mắt nhanh nhẹn, theo cách nói của anh ta, thì là rất có linh khí.

Mấy phút sau, trong lòng anh lại thêm một nhận xét nữa, rất dễ nhìn.

“Đến nơi rồi.”

“Cảm ơn.”

Anh chưa nói thân phận của mình, mà cô cũng không có ý định làm quen, khi xuống xe cô liền rầu rĩ, cô không báo rõ địa chỉ cho anh ta, cũng là một kiểu tự vệ, mà bây giờ cô phải đối mặt với khu trọ tối đen vắng lặng, đứng một mình trong những cơn gió lớn, khó tránh khỏi cảm giác cô đơn.

Một đôi tay khỏe mạnh nhanh chóng ôm lấy eo cô, từ từ đỡ cô đi vào trong, đường đi rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng chó sủa, tiếng côn trùng, có nhiều chỗ đèn đường bị hỏng, cô phải dùng điện thoại để chiếu sáng, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Anh vẫn chăm chú nhìn đường, giúp cô tránh giẫm phải đá hoặc vấp phải những bậc thềm, nhưng Kim Thu phát hiện ra, dù vô tình hay cố ý, giữa người anh và cô, luôn có một khoảng cách tầm 30cm, anh không hề kì kèo một câu nào, chỉ có hai cánh tay vững vàng đỡ lấy cô, không biết tại sao, Kim Thu lại không thấy khó chịu hay ghét bỏ, thậm chí, cảm giác gần gũi này lại khiến cho lòng cô từ từ ấm áp, bình yên lại.

Chương 6: A!?!

Mở cửa về nhà, Kim Thu liền thở phào nhẹ nhõm, hai vai mỏi nhừ, cả người chỗ nào cũng đau, ước gì có thể lên giường nghỉ ngơi luôn, nhưng mà chuyện cần làm đầu tiên là cởi giày đã.

Trong nháy mắt, anh đã lấy dép lê đến, ngồi xổm xuống, chuẩn bị đổi dép cho cô. Kim Thu giật mình, “Anh làm gì?”

“Đổi dép.” Anh nói thản nhiên.

Kim Thu phát tay đuổi anh đi: “Được rồi, anh không nhất thiết phải làm chuyện này, tôi tự làm được.” Cô đi giày cao gót, chỉ cần hất chân là xong, anh xếp đôi giày cao gót của cô gọn gàng vào tủ để giày, sau đó nói: “Tôi ôm em.”

Vừa nói xong, Kim Thu liền cảm thấy cả người mình bay lên, may là ngực anh rất rắn chắc, cũng rất ấm áp, anh ôm Kim Thu đặt lên giường, “Em có việc gì thì cứ gọi tôi là được.”

“Tôi muốn tắm rửa!” Kim Thu vừa tức vừa buồn cười, nhưng giường chiếu quá mềm mại, cô nằm trên đó, cả người vừa thả lỏng liền cảm thấy cực kì mệt mỏi, không muốn động đậy chút nào.

Anh đến gần cô, mặt dày: “Tôi có thể giúp em tắm.”

“Biến!” Kim Thu chỉ chỉ vào trán anh, “Này, rốt cuộc trong đầu anh chứa cái gì thế?”

“Em.” Anh mỉm cười nói, rồi ngồi xuống sàn nhà, Kim Thu nằm

nghe, hai người mặt đối mặt, anh đưa tay lên vuốt tóc cô, “Tất nhiên là tôi vẫn luôn nghĩ về em rồi.”

Tối nào cũng tỏ tình một lần sao? Kim Thu lắc đầu, mặc kệ anh: “Nghe này, anh không cần phải lấy lòng tôi, chỉ cần không ảnh hưởng đến tôi, tôi sẽ không đuổi anh đi, biết không?”

Anh lắc đầu: “Tôi thích em.”

Lần thứ hai trong ngày, Kim Thu lờm anh: “Anh muốn theo đuổi tôi?”

“Phải, phải.” Anh gật như gà mổ thóc.

“Anh không phải Nhiếp Tiểu Thiên, tôi cũng không là Ninh Thái Thần.” (1) Kim Thu từ chối thẳng thừng, mặc dù tên quý này rất đẹp trai, rất đặc biệt, nhưng cô không còn là thiếu nữ nữa, gì mà yêu nhau với ma quý, đúng là một chuyện hoang đường, “Nên đừng phí công.”

(1) Nhiệt Tiểu Thiên, Ninh Thái Thần: 2 nhân vật chính trong phim “Thiện nữ u hồn”

Anh nghe xong những lời này, đột nhiên đứng lên, Kim Thu bị anh dọa giật mình, nhưng anh chỉ chôn đầu ở hõm vai cô, cắn cắn vành tai cô, cô mất tự nhiên tránh đi một chút, anh vẫn tiếp tục cắn nhẹ, Kim Thu thấy hơi ngứa... Trước kia cô cũng chỉ bị Đỗ Thiên Trạch hôn má, lần đầu tiên bị người khác chạm đến chỗ nhạy cảm như vậy.

Cô thấy cực kì thiếu tự nhiên, chỉ thấy mặt càng lúc càng nóng, nhưng lại sợ anh làm bừa, đành nói khế: “Thả tôi ra đi.”

“Không.” Giọng anh phảng phất chút hờn dỗi, cứ đè cô như vậy,

nhưng lại không hề xúc phạm cô, hôn môi cũng không hôn, chỉ cắn vành tai, liếm cổ cô, toàn là những chỗ nhạy cảm.

Kim Thu không chịu nổi nữa, đang nghĩ xem có nên đá một cái vào chỗ quan trọng của anh không, thì đột nhiên anh lại ngừng, ấp úng, “Cái kia... Tôi...”

Kim Thu cũng vừa định lên tiếng, lại cảm thấy chỗ nào đấy trên người anh có thay đổi, sắc mặt cô lập tức trở nên khó coi, anh thấy cô có dấu hiệu chuẩn bị nổi giận, liền nhanh chóng ngồi dậy: “Tôi... Tự tôi đi giải quyết.”

“Cút xuống giường, ngay!” Kim Thu lấy gối, đánh mạnh vào đầu anh, anh không nói gì, nhanh chóng chạy vào phòng tắm.

Anh vừa đi, cô lại càng cảm thấy lúng túng hơn, cô vừa tức vừa ôm mặt, nhất quyết không chịu thừa nhận tim mình đang đập càng lúc càng nhanh.

Kim Thu không ngừng tự an ủi mình, mà chỉ bị sắc đẹp mê hoặc thôi, đây là phản ứng sinh lý bình thường, không sao.

Cô thật sự thấy rất phiền lòng, bình thường, gặp đàn ông, chỉ cần cô tỏ thái độ không tiếp nhận, thì sẽ không có ai đưa tình yêu cuồng nhiệt của mình dán lên mông lạnh, cũng không có ai ép cô, trừ khi là tội phạm, nhưng cái người trong nhà tắm kia lại khác....

Chỉ cần anh ta thích, anh ta có thể nhìn trộm cô tắm, nửa đêm có thể bò lên cửa sổ của cô, luật pháp cũng không có tác dụng với anh ta, có thể báo án bắt anh ta chắc? Bùa của thím Hồng cũng không đuổi anh ta đi được. Có thể nói là cô hoàn toàn không có cách nào để đối phó.

Kim Thu phân vân, nghĩ xem có nên gọi điện cho thím Hồng không. Cuối cùng, cô chưa kịp cầm điện thoại lên, thì nghe thấy có tiếng Rên...Phát ra từ nhà tắm, cô suýt hộc máu mồm, “Này! Anh đang làm trò gì thế!?”

Câu này của cô là câu cảm thán, nhưng chẳng hiểu sao vào tai anh lại thành câu nghi vấn, nên cửa phòng tắm từ từ mở ra, anh che che lấp lấp: “Tôi... Tôi...”

Kim Thu vô tình liếc mắt xuống, lập tức thấy mình như bị sét đánh, giọng nói run rẩy: “Anh... Anh... Đồ biến thái!”

“...Là em hỏi tôi đang làm gì mà....” Anh oan ức, giấu mình sau cánh cửa, chỉ để lộ cái đầu nhìn cô.

Kim Thu cảm thấy đầu mình như bốc khói: “Buồn nôn! Biến thái!” Lần đầu tiên thấy chỗ kia của đàn ông, cô thấy cực kì sốc, may là trong tay cô không có đồ gì gây sát thương, nếu không thì chắc chắn cô sẽ nện nó vào đầu anh.

“Đây là phản ứng tự nhiên, bình thường.” Anh nhấn mạnh, “Không phản ứng mới là bất thường.”

Bình thường con quý. À không, anh ta đúng là quý! Kim Thu không thể nhịn được nữa, định đẩy anh ta vào nhà tắm, sau đó lại đau khổ phát hiện, trong nháy mắt, trên váy cô xuất hiện thêm một thứ gì đó...

Cô không nói gì, anh lo lắng: “Thật xin lỗi, tôi lau cho em...” Còn chưa đưa tay ra, anh đã nhận được một bạt tai của Kim Thu. “Ngay lập tức biết khỏi mắt tôi!”

Anh không dám nói thêm câu nào, lập tức biến mất.

Kim Thu cởi chiếc váy bản ra, càng nhìn càng thấy buồn nôn, ném bừa nó vào rổ quần áo bẩn, rồi đi tắm luôn, khi mùi sữa tắm hoàn toàn át đi cái mùi khó chịu kia, cô mặc đồ ngủ, vẫn là phong cách đáng yêu như thời đại học, nhưng nhìn người trong gương, Kim Thu vẫn thấy có chút xa lạ.

Khi đi học, mái tóc cô đen, thẳng, dài, quần áo cũng rất rộng rãi, thoải mái, hầu như lúc nào cũng đeo cặp sách, nhưng giờ, cô uốn tóc xoắn, nhuộm. Đổi loại kính khác, mặc đồ công sở, dùng túi xách da, nhìn đậm chất OL (2)

(2) OL: Office lady: cô gái văn phòng.

Năm đầu tiên cô tốt nghiệp, rất loạn, giờ nhớ lại, cô cảm thấy có chút không thật, tốt nghiệp, xin việc, dọn nhà ra ở riêng, cuộc sống cứ thế tuân theo một quỹ đạo nhất định, cô cũng không chắc rằng mình có thể làm được hay không.

Thế nhưng cô vẫn kiên trì, cố gắng làm việc, cố gắng thích ứng, dần dần cô cũng quên đi bản thân mình khi còn học đại học trông như thế nào.

Nhưng giờ đây, khi mặc bộ đồ ngủ có vẻ ngây thơ này lên, cô lại phát hiện ra, thật ra mình vẫn còn mơ hồ như khi mới tốt nghiệp.

Bên ngoài có tiếng chó sủa, Kim Thu mở cửa sổ nhà tắm ra, cô ở tầng hai, tầng dưới có trồng một hàng cây, nhìn có vẻ giống hoa đào, gió thổi qua mang theo hương thơm nhẹ nhàng.

Thấy có gió mát, cô còn định đứng đau buồn một lúc nữa, nhưng lại phát hiện ra chân mình không chịu đựng được nữa, vết thương kia có vẻ nghiêm trọng, đứng lâu một chút là lại đau, cô vội vàng đi ra ngoài, anh lại đột nhiên xuất hiện, đỡ cô đến giường, rồi lấy cao Vân

Nam bơi cho cô.

Kim Thu nhìn anh, anh liền ra về áy náy, không dám nhìn cô, sau khi bơi cao cho cô xong, liền chạy vào nhà tắm, một lát sau Kim Thu liền nghe thấy tiếng nước ào ào, cô tức xạm mặt lại, “Anh lại làm gì thế?”

“Giặt quần áo.” Anh thò mặt ra, giơ chiếc váy của cô lên.

Kim Thu yên tâm, nhìn đồng hồ đã 11 giờ rồi, cô cũng cảm thấy rất mệt mỏi, nên đưa tay tắt điện đi ngủ.

Hôm sau thấy vết sưng đỏ ở chân đã tan đi không ít, nhưng vẫn không thể đi giày cao gót được nữa, Kim Thu đành đi đôi giày bệt mềm. Bữa sáng là chiếc sandwich đơn giản, bánh mì kẹp trứng ốp, lạp xưởng được gói lại cẩn thận, trong cốc giữ nhiệt là sữa đậu nành.... Quan trọng nhất là đây là sữa được làm từ máy làm sữa đậu nành cô trúng thưởng trong sự kiện hằng năm của công ty.

Kim Thu thừa nhận khi mình thấy phần bữa sáng này, trong lòng có chút cảm động, cơn tức hôm qua cứ thế mà biến mất lúc nào không hay, đêm qua trước khi đi ngủ cô còn định gọi điện cho thím Hồng hỏi thử xem có cách nào để đuổi quý đi không, nhưng khi được anh quan tâm thật lòng như vậy, không xúc động không được.

Đến công ty, đồng nghiệp bên cạnh ân cần hỏi: “Chân cô sao thế?”

Kim Thu nói dối không chớp mắt: “Hôm qua lúc về, hành lang tối quá nên bước hụt.”

Nhưng cô không lảm chuyện không có nghĩa là người khác cũng thế, khi cô đến phòng nước, đã thấy có mấy nữ đồng nghiệp đứng đó buôn chuyện, phòng nước chính là nơi nhiều chuyện nhất trần đời, đi qua đi lại, không biết bao nhiêu tin đồn được truyền ra từ nơi này.

“Này, mấy cô có thấy vòng tay của chị Lam không? Loại Cartier đấy, dù không nạm kim cương nhưng giá cũng trên dưới ba vạn.”

Chân Kim Thu đứng không vững, suýt nữa ngã sấp xuống, tiền lương của cô bây giờ mỗi tháng có bốn nghìn tệ, thế mà chỉ 1 chiếc vòng tay của Lam Như Vân đã là ba vạn rồi?

Thật đáng sợ, trong ấn tượng của Kim Thu, khái niệm về xa xỉ phẩm cũng chỉ dừng lại ở mặt dây chuyền kim cương mấy nghìn tệ... Nhanh chóng uống cốc nước an ủi mình, Kim Thu nghĩ lại, thấy mình thật ngu ngốc, dù sao người ta cũng là nhãn hiệu châu báu đẳng cấp thế giới, đại khái chỉ có quý hơn chứ không có quý nhất, mấy nghìn tệ cũng chỉ đủ cho mấy người dân đen như cô mua về cho đã nghiền thôi.

Tất nhiên là đối với mọi người, Lam Như Vân không phải là chủ đề bàn tán chính, có người không cam lòng yếu thế, chuyển chủ đề sang Vệ Thiên Hành, “Tổng giám đốc mới đổi xe, nghe đồn hơn hai trăm vạn đấy!”

“Chuyện này thì có gì, chúng ta đều biết tổng giám đốc là cháu ngoại của chủ tịch, anh ta đâu cần phải sống dựa vào tiền lương hàng tháng đâu.” Một cô nhân viên xinh đẹp khác bưng chén cà phê, thần bí nói, “Hôm trước tôi và bạn trai còn thấy tổng giám đốc vào quán rượu với một người có dáng rất giống Quách Quỳnh cơ.”

“Có khi nào là Quách Quỳnh thật không?”

Kim Thu trầm nghĩ, không phải là có lẽ, mà đúng là Quách Quỳnh! Chân cô bị trật khớp còn là do cô ta tặng đấy, phụ nữ ghen tuông thật đáng sợ!

“Khụ khụ..” Ngoài cửa có tiếng ho khan, nhân vật chính trong tin đồn đột nhiên xuất hiện ngoài cửa, những người còn lại liền tản ra, Kim Thu cũng muốn tránh đi, nhưng chân cô không tiện, không chạy nhanh được, đành dút khoát giả bộ cái gì cũng không biết, lên tiếng chào hỏi: “Chị Lam.”

“Chân sao thế?” Thật ra Lam Như Vân có phòng làm việc riêng, không cần phải đến chỗ này uống nước, mà có vẻ cô cũng không có ý định uống trà, xem ra chỉ là đi ngang qua, ở công ty này, chức vụ càng cao, văn phòng cũng cao theo, giả sử như Vệ Thiên Hành, văn phòng anh ta chiếm nguyên cả tầng cao nhất.

Kim Thu không để mình để lộ ra chút sơ hở nào, chỉ cười nói: “Không cẩn thận bị trật khớp thôi.”

“Bị thương đến gân cốt, cẩn thận tĩnh dưỡng 100 ngày.” Lam Như Vân cũng không nhắc đến chuyện vừa nghe được, chỉ hỏi cô, “Lần trước cô đi tìm thím Hồng, sao rồi?”

À, chuyện này... Kim Thu bắt đắ dĩ: “Chắc là do em nghi thần nghi quỷ thôi, chỉ lấy một tấm bùa bình an là xong.”

“Vậ thôi.” Lam Như Vân nháy mắt, cô rất thích dùng kính áp tròng màu lam, vừa đẹp vừa lạnh lùng, “Thím Hồng không chỉ có danh tiếng ở việc đoán mệnh đâu, thím ấy còn tính duyên nữa, chuẩn cực!”

Kim Thu ngạc nhiên: “Chị tính rồi à?”

“Đúng vậy, thím ấy nói, cuộc đời chị nhất định sẽ... Gặp quý nhân.” Lam Như Vân nói câu này phảng phất mang theo ý khác nữa, Kim Thu liền im miệng, cô rất thích nghe bát quái, coi như tô màu thêm cho cuộc sống đỡ buồn tẻ, nhưng cô chỉ nghe thôi, không nói, cũng

tuyệt đối không bao giờ nói xấu sau lưng người khác, Lam Như Vân rất thích cô ở điểm kín như bưng này, nên quan hệ giữa hai người càng ngày càng tốt lên, “À, còn có thể cầu hoa đào, cô rảnh thì đi thử xem.”

Hoa đào? Kim Thu nghĩ, giờ trong nhà cô còn đang có một đóa hoa đào nát, không biết khi nào mới giải quyết xong đây?

Chương 7: Cùng đọc truyện

Nhưng, chuyện trong nhà mình, Kim Thu không có ý định nói với ai, một phần do cô nghĩ người khác sẽ không tin, phần còn lại vì cô vô thức muốn bảo vệ anh, nói chung là không cho ai biết, cô chỉ nói là: “Em còn chưa muốn bàn chuyện yêu đương.”

Năm nay cô mới 24 tuổi, bốn bỏ năm lên (1), vẫn miễn cưỡng gọi là còn trẻ, nên cô thấy không cần vội bàn chuyện yêu đương làm gì, nhưng Lam Như Vân năm nay 28 tuổi lại có suy nghĩ khác: “Tuổi càng lớn, càng khó tìm, nhân lúc còn trẻ, đẹp, thì tranh thủ thời gian chọn lấy một người đi.”

(1) Bốn bỏ năm lên: quy tắc làm tròn, dưới 5 làm tròn xuống, 5 và trên năm thì làm tròn lên.

Kim Thu biết xã hội bây giờ rất để ý đến gái ế, mẹ của cô cũng suốt ngày gọi điện thoại hỏi bóng hỏi gió xem cô có bạn trai chưa, nhưng Kim Thu lại thấy, càng sốt ruột muốn tìm thì sẽ càng tìm không ra, nên nhún vai nói: “Tùy duyên thôi chị.”

“Cô thích loại người nào, để chị xem rồi giới thiệu cho.” Lam Như Vân quả nhiên là rất hào hứng muốn làm mai cho cô.

Kim Thu không có cách nào, đành tiện miệng nói bừa: “Em thích trai đẹp, cao, thu nhập cao hơn em, tính cách tốt hơn em...” Cô chọn không ít điều kiện tạp nham xong, lại đau lòng phát hiện ra, vẫn chỉ có bạn trai cũ là hợp khẩu vị cô nhất.

Mất đi mới biết quý trọng, mà hối hận thì đã quá muộn!

Lam Như Vân cười bí hiểm: “Sai, điều quan trọng nhất không phải mấy cái này.”

“Đúng vậy. Còn có tiền?” Kim Thu nói đùa: “Có tiền có thể sai cả ma quỷ nữa đó!”

Lam Như Vân liền cười cô, “Hầy, có tiền rất quan trọng, nhưng năng lực ở mặt kia cũng phải mạnh nữa, nếu không thì thời gian trôi qua sẽ có nghĩa lý gì? Đừng đồ mặt nhanh thế chứ, lời chị nói với em đều là thật lòng cả.”

“Vâng.” Kim Thu lập tức nói cảm ơn, Lam Như Vân luôn truyền cho cô mấy kinh nghiệm quý báu, giúp cô tránh khỏi phải đi đường vòng. “Chị Lam lúc nào cũng chăm sóc em...”

Lam Như Vân hơi xúc động: “Nên cô cũng phải hiểu, lần này chị không nói bậy, những điều vi diệu ấy, về sau em sẽ tự hiểu.”

Kim Thu giật mình cười, chưa kịp nói thêm mấy câu nữa, đã thấy có người đến: “Như Vân, cô đứng đây nói luyên thuyên gì đấy? Ra ngoài với tôi một chuyến.”

“Vâng, Vệ tổng.” Lam Như Vân thấy Vệ Thiên Hành đích thân xuống tìm mình, sắc mặt liền thay đổi, nghiêm túc hẳn lên.

Kim Thu rất thức thời: “Chào Vệ tổng, tôi đi trước.”

“Chờ chút.” Lam Như Vân về văn phòng lấy túi xách, Vệ Thiên Hành gọi cô lại, nhìn thoáng qua thẻ nhân viên của cô, “Cô là người hôm qua...”

Mặt Kim Thu không đổi sắc: “Tôi không hiểu ngài đang nói gì.”

Vệ Thiên Hành không lên tiếng về hành động cắt lờ của cô, chỉ gật đầu ra hiệu cô có thể đi.

Kim Thu chuồn mắt. Cô thấy, sếp trực tiếp của mình mặc dù nóng tính, thích mắng chửi người khác, nhưng còn dễ ở chung hơn là tên Vệ Thiên Hành này, chỉ cần yên phận làm việc là sẽ không sao, nhưng Vệ Thiên Hành lại giống như bệnh truyền nhiễm vậy, Lam Như Vân chưa chắc đã có gì với anh ta, nhưng trong công ty đã đồn Lam Như Vân là hồ ly tinh, sức mạnh của lời đồn thật đáng sợ.

Tóm lại, loại người như vậy, nhất định phải tránh xa. Kim Thu nghĩ, anh ta còn không đáng yêu bằng tên quý ở nhà mình, ít ra anh sẽ giả ngây thơ, thi thoảng còn làm nũng.... Ngừng ngừng ngừng, không được nghĩ nữa.

Nào ngờ Kim Thu vừa ở đây khen anh tốt, khi về nhà liền như bị sét đánh... À tất nhiên, là nói hơi quá.

Cô phát hiện ra quần áo của mình đã được giặt hết, đã thế còn là giặt cực kì sạch sẽ phơi trên ban công, chuyện này cũng được... Nhưng đồ lót của cô cũng ở trong đó!

Đồ riêng tư như vậy, Kim Thu luôn tự tay giặt, cô tức giận đùng đùng: “Này! Ai bảo anh giặt quần áo của tôi?”

Anh không hiểu: “Hôm qua giặt váy giúp em, tiện tay nên tôi giặt luôn.. Tôi giặt hồng?” Không thể, anh đã nhìn kĩ, mấy thứ đó đều được làm từ cotton, giặt tay chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

“Tóm lại, đừng giặt quần áo của tôi!” Kim Thu ôm quần áo lại, trừng mắt với anh một cái, anh hơi chột dạ, đi qua nhìn: “Chẳng lẽ tôi giặt không sạch?”

Kim Thu đưa tay đẩy đầu anh ra: “Tóm lại, không được động vào đồ của tôi, tôi nhớ là đã nói rõ rồi cơ mà.”

Anh vẫn còn đứng đó nhìn quanh, lẩm bẩm: “Không thể, tôi chắc chắn là đã giặt sạch rồi.” Kim Thu thuận miệng hỏi: “Giặt sạch cái gì?” Cô không làm dính cái gì ra nội ý chứ? Nếu vậy thì quá là mất mặt.

Cuối cùng, cô vừa hỏi một câu, anh liền có tật giặt mình, vội vàng phủ nhận: “Không, không có gì.”

Kim Thu nghi ngờ nhìn anh, anh không phủ nhận thì thôi, mà thái độ quyết liệt này ngược lại càng làm cho cô thấy nghi ngờ hơn, liền nói dối: “A, đây là gì?” Cô cầm quần áo, nhìn anh.

Anh liền đầu hàng, tự giác sẽ được nhận khoan hồng: “Cái này... Là ngoài ý muốn.” Tội phạm nào cũng sẽ đều lấy cớ như vậy, Kim Thu hừ một tiếng, sự thông minh của anh liền biến mất sạch, “Tôi đã giặt sạch cho em rồi.”

“Không phải là anh bức mình quá rồi ném quần áo của tôi xuống đất rồi dẫm lên chứ?” Nghĩ đến khả năng này, liền vội vàng lật từng thứ trên tay mình kiểm tra, nhưng không phát hiện ra vết bẩn nào.

Lúc này anh cũng đã tìm được cớ: “Thật ra... Do tôi không cẩn thận, lúc giặt làm rơi đồ của em xuống đất, xin lỗi.” Thái độ nhận lỗi rất thành khẩn, Kim Thu cũng không nghĩ được chuyện nào khác, đành bỏ qua, không nhắc đến nữa: “Về sau anh đừng giặt đồ của tôi nữa.”

“Nhưng em đi làm về còn phải giặt đồ nữa sẽ rất mệt.”

Đúng thế thật, tất cả việc nhà, Kim Thu ghét nhất là giặt quần áo và rửa bát, nhất là mùa đông, giống như muốn lấy mạng cô vậy, nhưng

tình hình này, dù thế nào cô cũng nhất định không để cho anh giặt đồ lót của mình.

Quá xấu hổ!

Để đề phòng ngộ nhỡ, cô còn ra lệnh cảnh cáo thêm lần nữa: “Nếu anh còn dám làm loạn, tôi sẽ tìm đại sư, làm cho anh biến thành tro bụi.”

“... Vô dụng.” Anh không dám đứng quá gần cô, đi theo phía sau cô, “Tôi không phải ma quỷ, sao có thể tan thành tro bụi được?”

Kim Thu thay quần áo ở nhà, chuẩn bị dọn nhà, bình thường bận làm việc, lại thường xuyên tặng ca, nên hôm nào không phải tặng ca cô sẽ tranh thủ dọn dẹp lại nhà, nhưng cô vừa cầm khăn lên, anh liền giành lấy: “Để tôi làm.”

“Tôi muốn lau sàn!” Mỗi ngày quét một lần, nhưng cô vẫn cảm thấy sàn nhà quá bẩn, nhất định phải lau một lượt mới cảm thấy dễ chịu.

Anh liền trả lời: “Thế thì càng phải để tôi làm!” Sau đó anh quỳ gối, từ từ lau sàn, Kim Thu đi quanh nhà một vòng, phát hiện ra mình không có chuyện gì để làm, quần áo giặt rồi, nhà có người lau, rác có người đổ, ngay cả mấy chậu hoa cô trồng, để trên bàn sách cũng có người tưới rồi.

Trong nhà cảm giác như có thêm một cô ốc... à không, là một vị ốc đồng tiên sinh.

Kim Thu mở sách ra đọc, cảm thấy có chút không tập trung, dưới ánh đèn, anh quỳ ở chỗ đó, nghiêm túc lau sàn, áo sơ mi bị kéo căng, có thể tưởng người anh không tẻ, vai rộng, eo nhỏ, chân dài, mông vênh lên, cũng khá gợi cảm, nghĩ đến đây, Kim Thu tự thấy xấu hổ, thậm

nghĩ, quả nhiên là bị Lam Như Vân ảnh hưởng rồi.

Trước kia khi nhìn các anh chàng, cô thường xem mặt mũi, sau đó là nhìn chiều cao, thứ ba là móng tay, móng tay được cắt gọn gàng lại sạch sẽ, rất dễ chiếm được cảm tình của cô. Chiều cao, khuôn mặt hơn nữa là do cha mẹ ban cho, con trai có thể không đẹp trai lắm, nhưng tối thiểu là phải thích sạch sẽ.

Thứ tư là ngửi mùi, có vài cô gái rất dễ yêu mùi hương của đàn ông, mùi hương đặc biệt trên người anh ta sẽ khiến cho cô gái ấy một lòng si mê anh ta.

Hôm nay không hiểu sao, cô lại nhìn đến chỗ khác, chẳng hạn như thấy anh rất thon, dài, khi quỳ trên đất có thể thấy được bờ hông căng mềm, khi đưa tay về phía trước, áo sơ mi sẽ bị kéo lên, để lộ ra eo và lưng, vòng eo mảnh kia thật sự khiến cô thấy rất ghen tị...

Xuống chút nữa... Á... Cô không nên nhìn tiếp thì hơn. Kim Thu thu ánh mắt lại, cố gắng rời sự chú ý của mình lên ebook đang mở.

Cô rất thích đọc tiểu thuyết, khi còn là học sinh cô vẫn luôn giữ thói quen mua sách, nhưng khi tốt nghiệp, thu hành lý, cô liền bật khóc, xếp đầy cốc sau toàn là sách rồi mang về nhà. Để đề phòng về sau mỗi lần dọn nhà là liền mệt muốn chết, Kim Thu quyết định, trước khi ổn định thì sẽ mua ít sách đi.

Cô chuyển sang mua sách điện tử, nhưng lại phát hiện ra, đọc ebook cảm giác như thiếu thiếu gì đó, đọc tiểu thuyết thì vẫn được, nhưng đọc những truyện khác thì liền mất cảm giác, nên giờ cô tải ebook cũng chỉ là mấy quyển tiểu thuyết mạng linh tinh, dùng để giết thời gian.

Lúc này, nam nữ chính trong truyện đang trong thời gian yêu đương

cuồng nhiệt, sau khi nói mập mờ một hai câu liền lăn lên giường....

“A!” Anh lau xong, chạy đến, ló đầu nhìn vào, đọc từng chữ, từng chữ một: “... Hắn ôm cô vào chiếc giường lớn mềm mại, trong đầu chỉ nghĩ đến việc chiếm lấy cô, chiếm lấy cô...” Anh đọc vài chữ rồi liếc nhìn cô một cái, lại đọc vài chữ nữa, Kim Thu cảm thấy máu nóng trào lên, ném điện thoại lên bàn: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Bảo bối cùng đến phòng Tây ký.” Anh lại đọc thêm một lúc, đoạn thịt kia dài khoảng mấy nghìn chữ, anh im lặng đọc, Kim Thu vô tình ngẩng đầu lên nhìn anh, liền thất thần.

Trước kia cô thường coi những câu đại loại như ánh mắt trong trẻo long lanh như làn nước hồ thu là mấy lời vớ vẩn, thì hôm nay mới phát hiện ra chúng có thật, đôi mắt anh dường như chứa cả hồ nước, sóng gợn lăn tăn, anh dịu dàng nhìn cô, cảm giác như ý xuân có thể chảy ra bất kì lúc nào.

Chỉ một ánh mắt như vậy, cũng đủ để khiến cho người ta ngạt thở.

Những âm thanh đơn điệu phát ra, sau đó anh gục đầu, tựa trán vào hõm vai cô, Kim Thu như trúng phải bùa mê, nằm bất động. Hơi thở anh phả lên cổ cô nóng rực, ngura ngúra ...Nếu không phải Kim Thu từng chứng kiến tận mắt cảnh anh biến mất thì có lẽ cô sẽ coi anh là một người bình thường

Anh lại bắt đầu như hôm trước, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng ma sát lên da cô, không phải là hôn, mà chỉ dây dưa, sau đó từ từ liếm đến xương quai xanh của cô, Kim Thu hít sâu, định đưa tay lên cản anh, lại nghe thấy anh nói khẽ: “Màu đỏ.”

Hả? Cô cúi đầu nhìn, phát hiện ra nút áo trên cùng của mình sắp bị bung ra, để lộ hai bầu ngực trắng nõn bên trong, còn có cả rãnh sâu,

da trắng áo đỏ, thật sự rất trêu ngươi.

Nhưng chuyện này đã xúc phạm đến chỗ mẫn cảm của cô, Kim Thu vừa cài lại áo, vừa đẩy anh ra: “Đừng đến đây.”

Anh dùng ánh mắt tội nghiệp lên án cô, đến sát cạnh cô, đưa tay chặn lối đi rồi nhanh chóng dùng đầu gối chặn cú đá của cô, ấn cả người cô xuống ghế sa lông.

Lại còn có chiêu này! Kim Thu tức đến nghiến răng, cô không chú trọng rèn luyện thể lực, sau khi đi làm chủ yếu ngồi yên ở phòng làm việc, so với người đàn ông cả người rắn chắc này, chút sức lực này của cô, căn bản không hề xi nhê gì, chỉ có thể đi đường vòng cứu nước vậy: “Chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện được không?”

Anh hôn trán cô, hạnh phúc khiến cả người anh như chuyển sang màu hồng: “Em nói đi.”

“Anh thả tôi ra đã.”

“Thả rồi em sẽ đánh tôi.” Anh nịnh nọt cọ cọ mặt cô, “Em yên tâm, tôi sẽ chỉ chạm em như thế này thôi.”

Như thế này thôi? Kim Thu bị anh chọc tức đến muốn hộc máu, nhìn vẻ mặt miễn cưỡng này, thật sự sẽ chỉ chạm một chút thôi sao?

Cuối cùng.... Đúng là chỉ chạm một chút... Anh hôn hết một lượt từ mặt, cổ, cả xương quai xanh của cô nữa, mặc dù từ đầu tới cuối ánh mắt anh vẫn không hề rời khỏi ngực cô, nhưng đúng như lời cam đoan của mình, tay chân anh rất đàng hoàng, không chạm vào chỗ quan trọng nào.

Kim Thu thừa nhận, khi anh chạm vào giới hạn tiếp nhận của cô, cô

rất muốn lôi trì anh ra thành trăm mảnh, để anh ta chết cũng không được yên, khó khăn lắm cô mới có thể kiềm chế, dù cầu nhưng không trở mặt, nhưng lại bị anh ta chiếm hết tiện nghi rồi.

Cảm giác này... Nói thế nào đây, giống như có một ngụm máu mắc ở cổ họng, nuốt không trôi, cực kì khó chịu!!!

Chương 8: Đến ngày

Kim Thu nhận ra rằng, sống trên đời sẽ luôn có mấy chuyện chết tiệt như này. Chẳng hạn như trong nhà cô đột nhiên có thêm tên quý háo sắc, đánh đuổi thế nào cũng không chịu đi. Hoặc ví dụ như khi cô đang đi làm thì bà dì cả đến, đau đến ngã xuống trong nhà vệ sinh, cuối cùng được đồng nghiệp đỡ lên, cả người không có chút sức lực nào, sắc mặt trắng bệch, ngay cả nói cũng không nói nổi.

Chuyện đến tai tổ trưởng, khuôn mặt nghiêm túc thường ngày của cô ta hôm nay lại có thêm vài phần dịu dàng, cùng là phụ nữ, cần gì phải làm khó nhau, nhất là người phụ nữ đang đau bụng kinh, vị gái ế nghiêm khắc hôm nay hạ giọng, “Chiều xin phép nghỉ đi, đến bệnh viện kiểm tra xem sao.”

Kim Thu chỉ có thể gật đầu, dùng ánh mắt để biểu đạt lòng biết ơn của mình.

Đi với tốc độ rùa bò đến cổng công ty, thì thấy Lam Như Vân chuẩn bị lên xe rời đi cùng Vệ Thiên Hành, Lam Như Vân thấy cô, ngạc nhiên: “Cô sao thế?”

“Chị Lam.” Cô cười khổ, “Bệnh cũ.”

Lam Như Vân hiểu, đồng tình vỗ vỗ bả vai cô, nghĩ chút rồi hỏi Vệ Thiên Hành: “Thiên Hành, người cô ấy khó chịu, lên tàu điện ngầm chen chúc rất mệt mỏi, đưa cô ấy về một đoạn được không?”

Kim Thu vội vàng từ chối: “Chị Lam, em không sao đâu, thật đấy.” Cô không muốn lại tận mắt chứng kiến một tin đồn nữa. Chân cô vừa

mới trật mấy hôm trước xong.

Người đã biết quá nhiều bí mật thì không thể thoát ra nữa.

Nhưng Vệ Thiên Hành chỉ liếc cô một cái, vuốt cằm nói: “Đừng cậy mạnh.” Anh ta rất lịch sự mở cửa xe cho cô, “Lên xe đi.”

Lam Như Vân không đợi cô từ chối, nửa đỡ nửa kéo cô vào xe, ngồi trên chiếc xe cao cấp của Vệ Thiên Hành rất dễ chịu, điều này làm cho cơn đau của Kim Thu giảm đi phần nào, cô ngồi co quắp ở một chỗ, cố gắng làm giảm đi sự tồn tại của mình.

Vì quá đau, nên khái niệm thời gian của cô có chút không rõ ràng, cô cảm thấy mình chỉ vừa nhắm mắt, Vệ Thiên Hành đã nói, “Đến.”

Lam Như Vân đưa cô xuống xe, còn thân mật hỏi: “Cần chị dìu cô lên không?”

“Không cần đâu, cảm ơn chị Lam.” Kim Thu tỉnh táo lại một chút, “Em tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn chị.”

Lam Như Vân cười duyên, “Không có gì, dù sao cũng tiện đường” Cô liếc qua Vệ Thiên Hành một cái, nhưng anh ta không chú ý lắm, chỉ nói một câu quan tâm rất đơn giản: “Uống nhiều nước một chút.”

Câu nói này khiến Kim Thu ☹️ (há mồm), tất cả đàn ông đều coi nước uống là vạn năng à? Người khó chịu, uống nước, đau bụng, uống nước, đến kì, cũng uống nước...

Kim Thu bước chậm chậm về nhà, Lam Như Vân thấy cô đi xa, đột nhiên nhớ ra một chuyện, nửa đùa nửa thật hỏi: “Em cũng không biết cô ấy ở đây, Thiên Hành, sao anh lại biết thế?”

Vệ Thiên Hành thản nhiên nhìn cô một cái, “Không phải em đã nói rồi sao? Tiện đường.”

Đôi mi thanh tú của Lam Như Vân hơi nhíu lại, nhưng Vệ Thiên Hành cũng chỉ thản nhiên nhìn cô như vậy, chưa chắc đã có chuyện gì đặc biệt, cô nghĩ một hồi, vẫn không hiểu, liền lắc đầu, lên xe, hai người vẫn còn chuyện quan trọng cần làm.

Kim Thu mất mười lăm phút để đi hết quãng đường thường ngày cô đi hết có sáu, bảy phút, cảm giác chân như nhũn ra, giống như đang bay trên mây, vì mỗi bước đều rất nhẹ nhàng, mệt mỏi, khi cô về nhà cũng không có tiếng động nào, vì không tập trung nên cô hoàn toàn không để ý đến tiếng nước như có như không truyền ra từ phòng tắm, mà trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

Sau đó cô giật mình, anh trọn tròn mắt.

Kim Thu phản ứng lại trước, vốn cô nghĩ là anh đang dùng nhà vệ sinh, nhưng nhìn kĩ lại thì thấy anh đang ngồi xổm cạnh chậu nước giặt quần áo, thứ anh cầm trong tay, có vẻ như là đồ lót hôm qua cô thay ra thì phải?

“Không phải đã nói là anh không được giặt sao?” Cô nhíu mày, có chút tức giận, giờ cô cũng không có tâm trạng để truy cứu chuyện này, “Ra ngoài, tôi cần dùng nhà vệ sinh.”

Anh đưa lưng về phía cô, dùng tư thế rất quý quái đi ngang qua, bước chân rất nhỏ, nhìn thế nào cũng thấy rất kì lạ, mắt Kim Thu không mù, tất nhiên sẽ phát hiện ra anh đang giấu gì đó, cô tiến lên phía trước: “Anh cầm đồ của tôi làm gì? Trả đây.”

Kim Thu rõ ràng thấp hơn anh không ít, nhưng đứng trước cô, anh càng lúc càng thấy bối rối, mặt lại đỏ đến mang tai, ấp úng muốn nói

rồi lại thôi, Kim Thu lần này có thể khẳng định chắc chắn rằng anh đang làm việc gì khuất tất, liền hết đau bụng, tiến lên lấy lại đồ.

Sau đó cô thấy, là khóa quần anh bị kéo xuống, cùng chỗ nào đó đang dựng đứng lên.

Im lặng đúng nửa phút, Kim Thu rút cuộc cũng lùi lại một bước, để lộ ra vẻ mặt cực kì chán ghét. “Anh dùng quần áo của tôi để làm loại chuyện này?”

“Trên đất... Còn có mùi của em...” Anh biết chuyện lớn đã lộ, tính mạng rất khó giữ, liền nhanh chóng nhận sai, “Tôi không nhìn nổi mà, xin lỗi.”

Kim Thu mặt không đổi sắc, ném quần áo vào mặt anh, “Biến.” Nếu bây giờ anh không lập tức biến khỏi mắt cô, cô sợ sẽ không khống chế nổi cảm xúc mà giết chết anh ta.

“Được rồi, được rồi, đừng tức giận!” Tất nhiên anh cũng không dám tiếp tục chọc cô phát cáu, nhưng vừa bước ra khỏi cửa một bước liền quay đầu lại, cuống cuống hỏi, “Em sao thế? Sắc mặt rất khó nhìn, chỗ nào khó chịu sao?” Anh còn định tiến lên đỡ cô, nhưng bị cô tát một cái.

Kim Thu cũng không nghĩ đến việc mình bị mất khống chế đến mức tát người khác như vậy, nhất thời chưa kịp phản ứng lại, anh lại càng khẩn trương hơn, hận không thể cầm tay cô lên xoa xoa: “Có đau tay không, em muốn đánh tôi cũng không sao, nhưng đừng làm mình khó chịu.”

Kim Thu hoàn toàn bó tay với anh, bị người khác tát một cái, anh còn có thể cười, còn đưa cả bên mặt còn lại để người ta đánh tiếp: “Anh có còn chút tự tôn nào của người đàn ông không vậy?”

“Hà.” Anh không hiểu nổi, rốt cuộc cô đang cáu vì chuyện gì, “Bị em đánh thì cũng có sao đâu.”

“Bị phụ nữ tát đối với anh không quan trọng chút nào sao?” Tính tình Kim Thu hôm nay có chút nóng nảy. “Anh có tin là tôi tát anh thêm một cái nữa không?”

Đáp án là anh đưa má còn lại cho cô, ra về để mặc cho người khác chà đạp, cuối cùng khiến cho Kim Thu không nở ra tay.

“Biến thái.” Cô chỉ có thể nói hai chữ này, nói xong mắt liền nổi đom đóm, đau đến mức cô phải ngồi xồm xuống đất, không đứng dậy nổi.

Anh bị dọa: “Em sao thế? Khó chịu chỗ nào?” Anh cố gắng lên, nhìn dưới đất có nước, sợ cô bị cảm lạnh, chỉ có thể ôm cô về phòng ngủ trước, cô đau đến mức nhú mào, cả người cũng co lại thành hình con tôm, cuối cùng anh cũng đoán ra được chút đầu mối, cẩn thận hỏi: “Đau bụng, đến kì sao?”

Cô đau đến gật đầu.

Anh chỉnh lại gối cho cô, để cô cảm thấy dễ chịu hơn, sau đó giúp cô cởi nút áo khoác và chiếc váy bó, không thể không nói, cúc váy bó sát eo kia được tháo ra, Kim Thu cảm thấy cả người dễ chịu hơn không ít, bên trong cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng và tất da chân, anh bất giác nuốt nước miếng một cái, nhìn trộm cô một chút, thấy cô vẫn nhắm mắt như cũ, liền to gan cởi tất chân giúp cô, để lộ ra đôi chân trắng muốt, thẳng tắp, vì quanh năm làm văn phòng, quần lót của cô đa số cũng đều là màu đỏ, càng làm nổi bật làn da trắng của cô hơn.

Anh nhìn chằm chằm một lúc, im lặng cúi đầu vào bếp pha nước

đường đỏ cho cô. Khi mang cốc nước đến, đột nhiên hỏi cô: “Em thấy Doãn Chí Bình thế nào?”

Kim Thu rất ngạc nhiên vì đột nhiên anh lại hỏi vấn đề này, nhưng “Thần Điều Đại Hiệp” là tác phẩm yêu thích của cô, từ khi còn nhỏ, cô đã thích Dương Quá đẹp trai, thâm tình, giữ gìn Tiểu Long Nữ suốt mười sáu năm.

Còn Doãn Chí Bình? Cô chỉ nói hai từ: “Cầm thú, cạn bã.”

Anh đưa cốc nước đường đỏ còn ấm cho cô, cô dựa vào đệm, uống từng ngụm nhỏ, anh ngồi ở mép giường, nói rất nghiêm túc với cô: “Không phải vậy, đàn ông khi thấy người phụ nữ họ thích, sẽ... sẽ không thể nhịn được..”

Kim Thu không đồng ý, cho rằng đây chắc chắn chỉ là cái cớ của đàn ông mà thôi: “Chẳng phải nói khi người đàn ông thích một ai đó, thì sẽ không muốn làm tổn thương cô ấy sao?”

Anh nghĩ một chút, bác bỏ, “Tôi thấy em, cũng sẽ không nhịn được, muốn làm chuyện ấy.” Anh lượn vòng vòng, cuối cùng cũng nói được ý nghĩ của mình, “Không phải là cố ý chọc giận em, nhưng tôi thấy,... Ừm.... Đúng là không nhịn nổi...”

Mới đầu Kim Thu cảm thấy tức giận, tát anh một cái, giờ lại thấy tình tảo hơn, giờ nghe lời bào chữa của anh cho bản thân, một câu cô cũng lười nói, chỉ lờm một cái.

Anh nhìn sắc mặt cô nói chuyện, xoa bụng giúp cô, bị cô đẩy ra, “Em tha thứ cho tôi đi.”

“Anh dùng đồ lót của tôi để ~~~ Tự an ủi, còn muốn tôi tha thứ?” Lừa giận vừa lắng xuống của Kim Thu lại bị anh kích lên, “Đàn ông trù

việc suy nghĩ bằng nửa thân dưới, thì trong đầu đều là cở à?”

Anh nhẹ nhàng trả lời: “Trong đầu tôi chỉ nghĩ đến em.”

“.... Theo anh thì tôi là bao cở?” Kim Thu u ám nhìn chằm chằm anh.

Anh tránh nặng tìm nhẹ, liền tiếp tục đề tài đang nói dở: “Nhưng mà, sự thật là, nếu như một người đàn ông không yêu một cô gái, thì sẽ không có cảm giác đối với cô ấy.” Lời thề son sắt của anh bị Kim Thu xem thường. “Ai nói, trên tàu điện ngầm không thiếu đàn ông cứ thấy gái đẹp là có phản ứng.”

Loại chuyện này nhìn mãi cũng thành quen, trong tàu điện ngầm, nếu như có một mỹ nữ mặc váy ngắn, áo trễ ngực rất dễ khiến cho đàn ông cảm thấy xúc động về mặt sinh lý.

“Nhưng tôi không thế mà.” Anh nhanh chóng phủi sạch mọi quan hệ với mấy người kia, “Tôi chỉ thích em.”

Kim Thu không nhịn nổi nữa, “Anh thích tôi thì sao? Tôi có thể kết hôn, sinh con với anh sao? Nếu như anh là người bình thường, có khi tôi sẽ còn xem xét, nhưng anh nhìn mình bây giờ xem, người không ra người, ma không ra ma.” Những lời này của cô là vượt mặt không nể mũi, vừa nói ra khỏi miệng, lòng cô cũng có chút hối hận.

Nhưng mà đây cũng là lời nói thật lòng của cô, nếu như anh là một người bình thường, đẹp trai, đối xử với cô tốt như vậy, dù cô đánh mắng thế nào cũng không đáp trả lại, hơn nữa còn dịu dàng, hiền lành, biết làm việc nhà, loại bạn trai tốt thế này có đốt đèn cũng không tìm nổi, cô không thể không rung động.

Sở dĩ vừa rồi nói nhưng lời ấy, vừa cảnh cáo anh, cũng vừa cảnh cáo chính bản thân mình.

Kim Thu hai mươi tư tuổi, mặc dù không lớn tuổi, nhưng cũng không nhỏ, cha mẹ mong cô yêu đương mấy năm rồi cưới chồng sinh con, cứ thể bình yên sống đến hết đời.

Dù thích Dương Quá si tình, nhưng nếu như kết hôn, cô thà chọn Vi Tiểu Bảo, sáng sủa, nhanh nhẹn, biết dỗ phụ nữ, biết kiếm tiền, lại trọng nghĩa khí, tất nhiên, điều kiện đầu tiên là anh ta không có bảy cô vợ.

Mấy ngày gần đây, thỉnh thoảng những việc ngu ngốc của anh, hay cử chỉ quan tâm giành cho cô, đều khiến lòng Kim Thu có chút cảm giác khó nói, nên cô hi vọng mình có thể chấm dứt chút tình cảm ấy.

Nhưng lời nói của cô quá nặng, không hiểu sao, nói xong cô lại hối hận, ngẩng đầu lên nhìn anh, thấy anh đã cúi xuống nghĩ kĩ lại, môi hơi nhếch, dường như rất buồn bã.

“Tôi...” Cô muốn giải thích, lại cảm thấy vẫn nên kiên quyết nói rõ ràng thì hơn, nên lời an ủi đến miệng, liền thay đổi, “Ý của tôi, anh đã rõ rồi chứ?”

Anh gật đầu, “Tôi rõ, tình huống hiện giờ của tôi rất kì lạ, em đừng mạo hiểm.” Anh dựa sát vào người cô, Kim Thu không đẩy anh ra, kệ anh cúi mặt vào cổ cô, “Tôi hiểu ý em, tôi hiểu ý em.”

Nghe giọng anh giống như sắp khóc, lòng Kim Thu có chút khó chịu, đưa một tay ra vuốt lưng của anh, một lúc sau mới lên tiếng: “Hiểu thì tốt.”

“Nhưng tôi vẫn thích em!” Đột nhiên anh ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ ửng, giọng mũi rất nặng, “Em cứ kệ, để cho tôi thích em, ở cạnh em, tôi không cần em phải vì tôi mà cố gắng làm gì, em cũng không mất

gì cả, nhưng nếu em không đồng ý, tôi sẽ ngủ với em, ngay bây giờ.”

Khóe miệng Kim Thu giật một cái, hận không thể đập anh một phát chết luôn, nhưng không biết vì sao, trong lòng cô vẫn hơi áy náy, dứ dứ khoát coi như chưa nghe thấy gì: “Kệ anh.”

“Vậy coi như em đồng ý.” Anh vui vẻ ra mặt, cảm giác buồn phiền vừa rồi biết mất sạch.

Kim Thu thấy, cô sống lâu như vậy, nhưng trước giờ chưa từng gặp qua người đàn ông nào vô sỉ như vậy! Cô lập tức nhớ đến ngọn nguồn của câu chuyện này, trong lòng có chút sợ hãi: “Đúng rồi, về sau cấm không cho anh làm chuyện hôm nay!”

Anh tỏ vẻ đau khổ, nhưng thấy sắc mặt tái nhợt của cô, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng lại khóc thầm -- cái chuyện cấm dục này, thật đáng ghét!

Chương 9: Thăng chức

Khi đau bụng kinh, nằm thế nào cũng không thấy thoải mái, làm gì cũng thấy khó chịu, Kim Thu trần trọc rất lâu, chỉ mơ mơ màng màng ngủ một lúc rồi tỉnh, nhưng cô không mở mắt, cứ nằm nhắm mắt dưỡng thần như vậy.

Cô nghe thấy tiếng động bên ngoài phòng, nhà của cô rất nhỏ, cùng lắm cũng chỉ được bốn, năm mươi mét vuông, một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng vệ sinh. Chỗ nhỏ như vậy đi qua đi lại cũng khó khăn, nhưng tiền thuê đã hơn một nghìn tệ, đúng là giết người không dao.

Cũng vì thế mà tiếng động bên ngoài rất rõ, đầu tiên là tiếng nước, chắc đang giặt đồ, sau đó là ra ban công phơi quần áo, động tác của anh rất nhẹ nhàng, nếu không để ý, sẽ không nghe thấy,

Phơi quần áo xong, anh vào phòng ngủ, giống như kiểm tra xem cô có ngủ ngon, có thoải mái hay không, thấy cô có vẻ như vẫn ngủ ngon, anh yên tâm đưa tay ra, sờ lên môi cô, rồi vuốt ve lông mày, một lúc sau lại vuốt tóc cô, không ngừng lén lút, cuối cùng là hôn “bếp” một cái lên mặt cô.

Kim Thu không giả vờ được nữa, mở mắt ra lờm anh: “Xong chưa?”

Vẻ mặt anh dễ chịu, cười rất vui: “Tôi vừa nhớ ra chút chuyện.”

“Cuối cùng nhớ ra việc phải cách xa tôi ít nhất 1m sao?” Kim Thu cũng rất phiền lòng, quy định đặt ra lúc trước, anh không làm theo thì

thôi, giờ ngay cả cô cũng quên mất nó, đã thế còn không thể hạ quyết tâm phân rõ giới hạn với anh nữa.

Thật lạ, quá kì lạ!

“Tôi nhớ ra tên tôi rồi!” Anh cực kì hưng phấn, “Lúc đầu tôi chỉ nhớ tôi đang ngồi trên xe, sau đó phanh gấp, còn lại chẳng nhớ được gì cả.”

Trước kia anh cũng đã từng nói, vì bị tai nạn giao thông nên anh mới trở thành dạng này, nhưng chỉ nhớ được mỗi tai nạn giao thông? Kim Thu đột nhiên buột miệng nói tiếp: “Tôi còn tưởng anh nhớ ra, thật ra anh đã có bạn gái rồi.”

Cô chỉ thuận miệng nhắc đến chuyện này, nhưng anh lại ngây người, sau đó đứng nghĩ một lúc lâu, mới chắc chắn khẳng định với cô: “Tôi chắc chắn không có bạn gái!”

“Chẳng phải anh nói là không nhớ gì sao?” Kim Thu đùa anh, “Nhớ đâu anh đã kết hôn, có con rồi, còn đến quán lấy tôi, chẳng phải là rất quá đáng sao?”

Phản ứng của anh so với tưởng tượng của cô còn dữ dội hơn nhiều, giống như mèo bị giẫm đuôi vậy: “Tôi không có! Dù không nhớ, nhưng tôi cũng biết rõ là mình không có!”

Kim Thu bị anh làm giật mình, khó hiểu: “Anh kích động cái gì?”

Có vẻ như anh tức giận thật sự, liền biến mất, Kim Thu cực kì ngạc nhiên, cô có nói gì động chạm đến từ huyết của anh ta à?

Dường như đúng vậy thật. Vì về sau, Kim Thu không gặp lại anh nữa, tối đi ngủ cũng không thấy anh đến quán quýt nói chuyện, sáng

ngày thứ hai tỉnh lại, cũng chỉ thấy bữa sáng được làm tử tế sẵn rồi, nhưng vẫn không thấy người đâu.

Nếu như không có bữa sáng này, cô còn nghĩ anh đã đi mất rồi.

Buổi tối đi làm về, quần áo đã được thu vào, chăn màn cũng được gấp gọn gàng lại, tất cả mọi thứ đều được thu dọn rất gọn gàng, sạch sẽ, giống như có người giúp việc theo giờ vậy, nhưng khi mở cửa, không có người nào cười tươi đón cô nữa.

Đây đúng là kết quả mà Kim Thu muốn có, cuối cùng anh cũng không quán luyến cô nữa, nhưng không hiểu sao. trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút là lạ.

Không phải là tiếc nuối, không phải thất vọng, cũng không tức giận, trong lòng chỉ có áy náy, hay là câu nói kia mình chỉ thuận miệng nói mà thôi, nhưng đối với anh đó là một vấn đề rất nghiêm trọng?

Nhưng nếu muốn cô mở miệng xin lỗi, cô lại không muốn kết thúc sự hiểu lầm này. Kim Thu thừa nhận, cô vốn có một thiện cảm khó nói với anh, có thể là vì vẻ đẹp trai, cũng có thể là vì sự dịu dàng ân cần của anh.

Nhưng lý trí tỉnh táo lại nói cho cô, đây là một việc rất nguy hiểm, một khi cô đã mở lòng, cô liền có dự cảm sau này mình sẽ không bỏ được nữa.

Khi cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán, Kim Thu nghĩ, tình trạng mập mờ này vẫn nên chấm dứt sớm thì hơn, không làm hại anh thì cũng sẽ làm hại mình.

Nên buổi tối, sau khi tắm rửa, cô liền tự giặt sạch quần áo, phơi ra ngoài, tự quét dọn lại nhà cửa, sáng hôm sau ngủ dậy, không ăn bữa

sáng do anh chuẩn bị mà ăn bánh trứng.

Quá nhiều dầu, quá mặn, Kim Thu ăn bánh trứng, trong lòng rất bất đắc dĩ, nghĩ đến cháo hay chiếc bánh sandwich đơn giản anh làm, mùi vị đều không tệ, ăn mấy ngày, cô bắt đầu có chút nghiện, giờ quay về ăn đồ ăn bên lề đường, cảm thấy rất khó nuốt.

Kim Thu không muốn nghĩ tiếp nữa, ném thẳng nửa cái bánh trứng trên tay vào thùng rác, chỉ thấy nhạt như nước ốc, thà không ăn còn hơn.

Đến công ty quẹt thẻ, gặp nữ đồng nghiệp phòng bên cạnh hớn hờ phát hỉ đàn (1), cô ấy vừa trở lại công ty sau khi nghỉ ở cũ, sinh được một cậu con trai mập mạp, khiến cho nhà chồng mừng đến không khép miệng lại nổi, khen cô có phúc, Kim Thu cũng chúc mừng cô ấy vài câu.

(1) Hỉ đàn = trứng hỉ

Người này hai mươi chín tuổi, mặt mày bình thường, còn có chút béo, nhưng giờ đang có cuộc sống gia đình êm đềm, lại mới sinh được cậu con trai, ai gặp cũng khen là có phúc. Lúc nào khi nói xấu sau lưng cấp trên, kiểu gì cũng có người nói, “Ba mươi lăm tuổi còn không có ai cưới, làm tổ trưởng thì có ích gì chứ?”

Mỗi lần nói đến vấn đề này, Kim Thu đều cảm thấy có chút lo, tất cả mọi người đều nói, phụ nữ, hai sáu tuổi mà còn chưa có ai cưới, sau này sẽ gặp nguy hiểm, Kim Thu bấm đốt ngón tay tính toán, mình năm nay hai mươi tư tuổi, tính cả tuổi mụ là hai mươi lăm, có vẻ như cô không còn nhiều thời gian nữa rồi.

Nữ đồng nghiệp kia dừng chân, hớn hờ kể chuyện, “Phụ nữ, cả đời này muốn nhất là gì, chẳng phải là được gả cho một người đàn ông

tử tế, rồi sinh một đứa bé ngoan ngoãn hiểu chuyện, còn gì nữa không? Ánh mắt đùng cao quá, chợn chợn, loại loại, về sau không ai dám cưới nữa.”

Mấy cô gái khác cũng nhao nhao nói phải, mỗi lần Kim Thu nghe đến đề tài này, liền cảm thấy tê hết da đầu, tranh thủ lấy cớ đi photo tài liệu, trốn đi, vừa ra khỏi cửa, liền thấy tổ trưởng lạnh lùng nhìn đám người đang nói xấu mình.

“Chào tổ trưởng!” Kim Thu lớn tiếng chào cấp trên, dọa cho đám người đang nói xấu trong góc giật mình, tất cả liền im lặng.

Tổ trưởng thân nhiên nhìn cô một cái: “Đến phòng làm việc của tôi một chút.”

What? Rõ ràng là mấy người kia nói xấu, sao người phải đến phòng làm việc lại là mình.... Kim Thu hoảng sợ, cuối cùng vừa ngồi xuống, tin tức quản lý nói cho cô lại càng khiến cô hoảng hơn.

“Điều, điều tôi đi đâu?” Kim Thu lắp bắp, thầm nghĩ, chắc chắn tai mình có vấn đề rồi.

Tổ trưởng vẫn giữ nguyên thái độ cũ, “Lập tức thu dọn đồ đạc, đến tầng năm mươi tư, văn phòng giám đốc.”

Kim Thu rất muốn quỳ, vì sao cô đang làm việc yên lành, giờ lại bị điều lên làm thư kí của Vệ Thiên Hành? Cô vẫn luôn kín miệng, một câu tám nhảm cũng chưa từng nói mà!

Cô vốn định hỏi, xem cô có thể không lên chốn thị phi ấy không, nhưng lại nghĩ lại, trừ khi mình từ chức, không thì lấy quyền gì mà lên tiếng?

Nên cô đành ôm đồ lên tầng năm mươi tư, dưới ánh mắt “nhìn con hồ ly tinh này bay lên cảnh cao cũng chưa chắc đã thành phượng hoàng” của tất cả mọi người trong văn phòng.

Đứng trên cao ngắm cảnh đẹp, có thể khiến lòng người cảm thấy vui vẻ, đây là chưa nói đến việc đây là tầng cao nhất của tòa cao ốc này, ánh sáng cực đẹp, nhìn từ cửa sổ sát đất xuống, cảm thấy cả thành phố với những ngôi nhà xi măng cốt thép nằm san sát nhau đang nằm trong lòng bàn tay.

Nếu là ngày thường, có lẽ Kim Thu còn có tâm trạng ngắm cảnh. Nhưng hôm nay cô chậm chậm lên tầng, cảm thấy cả người chỗ nào cũng thiếu tự nhiên.

Có vẻ người thiếu tự nhiên không chỉ có mình cô, cả lầu năm mươi tư, văn phòng xa hoa của Vệ Thiên Hành đã chiếm mất một nửa, phần diện tích còn lại là văn phòng của các thư kí, trợ lý, phòng tiếp khách, mọi người bận rộn ra vào phòng giám đốc. Ngoài ra còn có một chiếc bàn mới tinh được kê trong góc, có vẻ như là đồ dùng làm việc mới tinh.

Có một người đàn ông mặc tây trang tiến đến, vội vàng hỏi: “Kim Thu?”

“Vâng.”

“Trong vòng một tiếng, sửa lại phần tài liệu này cho tôi.” Anh ta không nói nhiều, nhanh chóng phân việc, Kim Thu gật gù đầu, không dám chậm trễ, vội vàng bỏ đồ xuống, nhận tài liệu.

Người đàn ông kia có vẻ không hài lòng: “Về sau chúng ta là đồng nghiệp, tôi là Eddy, trợ lý của Vệ Tổng, cô có gì không hiểu thì có thể hỏi Elizabeth.”

“Vâng.” Kim Thu gật đầu.

Cô vừa ngồi xuống, người tên Elizabeth liền tiến đến, Kim Thu không để ý đến dây chuyền ngọc trai trên cổ, hay chiếc nhẫn kim cương ba cara trên tay cô ấy, tất nhiên cũng không chú ý đến chiếc váy hàng hiệu mấy vạn tệ mà cô ấy mặc trên người.

Cô chỉ ngây người nhìn chiếc bụng đã nhô ra của cô ấy.

Elizabeth thấy cô nhìn bụng mình, đưa tay lên đỡ dưới bụng, trên mặt tràn đầy hạnh phúc của một người mẹ: “Năm tháng rồi, là một cậu bé.”

“Chúc mừng, chúc mừng!” Kim Thu vừa lấy lòng, vừa nghĩ, dạo này có nhiều chuyện vui nhỉ. Nhưng sao không ai bảo cô, vì sao đột nhiên cô được thăng chức lên đây?

Elizabeth cực kì tinh ý, dường như những người làm thư kí đều vậy, lúc nào cũng để ý xem người khác đang nghĩ gì, chưa cần nói ra lời, cô ấy đã lên tiếng trước: “Vì tôi sắp nghỉ để sinh con, chồng tôi bảo sau này để tôi ở nhà chăm con, không cần đi làm nữa, nhưng trong thời gian ngắn, Vệ Tổng không tìm được người thay thế tôi, nên giờ để cô theo tôi học việc một thời gian, sau đó tôi có thể yên tâm rời việc.”

Lừa nhau à! Tổng giám đốc mà còn không thể kiếm bừa lấy một người làm thư kí sao? Kim Thu oán thầm mấy câu, nhưng vẫn rất lịch sự nói: “VẬY sau này đành làm phiên chị về sau dạy bảo em nhiều một chút.”

“Tất nhiên.” Nụ cười của Elizabeth có chút hàm ý.

Kim Thu: “Ha ha.”

Cảm giác khó chịu khi đổi chỗ làm việc, hay còn gọi là thăng chức hoàn toàn biến mất sau khi Kim Thu thấy tiền lương của mình. Đúng là, chuyện gì cũng có thể bán khoản, trừ tiền. Gần đây kiếm tiền rất khó, mỗi tháng, sau khi trả tiền thuê nhà, tiền sinh hoạt và một số việc vặt nữa, thì cô liền cháy túi.

Nên cô tự an ủi mình, dù chuyện này có chút kì lạ, chỉ cần cô làm việc thật tốt, chấp hành nghiêm mọi nội quy, còn vấn đề gì nữa không?

Tất nhiên là còn.

Bận rộn suốt từ sáng đến tận trưa, Kim Thu cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, thấy Lam Như Vân đang bước nhanh đến, thời tiết đang nóng dần lên, quần áo của các cô gái càng ngày càng mỏng, Lam Như Vân, người cũng như tên, rất thích màu lam, hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy liền thân màu lam, nhìn có chút lóa mắt.

Cô ấy đến chúc mừng Kim Thu, Kim Thu thấy xung quanh vắng tanh, liền ngồi kể khổ: “Chị Lam, chị cũng biết, em mới chỉ có vài năm kinh nghiệm, đột nhiên thăng chức cho em, em thấy không yên tâm chút nào.”

Lam Như Vân cười nhẹ: “Thiên Hành coi trọng cô, cô nhất định phải làm cho thật tốt.”

Kim Thu cười trừ mấy tiếng, thấy câu này vào tai Lam Như Vân cảm giác giống như mình đang khoe khoang, nên cô nhanh chóng đổi chủ đề: “Đúng rồi, chị Lam, cuối tuần chúng ta đến chỗ thím Hồng xem mệnh đi.”

Lam Như Vân ngạc nhiên: “Lúc trước em bảo không muốn đi mà?”

“Đúng thế, nhưng chuyện này.” Kim Thu tỏ vẻ buồn rầu, “Gần đây em mới quen một người, nhưng không chắc chắn lắm... Nên muốn đi hỏi thử.”

Phiền não của cô không phải giả, Lam Như Vân nghe xong, giọng nói vừa mới lạnh nhạt, liền vui tươi hơn hờ trở lại, giọng nói còn mang theo chút chế nhạo, tò mò: “Trước vừa mới nói là không muốn yêu đương cơ mà... Giờ thấy chưa? Chị nói mà, duyên đến, có muốn ngăn cũng không nổi.”

Kim Thu ngại ngùng cười, “Mọi chuyện còn chưa đâu vào đâu mà chị.”

“Không sao.” Lam Như Vân rất nhiệt tình, “Để thứ Bảy được nghỉ thì chúng ta đi nhé.”

“Vâng.” Kim Thu đồng ý, trong lòng có chút lo lắng — Ngày đầu tiên đi làm đã xảy ra chuyện như vậy, sợ mấy ngày sau sẽ không được yên bình.

Chương 10: Duyên phận

Hôm sau, Kim Thu cảm thấy có vẻ như mình nghĩ quá nhiều, vì sau khi thăng chức, cô chưa nói câu nào với Vệ Thiên Hành, anh ta có việc cần gọi Elizabeth cũng sẽ gọi bằng điện thoại nội bộ, sau đó Elizabeth sẽ vào phòng làm việc riêng của anh ta.

Nhưng Lam Như Vân thì khác, có lúc sau khi ra khỏi phòng làm việc của Vệ Thiên Hành, sẽ chạy đến chỗ cô ngồi một lúc, nhân tiện hỏi thăm “tình hình yêu đương” của Kim Thu. Kim Thu ngạc nhiên, mấy lời ấy cô chỉ tiện mồm nói ra, sao có thể buôn chuyện với Lam Như Vân được?

Bị dồn vào đường cùng, cô chỉ có thể nói qua loa vài lời, chẳng hạn như “Anh ấy đối xử với em rất tốt.” ví dụ như chuyện giặt quần áo, nấu cơm, còn có người đàn ông nào đảm đang hơn anh ta sao? “Nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ làm một số chuyện rất ấu trĩ.” Chẳng hạn như nhìn lén cô tắm lại còn nói ra, hoặc dùng quần áo của cô làm mấy chuyện biến thái kia...

Sau khi Lam Như Vân nói bóng nói gió một lúc, xác nhận người trong lòng cô chắc chắn không phải là Vệ Thiên Hành, thì thấy rất áy náy với suy nghĩ của mình lúc trước, nên thường xuyên đến dặn dò cô mấy chuyện lật vặt, lúc trước cô ấy là trợ lý của Vệ Thiên Hành, nên biết rất nhiều chuyện, mà những chuyện đó bình thường Elizabeth lại không nhắc cô bao giờ.

Elizabeth chỉ dạy cô soạn công văn thế nào, rồi chỉnh lý hồ sơ ra sao, nhưng không bao giờ nhắc cô mấy chuyện đại loại như “Vệ tổng thích uống cà phê không đường.”

Cũng có lúc, tiểu tiết lại quyết định thành bại.

Kim Thu có qua có lại, rất cảm kích, liên tục tỏ thái độ mình không có bất kì ý nghĩ xấu nào với Vệ Thiên Hành. Cũng chính vì thế mà tình cảm giữa cô và Lam Như Vân càng ngày lại càng thân thiết hơn.

Cứ như vậy, đến thứ bảy.

Cả tuần qua, Kim Thu vẫn tự mình giặt quần áo, ra ngoài ăn sáng, không chừa cho anh cơ hội nào để xuất hiện, thế nên khi ra cửa, cô quay lại nhìn căn phòng trống rỗng, bỗng nhiên cảm thấy nghi ngờ, có khi nào anh đã đi rồi không?

Đột nhiên cô có chút mất mát.

Đi thôi, cô nghĩ thầm, sau đó khóa cửa. Trong khoảnh khắc cửa bị sập lại, một bóng người lẻ loi, âm ỉ hiện ra ở phòng khách.

Sau khi Kim Thu và Lam Như Vân gặp nhau, việc đầu tiên hai người làm không phải là đi tìm thím Hồng, hai cô gái đi dạo phố, sao có thể không mua quần áo được? Tiền lương của Kim Thu không nhiều, nên Lam Như Vân nói cho cô không ít mẹo vặt khi chọn quần áo, “Đây là một cửa hàng chuyên giảm giá quần áo, cô có thể thấy không ít quần áo hãng được giảm giá đấy.”

Kim Thu cười trừ: “Em không phân biệt nổi hãng nào với hãng nào đâu.”

Có người bị mù đường, cũng có người bị mù mắt (1), còn cô thì mù nhãn hiệu, nhất là đối với các loại hàng hiệu, dù thế nào cũng không nhớ nổi, ví dụ như có một chiếc xe thương và một chiếc rolls-royce , cô vẫn mãi không phân biệt nổi cái nào ra cái nào... Đây cũng là một

bệnh cực kì hiếm gặp.

(1) Chứng bệnh không nhớ nổi mặt người khác còn có tên khác là prosopagnosia hay “face blind”

Nhưng mà đi theo Lam Như Vân quả nhiên là có thịt ăn, trong chỗ hàng giảm giá, cô tìm ra được mấy bộ quần áo vừa người, lại rất mềm mại. Sắp sang mùa hè, mặc như vậy là vừa đẹp.

Ăn xong mì thịt bò ở một cửa hàng nổi tiếng, Lam Như Vân đến một hàng bánh ngọt lâu năm mua một hộp bánh rồi mới cùng cô đến gặp thím Hồng.

Thím Hồng hôm nay không khiêu vũ ở quảng trường nữa mà ở nhà chơi nhảy Audition (2), Kim Thu thấy rất xấu hổ, bảo sao đáng người ta lại đẹp đến thế.

(2) Loại máy nhảy Audition mà hay có ở mấy khu giải trí ấy, chứ không phải chơi trên máy tính đâu nhé.

“Thím Hồng.” Lam Như Vân cười lấy lòng thím, “Vóc người này của thím khiến cả cháu cũng phải ghen tị đấy.”

“Tiểu Vân đến rồi.” Thím Hồng rất nhiệt tình đón hai người vào, trong nhà thím được bày trí rất ngăn nắp, gọn gàng, nhìn không ra chủ nhà lại là một nữ pháp sư, “Ngồi đi.”

Thím bưng hai chén trà thơm ra, Lam Như Vân ngồi hàn huyên vài câu với thím rồi mới giới thiệu Kim Thu: “Thím Hồng, đây là bạn cháu, muốn nhờ thím xem duyên hộ.”

Thím Hồng nhận ra cô, cười hỏi: “Vấn đề lần trước đã giải quyết được chưa?”

Chưa giải quyết, từ chuyện bị ma trêu chuyển thành trêu phải hoa đào. Trong đầu Kim Thu nghĩ vậy, nhưng cũng không dám nói ra miệng: “Rồi ạ.”

Thím Hồng rất thẳng thắn: “Vậy hôm nay cô đến, để xem nhân duyên?”

“Vâng.” Kim Thu vẫn còn hơi nghi ngờ năng lực của thím Hồng, nhưng trên đường đến đây, Lam Như Vân cũng kể với cô, thím Hồng trước kia là hàng xóm của cô ấy, đoán mệnh cực kì chuẩn, có cả một số thương nhân Hồng Kông, Đài Loan hay đến hỏi mệnh, giờ cực kì nổi tiếng ở thành phố Hải.

Đâm lao thì đi theo lao thôi, mục đích chính của cô là để Lam Như Vân không nghi ngờ cô nữa, cô ấy giúp cô nhiều như vậy, Kim Thu cũng không muốn chỉ vì Vệ Thiên Hành mà mất đi một người bạn như vậy.

Thím Hồng hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô, lúc này Kim Thu mới phát hiện ra Thím Hồng có một chiếc bút lông rất tốt, rất khí thế, không giống loại bút của nữ.

Sau đó thím cầm quyển sổ ghi chép ra, lật một lúc, rồi bấm đốt ngón tay tính toán một hồi, đột nhiên ồ lên một tiếng, Kim Thu có chút sốt ruột: “Sao ạ?”

“Nhân duyên của cô rất kì lạ.” Thím Hồng đoán mệnh, không cố ý thần bí như những người khác, có lẽ vì thật sự có tài, nên thím không hề lập lò: “Người kia của cô, có chút đặc biệt, cụ thể là chỗ nào, thím nhìn không ra, nhưng cô đừng chủ động đi tìm, hẳn ta sẽ tự nói cho cô biết, mà tình cảm hẳn dành cho cô là thủy chung tuyệt đối.”

“Thật sao?” Kim Thu cực kì ngạc nhiên, “Số cháu lại tốt vậy sao?”

Thím Hồng đột nhiên nghiêm túc lại: “Dù vậy, cô cũng phải nhớ, không có đoạn nhân duyên nào là thuận buồm xuôi gió, không gặp chút trắc trở nào, nếu cô không có lòng tin kiên định, sẽ có thể mất đi phần tình cảm này, cả đời cô cũng chỉ có một người ở với cô đến già như thế, nếu để lỡ, thì sẽ không bao giờ gặp lại được người nào như thế nữa.”

Kim Thu sửng sốt một lúc mới nói: “Ý thím, nếu cháu bỏ lỡ anh ấy, thì có thể sẽ sống cô độc cả quãng đời còn lại sao?”

“Từng ra biển thì sẽ thấy nước sông rất nhạt” (3) Thím Hồng cười khẽ, “Thím cũng chỉ có thể nói vậy, cô yên tâm, khi nào hẳn xuất hiện, chắc chắn cô sẽ biết, vì hẳn rất đặc biệt.”

(3) Đại ý nói về một tình yêu thủy chung, ngoài người đó ra không còn ai khác như thế nữa.

Nghe thấy câu này, Kim Thu liền ngồi im lặng suy nghĩ, ngược lại, Lam Như Vân lại có chút tò mò: “Đặc biệt như thế nào? Đặc biệt có tiền hay đặc biệt đẹp trai?”

“Thím không biết thật.” Thím Hồng cũng thấy có chút quái lạ, “Lần đầu tiên thím thấy loại nhân duyên này.”

Lam Như Vân ồ một tiếng, quay sang hỏi Kim Thu: “Vậy người cô thích, có đặc biệt không?”

Kim Thu cười miễn cưỡng, trả lời qua loa: “Trong mắt người tình hóa Tây Thi, đương nhiên là em thấy anh ấy đặc biệt rồi.” Vì mấy câu của thím Hồng mà lòng cô đang rất loạn.

Cô rất khó tiếp nhận, mình cũng không phải sống ở Liêu Trai (4), sao có thể sống với ma quỷ cả đời được, cô thấy giữa hai người có một bức tường ngăn, cô không dám bước qua, thật sự không dám, cô sợ một khi rơi vào đoạn tình ấy, cả đời sẽ không ra nổi nữa.

(4) Bộ truyện “Liêu Trai chí dị” của Bồ Tùng Linh

Thậm chí còn có dự cảm, chỉ cần bắt đầu, sẽ rất khó kết thúc. Chuyện này khác với mối tình đầu bình thường của cô với Đỗ Thiên Trạch, có thể bắt đầu, cũng có thể chia tay, đến lúc đó mỗi người mỗi đường, ai cũng không ngại ai.

Có thể bắt đầu lại từ đầu, cũng có quyền lựa chọn.

Nhưng kiểu đánh bạc liều lĩnh này, Kin Thu không dám đánh, cô vẫn luôn tưởng tượng một nửa kia là người có tướng mạo堂堂 hoàng, tử tế, tính cách tốt một chút, còn môn đăng hộ đối, gia đình trong sạch, thế là đã rất hiếm có rồi, hai bên có thể bàn bạc, cân nhắc mọi chuyện với nhau. Nói chung là một cặp vợ chồng điển hình, chỉ cần không có khuynh hướng bạo lực, không ngoại tình, thì cô đã thấy cuộc hôn nhân này rất mỹ mãn rồi.

Nhưng anh lại khác xa tưởng tượng ấy của cô, đẹp trai, dịu dàng, quan tâm, giống như là một người tình hoàn mỹ, đúng, là người tình, nguy hiểm, nhưng vẫn khiến người khác muốn đến gần, mấy ngày qua, cô luôn bị anh hấp dẫn.

Theo lời của mẹ Kim, “Những ngôi sao kia, về ngoài đẹp trai, nhưng không thể làm bạn trai được.” mà về ngoài của anh, còn đẹp hơn không ít minh tinh.

Khi cô có chút mất tập trung, đột nhiên nghe thấy Lam Như Vân nói

một câu, “Dù có sai thì cũng sai sớm, yêu đương phải càng nhanh càng tốt, nếu không về sau, khi ở cùng một người đàn ông bình thường, ngày này qua ngày khác, kiểu gì cũng sẽ điên người, chị đây dù có nằm mơ, cũng muốn có một người đàn ông nửa đêm đứng dưới ban công gọi tên chị, sau đó chị lao nhanh xuống ôm chầm lấy anh ta, rồi hai người cùng nhau đi đến chân trời góc bể.”

Kim Thu tỉnh lại, không tin nổi: “Nghe giống mấy tình tiết trong ngôn tình.”

“Đừng nói là cô chưa từng ảo tưởng như vậy.” Lam Như Vân nhún vai, “Trong suy nghĩ của mỗi một thiếu nữ đều có một chàng bạch mã hoàng tử, xuất hiện khi cô gặp nguy hiểm, đưa cô khỏi đó trước mặt bao nhiêu người, để lại đằng sau là vô vàn ánh mắt hâm mộ.”

Kim Thu nghĩ một lúc, rồi cười lớn: “Trước kia em hi vọng sẽ có người đưa em về quê ở ẩn, hái cúc đông ly, sống thoải mái tự do, sau đó đi dạo quanh thôn một vòng thì nhận ra đấy lại là một giấc mơ.”

Thím Hồng, Lam Như Vân cùng cười: “Mơ ước và sự thật, kiểu gì thì cũng có khoảng cách.”

Đúng vậy, cũng vì biết ước mơ cũng chỉ là mơ ước, nên cô mới e ngại với sự hiện diện không chân thực của anh.

Tối, cô và Lam Như Vân đi ăn tôm, đang là mùa tôm, trong quán ăn nhỏ đầy dầu mỡ, có không ít cán bộ mặc đẹp đẽ, ngồi uống rượu, ăn tôm, cực kì thoải mái.

Hai người gọi một chậu tôm đầy ắp, khi Kim Thu đang ngồi lột vỏ tôm, Lam Như Vân rót cho cô nửa cốc bia, Kim Thu vội nói: “Em không uống bia rượu.”

“Sao có thể không uống được?” Lam Như Vân nhíu mày lại, “Về sau kiểu gì cũng có dịp phải uống, giờ nên luyện dần đi.”

Kim Thu nghĩ về sau còn phải đi tiếp khách với Vệ Thiên Hành, liền nhíu chặt mày lại: “Chị Lam, em thật sự không thích xã giao, cũng tự thấy mình không đảm đương nổi trách nhiệm ấy, chi bằng...” Cô thử thăm dò: “Chị nói giúp em vài câu đi.”

Lam Như Vân nói: “Cô bị ngốc à, sao tôi nói được, Thiên Hành đích thân bảo điều cô lên đấy.”

Kim Thu giật mình, chẳng trách Lam Như Vân lại tỏ thái độ thù địch như vậy, nhưng mà sao Vệ Thiên Hành lại phải điều cô lên, cô buột miệng hỏi, Lam Như Vân liền đáp: “Thì chắc vì cô có cố gắng, miệng cũng đủ kín, chuyện xung quanh Thiên Hành rất nhiều, nếu có thư kí không kín miệng, chuyện xấu sẽ bay đầy trời.”

Chẳng lẽ bây giờ vẫn chưa bay đầy trời? Kim Thu im lặng, thì ra tính cẩn thận của cô lại hại cô rơi vào mắt của sếp sao?

“Nếu cô thật sự muốn hết khổ, để chị dạy cho cách này, cô chịu khó làm việc, khi thấy năng lực của cô không chỉ dừng lại ở vị trí của một thư kí, anh ta sẽ tự điều cô đến chỗ mà cô có thể phát huy hết tiềm năng của mình.” Lam Như Vân lắc lắc cốc thủy tinh, dễ thấy cô đang cực kì hài lòng với ý tưởng của mình.

Kim Thu nghĩ, quyết định hỏi thẳng: “Chị Lam, em muốn hỏi chị một chuyện.”

“Đáp án của chị là có.” Lam Như Vân không đợi cô nói, liền cho cô đáp án, “Nếu như cô hỏi, có phải chị và Vệ Thiên Hành có quan hệ hay không, đáp án của chị là có.” Cô cười tự giễu, “Dù sao nếu giờ

không nói cho cô, sớm muộn gì thì cô cũng tự biết.”

Kim Thu yên lặng ăn tôm, nghe thấy Lam Như Vân thở dài, cô chần chờ mở miệng an ủi, “Chị Lam...”

“Không cần khuyên chị, chị tình nguyện.” Lam Như Vân bình tĩnh nói, “Chị và anh ấy, không hẳn là vì anh ấy là sếp, mà vì anh ấy rất hấp dẫn chị, trước kia chị từ chức, là vì bị sếp cũ động tay động chân, nhưng anh ấy khác, đó là người đàn ông rất dễ khiến người ta cảm thấy mê muội, nhất là khi đang tập trung, cô sẽ cảm thấy anh ấy vô cùng vĩ đại.”

Ha ha. Nhưng chị có biết là anh ta còn dính líu với Quách Quỳnh không? Kim Thu rất muốn nói móc một câu, nhưng nghĩ lại, vẫn nên ngậm chặt miệng thì hơn, loại chuyện này, càng nói càng sai, im miệng ngồi nghe thì hơn.

“Được rồi, không nói nữa.” Lam Như Vân lại rót cho cô một cốc bia, tội nghiệp, vì tôm quá cay, nên cô coi tạm bia như đồ uống, uống một mạch hết nửa cốc, đang nghĩ có thể đổi bia thành nước uống thường hay không, thì Lam Như Vân lại rót đầy cốc, “Hôm nay chúc mừng cô thăng chức, cạn ly!”

Kim Thu sợ hết hồn nhìn Lam Như Vân uống hết cốc này đến cốc khác, nồng độ cồn trong bia thấp, cô ấy liền uống như nước, cuối cùng cả bàn toàn là vỏ chai bia, chạm tay vào cái, liền có chai lăn lóc cốc xuống gầm bàn.

Ăn tôm xong đi ra ngoài, bị gió đêm thổi, Kim Thu cảm thấy có chút lạnh, mà Lam Như Vân lại say như chết, hai gò má ửng đỏ, nhìn thật giống như Trương Vân nằm dưới gốc cây hải đường, rất đẹp, nếu như cô là đàn ông, nhất định sẽ nhìn không rời mắt, “Chị Lam, chị say như vậy cũng không lái xe được, để em gọi taxi cho chị.”

“Không cần,” Lam Như Vân lấy điện thoại, ấn một cái, điện thoại liền có người nghe, Kim Thu chỉ nghe thấy giọng nói cô ấy mềm mại đáng yêu đến đáng sợ, “Thiên Hành, em uống say, anh đến đón được không?”

Hả! Gọi điện cho Vệ Thiên Hành sao? Kim Thu tê hết da đầu, thấy mình nên sớm rời khỏi hiện trường thì hơn, nhưng Lam Như Vân say như vậy, cô cũng không thể để cô ấy ở lại một mình được, đành phải ở lại.

Nửa tiếng sau Vệ Thiên Hành đến, thấy cô ấy say như vậy liền nhíu mày, “Sao lại uống nhiều như vậy?”

Lam Như Vân nằm trong ngực anh ta, cười một tiếng, Vệ Thiên Hành nhìn thoáng qua Kim Thu, cô chống trán nói, “Tôi cũng uống hơi nhiều, đau đầu quá.” Trong lòng thầm đợi hai người biến đi.

“Tôi đưa hai người về.” Vệ Thiên Hành nhận ra cô, nhanh chóng quyết định, một tay kéo hai người ném vào xe, lý trí Kim Thu vẫn tỉnh táo, nhưng bước chân có chút loạn, lại bị anh ta đẩy một cái, chưa đứng vững cả người đã ngã vào ghế sau, Vệ Thiên Hành ném cả Lam Như Vân vào, sau đó đóng cửa xe, đạp ga, xe xịn đúng là xe xịn, lập tức như tên trên cung, lao nhanh ra ngoài.

Chương 11: Hòa thuận

Ngồi trên xe lần thứ ba, ngựa quen đường cũ, Kim Thu nhắm mắt dưỡng thần, sau đó nghe thấy Vệ Thiên Hành nghe điện thoại: “Alo... Anh đang làm việc... Quách Quỳnh, em có thôi đi không?”

Lại là đại minh tinh Quách Quỳnh kia! Lam Như Vân vẫn còn đang ngồi sau nữa chứ! Kim Thu bị hành động một chân đạp hai thuyền của Vệ Thiên Hành dọa sợ, bất giác mở mắt ra, liền thấy Vệ Thiên Hành đang nhìn cô qua gương chiếu hậu.

Giờ giả chết còn kịp không? Mình sẽ không bị giết người diệt khẩu chứ? Kim Thu không dám nhìn nữa, im lặng đợi về nhà.

Đứng trước cửa nhà, cô liền cố quên hết chuyện tình tay ba của Vệ Thiên Hành đi, trong lòng cô lúc này là nỗi tâm sự lúc nãy, Kim Thu thở dài, mở cửa ra.

Nhưng mà... Lời nói của thím Hồng lúc nãy lại vang lên.

Thím ấy nói, anh ấy rất đặc biệt, cô không cần làm gì, anh cũng sẽ tự hiện ra trước mặt cô, thím ấy nói, tình cảm của anh, tuyệt đối thủy chung.

Kim Thu nằm trong ghế sofa, men say bốc lên, cảm thấy đầu óc hỗn loạn, cô liền nhắm mắt lại, cắn răng một cái. “Được rồi, là tôi trách oan anh, được chưa?”

Câu nói này quanh quẩn trong phòng, có cả chút tiếng vọng, nhưng Kim Thu đợi mấy giây, nhưng vẫn không có tiếng đáp lại, giống như

cô đang nói một mình vậy.

Lòng nhiệt tình của cô vừa dâng lên liền lạnh xuống. Cũng không biết tại sao, cô đột nhiên thấy có chút đau lòng, một giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Sau đó cô nghe thấy anh nhỏ giọng: “Vậy em để cho tôi hôn một cái.” Cô mở mắt ra, thấy anh đứng trước mặt mình, anh thấy nước mắt của cô, luống cuống: “Đừng khóc, là tôi sai, đều là lỗi của tôi.”

Bình thường Kim Thu là một cô gái rất hiểu chuyện, trừ khi chọc cô tức lên, nếu không cô vẫn rất dễ nói chuyện, nhưng gặp anh, tính tình cô liền không khống chế nổi, lúc nào cũng muốn cáu lên: “Anh dám chơi trò mất tích? Muốn chiến tranh lạnh với tôi sao?”

Anh ngẩn ra, hiển nhiên là không ngờ cô sẽ đột nhiên nổi giận, nhưng mà chỉ khi cô ở gần người thân mới biểu lộ cảm xúc thật, nghĩ vậy, khóe môi anh hơi nhếch lên, giọng nói trầm thấp, hấp dẫn, dường như có thể khiến người nghe mang thai. “Là lỗi của anh, sau anh không dám nữa, nào hôn một cái.”

Kim Thu ngẩng đầu, thấy khuôn mặt dịu dàng của anh dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt sáng như phản chiếu hàng nghìn ngôi sao trên bầu trời, anh thể hiện tình cảm vừa nóng bỏng, vừa triền miên như vậy, giống như muốn hút cả linh hồn cô.

Lòng cô vẫn đang phân vân, suy nghĩ hỗn loạn không rõ ràng, nhưng khung cảnh tốt đẹp như vậy, nổi chéng choáng làm mơ hồ tâm trí cô, tình cảm sâu trong lòng cô xông thẳng lên, cô thấy có chút choáng, có lẽ là do say, có lẽ.... Cô nên nhắm mắt lại.

Đôi môi ấm áp của anh bao trùm lên môi cô, hai người đều không có chút kinh nghiệm nào, vì vậy lúc mới bắt đầu, chỉ là dán môi vào

nhau, sau đó, đại khái là anh thấy cô không có phản ứng kháng cự, như được ủng hộ, anh dùng đầu lưỡi lướt qua môi cô, anh tỉ mỉ thưởng thức son môi màu hồng nhạt, vị anh đào của cô.

Bảo sao Cổ Bảo Ngọc lại thích ăn son của phụ nữ, vị thật ngon, anh ăn hết sạch son trên môi cô, cô cũng yếu dần đi, anh liền nếm vị bia đắng trong miệng cô, nhưng mùi hương ngọt ngào làm say lòng người như vậy, anh bất giác luồn tay vào áo cô, vuốt ve sống lưng trơn nhẵn của cô, khi anh còn chút thanh tỉnh, muốn mở nút áo cô, Kim Thu lại đẩy anh ra.

Chết rồi. Anh thấy đại não và thân thể mình không đồng nhất, đại não biết, nếu nhanh chóng xin lỗi thì sẽ giải quyết được hậu quả, nhưng cả người vẫn đề lên người cô.

May mắn, cô không giận tím mặt như trong tưởng tượng của anh, cô đẩy anh ra chỉ vì không có kinh nghiệm, không thờ được.... Anh khế thờ ra, thấy vẻ mặt đỏ bừng của cô, dù muốn làm thêm một lần nữa, nhưng cũng không dám quá thô lỗ, chỉ có thể ôm cô về giường, dọn mọi thứ dẫu vào đấy.

Lúc thay quần áo cho cô anh còn không quên hôn “bẹp” thêm hai cái nữa, sau đó lằm bằm thờ dài: “Khi nào mới có thể ngủ cùng em đây?”

Người được hỏi đã ngủ, nhưng ngủ chẳng ngon giấc chút nào, trong mơ, cô thấy có một con trùn khuyển thật to, nhào lên người cô liếm điên cuồng, cả mặt cô toàn là nước bọt.... tóm lại là một giấc mơ xấu.

Sáng hôm sau, cô vừa tỉnh dậy, đầu tiên là vén chăn lên nhìn vào, rất tốt, quần áo vẫn mặc chỉnh tề, cô cũng không thấy có chút khó chịu nào, nhưng mà... “Này!”

“Dạ!” Anh đáp lớn, thản nhiên từ bên ngoài tiến vào phòng ngủ, “Bữa sáng muốn ăn gì?”

Kim Thu xoa trán, có chút ấn tượng với chuyện đêm qua: “Hôm qua... Anh giúp tôi thay quần áo?”

“Anh nhắm mắt thay.”

Kim Thu đen mặt, nhắm mắt thay với mở mắt thay thì khác nhau là mấy? Rốt cuộc hôm qua trong lúc vô tình cô đã bị chiếm bao nhiêu tiện nghi? Còn nữa, cả nụ hôn triền miên kia.... Cô còn nhớ rõ khi ấy tim cô đập thành thịch, rồi ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nhắm mắt lại.

Say rượu làm loạn, say rượu làm loạn, người xưa nói cấm có sai, đêm đến, ý chí của con người liền yếu hẳn đi, rất dễ bị lợi dụng. Bảo sao nói cô nam quả nữ ở chung phòng rất dễ *, Kim Thu thấy, sở dĩ mình bị thất thủ, một nửa là vì tâm lý, nửa còn lại là vì bị thu hút bởi sinh lý, vì những lúc nóng máu lên, hai người không ở phòng ngủ thì đang ở nhà tắm, không có chuyện mới là lạ.

Đúng, đấy cũng là một nguyên nhân... Nhưng mà... Mặc dù không nhớ hôm qua ai là người chủ động, hôm nay tỉnh dậy liền bỏ hết trách nhiệm... Ờ... Có phải là quá đáng quá không nhỉ?

Cô hơi chột dạ, hai người nhìn nhau một lúc, đổi chủ đề: “Bữa sáng... ờm... tùy anh.”

“Ừ.” Anh xoay người ra ngoài.

Kim Thu vừa thở phào, đã thấy anh quay lại, cô hơi giật mình, “Sao?”

“Hôm qua anh muốn nói với em tên mình.” Anh kéo tay cô, dùng ngón tay làm bút, cẩn thận viết hai chữ, Kim Thu cảm nhận một lúc, “Bạch..... Tuyên?”

Anh hôn vào lòng bàn tay cô, bị cô đập cho một cái, cười cười: “Đúng rồi, em là mùa thu vàng, anh là ngọc trắng, chúng ta cực kì xứng đôi!”

“Xứng cái đầu anh.” Kim Thu đuổi anh ra ngoài, “Ra ngoài, tôi phải thay đồ.”

Cuối tuần không phải đi làm thật sự quá tuyệt vời, xem TV, uống trà, quần áo có người giặt, cơm có người nấu, sàn nhà có người lau, người đàn ông của gia đình ấy lại còn cực kì đẹp trai, còn gì tốt hơn nữa?

Có, đó là Kim Thu có chút xấu hổ, tục ngữ nói ‘vô công bất thụ lộc’, có người thay cô làm những chuyện này, cô không có cách nào để thoải mái hưởng thụ, thấy cứ ngại ngại.

“Để tôi tự phơi quần áo đi.” Kim Thu xem mấy tập phim, cuối cùng ngại quá, định ra ngoài làm chút việc, cuối cùng thấy trên tay anh là áo sơ mi của cô, anh quay lại cười: “Anh làm xong rồi.”

Kim Thu im lặng, thấy trên đầu anh là đồ lót của mình, khóe miệng hơi giật giật, vừa muốn nói, thì anh lại lên tiếng trước: “Chuyện kia...”

“Hừm?”

“Ờ... Chuyện...”

“Nói đi.”

“Anh thấy...”

“Gì cơ?”

“Anh thấy...” Anh ngại ngùng xoa mặt, hai tai đỏ bừng lên. “Em mặc đồ đậm màu nhìn đẹp hơn.”

Kim Thu đen mặt, đồ lót của cô kiểu dáng có xu hướng bảo thủ, đa số là màu trắng, màu da, màu vàng nhạt, mùa hè như thế này mặc áo sơ mi sẽ không bị lộ, nếu mặc đồ đậm màu, cả công ty biết cô mặc đồ lót màu gì, cô thấy thiếu nghiêm túc.

“Cũng không để anh nhìn.” Kim Thu mở miệng, liền không kìm lại được, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể hết mấy chuyện phiền lòng gần đây cho anh nghe, anh nghe rất nghiêm túc, có lúc gật đầu, có lúc thì lên tiếng đáp lại cô, dần dần khiến cho cơn tức tích tụ trong lòng cô nhẹ đi không ít.

“Anh xem, tôi đúng là xui xẻo, chuyện này đâu có liên quan gì đến tôi, mà mấy người đấy lại nhìn tôi giống như hồ ly tinh vậy, hôm ấy tôi còn nghe thấy có người nói tôi cố ý tiếp cận chị Lam để bò lên giường Vệ tổng.” Kim Thu không nói thì không thấy đau đầu. “Đám người này đúng là không có não, anh nói xem, nếu ngủ cùng mà có thể kiếm được tiền, thì đến công ty làm gì? Mỗi ngày làm việc đến điên người, đến tối còn phải ngủ cùng, có người nào ngu đến mức làm chuyện lỗ vốn như vậy à?”

Anh cực kì chắc chắn: “Anh tin tưởng em, anh ở trước mặt em lác lư lâu như vậy, em vẫn chưa đồng ý lên ~ giường với anh, sao có thể đi cùng hẳn ta chứ!”

Kim Thu lúc đầu cũng chỉ là muốn trút giận, lúc đầu Lam Như Vân cũng không để ý lắm, nhưng giờ dính líu đến cả Vệ Thiên Hành, cô

ấy liền sợ ném chuột vỡ bình, “Logic của anh kiểu gì thế?”

“Anh đẹp trai hơn hẳn, đối xử tốt với em hơn hẳn, mà em vẫn chưa đồng ý.” Anh cực kì oán hận chuyện này, “Anh có việc gì làm vẫn chưa tốt sao?”

Kim Thu cố ý nói: “Anh ta có tiền, anh không biết có tiền có thể sai bảo cả ma quỷ sao?”

Anh nhìn cô một cái, sau đó lấy từ túi đồ ăn vặt của cô một quả mật bắ (sơn tra), Kim Thu không hiểu, chỉ thấy anh biến mất trước, sau đó là quả mật bắ cũng biến mất theo, Kim Thu mở to mắt nhìn, sau đó anh xuất hiện, mở tay ra, quả mật bắ nằm trong lòng bàn tay anh.

Kim Thu hiểu: “Cướp bóc.” Cô cảnh giác: “Anh đã từng làm qua chuyện trộm cướp này bao giờ chưa?”

“Thứ anh muốn cướp duy nhất là em.” Anh xấu hổ bóc quả mật bắ ra, đút cô ăn. ” Anh cũng không cần tiêu đến tiền.”

Kim Thu nhai nhai quả mật bắ, có chút khó hiểu: “Rốt cuộc là anh bị sao thế? Quỷ không ra quỷ, người không ra người.”

“Không biết.” Khi anh ngồi yên bên cô, đẹp giống như một bức tranh sơn thủy, núi là đôi lông mày, nước là ánh mắt. “Gần đây ở cạnh em, anh lại nhớ ra được ít chuyện.”

“Xin nghe.”

“Nhớ trong sân có một cây ngân hạnh khi mùa thu đến, những chiếc lá màu vàng rụng xuống, anh liền nhặt chúng kẹp vào sách, giống như thẻ đánh dấu vậy.

“Còn gì nữa không?”

“Không nhớ rõ.” Anh thờ dãi. “Chỉ nhớ kĩ mỗi chuyện này.”

Kim Thu có chút đau lòng, bình thường anh tỏ vẻ vô lại, bám dính lấy cô không chịu đi, nhưng cũng khó trách, chuyện gì anh cũng không nhớ, người duy nhất có thể thấy anh lại chỉ có cô, bảo sao anh lại dính người như vậy.

“Nhưng mà.” Anh chuyển đề tài, “Vì đã quên, nên chắc là chuyện không quan trọng.” Anh cười, “Vớ anh mà nói, giờ ở cạnh em thế này cũng rất tốt.” Anh nắm lấy tay cô, đặt trên ngực mình, “Cực kì hạnh phúc.”

“.... Thật buồn nôn.” Kim Thu rút tay về, giả vờ bình tĩnh ngồi xem phim.

Đây là một bộ phim tình yêu với người lớn tuổi, kiểu bị cấm cản và bắt lực như thế này, luôn khiến Kim Thu thấy thích thú, anh sinh, tôi chưa sinh, tôi sinh, anh đã già, cả đời người, gặp được người mình thích rất khó, nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể gặp người đó vào thời điểm đẹp nhất của cuộc đời.

Có lẽ, khi gặp nhau, người đó đã ly hôn và có con, có lẽ khi gặp nhau, đầu người ta đã bạc.... Có lẽ... khi gặp nhau, hai người đã âm dương cách biệt.

Nghĩ vậy, Kim Thu liền quay sang nhìn anh, không biết anh đã ngồi cạnh cô từ bao giờ, vốn khoảng cách đang là hơn 30cm, giờ chỉ còn chưa đến một ngón tay.

Bà ngoại Kim Thu tin Phật, cho rằng mọi chuyện đều đã được sắp

đặt từ trước, lúc này, lòng cô rất ấm áp, bất giác nghĩ, anh trở thành như thế này rồi gặp cô, đã phải trải qua bao khó khăn, có thể nói đây là duyên trong phân.

Duyên, phận, hai từ này rất vi diệu, bao nhiêu chuyện không giải thích nổi, đều có thể nói là do duyên phận.

Nghĩ vậy, cô lại không nở tỏ thái độ gì với anh, dường như Bạch Tuyên cảm nhận được lòng cô có chuyển biến, được một thước lại muốn tiến thêm một tấc, lúc Kim Thu không để ý, anh từ từ duỗi móng vuốt định sờ bắp đùi cô, lại bị Kim Thu lờm cho một cái.

Anh lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, nghiêm túc đến mức không thể nghiêm túc hơn. Sau đó lại đợi khi cô chú ý vào bộ phim, tiếp tục lặp lại động tác vừa rồi, cuối cùng Kim Thu mất bình tĩnh, mặt kệ anh.

Nhưng cũng phải nói, cùng nhau xem phim cả buổi chiều thế này, có vài phần ấm áp bình yên.

Chương 12: Vệ tổng

Kể từ khi làm hòa với Bạch Tuyên, cuộc sống của Kim Thu như chuyển sang một trang mới. Hàng ngày có người chăm sóc cuộc sống sinh hoạt, cô làm việc ngày càng thuận buồm xuôi gió.... Được rồi, câu này có chút hữu danh vô thực.

Nếu như nói, công việc trước kia khiến cô cảm thấy vừa đủ, thì áp lực của công việc mới lại gần như ép chết cô, dù là ở tâm lý hay sinh lý, đều là một thử thách rất lớn.

Sáng đến cửa công ty, đến tối muộn về nhà, Kim Thu thấy dường như mình chưa dừng lại một giây phút nào, nếu không phải đi ngược xuôi cùng Vệ Thiên Hành thì vùi đầu làm báo cáo, đến khi xong thì đã đau hết lưng.

Cô không thể tưởng tượng nổi, dưới cường độ công việc cao như vậy, sao mọi người lại nghĩ giám đốc và thư kí có dính líu gì đến nhau.

Còn cả chuyện kia nữa chết mất à, ít nhất thì mỗi ngày khi về nhà, Kim Thu không động đậy gì được nữa, nếu không phải có người đã làm xong việc nhà giúp cô, Kim Thu chắc chắn sẽ hỏng mất.

Cô nghĩ, đặt một bó hoa trên mạng, hoa hồng chuyển bằng đường hàng không từ Hà Lan về, vẫn còn mang theo những giọt sương sớm và mùi hương tươi mát, đến tay Quách Quỳnh.

Đúng vậy, Kim Thu nghĩ, làm một thư kí, không chỉ phải xử lý việc công, mà còn phải xử lý cả việc tư cho ông chủ, chẳng hạn như tặng

quà cho tình nhân, hay phải nhớ sinh nhật của cả nhà ông chủ, để chuẩn bị lễ vật kịp thời, lại ví dụ như hai ngày nữa là sinh nhật em gái họ Vệ Thiên Hành, Kim Thu dạo ở cửa hàng xa xỉ phẩm nửa ngày, cuối cùng cũng chọn được một chiếc kẹp tóc nạm kim cương, à đúng rồi, cô em họ kia năm nay tám tuổi.

Nhưng một đến hai đi, Kim Thu dần dần cũng quen với Vệ Thiên hành, bắt đầu hiểu rõ được tính tình của vị đại boss này, đối với công việc, Vệ Thiên Hành cực kì tỉ mỉ, không cho phép cho chút sai sót nào, nhưng ngoài giờ làm việc, tính tình anh ta cũng không tệ, ít khi lên tiếng dạy dỗ ai, có những lúc cũng rất khéo léo hiểu ý người khác, hôm đó Kim Thu ra ngoài ăn cơm cùng anh ta, cầm thực đơn không biết anh ta thích ăn cái gì, Vệ Thiên Hành nhìn lướt qua, tự mình gọi đồ, sau đó nói với cô: “Tôi không ăn cay.”

Kim Thu gật đầu, chứng tỏ mình đã nhớ kĩ.

Có hôm tan tầm muộn quá, đã mười một, mười hai giờ đêm, không tiện đi tàu điện ngầm, Vệ Thiên Hành còn có lòng tốt, lái xe đưa cô về, dừng lại ở cây vải chỗ khu chung cư, giống như đã được giao hẹn trước.

Công bằng mà nói, Vệ Thiên Hành tốt hơn nhiều vị nữ cấp trên trước đây của cô, chí ít, anh ta tăng lương cho cô, cũng không phải nghe người khác nói về mấy cô gái ế lớn tuổi rồi lại nói bóng nói gió cả về mấy cô gái trẻ tuổi như cô nữa.

Cứ như vậy, dần dần ý định muốn đổi chỗ làm cũng nhạt dần, cũng tập trung làm việc hơn.

Chuông báo điện thoại lại vang lên, Kim Thu sợ quên việc, hành trình quan trọng trong ngày sẽ cài chuông báo, tiếng chuông này vang lên, liền kéo Kim Thu ra khỏi dòng suy nghĩ miên man, cô gõ cửa phòng

làm việc của Vệ Thiên Hành “Vệ tổng.”

“Vào đi.”

“Vệ tổng, ba giờ chiều ngài có một cuộc hẹn cùng Chu tổng của Lam Thiên.” Kim Thu cẩn thận đặt tài liệu đã được chuẩn bị tốt lên bàn.

Vệ Thiên Hành gật đầu, “Được rồi, cô đi chuẩn bị đi, 15 phút sau xuất phát.” Kim Thu vội vàng đi trang điểm lại, kĩ thuật trang điểm của cô rất bình thường, mà cô cũng không thích bôi gì lên mặt, nhưng không trang điểm thì không được, kẻ lại lông mày, đánh lại son, mới đi ra ngoài cùng Vệ tổng.

Địa điểm gặp mặt với Chu tổng của Lam Thiên là ở một quán trà rất nổi tiếng của thành phố Hải, cách bố trí cổ điển, những người phục vụ pha trà đều mặc sườn xám, bàn tay thon dài, trắng nõn như ngọc, Chu tổng đại khái đã hơn năm mươi tuổi, nhưng những người thành công như ông, đa số đều chăm sóc bản thân rất tốt, thấy Vệ Thiên Hành lại đổi thư kí, ông cười lớn: “Lại đổi cô thư kí mới rồi.”

Kim Thu nói, “Sau này nhờ Chu tổng chiếu cố.”

Vệ Thiên Hành ngồi xuống, nói với Kim Thu, “Ra ngoài một lúc đi.” Khi anh ta nói chuyện cùng người khác, không thích có người ngồi đợi bên cạnh, Kim Thu đang cầu còn không được, nhanh chóng ra khỏi phòng bao, để hai người nói chuyện.

Bên ngoài cũng có bàn ghế, phục vụ xinh đẹp rót cho cô một chén trà hoa quả, mới đầu uống có vẻ chua chua ngọt ngọt, cũng không tệ.

Đây là khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm có của cô, Kim Thu vừa xem báo vừa uống trà, ăn điểm tâm, hoàn toàn không phát hiện Vệ Thiên Hành đã nói chuyện xong, anh ta liếc mắt đã thấy cô, dưới ánh chiều

tà, cả người cô lộ ra vẻ dịu dàng, là một loại vẻ đẹp thanh tú dịu dàng hiếm thấy, khiến cho người nhìn bất giác cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Ấn tượng ban đầu của Vệ Thiên Hành đối với cô, đấy là vào ngày cô bị Quách Quỳnh mắng oan, nhìn giống như con mèo bị xù lông, tiện đường đưa cô về nhà, cũng chỉ là vì sự xui xẻo của cô, có liên quan gián tiếp với anh ta mà thôi.

Về sau lại biết, quan hệ của cô và Lam Như Vân không tệ, Lam Như Vân là loại người nào, không ai rõ hơn Vệ Thiên Hành, cô xinh đẹp, thông minh, độc lập, có tài, cũng rất độc đoán, là nữ cường điển hình, khi cô ở cạnh anh, anh đã chú ý đến tài năng của cô, sau khi xác định cô có khả năng sẽ tiến xa hơn nữa, anh liền điều cô đi, để cô ở vị trí thích hợp, làm chuyện thích hợp với bản thân.

Đúng lúc, Elizabeth lại chờ sinh, chuẩn bị về nhà làm bà chủ gia đình, anh nghĩ một lúc, liền tiện tay điều cô lên, cũng không phải là không có mục đích, trước đó anh đã xem bản kiểm tra đánh giá của cô, thành tích rất xuất sắc, quan trọng nhất, ấn tượng của anh đối với cô không tệ, rất cẩn thận, miệng cũng đủ kín.

Anh cũng không để ý xem cô đồng ý hay không, mà cũng không để ý mọi người sẽ nghĩ gì.

Lam Như Vân và Elizabeth đều là những người có kinh nghiệm, vượt qua khó khăn để nộp đơn làm với anh ta, tài hoa hơn người, nhanh nhẹn linh hoạt, nhưng cô lại có vẻ hướng nội hơn, lúc rảnh rỗi ít khi tìm anh nói chuyện phiếm, khi pha cà phê mang đến cũng sẽ không giống những người khác nói vài câu mà lúc nào cũng yên lặng.

Nhưng làm việc rất năng suất, cũng rất yên phận, Vệ Thiên Hành thừa nhận, mình càng ngày càng hài lòng với cô thư kí này.

Kim Thu hoàn toàn không biết trong mắt ông chủ mình lại có hình tượng như vậy, cô không nói nhiều với Vệ Thiên Hành cũng chỉ vì muốn tỏ rõ lập trường mà thôi, loại chuyện lấy lòng cấp trên như vậy, cô không làm nổi, đến lúc quan trọng kiểu gì cũng bí từ.

Nhưng vốn đã quen với những người khôn khéo già dặn, bỗng dưng đổi khẩu vị, Vệ Thiên Hành cảm thấy rất hài lòng, nên bước dài đến trước mặt cô, ngồi xuống, Kim Thu giật nảy mình: “Vệ tổng?”

“Ừm.” Anh duỗi hai chân ra, hai tay đan chéo đặt ở bụng, dáng vẻ thả lỏng nhàn nhã, dễ thấy tâm trạng anh đang rất tốt, Kim Thu nghĩ, không thấy chủ đề nào để nói chuyện, nên tiếp tục ngồi yên lặng cùng anh ta.

Vệ Thiên Hành lại mở lời trước: “Đang nhìn gì thế?” Anh ta cầm một bản ra xem, là tạp chí áo cưới, “Cô chuẩn bị kết hôn?”

“Chỉ xem vậy thôi.” Kim Thu cười, “Mỹ nhân như ngọc, cảnh đẹp ý vui.” Từ khi trong nhà cô có thêm một mỹ nam, cô thấy phong cảnh trở nên khác hẳn, không cao kều như ngọn núi, tên gọi cảm giác thần tiên thoát tục.

Vệ Thiên Hành đồng ý với quan điểm này, các thư kí, trợ lý của anh ta đều là những nam thanh nữ tú, thứ nhất khi mang ra ngoài rất mát mắt, thứ hai mình nhìn cũng dễ chịu, để một người có vấn đề về thẩm mỹ ở cạnh mình, nhìn nhiều cũng chán.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, “Cũng muộn rồi, đi, tôi mời cô ăn cơm.”

Đi theo sếp lớn có chỗ tốt là có thể ăn chực thường xuyên, mà toàn ở nhà hàng cao cấp. Nhưng mà lần này Vệ Thiên Hành lại mang cô đến một cửa hàng Nhật Bản, nhìn có vẻ bình thường, ngồi đợi mấy người đầu bếp mang sushi đến, Kim Thu thấy chẳng có gì đặc biệt,

nhưng khi cô nếm thử một miếng, suýt nữa nuốt luôn cả đầu lưỡi mình vào.

“Ăn quá ngon.” Cô khen thật lòng.

Vệ Thiên Hành kẹp sushi lươn đưa cho cô: “Nếm thử món này.”

Hương vị cũng cực kì ngon! “Mùi rượu không sợ ngổ sâu, bảo sao tiệm ăn này làm ăn lại tốt đến vậy!” Kim Thu tán thưởng, tiệm này nằm trong một con hẻm nhỏ, ngay từ đầu cô cũng không coi chuyện này là vấn đề.

“Ông chủ cửa hàng này là một đầu bếp nổi tiếng về sushi Nhật Bản.” Vệ Thiên Hành rót cho cô một chén rượu nho, ly rượu nhỏ trong veo thấy đáy, “Là cửa hàng tôi thích nhất.”

Lúc này Kim Thu cảm thấy anh ta không còn cao cao tại thượng như trước nữa, có vẻ thân thiết như một người bạn, nên thái độ của cô cũng buông lỏng hơn: “Tốt quá, nhờ phúc của Vệ tổng, hôm nay tôi mới được ăn sushi ngon như thế này.”

Vệ Thiên Hành cũng nhận ra thái độ của cô cũng nhẹ nhàng hơn, mỉm cười, không nói nhiều, hai người im lặng ăn bữa tối, Vệ Thiên Hành vẫn lái xe chở cô về như trước.

Vừa lên cầu thang, Kim Thu liền nhận được điện thoại, là mẹ cô gọi, hỏi “Tiền đủ dùng không, thời gian qua thế nào, nếu thấy làm việc không thoải mái thì về mẹ thu xếp.” Kim Thu rất kiên nhẫn trả lời từng câu một, hỏi thăm sức khỏe cha mẹ, sau đó vấn đề chính xuất hiện.

Mẹ Kim ôn tồn “A Cửu, ở công ty con có thích người nào không?” Kim Thu sinh tháng chín nên tên trên giấy khai sinh là Kim Thu, tên ở nhà là A Cửu, mà nói đến chuyện yêu đương này, cô nghe đến phát

ngán, cứ cách mấy tháng, cha mẹ Kim Thu sẽ kiểm có gọi thăm dò.

Câu trả lời của Kim Thu vẫn không đổi: “Không có.”

Mẹ Kim tiếc nuối, khuyên cô, “Con ấy, phải cố gắng lên, cô lớn của con, hôm qua vừa kể với mẹ là em họ con có bạn trai rồi, điều kiện cũng không tệ, con đừng bắt bẻ quá, nên đi đây đi đó nhìn...”

Kim Thu dờ khóc dờ cười: “Mẹ, sao có thể đi đây đi đó nhìn được, người ta có thèm để mắt đến con đâu.” Đúng lúc cô nói câu này thì cửa mở, anh ngạc nhiên nhìn cô, vừa muốn lên tiếng, liền bị Kim Thu nhanh tay bịt miệng lại, một tay cô bịt miệng anh, một tay cầm điện thoại nói qua loa với mẹ: “Mẹ, chuyện này không vội được, khi nào con có chắc chắn sẽ báo với mẹ, nhé.”

Cô muốn muốn nhanh cúp máy, để tránh việc đột nhiên Bạch Tuyên lên tiếng để mẹ nghe thấy, nhưng hôm nay mẹ Kim lại nói nhiều hơn thường ngày, bà không cam lòng nói, “Con cảm thấy xem mắt thế nào, cô con nói...”

“Ấy” Kim Thu tiếp tục cắt lời bà, “Mẹ, con mệt quá, đi tắm đã, nói chuyện với mẹ sau, bái bai....”

Cô nói vài câu rồi cúp điện thoại, sau đó tức giận lườm anh “Anh liếm tôi làm gì, bắn chết đi được” Cô lau lên áo anh hai lần, “Toàn là nước bọt.”

Anh đi vòng vòng sau lưng cô, phòng tắm quá nhỏ, cô không ra ngoài được. “Anh vào theo làm gì?”

Giống như làm ảo thuật, anh lấy một bộ đồ ngủ và đồ lót từ phía sau: “Anh biết việc đầu tiên em làm khi về là đi tắm, nên đã chuẩn bị xong cho em rồi.”

Anh cẩn thận đặt quần áo lên kệ, kéo rổ ra ngoài để cô để quần áo bẩn, còn không quên giúp cô đóng cửa cẩn thận, sau đó nhắc tay cô lên, cọ cọ mặt, giống như con chó lớn đòi chủ vuốt ve, “Meo ~ có chuyện gì thì gọi anh.”

Kim Thu kinh hãi: “Tiếng ‘meo’ kia là sao? Đừng bán manh như thế chứ?” Người đàn ông đẹp trai như vậy còn giả ngây thơ nũng nịu, thật là khiến người ta không chịu nổi mà.

Bạch Tuyên cẩn thận nhìn qua cửa phòng tắm, từ khi Kim Thu bắt đầu cảnh giác, cô liền hạ nghiêm lệnh, mỗi lần cô đi tắm rửa, anh đều phải đứng ngoài cửa, vì nửa trên cánh cửa là kính mờ, nên cô có thể nhìn thấy bóng anh, để phòng anh lại ẩn thân nhìn trộm.

Hối hận cũng muộn rồi, sao lúc ấy anh lại không kiềm chế nổi, nói ra suy nghĩ của mình chứ, đã nhìn lén, lại còn nói ra, không phải là tự tìm đường chết thì là gì?

Anh u oán đứng đấy, chỉ cảm thấy cánh cửa lớn kia giống như bia đá của Lương Sơn Bá, là dải ngân hà mà Vương mẫu nương nương lấy xuống, cản trở cô và anh gặp nhau.

Quá tàn nhẫn, cực kì tàn nhẫn. Anh nhịn không nổi, muốn nắm cào cửa giống một con mèo hình người.

Chương 13: Hoảng hốt

Khi Kim Thu đang tắm rửa, điện thoại vang lên. Bạch Tuyên dán mắt vào cửa, Kim Thu có thể nhìn thấy cả khuôn mặt anh ép sát: “Bà xã, có điện thoại.”

Kim Thu vừa gọi đầu: “Gì cơ?”

“Bà xã! Điện thoại!”

Lúc này Kim Thu đã nghe rõ, mắng anh: “Ai là bà xã của anh!” Cô vội vàng quấn khăn tắm, mở cửa ra ngoài, điện thoại trong túi đang không ngừng reo, trên màn hình lại hiện tên Lam Như Vân, cô có chút khó hiểu, nhưng vẫn nghe: “Alo, chị Lam.”

Bên kia là giọng nói nhẹ nhàng tinh tế của Lam Như Vân: “Làm phiền em sao?”

“Không sao, em vừa gọi đầu.” Kim Thu có chút bực mình, giờ này Lam Như Vân còn gọi cho cô làm gì, “Muộn thế này chị gọi em có chuyện gì không?”

Lam Như Vân dịu dàng nói: “Có, là thế này, chị muốn hẹn cô mai đi ăn cơm, là một nhà hàng sushi Nhật Bản rất tuyệt, Khiếu Hoa Ốc.”

Kim Thu cứng người, đây chẳng phải là quán mà cô và Vệ Thiên Hành vừa đi ăn sao? Cô cảm thấy có chút mất tự nhiên, “À, vậy sao?” Cô cứng nhắc trả lời, không biết có nên đồng ý hay không.

Giọng Lam Như Vân vẫn như thường, thậm chí còn mang theo chút

ý cười: “Sao, có chịu nể mặt chị hay không?”

Kim Thu nghĩ nhanh trong đầu, bất giác cô muốn từ chối: “À, là thế này...” Kim Thu dừng một chút, Lam Như Vân cười khế, “Không được? Ngày mai là sinh nhật chị mà cô cũng không nể mặt?”

“Tất nhiên là không phải.” Kim Thu vội nói, cô đang chuẩn bị đồng ý, thì đột nhiên Bạch Tuyên ôm cô từ phía sau, ủy khuất: “Bà xã, em nói tối mai chúng ta cùng nhau ăn cơm cơ mà.”

“Ai mượn anh lên tiếng!” Kim Thu nghe xong, phản xạ có điều kiện liền mở miệng mắng anh, cảm thấy cực kì xấu hổ, ngược lại Lam Như Vân nghe xong, lại kinh ngạc hỏi: “Vừa rồi.... Người kia là bạn trai cô sao?”

Kim Thu phủ nhận: “Không, là một con chó bám người.” Bạch Tuyên cọ cọ mặt cô, rất ngoan ngoãn tiếp lời: “Chủ nhân, vượt vượt.”

“Im miệng!” Kim Thu thẹn quá hóa giận, mặc kệ việc đang nói chuyện điện thoại, xoay người cấu vào lưng anh một cái, “Cách xa tôi ra một chút.”

Anh hừ hừ hai tiếng, không buông tay, Kim Thu không làm gì được anh, ngược lại Lam Như Vân bên kia lại cười lớn: “Ai da... Nếu vậy thì, trưa mai chúng ta hẹn nhau ở nhà hàng gần công ty rồi chúc mừng đi.”

“Không thành vấn đề!” Lần này Kim Thu liền đồng ý.

Nói chuyện điện thoại với Lam Như Vân xong cô mới có tâm trạng để tính sổ với anh. “Anh vừa làm gì?” May sao đây là điện thoại của Lam Như Vân, nếu là của mẹ cô.... Cô nghĩ đã thấy tê hết da đầu, cô đến đâu để tìm bạn trai về cho mẹ nhìn đây?

“Cô ấy đang nghi ngờ em.” Bạch Tuyên ôm eo cô, sống chết không chịu buông tay, Kim Thu gỡ không ra, vừa nghe anh giải thích, liền sửng sốt: “Cái gì?” Cô liền phản ứng lại “Chị ấy hoài nghi tôi... với Vệ tổng?”

Bạch Tuyên từ chối cho ý kiến, ôm eo thon của cô, đầu đặt trên vai cô, anh cao to như vậy, làm động tác này không tránh khỏi cảm thấy mỏi, nhưng anh giống như không biết chán: “Bà xã anh tốt như vậy, tất nhiên là được người khác ưa thích, anh nhất định phải cố gắng bắt em lại mới được.”

Kim Thu im lặng: “Thứ nhất, đừng gọi tôi là bà xã, ai là bà xã của anh? Thứ hai, bỏ móng vuốt của anh ra.”

“Thứ nhất, anh thích gọi em, thứ hai, anh không thả!” Anh trả lời rõ ràng rành mạch.

Kim Thu nổi giận: “Anh đang muốn tạo phản sao!”

“Bà xã à, thơm môi anh một cái đi.” Anh dẫu môi, nhắm mắt, chu mỏ, Kim Thu đưa tay đẩy mặt anh: “Anh lên cơn điên gì thế, ai muốn thơm anh?”

Anh đáp: “Dù sao cũng đã từng hôn rồi, giờ thơm một hai cái cũng có sao đâu, kia còn là nụ hôn đầu của anh đấy.”

“Làm như của tôi thì không ấy.” Kim Thu đẩy anh ra, “Được rồi, lăn ra chỗ khác đi, còn phiền nữa thì đừng trách tôi.”

Không biết là anh thật sự yên phận hay chỉ là tạm thời, ít ra khoảng hai tiếng sau lỗi tai Kim Thu được bình yên, nhưng mặc dù cô đang xem phim, tâm trí lại không đặt ở bộ phim, mà lại nghĩ câu “Cô ấy

đang nghi ngờ em” của anh khi này.

Trong lòng Kim Thu có chút khó chịu, cô thật lòng coi Lam Như Vân là một người bạn, vừa gần gũi thân thiết vừa có chút ngưỡng mộ, cô chưa từng có ý nghĩ sẽ có quan hệ gì với Vệ Thiên Hành. Dù không có Lam Như Vân, cô cũng không muốn làm loại chuyện trèo cao này.

Nhưng Lam Như Vân nhiều lần nghi ngờ cô, khiến cho cô cảm thấy bị tổn thương, dù sao thì bị bạn mình nghi ngờ chẳng phải chuyện tốt lành gì, Lam Như Vân hẳn là phải hiểu cách sống của cô mới đúng, nhưng nghĩ kĩ lại, cô cảm thấy cô ấy rất đáng thương, phụ nữ bên cạnh Vệ Thiên Hành hẳn cũng không ít, cô ấy lại nghi thần nghi quỷ, lo được lo mất như vậy, càng dễ chịu thiệt thòi.

Nếu như cô là đàn ông, có cô bạn gái như vậy, có lẽ cũng sẽ không chịu nổi, mà cũng không ngờ lòng chiếm hữu của cô ấy lại mạnh như vậy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như cô có một bạn trai xuất sắc như vậy, có khi cũng sẽ như thế.... Nhắc đến... người ngoài cửa kia, Kim Thu liền bình tĩnh lại.

Tên đàn ông ngu ngốc như thế, trừ mình ra còn có người nào tốt bụng chứa chấp sao? Kim Thu cảm thấy chắc chắn không, nên cô rất vui, liền quên cảm giác không thoải mái khi bị Lam Như Vân nghi ngờ đi, cực kì vui vẻ đi ngủ. Cô dùng hết sức để không để ý đến tâm trạng của mình nếu có một ngày anh dính lấy người khác như dính lấy cô bây giờ.

Đến nửa đêm, Kim Thu bị tiếng sột soạt kì quái đánh thức, Kim Thu lắng tai nghe một lúc, chỉ thấy rùng mình, vì tiếng động kia dường như truyền đến từ cửa, mà lại giống như tiếng cạy khóa.

Chẳng lẽ có trộm? Kim Thu cảm thấy nổi hết da gà lên, cô muốn ra xem, nhưng không dám, chỉ có thể lắng tai nghe tiếp, mong tiếng

động kia sớm biến mất.

Nhưng không, cô chỉ cảm thấy tiếng động kia ngày càng lớn, giống như có người sắp phá cửa vào, Kim Thu rốt cuộc không chịu nổi, nhỏ giọng “Này.”

Không có người đáp lại. Cô sợ hãi: “Bạch Tuyên, anh có đó không?” Cô nói bằng giọng điệu tức giận, nhưng vẫn không có người đáp lại, cô vén chần lên, từng bước một đi ra cửa, cảm thấy lông tơ dựng đứng hết lên.

“Bạch Tuyên.” Cô gọi một tiếng, may là lần này có tác dụng, anh nhanh chóng hiện ra, ôm lấy cô, nhỏ giọng thủ thỉ: “Đừng sợ, cũng đừng qua đó, không có chuyện gì, không liên quan đến nhà chúng ta.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy chân mình đã mềm nhũn ra, anh ôm lấy cô đặt lên giường, tiếng động bên ngoài vẫn chưa chấm dứt, cô khẩn trương hỏi: “Là, là trộm sao?”

Anh không lên tiếng, trái với dáng vẻ ngây thơ nũng nịu lúc nãy, anh xoa xoa sống lưng cô trấn an, giọng nói trầm ổn, khiến người ta thấy yên tâm: “Ngoan, không có chuyện gì, tin anh.” Anh kéo chần đắp kín người cô, lại nhắc lại một lần nữa: “Không có chuyện gì, đừng sợ.”

Dáng vẻ khác thường này của anh càng khiến cô cảm thấy bất an hơn, cô kéo tay anh: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì cả.” Anh ra vẻ thả lỏng nói, “Anh ra ngoài xem, thấy có một con mèo hoang chạy vào.”

“Thật vậy sao?” Kim Thu không tin.

Bạch Tuyên thấy cô nắm chặt lấy góc chăn, liền vén chăn, nắm lấy tay cô, “Đúng vậy, đừng sợ, anh ngay đây, ngủ đi.”

Cô gật gật đầu, thử nhắm mắt lại, kể cũng lạ, chỉ là nắm tay nhau, cô lại cảm thấy có hơi ấm không ngừng truyền đến từ lòng bàn tay, khiến cô thấy cực kì yên tâm, chỉ một lúc sau, cô liền ngủ say.

Bạch Tuyên ngồi ở đầu giường cô, vừa nắm tay cô, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ đến cảnh tượng mình vừa trông thấy, anh khẽ thở dài: “Dù bọn họ ra sao, ít nhất cũng có anh bảo vệ em.”

Kim Thu ngủ rất say, khi tỉnh lại, trời đã sáng rõ, cô tìm một lúc mới thấy đồng hồ báo thức, bị số chín rưỡi trên đấy dọa cho sợ suýt tè ra quần, cô gần như lập tức bật xuống giường, nhưng vì vội quá, chân lại bị quấn vào chăn, đầu gối đập mạnh xuống sàn nhà kêu cái cộp.

Anh vội đi từ ngoài vào, đỡ lấy cô: “Không bị sao chứ, có đau lắm không?”

Kim Thu không quản chuyện đau hay không đau, vội đến mức toát cả mồ hôi: “Tôi trễ làm!”

“Anh xin nghỉ thay em rồi.” Anh sờ trán cô, dịu dàng nói, “Ngủ thêm lúc nữa đi.”

Kim Thu vừa tức vừa vội, “Dựa vào gì mà anh lại xin phép nghỉ thay tôi?” Cô lại bò xuống giường, định thay quần áo, anh ôm lấy cô không buông, cũng không giải thích, chỉ ôm cô lại về giường: “Nghe lời!”

Dáng vẻ nghiêm túc, giọng điệu nghiêm khác như vậy, đều là những biểu hiện Kim Thu chưa từng thấy ở anh, liền bị dọa, mà anh cũng nhanh chóng phản ứng lại, giọng điệu mềm nhẹ, nửa như làm nũng

nửa như cầu xin: “Bà xã, em đừng đi có được không?”

Kim Thu phản ứng chậm cô thờ sâu, bình tĩnh: “Được rồi, tôi xin nghỉ, tôi không đi làm.” Cô vén chần lên, lại nằm xuống, nhưng không nhắm mắt lại, chỉ nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Anh tinh ý nhận ra cơn giận của cô, từng chút một đi đến bên cô, lắp bắp: “Anh xin lỗi, không phải là anh cố ý ... anh chỉ... Xin lỗi.”

“Xin lỗi, bắt đầu từ ngày anh hiện thân đến giờ, anh đã nói xin lỗi bao nhiêu lần rồi?” Kim Thu không nhin nổi nữa, “Nói xin lỗi như thế thì có ích gì chứ?”

Anh mím môi, nhất thời không biết nói gì, tình thế khó xử, khi anh đang do dự, đột nhiên chuông cửa vang lên. Kim Thu xuống giường lần thứ n. mở cửa, cũng may lần này anh không căn cô, mà chỉ phòng ngừa cô mặc đồ ngủ hở người, nên phủ một chiếc áo sơ mi lên vai cô, cô liếc anh một cái, không nói gì.

Người đứng ngoài cửa lại là chú cảnh sát, bình thường cô chỉ thấy trên ti vi, Kim Thu ngạc nhiên mở cửa, “Có chuyện gì vậy?”

Cô vừa mở cửa, liền thấy phòng đối diện đang có cảnh sát mặc đồng phục ra vào liên tục, qua khe hở, cô còn thấy được một đôi chân của nữ nằm trong vũng máu, thậm chí còn thoáng thấy được một đoạn ruột lòi ra khỏi bụng. Kim Thu lùi một bước, cảm thấy đầu óc trống rỗng, lúc ấy thậm chí cô còn kịp nghĩ, cô lại có thể không hét lên giống như trong phim.

Người cảnh sát thấy vẻ mặt tái nhợt của cô, đã hiểu rõ phần nửa, giọng nói cũng dịu đi không ít, “Đêm qua cô có nghe thấy động tĩnh gì không?”

“Chuyện này, là sao vậy?” Cô lùi lại mấy bước, anh ẩn thân phía sau, đỡ lấy eo cô, lúc này cô mới đứng vững được.

Cảnh sát nghĩ, dù sao tin tức cũng đã bị truyền lên báo, cũng không có vấn đề gì bí mật, liền nói thẳng: “Đại khái là hôm qua có lưu manh vào khu nhà này cướp bóc, đúng lúc gặp được nữ chủ nhân ở nhà, sau đó...”

Sau đó liền đâm vào bụng, máu chảy thành sông.

“Nếu như cô có manh mối gì, hãy nhanh chóng báo cho chúng tôi biết.” Cảnh sát dặn dò cô, nhưng Kim Thu không nghe vào đâu, chỉ gạt đầu bừa mấy cái rồi đóng cửa lại.

Cô dựa cả người vào cửa, trượt xuống đất ngồi, anh vươn tay, chạm vào mặt cô. “Bà xã...”

“Anh nhìn thấy?” Cô nắm lấy tay anh, dùng sức đến mức móng tay đều cắm hết vào da anh.

Anh im lặng. Hôm qua nghe thấy tiếng động, khi lướt đến phòng đối diện, đúng lúc thấy tên lưu manh kia đâm dao vào bụng nữ chủ nhà, đó là một cô gái rất trẻ, đôi mắt mở to, vẻ mặt vẫn còn mang vẻ không thể tin nổi.

Anh quả thật không dám tưởng tượng nếu như tên lưu manh kia chọn trúng Kim Thu thì anh phải làm sao. Nên anh chỉ có thể nghĩ đó là may mắn, may mắn không phải là cô, may mắn.

Chương 14: Việc nhỏ

Có điều, Kim Thu bị dọa, anh không thể tỏ ra sợ hãi được, nếu không thì sao có thể là người đàn ông được? Nên anh cố ý thả lỏng ngữ điệu, “Coi như hôm nay được nghỉ đi, trưa em muốn ăn gì, anh nấu cho.” Anh kéo tay cô, nhẹ nhàng dìu cô đứng lên, hơn nửa người Kim Thu đều dựa vào anh, “Cái gì tôi cũng không muốn ăn.”

“Không được rồi.” Anh nói khẽ, “Trứng đường nhé, đồ ngọt.” Anh nói xong, liền ra tủ lạnh lấy hai quả trứng, nấu bát trứng đường cho cô, Kim Thu không thích ăn lòng đào, nên anh đã nấu chín hết.

Ăn xong bát trứng đường ngọt ngào, nóng hổi, Kim Thu mới thấy người mình có chút sức lực, “Sao chuyện này lại có thể xảy ra?” Cô lại nghĩ đến vụ sát hại thường chỉ có trong truyện lại vừa xảy ra bên cạnh nhà mình, không khỏi rùng mình. “Có nên dọn nhà đi hay không, chỗ này chắc chắn không an toàn.”

Nhưng nghĩ lại: “Làm gì có thời gian đi tìm phòng ở, mà còn đắt muốn chết nữa.” Mới đi làm được hơn một năm, căn bản cô chưa dành dụm được bao nhiêu tiền, mà nếu phá hợp đồng dọn nhà đi, chủ nhà có khi lại không chịu trả tiền thuê nhà, cô trả tiền thuê nhà trong vòng nửa năm trong một lần rồi, đau lòng quá.

Anh khuyên cô: “Em nghĩ xem, tỷ lệ những vụ án giết người này xảy ra thấp như vậy, chỗ này đã xảy ra rồi, thời gian tới, chắc chắn sẽ an toàn, mà các biện pháp an ninh chắc chắn sẽ được tăng cường hơn, mà nữa, chẳng phải còn có anh ở đây sao?”

Kim Thu nhìn anh một cái, lúc này mới có cảm giác an toàn. “Anh nói

thật?”

“Ừm.” Anh cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô một cái, “Ăn xong rồi thì lên mạng đi, hôm nay bộ phim em đang theo dõi ra tập mới đúng không nhỉ?”

Kim Thu không từ chối lời đề nghị của anh, nhưng cũng không nghe lời anh đi xem tiếp bộ phim trinh thám kia, trước kia thì không nói, thấy thi thể cùng lắm là buồn nôn, giờ thì cảm thấy không rét mà run, nên cô chọn bộ phim tình cảm mới hot gần đây để xem.

Xem xong cô liền giật mình, suýt nữa quên hết cả vụ án mạng của nhà hàng xóm, bình thường Kim Thu chỉ xem phim trinh thám Mỹ, hoặc phim Nhật, vừa nhắc đến phim Hàn cô liền nghĩ đến bệnh máu trắng, trai nhà giàu, cô bé lọ lem, hay chuyện mất trí nhớ các kiểu, nói chung là toàn mấy tình tiết máu chó. Nhưng hôm nay xem, thì thấy mọi thứ đã thay đổi.

Cao phú soái (1) chỉ có thể làm nam phụ, nam chính phải là người ngoài hành tinh, có siêu năng lực các thứ cơ.

(1) Cao phú soái: Cao to, đẹp trai, nhà giàu

Như vậy thì người bình thường còn sống nổi sao?

Khi Bạch Tuyên mang cơm trưa vào, cô vẫn đang nghĩ về vấn đề này, sau đó thấy khuôn mặt của Bạch Tuyên, lại nghĩ đến sự khác biệt của anh, đại não Kim Thu đột nhiên mở rộng.... Chẳng lẽ cô có mệnh của nữ chính? Thế, cô còn có thể chọn nam thứ vừa si tình vừa có tiền làm chồng không?

Tình yêu quá huyền ảo đa số đều rất khổ.

“Ăn cơm đi.” Anh đặt đũa vào tay cô, chỉ thiếu mỗi nước không đút cơm cho cô ăn, thật khiến cho Kim Thu có cảm giác áo đến thì đưa tay, cơm tới thì há miệng, nên cô nói “Tôi thấy anh muốn chiều hư tôi.”

Từ có một người thế này, nếu về sau cô có người yêu khác, mà người này lại chỉ huy cô làm việc nhà, chắc chắn cô sẽ nghĩ đến anh đầu tiên, người đàn ông hiền lành, săn sóc như vậy.... “Anh đúng là quá xấu xa.” Kim Thu nhìn lướt qua mấy món ăn, một mặn một chay, một bát canh, toàn bộ đều rất thanh đạm, anh không làm món như thịt kho tàu các thứ, phần lớn là muốn tránh việc cô nhớ đến cảnh người chết kia, phần quan tâm này, cô cảm nhận được. “Nước ấm nấu ếch xanh (2), sau này tôi gả cho người ta thế nào được?”

(2) Nước ấm nấu ếch xanh: Thành ngữ, ý nói sống an nhàn sung sướng quá lâu nên không đề phòng được những nguy hiểm xung quanh.

“Anh làm mọi chuyện, là để em không thể rời khỏi anh.” Anh đắc chí, “Chiều hư em, em chỉ có thể ở bên anh thôi.”

Đúng là một cái bẫy, vấn đề là, Kim Thu thấy mình không tránh nổi cái bẫy này, nhất là sau khi cô ăn cơm xong, anh liền bung bát đũa đi rửa.

Kim Thu nhìn một lúc, đột nhiên nói: “Trên mạng có người nói, đàn ông gọi cảm nhất là lúc đang rửa chén bát.”

“A” Bạch Tuyên nghiêng đầu nghĩ ngợi, động tác này trong mắt Kim Thu nhìn rất đáng yêu, có dáng tò mò của trẻ con, “Thế, có muốn anh cởi trần, đeo tạp dề để rửa bát không, chẳng phải nói cởi trần đeo tạp dề mới là gọi cảm nhất sao?” Anh chăm chú như thể sắp cởi trần thật đến nơi.

Kim Thu cạn lời, cam chịu: “Anh ngốc thật hay giả thế, đó là nói phụ nữ.... Được rồi, là tôi ngốc, bồng dưng đi nói chuyện này với anh.”

Lần này Bạch Tuyên không nghĩ ngợi mà nói ngay: “Đối với phụ nữ, tất nhiên không mặc quần áo là gọi cảm nhất rồi, chẳng hạn như lúc bà xã tắm rửa, lúc đợi.....” Anh càng nói càng nhỏ tiếng, thấy ánh mắt sắp nổi bão của Kim Thu, anh cúi đầu xuống, ỉu xìu trốn đi: “Anh đi giặt quần áo.”

Tối, Kim Thu lấy một cái chiếu, một chiếc gối trong tủ quần áo, trải ra, sau đó đứng trên giường nhìn xuống.... được rồi, dù cô đứng trên giường cũng không cao hơn anh là mấy.... nói với Bạch Tuyên: “Hôm nay anh ngủ ở đó.”

“Nếu như bà xã sợ,” Anh phấn khích đề nghị, “Anh có thể ngủ trên giường cùng em!”

Kim Thu dùng một ngón tay, đẩy trán anh ra xa, “Đừng mơ nữa, nếu nửa đêm anh dám bò lên giường tôi, đừng hòng về sau tôi sẽ nhìn anh tử tế, biết chưa?”

Anh đứng thẳng lên, ồ một tiếng, ngoan ngoãn nằm xuống, nằm thẳng tắp, hai tay khoanh trên bụng, dáng vẻ ngoan ngoãn để bảo.

Kim Thu nhìn anh một lúc lâu rồi mới nằm xuống, chỉ là trên sàn có thêm một người nữa, cô lại cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Vốn cô nghĩ rằng, sẽ bình tĩnh ngủ đến sáng, kết quả là nửa đêm, cô bất hạnh mót đi vệ sinh nên tỉnh dậy, Kim Thu xoay người mấy cái, thấy có vẻ như không nhịn nổi, nhưng dù muốn đi nhà vệ sinh, cô lại có chút không dám.

Còn đang do dự, Bạch Tuyên tỉnh dậy, dụi dụi mắt: “Bà xã, em muốn đi vệ sinh sao, anh đi cùng em.” Anh bật đèn bàn lên, trên mặt còn có chút ngái ngủ.

Kim Thu đến nhà vệ sinh, cửa không khóa kín, anh đứng ở cửa ra vào. Lúc này Kim Thu cảm thấy cực kì cảm động, một người đàn ông đối xử với bạn tốt hay không, không thể hiện ở việc mua hoa cho bạn vào ngày lễ tình nhân hay không, mà là khi anh ấy buồn ngủ nhất, mà chỉ vì bạn đang sợ, mà vẫn không oán giận câu nào, rời giường, ra nhà vệ sinh cùng bạn.

“Được rồi.” Cô đóng cửa lại, kéo tay anh, anh nắm chặt tay lại, an ủi cô: “Đừng sợ, trong nhà rất an toàn.”

Kim Thu gật đầu: “Ừm” em hiểu, có anh ở đây nên em sẽ an toàn. Vốn tưởng tượng động lòng với một người đàn ông là vào một ngày tốt cảnh đẹp, khi trăng tròn hoa thắm, có lẽ là người ân nhân đã dũng cảm cứu mạng cô, hay khi có lời cầu hôn thật lãng mạn, nhưng tất cả đều không phải.

Mà là trong đêm tối thế này, rõ ràng là do cô buồn lo vô cớ, tự mình dọa mình mà thôi, nhưng anh vẫn đồng ý chiều theo, ở bên cô vô điều kiện, dù đây là một chuyện rất nhỏ, nhưng Kim Thu lại cảm thấy động lòng.

Nhưng mà cảm giác động lòng ấy kéo dài không quá ba mươi giây, khi Bạch Tuyên có ý định qua mắt cô để leo lên giường nó liền biết mất, cô không chút lưu tình đạp anh xuống dưới, trong lòng Kim Thu, việc chung giường chung gối, là một chuyện rất nghiêm túc, trừ khi đã xác định quan hệ nam nữ, thì nhất định không thể tùy tiện như thế!

“Được rồi.” Anh có vẻ không vui, bò về chỗ mình ngủ.

Trước khi Kim Thu nhắm mắt, còn nhớ nhắc anh: “Mai nhớ gọi tôi dậy.”

Anh không quên, mà cách gọi dậy của anh còn cực kì dịu dàng, so với việc Kim Thu bị chuông báo thức làm tỉnh, thì cách của anh tốt hơn nhiều, anh sẽ dậy sớm hơn vài phút, kéo rèm cửa ra, ánh nắng ấm áp sẽ chiếu qua cửa sổ vào, sau đó nhẹ nhàng gọi cô dậy, hôn môi, hôn má cô, động tác cực kì dịu dàng, qua mấy phút, cô dần dần tỉnh dậy, sau đó nước nóng, khăn mặt, bàn chải đánh răng, kem đánh răng đều được chuẩn bị sẵn, cô chỉ cần rửa mặt, thay quần áo là có thể ăn sáng.

Kim Thu cảm thấy, đây đại khái là một buổi sáng rất tốt đẹp.

Khi đến công ty, vẫn còn cách giờ làm 10 phút, có thể nói là rất sớm, thế mà Vệ Thiên Hành còn đến sớm hơn cả cô, liếc thấy cô; “Đã khỏe lại chưa. nếu chưa thì nghỉ thêm vài ngày cũng không sao.”

Elizabeth đã mang thai 8 tháng, mấy ngày nay đã bắt đầu làm thủ tục rời chức, Kim Thu tất nhiên không có ý định xin nghỉ, vội đáp: “Đã khỏe rồi.”

“Ừm” Thấy cô ổn, Vệ Thiên Hành liền gạt đầu cho cô về làm việc.

Khi ăn cơm trưa, Lam Như Vân lại đến hỏi: “Hôm qua bạn trai cô gọi cho chị, bảo cô bị ốm, thật sự khiến chị giật hết cả mình, không dám gọi cô đi ăn nữa.”

Kim Thu cũng không quên chuyện này, trước khi ăn trưa, còn đặc biệt chạy đến cửa hàng đồ ngọt tốt nhất gần công ty, mua đồ bồi tội: “Em thật sự không cố ý.”

Lam Như Vân trách cô, “Chuyện này có gì đâu mà phải xin lỗi, sức khỏe vẫn quan trọng hơn, thế bị cảm lạnh hay sao?”

Kim Thu do dự một chút, “Không phải, thật ra em không bị ốm, mà là bị dọa”

Cô kể lại vụ án mạng ở bên nhà hàng xóm cho Lam Như Vân, cô ấy cũng bị dọa đến tái mặt, “Sao có thể xảy ra chuyện như vậy được?” cô ân cần “Hay chuyển đến ở cùng chị?”

Vừa nói xong, cô lại cười trước: “Xem chị kia, cô hẳn là phải chuyển đến ở cùng bạn trai rồi.”

Kim Thu cuống lên, vội giải thích: “Bọn em không sống chung,” Cuống lên nói một câu lại càng làm mọi chuyện rối tung lên, Kim Thu biết thế thà đừng lên tiếng còn hơn, “Hôm đấy tình cờ anh ấy qua đưa đồ cho em, nên...”

“Chị hiểu.” Lam Như Vân cười tủm tỉm nói, “Giữa tình nhân với nhau, dù sao cũng cần phải có không gian riêng tư, em làm đúng lắm.”

Không gian riêng tư? Khóe miệng Kim Thu giật một cái, tên kia nhà cô, ngay cả lúc đi vệ sinh cũng hận không thể dính lấy người cô, cô còn có không gian riêng tư sao?

Cũng không biết Lam Như Vân nói gì, chiều, Vệ Thiên Hành cũng biết, đặc biệt hỏi cô: “Có muốn chuyển nhà khác không?”

Kim Thu lắc đầu: “Không cần.” Đầu tiên, đêm qua chủ nhà gọi điện cho cô hỏi thăm, thái độ rất tốt, còn sợ cô đòi lại tiền, đã chủ động giảm hơn trăm tệ tiền thuê nhà, hôm nay khi cô đi làm cũng thấy các biện pháp an ninh của khu trọ cũng được tăng lên, lâu một lâu hai đều phải lắp cửa sổ chống trộm, nghe nói tên lưu manh kia đã trèo

vào từ ban công.

Vệ Thiên Hành thấy cô từ chối, cũng tôn trọng cô, “Nếu cần, thì cứ nói với tôi, cô gái độc thân như các cô sống bên ngoài cũng không tốt.”

Nhìn không ra, Vệ Thiên Hành lại chiếu cố cấp dưới đến vậy, đi theo vị sếp như thế này, đúng là phúc khó của mình, Kim Thu cười cười: “Vây trước hết tôi thật sự cảm ơn Vệ tổng.”

Vệ Thiên Hành ngẩng đầu, thấy mặt mày cô giãn ra, dịu dàng cười nói, nhìn xinh đẹp tao nhã, dường như có một mị lực nào đó phát ra từ bên trong, lại nghĩ, vị thư kí này có chút khác biệt với mấy người khác, giả sử như móng tay, Lam Như Vân và Elizabeth đều sơn móng tay rất đẹp, nhưng cô lại không, thậm chí ngay cả nước hoa cũng không dùng, trang điểm cũng rất mộc mạc.

Nhìn cũng rất dễ chịu, bình thường ăn nhiều sơn hào hải vị, ăn chút món bình dân cũng tốt. Xem ra quyết định nhất thời trước kia của mình cũng rất sáng suốt đó chứ.

“Cô đã nói thế.” Anh ta trầm ngâm một chút, “Mấy hôm tới cũng không cần làm thêm giờ, tan làm sớm đi.”

Kim Thu như mở cờ trong bụng, tình trạng bây giờ, để cô nửa đêm mới về nhà, cô thật sự có chút sợ.

Nhưng mà mấy ngày liên tiếp tan làm sớm, cô cũng không gặp phải chuyện gì, các biện pháp bảo vệ của khu nhà được tăng cường, mấy bảo vệ cũ đều bị đuổi việc, ban đêm cứ cách một tiếng thì sẽ có một lượt kiểm tra, các cửa sổ phòng trộm cũng được lắp thêm, các biện pháp phòng thân cũng được tuyên truyền rộng rãi.

Mỗi đêm trước khi ngủ, Kim Thu đều nhớ khóa kĩ các cửa sổ lại, sau đó để Bạch Tuyên ngủ ở cửa để đề phòng.

Nhưng mà mấy ngày tiếp theo đều không có chuyện gì xảy ra, cô cũng dần thả lỏng cảnh giác, tự an ủi bản thân, chỗ này đã xui xẻo xảy ra một vụ án mạng, chắc hẳn 1 thời gian nữa sẽ không có vụ án nào như vậy xảy ra, dù sao ngày xưa cũng có câu, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Nhưng, có đúng là vậy không?

Chương 15: Hung thủ

Tối hôm nay vẫn như thường lệ, vì liên tiếp mấy ngày sau đó đều không có chuyện gì xảy ra, tâm trạng hoảng loạn của Kim Thu rất cuộc cũng trở lại bình thường, cô không thể mãi phiền Vệ Thiên Hành tiếp tục chiếu cố mình, liền ở lại công ty tăng ca như lúc trước.

Đương nhiên, Vệ Thiên Hành cũng rất bận rộn, thái độ với công việc của hắn vô cùng cứng rắn, tỉ mỉ, gần như là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, hoặc nói hắn là người có yêu cầu đối với chính mình vô cùng cao, có thể hoàn thành mọi việc với tỉ lệ 100%, tuyệt đối không cho phép xảy ra trường hợp 99,9%.

Kim Thu chịu khổ với hắn đến hơn mười giờ mới tan tầm, Vệ Thiên Hành không yên tâm cô, hoặc nói phẩm chất lịch thiệp vốn có của hắn không yên lòng để một cô gái trẻ tuổi về nhà một mình muộn như vậy, vì thế hắn đề nghị đưa cô về nhà.

Kim Thu không từ chối, nhưng ngoài ý muốn là, xe chạy được hơn nửa đường, di động của Vệ Thiên Hành cũng đã vang lên đến lần thứ tám, Kim Thu liếc một chút, trên màn hình là hai chữ lớn ‘Quách Quỳnh’, cô không khỏi nói: “Có thể có chuyện gì gấp hay không?”

Vệ Thiên Hành cũng rất thiếu kiên nhẫn, đeo lên tai nghe: “A lô.”

Kim Thu nghe không rõ Quách Quỳnh nói gì, nhưng chắc chắn là chuyện rất quan trọng, vì Vệ Thiên Hành lập tức thảng gập, dọa cô nhảy dựng lên, vừa quay đầu liền thấy hắn nghiêm túc nói: “Tôi biết rồi, tôi lập tức tới ngay, cô đừng gấp.”

Kim Thu rất thức thời: “Vệ tổng, cảm ơn anh đưa tôi về, đến đây tôi có thể tự đi.”

Nơi này cách khu Lệ Chi đã rất gần, vì thế Vệ Thiên Hành cũng không nói nhiều: “VẬY CÔ CẦN THẬN.” Cô vừa xuống xe hẳn liền đạp chân ga chạy như bay, có thể thấy tình huống hết sức khẩn cấp, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đèn đường trên vỉa hè rất sáng, nhưng các cửa hàng ven đường cũng đã đóng cửa, trên phố vắng ngắt, nhưng vì bây giờ đã vào hạ, buổi tối không những không lạnh, thậm chí vô cùng mát mẻ, không biết hoa ngọc lan sân nhà nào đang tỏa hương, đứng bên ngoài cũng có thể ngửi thấy.

Đêm tối thoang thoang hương hoa, một mùi hương thơm ngát làm say lòng người, Kim Thu hít sâu một hơi, thả chậm bước chân.

Một thành phố lớn như Hải Thành, nhịp sống quá nhanh, thâu đêm suốt sáng, không có buổi tối thực sự, nhưng đi bộ ở một góc phố cũ như vậy, có thể thu được chốc lát bình tĩnh sau một ngày bận bịu. Trước đây khi chọn nhà, cô rất yêu thích cảm giác yên lặng thế này, đặc biệt là khi hạ đến, ven đường lá cây xanh rì khuất bóng, vô cùng mát mẻ.

Cô rẽ vào một con đường, nhưng khi khước mắt vô tình lướt qua liền cảm thấy toàn thân cứng ngắc — nếu cô không nhìn lầm, hình như có một cái bóng ở ngay phía sau cô.

Là một người đi đường xa lạ, hay có người đang theo dõi cô? Kim Thu căng thẳng đến mức cảm thấy trái tim như nhấc lên đến cổ họng.

Bỗng nhiên có người nắm lấy tay cô, giọng nói quen thuộc xuất hiện

bên tai: “Đừng quay lại.”

Câu nói này của anh làm cô càng thêm hoảng sợ, muốn hỏi một chút nhưng lại không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể máy móc đi về phía trước, chỉ cần rẽ thêm một lần là đến khu Lệ Chi.

Kim Thu muốn bước nhanh hơn, nhưng đi đến nửa đường lại bị người đẩy một cái, tiến vào một đường hẻm, cô bất ngờ đối mặt với một đôi mắt xanh biếc của mèo hoang, suýt chút thét lớn thành tiếng, may là cô nhanh tay kịp che miệng mình lại.

Con mèo hoang cả người bắn thủi khinh thường liếc nhìn cô là đồ con người ngu ngốc, lắc đuôi liền nhảy ra, Kim Thu thở phào nhẹ nhõm, khi quay đầu lại, liền thấy anh chọn đúng thời cơ chộp lấy một cái chai đập lên đầu người đang theo dõi cô, đó có lẽ là chai bia, ‘choang’ một tiếng liền vỡ nát, sau gáy hấn bị đánh một cái, ngã rầm xuống đất, máu chảy đầy trán.

Kim Thu hoảng sợ: “Anh làm gì vậy?” Cô nhìn anh, vốn khi xuất hiện trước mặt cô, dáng vẻ của anh không khác gì người bình thường, nhưng bây giờ lại trở nên hơi trong suốt, nhìn như một con ma, cô sốt ruột, “Anh sao thế?”

“Anh không sao.” Ngay cả giọng nói cũng suy yếu không ít, anh ném cái chai đi, “Hiện hình trước mặt người khác quá miễn cưỡng, anh duy trì không được bao lâu, bà xã à em báo cảnh sát đi, nói cho bọn họ người này chính là người đã lén vào nhà cướp của hôm đó...” Anh nhìn vào ánh mắt lo lắng của cô, khẽ mỉm cười, “Anh không sao đâu, nghỉ ngơi một chút là được.”

Thân hình của anh biến mất vô tung, nhưng Kim Thu vẫn cảm thấy được anh đang vững vàng nắm lấy tay mình, lúc này cô mới thoáng yên tâm.

Nhớ lại lời anh vừa nói, Kim Thu liền sợ nổi da gà, lập tức lấy di động ra gọi cảnh sát, sau đó mới đi đến nhìn hiện trường một chút, người kia xem ra còn rất trẻ, tay nắm một con dao, Kim Thu vừa nhìn vừa cướp lấy con dao, sau đó ngấm lại, mình không biết dùng, cầm dao lại càng nguy hiểm, vì vậy ném đi thật xa, tiếp theo phát hiện chai bia Bạch Tuyên dùng để đập hấn còn trên đất, cô vô thức cầm lên, xóa đi dấu vân tay của anh (anh có thứ này sao?), sau đó in dấu vân tay của mình vào,... để tạo chứng cứ.

Có thể nghĩ được nhiều chuyện như vậy chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Kim Thu rất khâm phục mình vì đã không xem vô ích mấy bộ phim suy luận phá án trên ti vi.

Không bao lâu xe cảnh sát liền đến, Kim Thu đã sớm tạo dựng được lời nói dối: “Nửa đường tôi phát hiện mình bị hấn đi theo, lại cảm thấy hấn rất giống người đã đến cướp của ngày đó...”

Người đàn ông đến thẩm tra là vị đồng chí đã gõ cửa nhà cô hôm đó, rất nghiêm túc hỏi cô: “Vậy sao lúc đó cô không nói?”

“Tôi...” Kim Thu hơi do dự, thật ra cô hoàn toàn không nhìn thấy, là Bạch Tuyên đã thấy, “Không dám.” Lời nói dối của cô càng ngày càng có thứ tự, “Tôi sống một mình, không dám nhiều lời, nhưng không ngờ hấn vẫn tìm đến tôi... Hấn chưa chết đúng không?”

Tuy có thể xác định cô là vì tự vệ, nhưng nếu đã chết thì sẽ không dễ xử lý... Đối với chuyện này, Kim Thu vẫn rất thấp thỏm, người cảnh sát kia lại không lộ vẻ gì: “Vẫn chưa rõ lắm.”

Sau đó anh ta lại hỏi cô thêm vài chi tiết nhỏ, bao gồm làm sao cô phát hiện có người theo dõi, đối phó thế nào, Kim Thu đổi chủ ngữ thành ‘tôi’, đều nói thật, cô còn lo lắng có phải sẽ như trong phim

truyền hình, thông qua vết thương trên đầu hẳn ta liền có thể suy đoán ra chiều cao cùng sức lực của người ra tay, vậy sẽ phát hiện nó không khớp với cô.

Sự thật chứng minh cô đã suy nghĩ nhiều.

Lần đầu Kim Thu bước vào cục cảnh sát, liền ở lại đến hơn mười hai giờ, cuối cùng vẫn là xe cảnh sát đưa cô về, mấy tiếng vừa rồi thật không tầm thường chút nào.

Cô đã kiệt sức, nhưng vừa vào cửa, chuyện đầu tiên là hỏi: “Bạch Tuyên?”

Anh ngay lập tức xuất hiện trước mặt cô, nhưng xem ra tinh thần không được tốt, Kim Thu vô cùng đau lòng: “Sao lại như vậy?” Bình thường anh đều phấn chấn nháy nhót tung bưng, vào lúc này sao lại ể oải suy sụp như thế!

Bạch Tuyên ôm eo cô, đặt cằm lên bả vai cô, cả người dựa vào cô, nhưng Kim Thu lại cảm thấy, anh nhẹ bẫng không trọng lượng như một mảnh lông chim.

Cô hoảng sợ: “Anh sao vậy, không thoải mái chỗ nào?”

“Dựa vào là tốt lên thôi.” Anh yếu ớt nói, “Ngày mai là khỏe rồi, đừng lo lắng.”

Đã một giờ, Kim Thu cả người đầy mồ hôi, không tắm rửa mà ngủ cô sẽ không chịu nổi, sau khi đỡ anh nằm xuống, vừa muốn đứng lên, anh liền dùng tứ chi ôm cô vào lòng, lần này Kim Thu rất kiên nhẫn dỗ dành anh: “Ngoan, em tắm xong sẽ trở lại.”

Đôi mắt anh lấp lánh: “Cùng tắm hoặc cùng ngủ!”

Sau đó cô liền nằm xuống dưới ánh mặt thất vọng của anh, bình tĩnh nói: “Dù sao em cũng mệt rồi, ngủ thôi.”

Dứt lời liền nhắm mắt lại, dường như thật sự ngủ say, Bạch Tuyên nghiêng đầu nhìn cô một lúc lâu, sau đó xoay người lại, đưa ra một cánh tay cho cô gối, cánh tay còn lại ôm eo cô, bộ ngực đầy đặn của cô phập phồng lên xuống theo hô hấp, vô cùng động lòng người, dường như có vô số móng vuốt đang cào cào trong lòng, anh ước ao nhìn một hồi, cuối cùng chỉ dám lén lút sờ, sau đó nhanh chóng rút tay lại.

Nhắc đến cũng thật kỳ lạ, trời nóng như thế, Kim Thu không bật quạt điện, cũng không mở điều hòa, nhưng bên người lại rất mát mẻ, đương nhiên ngủ rất ngon, sáng sớm hơn sáu giờ thì thức dậy.

Chỉ là do hôm qua không thay áo ngủ rộng rãi, quần áo nhăn nhúm không nói, eo còn hơi đau, cô vội vàng đi tắm vòi hoa sen, lúc ra anh đã làm xong điểm tâm.

“Anh khỏe hơn rồi sao?” Cô bất ngờ, quan sát anh từ trên xuống dưới, sau một đêm, Bạch Tuyên đã khôi phục sức sống, không khác trước là bao.

Nhưng anh hừ hừ hai tiếng: “Anh thấy còn hơi choáng.”

“Lừa người!” Kim Thu nhìn ra quỹ kế của anh, lờm một cái, sau đó về phòng thay đồ. Khi anh bước vào cô đang mang tất chân, chỉ mang màu da, trong suốt như cánh ve, từ từ kéo lên, đôi đùi đẹp thẳng tắp mê người, anh nhìn chăm chăm không chớp mắt: “Có thể sờ một chút không?”

Kim Thu nhìn dáng vẻ này của anh bèn hoài nghi, ‘anh’ bây giờ cùng

người hôm qua dũng cảm quên mình cứu cô là một sao?

“...Sờ đi.” Cô khó có được rộng rãi, chỉ cảm thấy như khi còn bé nuôi một chú chó, mỗi khi nhìn thấy cô nó liền vui mừng đứng thẳng lên, hai chân trước khoát lên đùi cô... chó còn có thể khoát, cần gì phải hẹp hòi với anh đây.

Anh ngừng thở chậm rãi quỳ xuống, từng tắc từng tắc lướt nhẹ lên bắp đùi nhẵn nhụi trơn bóng của cô, vì vẫn chưa mang xong, một đoạn da thịt trắng nõn lộ ra bên ngoài, anh vừa nhìn liền muốn sáp đến hôn lên, Kim Thu sợ hết hồn, lui về sau vài bước: “Được rồi, em phải đi đây.”

Buổi sáng sau khi tan họp với Vệ Thiên Hành, cô liền nhận được điện thoại của cục cảnh sát, mời cô lập tức đến đó một chuyến để xác nhận hung thủ, Kim Thu do dự: “Vệ tổng, tôi muốn xin nghỉ?”

Vệ Thiên Hành cực kỳ nhạy cảm: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Kim Thu thấp giọng kể lại chuyện tối qua cho hắn, Vệ Thiên Hành ngắt ra, vô cùng hối hận: “Sớm biết như vậy tôi nên đưa cô về nhà.”

“May mà hữu kinh vô hiểm.” Cô an ủi ngược lại hắn, “Tôi không có chuyện gì đâu.”

Vệ Thiên Hành suy nghĩ chốc lát: “Tôi đưa cô đi.” Hắn nói năng khí phách, không cho phản bác, Kim Thu cảm thấy không thích hợp, khéo léo từ chối: “Vệ tổng, buổi trưa ngài còn có một bữa tiệc, tôi đi một lát sẽ về ngay.”

Cô cảm thấy Vệ Thiên Hành quá mức chăm sóc mình, rất dễ gây nên những lời đồn đãi không hay, huống hồ thư ký cùng ông chủ mập mờ là tối kỵ, cô không có ý định mạo hiểm.

Vệ Thiên Hành nghe ra ý sâu xa trong lời nói của cô, không khỏi nhíu mày, hôm qua hẳn vội vã rời đi, đến nơi mới biết chỉ là màn kịch mà Quách Quỳnh tự biên tự diễn, hẳn tức đến nổ phổi, hoàn toàn không nghe cô ta giải thích liền quay người rời đi, không ngờ tính mạng của cô trong lúc đó đang ‘ngàn cân treo sợi tóc’.

Không biết vì sao, hẳn cảm thấy mình chưa bảo vệ tốt cho cô. Kỳ lạ không? Rất kỳ lạ. Cô rõ ràng không phải mẫu người đáng thương điềm đạm thuần khiết, chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối hay gào khóc trước mặt hẳn, bị mắng cũng chỉ cúi đầu nhận sai, hẳn chưa từng thấy dáng vẻ ủy khuất của cô, nhưng trong mắt hẳn, cô lại rất nhỏ bé, yếu ớt.

Bất giác, hẳn muốn quan tâm một chút, muốn bảo vệ cô nhiều hơn một chút. Đây là ý muốn bảo hộ kỳ lạ của đàn ông, không hề có lý do.

Nhưng hẳn tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra: “Được rồi, nhớ về sớm đấy, buổi chiều còn một cuộc họp.”

“Vâng.” Cô cười khẽ, ngoan ngoãn trả lời, “Tôi biết rồi.”

Đến cục cảnh sát rất thuận lợi, cô làm một bản tường thuật, kí tên, xem như hoàn thành quy trình, đối với việc bắt được hung thủ, cảnh sát cũng rất vui mừng, đây vốn là một vụ án lớn!

Trước khi đi, người cảnh sát đã hỏi cô lúc trước để lại cho cô số điện thoại: “Nếu có chuyện gì, cô có thể gọi cho tôi.” Anh ta có tướng mạo đường hoàng, thân hình cao lớn, ngũ quan đoan chính, làm cho người ta rất có cảm giác an toàn, so với Bạch Tuyên quá mức xinh đẹp, Vệ Thiên Hành cao cao tại thượng, anh ta làm Kim Thu cảm thấy vô cùng thân thiết.

“Được.” Kim Thu nhận lấy, nhìn thoáng qua, đó là hai chữ ‘Từ Triết’, cô không suy nghĩ nhiều vội vàng về công ty, khi lên tàu điện ngầm mới lấy lại tinh thần —— chẳng lẽ anh ta đang làm quen sao?

Đây là... vận đào hoa sao?

Chương 16: Cúp điện

Vào giữa hè, vận đào hoa của Kim Thu rất sung túc, ban đầu Từ Triết còn khá dè dặt, hỏi thăm cô gặp phải chuyện gì nữa không, đương nhiên chỉ là hỏi cho vui thôi, làm gì có ai gặp xui xẻo cả đời, như Conan đi đến đâu người chết đến đó được chứ?

Vì vậy dần dần, anh thử hẹn cô ra ngoài, lúc Kim Thu nhận được điện thoại, anh căng thẳng nói: “Bạn tôi có hai vé xem phim, nhưng anh ấy không đi được, vì thế tôi muốn hỏi cô... tối thứ bảy cô có thời gian không?”

Kim Thu nghĩ một lúc, hoặc nói cô thật ra chỉ nghĩ tới mỗi Bạch Tuyên, cũng không biết qua bao lâu, lúc Từ Triết đã cho rằng cô muốn từ chối, trong lòng cực kì thất vọng, chợt nghe Kim Thu nói: “Tôi có.”

Anh ta vui mừng: “Đến lúc đó tôi tới đón cô.”

“Không, gặp nhau ở cửa rạp chiếu phim là được.” Kim Thu rất có chừng mực.

Lam Như Vân vừa lúc đi cùng thang máy với cô, nghe xong liền hỏi: “Bạn trai à?”

Kim Thu cười, không nói gì, thế nhưng Vệ Thiên Hành lại nhìn cô vài lần: “Cô có bạn trai?”

Kim Thu cười khẽ: “Vẫn đang suy nghĩ.”

“Phải nhanh tay lên mới được.” Lam Như Vân nửa đùa nửa thật, “Ra chiêu phải chuẩn.”

Kim Thu ngẫm nghĩ: “Em sẽ cân nhắc cẩn thận.”

Nếu như tìm được chồng thì tốt, còn không thì có thêm một người bạn trai cũng chẳng sao.

Kim Thu đúng hẹn đến trước rạp, cô không phải một người thích đến muộn, nhưng nếu phụ nữ đến quá sớm sẽ khó tránh khỏi không đủ thận trọng, vì vậy cô đến muộn ba phút.

Từ Triết đã đợi một lúc lâu, mua sẵn kem ly, coca và bỏng ngô, anh ta mặc quần áo thường ngày, tuy không quá xuất chúng, nhưng cao to đáng tin cậy.

Kim Thu mặc một chiếc váy thanh nhã đi tới, anh ta hơi ngượng ngùng: “Cô đến rồi.”

“Vâng.” Kim Thu rất bất ngờ vì mình không sốt sắng, tự nhiên tán gẫu với anh ta như một người bạn, “Phim khi nào thì bắt đầu?”

“Còn nửa tiếng nữa.” Anh ta hơi căng thẳng, Kim Thu mỉm cười: “Phim tên gì ấy nhỉ?”

Anh ta nói tên phim, Kim Thu cười nói: “Tôi vẫn luôn muốn xem phim này, nhưng lại không có cơ hội.” Sự ung dung tự nhiên của cô cũng dần nhiễm sang Từ Triết, anh ta trở lại dáng vẻ của một người đàn ông an toàn đáng tin: “Tôi cũng vậy, tôi rất thích phim của đạo diễn này.”

Kim Thu mỉm cười lắng nghe, trời mới biết cô chưa từng nghe qua tên bộ phim đó bao giờ.

Rất bất ngờ, vai nữ chính là Quách Quỳnh, khác hoàn toàn với dáng vẻ hung hăng đêm đó, ánh sáng diễm lệ tỏa ra bốn phía, rất có khí chất, đúng là ngôi sao đang ‘hot’ hiện nay, có phong cách rất đặc biệt, Kim Thu cảm giác rằng đối với Quách Quỳnh trên màn ảnh, Lam Như Vân chỉ còn nước hít bụi.

Vệ Thiên Hành có phúc biết bao, đối mặt với một mỹ nữ như vậy, tinh thần hẳn cũng dao động, ý loạn tình mê. Nghĩ đến đây, Kim Thu bỗng cảm thấy vui vẻ, thật không ngờ cô vẫn có thể nhàn nhã thoải mái được như vậy.

Đây là một bộ phim lãng mạn, người đến xem chủ yếu là tình nhân, một cặp tình nhân ngồi phía sau bọn họ không ngừng hôn nhau, sau đó lại phát ra những âm thanh khó nghe, Từ Triết nghiêng đầu, nghiêm túc cảnh cáo bọn họ: “Nơi công cộng, xin chú ý cử chỉ.”

Kim Thu ngẩn ra, ngay lập tức nở nụ cười, sau khi kết thúc phim liền nói với anh ta: “Ngày đó tôi thấy anh đứng trước cửa nhà, vẻ mặt nghiêm trọng, dọa tôi sợ muốn chết.”

Từ Triết hơi thẹn thùng, cứ như một người thiếu niên chưa trải sự đời, màu da anh tuy không trắng nõn như Bạch Tuyên nhưng lại có màu lúa mạch rất khỏe khoắn, anh không nói với cô, hôm đó cửa vừa mở, anh liền nhìn thấy một cô gái thanh tú, mặt mày trắng thuần ngược lên nhìn, tóc xõa tung, trong khoảnh khắc nhìn thấy thi thể, mặt cô bỗng trắng bệch không còn một giọt máu, anh ta liền sinh lòng cảm thông cùng ý muốn bảo hộ.

Hoàn toàn không ngờ đến sau đó còn có thể gặp lại, cô dũng cảm, một thân một mình đối phó với kẻ xấu hung ác, anh lại càng có thiện cảm với cô hơn, dưới sự ủng hộ của đồng nghiệp liền để lại số điện thoại cho cô.

Có thể hẹn được cô là một niềm vui bất ngờ, anh cảm thấy mỹ mãn, dự định cẩn thận phát triển lâu dài đoạn quan hệ này, vì vậy sau khi xem phim xong liền đưa cô về nhà, không dai dẳng theo sát, cũng không đề nghị lên nhà uống chén trà.

Sự thận trọng này làm Kim Thu rất hài lòng, vì thế ấn tượng ban đầu của cô đối với anh không tệ.

Vừa về đến nhà, cô liền phát hiện bên trong rất sạch sẽ, Bạch Tuyên đứng ngoài ban công, bóng người cao to hơn cô đơn, Kim Thu bỗng cảm thấy không đành lòng: “Tôi về rồi.”

Anh quay đầu nhìn lại, vui vẻ ra mặt: “Em về rồi!” Sau đó xông đến ôm cô, tình cảm lưu luyến lộ rõ, “Nhớ em quá.”

Dưới ánh đèn, Kim Thu nhìn khuôn mặt anh chăm chú, thật sự rất đẹp, e rằng anh là người đàn ông xinh đẹp nhất mà cô đã từng gặp từ khi sinh ra, chắc chắn ông trời đã vô cùng để tâm khi giao phó sinh mệnh cho anh, môi hồng răng trắng, nét bút nét họa, dường như bước ra từ tranh vẽ.

Cô nhẹ nhàng nói: “Hôm nay tôi đi ra ngoài với một người.”

Anh ‘à’ một tiếng, vẫn chưa hiểu hàm ý trong câu nói đó: “Chơi vui chứ, có nhớ anh không?”

“Là đàn ông.” Cô né tránh ánh mắt trong veo của anh, nói ra sự thực.

Anh dừng lại trong chốc lát, hỏi: “Hẹn hò sao?”

“Đúng vậy.”

“Anh ta thổ lộ với em rồi, hay đã cầu hôn rồi?”

“Là lần hẹn hò đầu tiên,” Kim Thu nhìn anh, cân nhắc lời nói, “Nhưng tôi có thể cảm giác được anh ta rất nghiêm túc, Bạch Tuyên, tôi đã hai mươi tư rồi, tuy chưa tính là gái ế, nhưng cũng đã bắt đầu suy nghĩ đến chuyện yêu đương kết hôn, anh hiểu ý tôi chứ?”

“Em muốn anh chết tâm.”

“Đúng.”

“Tại sao?”

“Nếu như...” Cô muốn nói, nếu anh là một người bình thường, em chắc chắn sẽ không chần chừ mà đồng ý để anh theo đuổi, nhưng cô không nói ra, vì điều này chẳng có chút ý nghĩa nào, “Không tại sao cả, Bạch Tuyên, không tại sao hết.”

Cô nói, mũi đột nhiên cảm thấy hơi cay, tuyến lệ nhanh chóng phân bố nước mắt, cô rầu rĩ: “Không tại sao, làm sao có nhiều tại sao như thế?”

Anh thấy vậy, lại đột nhiên nở nụ cười, ôm eo cô, cúi đầu hôn lên, môi cô rất mềm, anh lần này đã quen việc, đầu lưỡi quấn lấy lưỡi cô, dường như nghịch ngợm nô đùa, lại thỉnh thoảng trở nên triền miên.

Kim Thu không thể tin rằng mình vốn định cự tuyệt, nhưng lại không tự chủ được trầm luân trong nụ hôn của anh, cô vội vàng tránh khỏi vòng ôm, anh ngoan ngoãn nói: “Được rồi, không sao cả, nếu em muốn kết hôn, anh chắc chắn sẽ buông tay, nhưng trước đó, chúng ta làm một giao ước đi.”

“Gì cơ?”

“Anh sẽ ở bên cạnh em, mãi đến tận khi em kết hôn mới thôi.” Anh nhẹ giọng nói, “Em sẽ không biết người đàn ông này có kết hôn với em hay không, giữ lại một đường lui chẳng phải tốt hơn sao?”

Kim Thu nhíu mày: “Thế sao được, đó không phải là chân đứng hai thuyền à?”

“Em cứ xem như anh là một tên biến thái quái quỷ lấy em không buông là được.” Giọng điệu anh rất nhẹ nhàng, không hề có trở ngại tiếp tục sáp đến sàm sỡ cô, “Dù sao anh cũng rất biến thái mà.”

Anh giơ bàn tay đếm những hành vi ‘biến thái’ của mình: “Anh thích nhìn trộm em tắm, thích lấy nội y của em tự ‘an ủi’, còn thích sờ ngực em, anh thực sự là một tên biến thái.” Sau đó sâu sắc tự kiểm điểm bản thân, “Sao anh có thể biến thái như vậy nhỉ?”

“...” Kim Thu hoàn toàn bất lực trước anh, người đàn ông tự nói mình biến thái như vậy, cô nên biểu lộ gì cho tốt?

Vì vậy cô triệt để im lặng, dứt khoát không để ý đến anh, muốn vòng qua anh đi vào phòng, nhưng anh hơi ngăn lại, Kim Thu vốn cầm trong tay một cốc nước dứa đá bào, bỗng nhiên bị va chạm, đương nhiên đổ xuống khắp nơi, trên váy cô cùng quần áo Bạch Tuyên đều dính đầy những vệt màu vàng.

Kim Thu dĩ nhiên không vấn đề, vừa vặn đến lúc tắm rửa thay áo ngủ đi ra, sau đó bảo anh vào thay đồ, anh ngoan ngoãn đi vào, cuối cùng khóa thân chạy ra.

Đây thật sự là ***, Kim Thu kinh ngạc đến ngây người: “Anh làm gì vậy?” Hai gò má cô nóng lên, anh chỉ vào chính mình, rất vô tội nói: “Anh không có quần áo để thay.”

Cũng đúng, Kim Thu ném một chiếc khăn tắm qua, anh lại bắt đầu giờ trò, lễ thẳng khí hùng nói: “Anh là tên biến thái mà, anh thích khóa thân!”

Kim Thu tức giận: “Nếu anh dám khóa thân thì vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi!” Lúc này anh mới bắt đầu cầm khăn tắm vòng quanh eo, lộ ra lồng ngực lỏa lồ.

Kim Thu lần đầu tiên nhìn thấy, phát hiện vóc người anh thật sự rất tốt, thuộc về loại hình tráng kiện, bắp thịt rắn chắc nhưng không làm người ta cảm thấy thô kệch, lúc trước cô vẫn nghĩ Vệ Thiên Hành có phúc lớn bao nhiêu mới quen được Quách Quỳnh, bây giờ mới cảm thấy phúc phận của mình cũng tốt không kém, trong nhà mỗi ngày đều sẽ có một mỹ nam lúc ẩn lúc hiện, còn tình nguyện cho cô tùy ý sờ mó miễn phí.

Nhất là vào lúc này khi anh đang nằm trên chiếc đệm dưới sàn nhà, nhìn từ góc độ của Kim Thu hoàn toàn không bỏ sót lại chút gì, vai rộng eo hẹp, vóc người chuẩn đến không thể chuẩn hơn, hoàn toàn không phù hợp với tướng mạo khá nhu hòa của anh.

Điều hòa vẫn hoạt động, Kim Thu đang đọc tiểu thuyết say mê, bỗng nhiên ‘xoạch’ một tiếng, bóng đèn trên đỉnh đầu vụt tắt, cô khó hiểu ngẩng đầu: “Sao thế này?”

Nhìn lại, điều hòa cũng ngừng nốt, Bạch Tuyên hỏi: “Có phải cầu chì đứt rồi không?”

“Cũng có thể.” Kim Thu lo lắng, “Tôi không biết sửa.”

“Anh biết.” Bạch Tuyên kéo ghế đứng lên, bảo Kim Thu phụ trách đưa đồ nghề, cô hỏi: “Sao rồi?”

Bạch Tuyên nói: “Đúng là đứt.” Thật ra anh hoàn toàn không biết sửa cầu chì... Có điều chuyện này nếu nói ra liền xong đời, vì vậy anh giả vờ nghiên cứu một lúc, phát hiện mình nên biểu lộ ra gì đó, đành xoay người lại: “Em giúp anh chiếu sáng một chút đi, nhìn không rõ lắm.”

Kim Thu cầm di động chiếu cho anh, cuối cùng cánh tay không cẩn thận sượt qua, khăn tắm vòng quanh eo anh liền rơi xuống, Kim Thu bị thứ rơi vào mặt dọa hết hồn, đến khi nhìn rõ ràng, suýt chút ném vỡ mắt điện thoại, cô muốn nói chuyện, thế nhưng khi thấy anh đang hết sức chuyên chú nghiên cứu vấn đề cầu chì, liền nhịn không nói ra.

Nhưng không biết vì sao, cô hơi không khắc chế được lòng hiếu kỳ, muốn xem hình dạng ‘vị trí kia’ của đàn ông rốt cuộc ra sao, thương thay cô đã lớn như vậy, nhưng chưa hề động vào bất kỳ hình ảnh ‘đặc biệt’ nào, đây vẫn là lần đầu tiên quan sát.

Cô dù sao cũng hơi dè dặt, chỉ dám dùng khước mắt liếc một chút, cố gắng bày ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, Bạch Tuyên đã sớm phát hiện, thế nhưng anh biết rõ, nếu anh mở miệng, cô nhất định sẽ quay đi chỗ khác, Kim Thu là một cô gái bảo thủ như thế, vì vậy anh hoàn toàn làm như không biết, eo lại hơi dùng sức, nghiêng người sang bên cạnh để cô nhìn rõ hơn.

Nhưng đến cùng do trong lòng có suy nghĩ, cơ thể liền sẽ không tự chủ biểu lộ ra, Bạch Tuyên nhân cơ hội cô chưa phát hiện, ử rử giành nói trước: “Hình như không sửa được rồi.”

Đương nhiên Kim Thu không trách anh: “Vậy thì thôi, ngày mai tôi tìm người đến sửa.”

Anh không nói nhiều, trở lại phòng ngủ với Kim Thu, trong phòng vẫn còn khá mát mẻ, Kim Thu xoa đi những suy nghĩ đen tối trong đầu, hy vọng có thể ngủ sớm một chút, nhưng sau khi điều hòa ngừng hoạt động, nhiệt độ trong phòng tăng lên nhanh chóng, cô mở cửa sổ, thấy gió thổi vào cũng hầm hập bèn đi tìm một cây quạt, nhưng vẫn cảm thấy rất nóng.

Bạch Tuyên nằm dịch sang, cọ cọ người cô: “Ôm anh ngủ là được.” Anh tồn tại như một hồn ma, cả người rất mát mẻ.

Kim Thu do dự, nếu cô nhớ không lầm, lúc này vừa muốn làm anh hết hy vọng kia mà, sao bây giờ lại biến thành tình cảnh như vậy? Chuyện này rất không khoa học!

Cô đang suy nghĩ, Bạch Tuyên liền tập kích đến, anh vừa sát qua, cô liền cảm thấy mát mẻ, da mặt Kim Thu mồng, rất ngại đồng ý, liền dứt khoát ngầm thừa nhận.

Bạch Tuyên đã vô cùng hiểu tính cách của cô, liền chủ động để cô dựa vào lồng ngực mình, Kim Thu cứng ngắc một chút, sau đó tự nhiên lên, thật sự quá thoải mái, quả thực giống đang ngủ bên cạnh một tảng băng, lại không rét thấu xương như băng bình thường, từng đợt mát mẻ xuyên thấu vào người, vô cùng thoải mái.

Thế nhưng ngược lại, Bạch Tuyên phải ngậm đắng nuốt cay, anh cảm giác được trên ngực mình có hai luồng mềm mại tựa vào liền rục rà rục rịch, lại sợ dọa đến Kim Thu, nhìn một lúc lâu, khó chịu đến sắp hỏng, nhưng cô yên lặng ngủ bên cạnh mình là điều anh tha thiết mơ ước, liền quyết định không dám làm ra bất kỳ cử động gì làm cơ hội hiếm hoi vất vả mới có được này vụt mất.

Vì vậy anh nhắm mắt lại thôi miên chính mình, nhưng nửa tiếng sau liền bị kích phát hiện, vô dụng, không hề có chút tác dụng nào.

Anh rõ ràng là một con ma, vì sao lại có phản ứng sinh lý như người bình thường được nhỉ? Bạch Tuyên tức giận nghĩ, nếu không vì thế, không chừng anh đã sớm thu được cô vào tay, chưa đến nỗi xảy ra mấy chuyện xấu hổ trước đây.

Sao anh lại không nhịn nổi thế này!

Chương 17: Trong khu nhà

Kim Thu ngủ một giấc thật ngon, an an ổn ổn, cực kì thư giãn, không thể thoải mái hơn, buổi sáng thức dậy liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của anh, vô cùng vui tai vui mắt.

Tâm trạng cô không tệ, Bạch Tuyên nâng hai mắt gấu trúc lên, muốn nói lại thôi, oan ức chết mất, Kim Thu nhìn hai mắt anh, hỏi: “Anh sao vậy?”

“Hu hu,” Bạch Tuyên ôm vai cô khóc lóc kể lể, “Anh cả đêm không ngủ.”

Kim Thu nhíu mày, anh tiếp tục khóc: “Vợ, có phải đêm qua em mơ thấy gì ‘xấu hổ xấu hổ’ đúng không?” Một lúc sau Kim Thu mới rõ ràng ý của anh, cả người ngay lập tức cứng đờ, đêm qua mơ thấy gì cô thực sự đã hoàn toàn không nhớ rõ, chỉ nhớ đó là một giấc mơ rất đẹp.

Chẳng lẽ cô thật sự mộng xuân? Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên đó! Cô ghen hống không trả lời được, nhưng miệng lại không chịu thua: “Anh nói bậy!”

“Anh nói bậy hồi nào,” Bạch Tuyên u oán nhìn cô, “Đêm qua em ngủ thẳng đến nửa đêm bỗng dưng quay sang cọ cọ người anh, em xem, đây là chứng cứ!” Anh túm lấy một bàn tay cô kéo xuống phía dưới sờ sờ, tay Kim Thu chỉ cảm thấy cực nóng, anh cũng đã nhịn không được, nói khế: “Anh muốn nhịn, nhịn đến hơn nửa đêm, cuối cùng em vẫn cứ sờ anh, chân còn gác lên eo anh, hu hu vợ à, em không mặc nội y, ngực em mềm như thế anh thật sự không nhịn được đâu!”

Nếu đưa Bạch Tuyên vào một trang truyện tranh, nhất định sẽ là hình ảnh của một nàng dâu nhỏ, cắn khăn tay đón gió rơi lệ, dáng vẻ đáng thương này làm Kim Thu hơi ngỡ ngàng: “Thật sao?” Cô cẩn thận dịch ra một khoảng cách, “Ngại quá.”

“Em còn không cho anh tự giải quyết.” Anh đắm lệ, “Không được làm, mười cực hình tàn khốc nhất thời Mãn Thanh cũng không có cái nào tàn khốc như thế.”

Lúc này Kim Thu mới nhớ trước đây cô đã từng đe dọa không cho phép anh tiếp tục làm chuyện đó nữa, nếu không cô sẽ trở mặt, không ngờ chớp mắt đã lâu như vậy, anh lại nghe lời rồi sao? Nhưng bây giờ ngẫm lại một chút, việc này thật sự có vẻ hơi vô đạo đức, đàn ông ai cũng đều có vài ‘sự cố’ mà, cô vội vàng nói: “Không sao rồi, bây giờ anh đi đi.”

Anh được đà lấn tới, không chịu bỏ qua: “Không được, nó không giống em, không có tác dụng.”

Kim Thu hoảng sợ: “Cái gì?”

“Là em làm anh khó chịu, em phải giúp anh.” Anh trở mình, mặt đối mặt với cô, Kim Thu nhìn hàng mi thật dài hơi rung của anh, bờ môi phấn hồng, óng ánh trơn bóng, thỉnh thoảng lại lộ ra đầu lưỡi, dáng vẻ vô cùng mê người.

Cô cảnh giác: “Đừng có mơ, em muốn rời giường rồi, tránh sang một bên.”

Anh không chịu buông tay, buột miệng nói ra hết chuyện hôm qua, đúng là không thể giữ được bất kỳ bí mật gì: “Không phải hôm qua em còn lên nhìn nơi đó của người ta sao.” Anh ngỡ ngàng, “Bây

giờ chỉ chơi một lúc thôi mà, vui lắm.”

Kim Thu đã sớm ngậy người, nhớ đến chuyện tối qua, mặt ngay lập tức đỏ lựng, há hốc mồm: “Anh, anh” cô ‘anh’ nửa ngày, đến khi không nói được gì nữa, liền dứt khoát quay lưng, “Em không quan tâm đến anh nữa.”

Bạch Tuyên cuống lên, ôm eo cô lăn một vòng, thấy Kim Thu trừng mắt, anh liền cò kè mặc cả: “Dù sao em cũng mơ thấy chuyện ‘xấu hổ’, xem như tiếp tục nằm mơ đi, được không?”

Kim Thu chăm chú nhìn anh một lúc, ung dung thong thả nói: “Nhưng là em mơ thấy mình cầm roi quất anh.” Cô liếc, “Hoàn toàn khác với chuyện anh muốn.”

“Hả, cái gì vậy.” Anh thất vọng bò xuống, chạy ra khỏi phòng, Kim Thu chưa kịp thở phào nhẹ nhõm liền thấy anh cầm một chiếc thắt lưng của cô đi vào, bò trở lại giường, cung kính nói: “Đến đây đi chủ nhân.”

“...” Đây là logic gì vậy? Kim Thu hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Anh mang theo vài phần ngại ngùng: “Thì ra vợ thích chơi trò này, tuy rằng anh chưa từng thử qua, nhưng anh sẽ rất nghe lời, đến đây đi, đừng khách sáo.”

Kim Thu giật lấy cái thắt lưng ném sang một bên: “Anh mới thích chơi đấy, em rất bình thường, đi xuống, em muốn rời giường!” Cô then quá hóa giận, không hề nghĩ tới anh sẽ làm như thế, lại nghe anh tha thiết mong mỏi: “Thật sự không muốn đánh anh sao, anh sẽ rất ngoan mà.”

“Em thật sự thật sự thật sự không hề có một chút hứng thú!” Kim Thu đẩy anh ra, chạy trốn chết.

Bạch Tuyên lại đuổi theo cọ xát cô một lúc, cuối cùng vẫn phải tiếc nuối mà tự mình đi giải quyết, sau đó mếu máo nói với cô: “Vợ thật đáng ghét, sờ một chút cũng không lỗ gì, đã được sờ trắng trợn lại còn miễn phí mà.”

Nhưng Kim Thu cảm thấy, chuyện như vậy có một ắt có hai, chẳng phải lúc đó cô không cách nào kiềm chế được đón nhận nụ hôn đó của anh sao, sau này phòng chừng sẽ rất khó mà cự tuyệt nữa, chuyện hôm nay nếu như mở một con đường, nhất định chẳng bao lâu sau cô sẽ cùng anh lăn trên giường mất thôi.

Đạo phòng tuyến cuối cùng này phải bảo vệ thật tốt, cô không muốn ngờ ngờ ngác ngác bị anh dụ đi mất -- nói thật, Bạch Tuyên rất biết dụ dỗ, đã sớm nhìn thấu tâm trạng tính cách của cô, tuy ngẫu nhiên sẽ có mấy lần vô tình làm cô nổi giận, nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn xuống, dần dần đã không còn bất kỳ phòng bị nào với anh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy... Ai...

Hiếm khi được rảnh rỗi, Kim Thu mở tủ lạnh, suy nghĩ bữa trưa nên ăn gì, tủ lạnh trong nhà đã không còn bao nhiêu thứ, mọi khi cứ cuối tuần Kim Thu đều sẽ chỉ tùy ý ăn một chút, nấu mì hoặc rang cơm với trứng, ăn những thứ đơn giản không thể đơn giản hơn, vì vậy khả năng nấu nướng của cô vẫn luôn giậm chân tại chỗ.

Thế nhưng Bạch Tuyên biết rõ những nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh hơn cô: “Vợ, bữa trưa ăn trứng rán hành, canh trứng cà chua với sườn xào chua ngọt được không?”

“... Em không biết làm.” Kim Thu xấu hổ thừa nhận mình không thể

làm được những món có độ khó cao như vậy.

Bạch Tuyên chớp chớp mắt: “Anh biết làm mà, em cứ đi chơi là được, anh nấu xong sẽ gọi em.”

“À, không sao đâu.” Kim Thu nhận ra mình đã rất lâu chưa vào bếp, bên trong được dọn dẹp sạch sẽ, cô đong gạo chuẩn bị nấu cơm, lại hơi do dự: “Anh... có ăn được thức ăn không?”

Bạch Tuyên lúc giống người lúc giống ma, chuyện này hoàn toàn không thể đoán được.

“Ăn thức ăn?” Anh hơi suy nghĩ, “Có lẽ chỉ ăn được những thứ em đã ăn qua.”

Kim Thu cả kinh: “Tại sao?”

“Không biết.” Anh thản nhiên nhìn lại cô, “Anh không biết vì sao lại đi theo em, vì sao có thể giống người khi ở trước mặt em, nhưng anh thích em, vậy là được rồi, đúng không?”

Kim Thu: “Cà chua có phải rửa qua hay không?”

“Để anh để anh.” Bạch Tuyên tự mình ôm lấy mọi việc từ nhặt rau, thái thức ăn, nấu canh, Kim Thu quan sát kỹ, phát hiện động tác của anh rất thành thạo: “Trước đây anh biết nấu cơm sao?”

Bạch Tuyên chần chừ một lúc: “Hình như không, anh học ở tầng dưới.”

“Tầng dưới?”

“Phải, lúc trước em không ở nhà, anh thấy em chỉ luôn ăn bên ngoài

nên muốn học, bác gái dưới lầu nấu ăn rất ngon, anh đứng bên cạnh học theo, còn một gia đình nữa hình như đến từ Quảng Đông, anh đã học được tay nghề hầm canh của bọn họ rồi.” Bạch Tuyên vô cùng đắc ý, “Vợ à, anh rất thông minh đúng không?”

Kim Thu thật sự rất bất ngờ: “Ý của anh là, trước đây anh không biết nấu cơm, mới đi học từ chỗ người ta hay sao?”

“Đúng vậy, xem một lần là nhớ, rất dễ mà.” Anh nói, thái thịt thành từng miếng, vô cùng tỉ mỉ.

Kim Thu thật sự khâm phục anh: “Nấu ăn là nhờ vào năng khiếu, cho dù em đã nhớ kỹ công thức cùng gia vị, cũng vẫn không thể nấu ngon được.”

“Không sao, có anh rồi.” Anh an ủi cô.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng mắng chửi, là âm thanh tan nát cõi lòng của một người phụ nữ: “Anh đánh chết tôi đi, tôi không thể chịu đựng được nữa!”

Kim Thu bị dọa nhảy dựng lên: “Chuyện gì vậy?”

“À, người đàn ông của cô ta trật đường ray đi tìm tiểu tam, thừa dịp cô ta đi công tác liền mang tiểu tam về nhà, hẳn là bị tóm gọn rồi.” Bạch Tuyên đánh trúng, qua loa nói.

“Sao anh biết?”

“Đây đâu phải lần đầu tiên, mọi người ai cũng biết chuyện này mà.” Bạch Tuyên thần bí bổ sung thêm một câu, “Hơn nữa anh tận mắt thấy, đứa bé của bọn họ chỉ mới một tuổi, vẫn khóc trên giường, bọn họ cũng không thèm để ý.”

Kim Thu bị tin sốc này dọa hết hồn: “Cái gì, người đàn ông kia ngay lúc vợ vừa sinh xong không bao lâu liền đã ngoại tình rồi sao?”

“Không, đã là một đoạn thời gian trước rồi, nhưng vì lúc đó người phụ nữ kia mang thai, sau đó lại phải cho con bú nên không thể ly hôn, vì vậy liền kéo dài đến bây giờ.” Bạch Tuyên rõ mấy tin bát quái này như lòng bàn tay.

Kim Thu ra sức chửi rủa: “Tên khốn nạn!”

“Hừm,” Thấy cô có hứng thú, tinh thần Bạch Tuyên tỉnh táo hơn, liền bắt đầu tỉ mỉ kể hết cho cô một lần về những người trong khu nhà, nơi cô ở là lầu 2 phòng số 3, một tầng có ba nhà, số 1 đối diện là nơi vụ án giết người xảy ra, bây giờ vẫn đang để trống, số 2 sát vách là nhà của một bà cụ, tính tình rất quái lạ, Kim Thu vẫn chưa từng nói chuyện với bà ấy.

Lầu dưới phòng số 1 là gia đình Quảng Đông biết nấu canh, số 2 là đôi vợ chồng đang cãi nhau, còn rất nhiều người khác Kim Thu chỉ quen sơ, không biết quá nhiều.

Nhưng Bạch Tuyên rõ ràng không như vậy: “Lầu ba có một giáo viên tiểu học, hình như chồng cô ta mất sớm, vô cùng nghiêm khắc với con trai, bình thường nó vẫn bị cô ta bắt làm bài tập đến 12 giờ đêm... Lầu năm có một đôi đồng tính, nhưng bọn họ giấu rất khá, người ta vẫn cho rằng họ chỉ là bạn thuê cùng phòng, có người nói là bạn thời đại học, chỉ có điều đôi lúc sẽ cãi nhau...”

“Sao anh biết rõ vậy?” Kim Thu bất ngờ, đồng thời hơi nghi hoặc, “Lẽ nào... anh thích nhìn trộm à?”

Bạch Tuyên đổ hỗn hợp trứng vào chảo để rán: “Ồ, em đùa gì thế,

đương nhiên là người ta lo lắng cho em mà, nhớ đâu quanh em có người xấu thì làm sao?”

Từ khi xảy ra chuyện lần trước, Bạch Tuyên thừa dịp cô không có nhà liền quan sát toàn bộ tất cả những gia đình xung quanh.

Yêu cô thì phải nói ra! Bạch Tuyên rốt cuộc lại tìm được thêm được một cơ hội để bày tỏ lòng mình: “Vợ à, anh rất lo lắng cho em.”

Kim Thu im lặng một lúc: “Anh thật sự không nhìn trộm người ta tắm đấy chứ?”

Đương nhiên không có! Anh vô cùng oan ức, nhưng lúc vừa muốn thốt lên liền nhớ có người đã từng nói, lời như vậy không thể trực tiếp nói ra, vì vậy anh hơi suy nghĩ, đổi lại một kiểu giọng điệu nhiệt tình khác: “Vợ à, em tiểu yêu tinh này, anh sao có thể quan tâm đến người khác chứ!”

“Phụt!” Kim Thu bị câu nói này dọa đến ngậy người, anh còn tỏ ra đáng yêu ‘meo’ một tiếng, “Anh vẫn nên như trước đây thì tốt hơn.”

Cô đã quen nghe anh nói chuyện không thềm suy nghĩ, tuy thỉnh thoảng sẽ nói ra mấy lời làm cô nội thương, nhưng dù sao vẫn tốt hơn dùng mấy lời thoại của nam chính bá đạo như thế này, lần sau nếu lại nói mấy câu như ‘Em thật đẹp, ngay cả khi dì cả mẹ đến cũng đẹp’, phỏng chừng cô sẽ thổ huyết bỏ mình.

Bạch Tuyên thấy cô không thuận theo liền biết mình đã dùng sai biện pháp, ảo não nói: “Được rồi, anh chỉ thích nhìn em tắm thôi, không thích nhìn người khác.”

Bình thường hơn nhiều rồi. Kim Thu vui mừng, lần đầu tiên không nổi trận lôi đình khi nghe anh nói mấy câu như vậy.

Bữa trưa đã làm xong, Kim Thu ngồi trước bàn nhỏ, tuy đối mặt với ba món đầy đủ ‘sắc, hương, vị’, cô lại có cảm giác ăn không vô, nguyên nhân không gì khác ngoài việc anh yên lặng ngồi một bên tha thiết mong chờ nhìn, lại không thể ăn, Kim Thu cảm thông nhìn anh: “Không ăn được sao?”

Anh u oán nhìn cô một cái: “Anh không đói.”

Nhìn ánh mắt vô cùng đáng thương kia... lòng Kim Thu mềm nhũn, gấp miếng sườn xào chua ngọt cắn một cái, sau đó đút cho Bạch Tuyên, anh vui vẻ nghiêng đầu, gặm gặm nhai nhai, thiếu điều lăn vào lòng cô: “Hu hu ngon quá, cảm ơn vợ.”

“... Đây là anh làm được không hả?” Kim Thu co rút khóe miệng, “Còn nữa, không được gọi em là vợ.”

Câu nói sau anh lựa chọn hoàn toàn không đếm xỉa đến.

Chương 18: Khẩn trương

Sau khi ăn cơm trưa, Kim Thu nằm trong phòng bật điều hòa đọc sách, Bạch Tuyên thử đến gần nhìn, kinh hãi đến biến sắc, lúc này cô không đọc tiểu thuyết online, mà là tiểu thuyết cổ đại vô cùng trang trọng, cuối cùng khi nhìn kỹ, anh lại khiếp sợ hơn, quyển sách cô đang cầm rõ ràng là một truyện trong tập ‘Tiển đăng tân thoại’ (1) – Lục y nhân truyện (Truyện cô gái áo xanh).

(1) Tiển đăng tân thoại – Cù Hựu: được viết vào khoảng Hồng Võ thập nhất niên, tức 1378, gồm bốn quyển, hai mươi truyện. Phần lớn những truyện trong Tiển Đăng Tân Thoại đều lấy ma quỷ quái dị, hôn nhân tình yêu, làm đề tài phản ánh những hiện thực xã hội hắc ám, hủ bại dưới triều nhà Nguyên, cũng như chống lại những điều vô lý trong chế độ hôn nhân phong kiến cũ. Nhưng Tiển Đăng Tân Thoại lại mạnh dạn tuyên dương tư tưởng “Trung, Hiếu, Tiết, Nghĩa” và những phong tục mê tín quỷ thần. Một số truyện có màu sắc nhân quả báo ứng của nhà Phật.

Vai nữ chính phóng khoáng nhiệt liệt theo đuổi tình yêu, đây là bộ truyện võ thuật rất thông thường, nhưng thân phận của nàng ta lại là... ma nữ, cùng với mối tình dang dở giữa người và ma.

Kim Thu luôn cảm thấy gần đây mình rất hay trông thấy những loại chuyện cầu huyết thể này, sức tiếp nhận của mọi người đối với chuyện tình giữa người và ma đã cao đến vậy rồi sao?

Thế giới này thật làm cho người ta tuyệt vọng.

Bạch Tuyên kéo kéo ngón tay cô: “Vợ.”

“Ai là vợ anh.” Kim Thu đã hoàn toàn không còn bất kỳ lời nào đối với công lực mặt dày mày dạn của anh, Bạch Tuyên lại không chịu đổi giọng, vẫn gọi đến thuận miệng vui sướng: “Vợ à, để ý đến anh đi mà.”

Kim Thu buông sách xuống, bất đắc dĩ nhìn anh: “Anh rảnh rồi quá nhỉ? Còn em thì khó khăn lắm mới có được một ngày cuối tuần hiếm hoi này đấy.” Anh ngồi khoanh chân bên cạnh cô, đầu đặt trên tay vịn bên ghế cô đang ngồi, Kim Thu nhắc tay là có thể sờ được đầu anh, càng nhìn càng thấy như mình đang nuôi một chú chó cỡ lớn.

Anh ngẩng mặt lên, vô cùng đáng thương nói: “Nhưng ngày nào anh cũng một mình chờ em về, không ai nói chuyện với anh cả.”

Kim Thu bỗng dưng nhớ đến một câu nói, ‘em có rất nhiều bạn bè, nhưng anh chỉ có em’. Được rồi, anh quả nhiên ngày càng giống một chú chó ngoan hiền, phải biết rằng Kim Thu thích nhất là chó, cô không kìm được, liền sờ đầu anh, chất tóc rất tốt, vô cùng mềm mại, nhưng cô lại thấy khó hiểu: “Anh cho em sờ đầu sao?”

Không phải có câu nói, ‘Đầu đàn ông và mông phụ nữ là không thể sờ loạn’ sao?

Anh cười híp mắt, dáng vẻ vô cùng hưởng thụ: “Anh thích em sờ anh mà, sờ chỗ nào cũng thích.”

“Đầu lại toàn mấy chuyện lưu manh.” Kim Thu căm hận, “Anh có thể nghĩ sang những chuyện khác không hả?”

Anh thành khẩn nói: “Không thể, anh nghĩ tới nghĩ lui chỉ toàn là em, nghĩ đến em, anh sẽ...” Cuối cùng thì anh cũng thông minh hơn, không nói hết suy nghĩ của mình ra.

Kim Thu gãi cằm anh, càng sờ càng thích, làn da này đúng là không phải chỉ tốt bình thường: “VẬY anh nghĩ thì nghĩ đi, nói ra là muốn chọc giận em sao?”

Anh rất ngoan ngoãn: “VẬY sau này anh sẽ không nói.”

Thật nghe lời, lại đáng yêu như thế, lòng Kim Thu liền bị ảnh hưởng, không nỡ buông tay, anh đương nhiên vô cùng vui vẻ được gần gũi cô, dốc sức lợi dụng vẻ ngoài của mình, tỏ vẻ đáng yêu: “VỢ à, em ngồi lâu sẽ rất mỏi, anh xoa bóp vai cho em được không?”

Ngồi văn phòng một thời gian dài khó tránh khỏi sẽ nhức eo đau lưng, tay nghề của Bạch Tuyên lại không tệ, ra sức xoa bóp cho cô, vô cùng thoải mái.

Sau đó cô liền từ ngồi chuyển sang nằm nhoài trên sofa, Bạch Tuyên thừa cơ lấn tới: “VỢ à, em mặc quần áo anh không tiện...”

“ĐỪNG có mơ.”

Nhưng có lúc Kim Thu sẽ nghĩ, bọn họ cô nam quả nữ cùng ở trong một gian phòng, hôn đã hôn rồi, cũng cùng giường cùng gối luôn rồi, anh lại còn nấu cơm, rửa bát, giặt đồ cho cô, có thể nói chỉ thiếu việc ‘lăn’ trên giường nữa thôi là thành cuộc sống của một đôi vợ chồng bình thường.

Nhưng sự bài xích sâu trong nội tâm cô là thế nào? Kim Thu cũng tự phủ nhận chính mình vừa già mồm lại vô liêm sỉ, trắng trợn chiếm tiện nghi của người ta, trong đầu lại muốn cùng người khác yêu đương kết hôn.

Cô không phải người thích bắt cá hai tay mà, sao bây giờ lại trở

thành như vậy?

Cứ tiếp tục như thế... Kim Thu thầm thở dài, cứ giả làm đà điểu đi, trốn được ngày nào thì tốt ngày nấy, tình cảm này quá mức phức tạp, cô không xử lý được.

Chạng vạng, cuối cùng khí trời cũng xem như mát mẻ hơn một chút, Kim Thu cầm túi xách ra ngoài mua sắm, đồ trong nhà đã không còn nhiều, Bạch Tuyên từng bước từng bước đi theo sau cô.

Lúc này là chiều hạ gió mát hiu hiu, sắc trời đã dần tối lại, có những cụ già dắt chó đi dạo, cũng có những đôi tình nhân nhỏ tay trong tay bước chậm, Kim Thu đi được một lúc, thuận tiện mua một cây kem ốc quế ở quầy bán đồ ăn vặt, cắn mấy miếng lại nghĩ thầm, ầy chết, cô đau bụng kinh, đang trong những ngày không nên ăn đồ ăn lạnh như vậy, dù là mùa hè cũng không được.

Thế nhưng lúc này mới chỉ ăn được mấy miếng, cô vừa do dự, liền thấy anh thừa dịp người đi đường xung quanh không chú ý, ngoạm một cái cắn hết nửa cây kem, nếu không vì sợ bỗng dưng bật cười giữa đường sẽ bị cho là thần kinh, Kim Thu thật sự rất muốn cười lớn.

Đáng yêu chết mất. Lòng cô mềm mại, giơ cây kem lên, cô ăn một miếng, anh ăn ba, bốn miếng, rất nhanh đã giải quyết hết.

Cuối tuần, trong siêu thị rất đông, có trẻ con nghịch ngợm chạy tới chạy lui, Kim Thu đẩy xe lựa đồ, mua một gói mút quả lớn cùng sô cô la, ăn những thứ có hàm lượng đường cao này rất dễ béo phì, nhưng cô lại rất thích ăn ngọt vào những lúc mệt mỏi, mùi vị ngọt ngào dễ dàng khiến người ta quên mọi buồn phiền, cố gắng vui vẻ trở lại.

“Lại béo thêm ba ký rồi.” Sắp xếp đồ vật vào xe đẩy, Kim Thu thờ dài, anh mỉm cười: “Em không béo, sờ vào rất thoải mái.”

“...” Kim Thu vờ như không nghe thấy, mua thêm bánh mì, yến mạch, nghe nói buổi sáng ăn cháo yến mạch có thể giảm béo, không biết có thật hay không.

Đến chỗ bán lương thực mua chút thức ăn phụ cùng vài loại đậu, bổ sung dưỡng chất cho tóc, trước áp lực công việc to lớn, tóc Kim Thu rụng rất nhiều, thưa đến mức không đủ để đầy một cây lược.

Sữa bò là không thể thiếu, lại mua chút hoa quả, Bạch Tuyên nhắc cô: “Sữa tắm của em hết rồi.”

Lại mua thêm sữa tắm, kem dưỡng da,... . Đến lúc thanh toán, Kim Thu nhìn ví tiền của mình mà thờ dài thườn thượt, may mà gần đây được tăng lương, nếu không tháng này chắc sẽ vô cùng túng thiếu.

Thế này cũng xem như xong, hôm nay mua nhiều đồ linh tinh, không ít thứ rất nặng, Kim Thu ôm không được bao lâu liền cảm thấy cánh tay đau nhức, anh đi đến, đỡ lấy túi cho cô, tuy cô cảm thấy đồ vật vẫn còn trên tay mình nhưng chúng đã nhẹ hơn rất nhiều.

Kim Thu nhớ đến một bộ truyện tranh đã từng đọc trước đây, trong đó nói, ‘vì sao tôi có thể xách những món đồ vô cùng nặng được nhỉ, bởi vì tôi có một người bạn trai vô hình’.

Một cô gái sống độc thân nhất định sẽ gặp đủ loại vấn đề, ví dụ như bóng đèn hỏng không có ai thay, bồn cầu hỏng không có ai sửa, cho dù trời nóng hay lạnh, chuyện gì cũng phải tự làm, bởi vì khi sống một mình bên ngoài, không ai có thể giúp bạn, chỉ có tự mình chăm sóc bản thân.

Những lúc tan tầm trở về rất mệt cũng không có nước ấm để uống, phải tự gắng gượng đi nấu, như lần trước dì cả đến cô đau đến chết đi sống lại, cuộn mình trên giường ròng rã một ngày, không có sức lực đun nước nấu cơm, đành chịu đói chịu khát như thế cả một ngày.

Đủ loại khó khăn, không thể nói thành lời.

Thế nhưng lần đó, anh nấu nước đường đổ cho cô, thay cô xoa bụng, tuy sau đó cô vẫn ném chuyện này ra sau đầu, nhưng nửa đêm khi ngủ mơ, vẫn sẽ nhớ tới lần cảm động ấy.

Anh nói đúng, đây là nước ấm luộc ếch xanh, ngoài việc không còn e ngại gì nữa, Kim Thu chỉ cảm thấy, nếu ai có thể mang trái tim cô từ bên cạnh anh đi, người đó chắc chắn là người ngoài hành tinh... Một chiêu này thật sự rất chuẩn xác!

“Ồ.” Đột nhiên anh lên tiếng, “Người phụ nữ kia muốn nhảy lầu sao?”

Kim Thu theo bản năng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một cô gái đứng trên sân thượng, cô hơi híp mắt, bỗng phát hiện trong lòng cô ta còn ôm một đứa bé.

“Là người hôm nay cãi nhau ở lầu dưới.” Bạch Tuyên nhỏ giọng nói cho cô.

Kim Thu cắn môi nhìn một chút, thấy dưới lầu đã có mấy người tụ tập, hùng hùng hổ hổ, than trời trách đất:

“Con gái của tôi, làm sao khổ như vậy chứ!” Đó là mẹ của người phụ nữ kia, nước mắt nước mũi đầy mặt ngồi dưới đất gào khóc.

Một người phụ nữ trung niên khác chỉ thẳng vào mũi bà ấy cố sức chửi mắng: “Con gái của bà muốn chết thì thôi, sao còn ôm theo

cháu tôi chứ!”

Hai câu đủ để giải thích tất cả, Kim Thu ngửa đầu nhìn người phụ nữ đang trong tình trạng không ổn định ở trên, lại nhìn xung quanh một chút, mọi người đều đang xem trò vui, cô liền thở dài, gọi điện thoại: “A lô, 119, nơi này có người nhảy lầu, phiền các anh tới đây một chút.”

Mấy phút sau, đội phòng cháy chữa cháy hò hét mà tới, Kim Thu không muốn tiếp tục nhìn, liền quay người trở về nhà, lúc đi đến nửa bậc thang bỗng cảm thấy túi đồ đột nhiên trở nên nặng trĩu, cô suýt chút té nhào, sau khi ổn định lại mới phát hiện, hình như không thấy anh đâu nữa.

Kim Thu chưa kịp tức giận, anh lại xuất quỷ nhập thần hiện ra, một lần nữa đỡ túi đồ cho cô, “Sao vậy?” Cô hỏi, anh hơi chột dạ, ấp a ấp úng nói: “Không, không có gì.”

Nhìn dáng vẻ giấu giấu giếm giếm của anh, Kim Thu giận mà không có chỗ phát tiết, nhưng cô lại cảm thấy mình không có quyền gì để tức giận, vì vậy hừ lạnh, thẳng thắn không quay đầu lại mà đi.

Không nói đúng không, vậy anh vĩnh viễn không cần phải nói nữa!

Cô thở hổn hển trở về phòng đóng cửa lại, cho dù anh dây dưa thế nào, cô cũng làm như không thấy! Bạch Tuyên hoàn toàn há hốc mồm.

Vừa nãy vẫn còn tốt mà, sao đột nhiên lại trở mặt thế này: “Vợ à sao em không để ý đến anh?” Anh ngồi xổm cào cửa ngoài phòng ngủ, “Vợ ơi vợ ơi, cho anh vào đi.”

Kim Thu mặt không biểu cảm ngồi trong phòng đeo tai nghe, vui vẻ

xem phim thần tượng.

Hừ, ai cho anh dám gạt em.

Hai ngày liên tiếp Kim Thu đều không phản ứng lại anh, cô cảm thấy hình như Bạch Tuyên tiều tụy đi không ít, gầy hơn lúc trước, cô vô cùng đau lòng, cũng cảm thấy bản khoăn, đang yên đang lành lại phát hỏa với người ta, cô cũng không phải bạn gái anh, sao có thể cố tình gây sự chứ -- cô thật sự bị anh chiều chuộng đến mức hơi được voi đòi tiên rồi.

Vì vậy Kim Thu quyết định làm hòa, trên đường về nhà cô đặc biệt mua một ổ bánh gatô dây tây, nhớ ngày đó lúc bọn họ đi siêu thị, anh nói một câu bánh ga-tô thơm quá, nhưng anh lại không thể ăn, vẻ tiếc nuối lộ rõ trên mặt.

Đây xem như lời xin lỗi đi. Kim Thu đang nghĩ, lại phát hiện một đám người tụ tập dưới lầu, cô khó hiểu: “Có chuyện gì vậy?”

Trong khu nhà vẫn luôn không thiếu mấy bác gái chuyên đi tám chuyện, một người trong đó chẳng cần biết cô là ai liền bắt đầu buôn dưa: “Hôm đó không phải có một người phụ nữ muốn nhảy lầu sao, có người nói lúc cô ta muốn nhảy, ai đó kéo cô ta lại, chớp mắt sau đã không thấy tăm hơi, mọi người đều nói là do con ma nữ chết oan lầu hai không chịu đi, vì vậy liền mời cao nhân tới bắt!”

Cái gì?!!! Kim Thu hơi nghĩ một chút liền biết chuyện gì xảy ra, ngày đó anh đột nhiên biến mất là để đi cứu người phụ nữ nhảy lầu kia sao? Còn bị người ta nhìn thấy?

“Cho tôi đi!” Cô chỉ cảm thấy một dòng máu nóng xông lên đầu, đẩy ra đoàn người chen vào, bên trong có một ông lão mặc trang phục đạo sĩ đang vuốt râu, đứng lăm bằm trước cửa nhà cô: “Cô ta có oán

hận, vì vậy không muốn rời đi.”

“Ô kìa!” Ông ta vừa thấy Kim Thu liền mở miệng nói, “Cô gái, cô... cô gần đây có gặp phải chuyện gì không hay không?”

Kim Thu mặt không cảm xúc trả lời: “Liên quan gì đến ông?”

“Hình như có thứ không tốt đang quấn lấy cô.” Người đạo sĩ này khá mập mạp, thật ra nhìn qua có vẻ rất hòa ái, không hề làm cho người ta thấy chán ghét, nhưng bây giờ Kim Thu lại vô cùng phản cảm với ông ta: “Xin lỗi, tôi không tin những thứ này.”

Cô thật hi vọng vị đạo sĩ này chỉ là một tên lừa gạt, bởi vì cô chợt dạ, Bạch Tuyên còn ở trong nhà cô, chỉ cách ông ta một bức tường... Chẳng may, chẳng may anh bị phát hiện thì làm sao?

Lòng Kim Thu vô cùng hoảng loạn, cô lập tức nghiêm mặt: “Tôi nói cho các người biết, các người đây là đang quấy nhiễu nhà dân, nếu tiếp tục bày trò trước cửa nhà tôi, cẩn thận tôi báo cảnh sát!”

“Cô gái à, sao cô nói chuyện khó nghe như vậy?” Có một bác gái không thể nhìn nổi nữa, “Vị đạo trưởng này có lòng mới nhắc nhở cô, đạo trưởng, ngài đừng quan tâm đến cô gái không hiểu chuyện này! Mau đến xem cháu của tôi, gần đây tối nào nó cũng khóc.”

Bà dì này hình như là mẹ chồng của cô gái nhảy lầu ngày đó, con dâu muốn nhảy lầu, bà ta lại chỉ quan tâm đến cháu trai của mình.

Bình thường Kim Thu chẳng muốn tính toán với những người như thế, nhưng bây giờ trước cửa nhà cô đang có mối nguy vô cùng to lớn, vì vậy cô liền lập tức trở nên ác liệt: “Khóc? Đương nhiên là phải khóc, con trai bà quá trốn, khiến con dâu nhảy lầu, nếu bà tin nhân quả báo ứng, sao không thử suy nghĩ xem đây có phải báo ứng của

con trai bà không!”

“Con nhóc chết tiệt này!” Bác gái kia ra vẻ muốn vọt qua đánh cô, loại phụ nữ trung niên như vậy khi không còn gì hay để nói, liền chỉ muốn đánh muốn tát.

Kim Thu không sợ: “Làm gì, muốn đánh nhau sao, bị tôi nói trúng rồi nhỉ? Tôi không làm chuyện trái với lương tâm, vì vậy không sợ bị ma gõ cửa, còn bà thì sao, cũng thật khó nói đấy, thứ như báo ứng này, không phải chỉ mời đạo sĩ đến là có thể giải trừ được đâu!”

“Bác gái à, cẩn thận đó, tôi thấy ma nữ kia bám rất dai, hình như là muốn đi theo bác đấy!” Cô ác ý nở nụ cười.

Bà ta tức giận đến mức muốn chạy sang nắm tóc cô, Kim Thu nhanh tay nhanh mắt mở cửa nhà đi vào, sau đó ‘ầm’ một tiếng khóa lại, tiện thể cảnh cáo đám người ồn ào không ngớt bên ngoài: “Nếu còn dám làm phiền tôi, tôi sẽ báo cảnh sát nói các người tự tiện xông vào nhà dân!”

Giọng điệu của cô rất mạnh mẽ, nhưng lòng đã sớm hoảng loạn, nhỏ giọng gọi: “Bạch Tuyên, Bạch Tuyên!”

Anh không ở đây.

Lòng Kim Thu liền nhắc lên đến cổ họng, chỉ cảm thấy lồng ngực trống rỗng vô lực, không biết vì sao đôi mắt hơi cay, dường như bất cứ lúc nào nước mắt cũng sẽ chảy ra.

Chương 19: Chìm đắm

Vào lúc này, Bạch Tuyên thật ra đang ở sân thượng, cô gái kia đang cuộn mình trong góc run rẩy, anh bất đắc dĩ nhìn cô ta: “Đã nói với cô nhanh đi đầu thai rồi mà.”

Anh cũng không ngờ chuyện sẽ trở nên như vậy, ngày đó anh tận mắt thấy tên cướp kia đâm dao vào bụng cô gái này, nhưng không bao lâu sau, anh lại thấy cô ta đang đứng đợi ra ở đầu cầu thang.

Cô gái ấy thật sự còn rất trẻ, ánh chùng cũng cùng độ tuổi với Kim Thu, vừa tốt nghiệp đại học chuẩn bị bước vào đời, làm việc chưa đến một tháng đã hương tiêu ngọc vẫn.

Hai cô gái tương tự nhau, lại sống đối diện, có thể nói Bạch Tuyên cảm thấy rất may mắn vì người chết là cô ta chứ không phải Kim Thu, nên khi cô ta nâng khuôn mặt tái nhợt, hỏi anh chuyện gì đã xảy ra, anh đành nói thật: “Cô chết rồi.”

Cô gái kia sững sờ nói: “Tôi chết rồi...?”

Có lẽ bởi vì cái chết đến quá đột ngột, từ đầu đến cuối cô ta vẫn không thể tiếp thu sự thật này, do đó vẫn chậm chạp không chịu đi đầu thai, tiếp tục quanh quẩn trong khu nhà.

Bạch Tuyên mỗi khi nhìn thấy đều sẽ khuyên nhủ cô ta vài câu, nhưng hình như vì thấy rằng chỉ duy nhất một người có thể nhìn thấy mình, cô ta liền bắt đầu đi theo Bạch Tuyên, nếu không có lá bùa của thím Hồng mà Kim Thu dán ngoài cửa, e rằng cô ta cũng đã theo vào tận nhà rồi.

“Bọn họ đi chưa?” Triệu Gia rụt rè hỏi anh, ngay lúc đạo sĩ làm phép, cô ta liền trốn lên sân thượng.

Bạch Tuyên cam đoan: “Đi rồi, có điều cứ thế này không phải biện pháp tốt, cô vẫn nên đi đầu thai đi.” Anh cũng cảm thấy rất áy náy, ngày đó anh vừa định cứu người phụ nữ nhảy lầu kia, Triệu Gia lại đến trước một bước kéo cô ta lại, chỉ bởi vì người phụ nữ đó đã từng tốt bụng giúp đỡ cô.

Không ngờ có người nhìn thấy, còn đưa đạo sĩ tới.

Triệu Gia cắn môi: “Tôi không muốn đi đầu thai.”

“Vậy cô sẽ trở thành cô hồn dã quỷ!” Bạch Tuyên nghiêm túc nói, Triệu Gia buồn bã cười, hỏi ngược lại anh: “Vậy còn anh, sao anh không đi đầu thai?”

“Tôi và cô không giống nhau.”

Anh vẫn chưa chết mà. Tính toán thời gian, Kim Thu cũng nên về đến nhà rồi, Bạch Tuyên không nhiều lời nữa: “Tôi đi trước, cô suy nghĩ cho kỹ đi, làm cô hồn rất thảm, vẫn nên đi đầu thai thì hơn.”

Triệu Gia sững sờ nhìn anh dần biến mất trước mặt mình.

Bạch Tuyên vừa về đến nhà liền thấy Kim Thu đang ngồi trên sofa rơi lệ, đầu óc anh lập tức trống rỗng, xông tới ôm cô: “Vợ à em sao vậy, không thoải mái chỗ nào, hay có người bắt nạt em?”

Kim Thu thấy anh xuất hiện, lập tức gấp gáp hỏi: “Anh có sao không?”

“Anh?” Bạch Tuyên ngẩn ra, thấy cô lo lắng sờ soạng mình từ đầu đến chân một lượt, dường như sợ anh gặp phải chuyện không may, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Xác định anh vẫn khỏe mạnh, Kim Thu thở phào nhẹ nhõm: “Em thấy bên ngoài có đạo sĩ, cho nên...” Cô nói đến một nửa, đột nhiên nổi giận, “Anh vừa đi đâu, dọa chết em rồi biết không?”

“Xin lỗi.” Anh ôm chặt cô, nhận ra cô đã hơi thả lỏng liền cọ cọ hõm vai cô, “Làm em lo lắng.”

Kim Thu vẫn chưa nguôi giận: “Ai bảo anh đi cứu cô gái kia, chẳng may bị người nhìn thấy thì sao, anh có nghĩ đến hậu quả không?”

“Sau này anh không thể nữa.” Tuy Bạch Tuyên không sai, nhưng anh cũng không giải thích, chỉ cảm thấy mừng rỡ vì sự lo âu cùng oán giận trong giọng nói cô, “Vợ à anh sai rồi, làm em lo lắng.”

Anh gặt gao ôm cô, làm lòng cô bình ổn lại: “Anh vui quá, em lo lắng cho anh, thật là vui...” Bạch Tuyên cảm thấy công sức mấy ngày nay không hề uổng phí, cô đã không thể rời bỏ mình, “Làm sao đây, anh vui quá.”

“Đi đi, đi đi, đi đi!” Kim Thu lấy lại sức lực, lý trí cũng được kéo về, đẩy anh ra, “Bây giờ em không muốn nhìn thấy anh nữa.”

“Ôi, vợ, em thẹn thùng.” Anh không sợ chết nói, Kim Thu thật sự thẹn quá hóa giận: “Có đồ ăn cũng không chặn nổi miệng anh!”

Bạch Tuyên sáng mắt: “Đồ ăn?” Anh nhìn xung quanh, “Đâu, đâu?”

Kim Thu chỉ cái túi trên bàn, anh cầm ra, phát hiện là một ổ bánh ga tô dâu tây vô cùng thơm ngon, anh kinh ngạc thốt lên: “Vợ, sao em

biết sinh nhật anh đến?”

“Hôm nay là sinh nhật anh sao?” Kim Thu cũng rất bất ngờ.

“Ngày mai.” Anh đặt ổ bánh ga tô trên tay nhìn một lúc lâu, “Đến 12 giờ mới ăn được không?”

“Tùy anh thôi.”

Thật không ngờ, ngày mai là sinh nhật anh, Kim Thu không khỏi tò mò: “Anh còn nhớ sinh nhật mình sao?”

“Nhớ.” Anh vẫn đang tỉ mỉ nghiên cứu ổ bánh ga tô nho nhỏ trên tay, nó được làm từ một cửa hàng bánh ngọt có tiếng, giá hơi cao nhưng không quá xa xỉ, “Bởi vì cho đến giờ chưa có ai làm sinh nhật cho anh, vậy nên anh nhớ rất kỹ.”

Kim Thu ngẩn ra.

Anh suy đi tính lại, cuối cùng vẫn không chống cự được cám dỗ: “Anh muốn ăn bây giờ luôn.” Hành vi mang tính trẻ con này làm Kim Thu bật cười: “Không đợi được đến ngày mai à?”

“Hôm nay hay ngày mai, thật ra cũng không khác nhau.” Anh khẽ cười, “Có em bên cạnh, thế nào cũng được.” Anh đút cho cô một miếng dâu tây trên bánh, dính một chút bơ, vô cùng ngọt ngào.

Anh một hơi ăn hết cả cái bánh, khước miệng dính bơ cùng mút hoa quả, Kim Thu pha cho anh một cốc nước chanh: “Không ai giành với anh đâu, vội cái gì?”

Anh ngấu nghiến cứ như đã mấy ngày không ăn cơm, ổ bánh ga tô nhỏ trong chốc lát hết sạch, anh còn lưu luyến liếm bơ dính trên ngón

tay, Kim Thu bật cười, cầm khăn lên lau tay cho anh, chỉ cảm thấy anh vô cùng ngây thơ đáng yêu.

Có câu, yêu ai yêu cả đường đi lối về, không biết vì sao, cô luôn cảm thấy anh rất nhỏ bé, rất ngốc nghếch, lúc nào cũng cần được chăm sóc che chở.

Nhưng là người trong cuộc, Kim Thu vẫn chưa ý thức được điều này, ngược lại oán trách nói: “Còn như vậy lần sau em không mua cho anh ăn nữa đâu.”

Anh tựa đầu lên vai cô, để mặc cô lau tay cho mình, một lúc sau đột nhiên nói: “Tiêu rồi, anh vẫn chưa cầu nguyện.” Bạch Tuyên thất vọng cực kỳ, “Làm sao đây, mỗi năm chỉ có một lần thôi.”

Kim Thu mạnh tay lau bơ bên khóe miệng anh: “Chẳng phải ngày mai mới là sinh nhật anh sao, em lại mua cho anh cái bánh khác là được.”

“Vợ à, anh muốn cầu nguyện với em.” Anh ôm eo cô làm nũng.

“Em không phải vợ anh, cũng không phải thần tiên, anh cầu nguyện với em có ích lợi gì?” Kim Thu thờ ơ nói, từ sáng đến tối bị ôm bị bế, cô cũng đã quen, cứ xem như đang nuôi một chú chó đi, “Trừ phi điều ước của anh là ăn thêm một ổ bánh nữa.”

“Không.” Anh kéo tay cô, “Là cái khác, em có thể làm được mà.”

Nhớ đến những hành vi trước đây của anh, Kim Thu rùng mình: “Cái gì, lại muốn nhìn trộm em tắm, hay muốn cùng em ngủ?”

Bạch Tuyên rụt đầu lại, hơi chột dạ, cô nói hoàn toàn đúng, trong lòng anh xác thực muốn như vậy, nhưng bây giờ đã bị nói trúng rồi,

anh lại nảy ra chủ ý khác tốt hơn.

“Cũng không phải, em đồng ý với anh được không?”

“Không được.”

Việc cô từ chối thẳng thắn lưu loát cũng đã nằm trong dự liệu của anh, vì vậy anh chỉ có thể yên lặng ngồi xồm ở góc tường vẽ vòng tròn.

Hôm nay Kim Thu bị anh dọa một trận, rất nhanh đã bước vào giấc ngủ, nhưng ngủ đến nửa đêm lại gặp ác mộng, mơ thấy lão đạo sĩ mập mạp kia cầm trong tay cây kiếm gỗ, hét lớn về phía cô: “Yêu nghiệt phương nào, còn không mau chịu chết!”

Sau đó ông ta ném ra một đạo bùa chú, cơ thể Bạch Tuyên ngay lập tức bị đánh tan, biến mất trong hư không.

Cô giật mình tỉnh dậy, theo bản năng gọi: “Bạch Tuyên?” Anh vội vội vàng vàng đến gần: “Có anh!”

Kim Thu bật đèn ngủ, nhìn kỹ khuôn mặt anh, thấy không có gì khác thường mới yên lòng: “Không có gì, em gặp ác mộng thôi.”

Cô tắt đèn muốn ngủ tiếp, nhưng không biết vì sao mình rất tỉnh táo, nằm chờ ra trên giường, một lát sau lại gọi: “Bạch Tuyên.”

“Anh ở đây.” Anh lại gần, ôm lấy ngón út của cô, giọng nói trầm thấp ôn nhu, “Anh không sao đâu, em yên tâm.”

Kim Thu ‘ừ’ một tiếng, lại hỏi: “Anh nghe thấy tiếng gì chứ, hình như là tiếng khóc đúng không?”

Bạch Tuyên hơi do dự, lần này cũng không tiếp tục giấu cô, thành thật nói: “Là Triệu Gia nhà đối diện đang khóc.”

“Cái gì?” Kim Thu cho rằng mình nghe nhầm, “Triệu Gia? Nhà đối diện?” Da gà trên cánh tay cô nổi hết lên, “Nghĩa là sao?”

Bạch Tuyên nói: “Không biết vì sao, cô ấy không chịu đi đầu thai, hơn nữa chỉ biết khóc, bây giờ đang ngồi khóc ngoài cửa, có điều vợ à em yên tâm, lá bùa em dán rất lợi hại, cô ấy không vào được đâu.”

Kim Thu lắp bắp: “Ma... khóc bên ngoài?” Cô vốn là người theo chủ nghĩa duy vật, tuy sau khi gặp Bạch Tuyên suy nghĩ của cô về chuyện quỷ thần đã được cải biến không ít, nhưng Kim Thu hoàn toàn không nghĩ tới có ngày mình sẽ gặp ma.

Cô sợ đến mức mặt trắng bệch, Bạch Tuyên đau lòng, ôm cô an ủi: “Thật sự không sao đâu, cô ta không vào được, nếu em thấy âm ỉ, anh bảo cô ta đi chỗ khác khóc.” Anh vừa muốn đi liền bị Kim Thu kéo lại: “Này, đừng, bỏ đi, cô ấy... muốn khóc thì khóc đi.”

Cô không cho anh đi, thứ nhất là vì sợ ở lại một mình, thứ hai vì sợ anh biến mất, thứ ba là do cảm thấy Triệu Gia rất đáng thương, không thể ngay cả khóc cũng không cho người ta khóc được.

Kim Thu níu cánh tay Bạch Tuyên, cảm thấy an toàn hơn rất nhiều, cô thoáng thả lỏng: “Sao cô ấy không chịu đi đầu thai?”

“Không biết, có lẽ do có tâm nguyện chưa hoàn thành.” Bạch Tuyên hơi suy nghĩ, nhưng nghĩ thế nào cũng không nắm được điểm mấu chốt, “Anh thật sự không biết, anh không học cái này.”

Kim Thu nghĩ, ngay cả anh cũng không ra người không ra ma mà. Cô không khỏi cảm thấy đồng tình với Triệu Gia: “Đã chết rồi thì nên

đi đầu thai, khóc mãi như vậy cũng không phải cách hay, nói không chừng lão đạo sĩ kia sẽ còn quay lại.”

“Anh cũng đã nói như vậy rồi, nhưng cô ấy một là im lặng, hai là khóc.” Bạch Tuyên thở dài, “Cũng khó trách, cô ấy còn trẻ như vậy...”

Kim Thu đột nhiên phát hiện sự khác thường trong giọng nói của anh, hơi híp mắt: “Hai người rất thân thiết nhỉ?”

“Tạm tạm thôi, lúc buồn chán sẽ nói chuyện phiếm với cô ấy, trong khu nhà này dù sao cũng không có con ma thứ hai.” Bạch Tuyên đương nhiên ăn ngay nói thật, bình thường anh không thể hiện ra trước mặt người khác, rất tốn sức, nhưng nói chuyện với ma thoải mái hơn nhiều.

Kim Thu kéo dài giọng: “Ừ ~ vì vậy bình thường lúc em không ở nhà, anh ngồi bàn chuyện đời với cô gái nhỏ nhà người ta à?”

Bạch Tuyên chun mũi hít một hơi, giả vờ kinh ngạc: “Ồ, mùi chua nồng quá, vợ, em đang ghen đúng không, anh thật là vui!” Nói xong liền vồ tới ôm cô, đầu đặt lên ngực cô, Kim Thu đẩy anh: “Đừng giờ trò sàm sỡ em, lăn ra xa một chút.”

“Không mà.” Anh lại cọ, cọ đến khi cảm thấy có một ngọn lửa đang bùng lên liền vội vàng kiềm chế lại, “Em đừng lo lắng, anh là của em, em bảo anh đi về hướng đông anh chắc chắn sẽ không lạc sang tây, em bảo anh trần truồng mà chạy anh chắc chắn sẽ không mặc quần áo, em không thích anh nói chuyện với Triệu Gia thì sau này anh không để ý tới cô ta nữa.”

Kim Thu càng cảm thấy khó chịu: “Em đâu có nói vậy.” Cuối cùng cô cũng không thể đẩy loài động vật cỡ lớn này ra, chỉ nói, “Đừng đè lên ngực em, đau muốn chết.”

Bạch Tuyên lập tức thay đổi tư thế, nghiêng người ôm eo cô, tiện thể động đậy móng vuốt: “Anh xoa cho em.” Thấy Kim Thu sắp tức giận, anh lập tức liền tỏ vẻ đáng yêu làm nũng, “Quà sinh nhật, có được hay không?”

Nửa phút sau, Kim Thu nghĩ, thật là thoải mái... Khoan đã, sự trong sạch của cô đâu?!

“Được rồi, hết đau rồi.” Kim Thu nói ngừng, chỉ sợ nếu tiếp tục sẽ rơi vào cảnh ‘vạn kiếp bất phục’ thôi.

Mới chỉ một chút... Bạch Tuyên cảm thấy hoàn toàn không đủ, từ sau khi tiếp xúc thân mật với cô trong phòng tắm, đây là lần đầu tiên anh có thể gần gũi với ngực cô như vậy, hoàn toàn không thể khống chế được.

Vì vậy anh lăm lăm không chịu buông tay, còn tiến sát bên tai cô nói nhỏ: “Rõ ràng em thích, anh xoa thêm một chút được không.”

“Anh thấy em thích chỗ nào?” Kim Thu mạnh miệng, “Mau buông tay.”

“Em, có, phản, ứng.” Trong giọng nói êm tai của anh ẩn chứa vui vẻ, hoàn toàn làm Kim Thu xấu hổ, cô lập tức ngồi thẳng lên: “Bảo buông tay anh không nghe sao?”

Bản thân cô cũng thấy cơn tức này của mình rất vô lý, là cô không kiềm chế được trước, lúc này lại làm ra vẻ trinh tiết liệt nữ, nếu đổi thành người khác, Kim Thu chắc chắn sẽ mắng một câu ‘Đã muốn mà còn lập đền thờ trinh tiết’, nhưng đến khi đó là bản thân, cô lại trở nên bối rối.

Là tự cô không khống chế được, vì vậy muốn kêu ngừng, nhưng đến khi ngừng không được liền hơi sợ hãi, dù sao đến tận bây giờ, tuy đã dần dao động, nhưng cô vẫn luôn chần chờ.

Trước mặt là một con đường không tên, cô đứng ở ngã ba, một bên là cuộc sống bình thường, tìm một người bình thường kết hôn sinh con, một bên khác lại phủ đầy sương mù, không thấy rõ tương lai.

“Xin lỗi.” Cô nói, “Em muốn yên tĩnh một lúc.”

Nhưng Bạch Tuyên lại có lời muốn nói.

Chương 20: Dụ dỗ

Nửa đêm, tâm trạng Kim Thu rất phức tạp, nhưng Bạch Tuyên có biện pháp xử lý trực tiếp, anh hỏi: “Thu Thu, em đang sợ gì vậy?”

Mình đang sợ cái gì? Kim Thu tự hỏi, nghĩ đi nghĩ lại, cô thận trọng nói: “Em cho anh cơ hội, là em không đúng, vì vậy phải nói với anh rằng, em chỉ hy vọng phát sinh quan hệ với chồng tương lai thôi.”

Gia đình Kim Thu giáo dục rất nghiêm khắc, từ nhỏ đến lớn cô đều là một cô bé rất ngoan ngoãn, bảo thủ như vậy cũng không có gì lạ.

“À,” Bạch Tuyên đã hiểu, “Em sợ anh thật sự ‘miễn cưỡng’ em sao?” Anh dịu ngoan ôm eo cô, “Thu Thu yên tâm, em không thích, anh sẽ không ‘miễn cưỡng’ đâu.”

Kim Thu hơi do dự, cuối cùng nói: “Nhưng chúng ta như vậy cũng không tốt.” Không có quan hệ gì cả, mà hôn cũng hôn, sờ cũng sờ, ngủ chung... gần như cũng ‘ngủ’ chung nốt.

Bạch Tuyên lời ít ý nhiều nói: “Nhưng em thích, Thu Thu, em là một người phụ nữ mà, phụ nữ và đàn ông đều giống nhau, cũng có nhu cầu sinh lý cả.”

Được rồi, điểm này Kim Thu thừa nhận, như vậy không sai... Phụ nữ tuy không ‘đói khát’ như đàn ông, nhưng sẽ có phản ứng, nếu không vừa nãy cô cũng sẽ chẳng kích động như vậy.

“Dù sao cũng không ai biết.” Anh ngọt ngào mê hoặc cô, “Hơn nữa anh nhìn cũng đã nhìn, hôn cũng đã hôn, bây giờ em không có bạn

trai, không tính là phản bội ai cả, đúng không?”

Vào đêm, Kim Thu mệt mỏi cả ngày, ý chí cũng sẽ không đủ kiên định, rất dễ nói chuyện, dễ dàng rung động, có điều, điểm mấu chốt đương nhiên là — Xin chào, bạn tốt “Bạch Tuyên thông minh” của bạn đã login.

“Nhưng,” cô do dự, “Như vậy cũng không tốt lắm.”

Bạch Tuyên nghiêm túc nói: “Phụ nữ, chẳng lẽ không nên tốt với bản thân hay sao?”

“Thế nhưng...” Cô vẫn cảm thấy có chỗ nào là lạ.

Bạch Tuyên tiếp tục khích lệ: “Vả lại, như thế rất vô lý mà, người sau này em gả nhất định thuần khiết chưa bao giờ chạm qua phụ nữ sao? Không thể nào! Đúng không? Cho nên hẳn không nhất định là xử nam, vậy lấy quyền gì mà yêu cầu em phải là xử nữ chứ, em rõ ràng thích, tại sao lại phải nhịn!”

“Rất có lý.” Kim Thu cũng vô cùng bất mãn với việc đàn ông tìm vợ bắt buộc phải là xử nữ, nếu yêu nhau thật lòng, vì cái gì phải xem trọng một lớp màng nho nhỏ chứ?

Bạch Tuyên hôn lên mặt cô ‘moah’ một tiếng, sau đó dụ dỗ nói: “Yên tâm, anh chỉ cách quần áo thôi, đảm bảo sẽ không sao, đúng không?”

Hôm nay có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hòa, không còn cơ hội nào tốt hơn thế, xế chiều bị lão đạo sĩ kia dọa, Kim Thu căng thẳng chưa từng thấy, sau đó là sinh nhật anh, cô lại càng thêm thương tiếc quý trọng anh, tiếp theo là chuyện của Triệu Gia làm cô không kiềm chế được ghen một lúc, đến bây giờ đã khuya như vậy, là lúc

thần kinh cô yếu ớt nhất, lại xuống tay từ cơ thể, hiện tại ở hai phương diện tâm lý cùng sinh lý, sức chống cự của cô đã trở nên thấp nhất từ trước đến nay.

Thấy cô không nói gì, Bạch Tuyên biết hôm nay anh đã thành công vang dội, vì tránh việc nói sai nữa làm Kim Thu vốn đang mê say giật mình tỉnh lại, anh quyết định im miệng, dùng tay làm việc.

Ban đầu, để an toàn, anh chỉ xoa dọc theo ngực cô, đợi đến khi cô có cảm giác tựa vào ngực mình, lại chậm rãi bao phủ lên, không nặng không nhẹ nhào nặn, đến khi cô ý loạn tình mê, chậm rãi tìm đến giữa hai chân cô, dù cách một tầng vải mỏng, đầu ngón tay anh vẫn cảm thấy chút cảm giác ấm nóng.

Hô hấp của Kim Thu dần dần trở nên gấp gáp, nhưng cô không nói bất kỳ điều gì, chỉ dựa vào lồng ngực anh, nhắm lại hai mắt.

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Tuyên làm chuyện như vậy, nhưng may mà anh đã suy nghĩ qua nhiều lần trong đầu, vì vậy rất nhanh đã làm cô thờ gập.

Từ trước đến nay đây là lần đầu Kim Thu nếm trải hương vị tình dục, hơn nữa còn dưới sự giúp đỡ của một người đàn ông, chờ đến khi cô tỉnh táo lại, gạo đã thành cơm, cô đã hưởng thụ xong... đồng thời hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

“Em,” Cô cứng đờ quay đầu lại, sau đó liền nhìn thấy anh nằm bên cạnh, nơi nào đó dưới chân run lên, lát sau anh thở phào một hơi, cọ cánh tay cô nói: “Chờ đã, anh đi rửa một chút.”

Sau đó anh mở cửa đi ra, đại não Kim Thu lúc này mới chậm rãi vận hành trở lại, cô thật hận không thể đập đầu chết ngay tức khắc, rõ ràng lúc trước còn muốn phân rõ quan hệ với anh, nhưng cuối cùng,

cô, cô lại bị anh dụ dỗ làm loại chuyện kia.

Lần này quan hệ của bọn họ lại càng thêm mập mờ, Kim Thu tuyệt vọng vùi đầu vào chăn, không bao lâu sau liền cảm giác được Bạch Tuyên chui vào ổ chăn, ôm cô, ôn nhu chân thành nói: “Ngủ đi, anh ở đây.”

Vì sao lại có loại cảm giác như vậy, vì sao, vì sao, vì sao...

Kim Thu chịu đả kích không nhỏ, chuyện này dẫn đến việc mấy ngày sau mỗi khi thấy Bạch Tuyên đến gần cô liền muốn lẩn ra xa, tránh việc lại xảy ra thêm chuyện gì.

Nhưng Bạch Tuyên cũng không hấp tấp, mấy ngày gần đây anh cực kỳ ngoan ngoãn, nguyên nhân là vì anh rõ ràng một chuyện, phòng tuyến cuối cùng trong lòng một khi đã bị phá vỡ, như vậy rất nhiều chuyện sau này đều trở nên dễ dàng, hơn nữa sau khi cô đã ‘biết vị’ sẽ lại càng khó kiềm chế.

Những ngày này anh chỉ cần ngoan ngoãn, bảo đảm chuyện gì cũng sẽ được giải quyết. Anh thông minh như thế, liệu Kim Thu có biết?

Không rõ lắm, vì gần đây cô vô cùng bận bịu, Vệ Thiên Hành đang vạch kế hoạch cho một dự án lớn, thường xuyên tăng giờ làm, hoặc mở cuộc họp với cấp dưới, Kim Thu cũng liên quan nên bận đến mức chân không chạm được đất, hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ đến chuyện hôm đó.

Lúc sau nghĩ lại, cô cảm thấy mình đã làm chuyện bé xé ra to, chẳng phải mới chỉ một chút thôi sao, có gì quá đáng đâu, rốt cuộc cô chột dạ gì chứ.

Kim Thu vừa ghi chép nội dung cuộc họp, vừa thả hồn lên chín tầng mây, sau khi tan họp Lam Như Vân gọi cô, quan tâm hỏi: “Sao vậy, không khỏe à?”

“Không.” Đến khi Kim Thu hồi phục tinh thần, Lam Như Vân đã khoác tay cô: “Sau khi tan tầm cùng đi ăn cơm nhé?”

Dựa trên suy nghĩ muốn trốn tránh ai đó trong lòng, Kim Thu đồng ý, nơi Lam Như Vân muốn đi là quán sushi Hananoya, “Quán sushi này rất ngon, nguyên liệu cũng không tệ.” Lam Như Vân và cô đặt một gian nhỏ, yên tĩnh thưởng thức.

Kim Thu gọi một phần trứng cuộn và một phần cơm cá ngừ khô, mỗi phần không nhiều, nhưng mùi vị rất đặc biệt, khác hẳn với những món kiểu Trung.

Còn món Lam Như Vân gọi là cơm trà xanh, ngọn đèn tao nhã hơi mờ, tỏa nhẹ xuống mặt mang theo chút nhu tình, Lam Như Vân vốn rất xinh đẹp, lúc này lại tăng thêm nét dịu dàng.

“Ngon chứ?” Chị ấy khẽ cười, khuôn mặt kiêu mị mang chút phiền muộn, “Lúc trước Vệ Thiên Hành rất hay đưa chị đến đây ăn.”

Lại là Vệ Thiên Hành! Kim Thu cảm thấy lúc trước khi cô còn chưa dính líu gì đến Vệ Thiên Hành, Lam Như Vân rất ít nhắc đến những chuyện này, nhưng sau khi cô trở thành thư ký của Vệ Thiên Hành, tất cả đề tài của Lam Như Vân đều chỉ xoay quanh hắn.

Ban đầu Kim Thu cảm thấy Lam Như Vân đang cảnh cáo cô, trên thực tế, chị ấy quả thực có ý như vậy, nhưng đến bây giờ, không bằng nói... chị ấy muốn tìm một người để tâm sự.

Trong công ty ai nấy đều lừa dối lẫn nhau, đấu đi đấu lại, cho dù mọi ngày Lam Như Vân có thông minh lanh lợi thế nào, chị ấy cũng không có một người bạn tri kỷ.

Kim Thu không quá hiểu vì sao người có lương một năm mấy trăm vạn như Lam Như Vân lại nhớ mãi không quên Vệ Thiên Hành, chị ấy cũng không còn nhỏ, lại xinh đẹp, chẳng lẽ không phải nên chọn một người đàn ông có cùng điều kiện để kết hôn sao? Vệ Thiên Hành cũng đã 31, nhưng scandal liên tục, tuy nghe nói bối cảnh của hắn rất đồ sộ, cũng không phải quá phù hợp.

Nghĩ thì nghĩ, nhưng cô vẫn an ủi: “Chị Lam, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Em nói thật cho chị biết đi.” Lam Như Vân sâu xa nói, “Bây giờ bên cạnh anh ấy đến cùng có bao nhiêu người phụ nữ?”

Bao nhiêu? Kim Thu nhắm tính một chút, Lam Như Vân là một, Quách Quỳnh là hai... hình như hết rồi nhỉ, tuy nghe đồn hắn ta có chút quan hệ với con gái chủ tịch tập đoàn nào đó, lại cùng ai ai đấy là thanh mai trúc mã, nhưng không có lửa mà lại có khói, ít nhất trong khoảng thời gian Kim Thu làm thư ký, cô chưa từng gặp qua những ‘nữ chính’ tin đồn này.

“Chị Lam, em cũng không phải Eddie, những chuyện này em không rõ lắm.” Cô ngượng ngùng nở nụ cười, những chuyện riêng tư của Vệ Thiên Hành đa số đều do trợ lý của hắn giải quyết, còn cô chỉ tiếp xúc với những việc chung của công ty.

Nhưng Lam Như Vân không tin, tự giễu nở nụ cười: “Được rồi, biết em rất kín miệng mà, cũng đúng thôi, chị hỏi không có ý gì đâu.”

“Lòng dạ của đàn ông rất phức tạp.” Kim Thu an ủi, “Nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng thôi.”

Lam Như Vân dường như phấn chấn lại, lập tức dời đi đề tài: “Em và bạn trai thế nào rồi?”

Ai ai ai, chúng ta vẫn nên tiếp tục thảo luận về boss đi thôi! Kim Thu vừa nghĩ đến tên ở nhà kia liền cảm thấy bất lực, nhưng không thể nói tỉ mỉ chuyện gì đã xảy ra, vì vậy cô chỉ có thể đờ mặt trả lời: “Anh ta đang đơn phương theo đuổi em, em vẫn đang cân nhắc.”

“Cân nhắc?” Lam Như Vân bị khơi dậy hứng thú, chống cằm, “Tại sao?”

Kim Thu nói đúng sự thật: “Anh ta khác với người trong tưởng tượng của em.”

Câu nói này chọc cười Lam Như Vân: “Ái chà, người đàn ông lý tưởng của em là thế nào hả, tuấn tú cao to, phóng khoáng nhiều tiền, xe hàng hiệu biệt thự, hay chỉ huy giang sơn?”

Kim Thu nở nụ cười: “Em cũng không thích mẫu người như Vệ tổng.” Ví dụ Lam Như Vân nêu ra hoàn toàn tương tự Vệ Thiên Hành, nhưng cũng khó trách, Vệ Thiên Hành phù hợp với tất cả yêu cầu của mẫu tổng tài trong tiểu thuyết, nghe nói tất cả nhân viên nữ mới vào công ty, vừa nghe đến câu chuyện của Vệ tổng liền đỏ mặt.

Lam Như Vân một mực bao che cho anh ta, vừa nghe cô nói vậy liền không hài lòng: “Ngay cả Thiên Hành cũng không thích, vậy em thích mẫu người thế nào?”

Kim Thu cười nói: “Có thể cho em cảm giác an toàn, Vệ tổng...” Cô không nói rõ ràng, xem Lam Như Vân đôi lúc lại căng thẳng là biết, Vệ Thiên Hành không thể cho phụ nữ cảm giác an toàn, điểm này chị ta thừa nhận: “Cũng đúng, ai bảo anh ấy vừa đẹp trai lại có tiền chứ.”

Vì Vệ Thiên Hành đẹp trai nhiều tiền, nên phần lớn phụ nữ đến gần hẳn, đều bị xem là ‘hồ ly tinh không biết xấu hổ’, trong đó bao gồm cả Lam Như Vân và Kim Thu, bọn họ một người đúng là thế thật, người còn lại chỉ nằm thôi cũng trúng đạn.

Kim Thu không khỏi nghĩ đến một lần trong nhà vệ sinh nghe thấy có hai cô bé nói thầm: “Ái chà, Kim Thu kia nhìn như an phận thủ thường, không ngờ lại có bản lĩnh quá nhỉ, không biết mê hoặc Vệ tổng thế nào mà được điều lên làm thư ký rồi.”

Lúc đó trong WC, cô tức đến vò nát khăn giấy, bọn họ muốn biết, cô còn muốn biết hơn đây!

“Có điều,” Lam Như Vân thản nhiên nói, “Thứ hấp dẫn người ta nhất, chính là dáng vẻ khi làm việc của anh ấy, em biết không, trước khi làm việc ở đây, tên giám đốc cũ của chị là một lão già, làm việc không chắc chắn, nói chuyện thì ba phải nước đôi, nhưng Vệ Thiên Hành thì khác, anh ấy làm người ta cảm thấy, chỉ cần mình đồng ý đi theo, tương lai chắc chắn sẽ rộng mở, chị là bị điểm này hấp dẫn.”

Cũng đúng, bằng không lấy điều kiện của Lam Như Vân, sao có thể đi theo Vệ Thiên Hành? Tâm tư phụ nữ mà.

Kim Thu đang nghĩ, điện thoại bỗng đổ chuông, người gọi đến là Vệ Thiên Hành, tim cô nhảy lên một cái, không dám trì hoãn: “Vệ tổng?”

“Kim Thu sao?” Giọng Vệ Thiên Hành rất bình tĩnh, “Cô lập tức đến đây một chuyến, tôi ở chung cư Phong Hoa.”

Chung cư Phong Hoa nằm ở khu vực xa hoa của Hải Thành, cách Hananoya rất xa, nhưng nghe giọng điệu của hẳn hình như có chuyện gấp, cô không dám kéo dài: “Chị Lam, em phải đi trước.”

“Cần chị đưa đi không?”

“Chị uống rượu, em gọi xe là được.” Kim Thu vội vàng tạm biệt, ra đường lớn bắt xe liền đi thẳng tới chung cư Phong Hoa, tiện thể đoán xem chuyện gì đã xảy ra.

Chương 21: Chị em

Quá máu chó, đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Kim Thu khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cô lúc này đang ở trong một căn nhà của chung cư Phong Hoa, nội thất tinh xảo, vừa nhìn liền nghĩ ngay đến loại... 'kim ốc' trong phim truyền hình, đúng, là 'kim ốc' trong Kim ốc tàng kiều.

Đây là bất động sản trên danh nghĩa của Vệ Thiên Hành, Kim Thu biết, cô cũng biết gần đây người ở nơi này chính là Quách Quỳnh, cô đã từng đặt hoa đến đây mấy lần.

Nhưng thiếu nữ hiện giờ đang ngồi khóc lóc tí tê trên giường không phải Quách Quỳnh, mà là một cô gái có nhiều nét giống Quách Quỳnh, diện mạo còn rất non nớt, trên người cô ta quấn khăn trải giường, mà Vệ Thiên Hành cũng chỉ quấn một chiếc khăn tắm, có thể nhìn rõ cơ bụng sáu múi và đôi chân dài của hấn.

Không hổ là người chăm chỉ rèn luyện trong phòng tập thể hình, vóc dáng rất khá, chỉ là... Kim Thu yên lặng nhìn Vệ Thiên Hành, hấn có vẻ thiếu kiên nhẫn: “Cô đi an ủi cô ấy một chút đi, bảo cô ấy đừng khóc nữa.”

Dứt lời, hấn liền vào phòng khách hút thuốc, Kim Thu ngồi xuống bên cạnh cô gái kia, dịu dàng nói: “Đừng khóc, không phải sợ...” Cô liếc thấy vài điểm đỏ trên giường, đó chắc chắn không phải dấu vết kinh nguyệt, mà là máu xử nữ.

Cô gái này là xử nữ, mà Vệ Thiên Hành vừa 'ngủ' với cô ấy? Kim Thu dễ dàng đưa ra kết luận, vô cùng khiếp sợ: “Cái đó, à, cô uống

nước đi, cổ họng khàn cả rồi.”

Cô rót một cốc nước ấm, cô gái kia từng ngụm từng ngụm uống, sau đó nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Kim Thu vô cùng đồng tình, chỉ cảm thấy Vệ Thiên Hành đúng là tên cầm thú, kể cả một cô bé như vậy cũng xuống tay được!

Ngay lúc Kim Thu đang an ủi cô gái kia, ngoài cửa truyền đến tiếng mắng chửi tức giận, cô cảm thấy cô bé kia co rúm lại, Kim Thu tò mò nhìn qua, liền thấy Quách Quỳnh hùng hùng hổ hổ mở cửa đi vào, vừa nhìn thấy hình ảnh trên giường liền xù lông lên, hét to: “Quách Đình, mày, con tiểu tiện nhân, lại dám câu dẫn đàn ông của tao!”

Quách Đình sợ đến run lấy bẫy, cuộn mình trong góc, khóc không thành tiếng: “Không phải không phải, chị, chị nghe em nói, chuyện không liên quan đến em!”

Chị em? Tranh chồng? Tam quan(1) của Kim Thu đã hoàn toàn bị phá nát.

(1) Tam quan: Thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

“Quách Quỳnh, cô àm ĩ đủ chưa?!” Vệ Thiên Hành cũng rất buồn bực, hấn ồn ào với Quách Quỳnh đã một đoạn thời gian, cả hai đều hơi phiền chán, vừa lúc tối nay Quách Quỳnh hẹn đi ăn tối, hấn đến, định đem chuyện nói rõ ràng, nhưng không ngờ Quách Quỳnh không ở nhà, vừa hay hấn có chút cảm lạnh, định tắm rồi ngủ một lúc, sau đó lại phát hiện có một người đang nằm trên giường.

Hấn cho rằng đó là trò đùa của Quách Quỳnh, vì vậy liền không chú ý... liền ‘ngủ’ với em gái tới làm khách của cô ta, cô gái kia vẫn cứ

khóc liên tục, hấn bực dọc khó chịu, liền dứt khoát gọi điện cho Kim Thu đến an ủi giúp một lúc.

Quách Quỳnh cũng không chịu thua kém, chỉ thẳng mũi hấn mà mắng: “Vệ Thiên Hành, anh có ý gì? Đã mập mờ với nhân viên thì thôi, bây giờ lại còn ngủ với em gái tôi? Quách Đình mà cũng thật không biết xấu hổ, nhìn thấy đàn ông liền muốn thuận theo, không kiềm chế nổi đến vậy à?”

Quách Đình lao xuống ôm chân cô ta khổ sở cầu xin: “Chị, không phải như vậy, chị nghe em nói.”

“Ai cần nghe mà nói.” Quách Quỳnh hất chân đá văng Quách Đình, “Gian phu dâm phụ!”

Vệ Thiên Hành gầm lớn một tiếng: “Đủ chưa?!” Hấn đột nhiên nổi giận làm mọi người đều yên tĩnh lại, hấn chậm rãi nói, “Quách Quỳnh, chúng ta kết thúc, cô đưa ra một con số đi.”

Quách Quỳnh không tin nổi: “Anh muốn đá tôi?”

“Cô là một người thông minh, đương nhiên biết ý của tôi.” Vệ Thiên Hành khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, quyết đoán khi làm việc, “Tôi sẽ cho cô phí chia tay, căn nhà này tôi cũng sẽ chuyển sang danh nghĩa của cô, vai nữ chính đó tôi cũng sẽ nắm lấy cho cô, nhưng điều kiện là, sau này không thể trở lại làm phiền tôi, bằng không nếu tôi tức giận, cô tự biết hậu quả.”

Đôi mắt đẹp của Quách Quỳnh rơi lệ: “Vệ Thiên Hành... Anh, anh nhẫn tâm như vậy sao?”

“Quan hệ của chúng ta, vốn chỉ là một giao dịch.” Vệ Thiên Hành bình tĩnh nói, hấn cần một bạn tình cố định để giải quyết vấn đề sinh

lý, cũng cần một người bạn gái để dự tiệc làm ăn, Quách Quỳnh lại cần một kim chủ để phát triển sự nghiệp, ba năm qua, hai người vốn có một chút tình cảm, cũng bị cô ta mài mòn dần.

Đã như vậy, không ngại chia tay, đến dứt khoát, đi cũng dứt khoát thôi.

Quách Quỳnh lăn lộn trong giới giải trí lâu như vậy, đương nhiên biết quy tắc ngầm này, cô ta cũng biết Vệ Thiên Hành không thể chọc vào, vì vậy, đối với việc Vệ Thiên Hành vứt bỏ mình, cô ta chỉ có thể nuốt giận, đúng, dù bên ngoài là một nữ ngôi sao xinh đẹp nổi tiếng, nhưng bên trong lại dơ bẩn u tối, bản thân cô ta cũng không nở nhìn thẳng chính mình.

“Tôi hiểu rồi.” Phần tình cảm sót lại cuối cùng phải giữ kỹ, sau này nói không chừng sẽ có lúc cần đến sự hỗ trợ của Vệ Thiên Hành, Quách Quỳnh lấy lại lý trí, bắt đầu bàn điều kiện với hắn: “Tôi không sao, nhưng em gái tôi thì thế nào, nó vẫn còn là học sinh.”

Vệ Thiên Hành hơi do dự, hắn khẽ liếc Quách Đình, dáng vẻ cô ta không xinh đẹp động lòng người như Quách Quỳnh, khá thanh tú nhu hòa, xem ra có khí chất con gái rượng của gia đình, giống Kim Thu đến mấy phần, vì vậy hắn hỏi: “Quách Đình, cô muốn tôi bồi thường thế nào?”

Quách Đình yếu đuối nhìn Quách Quỳnh, diềm đạm đáng yêu, ngay cả Kim Thu cũng cảm thấy nếu không chịu trách nhiệm, Vệ Thiên Hành thật quá cầm thú.

Quách Quỳnh tạm thời không muốn nghĩ: “Quách Đình, đây là chuyện của cô, tự mình làm chủ đi, cô cũng mười tám tuổi rồi.”

Quách Đình bất lực cắn môi, nhu nhược nói: “Em không biết.”

Vệ Thiên Hành nói: “Vậy đến khi nghĩ xong thì thông báo cho thư ký của tôi.” Kim Thu ngoan ngoãn đưa danh thiếp của mình: “Quách tiểu thư có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.”

Quách Đình nhận lấy tấm danh thiếp.

Lúc đi, Vệ Thiên Hành mang theo Kim Thu, dáng vẻ im lặng của hắn trông có chút khủng bố, nhưng Kim Thu không để ý, cô vẫn đang chìm đắm trong một ‘vòng bát quái’ lớn không thể tự thoát ra được, thực sự quá kích thích.

Vì vậy đây là màn diễn Quách đại tỷ rời đi, Quách nhị tỷ lên sân sao? Bình tĩnh mà xem xét lại, Quách Đình tuy không xinh đẹp bằng chị, nhưng thực sự có thể khơi dậy ý muốn bảo hộ của đàn ông, lại là đêm đầu tiên, không biết Vệ Thiên Hành sẽ bồi thường gì đây?

Cô đang nghĩ, lại phát hiện Vệ Thiên Hành đã dừng xe, chiếc xe này cùng chiếc bình thường mang đến công ty không giống nhau, là kiểu mui trần, đêm hè gió mát thổi đến, hắn tựa lưng vào ghế, dáng vẻ hơi cô quạnh.

←_← Chỉ có điều, công tử nhà giàu cũng sẽ cô quạnh sao?

“Phụ nữ các cô, đều khó chiều vậy sao?” Đêm khuya, Vệ Thiên Hành bắt đầu oán thán với Kim Thu, “Tôi chưa đủ tốt với Quách Quỳnh à? Cô ta muốn đóng phim, tôi đầu tư tiền, cô ta muốn mua sắm, cũng do tôi trả tiền, nhưng vốn là một cô gái dễ dàng thấy đủ như vậy, sao lại trở thành như hiện giờ?”

Tại sao, sau ba năm, cô ta liền biến thành thế này?

Kim Thu thấy vấn đề này không dễ trả lời, là vì con người đều sẽ

tham lam, là vì bị chiều hư, hay chỉ vì... thích. Cô nhìn thoáng qua Vệ Thiên Hành, phát hiện hai gò má hấn đỏ hồng, kinh ngạc nói: “Vệ tổng, anh bị sốt?”

Cô đưa tay sờ thử trán hấn, quả nhiên nóng kinh người, cô sợ hãi nhảy dựng lên: “Tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Vệ Thiên Hành cũng cảm thấy đầu rất nặng, nhưng hấn từ chối: “Không đi bệnh viện, cô đưa tôi về nhà, sau đó gọi cho Ngải Địch.”

Mặc dù Kim Thu biết lái xe, nhưng đây là lần đầu lái một chiếc tốt như vậy, có hơi không quen, hơn nữa cô lái vô cùng cẩn thận, chỉ sợ hỏng ở đâu sẽ không đền nổi, Vệ Thiên Hành thấy vậy, nở nụ cười: “Yên tâm mà lái đi, có va chạm tôi cũng không bắt cô bồi thường đâu.”

Sau đó cô chuyển từ 60 km/h lên 80 km/h, Vệ Thiên Hành dờ khóc dờ cười, chỉ có thể thuận theo cô, lá gan phụ nữ đúng là nhỏ.

Bất động sản của Vệ Thiên Hành ở Hải Thành rất nhiều, nhưng bình thường hấn đều ở chung cư thuê, nằm ở đoạn đường phần hoa đất giá nhất thành phố, cũng may hấn vẫn còn tự mình đứng được, nói cho cô mã khóa cửa, Kim Thu lần đầu đến nhà boss, nội thất bên trong rất đơn giản, lấy hai màu trắng đen làm chủ đạo, không tráng lệ như chỗ Quách Quỳnh, càng thể hiện nơi ở của một người đàn ông độc thân.

Cô gọi điện cho Ngải Địch, kết quả anh ta giật mình nói: “Vệ tổng cử tôi đi công tác rồi, sáng mai mới có chuyến bay.”

“...” Kim Thu quỳnh lên, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cô chăm sóc Vệ tổng trước đã.” Ngải Địch đề nghị.

“Như vậy không ổn lắm.” Kim Thu hơi suy nghĩ, “Tôi đi mua thuốc cho Vệ tổng, sau đó phiền anh tới xem một chút.”

Cô xuống lầu mua thuốc hạ sốt, lại mua thêm chút cháo, Vệ Thiên Hành đã thay quần áo nằm trên giường: “Vệ tổng, thuốc ở đây, nước cũng chuẩn bị tốt rồi, ngài nhớ uống thuốc, ngày mai Ngài Địch sẽ về, buổi sáng có một cuộc họp, tôi dời đến trưa được không?”

Hắn gật đầu.

Kim Thu tự thấy đã không còn vấn đề gì, vì thế nói lời từ biệt: “Vậy tôi về trước.”

Vệ Thiên Hành kéo cổ tay cô: “Ở lại.” Hắn lạnh nhạt nói, “Chăm sóc tôi.”

Kim Thu lẳng lặng nhìn hắn, đột nhiên cười khế: “Như vậy không tiện lắm, còn chuyện gì chưa làm cứ dặn dò tôi là được, bạn trai tôi còn chờ tôi ở nhà.” Dường như sợ mình nói chưa đủ, cô tốt bụng đề nghị, “Nếu anh cần người chăm sóc, tôi sẽ gọi cho quản lý Lam.”

Vệ Thiên Hành nhìn cô, sau đó buông lỏng tay: “Cũng được.” Chăm sóc hắn khi bị bệnh là cơ hội tốt bao nhiêu, cô thế nhưng lại chấp tay dâng cho người khác, là quá chung thủy với bạn trai, hay là... Hắn xoa xoa thái dương, nhắm lại hai mắt.

Kim Thu gọi điện cho Lam Như Vân, chị ta dứt khoát đồng ý, còn cảm tạ cô: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Kim Thu dĩ dỏm nói, “Bảo em phục vụ người khác là khó xử em đấy, làm phiền chị Lam nhé.” Bạch Tuyên chăm sóc cô tốt như vậy, bảo cô thức đêm chăm sóc Vệ Thiên Hành sao? Nằm mơ

đi!

Bạch Tuyên lúc này, đang làm gì?

Anh đang ngồi xõm trước cửa nhà Kim Thu, tận tình khuyên nhủ Triệu Gia: “Tôi nói này, cô có nỗi khổ tâm gì trong lòng thì cứ nói ra, cô không nói, sao tôi giúp cô được, cô đã qua bảy ngày đầu, nếu trước bốn chín ngày không đi đầu thai, cô sẽ thật sự thành cô hồn dã quỷ đấy.”

Triệu Gia đỏ hoe mắt nhìn anh: “Nhưng tôi không muốn đầu thai.”

“Tại sao?” Bạch Tuyên khó hiểu.

Triệu Gia im lặng, chỉ vô cùng đáng thương nhìn anh, ôm đầu gối ngồi xõm ở góc tường, rất giống một con thú nhỏ bị vứt bỏ.

“...” Quên đi, Bạch Tuyên quyết định không tiếp tục hao tổn tâm trí, “Buổi tối cô đừng khóc, nếu không sẽ làm vợ tôi ngủ không ngon.”

Triệu Gia cả kinh: “Anh có vợ?”

“Còn đang theo đuổi.” Anh ngượng ngùng nói, “Có điều chắc chắn sắp rồi.” Dứt lời, anh dường như có thể cảm nhận được, mặt lộ ra nụ cười xán lạn, “Cô ấy về rồi.”

Anh đi về phía trước nghênh đón, Triệu Gia sững sờ nhìn anh đi xa, nụ cười kia đã dừng lại trong đầu cô một lúc lâu.

Mà Kim Thu cảm thấy mình đã chịu quá nhiều kinh hãi... Tối nay vô số chuyện chập trùng lên xuống làm cô vô cùng mệt mỏi tiều tụy, vừa vất vả về đến nhà muốn ngủ một giấc, lại bị ma nữ đột nhiên xuất hiện dọa giật mình, ba hồn bảy vía đi mất.

Ma nữ mặc một chiếc váy ngủ hoa làm bằng vải bông, mái tóc dày như tảo biển rối tung trên đầu vai, da dẻ là màu trắng bệch của người chết, còn hơi xanh, đôi mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy.

Điểm quan trọng là dưới ánh đèn hành lang, cô ta không có bóng, đây hoàn toàn làm Kim Thu sợ hãi, nếu Bạch Tuyên không nhanh tay lẹ mắt che miệng cô lại, cô đã hét lên thành tiếng.

May mà Bạch Tuyên xuất hiện, cô nắm chặt tay anh: “Đây, đây là ma sao?”

Bạch Tuyên không vui: “Triệu Gia, cô dọa vợ tôi làm gì?” Anh cẩn thận vỗ lưng Kim Thu dỗ dành cô: “Vợ à đừng sợ, có anh ở đây, đừng sợ đừng sợ.”

Triệu Gia ngập ngừng nói: “Tôi, tôi là...”

Kim Thu dựa vào lòng Bạch Tuyên, thoáng an tâm hơn, cô cẩn thận nhìn phía đối diện, kinh ngạc nói: “Cô là... Triệu Gia?” Cô cũng đã từng gặp Triệu Gia vài lần, không phải rất thân, nhưng vì sống đối diện, Kim Thu đương nhiên nhận ra.

Nếu là người quen, Kim Thu liền hơi thả lỏng: “Làm tôi giật mình.”

“Thật ngại quá.” Triệu Gia lướt theo sau cô, muốn nói lại thôi, Kim Thu rất bất ngờ: “Cô theo tôi làm gì?”

Triệu Gia đỏ mặt: “Cái đó, tôi, tôi... đói bụng.”

Kim Thu nhìn Bạch Tuyên: “Nhà chúng ta còn đồ ăn không?”

Bạch Tuyên căng thẳng: “Vợ, cô ấy là ma, chỉ có thể ăn đồ cúng với

nhang thôi.”

Kim Thu hơi ngẫm nghĩ: “Hình như chỗ để hương chống muỗi có nhang đấy, để em đi lấy.” Cô lấy ra, đốt rồi đặt ở ban công lầu một và lầu hai — — tuy là người quen, cô vẫn không thể đưa vào nhà.

Triệu Gia đáng thương ngồi xỏm ở ban công ngửi nhang, dáng vẻ như một con mèo nhỏ lang thang, Kim Thu nhìn cũng cảm thấy thương xót, quay lại nói với Bạch Tuyên: “Sao cô ấy không đi đầu thai sớm một chút chứ?”

Bạch Tuyên cũng rất hoang mang: “Không biết nữa, cô ấy không đi, nếu cứ thế qua đoạn thời gian này, sớm muộn gì cũng sẽ biến thành cô hồn, đến lúc đó thì rất đáng thương.”

Kim Thu chế nhạo anh: “Anh quan tâm cô ấy quá nhỉ.”

Cô tưởng rằng Bạch Tuyên sẽ giải thích một hai câu hoặc dứt khoát động tay biện hộ, nhưng không ngờ, anh chỉ hơi mím môi, không phản bác, Kim Thu cảm thấy lòng bỗng chốc bị đâm đau nhói.

Chương 22: Ngoài ý muốn

“Một người dù sống hay chết, cũng đều là một dạng tồn tại, người khi còn sống nên sống cho tốt, chết rồi cũng nên đi đầu thai chuyển thế, nhưng chỉ có anh, anh không biết vì sao mình lại trở thành như vậy, người không ra người, ma không ra ma, anh không biết mình từ đâu tới đây, tương lai lại ở nơi nào, dường như trên đời chỉ có anh một mình trơ trọi... vì vậy khi thấy Triệu Gia, anh liền muốn giúp cô ấy một chút.”

Lời tự thuật này của Bạch Tuyên, khiến cho lòng Kim Thu đau muốn chết, nếu anh là bạn trai của mình, cô đã sớm ôm chầm lấy anh an ủi, nhưng vì vẫn chưa qua được ranh giới trong lòng, cô chỉ có thể nghiêm mặt: “Không phải anh nói ở cùng với em rất vui vẻ sao, đồ lừa đảo!”

“... Anh không có ý này.” Bạch Tuyên oan ức nói, “Ở cùng với em thật sự rất vui... Được rồi, xin lỗi, anh sai rồi.”

Kim Thu hoàn toàn không thể hiểu vì sao một người đàn ông có thể nhận sai rồi xin lỗi mà không cần lý do thế này, chẳng lẽ mấy màn nam nữ cãi nhau mà cô từng xem qua đều là giả sao?

Thật là, cô nên nói gì mới tốt đây?

“Có gì ăn không, đói bụng.”

Bạch Tuyên nấu một bát mì cho cô, Kim Thu tắm xong đi ra, ăn mì vào liền cảm thấy như được sống lại, tâm trạng sau khi no của cô rất tốt, vì vậy ngoắc ngoắc tay: “Lại đây.”

Bạch Tuyên ngoan ngoãn đi tới, “Há mồm.” Kim Thu gấp một đũa mì đút cho anh, “Ngon không?”

“Ngon.” Anh hạnh phúc say sưa nói, “Vợ à em thật tốt.”

“... Do anh tự nấu mà.” Kim Thu bị anh chọc cười, đi đánh răng chuẩn bị ngủ, Bạch Tuyên từng bước theo cô bò lên giường, ngẩng mặt không nói lời nào.

Kim Thu đấu mắt với anh một lúc, cuối cùng cũng chịu thua: “Đàng hoàng một chút.”

Anh chỉ lên trời thề: “Anh bảo đảm.”

Kim Thu mở đèn ngủ kiểm tra di động, phát hiện trên Nhân Nhân (1), Đỗ Thiên Trạch đã ở chung với Hạ Tĩnh, kỳ quái chính là, cô không hề có cảm giác gì, chỉ nhìn lướt qua một chút rồi thôi, nhưng Bạch Tuyên lại chán ghét: “Vợ, đừng buồn, anh đẹp trai hơn anh ta, lại nghe lời hơn anh ta, em có anh đây rồi, đừng đau lòng.”

(1) Nhân Nhân (人人): Mạng xã hội dành cho sinh viên ở Trung Quốc.

“Ngốc.” Kim Thu véo mặt anh, cảm giác cực kì tốt, cô không nở buông ra, nghĩ thầm dù sao anh cũng đã chiếm được món hời từ cô, vì vậy sờ một chút hẳn là chẳng sao đâu nhỉ, thế nên cô dứt khoát không buông tay, “Em không buồn.”

Chính những lời vừa nãy của anh, mới làm lòng cô chua xót, nhưng cô không biết nên an ủi anh thế nào, vì vậy chỉ có thể mắng một câu ‘ngốc’.

Bạch Tuyên rất thích cô sờ mình, giống như thú cưng yêu thích được

chủ nhân vuốt ve, sờ mặt và cảm anh một chút, anh đã thoải mái hừ hừ thành tiếng, nhưng lần nào Kim Thu cũng chỉ sờ một lúc rồi dừng, anh ưỡn ẹo, lấy lòng cô: “Vợ ơi, tiếp đi mà.”

“Tay mỏi lắm, không làm nữa.”

Bạch Tuyên dứt khoát lôi kéo tay cô nhét vào trong cổ áo, làn da anh vừa nhẵn vừa trơn, mềm mại như lụa, Kim Thu sờ đến xương quai xanh tinh xảo của anh, xuống chút nữa chính là lồng ngực, hông rắn chắc mà tinh tế, bụng có bắp thịt, Kim Thu càng sờ càng cảm thấy mình cũng dần biến thái theo anh.

Cô muốn hô ngừng, nhưng Bạch Tuyên lại trở mình, làm bầm một câu: “Anh chịu không nổi.” Sau đó thuận thực cởi áo sơ mi, lộ ra thân trên ôm cô, lần này Kim Thu chỉ cần đưa tay liền có thể chạm đến da thịt anh, cô cảm thấy không biết nên đặt tay ở đâu: “Anh làm gì thế?”

“Anh không có áo ngủ, mặc như vậy rất khó chịu.” Bạch Tuyên bĩu môi, đôi mắt anh trong bóng tối vô cùng sáng ngời, Kim Thu muốn rút tay lại, anh lại kéo lấy tiếp tục di chuyển xuống, “Như vậy mới công bằng mà, đúng không, nếu không vợ sẽ thiệt thòi đó.”

Cũng có lý. Kim Thu đang nghĩ, đột nhiên cảm thấy trong lòng bàn tay có thêm thứ gì đó nửa mềm nửa cứng, cô kinh hãi, muốn hất tay ra cũng đã không kịp, Bạch Tuyên then thùng lại kích động nói: “Ai nha, vợ à em sờ đến ** của anh rồi.”

Kim Thu im lặng, nhưng anh dường như lại không nhận được: “Anh hạnh phúc quá, thoải mái quá.”

“...” Dáng vẻ đột nhiên muốn nổi điên này là thế nào? Cô theo bản năng bóp một cái: “Yên lặng chút!”

Anh ngay lập tức im bật, chớp chớp mắt nhìn cô, Kim Thu buông lỏng tay, cảnh cáo anh: “Ngủ cho đàng hoàng đi, nếu không em sẽ đuổi anh xuống.”

“Ờ.” Anh lập tức ngay ngẩn lại, nhắm mắt vờ ngủ, vì sao lại là vờ ngủ nhỉ? Vì trạng thái của anh bây giờ, hoàn toàn không cần ngủ, anh chỉ muốn gần cô thêm một chút mà thôi.

Vì vậy anh cũng sẽ không đánh mất cơ hội này. Sau khi nghe thấy tiếng thở đều đều, cô vỗ nhẹ lưng anh, nhỏ giọng mắng ‘tên ngốc’.

Anh vui mừng như ăn được mật, phấn chấn không ngừng, cuối cùng thừa dịp cô ngủ say mới cẩn thận ôm cô vào lòng.

Sáng hôm sau, Vệ Thiên Hành không đến công ty, Kim Thu gọi điện thông báo cho hẩn thời gian hoãn cuộc họp, tiện thể xử lý vài chuyện lặt vặt, xế chiều Vệ Thiên Hành mới cùng Lam Như Vân dắt tay nhau đến, tiếp tục tạo nên vô số lời đồn trong công ty.

Vệ Thiên Hành không nhắc đến chuyện tối qua hẩn yêu cầu cô ở lại, Kim Thu cũng cố ra vẻ như mình đã quên chuyện đó rồi, tiện thể báo lại chuyện của Quách Đình: “Sáng hôm nay Quách tiểu thư gọi điện cho tôi, muốn tôi chuyển đến ngài mấy lời.”

Kim Thu hoàn toàn không ngờ rằng em gái của Quách Quỳnh lại có tính cách hiền lành dịu ngoan như vậy, chỉ nói rằng: “Không trách Vệ tiên sinh, là do tôi xui xẻo, tôi chỉ hy vọng anh ấy quên chuyện này đi.”

Đúng, yêu cầu của cô ấy là, muốn quên chuyện kia đi, tự bản thân mình chịu thiệt, không trách bất kỳ ai! Quá Thánh Mẫu rồi!!!

Vệ Thiên Hành vừa nghe lại cảm thấy không ổn, nếu cô ấy đưa ra

yêu cầu gì đó, hẳn có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng đằng này lại không muốn bất kỳ thứ gì, oan ức chịu đựng, lại không dễ giải quyết chút nào, vì vậy hẳn nói với Kim Thu: “Không, là lỗi của tôi, cô đi nói với cô ấy, có yêu cầu gì cứ nói ra.”

“Được.” Kim Thu từ trước đến nay vẫn không nhiều lời đối với dặn dò của ông chủ.

Cô gọi điện cho Quách Đình, nhưng cô ấy vẫn khẳng định là mình thật sự không cần bồi thường, Kim Thu hết cách, đành phải đi tra bối cảnh tư liệu của Quách Đình, đây cũng là lần đầu tiên cô biết, thì ra hai chị em họ Quách không cùng cha cùng mẹ, mẹ Quách Quỳnh mất sớm, nên cô ta đã ra ngoài kiếm sống từ khi còn rất trẻ, gia đình vô cùng nghèo khó, sau đó cha cô ta lại đi bước nữa, người phụ nữ kia dẫn theo một người con riêng, chính là Quách Đình.

Sau đó Quách Quỳnh dần dần nổi danh, điều kiện gia đình cũng dần tốt lên, Quách Đình có thể được học một trường đại học hạng khá ở thành phố Hải, hiện tại đang học năm nhất.

Cô giao phần tài liệu này cho Vệ Thiên Hành, để hẳn cân nhắc xem nên bồi thường cô bé đáng thương kia thế nào, mặc dù đã rất nhiều lần Kim Thu muốn khuyên Lam Như Vân nên từ bỏ người đàn ông này đi, nhưng sau ngày hôm đó chăm sóc hẳn, quan hệ của Lam Như Vân cùng Vệ Thiên Hành lại sâu thêm mấy phần, làm Kim Thu không cách nào nói ra nữa.

Ngay lúc cô đang sầu não, Từ Triết lại tiếp tục hẹn cô, cũng không có gì mới lạ, chỉ là hẹn cô đi khu vui chơi, Kim Thu đồng ý.

Cô muốn đi hẹn hò, Bạch Tuyên rất không vui, nhưng biểu hiện của sự không vui này chính là yên lặng đi theo sau cô, nhìn cô mặc một bộ váy xinh đẹp, mang giày cao gót, mái tóc dài dùng trâm sứ vấn

lên, lưu lại hai lọn tóc mai hơi xoăn, Kim Thu ăn mặc như vậy, thật sự ra dáng một tiểu mỹ nữ trong sáng xinh đẹp.

Vì là thứ bảy, khu vui chơi rất đông, Từ Triết mua vé chờ cô ở cổng, nhìn thấy dáng vẻ này của cô, trong lòng liền vui vẻ: “Kim Thu.”

“Từ Triết.” Hôm nay Kim Thu đến hẹn, thật ra là vì có lời muốn nói, tình cảm của cô đang không chắc chắn, bây giờ lại mập mờ với Từ Triết, cô cảm thấy rất không ổn, vì vậy cô hi vọng có thể nói thẳng với anh ta rằng ‘Trước tiên chúng ta nên làm bạn bè thì hơn’.

Nhưng khi nhìn thấy anh ta vui mừng nhiệt tình như vậy, cô lại không nói ra được, chỉ có thể mỉm cười gật đầu, chờ đến lúc ăn tối lại nói sau.

Nhắc đến Từ Triết, anh ta thật sự phí không ít tâm tư theo đuổi phụ nữ, vì độ nguy hiểm của nghề cảnh sát, tuy anh ta đã từng có một người bạn gái, cuối cùng khi nhắc đến vấn đề hôn nhân lại không thể qua được cửa ải của cha mẹ, ôm hận chia tay, anh ta nản lòng thoái chí một khoảng thời gian dài, cuối cùng dưới sự ủng hộ của anh em, thật vất vả mới lấy được dũng khí hẹn Kim Thu đi chơi, đương nhiên ôm theo rất nhiều thành ý.

Nói thật, ngoại trừ nghề nghiệp, thì không thể bắt bẻ được gì ở Từ Triết, tướng mạo đoan chính, gia cảnh sạch sẽ, cha là cựu cảnh sát có thâm niên, mẹ là giáo sư, tính cách hào phóng, trượng nghĩa, hào phóng, rất có duyên, không có sở thích xấu, trong cục cảnh sát không thiếu cô gái thích anh ta.

Anh ta chiếu cố Kim Thu vô cùng cẩn thận, săn sóc chu đáo, mua đồ ăn vặt giúp cô, xếp hàng mua vé, khí trời chuyển giao giữa tháng tám tháng chín vẫn rất nóng, nhưng anh ta không oán giận một tiếng, còn thảnh thơi kể chuyện cười pha trò để cô vui vẻ.

Người như vậy, bất kể là làm người yêu hay bạn bè thì đều rất tốt.

“Anh chờ tôi một chút.” Kim Thu uống nước ngọt nên muốn đi vệ sinh, vì vậy bảo Từ Triết xếp hàng mua vé trò chơi trước, cô chỉ chỉ WC, anh ta hiểu ý: “Được.”

Kim Thu có chết cũng không ngờ được rằng chỉ đi vệ sinh cũng có thể xảy ra chuyện, thậm chí cô không biết mình gặp chuyện ra sao, chỉ nhớ hình như có một người phụ nữ đến hỏi cô câu gì đó, sau đó cô trở nên mơ mơ màng màng, ý thức cũng dần dần mất đi.

Từ Triết đợi hai mươi phút cũng không thấy cô đâu, bèn đến WC tìm, nhưng nghe người khác nói nhà vệ sinh nữ không có ai, lúc đó anh ta vẫn không dám chắc, chỉ nghĩ rằng cô đang mua đồ, đi xung quanh mấy vòng nhưng thế nào cũng không thấy cô, gọi điện lại không ai bắt máy, lúc này anh ta mới nhận ra không ổn, lập tức đi phòng an ninh yêu cầu xem băng giám sát, cứ như vậy tốn hơn mấy chục phút nữa, khi xác định cô bị bắt cóc, Kim Thu cũng đã sắp ra khỏi thành phố Hải.

Từ Triết không dám xem nhẹ, lập tức trở về cục cảnh sát lập án điều tra, người mất tích là bạn anh ta, vì vậy mọi người vô cùng để tâm, một người trong đó nói: “Khả năng cao bọn họ đã rời khỏi thành phố Hải, tiếp theo chắc chắn sẽ đưa đến nơi hẻo lánh, bình thường những cô gái như Kim tiểu thư, chắc chắn sẽ bị bán lên núi.”

Đúng, bán lên núi làm vợ cho một nông dân xa lạ, không sinh được con sẽ không cho ra khỏi cửa, mà khi đã sinh con, cả đời này cũng sẽ bị phá hủy.

Từ Triết vô cùng lo lắng: “Điều tra, mau điều tra!”

“Chuyện này không thể gấp, trước tiên xem thử bãi đậu xe có chụp được biển số xe hay không.” Mọi người tuy đều rất thông cảm, nhưng bọn buôn người thần thông quảng đại, cá lọt lưới nhiều vô số kể, lần này có bắt được hay không, hoàn toàn chỉ có thể cầu may.

Ngẫm lại mà xem, một cô gái trẻ tuổi như hoa như ngọc, lại là dân trí thức của thành phố, một khi bị người đánh thuốc mê bắt cóc, sau này giữa Trung Quốc lớn như vậy, không biết sẽ phải đối mặt với số phận nhấp nhô thế nào.

Mọi người cùng nhau bùi ngùi một tiếng, giọng điệu tiếc hận, Từ Triết nắm chặt nắm đấm, gân xanh lộ rõ.

Không bao lâu sau, Vệ Thiên Hành nhận được tin Kim Thu mất tích, vừa giận vừa sợ: “Anh nói cái gì?” Hẩn nghe xong vài câu, lập tức cúp điện thoại gọi một cuộc khác: “A lô, Tần cục trưởng, tôi có chuyện muốn làm phiền anh... Chuyện là như thế, phiền các anh nhất định phải mau chóng tìm được cô ấy.”

Hầu như tất cả mọi người đều biết, kiểu lừa bán thế này, chỉ có một khoảng thời gian quý giá nhất để giải cứu, một khi đã để lỡ, e rằng không bao giờ tìm lại người được nữa.

Ngay lúc mọi người bắt đầu hành động lòng bắt, Kim Thu đang bị giam trong xe tải, rốt cuộc cũng từ từ tỉnh lại.

Chương 23: Thoát khỏi nguy hiểm

Kim Thu dù bị bịt mắt, vẫn đoán được đại khái mình đã bị bắt cóc, tay chân cô đều bị trói chặt bằng dây thừng, miệng cũng bị dán kín lại, nghe tiếng hít thở xung quanh, đoán chừng trong chiếc xe này chắc chắn không chỉ có một mình cô.

Một lúc lâu cô đều ở trạng thái cứng đờ, tay chân lạnh lẽo, đại não trống rỗng, chỉ còn lại cảm giác sợ hãi, không thể nghĩ ra cách gì, có thể nói là ngây như phỗng.

Những tin tức trên báo và phim ảnh đã từng xem qua lần lượt hiện lên trong đầu cô, còn nhớ trong bộ phim ‘Blind Mountain’, nữ sinh viên đại học kia bị bắt vào núi sâu, phải bán sắc, qua tay nhiều người sống tạm, trốn mãi cũng không thể thoát, Kim Thu hoàn toàn không thể tưởng tượng được mình phải làm sao để sống trong hoàn cảnh đó, đập đầu vào tường tự sát còn hơn.

Nhưng bọn họ sẽ không để cô chết, dù sao cũng là người vợ mình đã bỏ tiền ra mua, mấy ngàn tệ đó cũng có thể là của cải tích lũy hơn nửa đời của họ.

Cô càng nghĩ càng sợ, nước mắt liên tục rơi xuống, mãi đến khi cô cảm thấy có người nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho mình, ôm chặt cô từ phía sau, nói: “Đừng sợ, là anh.”

Giọng nói của anh làm nước mắt cô rơi càng dữ dội.

Bạch Tuyên vào thời khắc mấu chốt luôn thể hiện bản lĩnh của một

người đàn ông: “Trời sắp tối, khi bọn chúng dừng lại nghỉ ngơi, anh sẽ mang em chạy trốn, em đừng lên tiếng, nơi này có khoảng chừng mười mấy cô gái trẻ, đều bị trói giống em.”

Bây giờ cô một lòng tin tưởng anh, khẽ gật đầu.

Xe không ngừng xóc nảy, đường xá có vẻ rất tệ, Kim Thu sợ muốn chết, chỉ có thể dựa sát vào lồng ngực anh, Bạch Tuyên khẽ hôn lên trán cùng hai gò má cô, liên tục trấn an: “Đừng sợ đừng sợ, có anh ở đây rồi.”

Kim Thu lại khóc, nước mắt thấm đẫm miếng vải ngăn cách tầm nhìn của cô, ẩm ướt rất khó chịu.

Thật vất vả cầm cự đến khi xe ngừng, anh nói: “Di chuyển về phía sau một chút, trốn vào góc, quay mặt vào bên trong, co người lại.” Cô lần lượt làm theo, sau đó bày ra dáng vẻ hôn mê không động đậy.

Không bao lâu sau liền nghe thấy có người mở cửa xe, một người đàn ông đi vào, nói một loại tiếng địa phương lạ, đại khái là “Đều đang ngủ.”

Sau đó cô nghe một người đàn ông khác lên tiếng, hẳn liền cười: “Hừ, cũng được, mày chọn đứa nào?”

Ban đầu Kim Thu vẫn không hiểu ý câu nói này, nhưng đến khi bị bọn họ sờ đến cô liền rõ ràng, thông thường những tên buôn phụ nữ đều sẽ cho chính mình hưởng thụ trước, cô sợ đến mức một cử động nhỏ cũng không dám.

Chân người đàn ông kia sượt qua lưng cô, sau đó hẳn kêu lên một tiếng: “Ngực con bé này thật lớn!” Sau đó chọn cô gái đang nằm bên cạnh cô đi.

Kim Thu cảm thấy hô hấp mình đã dừng lại.

Hai người đàn ông kia chọn hai cô gái rồi ra ngoài, sau đó khóa lại cửa xe, Bạch Tuyên vội vàng tháo xuống miếng vải che mắt cho cô, xé băng dính trên miệng, dây thừng quá thô nên cởi nút thắt không được, Kim Thu bảo anh rút cây trâm sứ vấn tóc trên đầu cô xuống, đập vỡ rồi cắt dây thừng, làm xong tất cả những việc này, Bạch Tuyên ra hiệu im lặng, đi xuyên qua xe nhìn một lúc lại trở về: “Bọn chúng đều còn thức, đợi đêm khuya một chút chúng ta hăng trốn.”

Anh ôm Kim Thu: “Chờ đã, em phải nhớ kỹ rằng, tuyệt đối không được lo lắng do dự cho bất luận người nào ở đây, bởi vì nếu có một người có thể trốn thoát, đó chỉ có thể là em, không cần nghĩ cho người khác, Thu Thu em đồng ý với anh, đến khi anh bảo em chạy, em nhất định phải chạy ngay, không được quay đầu lại.”

Kim Thu im lặng gật đầu, nước mắt lại chảy xuống, xem ra anh thật sự cũng không định liệu trước được tất cả mọi chuyện như đã nói, nhưng lại không biểu lộ bất kỳ điều gì, chỉ ôm cô chậm rãi chờ đợi.

Đêm trôi, dường như có thể nghe thấy tiếng mắng chửi từ ngoài truyền vào, cô sợ đến mức không nói lời nào, chỉ biết im lặng nghẹn ngào một mình.

Đêm dần vào khuya, cô phát hiện không biết vì sao anh đã rời đi, cửa xe bỗng truyền đến tiếng vang, một lát sau, giữa cửa từ từ mở ra khe nhỏ, thấy Bạch Tuyên ngoắc ngoắc tay, cô liền rón rén bước qua đám người, dựa vào ánh trăng xuyên thấu, cô có thể mơ hồ thấy được những cô gái trẻ kia, họ đều mơ mơ màng màng ngủ, vẫn không biết số phận của mình rồi sẽ ra sao.

Cô do dự nhìn Bạch Tuyên một chút, anh khóa cửa xe lại: “Như vậy

ít nhất có thể kéo dài đến ngày mai.”

Kim Thu xuống xe, chỉ thấy trước mặt là một vùng núi mênh mông mờ mịt, cô vô cùng hoảng sợ, lại cảm thấy lạnh lẽo, giày cao gót hoàn toàn không có tác dụng, vì sợ gây ra tiếng động, cô cời chúng xuống xách trong tay, Bạch Tuyên chỉ cho cô phương hướng: “Không được đi sang con đường lớn đó, phải chạy về phía bên kia, đừng sợ, cũng đừng lên tiếng, anh trả chìa khóa xong sẽ đến chỗ em.”

Kim Thu khế gật đầu, chạy như điên về hướng bóng đêm, không dám dừng bước, hai bên đường đều là ruộng đất, xung quanh chỉ toàn bùn cùng rơm rạ, đá vụn và cây cỏ nhanh chóng cắt qua chân cô, nhưng cô dường như không hề thấy đau, chỉ chạy, chạy liên tục, có lẽ cô đã giẫm phải một con cóc, đây là loài động vật ngày thường Kim Thu sợ nhất, nhưng cô hoàn toàn không để ý đến nó, chỉ dùng hết sức lực mà chạy.

May là, không có bất kỳ sự cố nào đột nhiên xảy ra như trong phim, bọn buôn người đang ngủ kia hoàn toàn không ngờ đến sẽ có một con ma giúp cô chạy trốn, bọn chúng ngủ rất say, không hề đuổi theo cô.

Kim Thu chạy đến mức thở không ra hơi, thường ngày cô không chăm chỉ rèn luyện, vì vậy chỉ chốc lát sau bắt thụt đều trở nên vô cùng đau nhức, sau tiết thể dục chạy một ngàn mét thời học đại học, cô chưa từng dẫn vật chính mình như vậy bao giờ, hôm nay tuyệt đối là đột phá.

Nhưng sau đó cô thật sự không thể chạy nổi nữa, không biết mình đang đứng trên con đường mòn nào, phía trước không có thôn, phía sau không có xóm, chỉ nghe thấy tiếng cóc nhái không ngừng kêu vang, Kim Thu không dám đi trên con đường bằng phẳng, chỉ sợ bọn

họ phát hiện liền lái xe đuổi theo cô, vậy tất cả mọi công sức bỏ ra đều trở thành công cốc.

Trên đoạn đường này, Kim Thu đã vấp ngã rất nhiều lần, cô không hề kêu đau, chỉ gắng sức đứng dậy tiếp tục đi, vừa đi vừa rơi lệ, Bạch Tuyên không đành lòng: “Ngày mai lại đi tiếp đi.”

“Không được.” Hơi thở của Kim Thu đã trở nên mỏng manh, cô đang dựa hoàn toàn vào lí trí để chống đỡ, “Quá nguy hiểm, vẫn nên đi tiếp thôi.”

Bạch Tuyên hơi ngòai xồm xuống: “Anh cũng em đi.”

Kim Thu im lặng trèo lên lưng anh, để anh cũng lấy mình bước đi, ánh trăng đêm nay không quá sáng, nhưng sao trên trời rất nhiều, anh cũng cô chậm rãi đi về phía trước, rất gian khổ, không biết vì sao, con đường này dường như không có điểm cuối, Kim Thu càng nghĩ càng khó chịu, không nói được đến cùng là vì hoảng sợ hay vì chuyện gì khác mà cô đột nhiên rất muốn khóc.

Bạch Tuyên vẫn im lặng bước đi, nghe thấy tiếng cô nức nở cũng không biết nên nói gì, lúc này anh mới nhận ra miệng mình có bao nhiêu vụng về.

Bọn họ đi suốt cả đêm, ngày hôm sau vô tình gặp được một nông dân già trong thị trấn, bèn đi nhờ chiếc xe lôi ba bánh của ông ta, Kim Thu biết có nhiều ‘người làm ăn’ sẽ ẩn giấu cho nhau, nên cô không dám nói việc mình trốn ra từ bọn buôn người, mà chỉ kể rằng mình đi hóng gió với bạn trai, kết quả cãi nhau, vì vậy anh ta bỏ cô lại giữa đường.

Lúc này mới có thể thuận lợi đến đồn cảnh sát của thị trấn, sợ mấy người chỗ này dở trò, cô nói ra tên Từ Triết, vì vậy chốc lát sau liền

liên lạc được với anh ta, Kim Thu có thể nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm được truyền ra từ trong điện thoại: “Cô cứ yên tâm ở đó, đừng sợ, tôi lập tức tới ngay.”

Kim Thu cúp điện thoại, nói với nữ cảnh sát kia: “Các cô gái ấy còn ở trong xe, nếu không lập tức đi cứu sẽ không kịp nữa đâu.”

Sau khi khai xong khẩu cung, cô được đưa đến phòng trọ để nghỉ ngơi, bên trong chỉ có một cái giường cùng một phòng vệ sinh, ga trải giường vừa cũ vừa bẩn, lúc này cô vừa ăn một suất cơm rang trứng ở sở cảnh sát, bây giờ cô vừa mệt lại rất buồn ngủ, hoàn toàn không nghe thấy nữ cảnh sát kia nói gì, vừa ngả đầu vào gối liền chìm vào giấc ngủ, trong mộng còn bị chó dữ không ngừng đuổi theo, trốn cũng trốn không thoát, chỉ một lát sau liền bị tóm được, lúc này cô mới giật mình tỉnh lại.

Bạch Tuyên bị dọa vội vàng ôm lấy cô: “Không sao rồi, không sao rồi.” Anh nhìn khuôn mặt hoảng sợ của cô, tim như bị dao cắt, không biết là đang an ủi cô hay an ủi chính mình, “Không sao rồi, thật sự đã không sao rồi.”

Qua một lúc lâu sau Kim Thu mới hồi phục tinh thần, nhẹ giọng nói theo: “Đúng, không sao rồi.” Mu bàn tay, cánh tay, cẳng chân, đầu gối, tất cả đều bị thương, đặc biệt là chân không biết đã bị xước bao nhiêu vết, rất đau.

Phòng trọ rất đơn sơ, may mà lúc nữ cảnh sát kia đưa cô đến đây đã mua thuốc sát trùng, thuốc đỏ, băng gạc, Bạch Tuyên ngồi xổm xuống rửa sơ chân cho cô, lại dùng đồ gấp lấy ra đá vụn, thoa thuốc đỏ, dùng băng gạc bó kỹ lại. Kim Thu vẫn lẳng lặng nhìn anh, sau khi băng bó xong anh còn đưa chân cô đến bên miệng hôn khẽ, rồi ngẩng đầu lên nhìn cô cười.

Kim Thu cũng nở nụ cười, sờ gò má anh: “Tên ngốc.”

Không biết vì sao, chỉ trong hai ngày một đêm ngắn ngủi, cô lại cảm thấy như trải qua mấy đời rồi, nhưng khi nhìn thấy anh, tâm trạng cô liền lập tức bình ổn xuống: “Bạch Tuyên.”

“Sao, còn đau không?” Bạch Tuyên thổi nhẹ cho cô.

“Anh thích em, đúng không?” Kim Thu kéo cánh tay anh, để anh ngồi xuống bên cạnh mình, Bạch Tuyên ngẩn ra: “Đương nhiên.”

“Thích bao nhiêu?”

“Nếu em muốn anh đi chết, anh lập tức đi ngay.”

Kim Thu nghĩ một lúc, lại nói: “Yêu cầu của em với bạn trai rất nghiêm ngặt, hơn nữa tính em rất xấu, khi tâm trạng không tốt sẽ mắng người.”

Bạch Tuyên rất cuộc cũng hiểu ra cô đang muốn nói gì, hận không thể lập tức lăn ra đất để biểu đạt lòng trung thành: “Không sao, đánh anh đi, mắng anh đi, chà đạp anh đi!”

“Được rồi.” Kim Thu cảm thấy tâm trạng mình đã thả lỏng rất nhiều, dùng một ngón tay nâng cằm anh: “Vậy anh phải nghe lời, nếu không, bất kì lúc nào em cũng có thể bỏ anh đấy.”

“Không thành vấn đề.” Bạch Tuyên vui sướng, ôm cô hôn ‘chụt chụt’ hai cái, “Vợ à, anh hạnh phúc sắp ngất rồi này.”

Kim Thu cười khế, sâu xa nói: “Em vẫn luôn nghĩ, người em muốn tìm kiếm rốt cuộc ra sao, mãi đến tận hôm qua mới nhận ra, người ấy, chính là người luôn xuất hiện vào những lúc em cần nhất.”

Trong khoảnh khắc cô sợ hãi nhất, xuất hiện trước mặt cô, không phải mẫu người tổng tài như Vệ Thiên Hành, không phải mẫu đối tượng kết hôn lý tưởng như Từ Triết, cũng không phải mối tình đầu như Đỗ Thiên Trạch, mà là anh.

Vào lúc ấy cô mới hiểu được, hết thảy những tính toán lúc trước đều vô nghĩa, tìm người nào để cùng đi suốt quãng đời còn lại, điều quan trọng là phải xem bản thân có thích hay không, nếu không thích, dù phù hợp thế nào rồi cũng sẽ có lúc trở mặt.

Vô tình, cô đã bước vào vòng xoáy đó, cũng sẽ không thoát ra được nữa, thế nhưng Kim Thu không hề hối hận.

Cô nghĩ, có lẽ cô mãi mãi sẽ không bao giờ quên, buổi tối hôm đó, anh công cô từng bước đi trên con đường mòn không có điểm dừng, giống như từng bước đưa cô thoát khỏi tuyệt vọng.

“Anh biết lúc đó, em suy nghĩ gì không?” Kim Thu hỏi, Bạch Tuyên lắc đầu, cô liền cười khẽ, “Em nghĩ, nếu mình xui xẻo mà chết đi, vậy chuyện gì khiến mình phải hối hận nhất?”

Hối hận vì chưa báo hết hiếu cho cha mẹ, hay chưa từng đi du lịch qua nhiều nơi? Đều không phải.

Cô chỉ hối hận vì mình đã do dự quá nhiều, không thử cùng anh yêu nhau, chỉ khi đứng giữa ranh giới sống chết, vứt đi tất cả mọi cân nhắc về lợi ích thế tục, cô mới có thể rõ ràng đến cùng mình muốn gì.

Cô sớm nên chấp nhận làn sóng trong nội tâm mình, may mà bây giờ, vẫn chưa muộn.

Hết thảy đều còn kịp.

— — — — — ? ? ?

Lúc Từ Triết nhìn thấy Kim Thu, phát hiện tình trạng cô không tệ như mình tưởng tượng, cũng không quá tốt. Có điều cô chỉ im lặng ngồi đó, so với dáng vẻ tràn đầy sức sống lúc trước hoàn toàn như hai người khác nhau.

“Kim Thu.” Anh ta ngồi xuống bên cạnh cô, quan tâm hỏi: “Cô ổn không?” Từ Triết hoàn toàn không nghĩ tới Kim Thu sẽ tự mình trốn ra được, điều này thật sự khó mà tin nổi, vận may của cô cũng quá tốt.

“Tôi trốn thoát được.” Kim Thu nhàn nhạt nói, “Bây giờ tốt hơn rồi.”

Từ Triết nhớ tới buổi thảo luận ở cục lúc trước, có người nói trước khi những tên buôn này bán đi những cô gái kia, chúng sẽ cưỡng gian họ một lần, vì vậy anh ta không đoán chắc Kim Thu có chịu thiệt gì hay không, hơn nữa cũng không dám hỏi, chỉ có thể che giấu suy nghĩ ‘ùm’ một tiếng, dờ đi đề tài: “Để tôi đưa cô về.”

“Bọn họ đã được cứu ra chưa?”

Từ Triết thở dài: “Đã vận động toàn lực cứu trợ.” Mặc dù có chỉ dẫn của Kim Thu, khi tới nơi bọn chúng cũng đã sớm đi mất, cứ điều tra theo đường dây này tuy chắc chắn sẽ có kết quả, nhưng có thể cứu được bao nhiêu cô gái, điều này không thể nói trước được.

Kim Thu biết bây giờ mình đã không làm gì được nữa, chỉ đành phải gật đầu: “Tôi muốn về nhà.” Ví tiền cùng di động của cô đều đã bị lấy đi, chỉ có thể mượn của Từ Triết gọi cho Vệ Thiên Hành xin nghỉ, hẳn không hỏi bất kỳ điều gì dư thừa: “Trở về nghỉ ngơi thật tốt, cho cô nửa tháng nghỉ phép, không cần nghĩ nhiều, tôi chờ cô trở lại.”

“Cảm ơn Vệ tổng.” Kim Thu nói lời cảm ơn, cũng nghe ra được trong giọng điệu thường ngày của hẳn hôm nay có chút lo lắng.

Từ Triết giúp cô làm lại chứng minh, báo mất giấy tờ giúp cô, sau đó mới mua vé đưa cô về, khi đó Kim Thu chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi cho tốt một phen, nhưng không ngờ, về nhà thật ra lại càng phiền hơn.

Chương 24: Về nhà

Quê Kim Thu là một thị trấn cách thành phố Hải không xa, vì là một khu vực nhỏ, nên mọi người không thể giấu được bất kỳ bí mật gì, người đàn ông nhà nào đánh vợ, ai đã ly hôn với ai, bà nội trợ nhà nào tháo vát, tất cả mọi người đều rõ tường tận, không như Hải Thành, hàng xóm là người cùng quê có khi cũng chẳng hay.

Khi thấy Từ Triết đưa Kim Thu về, cha mẹ cô vô cùng bất ngờ, mà Kim Thu không muốn nói gì, cũng không muốn giải thích, vì vậy vừa về nhà cô liền nhốt mình trong phòng.

Tất cả mọi việc đều do Từ Triết nói rõ cho họ, còn không quên uyển chuyển nhắc khéo rằng Kim Thu có thể đã gặp phải chút bất hạnh, mong họ có thể quan tâm chăm sóc cho cô, làm nghề cảnh sát đã lâu, mỗi ngày đều được rèn luyện chuyên nghiệp, những lời trên anh ta căn cứ vào thân phận cảnh sát để nói, khá khách quan ngay thẳng.

Suy nghĩ một chút, Từ Triết nói thêm: “Cháu và Kim Thu là bạn bè, nếu có chuyện gì thì cô chú cứ gọi lại cho cháu.” Sau đó lưu lại số điện thoại của mình.

Mẹ Kim sợ ngây người, hoàn toàn không phản ứng lại được, bố Kim thì liên tục nói cảm ơn, vừa đóng cửa liền nghe Mẹ Kim khóc: “A Cữu của tôi, sao lại có chuyện như vậy xảy ra chứ?”

Bà đau lòng một hồi lâu, nhớ đến con gái đang nhốt mình trong phòng, bèn vô cùng lo lắng: “A Cữu, A Cữu, cho mẹ vào.”

Kim Thu không chịu mở cửa: “Con muốn ngủ một lúc.”

Bố Kim kéo bà lại: “Bà cho con ở một mình đi, chắc chắn bây giờ trong lòng nó rất khó chịu.” Tên đầy đủ của bố Kim là Kim Thọ, là con thứ tư trong số năm chị em họ Kim, tính tình chất phác thật thà, khi nghĩ đến con gái mình gặp phải loại chuyện này, sao ông có thể không đau lòng được chứ.

“Ông nói xem, A Cửu có nghĩ quẩn gì trong lòng không?” Mẹ Kim tên Khương Bình Bình, có bệnh chung của tất cả phụ nữ, thích suy nghĩ miên man, vì vậy Kim Thọ liền trách cứ: “Bà nói lung tung gì vậy, A Cửu của chúng ta...”

Ông không nói gì được nữa, bèn đi tới trước cửa phòng Kim Thu: “A Cửu, là ba...”

“Ba, con muốn ngủ một chút.” Giọng nói của Kim Thu mang theo chút mệt mỏi, Kim Thọ không tiện nói thêm gì, vì vậy kéo Khương Bình Bình đi.

Kim Thu nằm trên chiếc giường thời thiếu nữ của mình, mẹ vẫn luôn lau dọn bàn học và giường đệm ngăn nắp sạch sẽ cho cô, đèn học trên chiếc bàn màu xanh nhạt, tiểu thuyết ngôn tình sắp xếp trong vách tủ sát tường, đôi búp bê ở góc phòng, còn có ga trải giường in hoạt họa, tất cả đều tạo cho cô cảm giác thoải mái.

Đây là nhà cô, cô đã sống hơn hai mươi năm trong căn phòng nhỏ này, tất cả mọi thứ ở đây đều làm cô cảm thấy thân thương, yên lòng, chỉ vài phút sau, cô liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này của cô vô cùng an ổn, cô ngủ một mạch hơn mười hai tiếng đồng hồ, lâu đến mức Kim Thọ cùng Khương Bình Bình nghĩ cô đã xảy ra chuyện gì, may mà cô vừa tỉnh dậy liền thấy đói bụng,

bèn đi xuống lầu tìm thức ăn.

Khương Bình Bình cả đêm không ngủ, vừa nghe thấy tiếng động liền ra xem, thấy con gái đang nấu mì ăn liền, bà vội vã nói: “Mẹ nấu cho con chút cháo, đừng ăn mì ăn liền.”

Kim Thu vừa nghe thấy tiếng bà, liền nức nở hô to ‘mẹ’, sau đó nhào vào lòng bà gào khóc, Khương Bình Bình ôm cô, không ngừng nói ‘con gái của mẹ, con gái của mẹ’, Kim Thọ cũng đi ra, thấy hai mẹ con họ như vậy, lại nặng nề thở dài một tiếng.

Một lúc lâu sau Kim Thu mới bình tĩnh ngồi xuống ăn cháo, Kim Thọ và Khương Bình Bình không dám hỏi rõ chuyện đã xảy ra, chỉ có thể dè dặt tránh đi: “Ăn từ từ, ngày mai muốn ăn gì, mẹ đi mua cho con.”

“Cái gì cũng được.” Kim Thu ăn cháo, cảm thấy đã tốt hơn, nhưng vẫn không muốn nhiều lời, “Con lại ngủ thêm một chút.”

Có thể ăn có thể ngủ là chuyện tốt, Kim Thọ kéo Khương Bình Bình vốn đang muốn nói thêm gì đó về phòng.

Kim Thu vào nhà tắm chuẩn bị nước nóng, chân cô có vết thương, không thể đựng nước, may mà trong phòng tắm có bồn tắm lớn để cô chậm rãi ngâm mình thư giãn.

Cô vừa đóng cửa liền thấy Bạch Tuyên đang đứng sau lưng hết nhìn đông lại nhìn tây, cô không dám lên tiếng, làm ra một động tác bảo anh đỡ mình, “Nhắm mắt lại.”

Lúc này Bạch Tuyên cũng không dám làm nũng giở trò, ngoan ngoãn nhắm mắt, Kim Thu được anh đỡ vào bồn tắm, anh vừa nghe tiếng nước liền mở mắt ra, chỉ thấy cô nằm trong bồn tắm, toàn thân trắng

muốt, Kim Thu trừng anh, dùng khăn mặt che lại, anh gáy gáy nước, nhỏ giọng nói: “Để anh giúp em tắm.”

Trong mắt anh lộ vẻ thương yêu cùng bảo vệ, không có tình cảm quá bông cháy, Kim Thu cũng đành thờ dài, cho phép, Bạch Tuyên cẩn thận vuốt ve cánh tay mịn màng của cô, dùng lòng bàn tay xoa nhẹ, dường như cô là một miếng đậu phụ, chỉ chạm vào là sẽ nát.

Kim Thu cảm thấy dáng vẻ căng thẳng của anh rất buồn cười, nhưng anh không hề dám qua loa chút nào, tắm rửa cho cô rất nghiêm túc, cô lại hơi thẹn thùng, đẩy anh ra: “Được rồi.”

“Đừng nhúc nhích.” Anh lấy sữa tắm từ trên thành bồn, xoa cho cô từ cổ đi xuống, mắt thấy sắp đến bụng dưới, Kim Thu liền khép hai chân lại, anh cúi đầu cười, cũng không vạch trần cô, giúp cô tắm sạch rồi mặc đồ.

Sau lần này thì hay rồi, anh một phen xem sạch cơ thể cô, còn như ý nguyện sờ soạng khắp nơi, nhưng bây giờ trong lòng Kim Thu không còn mâu thuẫn gì nữa, để anh đỡ mình về phòng ngủ.

Nhưng một lúc lâu cũng không ngủ được, cô xoay người kéo cánh tay Bạch Tuyên, dựa vào đầu vai anh không nói lời nào, Bạch Tuyên sợ tâm trạng cô không tốt, thỉnh thoảng lên nhìn sắc mặt cô, vắt hết óc nghĩ cách dỗ cô: “Vợ à, em gầy đi rồi.”

“... Có sao?” Hễ là phụ nữ, không ai không chú ý đến vóc dáng của mình, Kim Thu cũng không ngoại lệ, mỗi ngày ngồi trong phòng làm việc, cô nghĩ eo mình phải thô đi không ít mới đúng.

Bạch Tuyên rất khẳng định: “Ừ, ngực lớn hơn!” Lời này vừa nói ra anh liền cảm thấy không ổn, lập tức im miệng, sợ cô lại nổi cáu, ai ngờ lúc này Kim Thu lại hé miệng cười: “Thật sao?”

“Dĩ nhiên.” Anh thèm nhỏ dãi nhìn xuống ngực cô, váy ngủ mùa hè vừa mỏng vừa mát mẻ, chiếc váy hai dây này của Kim Thu cũng không ngoại lệ, lộ ra một khe rãnh trước ngực, anh nhìn trộm vào đó thật lâu.

Kim Thu thấy bộ dạng đó của anh như mèo con thấy cá tươi, chó con thấy khúc xương, chỉ thiếu lộ ra chiếc đuôi phía sau để vẫy vẫy, cô cố ý hỏi: “Anh nhìn đi đâu thế?”

Anh như một chú chó ghé sát vào ngực cô cọ cọ: “Thơm quá.” Anh liếm phần da thịt lộ ra ngoài của cô, mê mết đến mức không thoát ra được.

Kim Thu gãi nhẹ tai anh: “Đừng nghịch.” Lúc trước nếu anh dám làm như vậy, cô chắc chắn sẽ cảm thấy, nào là không được, nào là không tốt, trong lòng rất không tự nhiên.

Nhưng bây giờ lại nghĩ — —- sao bạn trai của mình có thể đáng yêu như vậy! Cô hiện tại rất thích dáng vẻ ngốc nghếch ngây thơ này của anh được không, quá quá đáng yêu!!!

Bạch Tuyên dùng sức đặt cô lên giường, Kim Thu không dám lớn tiếng: “Đừng ồn ào, ở đây cách âm không tốt, sẽ bị nghe đấy.”

Bạch Tuyên làm bầm hai tiếng, không chịu đứng lên, móng vuốt rục rịch ở eo cô, Kim Thu kéo chăn qua che hai người: “Đàng hoàng chút.”

Anh hơi động, dùng phản ứng nào đó nói cho cô rằng không thể ‘đàng hoàng’ được, Kim Thu lại càng hoảng sợ, xoay người ngồi dậy: “Em nói cho anh, ở đây anh đừng nghĩ làm gì cả, cứ đàng hoàng đi, sau này chị đây sẽ bồi thường cho.”

Hai mắt anh sáng lên: “Bồi thường gì?”

“Còn xem thái độ của anh thế nào.”

Có ‘lời hứa’ của cô, Bạch Tuyên quả nhiên ngay ngắn lại, cô đọc sách anh đọc cùng cô, cô ngẩn ra anh cũng ngẩn cùng cô, mãi cho đến rạng sáng, mặt trời dần mọc lên từ phía đông, bên ngoài vang lên tiếng người rao bán buổi sớm, không khí vui tươi tràn lan khắp phố.

Một ngày mới lại bắt đầu.

Tám giờ Kim Thu lại ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy phát hiện Bạch Tuyên đang thò tay vào quần áo cô, thấy cô mở mắt liền luống cuống rút tay về: “Em dậy rồi à?”

“Sắc quý.” Kim Thu thân thiết kéo nhẹ tai anh, Bạch Tuyên cảm thấy khi cô đã quyết định ở cùng mình, thái độ quả là khác xa so với lúc trước.

Nhưng Kim Thu không vui vẻ được lâu, vì trong bữa trưa, họ hàng cô lần lượt biết tin, đều kéo sang đây.

Ông nội Kim Thu sinh năm người con, bác cả Kim Hỉ, bác hai Kim Phúc, bác ba Kim Lộc, người thứ tư là cha cô Kim Thọ, còn có cô nhỏ Kim Nhạc, phúc lộc thọ hỉ nhạc (phúc lộc thọ vui vẻ), thật sự là những cái tên tuy tầm thường lại rất phong nhã, kim Thu cảm thấy người đặt những cái tên này phải có trình độ rất cao.

Người đến đầu tiên là bác cả, còn đưa theo cả chị họ của Kim Thu, vừa vào cửa liền nói: “A Cửu sao lại gặp chuyện như thế chứ, ai, vậy bây giờ phải làm sao đây?”

Kim Thu không lên tiếng, gầy gầy cơm trong bát, một câu cũng không muốn nói, nhưng bác cả của cô lại không dự định buông tha chuyện này: “Tôi vừa định sang năm giới thiệu một người cho nó, nhưng người ta vừa nghe nói nó bị gì gì đó, liền lập tức từ chối rồi.”

What? Kim Thu nghi ngờ, tai mình có vấn đề rồi à, cô ngẩng đầu lên nhìn bác cả, chỉ thấy bà còn đang nói với ba cô: “Cậu trai đó tôi đã gặp rồi, không tệ đâu, điều kiện cũng rất phù hợp, đang muốn tìm một cô gái, tôi đã nói với bọn họ, A Cửu chưa từng yêu ai, tuyệt đối có khiếu làm mẹ hiền dâu thảo, ôi, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ.”

Khương Bình Bình liền không vui, Kim Thu là con gái bà, tự bà có thể thương nó: “Chị cả, sao chị có thể không biết xấu hổ nói những lời này?” Bây giờ là thời đại gì rồi, sao lại chú ý những vấn đề như vậy.

“Em dâu à, chị là vì tốt cho em thôi.” Kim Hỉ bĩu môi, “Bây giờ mọi người truyền tai nhau khắp nơi rồi.”

Sắc mặt Kim Thọ trầm xuống: “Chị cả!”

Kim Hỉ cũng không sợ ông: “Lão tứ à, không phải tôi đang lo lắng cho A Cửu sao, cậu nhìn Hiểu Quyên đi, còn nhỏ hơn A Cửu một tuổi, sang năm cũng đã kết hôn, bây giờ nó lại gặp chuyện như vậy, có ai đồng ý cưới nó đây chứ?”

Vu Hiểu Quyên là con gái của Kim Hỉ, sau khi tốt nghiệp trung học kỹ thuật liền làm y tá cho một bệnh viện nhỏ trong thị trấn, bắt đầu quen bạn trai từ khi còn học trung học cơ sở, bây giờ đã dự định kết hôn, nghe nói phòng tân hôn cũng đã chuẩn bị tốt, nhà trai làm kinh doanh, xem như có chút tiền, Kim Hỉ suốt ngày khoe khoang chuyện này khắp nơi, tiện thể hạ thấp Kim Thu.

Kim Thu buông đũa, lạnh nhạt lướt mắt qua bà: “Không làm phiền bác cả lo lắng, cho dù cháu không gả đi được, cháu vẫn sẽ ở đây báo hiếu cha mẹ.”

“A Cữu à, sao cháu nói thế với bác chứ.” Kim Hỉ không vừa lòng, do tuổi tác của Vu Hiểu Quyên và Kim Thu xấp xỉ nhau, khó tránh khỏi việc bị người so sánh qua lại. So với Vu Hiểu Quyên thi rớt cấp ba phải học trung học kỹ thuật, Kim Thu một đường tiến thẳng vào cấp ba, lên đại học, bây giờ còn có công việc trong một công ty tốt như vậy, thật vất vả mới tìm được chuyện cô không có bạn trai để hạ thấp, “Bác là vì nghĩ tốt cho cháu.”

Tâm trạng Kim Thu khá tệ, không thể tiếp tục nói chuyện cùng Kim Hỉ, cho dù là trường bối, bà cũng quá đáng ghét: “Con no rồi.”

Kim Hỉ là người dẫn đầu, sau đó mấy người bác và cô nhỏ, bao gồm cả cậu mợ, ông bà ngoại của cô, tất cả đều gọi đến nói muốn tới thăm.

Ai cũng không thích vết sẹo của mình bị vạch ra hết lần này tới lần khác, ngay cả khi Kim Thu biết không xảy ra bất kỳ chuyện gì, nhưng khi bị ánh mắt đồng tình thương hại của bọn họ nhìn, cô cũng cảm thấy trong lòng rất buồn bực, dứt khoát trốn trong phòng không ra.

Cô nhỏ của Kim Thu vừa lo lắng vừa hỏi: “Nó sẽ không nghĩ quẩn gì trong lòng chứ?”

Đương nhiên không, Bạch Tuyên cả ngày một tắc không rời cô, thỉnh thoảng nằm sấp xuống làm cô vợ nhỏ chọc Kim Thu vui vẻ, cô thật sự không có bất kỳ suy nghĩ xem thường mạng sống của mình, hướng chi vốn không có chuyện gì xảy ra cả chứ.

Cô cũng rất buồn bực vì sao tất cả mọi người đều cho rằng mình bị cưỡng, nhưng nếu cô mở miệng giải thích sẽ chỉ phí công, lời đồn thứ này vốn không thể ngừng lại được.

Trước đây trên bàn cơm cô nghe không ít lời kể của Khương Bình Bình, ai nuôi tình nhân bên ngoài, ai có con riêng, ...v...v, phỏng chừng tin tức này của cô cũng sẽ trở thành đề tài cho buổi trà chiều của mọi người thôi, cô con gái làm việc ở Hải Thành của Kim gia bị người ta bắt cóc, nghe nói còn bị gì đó, khó khăn lắm mới cứu ra được, lại nghe nói, bụng đã lớn mấy tháng rồi!

Đầu Kim Thu tự động nghĩ ra thêm mấy lời đồn có thể bị truyền đi, càng cảm thấy buồn bực.

Sớm biết như vậy đã không về đây. Cô hơi di chuyển chân, vẫn còn đau muốn chết, mấy ngày nay cô vẫn tránh đi lại, cơm nước đều do Khương Bình Bình mang vào, hôm nay cũng không ngoại lệ, bà khẽ gõ cửa, bưng mâm cơm còn nóng hổi bước vào: “Ba con giết gà nấu canh, con ăn thử đi.”

“Cảm ơn mẹ.” Trên giường Kim Thu bày một bàn ăn nhỏ, Khương Bình Bình ngồi bên cạnh muốn nói lại thôi: “A Cứu à.” Bà cân nhắc mãi, cẩn thận an ủi con gái, “Con đừng nghe bác cả nói lung tung, mẹ không vội ép con kết hôn, còn muốn giữ con lại thêm vài năm nữa.”

Kim Thu im lặng, một lát sau mới nói: “Mẹ, con sẽ không luẩn quẩn trong lòng, nhưng bây giờ con không muốn kết hôn.”

Khương Bình Bình cũng cảm nhận được, tuy tâm trạng con gái sa sút, nhưng đích xác không có suy nghĩ tìm chết, hôm nay nghe cô nói vậy, bà cũng yên tâm hơn: “Không sao, chuyện này không vội.”

Kim Thu ăn một ngụm canh, vừa nếm thử liền biết là tay nghề của ba, hàm vừa thơm vừa ngon, bên trong còn có bì lợn, mộc nhĩ, nấm hương, măng, là mùi vị cô không thể tìm thấy ở bất kỳ đâu bên ngoài, nghĩ đến cha mẹ đã lớn tuổi vẫn phải lo lắng cho mình, Kim Thu cảm thấy rất hổ thẹn, vì vậy hơi suy nghĩ, nói: “Công ty chỉ cho con nghỉ năm ngày, con cũng cần phải trở về thôi, nếu không sẽ bị đuổi mất.

Khương Bình Bình cả kinh, do dự nói: “Sức khỏe con vẫn chưa tốt lắm... nghỉ ngơi thêm vài ngày đi.”

Kim Thu dựa lên vai mẹ, nén nước mắt lại, cố gắng ra vẻ thoải mái nói: “Mẹ, con thật sự không có chuyện gì đâu, so với những người khác con đã rất may mắn rồi, con đã trốn được, không như bọn họ... đời này chưa chắc có thể trở về.”

Khương Bình Bình đương nhiên đã từng xem tin tức trên báo đài về những cô gái bị lừa bán như vậy, có người được tìm thấy, nhưng hơn phân nửa đã bị hủy cả đời, Kim Thu có thể bỏ chạy ngay từ đầu như vậy quả thực đã là vận hạnh trong bất hạnh rồi.

“Ôi, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ.” Khương Bình Bình không thể biểu đạt cảm xúc trong lòng mình, chỉ có thể nói đi nói lại nhiều lần câu này, như đang hỏi người khác, lại như đang hỏi ông trời.

Nhưng vận mệnh vốn luôn đổi thay, nếu không, sao có thể là cuộc được chứ?

Chương 25: Cuộc sống

Khương Bình Bình vừa nói chuyện xong với Kim Thu liền đến phiên Kim Thọ, ông không nhạy cảm như mẹ Kim, im lặng hút thuốc một lúc lâu, cuối cùng chỉ nói: “Đừng lo lắng, nếu ở bên ngoài không chịu được nữa thì về nhà, ba mẹ vẫn nuôi nấng con.”

Cuối cùng ông cũng không dám nhắc tới chuyện Kim Thu thật sự có bị cưỡng bức hay không, lại nghĩ rằng may mà xã hội bây giờ đã văn minh hơn, chờ thêm một đoạn thời gian nữa, mọi người tự nhiên sẽ quên đi chuyện này, vì vậy ông rất tán thành việc Kim Thu trở lại thành phố Hải, thành phố lớn tình người lạnh nhạt, chút chuyện nhỏ kia của Kim Thu thì tính là gì.

Chỉ ở đây mới bị người bàn luận.

Kim Thu thật sự không thích bị họ hàng vây xem an ủi, vì vậy quyết định đặt ngay vé tàu ngày mai, chuẩn bị trở về Thành phố Hải.

Kim Thọ cùng Khương Bình Bình tiễn cô đến nhà ga mới quay về. Nơi này cách Thành phố Hải không xa, chỉ đi không quá hai giờ xe lửa, vừa xuống xe, thứ Kim Thu nhìn thấy chính là trạm xe lửa rộng rãi sạch sẽ, người đến người đi, cảnh tượng vội vã, không ai quản chuyện thị phi của ai.

Đây chính là thành phố, bình thường cô ghét thành phố Hải lạnh lùng vô tình, giờ lại cảm thấy rất yên tĩnh, có thể thấy rõ được mọi chuyện xung quanh, không có sự chán ghét tuyệt đối, cũng không có sự yêu thích tuyệt đối.

Bởi vì lúc trước đã làm mất di động, chuyện đầu tiên Kim Thu phải làm chính là vào cửa hàng mua một chiếc mới, sau đó vào siêu thị mua thêm ít đồ, lúc này mới trở về nhà.

Còn chưa vào nhà, cô liền nhìn thấy Triệu Gia đang ngồi xổm trước cửa khóc liên tục, Kim Thu thuận miệng hỏi một câu: “Cô lại đói bụng sao?”

Triệu Gia nâng lên một đôi mắt thỏ, nhỏ giọng ‘ừm’, Kim Thu nói với Bạch Tuyên: “Trong nhà còn nhang không, đốt cho cô ấy một nén đi. Sao cô còn chưa đi đầu thai?”

“Đã qua bốn chín ngày rồi.”

Kim Thu nghe được liền thờ dài, thế nhưng đây là con đường mà cô ấy chọn, cô cũng không có ý định xen vào, có thể tiện tay giúp được thì giúp, dù sao nhang sớ cũng rất rẻ.

Bạch Tuyên dựa theo lời cô đốt cho Triệu Gia một nén nhang, sau đó vội vàng quét dọn nhà cửa, chỉ mấy ngày không người ở thôi mà cứ như đã mấy năm, anh lau bàn, lau sàn nhà, phơi ga trải giường, gấp quần áo, bận bịu đến xoay vòng vòng.

Đã thế anh còn chết sống không cho cô giúp, chỉ bảo cô ngồi trước máy tính xem phim ăn đồ ăn vặt, trong nhà có một ‘chàng Tấm’ như vậy thật sự quá hạnh phúc!

Kim Thu thấy bóng dáng bận rộn của anh, nghĩ thầm phải mua thêm cho anh vài bộ quần áo, nếu không cứ mặc đi mặc lại một bộ mãi thì sẽ rất khó coi, có điều ma có thể mặc quần áo sao? Vậy sau này sẽ là cảnh tượng cô đi kiếm tiền nuôi gia đình, anh ở nhà làm nội trợ à?

Có bạn trai ‘soái’ như vậy, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Lần về nhà này, lòng Kim Thu cũng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, vì vậy mỗi khi nhìn anh cô cảm thấy rất vui vẻ, bèn ngoắc ngoắc tay: “Lại đây.”

Bạch Tuyên vừa phơ xong chân, vội vàng chạy tới làm nũng: “Vợ!”

“Ngoan.” Kim Thu hôn một cái lên trán anh, càng nhìn càng thấy thích, sao anh lại đẹp trai như vậy nhỉ, môi hồng răng trắng, chỉ nhìn thôi cũng đủ làm người ta cảm thấy vui vẻ.

“Oa, vợ à em hôn anh!” Được Kim Thu lần đầu tiên cho một cái hôn, Bạch Tuyên vô cùng vui sướng, quần quít lấy cô không buông, “Bồi thường bồi thường.”

Kim Thu giả vờ kinh ngạc: “Không phải đã bồi thường cho anh rồi sao?”

“Cái gì?” Mặt anh lộ rõ vẻ thất vọng, “Không còn gì khác sao?”

Kim Thu rất thích trêu chọc anh, cảm thấy vô cùng thú vị: “Người ta hẹn hò, đều chỉ đi xem phim, đi dạo phố, vì sao anh cứ muốn chạy lên giường chơi thế nhỉ?”

Bạch Tuyên ôm cô, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào được gần gũi với cô: “Bọn họ không muốn lên giường với em sao? Tên cảnh sát kia cùng bạn học gì đó của em đấy.”

Kim Thu hơi suy nghĩ, lúc cô và Đỗ Thiên Trạch hẹn hò vẫn còn rất trong sáng, chỉ là nắm tay nhau đi dạo phố, hay đôi lúc anh sẽ mua đồ ăn vặt cho cô, khi ấy cũng rất vui vẻ, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện xông lên giường: “Anh cho rằng ai cũng như anh sao?”

“Hừ.” Bạch Tuyên không phản đối, “Bọn họ chỉ không nói mà thôi, anh rất thành thật.”

Kim Thu buồn cười: “Nói lung tung.”

“Hẹn em ra ngoài chơi chỉ là thủ đoạn, mục đích cuối cùng nhất định là lên giường.” Bạch Tuyên chắc như đinh đóng cột, “Đàn ông đều nghĩ như vậy cả.”

Đương nhiên Kim Thu biết điểm này, nhưng cô vẫn thích trêu anh: “Thì ra anh cũng có mục đích này à?”

“Là một phần thôi,” Bạch Tuyên không phủ nhận, chỉ nhấn mạnh thêm, “Có thể a a á á với em, tất nhiên là anh sẽ cực kì vui vẻ, nhưng như này cũng đã rất vui rồi.” Anh hôn cô một cái, “Dù sao anh cũng đồng ý với em, chỉ cần em không muốn, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Lúc này, ánh mắt trời chiếu qua cửa sổ vào phòng, dát một lớp viền vàng lên khuôn mặt dịu dàng của anh, càng trở nên không giống người cõi trần, Kim Thu hơi hoảng hốt, nhẹ nhàng vỗ về hai gò má anh hỏi: “Anh... có thể phơi nắng không?”

“Anh không phải ma, đương nhiên có thể phơi nắng.” Anh biếng nhác duỗi tứ chi như một chú mèo ngủ gật, “Thật ấm áp, mùa hè sắp qua rồi đúng không?”

Kim Thu nghĩ, trong lúc vô tình không để ý, tên này thế nhưng đã đi theo cô hai, ba tháng rồi, khoảng thời gian gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, thời gian thấm thoát trôi đi rất nhanh.

“Đúng vậy,” cô nói theo anh, “Mùa hè sắp qua rồi.”

Xuân đi thu đến, bốn mùa luân phiên thay đổi, người và vật không ngừng biến hóa, bao gồm cả cô.

“Vợ, em thích mùa thu không?”

“Thích chứ, em sinh vào mùa thu mà.”

“Tháng chín thu vàng, hoa quế tỏa hương (1), đúng không?”

Câu gốc: Kim thu cửu nguyệt, đan quế phiêu hương

“Anh có thể đừng nói như đang ở buổi giới thiệu lễ khai mạc đại hội thể dục thể thao được không?”

Vệ Thiên Hành cho cô thời gian nghỉ nửa tháng, không thể không nói hẳn rất hào phóng, Kim Thu cũng mượn cơ hội này nghỉ ngơi một chút, khoảng một năm trước, trừ nghỉ đông ra cô cũng không có thời gian nghỉ ngơi nào khác, vì vậy lúc này vừa hay có thể điều chỉnh lại tâm trạng một chút.

Đổi điện thoại mới, lại đi mua quần áo, giày, túi xách, dạo phố, tiêu tiền thật sự là một phương thức thư giãn rất hiệu quả, hơn nữa nhìn như Kim Thu đi dạo phố một mình, thế nhưng thực tế sau lưng cô còn có một tên sắc lang đang liên tục bày mưu tính kế.

Ví dụ như trong cửa hàng quần áo, nội y cô chọn mua đều theo xu hướng thiếu nữ, màu sắc thiên về mềm mại lịch sự, cuối cùng Bạch Tuyên không ngừng lái nhái: “Vợ ơi bộ màu tím này rất đẹp!”

Đó là nội y dùng để gia tăng tình thú được không hả? Kim Thu nhìn vài lần, nhân viên bán hàng lập tức phát hiện, thân thiết dễ gần nói:

“Bộ nội y này chúng tôi bán rất chạy, cô có muốn thử một chút hay không?”

Cô không hề muốn mặc loại nội y trong suốt vừa nhìn liền sẽ tùy thời tùy chỗ câu dẫn đàn ông kia đâu! Kim Thu từ chối, Bạch Tuyên lại cố gắng thôi thúc: “Bộ màu đen này cũng rất đẹp mắt, đừng mua màu trắng, quá đơn giản.”

Nếu không vì đang ở trước mặt người khác, cô thật muốn mắng lớn một câu ‘Là anh mặc hay em mặc’ — Cuối cùng, cô mua một bộ màu hồng, một bộ tím sẫm, một bộ màu đen.

Do cô quá mềm lòng thôi, Kim Thu tự an ủi, chứ không phải vì anh mới mua.

Cô mua một đôi tất chân, còn mua thêm son môi, phấn hồng, chì kẻ mắt, Kim Thu đã trải qua khó khăn một lần, khi ấy ngoại trừ cảm giác tiếc nuối, cô còn cảm thấy nên tốt với bản thân một chút.

Không người nào biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, nếu bản thân không yêu bản thân, còn muốn ai đến yêu đây?

Sau đó khi đi ngang qua khu vực trang phục nam, cô chọn mua cho anh một bộ quần áo thể thao, tuy cô thích đàn ông mặc sơ mi trắng nhất, nhưng khi nằm trên giường thật sự rất kỳ quặc, còn đồ lót cô không thể không biết xấu hổ mà vào mua, chỉ đành phải che mặt đi lướt qua.

Cô đã tiêu hết một số tiền lớn, sau đó nghĩ thầm, hai ngày nữa mau quay lại công ty, nếu không tháng sau cô sẽ phải ăn mì mà sống.

Bạn trai tuy làm người ta cảm thấy an toàn, nhưng công việc quan trọng hơn, bởi vì chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ có thành quả.

Khi về nhà cô nhìn thấy có chó hoang mèo hoang đang lục thùng rác trong khu nhà, da lông chúng dơ bẩn hỗn độn, gầy trơ cả xương, thực sự rất đáng thương. Kim Thu dừng chân nhìn một lúc lâu, sau đó đến siêu thị mua mấy cái mâm, buổi tối trộn cơm thừa với canh thừa, bung xuống lầu, cô đặt mâm ở nơi ít ai chú ý, rồi lập tức quay người rời đi.

Đi được nửa đường cô bèn quay lại nhìn, liền thấy vài chú chó hoang cẩn thận đến gần, ngửi một lúc không thấy có gì khác thường mới bắt đầu ăn.

Không biết vì sao, so với trước đây cô càng thêm trắc ẩn, có lẽ vì cảm thấy mạng sống rất khó giữ, rất yếu ớt, mỏng manh.

“Em còn tưởng mình đã trở lại như trước.” Cô kinh ngạc nói với Bạch Tuyên, “Bây giờ mới biết thì ra là không, không phải cứ là màn đêm thì sẽ cho ta ác mộng, đôi khi nó sẽ vô tình làm cho ta thay đổi.”

Bạch Tuyên dịu dàng nói: “Nạn lớn không chết thì sau này sẽ gặp nhiều may mắn, chắc chắn những ngày tháng sau sẽ thuận buồm xuôi gió, không có buồn phiền.”

“Dẻo miệng thật đấy.” Kim Thu không nhịn được cười, cô nghĩ, mình có thể nhanh chóng trở lại bình thường như vậy chủ yếu nhờ vào anh, là anh đã làm bạn chăm sóc cô, cho cô cảm giác an toàn, không đến mức bị ác mộng dọa tỉnh.

Thật kỳ lạ, một người thích giở trò làm nũng như anh, sao có thể cho cô cảm giác an toàn được nhỉ? Kim Thu hoàn toàn không nghĩ ra.

“Ngọt sao, vậy thơm cái được không?”

Nụ hôn dài kết thúc, anh ôm cô ngã vào trên giường, cắn vành tai cô: “Quần áo mới mua, em mặc thử cho anh xem một chút nhé?”

“Phải giặt sạch mới mặc được.” Kim Thu không chịu, cảm thấy hơi hối hận, “Một thời lấy lửng, lại bị hủy hoại chỉ trong một ngày.” Quần áo cô mặc luôn rất bảo thủ, nội y màu trắng cùng màu da mãi mãi chiếm đa số, cô cảm thấy mỗi khi bên trong chiếc áo sơ mi trắng mặc nội y màu sắc màu mè, cả người liền khó chịu.

Anh không nhịn được cười: “Ngoài anh ra không ai nhìn thấy đâu, da em trắng, mặc nội y màu nhạt thì sẽ quá đơn điệu.” Anh nói rất có lý, những cô gái màu da hơi vàng, khi mặc nội y màu trắng mới có thể xinh đẹp như những cô nàng trong tạp chí playboy.

Kim Thu cùng anh mặt đối mặt, thỉnh thoảng anh sẽ vuốt ve cánh tay và bắp đùi cô, nếu là người khác, cô nhất định sẽ tức giận hất ra, nhưng anh không phải, ban đầu cô không chấp nhận, thế nhưng bây giờ lại cảm thấy dáng vẻ kia của anh thật sự rất đáng yêu, vô cùng trẻ con.

Cô suy nghĩ một chút, hỏi: “Anh sẽ không cảm thấy em quá vô vị chứ?” Cô luôn thấy rằng khi hẹn hò với Đỗ Thiên Trạch mình quá bị động, anh sắp xếp bất kỳ cuộc hẹn nào, cô cũng đều nói được, nếu anh có việc không thể tới, cô từ trước đến giờ cũng không oán trách, không nổi nóng, không ghen tuông, lúc đó cô cảm thấy mình rất ngoan ngoãn, không hiểu vì sao mình biểu hiện tốt như vậy, anh vẫn sẽ lựa chọn chia tay.

Nhưng bây giờ suy nghĩ lại, cũng không phải không có lý do, có lẽ do cô quá mức vô vị, thời đại học mỗi khi rảnh rỗi, cô thà rằng đến viện bảo tàng xem khủng long hóa thạch, cũng không thích đi ra ngoài hát Karaoke với bạn bè.

Không thú vị, khó trách đám nam sinh sẽ cảm thấy phiền chán.

Bạch Tuyên nằm nhoài trên gối đầu cô, nghiêng người qua cười:
“Vậy chúng ta làm vài chuyện thú vị đi?”

“Ví dụ như?”

“Em không chịu thay cho anh xem, vậy anh mặc quần áo mới cho em xem là được.” Anh oai phong lẫm liệt ngồi dậy cởi quần áo, còn nhớ tối hôm đó vẫn chưa nhìn được rõ ràng, lại chưa qua được điểm mấu chốt trong lòng, hôm nay vẫn là lần đầu tiên Kim Thu tỉ mỉ quan sát vóc người anh.

Hình dung một cách đơn giản rằng, tốt đến mức không còn lời nào để nói. Nhắc đến cũng thật kỳ lạ, thời đại học nhìn mấy nam sinh chơi bóng lộ nửa người trên, lúc đó cô chỉ cảm thấy toàn thân bọn họ đầy mồ hôi, vóc người cho dù tốt cũng chẳng đáng nhìn.

Hôm nay sao lại cảm thấy tim đập nhanh như vậy nhỉ? Chỉ mới xuất thần một chút, anh đã cởi xong quần, lăn một vòng liền đem cô ôm vào lòng, để cô gối đầu lên ngực mình.

Cô nghe thấy tiếng tim đập ‘thình thịch’, cười: “Không mặc quần áo mới sao?”

“Không thể thoải mái được như thế này.” Anh ôm cô chặt chẽ, dán vào tai cô hỏi nhỏ, “Thích không?”

Kim Thu khẽ cười: “Ôm chặt thêm chút nữa đi.”

Chỉ cần thật lòng yêu nhau, chỉ cần ôm nhau chặt sát như vậy, cũng đã đủ lãng mạn hạnh phúc, cần gì ngày lành cảnh đẹp, trăng tròn hoa thắm chứ?

Chương 26: Đi công tác

Khi Kim Thu đi làm, Vệ Thiên Hành hơi bất ngờ: “Không phải đã cho cô nghỉ ngơi thêm mấy ngày sao?”

“Tôi đã ổn rồi.” Kim Thu khẽ khom người, cười nhàn nhạt, “Cảm ơn Vệ tổng quan tâm.” Cô không biết chuyện Vệ Thiên Hành cũng đã từng sai người đi tìm cô, hẳn cũng không có ý định nói nhiều về chuyện này, nhìn cô thật sự không có gì đáng ngại liền yên lòng, dặn dò công việc cho cô.

Khi đã tập trung làm việc, những chuyện ngổn ngang kia cũng sẽ không còn quanh quẩn trong đầu, cô phát hiện một tin tốt, Lam Như Vân thăng chức, vì vậy buổi trưa lúc ăn cơm bèn vội vàng đi chúc mừng chị ấy.

Lam Như Vân không hề biết nguyên nhân cô xin nghỉ, cười khanh khách mời cô ăn cơm, hiển nhiên gần đây tình cảm với Vệ Thiên Hành không tệ, chị ấy cũng không nể mưa thất thường, Kim Thu âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cô nghe Lam Như Vân nói: “Trước đây em đã từng đi công tác chưa, nhưng dù thế nào cũng tuyệt đối đừng quên mang theo vài bộ nội y, đến lúc đó không có thời gian để giặt đâu.”

Đúng rồi, Kim Thu vừa nhớ ra, trong lịch trình của cô còn viết thứ sáu tuần này phải đi công tác với Vệ Thiên Hành, buổi sáng vừa đặt vé máy bay và khách sạn, cô đã quên không tính mình vào.

Chẳng lẽ phải để Bạch Tuyên ở nhà một mình? Kim Thu rất lo lắng,

sau khi về nhà liền liên tục dặn dò anh: “Nếu thấy tên đạo sĩ thối kia quay lại, anh tuyệt đối đừng làm anh hùng cứu mỹ nhân mà để lộ bản thân đấy.”

Cô hơi không yên lòng với Triệu Gia, không vì lý do gì cả, chỉ là giác quan thứ sáu của phụ nữ mà thôi.

Bạch Tuyên gối đầu lên đùi cô, tùy ý để cô vuốt ve mình như đang âu yếm thú cưng, hoàn toàn không nghe lọt bất cứ lời nào của cô, chỉ tiếc nuối nói: “Nếu anh là yêu quái thì tốt rồi, nằm xuống liền hiện nguyên hình để em vuốt lông cho anh.”

“Thì ra không chỉ mình em có ảo giác là mình đang nuôi một chú chó sao?” Kim Thu còn tưởng rằng chỉ mình cô mới có loại ảo giác như đang nuôi thú cưng này thôi chứ.

Bạch Tuyên then thùng nói: “Đừng như vậy, nhân thú khẩu vị quá nặng.”

“...” Kim Thu im lặng, sờ lưng anh, anh thoải mái ngâm khế, “Thật sự thoải mái đến thế sao? Anh thuộc giống chó à?”

Bạch Tuyên trở mình, chứng minh cho cô xem rốt cuộc thoải mái bao nhiêu: “Vuốt sang chỗ khác được không?”

Kim Thu cười híp mắt không chịu thả ra: “Nói chuyện chút đã, ban ngày ở nhà anh làm những gì?”

Bạch Tuyên hơi dịch người, bắt đầu nghiêm túc nhớ lại: “Quét nhà một chút, xuống dưới lầu học trộm thêm một món canh, cùng Triệu Gia, ạch.... nói chuyện một lúc.” Làm quý vậy rất cô đơn, mọi ngày Bạch Tuyên không có ai để tán gẫu nói chuyện, Triệu Gia lại càng thảm hơn, vì vậy trong khi chờ Kim Thu về, anh đôi lúc sẽ đi bộ cùng

Triệu Gia, từ lầu trên xuống lầu, xuyên qua cửa nhà người ta hóng chuyện.

“Hai người thân thiết quá nhỉ?” Kim Thu dựa lưng trên sofa, cười mỉm nhìn anh.

Bạch Tuyên vui sướng: “Vợ, em lại ghen rồi sao?” Anh nắm nghĩa ngón tay cô, “Nếu em không vui, sau này anh không ra khỏi cửa nữa.”

“Anh xem mình là tiểu thư khuê các sao, cửa lớn không ra cửa sau không bước à?” Kim Thu chọc nhẹ vào lồng ngực anh, “Sao em lại dễ giận như vậy chứ, chỉ là em phải đi công tác mấy ngày, không muốn sau khi trở về lại nhìn thấy anh có chuyện gì đâu.”

Bạch Tuyên nói: “Đừng lo lắng, từ khi tên đạo sĩ kia đến, anh đã bảo Triệu Gia chớ đi chọc bà mẹ chồng tầng dưới, đúng rồi, người phụ nữ đó hình như muốn ly hôn, đang giành quyền nuôi con, bà mẹ chồng kia lại không chịu, từ sáng đến tối cứ cãi lộn không ngừng.”

Mấy chuyện ngồi lê đôi mách này, anh thật sự rất giống mấy bác gái trong công viên, xem ra bình thường hóng trò vui không ít đây. Kim Thu đau lòng anh ngày thường ở nhà một mình cô đơn, cũng chẳng muốn quan tâm đến chuyện Triệu Gia nữa: “Không cho phép vượt rào đấy.”

“Vợ!” Anh giả vờ tức giận, “Em cho rằng ai anh cũng trêu vào sao?”

Kim Thu hoàn toàn phục anh, sao anh có thể nghĩ ra được từ ‘trêu vào’ này nhỉ: “Anh đã học qua môn Ngữ Văn chưa, sao suốt ngày dùng từ linh tinh thế?”

Anh kéo tay cô cời dây lưng, Kim Thu không tránh né: “Sao anh có

thể không biết xấu hổ như thế hả?” Cô vừa nói, trong tay đã có thêm thứ gì đó, cô hơi luống cuống: “Em không biết.”

“Cứ xem như đang chơi đồ chơi là được rồi.” Bạch Tuyên làm nũng, Kim Thu dùng đầu ngón tay ấn nhẹ, sau đó nhìn anh, Bạch Tuyên xấu hổ nhắc nhở cô: “Vợ, còn cách hai lớp vải đó.”

Kim Thu vô cùng ngượng ngùng: “Em không biết thật mà.” Kim Thu chỉ mới nghe nói qua, chưa thật sự quan sát kỹ càng, chuyện này cô không làm được.

Bạch Tuyên hôn ngón tay cô: “Không sao cả.” sau đó nghiêm túc nói, “Dù vợ không biết, anh cũng vẫn thích em.”

Hôm sau tỉnh dậy, Kim Thu ăn bữa sáng anh đã làm xong, chuẩn bị ra sân bay, Bạch Tuyên luyến tiếc nhìn cô, ôm eo cô, lòng Kim Thu mềm xuống: “Hay là anh đi cùng em luôn đi.”

“Không sao.” Anh rầu rĩ, “Anh sẽ ở lại trông nhà.” Anh hôn cô thêm hai lần, “Vợ, em phải nghĩ đến anh, không được lại đi hẹn hò với người khác.”

“Em còn có khí tiết hơn anh đấy.” Nhớ đến chuyện tối qua anh không biết xấu hổ bảo cô làm, Kim Thu liền giận không có chỗ phát tiết, ‘ầm’ một tiếng đóng cửa lại.

Bạch Tuyên nhìn cô rời khỏi, cảm thấy trong nhà ngay lập tức trở nên lạnh lẽo, anh quét dọn một lúc, giặt những thứ cần giặt, phơi những thứ cần phơi, ngay lúc anh chuẩn bị dọn dẹp giường đệm, phát hiện trên gối có một cái hộp, phía trên dán một tờ giấy ghi chú:

‘Em muốn giám thị tất cả những việc anh làm!’

Anh mở ra xem, trong nháy mắt trở nên vui vẻ, đó là một chiếc di động cùng loại với chiếc của Kim Thu, của cô là màu trắng, chiếc này màu đen, anh mở lên xem, trong di động đã lưu số của cô, bên trong nhét thêm tờ giấy, viết một tài khoản và mật mã QQ mới, cùng với mật mã wifi trong nhà.

Chỉ có điều sau khi cô rời đi, anh không thể giống người bình thường như khi ở cạnh cô, phạm vi Bạch Tuyên có thể hoạt động chỉ gói gọn trong căn nhà này, vừa ra khỏi cửa, trừ phi có Kim Thu bên cạnh, nếu không anh sẽ không khác gì những hồn ma bình thường, vì vậy anh không thể mang di động ra khỏi nhà — Kim Thu không biết điều này, nhưng vì lá bùa của thím Hồng, Triệu Gia cũng không thể bước vào đây, anh muốn dùng di động thì chỉ có thể về nhà, vì vậy cô vô tình đã đạt được mục đích của mình.

Nhưng cô đã tính sai một điểm, đó chính là trước đây Bạch Tuyên chưa từng dùng điện thoại, từ khi ở bên cạnh cô nhìn mới biết đôi chút, vì vậy khi anh gửi tin nhắn đến, thời gian muộn hơn không ít so với Kim Thu dự đoán.

Bạch Tuyên: ~\(\cong \nabla \cong)/\sim Vợ!

Lúc nhận được tin nhắn này, Kim Thu đang ngồi ở khoang chờ sân bay, chuyến bay khởi hành buổi tối, bọn họ đang uống cà phê tán gẫu trong khi chờ, cô đang làm một bản ghi chép theo như Vệ Thiên Hành dặn dò, đột nhiên nhận được tin nhắn này, không nhịn được mỉm cười, Vệ Thiên Hành thấy nụ cười tươi tắn của cô, không khỏi ngân ra: “Sao vậy, sao vui vẻ thế?”

“Không có chuyện gì.” Kim Thu vội vàng thu lại di động, Lam Như Vân cười duyên nói một câu: “Tin nhắn của bạn trai à?”

Kim Thu không phủ nhận, lại nhắn về cho anh một tin:

Kim Thu: Ngoan~

Bạch Tuyên trả lời rất nhanh, dường như bất kỳ lúc nào cũng đang chờ đợi: “*Lăn lăn*, Vợ à vợ à, anh rất nhớ em.”

“.....” Kim Thu nhấn lại sáu dấu chấm, nếu cô nhớ không lầm, bọn họ vừa tách nhau chỉ mới mấy giờ đúng không nhỉ? Thật sự là một tên dính người.

Lòng cô oán trách như vậy, rồi lại không tự chủ được cảm thấy ngọt ngào.

Kết quả của cuộc trò chuyện này là, trên đường đi cô liên tục bật cười, Lam Như Vân ngồi bên cạnh, không nhịn được hỏi: “Có chuyện gì buồn cười thế?”

Kim Thu nhịn cười, nhẹ nhàng nói với Lam Như Vân: “Nhà em nuôi một giống chó chỉ biết nhắn tin.”

Lam Như Vân nhớ tới hôm đó trong điện thoại, Kim Thu cũng nói như vậy, cuối cùng đối phương trả về một câu “Chủ nhân, mau tới sờ anh.”, ký ức ấy cho tới bây giờ vẫn chưa thể phai, vì vậy cười nói: “Bạn trai em thật đáng yêu.”

“Rất dính người.” Kim Thu thừa nhận, lại không nhịn được hé miệng cười, “Cứ như nuôi thú cưng ấy.”

“Em thích loại hình này à?” Lam Như Vân vẫn nghĩ rằng Vệ Thiên Hành mới là đối tượng mà các cô gái nhỏ yêu thích, không ngờ Kim Thu không thích tổng giám đốc tà mị quyến rũ, mà là trung khuyển đáng yêu, “Có hình không?”

Kim Thu lắc đầu: “Không chụp, em muốn giấu trong nhà.”

“Quý báu đến vậy à?” Lam Như Vân kinh ngạc, cười cô, “Xem ra thật sự rất thích nhì.”

Kim Thu mỉm cười, sâu xa nói: “Kẹo ngọt của người, thuốc độc của tôi.” Tuy rằng Vệ Thiên Hành trong mắt Lam Như Vân chỗ nào cũng tốt, nhưng trong mắt cô, hẳn chỉ là trung tâm của scandal, cô xem như thấy rõ, đi theo Vệ Thiên Hành, mãi mãi sẽ không thiếu mấy scandal tin đồn, không biết bây giờ hai chị em họ Quách ra sao, nhìn dáng vẻ này của Lam Như Vân, hẳn tám phần mười là không biết Vệ Thiên Hành đã sơ ý ngủ với một thiếu nữ trong sáng rồi.

Cô cũng cảm thấy rất khó hiểu, một người sao có thể đồng thời ôm nhiều ‘người bầu bạn’ đến vậy, trái tim chỉ nhỏ như thế, khi đã đặt một người vào, sao có thể còn những vị trí dành cho người khác?

Vì Vệ Thiên Hành giàu nứt đổ đổ vách, khách sạn đương nhiên cũng là hạng nhất, căn phòng tốt nhất đương nhiên là dành cho hắn, lại còn xếp quản lý riêng và đầu bếp, phòng của Ngải Địch ngay bên cạnh hắn, mà Kim Thu cùng Lam Như Vân chỉ có thể ở phòng đơn dưới lầu, thế nhưng đương nhiên nó cũng đã vô cùng xa hoa.

Kim Thu sắp xếp lịch trình ngày mai, mấy giờ đến mấy giờ dự họp, mấy giờ đến mấy giờ đi thị sát, ăn uống ngủ nghỉ trên đường đều do cô sắp xếp, chức vị thư ký, thực tế không khác gì một đại nha hoàn, lúc nào cũng phải nhớ thói quen ăn uống của mọi người, ví dụ như người nào dị ứng với hải sản, lại ví dụ như Vệ Thiên Hành không ăn cay, Lam Như Vân chỉ uống rượu đỏ.

Đặc sắc nhất là, Vệ Thiên Hành chỉ ưa chuộng Porsche, một dãy xe của hắn đều theo thương hiệu này, làm Kim Thu hoài nghi sâu sắc rằng hẳn phải chẳng là một bộ phận trong tổ chức xã hội đen nào đó.

Sự cố gắng của cô được đoàn người đi cùng lần công tác này khích lệ, liên tục tán thưởng: “Thư ký của Vệ tổng làm việc thật sự không tệ.”

Cô thấy Vệ Thiên Hành cười khế: “Tuy trẻ tuổi, nhưng làm việc rất chu đáo.”

“Mọi người quá khen.” Kim Thu vội vàng khiêm tốn, “Là Vệ tổng chỉ dạy tốt.” Cô ngồi ở vị trí cuối bàn, cố gắng làm một người trong suốt, nhìn Lam Như Vân nói chuyện vui vẻ, khuấy động bầu không khí của cả bàn tiệc.

Làm mỹ nữ, Lam Như Vân đương nhiên được mời rượu không ít, dù tửu lượng của chị ấy hơn người, mặt cũng vẫn hơi ửng đỏ, vẻ say rượu lộ rõ, càng thêm quyến rũ động lòng người, làm những người đàn ông ở đây đều thăm nhìn trộm.

“Kim tiểu thư uống một chén.” Bên cạnh có một quản lý mời rượu cô, Kim Thu vội nói: “Chút nữa tôi còn việc phải làm, không thể uống rượu.”

Người quản lý kia cười ha ha: “Đã muộn thế này rồi, Vệ tổng còn có thể dặn dò cô làm gì?” Trong lời nói có rất nhiều ám chỉ, mọi người ngầm hiểu, đều cười ám muội, còn nói: “Chuyện đó nói không chừng uống rượu sẽ càng tốt hơn, mọi người thấy đúng không?”

Vệ Thiên Hành nhìn bọn họ một chút, giải quyết dứt khoát: “Cô ấy còn phải làm báo cáo cho cuộc họp hôm nay.”

Kim Thu cảm kích nhìn hẩn, làm báo cáo hội nghị cái gì, cũng không phải ngày mai phải nộp ngay, thế nhưng cô vẫn cảm kích hẩn vì đã giải vây cho mình.

Lam Như Vân uống say như chết, Kim Thu đỡ chị ta về khách sạn, Vệ Thiên Hành thấy cô bạn trước bạn sau giúp Lam Như Vân đắp chăn rót nước, hơi nhíu mày: “Cô là thư ký của tôi.”

“Chị Lam là bạn tôi.” Kim Thu nhận ra Vệ Thiên Hành không trở về phòng, hơi bất ngờ, chẳng lẽ hấn muốn qua đêm ở phòng Lam Như Vân, nhưng Lam Như Vân đã say thành như vậy, nếu làm thế thật sự là quân tử sao?

Vệ Thiên Hành lại nhíu mày: “Cô đúng là quá tốt bụng.” Lúc trước khi thăng chức cho cô, Lam Như Vân không ít lần thăm dò đầu đuôi sự việc trước mặt hấn, may mà hấn không nhiều lời nửa chữ, nếu không bằng thủ đoạn của Lam Như Vân, cô làm sao có thể ở lại công ty?

Nhớ lúc đầu hấn điều Lam Như Vân đi, một là vì thấy cô ấy có tiềm lực, làm trợ lý rất lãng phí, hai là vì thấy cô ấy quá khôn khéo giỏi giang, nếu để bên người mà không thể khống chế tốt, quá nguy hiểm.

Tuy Quách Quỳnh cũng tranh cường háo thắng, nhưng dù sao cũng không đi theo bên cạnh hấn mỗi ngày, chuyện rõ chuyện không, nhưng Lam Như Vân không như vậy, nếu cô ấy muốn bày trò gì, e rằng sẽ khó lòng phòng bị, dự vọng khống chế của hấn rất mạnh, không thích có chuyện thoát khỏi sự khống chế của mình, dù chỉ là một khả năng nhỏ.

Chỉ có Kim Thu khá ngoan ngoãn, hấn càng thêm thỏa mãn với cô: “Xong việc thì tới chỗ tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Trễ như vậy rồi mà vẫn còn việc gì nữa sao? Kim Thu nói thềm trong lòng một tiếng, vẫn đồng ý: “Được rồi.”

Chương 27: Quách Đình

Sau khi bố trí ổn thỏa cho Lam Như Vân, Kim Thu lên lầu tìm Vệ Thiên Hành, hắn đang ngồi trong phòng khách nghe nhạc, bởi vì vừa tắm xong, hắn chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm rộng rãi, có thể thoang thoáng thấy được cơ ngực màu đồng cổ, Kim Thu bị dáng vẻ không chinh tề của hắn dọa hết hồn, nhưng khi nhớ đến hôm đó hắn cũng chỉ quấn một chiếc khăn tắm, tâm trạng cô liền bình tĩnh lại.

“Vệ tổng?”

“Ngồi đi.” Vệ Thiên Hành cầm một chai rượu đỏ, bắt chéo chân ngồi trên sofa, dáng vẻ rất nhàn nhã thoải mái, vài giọt nước còn đọng lại trên tóc hắn tí tách chảy xuôi.

Kim Thu tìm một cái ghế ngồi xuống: “Ngài có dặn dò gì sao?”

Đôi mắt thâm thúy của Vệ Thiên Hành nhìn cô: “Tôi có vài thứ muốn cho cô xem.” Hắn gõ vài phím trên chiếc laptop trước mặt, sau đó xoay màn hình về phía cô, để Kim Thu nhìn rõ phần tin tức hắn vừa mở ra.

Nội dung không nhiều, chỉ có ít ỏi vài câu, nói về một nơi nào đó dưới sự giúp sức của lực lượng cảnh sát đã thành công bắt được vài phần tử tội phạm, giải cứu được rất nhiều thiếu nữ bị lừa bán, Kim Thu cảm thấy mũi hơi chua: “A, được cứu ra rồi.”

“Chỉ là một phần nhỏ.” Vệ Thiên Hành nhẹ nhàng thờ dài, “Có người không chịu trở về, có người thì không ai tới đón...”

Kim Thu khó có thể khống chế cảm xúc, che miệng rơi lệ, thiếu chút nữa, cô đã trở thành bọn họ, chỉ thiếu chút nữa thôi, bây giờ khi nhìn thấy họ bị hủy cả đời, trong lòng khó tránh khỏi thương xót.

Vệ Thiên Hành quan tâm nghiêng đầu, không nhìn dáng vẻ thất thố của cô, trong lòng cảm thấy hơi buồn cười, công phu tu luyện của cô thư ký nhỏ này thực sự chẳng đến nơi đến chốn, cũng đúng, dù sao cũng mới vừa bước vào giang hồ lăn lộn chưa lâu, có điều phần lòng dạ thẳng thắn này, vẫn làm hấn hiểu ý nở nụ cười.

Hấn giật một tờ khăn giấy đưa cho cô, giọng nói mềm mại: “Cho cô xem không phải để cô khóc.”

Kim Thu vội vàng lau nước mắt: “Cảm ơn Vệ tổng.”

Vệ Thiên Hành nhẹ nhàng cười: “Được rồi, đi rửa mặt đi, nếu không người ta sẽ tưởng rằng tôi bắt nạt cô mất.”

-----?? ?-----

Kim Thu về phòng tắm rửa sạch sẽ, lúc ra liền phát hiện QQ hiển thị khung chat, trải qua một ngày nỗ lực, rốt cuộc Bạch Tuyên đã học được cách dùng QQ, nhưng anh đã đổi tên tổng cộng bảy, tám lần, từ ‘Chồng của vợ’ đến ‘Vợ ơi cầu vuốt lông’, cuối cùng quyết định thành ‘Bạch Bạch nhà Thu Thu’, khiến cô cười đến đau cả bụng.

Bạch Bạch nhà Thu Thu: [Tò ra đáng yêu] Vợ à em ngủ chưa?

Hu hu, vợ không nói chúc ngủ ngon với anh, người ta muốn *moa moa* mà.

Vợ, anh kể chuyện cho em trước khi ngủ nhé, hôm nay đôi đồng tính lâu trên nhà chúng ta cãi nhau, người nhà tên ‘chồng’ kia bắt anh ta

về nhà xem mắt, người còn lại nói cái gì mà ‘chúng ta vẫn nên chia tay đi thì hơn, là vì em bẻ cong anh’, sau đó hai người ầm ĩ lên, người kia còn nói hấn muốn học Nam Khang nhảy cầu, để ‘chồng’ đến nhận thi thể.

Áp lực mà các cặp đồng tính luyến ái phải chịu đựng hấn còn nhiều hơn so với những đôi tình nhân bình thường, muốn bên nhau đến cuối cùng nhất định phải trả giá nhiều hơn, Kim Thu thở dài, hỏi anh.

Kim Thu: Sau đó thì sao?

Bạch Bạch nhà Thu Thu: [Ôm chằm] Oa oa vợ, em vẫn chưa ngủ sao?

Kim Thu: Nếu không thì bây giờ em đang nói mơ với anh à?

Bạch Bạch nhà Thu Thu: Vợ à, anh rất nhớ em [gào khóc]

Kim Thu: [Xoa đầu] Ngoan ngoan trông nhà, ngày mốt em sẽ về.

Bạch Bạch nhà Thu Thu: [Khóc lớn] Vợ ơi lần sau em mang anh theo đi, em không ở đây anh sắp biến thành tro bụi, hồn phi phách tán rồi.

Kim Thu bị dọa nhảy dựng: Nghiêm trọng vậy sao?

Bạch Bạch nhà Thu Thu: ... Sắp rồi. QAQ

Kim Thu: Ngoan, chăm sóc thật tốt bản thân, được không?

Bạch Bạch nhà Thu Thu: Được rồi mà.

Xuyên thấu qua mấy dòng chữ, nỗi tủi thân cùng nhớ nhung của anh thật giống như đang hiện ra ngay trước mắt cô, Kim Thu cũng rất

nhớ anh, lúc trước sớm chiều ở chung nên không cảm giác được, bây giờ lại khác, chỉ mới xa nhau một buổi tối, cô liền cảm thấy vô cùng nhớ anh.

Đây là chuyện trước đây chưa từng xảy ra.

Kim Thu cảm thấy hai gò má nóng lên: Em cũng nhớ anh.

Nói xong liền cảm thấy ngại, bèn nhanh chóng bổ sung thêm một câu.

Kim Thu: Anh đang làm gì vậy?

Bạch Tuyên thành thật trả lời: Nằm trên giường em, đắp chăn của em, đọc tiểu thuyết của em.

Kim Thu: Đừng làm bẩn ga trải giường của em! Mới vừa thay đấy!

Bạch Tuyên u oán trả lời: Vợ à, quần áo của em anh đã giặt sạch cả rồi, QAQ, sớm biết vậy đã giữ thêm mấy hôm nữa, hu hu chúng nó đã không còn lực hấp dẫn với anh rồi!

Kim Thu hoàn toàn im lặng, dờn dề tài: Đôi tình nhân anh vừa nói thế nào rồi, chia tay rồi sao?

Bạch Bạch nhà Thu Thu: Vợ chồng mà, đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành, bọn họ *xấu hổ* một lần liền hòa nhau rồi, đây là lần đầu tiên anh biết đàn ông cùng đàn ông cũng có thể đó!

Kim Thu:... Anh lại đi nhìn trộm!

Bạch Bạch nhà Thu Thu: Triệu Gia cũng nhìn!

Kim Thu: Đó cũng không phải chồng em!!!! Anh dám tiếp tục nhìn trộm người ta sinh hoạt vợ chồng nữa đi, thử một chút xem!!! Cảnh thận em không cho anh ra ngoài nữa!

Cô vừa nổi giận, Bạch Tuyên ngay lập tức nhũn ra: Biết rồi mà vợ =w=, anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời chờ em về ~~~~~

Ngoan quá, rất muốn ôm anh vào lòng vuốt ve một lúc, Kim Thu nằm trên giường lăn qua lộn lại ngủ không yên, lúc trước cô còn trách Bạch Tuyên dụ dỗ cô cho lên giường, từ sau khi xác nhận quan hệ anh lại càng chết sống không chịu xuống giường, nhưng bây giờ khi ngủ một mình, cô lại cảm thấy hơi khó chịu.

-----?? ?---

Hôm qua uống nhiều rượu như vậy, Lam Như Vân hôm nay vẫn rất thoải mái tự nhiên, làm Kim Thu nhìn thấy lực khôi phục cùng từu lượng ấy mà than thở, không hổ là nữ trung hào kiệt.

Hôm nay chị ấy lại cùng Vệ Thiên Hành nói chuyện làm ăn, Kim Thu xa xa thấy Lam Như Vân đứng trước máy chiếu, miệng lưỡi lưu loát, rục rịch chói mắt, toàn bộ những người trong phòng họp đều đang nhìn, toàn thân Lam Như Vân đều tỏa ra ánh sáng tự tin.

Chị ấy là một viên kim cương sáng ngời, vì vậy vào giờ phút này Vệ Thiên Hành nhìn Lam Như Vân, trong lòng cũng chỉ có tán thưởng, hẳn phát hiện khối ngọc thô chưa được mài giũa này, tỉ mỉ đánh bóng điêu khắc, rốt cuộc cũng có Lam Như Vân của ngày hôm nay.

Nếu như không có gì bất ngờ, Lam Như Vân chính là một vũ khí lợi hại giúp hẳn ngang dọc thương trường.

“A Vân, hôm nay em biểu hiện rất tốt.” Sau khi cuộc họp kết thúc, Vệ

Thiên Hành không hề che giấu sự tán thưởng đối với Lam Như Vân, mà đáy mắt chị ấy cũng có tia sáng vui mừng cùng hưng phấn.

Hai người lập tức thảo luận về kế hoạch và cách sắp xếp sau này, Kim Thu im lặng rót cà phê cho họ, càng ngày càng có cảm giác mình như một đại nha hoàn, mà Vệ Thiên Hành cùng Lam Như Vân chính là lão gia và phu nhân, Quách Quỳnh là di nương, Quách Đình... À, Quách Đình sao, Kim Thu theo bản năng cảm thấy cô ấy không đơn giản, tuy sau lần trước liền không có tin tức nào khác, nhưng cô linh cảm rằng, Quách Đình nhất định sẽ còn xuất hiện trước mặt Vệ Thiên Hành.

Mắt thấy sắp đến bữa tối, Kim Thu đang suy nghĩ có nên đi ăn chút bánh bích quy lót dạ trước không, liền thấy Vệ Thiên Hành nhìn cô: “Đi ăn thôi.”

Lam Như Vân lúc này mới hồi phục tinh thần: “Đã bảy giờ rồi.” Chị ấy chậm rãi quay lại, quyến rũ động lòng người, “Ngày mai phải về rồi, hôm nay đi ăn ở đâu?”

Vì không phải xã giao, nơi Kim Thu đặt chính là một nhà hàng khá nổi tiếng, nghe nói đồ ăn ở đó rất ngon, cô đã sớm hẹn trước, nếu không sẽ không đặt được chỗ.

Bầu không khí hôm nay vui vẻ hơn nhiều, mọi người tùm năm tùm ba trò chuyện như buổi liên hoan trong công ty, Kim Thu bận rộn mấy ngày nay rốt cuộc cũng được thả lỏng, vì mục đích công tác của Vệ Thiên Hành đã đạt được, thắng ngay từ trận đầu, mọi người đều vô cùng vui vẻ.

Hôm nay Lam Như Vân hơi say, vì vậy chị ấy ngủ trong phòng Vệ Thiên Hành, Kim Thu nhìn trái nhìn phải, phát hiện mọi người đều vờ như không thấy, cô cũng yên tâm thoải mái không nhìn đến nhưng

cùng tham gia vào cuộc thỏa thuận làm ăn này với Vệ Thiên Hành đều là những người thân tín, đều là những kẻ già đời trong thương trường, bản lĩnh mở một con mắt nhắm một con mắt cũng rất lợi hại.

Cô nên đi theo học hỏi một chút.

Nhưng không cho cô nhiều thời gian để tu luyện, lúc Kim Thu nhận được điện thoại liền có một cảm giác rất vi diệu. Cuộc gọi này là do trụ sở chính của công ty chuyển đến, nói rõ muốn tìm Kim Thu.

Đầu bên kia là một giọng nữ dịu dàng: “Chào chị Kim, em là Quách Đình.”

Phản ứng đầu tiên của Kim Thu chính là, miệng ngọt quá, thật biết cách nói chuyện, cô chỉ là một thư ký nho nhỏ, sao dám xưng với chữ ‘chị’ này, phản ứng tiếp theo là, ‘ồ, trò hay đến rồi’.

“Xin chào Quách tiểu thư.” Kim Thu vừa xuống máy bay, còn chưa kịp thở ra một hơi, “Xin hỏi có thể giúp gì được cho cô?”

Quách Đình lấp bắp kể rõ đầu đuôi mọi chuyện, Kim Thu nghe xong liền có loại cảm giác như đang xem tiểu thuyết ngôn tình hạng ba, chuyện cũng rất đơn giản, Quách Đình học khoa mỹ thuật ở đại học Hải Thành, là sinh viên năm nhất, thành phố lớn như Hải Thành đương nhiên sẽ không thiếu ‘cao phú soái’ trong truyền thuyết.

Trong đó có một tên nhà giàu như thế, nhiều tiền tiêu không hết, liền thích thay bạn gái như thay áo, Quách Đình xinh đẹp lại mỏng manh, có khí chất của một nghệ sĩ, vì vậy chỉ vừa nhìn thoáng qua, tên kia liền khắc sâu hình ảnh thiếu nữ mỹ lệ vào lòng, từ đó bắt đầu con đường truy đuổi đến cùng.

Tặng hoa, tặng sô cô la, tặng trang sức, mỗi ngày tan học liền dừng

chiếc xe thể thao trước cổng trường đợi, vô cùng rầm rộ.

Quách Đình ngay lập tức trở thành người nổi tiếng trong trường, có người ác ý mở topic trên diễn đàn nói cô ấy bán mình xin bao dưỡng, làm cô ấy vô cùng khổ não, lại sợ thân phận em gái Quách Quỳnh của mình bị người tìm ra, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của chị, vì vậy nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể cầu Vệ Thiên Hành giúp xử lý vụ này.

Đương nhiên, chuyện lúc trước sẽ không nhắc lại, Vệ Thiên Hành không cần cảm thấy áy náy.

Sau khi Kim Thu thuật lại chuyện này theo đúng như lời của Quách Đình liền thấy Vệ Thiên Hành rơi vào trầm tư, cô thầm nghĩ, Quách Đình cô gái này không đơn giản, nhưng vì sao lại cảm thấy vậy nhỉ? Cũng vì cô ta biểu hiện quá hoàn mỹ, bắt đầu trở nên yếu thế, bây giờ lùi một bước để tiến hai bước, lại không giống việc một cô bé có thể làm, hay đây chính là năng lực vô hình của vai nữ chính?

Xem Vệ Thiên Hành yêu thích Lam Như Vân đến vậy, nói không chừng hẳn cũng sẽ yêu thích Quách Đình, quyển tiểu thuyết kia nên đặt tựa là gì nhỉ, “Vợ yêu xinh đẹp thay đổi trăm lần của tổng tài lãnh khốc”, chắc chắn, không tệ, không tệ.

Vệ Thiên Hành theo bản năng cảm thấy ánh mắt của Kim Thu hơi lạ, làm hắn lông tóc dựng đứng, bèn nắm tay ho nhẹ hai tiếng: “Tôi biết rồi, chuyện này... cô hẹn với Quách tiểu thư thời gian cụ thể, tôi muốn gặp mặt nói chuyện với cô ấy.”

“Được.” Kim Thu nhanh chóng nhớ lại lịch trình của Vệ Thiên Hành, “Trưa ngày mốt ngài có thời gian hai tiếng, nên sắp xếp Quách tiểu thư đến đây không?”

Vệ Thiên Hành chỉ hơi trầm ngâm: “Cũng được, cô sắp xếp nơi hẹn

đi.”

Kim Thu nhất thời cảm giác rằng mình là một bà mối... Nhưng cô nhanh chóng đặt chỗ, cũng gọi cho Quách Đình hẹn thời gian địa điểm, sau đó không nói hai lời liền lên taxi về nhà!

Đã lâu không thấy chú chó lớn nhà cô, không biết có phải anh sẽ nháy nhót chạy ra cho cô một cái ôm mãnh liệt hay không đây? Cô vốn đang ảo tưởng, liền thấy Bạch Tuyên cùng Triệu Gia đang ngồi xổm ở sân thượng xì xào tán gẫu sôi nổi.

Kim Thu ngay lập tức đen mặt: “Họ Bạch kia!”

“A, vợ!” Bạch Tuyên thấy cô trở về, một giây sau liền hóa thành chú chó lớn nhào đến, thiếu điều ‘vẫy đuôi mừng chủ’, “Em về rồi! Anh rất nhớ em!”

“Nhớ em?” Cô kéo lỗ tai anh, cười gằn, “Còn ngồi nói chuyện yêu đương với con gái nhà người ta sao?”

Bạch Tuyên biết có giải thích thêm cũng vô dụng, chỉ đành cọ cọ cô: “Vợ à, ưm ưm, vợ, Thu Thu, nhớ em quá.” Anh ôm cô không chịu buông tay, Kim Thu có lửa giận cũng không thể bộc phát: “Muốn mất mặt thì về nhà mà mất.”

Chương 28: Nồng nhiệt

Vừa đóng cửa, Bạch Tuyên lại càng ngang ngược hơn, nâng gáy cô hôn xuống, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng cuốn lấy đầu lưỡi cô, phát ra những âm thanh làm người ta thẹn thùng như có như không, Kim Thu chưa từng bị người nào hôn như vậy bao giờ, cô chỉ cảm thấy linh hồn mình đều bị anh hút đi mất.

Anh điên cuồng đòi lấy hơi thở cùng sự ấm áp của cô, Kim Thu hơi chịu không nổi: “Được rồi được rồi, em sắp thở không nổi rồi.”

“Còn muốn.” Anh không bỏ qua, nhắm ngay môi cô hôn xuống lần nữa, tay cũng từ vạt áo cô vói vào, cách nội y xoa bộ ngực mềm mại mượt mà của cô, vừa mở nút gài nội y liền cuốn áo cô lên, hôn bụng dưới bằng phẳng của cô.

Kim Thu cảm thấy môi mình tê dại một lúc, còn chưa hồi thần đã bị hành động to gan của anh dọa đến hít một ngụm khí lạnh.

Anh vừa liếm, vừa cắn, vừa mút, làm Kim Thu hoàn toàn đứng không vững, anh ôm eo cô, nỉ non nói: “Nhớ em, rất nhớ em.” Anh ôm ngang cô lên, dứt khoát ôm về phòng ngủ, tiếp theo đương nhiên lại là một phen âu yếm rồi liếm hôn, sau khi anh cởi quần lót cô, Kim Thu liền nín thở, đầu óc đột nhiên trở nên trì độn, chỉ cảm thấy tim đập không ngừng, lý trí gì đó đều ném lên chín tầng mây, làm cô gần như cho rằng hôm nay mình sẽ ‘tử trận’ ở đây.

Ý nghĩa của từ ‘gần như’ là thiếu chút nữa nhưng lại không xảy ra, bởi vì khi anh đã chuẩn bị xong xuôi, đột nhiên dừng lại tất cả động tác, sau đó bật đèn ngủ, muốn tách hai chân cô ra, ban đầu Kim Thu

không muốn, nhưng bị anh quấy rầy khó chịu, đành hơi thả lỏng một chút.

Nhưng tiếp theo anh liền há hốc mồm: “Vợ ơi, vì sao lại có hai cái?”
Đầu ngón tay anh cẩn thận gảy nhẹ, rất nghi hoặc.

Tư duy của Kim Thu bị trì trệ, một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần: “... Không phải thế thì sao?”

“Cái đó, cái đó,” Anh ấp a ấp úng nhìn, “Là cái nào mới đúng?”

Kim Thu bất ngờ: “Anh không biết sao?” Trình tự tiến hành của anh rất thông thạo, sao có thể không biết chuyện này được? Bạch Tuyên lập tức đỏ mặt: “Anh cũng chưa bao giờ nhìn của người khác.”

“Vậy thì trước đó anh...” Kim Thu hoài nghi nhìn anh, Bạch Tuyên xấu hổ: “Học từ tiểu thuyết của em.”

Kim Thu nhớ lại, lúc trước cô đọc rất nhiều truyện online, trong đó không thiếu thịt văn, anh lại học chuyện này từ những câu chữ miêu tả không chân thực đó, thực sự hoàn toàn không thể ngờ được.

“Vậy rốt cuộc là chỗ nào, nếu không thì anh sẽ hôn cả nhé.” Bạch Tuyên nằm nhoài trước ngực cô, mơ hồ không rõ hỏi.

Kim Thu do dự một lúc, sau đó nhanh chóng chỉ cho anh: “Chỗ này.”

“Thì ra là chỗ đó sao?” Anh vô cùng hiếu kỳ đối với nơi thần bí của cơ thể cô, nhất định phải xem rõ ràng dưới ánh đèn, nói một cách mỹ miều là ‘Cầm đuốc ngắm hoa’.

Kim Thu cực kì ngại ngùng, không nặng không nhẹ đánh anh vài cái, Bạch Tuyên nhìn thân thể ‘liếc mắt là rõ mồn một’ dưới ánh đèn của

cô, da thịt tinh tế như tơ lụa, sắc mặt ửng hồng, hai mắt mông lung, anh nhẹ nhàng cắn vành tai cô: “VẬY anh hôn đây.”

Cuối cùng Kim Thu đã hiểu rõ vì sao anh thỉnh thoảng sẽ thích động dục tùy thời tùy chỗ như vậy, loại cảm giác đó thật quá mỹ diệu, phảng phất như trôi nổi trên đám mây, bồng bềnh như thành tiên vậy.

Xong việc, anh ôm cô vào phòng tắm, hai người chặt chẽ ôm nhau dưới vòi sen nhỏ hẹp, Kim Thu dựa vào trên người anh, tùy ý để anh xoa bóp tắm rửa cho mình: “Em còn tưởng anh sẽ làm đến cùng chứ.”

Bạch Tuyên hôn nhẹ gáy cô, nhỏ giọng nói: “Anh vừa... nhìn thấy cái kia.”

“Cái gì?” Dù sao thứ nên nhìn anh đã nhìn, không nên nhìn cũng đã nhìn... Kim Thu hoàn toàn yên lòng cùng tiếp nhận anh, vì vậy xoay người, ôm eo anh, nhân tiện nghĩ, vóc người anh thật tốt, vẫn là Bạch Tuyên nhà cô đáng yêu, Vệ Thiên Hành chẳng là gì cả.

Bạch Tuyên nhỏ giọng nói: “Cái đó, màng...” Anh hơi bất an, “Nghe nói sẽ rất đau.”

Kim Thu rõ ràng thứ anh nói tới là gì, chỉ cần luồn tay vào liền có thể tìm thấy được, nếu không cũng sẽ chẳng xuất hiện chuyện các ma ma hậu cung nghiệm thân trong tiểu thuyết.

“Chỉ đau một lần thôi.” Kim Thu an ủi anh, “Dù sao cũng không thể đau bằng dì cả.”

Bạch Tuyên vẫn lắc đầu: “Hôm qua anh nghe mấy người dưới lầu cãi nhau, tên đàn ông kia nói vợ hắn không phải xử nữ, không biết đã ngủ qua với mấy người, là do hắn từ bi mới đồng ý lấy cô ta, nói cuối

cùng bây giờ cô ta còn nghĩ ly hôn gì đấy...”

Tuy xã hội hiện nay đã thoáng hơn không ít, mọi người cũng không còn yêu cầu quá nhiều đối với trình tiết của phụ nữ, nhưng không thể phủ nhận rằng không thiếu người vẫn có tư tưởng xem trọng xử nữ, cảm thấy một người phụ nữ dù tốt, nếu cô ta không phải xử nữ, cũng không thể nào được chấp nhận.

Kim Thu hiểu ý Bạch Tuyên, nhưng cô rất không vui, véo nhẹ eo anh: “Ý của anh là gì, muốn đá em sao?”

“Làm sao có thể!” Anh ma sát eo cô, “Anh thích em nhất.”

Kim Thu cũng giống như tất cả các cô gái khác khi đang yêu, cười lớn thành tiếng, hai người mặc quần áo chui vào chăn, cô vuốt ve cánh tay anh: “Sao lúc trước anh vẫn còn hơi lạnh, bây giờ đã ấm lên rồi?”

“Có lẽ do càng ở bên cạnh em lâu, anh càng giống người hơn rồi.” Bạch Tuyên cũng không hiểu tình huống của bản thân bây giờ, theo bản năng dán mặt lên mặt Kim Thu cọ cọ, anh hít sâu một hơi, “Thật hạnh phúc ~ meo.”

Kim Thu mỉm cười, lại nghĩ tới chuyện vừa trở về liền thấy anh ngồi tán dóc với Triệu Gia, liền mở miệng hỏi anh, Bạch Tuyên ngáp dài như một chú mèo lười biếng, đáng yêu: “Cô ấy đã nói với anh nguyên nhân không muốn đầu thai.”

Chuyện cũng rất đơn giản, Triệu Gia muốn gặp người nhà của mình một lần, cô ấy là người vùng núi, lớn lên ở núi, có thể lo được cho một cô gái học đến đại học đã là chuyện không dễ dàng, đường núi xa xôi, lộ phí lại đắt, đã mấy năm Triệu Gia chưa được về nhà, thậm chí kiếm thêm nhiều tiền một chút lại trở về thăm hỏi cha mẹ,

nhưng nào ngờ trời cao giáng xuống tai họa, thi thể của cô ấy được đặt ở nhà tang lễ, vì không có ai đến nhận, cũng không thể liên lạc với người nhà, vì vậy cuối cùng bị học viện y lấy làm tài liệu giải phẫu.

Nghe đến đây, Kim Thu cảm thấy Triệu Gia vô cùng đáng thương: “Cha mẹ cô ấy không tới sao?”

“Có người nói đường truyền thông tin nơi đó không tốt, hơn nữa cho dù biết, họ cũng chưa chắc có tiền đến đây, tiền đi xe lửa đủ cho cả nhà bọn họ dùng trong một năm.” Tâm trạng của Bạch Tuyên cũng hơi trầm xuống, “Cô ấy muốn về nhà nhưng không thể về được, thật sự rất đáng thương.”

Kim Thu hôn lên trán anh: “Được rồi, không cần nghĩ nhiều, khi nào rảnh em sẽ đi hỏi thám Hồng xem có cách gì không.”

“Vợ à em thật tốt.”

“Nếu em không giúp Triệu Gia, có phải liền sẽ trở thành người xấu không?”

“Sao có thể chứ,” Miệng Bạch Tuyên ngọt như được bôi mật, “Vợ có tốt hay không anh cũng thích, cho dù em ác độc như ‘bạch liên hoa’, ‘lục trà biểu’(1), anh cũng sẽ thích em.”

(1) ‘Bạch Liên Hoa’, ‘Lục trà biểu’: Là những cụm từ được sử dụng trong tiểu thuyết ngôn tình, dùng để chỉ những cô gái có vẻ ngoài trong sáng, thánh thiện, ngây thơ, tỏ ra đáng yêu, nhưng thực chất nội tâm xấu xa, độc ác, luôn tính kế hại người.

Kim Thu bắt lặc: “Mấy từ này anh thấy ở đâu... Này này này, em là ‘bạch liên hoa’, ‘lục trà biểu’ chỗ nào?!”

“Mấy tiểu thuyết hay đọc gần đây.” Bạch Tuyên ở nhà nhàn rỗi không có việc gì làm, sẽ đọc trộm tiểu thuyết Kim Thu đã tải về lúc trước, cô vừa nghe liền thấy hoảng sợ, bò dậy tìm sách điện tử của mình, tình hình phát hiện chúng đều đánh dấu ‘cao H’, ‘np’,...v...v, trọng khẩu vị các kiểu.

Lại lỡ dạy hư trẻ con mất rồi. Cô sâu xa nói với anh: “Đừng đọc chúng, anh sẽ học xấu đấy.”

Bạch Tuyên ngược ngùng cười: “Anh nên học thêm một ít ‘lý luận tri thức’, tránh những chuyện như hôm nay xảy ra, nó không tốt đúng không?” Anh nói, lại hôn lên môi cô một cái, “Biểu hiện của anh hôm nay chưa đủ tốt, lần sau sẽ tiếp tục cố gắng.”

Kim Thu thẹn thùng, động tác hôm nay của Bạch Tuyên có vẻ hơi không thành thạo, nhưng thế cũng đã đủ để ứng phó với cô, dưới môi lưỡi của anh cô quên hết tất cả, thêm một đoạn thời gian nữa, cô chắc chắn sẽ không còn là đối thủ của bé ngoan hiếu học này đâu.

Ngày hôm sau không cần đi làm, Kim Thu lười biếng ngủ nướng, xem như bồi thường cho bản thân những ngày cực khổ khi đi công tác, Bạch Tuyên vẫn như trước nằm nhoài trên giường chăm chú nhìn cô ngủ. Kim Thu vừa mở mắt dậy liền thấy khuôn mặt anh, cô rất vui vẻ: “Nhìn gì vậy?”

“Nhìn em.” Ngón tay anh quấn một lọn tóc cô, “Vợ à, em thật tốt.”

Phải không, Kim Thu không hề cảm thấy vậy, cô không khác gì với những cô gái khác, không đặc biệt xinh đẹp, cũng không đặc biệt thông minh, luôn không có chỗ nào khiến người ta chú ý: “Anh thích em chỗ nào?”

So với cô không có gì đáng nói, Bạch Tuyên thật sự vô cùng xuất sắc, nếu không phải vì tình huống đặc thù, anh cũng sẽ thuộc về phạm vi đối tượng Kim Thu chỉ có thể phóng tầm mắt mà nhìn chứ không thể ‘cưỡng hiếp’.

Bạch Tuyên không nghĩ tới cô sẽ hỏi vậy, bèn khổ sở suy nghĩ: “Ừm... anh không biết nữa, chuyện này cần nguyên nhân sao?”

Kim Thu nhớ trên Internet có một đoạn phim ngắn như vậy, liền hỏi: “Có chứ, nếu em rất xấu, hơn nữa lại béo, lại không sạch sẽ, anh vẫn sẽ thích em sao?”

Bạch Tuyên gãi đầu, hơi khổ não: “Đó vẫn còn là em à?”

“...” Kim Thu cũng cảm thấy vấn đề này rất vô nghĩa, ngẫm lại nếu Bạch Tuyên không đẹp trai, vóc người không tốt, tính tình không đáng yêu, cô sẽ thích anh sao? Câu hỏi này thật sự rất tẻ nhạt, vì vậy cô vung tay bỏ qua.

Bạch Tuyên hơi suy nghĩ, liền trả lời chắc chắn: “Cho dù em biến thành như vậy, có lẽ anh vẫn sẽ thích em.”

“Lúc đó em sẽ hoài nghi tiêu chuẩn quan sát sự vật của anh.” Kim Thu thử tưởng tượng, liền cảm thấy không rét mà run.

Bạch Tuyên lấy lòng cười cười: “Dù sao đó cũng là em mà.” Dáng vẻ làm nũng ngây thơ của anh thật sự quá đáng yêu, Kim Thu không nhịn được véo mặt anh: “Anh đáng yêu quá.”

Anh dịu ngoan cọ cọ lòng bàn tay cô: “Chủ nhân, mau đến sờ ta.” Mỗi lần anh dùng dáng vẻ chú chó lớn này, Kim Thu mãi mãi cũng không thể chống cự được, liền ôm anh vào lòng hôn.

Bạch Tuyên vừa ngâm khẽ vừa hạ quyết tâm, sau này tuyệt đối không thể nuôi thú cưng, nếu không anh nhất định sẽ bị nó tranh sủng!

Buổi chiều Kim Thu vốn muốn nhân lúc rảnh rỗi tìm thím Hồng giải quyết vấn đề của Triệu Gia, cũng đỡ việc cô ấy lúc nào cũng làm cô lo nghĩ, nhưng kế hoạch xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô vẫn chưa kịp ra khỏi cửa, Từ Triết đã tìm tới.

Kim Thu vô cùng kinh ngạc đối với việc anh ta đến đây, Từ Triết đứng trước cửa, hơi ngượng ngùng: “Đến mà không báo trước, thật ngại quá.”

“Không sao, mời vào.” Kim Thu mở cửa để anh ta vào nhà, sau đó đi xuống bếp rót một cốc nước.

Từ Triết nói cảm ơn, sau đó âm thầm đánh giá căn phòng này của cô, nhà rất nhỏ, nhưng không khiến người ta cảm thấy chật chội eo hẹp, cô quét dọn rất sạch sẽ (Bạch Tuyên: Là tôi làm), cửa sổ mở ra để thông gió, nội thất tuy ít nhưng không có cảm giác lạnh lẽo, trên bàn bày một khay trà độc đáo, bồn hoa nhỏ ngoài ban công, tất cả đều làm nơi này thêm phần thú vị.

Từ những chi tiết nhỏ có thể thấy được tính cách của một người, nơi ở của Kim Thu được bài trí rất sạch sẽ gọn gàng, làm ấn tượng trong lòng Từ Triết với cô tăng thêm vài phần yêu thích (đối với chuyện này Bạch Tuyên tỏ ra rất oan ức), Kim Thu thẳng thắn hỏi mục đích đến của anh ta: “Có chuyện gì không?”

Từ Triết cân nhắc lời nói, nhân tiện quan sát sắc mặt Kim Thu, xem ra tinh thần cô không tệ lắm, không giống dáng vẻ khi đã phải chịu một đả kích nào đó, hoàn toàn khác so với dáng vẻ tiều tụy trước khi về nhà lúc đó, anh ta từ đáy lòng thở phào nhẹ nhõm: “Là thế này, tôi

muốn nói cho cô vụ án đã được phá.”

Anh ta kể lại từ đầu đến cuối công cuộc phá án bằng dăm ba câu, cường điệu nói rằng phần lớn những người bị bắt cóc cùng cô đều được cứu ra, những tin tức này Vệ Thiên Hành đã từng nói với cô, nhưng Kim Thu vẫn rất cảm động: “Vậy thì quá tốt rồi.”

“Đúng vậy.” So với việc chỉ nghe qua tin tức như Vệ Thiên Hành, cảm xúc của Từ Triết sâu sắc hơn rất nhiều, tuy những cô gái kia đều được cứu ra, nhưng phần lớn đều đã bị chà đạp, một phần đã bị bán đi, lúc giải cứu thôn dân địa phương nổi lên xung đột với phía cảnh sát, thật vất vả mới có thể thoát thân, “Nhưng cũng mới chỉ bắt giữ được một nhánh nhỏ thôi, tổ chức phạm tội của bọn chúng rất có kỷ luật, phụ trách thám thính tin tức, phụ trách đánh thuốc mê, phụ trách vận chuyển, phụ trách bàn giao buôn bán, chia thành nhiều bộ phận khác nhau, chúng tôi chỉ mới điều tra đến đó, manh mối liền bị đứt đoạn.”

Kim Thu không khỏi thất vọng: “Có quan hệ với người nào đó sao?”

“Hẳn là vậy.” Là một cảnh sát nhiệt huyết, Từ Triết căm hận từ tận đáy lòng đối với những hiện tượng như vậy, nhưng cũng không thể làm gì khác được, bọn chúng có người ở cấp trên, không cho điều tra chính là không cho điều tra.

“Bọn chúng sẽ bị phạt đúng không?”

Có, nhưng không nặng, theo anh ta, những tên phạm phải tội ác tà trời này nên phạt tử hình! Nhưng pháp luật trong nước bây giờ không quá nghiêm khắc đối với những việc như thế, bọn lừa bán ngày càng hung hăng ngang ngược cũng có chút quan hệ với chuyện này.

Nhưng nếu thế, anh ta phải nói sao với Kim Thu? Kết cục như vậy, phải nói thế nào với những cô gái bị hủy cả đời kia và người nhà của họ?

Chương 29

Từ Triết không thể nói cho Kim Thu biết sự thực này, vì vậy chỉ có thể úp úp mở mở an ủi cô: “Đương nhiên, bọn chúng nhất định sẽ bị trừng phạt.”

Kim Thu khá vui vẻ: “Vậy thì tốt.”

Từ Triết liền thở dài, anh ta vốn muốn an ủi cô vài câu, lại đột nhiên nhìn thấy một chiếc áo sơ mi nam được phơi ngoài ban công, vì vậy lời chưa kịp ra khỏi miệng liền bị thay đổi: “Thật ngại quá, tôi có thể mượn dùng phòng vệ sinh một chút không?”

Kim Thu hơi lúng túng, thế nhưng vẫn gật đầu: “Xin cứ tự nhiên.”

Đương nhiên Từ Triết không phải vì đi vệ sinh mới vào phòng vệ sinh, mục đích duy nhất chỉ vì để xem nhà cô còn thứ đồ nào ‘không bình thường’ như vậy hay không, nhưng làm anh ta vui mừng chính là, không có, khăn mặt, bàn chải đánh răng cùng cốc súc miệng đều chỉ có một bộ, hơn nữa đều là của nữ, không tồn tại bất kỳ đồ dùng nào của đàn ông.

Từ Triết yên tâm, đồng thời hơi lúng túng với bản năng nghi ngờ của mình, khi đã điều tra qua nhiều vụ án, theo bản năng liền muốn điều tra thêm một phen, may mà không làm ra trò cười gì, còn áo sơ mi trên ban công? Rất nhiều phụ nữ độc thân đều sẽ phơi vài bộ quần áo đàn ông trên ban công để tránh bị kẻ trộm rình mò, anh ta cảm thấy Kim Thu rất cảnh giác, vì vậy càng thêm hài lòng với cô.

“Làm phiền cô lâu như vậy, thật ngại quá.” Từ Triết cười nói, “Đúng

rồi, có phải cô đã đổi điện thoại không?”

Kim Thu lúc này mới nhớ ra, Từ Triết tìm đến nhà cô có lẽ là vì cô đã đổi số điện thoại nên anh ta không gọi được, vì vậy cô nói số điện thoại hiện tại của mình. Khi tiễn anh ta đến cửa, cô đột nhiên nói: “Từ Triết, lần này cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo.” Anh ta nói, “Chúng ta là bạn bè mà, không phải sao?”

Kim Thu trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng nói: “Đúng, rất vui khi có một người... bạn như anh.” Ánh mắt của cô trong suốt kiên định, Từ Triết nhanh chóng hiểu được hàm ý của cô, hơi sửng sò, sau đó nghĩ lại, nếu cô đã gặp phải chuyện như vậy, không muốn yêu đương cũng là chuyện bình thường, không nên ép cô làm gì.

Vì vậy Từ Triết nhún vai, thoải mái nói: “Ừm, tôi biết rồi.”

Lúc này Kim Thu mới nở nụ cười, trước khi đi Từ Triết dặn cô: “Nếu xảy ra chuyện gì, có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào, nếu đã là bạn bè thì đừng khách sáo.”

Lòng Kim Thu hơi cảm thấy hổ thẹn, vì vậy vội vàng đồng ý, xem ra quan hệ của hai người dường như càng thêm thân mật hơn một chút, Bạch Tuyên rất không vui, chờ đến khi cô tiễn khách xong, anh liền ra sức hạ thấp Từ Triết: “Vợ, chỗ đó của anh ta rất nhỏ, em ở cùng anh ta sẽ không hạnh phúc.”

“... Cái gì?” Kim Thu không hiểu.

Bạch Tuyên có lý chẳng sợ nói: “JJ của anh ta rất nhỏ!” Anh vừa bịa đặt vừa nghĩ, dù sao cô cũng không thể đi chứng thực, nhân cơ hội này không bôi đen hẳn thì còn chờ đến khi nào? Phải tận dụng hết

mọi thời cơ để tấn công tình địch, bất kể thủ đoạn là gì! — *Xin chào, bạn tốt “Bạch Tuyên thông minh” của bạn đã login.*

Kim Thu phun một ngụm trà ra ngoài: “Anh điên rồi à, nhìn trộm người ta đi toilet?” Cô nhớ trong kho sách điện tử của mình có không ít tiểu thuyết BL, liền sờn tóc gáy, “Bạch Tuyên, không phải anh có hứng thú với anh ta đấy chứ, anh cong rồi sao?”

Bạch Tuyên gặp phải câu chất vấn như vậy, đương nhiên cuống lên: “Làm sao có thể! Anh không hề thích đàn ông!”

“Vây anh nhìn trộm anh ta đi toilet làm gì, thật biến thái.” Cô hơi lắc đầu, nhân tiện bổ sung một câu, “Hơn nữa ‘cái kia’ to hay nhỏ đâu có quan hệ trực tiếp gì đến tình yêu chứ?”

Bạch Tuyên nghe cô nói vậy, càng cuống hơn, mặt đỏ bừng lên: “Không được vợ, em không được thích hấn.” Anh ôm cô, liên tục nói, “Không được thích hấn.”

Kim Thu vừa bực mình vừa buồn cười: “Ngoan, em nói thích anh ta khi nào, chỉ giỏi đoán lung tung.” Cô dựa vào lồng ngực anh, duỗi hai tay ôm anh, “Người em thích là Bạch Tuyên, biết chưa?”

“Thật sao?”

“Thật.”

Anh được vuốt ve, dựa vào người cô như một chú mèo đang sưởi nắng ngủ gật: “Vợ là tốt nhất.”

Kim Thu ngấm lại, cảm thấy nên nói rõ ràng với anh: “Bạch Tuyên, em đã thích một người thì sẽ chỉ thích người đó, không do dự không lưỡng lự, vì vậy anh yên tâm, xem như bây giờ anh hơi kỳ lạ, nếu em

đã lựa chọn anh, em sẽ không có ý định đi tìm người khác, anh xem, trái tim em cũng chỉ nhỏ như thế, để một người vào là đủ rồi.”

“Anh cũng vậy, anh chỉ thích một mình em, trên cả thế giới này cũng chỉ thích một mình em.” Anh ngoan ngoãn thổ lộ.

Kim Thu mỉm cười nói: “Nhưng em đã từng nói, yêu cầu của em đối với bạn trai rất nghiêm ngặt đó, bây giờ em sẽ nói những điều này luôn.”

“Em nói đi, anh nhất định sẽ làm được.”

“Thứ nhất, không được nói dối em, thứ hai, không được mềm lòng, thấy cô gái nào cũng thương xót tội nghiệp, cho dù anh không có ý gì khác, em cũng sẽ không vui.” Kim Thu nói, “Anh rõ chưa, có thể hiểu rằng, em rất ích kỷ, em hy vọng anh chỉ thuộc về một mình em.”

Nếu không ai khác có thể nhìn thấy anh, nếu anh ở bên cạnh em, vậy em liền muốn ích kỷ giữ lấy anh, một mình có được anh, người khác cho rằng em mãi mãi độc thân cũng không sao, em chỉ hy vọng anh có thể thuộc về duy nhất một mình em.

“Em muốn rằng, anh chỉ thuộc về một mình em.” Kim Thu càng điệu thêm lần nữa, “Anh là của em, em cũng sẽ là của anh, nếu có một ngày anh không cần em nữa, em cũng sẽ không níu giữ lại anh.”

Cô có kiêu ngạo của cô, giả sử ngày nào đó anh thích người khác, muốn nói chia tay, cô dù không nở đến đâu, khó chịu đến đâu, cũng sẽ không níu giữ -- cô có lòng kiêu ngạo của riêng mình, dù trong lòng thầm nhủ ‘Em yêu anh’ một ngàn lần, cũng sẽ không nói cho anh biết trước khi anh xoay người đi mất.

Giống trước đây khi cô không giữ lại Đỗ Thiên Trạch như vậy. Đây

không phải một thói quen tốt, có lúc quá mức kiêu ngạo sẽ bỏ lỡ đi cơ hội, dẫn đến hối hận cả đời, nhưng vào lúc ấy, Kim Thu thật sự không có suy nghĩ muốn giữ anh lại.

Suy cho cùng chỉ do mọi người vẫn còn quá trẻ, quá kiêu căng tự mãn. Kim Thu nhớ tới chút chuyện cũ này, lòng cảm thấy phiền muộn, nếu đó là Bạch Tuyên, cô có giữ anh lại hay không nhỉ? Cô không biết.

Bạch Tuyên nghe thấy câu nói này của cô, trái lại nở nụ cười, đầu mày đuôi mắt đều là ý cười, làm cho khuôn mặt vốn đẹp trai của anh càng trở nên sáng ngời: “Anh là của em, anh là của một mình em, Bạch Tuyên là của Kim Thu, Bạch Tuyên là của duy nhất Kim Thu.”

Lời này nếu đặt trong tiểu thuyết, cô nhất định sẽ cười nhạo, mắng một câu ‘buồn nôn’, nhưng lúc này lời nói khí phách ấy do chính anh nói ra, cô liền cảm thấy hai má mình nóng lên, vành tai tê rần, trong đầu chỉ có mấy tiếng ong ong, trên thế giới này ngoại trừ anh cũng không còn nhìn thấy bất kỳ người nào, không nghe thấy bất kỳ ai khác nói gì.

Đúng là quá mất mặt, hoàn toàn mất mặt.

Anh ngẫm nghĩ còn cảm thấy chưa thỏa mãn: “Nếu anh thay lòng, đó chắc chắn không phải lòng của anh, anh sẽ móc ra cho em!”

Kim Thu không giống nữ chính trong tiểu thuyết che miệng anh không cho anh thề, mà ngược lại hỏi: “Đào cho em làm gì?”

“Nấu canh!” Bạch Tuyên xua tay, đột nhiên lại có ý khác, “Không, băm anh ra, sau đó làm bánh bao thịt, hoặc đốt thành tro, pha với nước làm thuốc, có thể bổ sung can-xi đúng không?”

Kim Thu buồn nôn: “Dừng lại dừng lại, đầu anh toàn thứ gì không thể, Mã phu nhân chỉ cần Đoàn Chính Thuần một miếng... Anh để em ăn, em cũng không thèm vui vẻ đâu.”

Bầu không khí đang yên đang lành bỗng chốc bị anh phá hủy: “Quá buồn nôn, trong một khoảng thời gian dài chắc chắn em sẽ không muốn ăn bánh bao thịt, cũng không muốn uống sữa nữa đâu.”

“... Oa oa, anh biết có thứ trắng trắng như sữa bò đấy, em muốn uống không?” Trình độ nói chuyện của Bạch Tuyên từ núi cao ngay lập tức rơi xuống đáy vực, anh còn không tự biết, vẫn đứng đó vô cùng phấn khởi đưa ra sáng kiến, chỉ cần cô lộ ra một chút dao động, anh nhất định sẽ ngay lập tức cởi quần.

Kim Thu im lặng, bạn trai của mình không thể biến thái như vậy! Nhưng cô ngấm lại, quá buông thả tùy hứng sẽ hại thân, cô không thể để mặc anh tiếp tục như thế, liền tính kế trong lòng: “Anh vừa nói, anh là của em đúng không?”

Anh không hề do dự trả lời: “Đúng.”

“Vậy thì, cũng bao gồm cơ thể của anh đúng không?” Cô cười híp mắt đào hố cho anh nhảy, Bạch Tuyên không chút do dự nhảy xuống: “Đương nhiên.”

“Tốt lắm, sau này không có sự cho phép của em, anh không thể... cái kia.” Kim Thu chọc nhẹ vào lồng ngực anh, “Hiểu chưa?”

Bạch Tuyên: “Ừm.” Anh ngoan ngoãn gật đầu, “Anh sẽ nghe lời vợ.”

Không được, nghe lời hiểu chuyện như vậy, Kim Thu lại không nở, đầu ngón tay vuốt ve từ đầu mày đến khóe môi anh, Bạch Tuyên thấy biểu cảm của cô tràn đầy yêu thích, khóe môi cũng vô thức nhếch

lên, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, trên thế giới không có gì tốt đẹp bằng chuyện người mình thích cũng thích mình.

“Anh sẽ nghe lời em.” Anh nỉ non nói, hôn nhẹ ngón tay cô, “Vợ có tâm sự gì, cũng có thể nói cho anh.”

Tâm sự thì không có, nhưng chuyện để tâm thì có một, Kim Thu dựa vào ngực anh kể chuyện của Quách Đình: “Có phải anh cảm thấy rất khéo đúng không?”

Bạch Tuyên cân nhắc một chút: “Anh cảm thấy... cô ta rất lợi hại.”

“Lợi hại?” Kim Thu khó hiểu, nhưng Bạch Tuyên gật đầu chắc chắn: “Ừm, cô ta theo đuổi đàn ông rất lợi hại.”

“Vì sao?”

Bạch Tuyên không thể nói rõ nguyên nhân: “Là cảm giác, ừm, giống như ngày đó nghe thấy cuộc điện thoại từ đồng nghiệp kia của em, anh có thể cảm giác được cô ta đang thăm dò em.”

“Giác quan thứ sáu?” Kim Thu mỉm cười, “Giác quan thứ sáu của đàn ông sao?”

Bạch Tuyên lắc đầu: “Không phải, có thể do anh quá ngốc, không nói rõ được, Quách Đình kia, thời gian cùng địa điểm xuất hiện của cô ta đều quá trùng hợp, phát sinh quan hệ với ‘anh rể’, lại làm quan hệ giữa anh rể và chị gái tan vỡ, không muốn anh ta phụ trách lại làm Vệ Thiên Hành nhớ đến mình, bây giờ lại, ạch, đúng, lạt mềm buộc chặt, lùi một bước để tiến hai bước, thực sự rất thông minh, vợ à em phải đề phòng cô gái này.”

Tuy Kim Thu cảm thấy Quách Đình không yếu đuối như đã biểu hiện

ra bên ngoài, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ nghe Bạch Tuyên nói, dường như thật sự là có âm mưu quỷ kế: “Anh đừng nói với em cô ấy đều đã lên kế hoạch tất cả mọi chuyện, thật sự có rất nhiều tính toán trong lòng đấy nhé.”

“Em xem thử đi, ngày mai lúc cô ta cùng ông chủ em ăn cơm có bảo anh ta đừng hiểu lầm Quách Quỳnh, nhưng lại làm Vệ Thiên Hành càng ghét Quách Quỳnh hơn không.” Bạch Tuyên ngấm nghĩa ngón tay cô, đan mười ngón của mình vào lắc lắc, “Nếu là anh, anh chắc chắn sẽ không để tình địch có cơ hội ‘chờ thời trở lại’ đâu!”

Ví dụ như tên Đỗ Thiên Trạch, lại ví dụ như tên Từ Triết kia, bọn họ đừng hòng cướp đi Kim Thu từ tay anh! Bạch Tuyên nói thầm trong lòng, cũng không dám để Kim Thu biết.

“Được, em sẽ chờ xem sao.” Kim Thu cũng không hoàn toàn tin tưởng quan điểm của Bạch Tuyên, nhưng nếu Quách Đình thật sự không đơn giản, sau này cô phải cẩn thận tránh việc bán đứng chính mình, có Lam Như Vân mọi lúc mọi nơi nghi thần nghi quỷ cũng đã đủ để cô đau đầu.

Bất hạnh thay, Bạch Tuyên có IQ và EQ đều ở trạng thái bình thường, lại có lực quan sát và sức phán đoán kinh người đối với một số chuyện nào đó — — —

Quách Đình mặc một chiếc quần dài, bên ngoài choàng một chiếc áo khoác, trông vòng eo vô cùng tinh tế, nhỏ nhắn thướt tha, đang nghiêm túc ngồi trước mặt Vệ Thiên Hành, cẩn nhẹ môi dưới, dáng vẻ khó xử: “... Tôi thật sự không còn cách nào khác mới nhờ đến Vệ tiên sinh, lấy chuyện lúc trước... làm trao đổi, là tôi lặt lọng, xin lỗi.”

Vệ Thiên Hành đương nhiên ước rằng có thể thanh toán món nợ này sớm một chút, vì vậy vui vẻ hòa nhã: “Cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô giải

quyết ổn thỏa.”

Vẻ mặt Quách Đình tỏ ý cảm kích, nhưng do dự một lúc, muốn nói lại thôi, đến nửa ngày mới lắp bắp: “Theo lí mà nói, tôi không có quyền gì tới khuyên Vệ tiên sinh, nhưng Quách Quỳnh chị ấy... hoàn toàn một lòng một dạ với ngài, nếu không phải vì tôi, hai người cũng sẽ không cãi nhau, đều do tôi không tốt.” Trong mắt Quách Đình ẩn hiện ánh lệ dịu dàng, “Vệ tiên sinh, xin anh làm hòa với chị tôi đi, đều là lỗi của tôi.”

Mỹ nhân rơi lệ, lại ‘lê hoa đái vũ’ như vậy, tuy trong lòng Vệ Thiên Hành rất không kiên nhẫn với Quách Quỳnh, hấn cũng không hề nổi nóng: “Không liên quan đến cô, là tính cách chúng tôi không hợp.” Quách Quỳnh quá thẳng thắn quá bá đạo, mấy năm gần đây càng ngày càng lớn lối, hấn cũng đã không còn cảm giác mới mẻ với cô ta.

Nói tóm lại, chán rồi. Đàn ông thay lòng đổi dạ, vốn không cần bất kỳ lý do gì.

“Đúng, xin lỗi, là do tôi vượt quá giới hạn.” Quách Đình dường như bị hấn dọa sợ, lập tức im miệng, “Tôi về trước, nếu chị biết tôi gặp ngài sẽ không vui.”

Không vui? Vệ Thiên Hành quét mắt đến cổ tay sưng đỏ vô tình để lộ ra ngoài của Quách Đình, hơi nhíu mày: “Tay cô sao vậy?”

“Không sao.” Cô ta dường như hơi giật mình, đứng dậy liền muốn rời khỏi, Vệ Thiên Hành nhanh tay lẹ mắt nắm lấy cổ tay Quách Đình, kéo tay áo lên nhìn, phát hiện trên cổ tay trắng nõn có vài vết máu kết vảy: “Đây là gì?”

Quách Đình nói: “Tôi làm vỡ bát, bị đứt tay.”

Nhìn vết thương này rõ ràng là bị người cắt qua, Kim Thu ngồi bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, thấy thế liền nhìn qua vài lần, không thấy rõ vết cắt nông sâu bao nhiêu, cũng không xác định được do tự cô ta làm hay do người khác làm, nhưng Vệ Thiên Hành lập tức nhớ đến việc lúc trước mỗi khi Quách Quỳnh nổi nóng liền thích cầm vật sắc nhọn đâm người khác, có lúc là kéo, có lúc lại là trâm cài đầu, nhớ một lần cô ta gây gỗ với người khác ở hậu trường, suýt chút bị paparazi đưa tin ra ngoài, vẫn phải do Vệ Thiên Hành đè ép xuống mới có thể ổn thỏa.

Hắn lập tức nghĩ tới Quách Quỳnh: “Chị cô đánh cô?”

“Vệ tiên sinh.” Quách Đình thành khẩn nói, “Anh không cần tức giận vì tôi, chuyện này vốn là tôi sai, nếu không phải lúc đó tôi ngủ trên giường chị, chuyện như vậy cũng sẽ không xảy ra, trong lòng chị ấy rất khổ sở, thật sự rất khổ sở, bình thường tính tình chị ấy rất tốt.”

Bình thường tốt tính, cũng có nghĩa là bây giờ tính tình không tốt? Sau khi Kim Thu nghe lời nói đó của Bạch Tuyên, trong lòng vẫn rất khó chịu, một bên cảm thấy mình quá cả nghĩ, một bên lại cảm thấy chuyện này có vấn đề.

Nhưng việc cô nghĩ thế nào không quan trọng, quan trọng là, cuối cùng Vệ Thiên Hành lên tiếng: “Cô dọn ra ngoài ở đi, tôi sẽ tìm chỗ cho cô.”

Hắn giải quyết dứt khoát, Quách Quỳnh không có bất kỳ cơ hội biện giải nào liền đã bị định tội. Đàn ông yêu thích người nào, sẽ trăm phương nghìn kế gỡ tội cho cô ta, làm sao cũng tốt, nhưng một khi đã không thích, nhìn gì cũng thấy sai, cho dù có bằng chứng hay không, mọi tội danh cô ta đều sẽ bị gán lên, càng biện giải sẽ càng sai.

Kim Thu sáng suốt chọn cách im lặng, nhưng sự thận trọng lần này của cô đã mang đến cho cô chút phiền phức.

Chương 30: Triệu Gia

Chuyện là như thế này, hôm ấy, Lam Như Vân vừa khéo cũng đang ăn ở đó, tận mắt thấy Vệ Thiên Hành tiễn Quách Đình rời đi, cũng thấy luôn Kim Thu, cứ như vậy, cô ngay cả cơ hội để nói không biết cũng không có, Lam Như Vân hẹn cô đi ăn tối, thành thật nói ra tâm sự của mình: “Kim Thu, trong công ty chị nhìn có vẻ rất oai phong, ai ai cũng nịnh hót, nhưng họ nói gì sau lưng chị đều biết hết.”

Cô không lên tiếng, Lam Như Vân tiếp tục thổ lộ tâm tình: “Trong tất cả mọi người, chỉ có em và chị mới có thể xem là bạn bè, lúc trước chị thiên cận là không đúng, may mà em không để bụng, vậy chị cũng chỉ có thể nói ra lời thật lòng với em, đối với Thiên Hành... không phải chị thích tiền và vị thế của anh ấy, dựa vào thu nhập hiện tại của chị, muốn tìm một người đàn ông có lương năm trăm vạn là không thành vấn đề, hơn nữa chị cũng không thiếu tiền.”

Đó là sự thật, gia thế của Lam Như Vân hẳn là không tệ, quần áo trên người đều là hàng hiệu, mua đồ xa xỉ cũng không hề thấy tiếc: “Lúc vừa bắt đầu chị cho rằng anh ấy nghĩ nếu quan hệ của hai người công khai, sẽ có ảnh hưởng xấu đến hình tượng trong công ty, chị có thể hiểu, nhưng dù sao trai chưa vợ gái chưa chồng, chị cũng không phải tiểu tam, anh ấy lại như vậy, lòng chị thật sự không thoải mái.”

“Chị Lam.” Kim Thu cuối cùng cũng mở miệng, “Em nghĩ Vệ tổng không xứng với chị, khắp trời đất này chỗ nào không có hoa thơm, chị đẹp như vậy, trong công ty có không biết bao nhiêu người muốn theo đuổi chị đấy.”

Lam Như Vân nhướng mày cười: “Điều kiện của Thiên Hành so với bạn trai em hẳn là tốt hơn nhiều nhỉ, sao em không thích anh ấy?”

“À,” Kim Thu chọc chọc miếng thịt bò trong bát, “Em không thích mẫu người như vậy.”

Lam Như Vân chống tay lên má, thản nhiên cười: “Cho nên, điểm mẫu chốt là thích, chị thích mẫu người như anh ấy, thích dáng vẻ chăm chú làm việc của anh ấy, thích cách anh ấy nhìn chị, chắc là em cũng hiểu, một khi đã thích, liền trốn không thoát nữa.”

Điểm này Kim Thu phải thừa nhận, bây giờ cô đã thích Bạch Tuyên rồi, cho dù có người đàn ông khác tốt hơn anh cô cũng sẽ không quan tâm, tuy anh vừa ngốc vừa có khuyết điểm, còn có thể giả điên, nhưng cô vẫn thích anh như vậy.

“Chị Lam à,” Kim Thu nghĩ một chút, khéo léo nói, “Chị cũng biết, em không thể nói quá nhiều với chị, nếu không Vệ tổng biết thì sẽ rất phiền phức... Nhưng,” Trước khi Lam Như Vân thất vọng cô liền đưa ra một con đường, “Nói cho cùng thì cũng chỉ muốn cầu nhân duyên, hay là tuần này chúng ta đến chỗ thím Hồng đi.”

Lam Như Vân vô cùng tin tưởng thím Hồng, vì vậy ngay lập tức đồng ý.

Thím Hồng nghe xong câu chuyện, đầu tiên thờ dài một tiếng: “Loại chuyện này không thể cưỡng cầu được đâu.”

Lam Như Vân sốt ruột: “Thím Hồng, thím đã nói trong mệnh con sẽ gặp quý nhân mà, con chắc chắn anh ấy là quý nhân của con, thím giúp con đi.”

Chắc hẳn chị ấy không phải chỉ vì Quách Đình xuất hiện mới gấp gáp

như vậy, băng dày ba thước, không phải chỉ mới một ngày lạnh, chị ấy hẳn là đã sớm hoài nghi thái độ của Vệ Thiên Hành, Quách Đình xuất hiện chẳng qua chỉ là châm thêm dầu vào lửa thôi.

Thím Hồng nhìn chị ấy lớn lên, vì vậy sẽ luôn chiều chuộng chị ấy, bị Lam Như Vân giày vò hết mức, cuối cùng cũng mở miệng, cho chị ấy một lá bùa đào hoa, bảo rằng phải luôn mang theo bên người, nó sẽ trợ giúp nhân duyên.

Kim Thu nhìn thế nào cũng thấy đó chỉ là tác dụng tâm lý, bởi vì trong nháy mắt Lam Như Vân liền trở nên tự tin, không lo lắng gì thêm nữa, nhưng nói đến cũng thật kỳ lạ, chị ấy vừa nhét lá bùa vào ví, Vệ Thiên Hành liền gọi đến, nói rằng có chuyện muốn bàn bạc, về mặt Lam Như Vân phấn khởi: “Chị phải qua đó đây, cảm ơn thím Hồng!”

Dứt lời, liền ném Kim Thu sang bên cạnh, một mình đi trước, Kim Thu hoàn toàn không có ý kiến gì với thái độ trọng sắc khinh bạn của chị ấy, nhưng thím Hồng lại nhìn cô, nở nụ cười: “Còn con có chuyện gì?”

Kim Thu cũng có mục đích mới đến đây, cô nói chuyện Triệu gia cho bà nghe: “Khóc lóc kể lể với con bảo rằng muốn về nhà, nhưng con không giúp được cô ấy...” Cô không nhắc đến sự tồn tại của Bạch Tuyên, chỉ nói Triệu Gia đến tìm cô.

Thím Hồng trầm ngâm một lúc: “Muốn gặp người nhà một lần, như thế hơi gay go rồi.” Tuy rằng đã qua cúng thất tuần, nhưng nếu Triệu Gia có thể buông bỏ chấp niệm, lại niệm kinh siêu độ thêm một chút, cũng có thể nhanh chóng đi đầu thai thôi.

“Mọi người đều nói lá rụng về cội, lá rụng về cội, có thể tiễn cô ấy về quê nhà được không?” Kim Thu thử hỏi.

Thím Hồng vui vẻ: “Ta đâu có bản lĩnh lớn như thế?” Bà đã biết chuyện cô gái trẻ kia bị cướp vào nhà đâm chết, cũng rất thông cảm cho Triệu Gia, suy nghĩ một chút nói: “Quý Hồn không có cách nào đưa về được, nhưng đồ vật thì có thể, con hỏi xem cô ấy có muốn nhập vào đồ vật nào bên người không, sau đó gửi về nơi chín suối cho cô ấy.”

“...Như vậy cũng được sao?” Kim Thu mặt đầy hắc tuyến.

Thím Hồng cười ha ha: “Không phải thì con đốt thêm giấy cho cô ấy, niệm kinh, cũng xem như là một việc thiện mà, đúng rồi,” bà sâu xa nói, “Nhân duyên của con rất là đặc biệt, tuy rằng ta không tính ra nguyên nhân, nhưng nếu con làm thêm việc tốt, tích đức càng nhiều, thì trong cõi u minh, chắc chắn sẽ có người giúp cho duyên phận của con.”

Kim Thu ngẩn ra, nhớ tới chỗ đặc biệt của Bạch Tuyên, hiểu được bà nói có lý: “Con sẽ tìm cách, đúng rồi thím Hồng, chỗ của thím có chỉ hồng không?”

“Có, bình thường rất rẻ,” Thím Hồng biết cách làm giàu, cười tủm tỉm nói với cô, “Nhưng mọi người thường mua chuỗi thạch anh hồng, có loại mấy trăm đến mấy nghìn, đều dùng để cầu duyên cả.”

Kim Thu rất hoài nghi nó có tác dụng hay không: “À thôi, cho con sợi dây hồng là được.”

Thím Hồng lấy một sợi đưa cho cô: “Trước đây Nguyệt lão cho đây, khá linh nghiệm... Con mua tiền âm phủ không?” Sau đó Kim Thu mua vài tờ tiền âm phủ gửi cho Triệu Gia, đều là mấy tờ mệnh giá lớn, đúng là một khi giúp đỡ là phải đầy đủ, thậm chí còn mua một chiếc Iphone.

Chuyện đầu tiên sau khi về nhà, cô lén lút ngồi xỏm trên sân thượng của khu nhà hóa vàng mã cho Triệu Gia, Triệu Gia rất ngỡ ngàng: “Cám ơn cô.”

“Không có gì.” Kim Thu nhìn tiền giấy đang bị ánh lửa cắn nuốt, dưới ngọn lửa, khuôn mặt của Triệu Gia cũng trở nên mờ nhạt, “Đề nghị lúc này của tôi cô cũng nên suy nghĩ một chút, dù sao ở lại nhân thế không phải là hành động sáng suốt, vẫn là nên đi đầu thai sớm thì hay hơn.”

Triệu Gia trầm mặc một lúc: “Tôi có vài thứ, muốn nhờ cô gửi đến chỗ ba mẹ tôi.”

Kim Thu đồng ý, nhưng lúc đi tìm mới phát hiện ra một vài vấn đề, dưới tình trạng di thể của cô ấy không có người nhận, lại không thể liên hệ cho cha mẹ cô ấy, cho nên mấy thứ trong nhà đều bị chủ cho thuê vứt vào thùng rác, đã lâu ngày như vậy, những thứ đó đã sớm bị xe rác đưa đến bãi rác rồi.

Vậy phải tìm di vật ở đâu? Triệu Gia chỉ rõ phương hướng cho cô: “Tôi có một bức ảnh rơi trong khe giường.”

Vấn đề là căn phòng đó đóng cửa rồi, cô cũng không biết cạy khóa. Triệu Gia còn nói: “Trước đây tôi thường quên mang chìa khóa, cho nên làm một chiếc dự phòng, giấu trong chậu cây cảnh trên sân thượng đấy.”

Chậu cây cảnh đó là do cô ấy trồng, đã trồng được ba năm, nhưng bây giờ vì mất đi chủ nhân mà điêu tàn héo rũ, Triệu Gia thường hay ngồi xỏm trên sân thượng yên lặng nhìn, nhưng không thể làm gì được.

Kim Thu đào ra một chiếc chìa khóa trong đồng đất, may mắn chủ

cho thuê chưa đổi khóa, cô mở cửa vào, ngay lập tức một đám bụi bặm ập vào mặt, rất dày đặc.

Chỉ mới vài tháng gần ngủi, trong phòng tràn ngập cảm giác hoang vắng và cũ kỹ, Triệu Gia chỉ vào một chỗ trước cửa: “Lúc đó tôi nằm ở đây.”

Một câu nói làm Kim thu dựng tóc gáy, nhìn thân ảnh trôi nổi của Triệu Gia và khuôn mặt trắng bệch của cô ấy, cô liền có cảm giác mình đang trong một bộ phim kinh dị, Bạch Tuyên hiểu rõ, liền vững vàng nắm lấy tay cô, Kim Thu tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng cầm lấy bức ảnh may mắn còn sót lại rồi đi khỏi.

Người trong ảnh chụp là Triệu Gia, cô ấy không quay mặt về phía máy ảnh, mặc váy buộc tóc đuôi ngựa, tinh thần vô cùng phấn chấn, gờ hai ngón chữ V, tràn đầy sức sống như vậy, thế mà... Kim Thu đảm bảo với Triệu Gia: “Ngày mai tôi sẽ đi gửi cho cô, địa chỉ nhà cô là bao nhiêu?”

Triệu Gia nói một địa chỉ rất xa xôi: “Nơi đó rất nghèo, họ cứ bảo sẽ sửa sang lại đường đi, nhưng xe vẫn rất khó vào được, cha mẹ tôi sinh ba đứa, đều là con gái, chị cả và chị hai tôi đều đã lập gia đình, chỉ còn tôi, tâm cao khí ngạo muốn đi học, cha mẹ vốn không đồng ý, nói tôi sau khi học xong tiểu học phải đi làm thuê, sau đó chị cả nói, nếu tôi muốn đi học vậy thì cứ đi đi, chị ấy và chị hai sẽ tạo điều kiện cho tôi... Năm ngoái chị cả tôi mang thai, tôi chưa trở về thăm lần nào, nhưng không ngờ vĩnh viễn sẽ không trở về được nữa.”

Kim Thu nghe xong cảm thấy xót xa, cô lớn lên trong một thành phố sung túc, tuy rằng không phải là thành phố trung tâm, thế nhưng kinh tế phát triển, nhà giàu cũng không ít, xe sang biệt thự là bình thường, cô là con một, là viên ngọc mà cha mẹ che chở trong lòng bàn tay, cuộc sống của Triệu Gia, cô vĩnh viễn sẽ không trải qua.

“Cấp ba tôi phải lên trấn trên để học, lúc đó tôi chưa từng uống sữa bao giờ, bạn cùng bàn cho tôi một hộp, đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ, là vị sô cô la, còn có bánh quy, từ trước đến giờ tôi cũng chưa ăn lần nào, trường tiểu học trong thôn chúng tôi chỉ ăn dưa muối.” Triệu Gia chìm đắm trong hồi ức của mình, Kim Thu bỗng nhiên hiểu ra vì sao Bạch Tuyên lại thông cảm cho cô ấy như vậy.

Nếu như không gặp gỡ Triệu Gia, cô sẽ mãi mãi không thể tưởng tượng được có người bất hạnh đến vậy trong thế giới này, so sánh thử một chút, cuộc sống của cô thật sự quá hạnh phúc.

“Tôi thi đậu vào một trường đại học, hai chị mua cho tôi một bộ quần áo, nói muốn cho tôi có thể diện mà đến thành phố lớn, thế nhưng sau đó tôi mới biết được, mọi người vừa nhìn thấy tôi, liền biết tôi là một đứa bé nghèo vùng núi, bộ quần áo rẻ như vậy, bày trên vỉa hè cũng không ai thèm mua, thế nhưng tôi mặc được đến ba năm, rất nhiều quần áo của tôi đều do giáo viên trong trường quyên tặng, cô có biết không, mùa đông lạnh như vậy, tôi không mua nổi một chiếc mền, chỉ có một tấm chăn mỏng, cho nên tôi mặc vào tất cả quần áo mà tôi có, thế nhưng vẫn lạnh, sau đó dì cho thuê tặng tôi một chiếc chăn bông mà người khác bỏ đi, nó thật sự rất ấm áp...”

Kim Thu sục sịt, cảm thấy viền mắt nóng lên, nhưng Triệu Gia không thấy bi thương, có lẽ quãng thời gian đại học đó đối với cô ấy mà nói, là quãng thời gian quý giá nhất mà cô ấy đã từng trải qua: “Cô nghĩ rằng căn phòng này là tôi thuê sao, không phải, sao tôi có thể thuê nổi chứ, trước đây tôi sống trong căn phòng hai trăm đồng một người, phòng nhỏ như thế lại có đến tám người ở... Bạn học của tôi thanh toán tiền thuê trong ba tháng, nhưng sau đó chuyển đi, chủ nhà không chịu trả tiền, cho nên để tôi đến ở.”

Nhưng không ngờ, lòng tốt ấy lại trở thành bùa đòi mạng của Triệu

Gia, nếu như cô ấy không tiết kiệm vài đồng thuê nhà, nếu như cô ấy không chuyển đến đây, thì có lẽ... Nhưng cuộc đời này không có nếu như.

Cô ấy đã chết, chỉ lưu lại một phần hồn tốt đẹp, trong đêm khuya đàng đẵng kể lại chuyện cũ cho cô.

Kim Thu lau nước mắt, trở về phòng, không bao lâu sau liền cầm sữa bò, bánh Oreo và lạp xưởng: “Trong nhà không có gì để ăn nữa cả.”

Triệu Gia chỉ ăn được đồ cúng, cho nên Kim Thu tìm một tờ giấy trắng viết hai chữ Triệu Gia, đặt phía dưới đĩa đồ ăn, tỏ ý những thứ này là cho Triệu Gia, cô ấy hít một hơi sâu: “Thật là thơm.”

“Ăn đi.” Kim Thu nhẹ giọng nói, “Ngày mai tôi sẽ đưa cô về nhà.”

Kim Thu mặc niệm, hy vọng cô có thể sớm trở về quê hương mình, tuy rằng nghèo khó, nhưng được ở bên cạnh thân nhân, hy vọng cô có thể hạnh phúc, hy vọng cô sẽ nhẹ lòng buông bỏ, hy vọng kiếp sau của cô sẽ có một cuộc sống tốt hơn.

Triệu Gia nhoẻn miệng cười: “Cám ơn cô.”

Kim Thu về phòng, nhưng trần trọc không ngủ, Bạch Tuyên ôm cô vào lòng: “Vợ, em muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Cô nghiêng người, đem mặt chôn trong lòng anh lặng lẽ rơi lệ, không hiểu vì sao lại khóc, là bởi vì số phận bi thảm của Triệu Gia, hay là vì nguyên nhân khác... Cô nói không nên lời, chỉ cảm thấy nỗi buồn trong lòng rất khó chịu.

“Bạch Tuyên, Bạch Tuyên,” Cô gọi tên anh, Bạch Tuyên ôm cô chặt

hơn: “Anh ở đây.”

Cô gắt gao dựa sát vào lồng ngực anh, dường như chỉ có vậy mới làm cô dễ chịu hơn, Bạch Tuyên hôn nhẹ lên gò má cô: “Anh ở đây, vĩnh viễn ở đây.”

Cũng vào lúc đó, Triệu Gia đứng đón gió đêm, nhìn khắp đô thị phồn hoa này, nơi đâu cũng sáng đèn, sáng như ban ngày vậy, dòng xe cộ đi lại không ngừng, xa hoa rực rỡ, tại nơi đây, cô đã ký thác vô số ước mơ và nguyện vọng của mình, cũng từng tin rằng bản thân có thể thay đổi số phận, nhưng thật không ngờ, vừa hăng hái ra trận chưa lâu, bản thân đã lạnh như vậy rồi.

Cô vĩnh viễn, vĩnh viễn không còn cơ hội nào nữa.

Cô bây giờ chỉ hy vọng mình có thể trở về quê hương, trở về bên cạnh người nhà, rồi an nghỉ ở đó, mãi mãi ngủ yên.

Chương 31: Lòng tốt

Đêm qua Kim Thu ngủ không ngon, hôm nay trời vừa sáng liền rời giường, nhanh chóng ra ngoài hoàn thành công việc, vì linh hồn của Triệu Gia lưu trong bức ảnh, Bạch Tuyên không yên tâm, một hai muốn đi cùng cô, ai ngờ Kim Thu không đi thẳng đến bưu điện, mà ghé vào siêu thị trước. Cô mua vài bịch kẹo, mua thêm vài bộ quần áo dày, đều là những thứ rất rẻ mua trong mấy cửa hàng ven đường, chất liệu thô ráp nhưng kiểu dáng lại thời thượng, Triệu Gia nói cha cô ấy bị viêm khớp, cứ đến mùa đông là lại tái phát, vô cùng đau đớn, cho nên còn có thêm vài đôi giày đá bóng.

Vì thế đến lúc gửi, thùng đồ trở nên rất lớn, Kim Thu mạnh mẽ nhét đầy đồ vào thùng, cuối cùng còn không quên để vào một phong thư cô đã chuẩn bị đêm qua:

“Mọi người à, con ở Hải Thành rất tốt, công việc cũng suôn sẻ nên gửi vài thứ về nhà, không cần lo lắng cho con, con sống rất tốt... Cha mẹ và hai chị phải chú ý sức khỏe, phải chăm sóc bản thân thật tốt...
Ký tên: Đứa con gái bất hiếu Triệu Gia.”

Cô không báo tin Triệu Gia tử vong cho họ, hy vọng người nhà cô ấy vẫn cho rằng Triệu Gia còn đang ở Hải Thành, cô ấy sống rất tốt, đây cũng là tâm nguyện của Triệu Gia, so với việc biết mình đã chết, không bằng cứ để họ nghĩ bản thân còn sống, cho dù mắng cô ấy bất hiếu, cũng tốt hơn so với việc phải đau lòng.

Trong những thứ gửi đi, cô còn gửi thêm số tiền một nghìn cho họ, tiền trong ngân hàng của cô cũng không được bao nhiêu, chỉ có thể làm hết sức, đây cũng xem như một phần tâm ý.

Trên thế giới này có vô số người cần giúp đỡ, nhưng cô chỉ có thể làm được như vậy. Không chỉ bởi vì thông cảm cho Triệu Gia, cô cũng có tư lợi của bản thân, nếu như ở hiền gặp lành, cô hy vọng tình cảm của mình và Bạch Tuyên có thể thuận buồm xuôi gió, giảm bớt đau khổ.

Cho nên chuyện đầu tiên khi về đến nhà là cho vài người bạn nhỏ lang thang một bữa ăn, khu tập thể Lệ Chi có một bãi đất trống để dân cư trong khu tập thể dục, trong đó sẽ có vài dụng cụ thể thao, một bãi cát, còn có cầu trượt và xích đu, nhưng Kim Thu chưa từng thấy ai vào đó chơi... Vì thế bãi đất trống đó trở thành thế giới của chó và mèo hoang.

Thức ăn cho chó và mèo của cô rất đơn giản, cơm cùng với một ít đồ ăn thừa, trộn lên cũng rất thơm, hơn nữa vẫn nóng hổi, cô vừa đặt xuống đất không lâu liền có vài chú chó đến thăm dò ngửi ngửi, cô biết chúng rất cảnh giác, vì thế không ở lại đó mà vừa đặt xuống liền rời đi, lên sân thượng nhìn về phía xa xa, có thể thấy chúng đang ăn ngấu nghiến.

Giây phút đó cô liền hạ quyết tâm, cho dù như thế nào thì cũng phải kiên trì làm việc này đến cùng. “Nếu em quên cho chúng ăn, anh phải nhớ nhắc em đấy nhé.” Kim Thu nói với Bạch Tuyên, “Bây giờ trời đã bắt đầu lạnh, đến mùa đông anh phải nhắc em làm cho chúng mấy cái ổ nhé.”

Bạch Tuyên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nũng nịu nói: “Tuân lệnh, nữ vương bệ hạ.”

Kim Thu buồn cười: “Nói bậy bạ gì đấy.” Cô xoay người về nhà, tránh việc có ai đó nhìn thấy cô đứng ở đây lẩm bẩm một mình, nhưng không thể không nói, bị anh dỗ ngọt vài câu như vậy, tâm trạng u

buồn vì chuyện Triệu Gia của cô tốt lên rất nhiều.

Đúng lúc không có việc gì làm, cô lấy chỉ đỏ từ chỗ thím Hồng ra, gọi Bạch Tuyên đến ướm thử, cô quyết định làm một chiếc vòng cho anh, lúc còn học trung học trào lưu này rất phổ biến, nữ sinh ai ai cũng mua rất nhiều chỉ, có thể làm ra được rất nhiều loại vòng tay, còn khâu vào vài hạt châu và chuông nhỏ, không khác gì mua trong tiệm, trước đây Kim Thu cũng đã từng làm thử, nhưng có rất nhiều cô gái khác cũng làm tặng người đó, nên cô cũng chỉ đành cất vào ngăn tủ.

Thật không ngờ hôm nay sẽ làm lần nữa, cách thắt cụ thể cô đã không nhớ rõ, chỉ đành lên Baidu tìm thử, lúc này mới bắt đầu làm, Bạch Tuyên vẫn nhìn một cách hiếu kỳ: “Vợ à em muốn làm gì vậy?”

“Ngoan nào.” Kim Thu không cho anh nghịch, vô cùng chăm chú làm, thỉnh thoảng ướm vào cổ tay anh thử độ dài, cuối cùng làm một nút thắt, đưa cho anh đeo vào.

Dù sao cũng chỉ là một sợi dây đỏ, thế nhưng Bạch Tuyên vô cùng phấn khích: “Là cho anh sao?”

“Không phải đâu.” Kim Thu nắm lấy tay anh, bàn tay của Bạch Tuyên rất đẹp, ngón tay thon dài mà trắng nõn, không có một vết chai nào, quả nhiên là dáng vẻ của một công tử nhà giàu sống an nhàn sung sướng, móng tay rất gọn gàng sạch sẽ, lòng bàn tay hồng nhạt, sờ vào rất ấm áp, “Phải giữ cho thật kỹ biết không, đây là tơ hồng của chúng ta, nếu đứt, chúng ta sẽ không thể ở bên cạnh nhau nữa.”

Cô cố ý nghiêm trọng hóa vấn đề, thế nhưng Bạch Tuyên lại tin là thật, khẩn trương sờ sờ: “Anh nhất định sẽ mang theo bên mình, tằm cũng không tháo ra.”

Anh thật sự vô cùng vui vẻ: “Đây là vật đính ước mà vợ tặng cho anh.” Nhưng mang trên tay cũng có chút lo lắng, “Đeo như vậy có rơi không nhỉ, có phải anh nên tìm một chỗ giấu cho kỹ không?”

Kim Thu vừa cảm động vừa buồn cười, kéo tay anh ngồi xuống bên cạnh mình: “Xem dáng vẻ ngốc nghếch của anh kia.” Cô thấy anh như vậy, không nhịn được ghé sang hôn nhẹ lên môi anh, chỉ đụng nhẹ một cái, nhưng đó là nụ hôn chủ động hiếm hoi của cô, chỉ cảm thấy tuy khác với hôn lười, nhưng đều làm mặt cô đỏ đến tận mang tai.

Bạch Tuyên nhẹ giọng nói: “Anh thích em hôn anh, chỉ như vậy anh mới có thể cảm thấy mình có em.”

Triệu Gia đi rồi, anh phải trở lại cuộc sống lẻ loi một mình, sáng sớm chờ cô ra ngoài liền yên lặng trông coi căn phòng không một bóng người, nhìn mặt trời mọc, trông mặt trời lặn, đợi đến khi cô tan tầm lại phấn khởi ra ngoài nghênh đón.

Không có bạn bè, không có trò tiêu khiển, thời gian dường như dài đằng đẵng, đôi khi Bạch Tuyên đứng trên sân thượng ngắm một đóa hoa cũng có thể ngắm rất lâu, nếu có một đôi chim sẻ huyên náo, anh có thể hứng thú xem mấy giờ đồng hồ, lần nào trong khu nhà có người cãi nhau, đó lại trở thành một cảnh tượng náo nhiệt thật lớn.

Thế nhưng phần lớn thời gian, anh đều ngồi ngẩn ra một mình, không ai thấy được anh, phiêu phiêu lãng lãng như một âm hồn, anh biết mình vẫn còn sống, không hề chết, nhưng những chuyện lúc trước, anh lại không thể nhớ ra.

Chỉ khi ở bên cạnh cô, anh mới cảm thấy mình vẫn còn sống, cô là toàn bộ ý nghĩa sinh tồn của anh.

Tuy Kim Thu không biết mọi ngày anh cô đơn bao nhiêu, nhưng cô nghe thấy sự cô đơn trong giọng nói anh, hơi cân nhắc: “Ừm, anh có muốn ra ngoài với em không?”

“Muốn chứ muốn chứ!” Anh rất thích đi ra ngoài cùng cô, tuy không ai thấy, nhưng có thể ra ngoài hít thở không khí cũng rất tốt.

Chỉ cần ở bên cạnh cô.

Cô đẩy đẩy môi anh: “Vậy phải xem biểu hiện của anh, nếu em hài lòng, ngày mai sẽ dẫn anh ra ngoài.”

Bạch Tuyên “A” một tiếng, đứng lên bày ra tư thế chuẩn bị đào đất, sau đó cung kính nói: “Chủ nhân, cầu người mang ta đi dạo.”

...Kim Thu đã chết lặng với dáng vẻ trung khuyển thường ngày của anh: “Anh muốn em đeo cho anh một sợi xích chó sao?” Cô cảm thấy trong lòng ghen một cơn tức, “Anh rốt cuộc có phải đàn ông không thế hả! Thật sự biến mình thành chó rồi à?” Không có người phụ nữ nào không hy vọng người đàn ông của mình là một anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, cô cũng không ngoại lệ, phụ nữ luôn luôn khát vọng một đôi tay mạnh mẽ bảo vệ chính mình, nhưng lần nào Bạch Tuyên cũng làm cô bất lực không thể nói gì.

Ai ngờ Bạch Tuyên ủy khuất nói: “Đàn ông cho dù ở bên ngoài có oai phong thế nào, trước mặt vợ phải nên giống chó một chút, cả đời trung thành, có gì sai sao?”

“...Không có.” Kim Thu bị câu nói này của anh làm cho á khẩu không trả lời được gì, “Anh thắng rồi.”

Bạch Tuyên lấy lòng ôm cô: “Vợ à không phải em muốn nuôi chó sao, anh sẽ thực hiện tâm nguyện của em, em vuốt lông cho anh đi.”

Kim Thu tức giận véo cánh tay anh: “Không có mặt mũi như vậy, em phục anh rồi đấy.”

“Theo đuổi vợ, quan trọng là phải có da mặt dày.” Bạch Tuyên lóe lên suy nghĩ, vô cùng đắc ý, “Nếu anh không mặt dày mày dạn quấn quít lấy em, em sẽ không chấp nhận anh mà, mau mau, vợ à mau đến vuốt ve anh.”

Kim Thu vuốt lưng anh, thấy anh thoải mái gối đầu lên đùi mình, cơn tức trong lòng bất giác tan đi, còn có chút thẹn thùng, yêu cầu của phụ nữ với đàn ông luôn là vô cùng vô tận, hy vọng anh ta có tiền rồi lại hy vọng anh ta đẹp trai, đẹp trai rồi còn phải chung thủy, chung thủy còn phải lãng mạn... Cô cũng mắc phải căn bệnh này.

“Là em không đúng.” Kim Thu có một ưu điểm, chính là dũng cảm thừa nhận lỗi lầm của mình, “Em không nên trách anh, anh như vậy đã rất tốt rồi.”

Không ai hoàn hảo vô khuyết, Bạch Tuyên cũng vậy, anh đã có rất nhiều ưu điểm mà cô thích, tính tình lại tốt như thế, sao cô có thể cưỡng cầu anh phải hoàn mỹ không thể soi mói? Huống chi trong sáng đáng yêu như vậy là loại hình mà cô thật sự rất thích.

Cô vừa nói xong, Bạch Tuyên ngược lại có chút lo lắng: “Không không, chắc chắn là do anh làm không tốt, vợ à nếu em không thích anh như vậy, anh có thể sửa, thích anh “man” hơn, lạnh lùng hơn, hay là thích kiểu người khiêm tốn nhã nhặn?”

Loại dáng vẻ tùy ngài lựa chọn, tôi sẽ tận lực thỏa mãn này làm Kim Thu nở nụ cười, cô sờ lỗ tai hồng hồng của anh: “Em ấy à, chỉ thích Bạch Tuyên như vậy thôi, biến thái, không biết xấu hổ, suốt ngày thích làm nũng.”

Hậu quả của câu nói này, chính là Bạch Tuyên đè cô xuống, anh vô cùng gắng sức muốn biểu hiện một phen, dụ dỗ Kim Thu ngày mai cho anh ra ngoài cùng.

Nhiệt tình như vậy cô thật sự chịu không nổi, nhưng hết lần này đến lần khác đều dừng lại tại chỗ quan trọng nhất, anh dùng ngón tay và miệng lưỡi phục vụ cô, việc này cô vẫn chưa thể quen, nhưng lúc đến phiên Bạch Tuyên, anh vô cùng thích thú, còn phơi bụng ra cho cô sờ.

Kim Thu sờ xuống phía dưới, từ lúc ban đầu khó xử đến thói quen bây giờ, cô đã có thể nhìn thẳng vào cơ thể anh, tựa như thứ gì đó đang bị cô nắm trên tay giờ này khắc này, không biết có phải do anh ăn ở tốt hay thế nào -- dù sao cũng không biết so sánh -- cô phát hiện nó không hề dữ tợn kinh khủng như trong tiểu thuyết miêu tả, mà béo béo mập mập, sạch sẽ, nhìn lâu còn thấy đáng yêu.

Không thể phủ nhận đây có thể là cái mà họ gọi là “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”.

Anh thở hổn hển, âm thanh dễ nghe đến mức làm người ta đỏ mặt, anh thúc giục: “Nhanh một chút, nhanh hơn một chút.” Anh hơi vắn vẹo, từ từ nhắm mắt rên rỉ, Kim Thu không chuyên nghiệp, vì vậy giày vò anh hết nửa ngày, cuối cùng thiếu chút nữa làm anh nghẹn hồng.

Thế nhưng Bạch Tuyên nhìn qua có vẻ rất thích thú, anh để cô gối lên cánh tay, tay kia khoát vòng sang lưng cô, bao cô hoàn toàn trong cánh tay của mình: “Ngày mai anh có thể đi cùng không?”

Kim Thu nhẹ nhàng ngáp một cái: “Nếu anh nhớ gọi em dậy thì được.”

Bạch Tuyên cho cô một nụ hôn triền miên, sau đó thu chặt cánh tay: “Ngủ đi.” Cô điều chỉnh tốt vị trí, cảm thấy vô cùng an tâm, Kim Thu không khỏi nhớ đến lúc trước — nói đến cũng thật kỳ lạ, Bạch Tuyên bình thường ở trước mặt cô đáng yêu làm nũng như cô vợ nhỏ, không hề giống như một người đàn ông, nhưng trong thời điểm quan trọng, anh chưa từng tỏ ra yếu đuối, hơn nữa cô cũng rất ỷ lại anh.

Không biết nguyên nhân vì sao, nhưng như vậy đã đủ rồi, đây là người cô thích, là một người biết cách làm cô vui vẻ, cho cô cảm giác an toàn. Còn gì chưa đủ sao?

Kim Thu vui vẻ tiến vào mộng đẹp.

Hôm sau là một ngày đẹp trời, tuy giờ cao điểm buổi sáng vẫn rất đông, nhưng Kim Thu không hề cảm thấy khó chịu như những người khác, bởi vì họ không có anh, còn bây giờ, Bạch Tuyên đang gắt gao ôm cô.

Trước đây mỗi khi đứng trong đám người chen chúc, Kim Thu lại cảm thấy bức mình, lúc nào cũng phải phòng bị người khác chiếm tiện nghi, vô cùng khổ cực, nhưng hôm nay Bạch Tuyên từ phía sau ôm cô, hai tay chắn ngang trước ngực cô, ngăn lại sự tiếp xúc với tên đàn ông đối diện, không hiểu vì sao, Kim Thu cảm thấy vô cùng an toàn, vô cùng yên tâm.

Bạch Tuyên còn kề vào tai cô nói nhỏ: “Vợ, tên kia đang sờ mông cô gái đó kìa!” Kim Thu nhìn vài lần nhưng không thấy rõ, Bạch Tuyên lại hứng thú báo cáo với cô, “Vợ à em xem, tên trộm bên kia lấy mất cái ví của người phụ nữ đó rồi!”

Kim Thu nhích gần hơn vào lòng anh, đột nhiên cảm thấy mười phút đi tàu điện ngầm này, chắc chắn không dài chút nào.

Chương 32: Hạnh phúc

Vệ Thiên Hành có thể thấy hôm nay Kim Thu vô cùng vui vẻ, hai mắt cong như trăng khuyết, ý cười tràn ra khỏi khóe miệng, vẻ mặt dịu dàng hân hoan như vậy bất kỳ ai nhìn vào cũng sẽ cảm thấy thoải mái, cho nên giọng điệu của hắn cũng trở nên nhẹ nhàng: “Trên đường nhặt được tiền à?”

“Hả?” Kim Thu vừa pha cho Vệ Thiên Hành một ly cà phê, hắn rất kén chọn, chỉ uống cà phê rang xay, đây đã trở thành công việc mỗi buổi sáng của cô.

Vệ Thiên Hành cầm lên uống một ngụm, cười nói: “Không phải nhặt được tiền à, sao hôm nay cô vui vẻ thế?”

Kim Thu sờ sờ mặt mình, quả nhiên phát hiện khóe miệng cong lên, cô liềm mọng nhin xuống, “Thực sự rõ ràng như vậy sao?”

Thế nhưng phản ứng của Vệ Thiên Hành là nhíu nhíu đầu mày: “Xảy ra chuyện tốt gì à?”

“Chỉ là tâm trạng tốt thôi.” Kim Thu cong khóe miệng cười, trở lại phòng làm việc của mình, Elizabeth đã quyết định ở nhà giúp chồng dạy con, trong phòng làm việc chỉ còn mình cô — đúng rồi, hôm nay có thêm một người nữa.

Bạch Tuyên đang đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ra xa xa toàn khu thương mại phần hoa nhất trong thành phố này, dòng người qua lại nhộn nhịp, anh nhìn một lúc lâu, sau đó đến bên cạnh Kim Thu: “Vợ à em đang bận gì vậy?”

Tuy phòng làm việc bốn bề đều là kính trong suốt, nhưng buông rèm xuống cũng sẽ không thấy rõ tình trạng bên trong, Kim Thu có thể yên tâm nói chuyện với anh: “Em phải làm việc, anh chơi một mình đi.” Cô ném di động của mình sang cho anh, chỉ cho anh cách lên mạng.

Bạch Tuyên nghe lời, ngồi vào sofa hứng thú lướt web, trong di động cô có lưu một vài trang web, anh nhấn vào xem, liền thấy đó là mấy trang web cô thường hay dạo qua.

Một diễn đàn truyền thông, một trang ngôn tình, còn có diễn đàn thú cưng.

Trên diễn đàn truyền thông có chuyên mục tư vấn tình cảm, ví dụ như tình yêu nơi xứ lạ, tỷ lệ luyến, còn có thăm mến, Bạch Tuyên được mở rộng tầm mắt, phát hiện ra trên thế giới này lại có thể có nhiều cực phẩm như thế, thật sự phải vừa xem vừa trầm trồ.

Kim Thu thấy anh xem vô cùng nhập tâm, cũng thu lại tầm mắt, tập trung toàn bộ sự chú ý vào công việc, cô một khi chuyên tâm sẽ quên mất thời gian, lúc hoàn thành xong công việc mới nhận ra đã gần đến bữa trưa.

Cô đứng lên hoạt động gân cốt, Bạch Tuyên vội vàng ném di động sang một bên, chạy đến xoa bóp cho cô, lực tay anh rất vừa phải, Kim Thu cảm thấy thoải mái hơn nhiều, có một người bạn trai ở bất cứ đâu cũng chu đáo như vậy, cô thật sự quá may mắn.

Kim Thu vui vẻ, thừa dịp xung quanh không có ai liền hôn lên mặt anh một cái, Bạch Tuyên sùng sốt, chột xấu hổ xoa mặt: “Vợ à, ở bên ngoài như vậy không tốt lắm, ngưng ngưng quá đi!”

Đã ngưng ngưng sao còn hôn lại người ta hai cái? Kim Thu không nói gì, nghĩ nếu ra ngoài ăn với Lam Như Vân thì sẽ rất kỳ lạ, cứ gọi đồ ăn đến là được, nào ngờ điện thoại còn chưa cầm lên liền thấy Lam Như Vân gõ cửa: “Kim Thu, cùng nhau đi ăn nhé?”

Cô nghĩ không ra có gì để từ chối, vì vậy chỉ có thể đáp: “...Được.”

Trong công ty có căn tin, đồ ăn ở đây cũng không tệ, Kim Thu chọn một phần ăn, tiện thể mua thêm một cốc sữa, là cốc giấy không phải cốc nhựa, vì anh không thể ăn quang minh chính đại, Kim Thu chỉ có thể mua đồ uống cho anh đỡ thèm.

Lam Như Vân không hề biết đối diện còn có một người đàn ông, lúc này đang ôm cốc sữa mà Kim Thu đặt lên bàn vui vẻ uống, thuận tiện đánh giá chị ta, Lam Như Vân nói với Kim Thu về ngày Quốc Khánh: “Hàng năm vào dịp Quốc Khánh, công ty đều tổ chức đi du lịch, em có đi không?”

Kim Thu cắn đầu đũa: “Em phải cân nhắc một chút.” Việc công ty cho nhân viên đi du lịch thật sự không tệ, nhưng Quốc Khánh chỉ có ba ngày nghỉ, nếu đi sẽ không còn thời gian nghỉ ngơi nữa, mệt mỏi mà trở lại tiếp tục làm việc.

Vậy không bằng ở nhà với Bạch Tuyên thư giãn thoải mái. Cô suy nghĩ, thuận miệng hỏi: “Chị đi sao?”

“Chị muốn đi cùng Thiên Hành.” Lam Như Vân cười ngọt ngào, Kim Thu bưng tỉnh, tuy nói nhân viên đi du lịch, nhưng cấp bậc khác nhau đi những nơi khác nhau, Vệ Thiên Hành cùng Lam Như Vân đi du lịch sẽ không chỉ đơn giản là du lịch, còn để phát triển tình cảm, phần lớn thành viên đều là phó tổng, giám đốc trong công ty, bọn họ cũng có thể dẫn theo vợ con đi cùng, xem như là có liên quan đến nội bộ công ty.

Nếu Lam Như Vân đi cùng Vệ Thiên Hành, tự nhiên có thể phát triển tình cảm, Kim Thu cẩn thận suy nghĩ điếm ấy, không ngừng chúc mừng: “Chúc mừng chị, A Lan, phải nắm thật chặt cơ hội.”

Bạch Tuyên cắn ống hút, ngẩn người nhìn vào môi Kim Thu, đợi đến khi hai người ăn xong, anh nhanh chóng vươn người sang cắn lên môi cô một cái.

Kim Thu lão đảo, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, chỉ cảm thấy môi hơi đau, tức giận trừng anh, Lam Như Vân hoảng hồn: “Sao vậy?”

“Không có việc gì, em không đứng vững thôi.” Kim Thu đâu thể nói với Lam Như Vân, ban ngày ban mặt, cô bị một con ma cọt nhả... Kim Thu thuận tay cầm lấy chiếc cốc giấy đã rỗng trên bàn vứt vào thùng rác, Lam Như Vân không hề để ý việc cô chưa từng uống một ngụm sữa nào mà bây giờ cốc giấy đã rỗng.

Sau bữa trưa, Kim Thu thường sẽ nghỉ ngơi ở sô pha, hôm nay cũng không ngoại lệ, nhưng cô vừa đóng cửa, việc đầu tiên là lớn tiếng quát anh: “Anh vừa làm gì thế hả, dọa em giật cả mình!”

Bạch Tuyên cuộn mình trên sô pha, nước mắt lưng tròng nói: “Anh không phải cố ý đâu, hơn nữa em là vợ anh mà! Hôn một chút thì sao! Cũng đâu có ai thấy!”

Anh còn dám cãi lý, Kim Thu tức gần chết, hoàn toàn không quan tâm tới anh nữa. Chiều này vừa xuất ra, Bạch Tuyên ngay lập tức trở nên suy sụp, cô ngồi trên ghế tra tài liệu, anh liền đáng thương ngồi xổm bên cạnh kéo góc váy cô, tựa như một động vật nhỏ đáng thương bị vứt bỏ.

Kim Thu không động đậy, làm như không thấy mấy hành động đáng

thương của anh, Bạch Tuyên dứt khoát ngồi lên tấm thảm lót phía dưới bàn làm việc, cởi giày cho cô, mùa thu đến, khí trời mang một chút lạnh, cô mang một đôi tất chân trong suốt, khi cởi giày cao gót còn có thể thấy những ngón chân trắng nõn, anh xoa xoa bàn chân đau nhức cho cô, Kim Thu nhìn qua, nhin không được nở nụ cười: “Xong chuyện chỉ biết nịnh nọt.”

“Vợ à ~~” Anh nhận ra cô đã hơi nguôi giận, tiếp tục đáng yêu lấy lòng, Kim Thu bất đắc dĩ, đá nhẹ vai anh: “Tha thứ cho anh rồi, đừng trốn dưới váy em nữa!”

Trắng trợn làm ra động tác im lặng: “Anh thực sự không thấy “chíp bông” của em là màu tím.”

“...” Kim Thu cắn răng, nghiêng ra hai chữ, “Câm miệng!” Buổi sáng lúc thay quần áo, lần nào anh không nhiệt tình phấn khởi xông đến nói “Anh giúp em”, sau đó sờ loạn lung tung ăn đậu hũ.

Bạch Tuyên lập tức bưng kín miệng, anh đột nhiên cảm thấy vị trí này thật sự không tệ, đối diện cánh cửa, nhưng có bàn làm việc và máy tính che khuất, không ai có thể thấy cô nói chuyện, đương nhiên cũng sẽ không thấy anh làm gì mờ ám ở dưới.

Ánh mắt anh vừa chuyển, đúng lúc có thể thấy cặp đùi tuyết trắng giao nhau của cô, lúc cô đổi tư thế có thể nhìn thấy một góc nội y, do nửa hở nửa kín, càng làm người ta mơ màng, không hổ là phong cảnh dưới váy, hết sức kiều diễm.

Ngay lúc anh đang mơ màng, Kim Thu giật một tờ khăn giấy đưa xuống cho anh, Bạch Tuyên sờ khóe miệng, yên lặng cầm lấy lau, ừm, anh lại thật sự chảy nước miếng.

Bạch Tuyên lén nhìn thoáng qua Kim Thu, nhận ra cô không tức giận,

ngược lại chọc một ngón tay vào mặt anh: “Thế này liền chảy nước miếng à, thật sự không có tiền đồ.” Nói xong, trên mặt cô cũng tràn đầy ý cười, đối với loại chuyện bạn trai nhìn đui mình chảy nước miếng này, cô có chút thỏa mãn cùng hư vinh, thật đúng là... Khụ khụ, suy nghĩ của phụ nữ.

“Sờ sờ được không?” Anh nuốt nước miếng, đưa tay lên cầu xin.

Kim Thu liếc anh: “Có triển vọng, bạn gái mình mà vẫn lén lén lút lút.” Âm cuối khó có thể che giấu ý cười, Bạch Tuyên đưa móng vuốt đến trên đui cô, sau đó lại cảm thấy ngại, dứt khoát gối đầu lên đui cô, tay ôm đôi chân thon dài, lấy một loại tư thế vô cùng kỳ quái mà ngủ.

Đến khi làm xong việc cúi đầu nhìn xuống, phát hiện anh đang ngủ, vẻ mặt say ngủ đằm tĩnh đáng yêu, làm cô không đành lòng quấy rầy, động cũng không dám động một chút.

May là anh rất nhanh liền tỉnh ngủ, dụi dụi mắt, nỉ non gọi: “Vợ.”

“Dậy?” Kim Thu dịch lại chân, cầm lấy tài liệu đã chỉnh sửa, “Em phải ra ngoài một chút, anh đi dạo quanh một lúc cũng được.”

Bạch Tuyên che miệng ngáp một cái: “Được rồi vợ, anh sẽ nghe lời.”

Vệ Thiên Hành đang ký tên vào tài liệu, đột nhiên lên tiếng: “Đúng rồi, chuyến du lịch của công ty, cô có đi không?”

Tuy có thể đi chơi miễn phí, nhưng Kim Thu lúc này thiên vị thế giới riêng tư của cô và Bạch Tuyên hơn, đang chuẩn bị uyển chuyển từ chối, chợt nghe Vệ Thiên Hành nói: “Tôi vừa lúc có một nơi rất tốt, đi đảo m**, cô đi cùng làm bạn với A Vân đi.”

Cái gì, lần này đi du lịch nước ngoài, hơn nữa còn là thiên đường

ngủ mát như vậy, lại không phải tốn đồng nào, chỗ đó không phải chỗ mà nhân viên bình thường có thể đi, lúc trước cô có đi một lần, cũng chỉ được đi một nơi nhỏ trong nước, lúc này quả thật hơi lung lay.

“Hộ chiếu công ty sẽ làm.” Vệ Thiên Hành nói, “Tôi chưa bao giờ bạc đãi nhân viên, cô cần nhắc kỹ một chút.”

Kim Thu ngay lập tức ra quyết định: “Tôi muốn đi.” Vệ Thiên Hành nghe vậy, lại ngẩng đầu khẽ cười với cô, thế nhưng Kim Thu đang chìm đắm trong suy nghĩ có thể mang theo Bạch Tuyên đi cùng, hoàn toàn không chú ý đến mị lực trong nụ cười kia của Vệ Thiên Hành.

Cô trở lại phòng làm việc muốn báo tin tốt này cho Bạch Tuyên, nhưng phát hiện anh không ở đây, chắc đã chạy đến chỗ nào chơi rồi, quả nhiên, sau khi cô lướt web một lúc, liền thấy anh xuyên tường đi đến -- chiều này Kim Thu không thấy nhiều lắm, ở nhà anh đều dùng cửa, nếu như dựa vào năng lực này làm bậy, cô chắc chắn phải đánh anh, thế nhưng bây giờ nhìn lại thấy rất chói mắt rất cuồng phách.

“Đi đâu chơi thế?” Kim Thu pha một tách trà nóng đưa cho anh, Bạch Tuyên cầm lấy uống một ngụm, đôi mắt chợt lóe lên: “Anh phát hiện rất nhiều chuyện thị phi.”

“Hửm?”

Bạch Tuyên suy nghĩ một chút, đến gần cô kể ra: “Quản lý của một phòng làm việc đang yêu đương vụng trộm với thư ký, có hai cô gái nói xấu em trong toilet, có mấy người đàn ông tụ lại một chỗ xem phim đồi trụy...”

“Được rồi được rồi.” Kim Thu mặt đầy hắc tuyến, sao vừa nghe liền cảm thấy công ty êm đẹp nhất này lại chứa nhiều ô bản thế.

Cũng đúng, phía bên kia bức tường, không ai biết người khác đang làm gì, tốt hơn so với việc có ai biết cô lén đưa bạn trai vô hình của mình vào phòng làm việc. Ai chà, không hiểu sao lại có cảm giác yêu đương vụng trộm thế này nhỉ.

Tối hôm nay tăng ca, hơn nữa còn rất tàn nhẫn tăng đến mười một giờ, vừa đến chín giờ Kim Thu liền cảm thấy vô cùng đói, may mà trong ngăn kéo còn có một thanh Oreo, cô cắn phân nửa sau đó nhét vào miệng Bạch Tuyên.

Kim Thu nhớ đến thời gian ở đại học, trong căn tin có mấy đôi tình nhân đút cho nhau ăn, lúc đó cô chỉ cảm thấy sến súa buồn nôn, chưa bao giờ có hành động thân mật như thế với Đỗ Thiên Trạch, thế nhưng bây giờ cô lại thấy ăn như vậy lại rất ngọt ngào, không hiểu vì sao.

Vệ Thiên Hành gọi cho cô chuẩn bị một cuộc họp khẩn cấp, Kim Thu vội vàng nuốt xuống miếng bánh, đem nửa miếng còn lại bỏ vào miệng Bạch Tuyên, anh nhồm nhoàm nói: “Phá đám.”

“Không có gì làm thì ngắm cảnh đêm đi nhé.” Kim Thu nhìn xung quanh xác định không có ai, hôn lên trán anh một cái, vội vàng cầm tài liệu đẩy cửa đi ra.

Bạch Tuyên sờ chỗ cô hôn, thờ dài, nghĩ đã muộn như vậy cô vẫn phải làm việc, thật sự quá đáng thương, nhưng còn cách nào khác đâu, ăn, mặc, ở, chỗ nào không cần tiền, anh lại không thể ra ngoài kiếm tiền cho cô hưởng phúc như phần lớn những người đàn ông khác.

Ai bảo anh là một con ma chứ? Bạch Tuyên lại thờ dài.

Tài liệu Kim Thu phải chỉnh lý trên máy tính mới làm được phân nửa, Bạch Tuyên nhai Oreo, cảm thấy có vẻ đơn giản, anh thử làm những bước như cô đã làm, rất trật tự rõ ràng, không hề nhọc nhằn chút nào.

Lúc Kim Thu rời cuộc họp chuẩn bị dọn dẹp đồ đạc về nhà, liền phát hiện anh đã làm xong công việc cho cô: “Anh làm à?” Kim Thu nhìn từ trên xuống dưới, không hề có chút sai sót nào.

Bạch Tuyên gật đầu, hơi ngượng ngùng: “Anh thấy em quá vất vả, không biết làm đúng không?”

“...Tốt lắm.” Kim Thu chỉ có thể đánh giá như vậy, sau đó dọn dẹp chuẩn bị về, chắc cô có thể bắt được chuyến tàu điện ngầm cuối cùng.

Vì là chuyến cuối nên người đi rất ít, phần lớn là nhân viên tăng ca giống cô, đã rời gục trên cửa kính ngủ, Kim Thu đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô tìm một chỗ trống ngồi xuống, Bạch Tuyên ngồi bên cạnh, Kim Thu gối đầu lên vai anh ngủ gật, Bạch Tuyên vòng sang ôm chặt eo cô: “Ngủ đi, tới nơi anh gọi em.”

Kim Thu mờ màng đáp lời, đầu vừa chạm vào vai anh liền ngủ, người ở bên cạnh nhìn chỉ thấy một cô gái mệt mỏi ngủ gật bình thường, bên cạnh cô trống trơn, nhưng chỉ có Kim Thu biết, cô ngủ rất an tâm, vì bên cạnh cô đã có anh, tuy rằng người khác không nhìn thấy, thế nhưng một tắc cũng không rời, luôn theo sát bên bảo vệ cô.

Cô cảm thấy vô cùng, vô cùng hạnh phúc.

Chương 33: Sinh nhật

Quốc Khánh đã sắp tới, nhưng trước đó còn có sinh nhật Kim Thu, cô sinh vào tiết thu phân âm lịch, vừa lúc mặt trời gần xích đạo nhất, ngày dài bằng đêm, theo đến chính là những trận mưa thu rả rích không ngừng, từng giọt mưa là từng giọt lạnh, từng cánh hoa rơi là từng mảnh hương, vẫn khó quên như năm xưa, vẫn là một nỗi nhàn sâu không thể che giấu.

Ngày sinh nhật hôm đó, đúng dịp lại rơi một trận mưa, bởi vì hôm sau là cuối tuần, cô vẫn chưa ngủ, nghe được tiếng mưa “tí tách” liền đi lên sân thượng, chỉ nghe tiếng mưa “rào rào” rung động, đánh vào cây cỏ dưới lầu, phát ra những tiếng vang trong trẻo hoặc nặng nề, tiếng mưa rơi luôn làm người ta cảm thấy tĩnh mịch và yên bình, cô cũng không ngoại lệ.

Chỉ đứng ở đó nghe tiếng mưa rơi, dường như rất nhiều chuyện cũ trước kia liền ùa về, cô đột nhiên nhớ đến chuyện thời đại học, mưa rơi kết thúc buổi tự học, đứng dưới mái ô, anh ôm cô quay về ký túc xá, lúc đến mới phát hiện nước mưa đã thấm ướt một bên người anh.

Tình cảm thời thanh xuân luôn đơn thuần, mang chút tiếc nuối. Một vòng ôm ấm áp đột nhiên vây quanh cô, âm thanh rõ ràng trong trẻo của Bạch Tuyên mang theo chút ý làm nũng: “Vợ à, em như vậy sẽ nhiễm lạnh đấy, có lạnh không?”

Cô còn chưa trả lời, anh đã thắt chặt vòng ôm: “Nhưng có anh ôm em sẽ không lạnh, đúng không, em muốn đứng bao lâu cũng được, anh đứng với em.” Anh dán vào gương mặt cô cọ cọ, da mịn màng

như nước, mềm vô cùng.

Kim Thu vừa chuẩn bị lên tiếng, chuông di động đột nhiên vang lên, Bạch Tuyên chạy đi lấy điện thoại đến cho cô, lại trở về ôm cô, Kim Thu nhận điện thoại, giọng nói từ bên kia truyền đến làm cô thoáng lo lắng: “Thu Thu.”

“Thiên Trạch?” Kim Thu rất ngoài ý muốn, không ngờ anh lại gọi cho cô, đặc biệt là vào đêm hôm khuya khoắt thế này.

Thanh âm của Đỗ Thiên Trạch vẫn luôn trầm thấp ổn trọng, giống như cảm giác anh mang đến cho người khác, thế nhưng lúc này mang theo ý cười nhàn nhạt: “Quả nhiên em vẫn chưa ngủ, thức đêm không tốt cho sức khỏe, em lúc nào cũng không nghe.”

Trước đây Kim Thu thích thức đêm đọc tiểu thuyết xem phim, Đỗ Thiên Trạch khuyên rất nhiều lần cô luôn luôn không nghe, khiến cho anh không biết làm sao, chỉ hận không thể mỗi ngày “ân cần dạy bảo”, thế nhưng từ sau khi chia tay, bọn họ đã không còn những cuộc đối thoại như vậy nữa.

Nhưng kỳ quái là, Kim Thu không hề cảm thấy khó chịu hay đau lòng, cô dường như đang cùng bạn cũ nói chuyện, thoải mái tùy ý: “Đúng vậy, sao anh gọi cho em?”

“Chúc em sinh nhật vui vẻ.” Đỗ Thiên Trạch khẽ cười một tiếng.

Kim Thu càng bất ngờ hơn, cô nhìn đồng hồ, vừa qua mười hai giờ, đã đến sinh nhật cô rồi: “Cám ơn nhé.” Trong lòng cô có chút xúc động, lúc này nhưng lại có người chúc cô sinh nhật vui vẻ, cũng xem như có lòng rồi.

Đỗ Thiên Trạch không dây dưa quá nhiều với bạn gái cũ, sau khi tán

gấu vài câu liền nói ra mục đích gọi: “Là như thế này, Quốc khánh em có rảnh không, mọi người muốn tụ tập lại một chút.”

Tuy rằng chính phủ quy định chỉ có ba ngày nghỉ, nhưng cộng thêm nghỉ bù nữa là năm đến bảy ngày, Vệ Thiên Hành lần này rất hào phóng, cô có bảy ngày nghỉ, ba ngày đầu đi du lịch, bốn ngày sau có thể ở nhà nghỉ ngơi. Cho nên cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Chính xác là ngày mấy?”

“Ngày năm.” Đỗ Thiên Trạch giải thích, “Anh đã hỏi qua mọi người một lần, ngày năm tương đối rảnh rỗi.”

“Ở đâu?” Kim Thu học đại học Hải Thành, nhưng các bạn học khác không hẳn đều ở lại Hải Thành, có người về quê cũ, cũng có người đi Bắc Kinh giống Đỗ Thiên Trạch.

“Ở Hải Thành, quán ăn là quán hải sản bên cạnh đại học của chúng ta, em thấy sao?” Đỗ Thiên Trạch không nhanh không chậm, “Tiện không?”

Kim Thu ngẫm lại, nếu chưa gặp Bạch Tuyên, cô không chừng sẽ để ý quan hệ của Đỗ Thiên Trạch và Hạ Tĩnh mà từ chối tham gia, nhưng bây giờ nghĩ lại cũng không có gì, dù sao mọi chuyện đã qua rồi, cô thật sự không hề quan tâm đến nữa.

Nên đồng ý vô cùng sáng khoái: “Được.”

Đỗ Thiên Trạch nghe thấy cũng rất vui vẻ: “Vậy được rồi, đến lúc đó gặp.”

“Được.” Kim Thu ngất má, vừa quay đầu lại liền thấy Bạch Tuyên đang cắn môi u oán nhìn cô, dáng vẻ cô vợ nhỏ ủy khuất đó làm Kim Thu vui vẻ: “Này, anh đang làm gì vậy?”

Lúc này Bạch Tuyên lại phát giận, buồn bã nhìn cô không nói lời nào, dường như đã bị vô vàn khi dễ, Kim Thu xoay người ôm lấy anh: “Ghen à?”

“Anh không thích bạn trai cũ của em!” Anh hờn dỗi cắn lên cổ cô một cái, “Em là của anh.”

Kim Thu xoa nhẹ khuôn mặt anh, cũng không tức giận: “Hôm nay là sinh nhật em, anh có quà không?”

Quà? Bạch Tuyên càng thêm tủi thân: “Anh là một con ma, làm sao chuẩn bị quà cho em, không có tiền không thể mua gì cả, cơ hội làm người đầu tiên nói sinh nhật vui vẻ với em cũng bị người ta lấy mất rồi.”

Giống như một bình giấm chua loét, Kim Thu cảm thấy rất buồn cười: “Ồ, nếu như vậy, anh nghĩ một lần nữa xem.” Cô véo lên eo anh một cái, “Em rất ước ao một vòng eo tinh tế thế này.”

Bạch Tuyên chu chu môi, rụt rè nói: “Vợ à, em cho anh mười phút.” Kim Thu liền thấy anh vội vàng chạy về phòng ngủ, trước khi đóng cửa còn nói vọng ra một lần, “Sau mười phút mới được vào đấy nhé.”

Anh đang muốn làm gì vậy? Kim Thu nhìn đồng hồ: “Được, mười phút sau em vào.”

Mười phút trôi qua rất nhanh, Kim Thu thấy đã đến lúc, lập tức mở cửa đi vào, sau đó thấy trong chăn phình lên, bên trên có một tờ giấy, Kim Thu cầm lên nhìn, nhin không được phì cười:

Đây là quà sinh nhật Bạch Tuyên tiên sinh tặng Kim Thu tiểu thư, xin

kiểm tra và nhận.

Đoán cũng không cần đoán liền biết phía dưới chắc chắn là anh, Kim Thu bó tay với sáng ý này của anh, xoắn chặt lên: “Được... rồi.”

Cô kinh ngạc, vốn cho rằng anh hướng đầu lên gối, cho nên cũng nhắc chặt lên ở đây, thế nhưng lại lộ ra một đôi chân dài trần trụi, còn buộc một nơ bướm, không sai, nơ bướm buộc trên **, Kim Thu lại vén nốt chặt ra, Bạch Tuyên rốt cuộc lộ ra đầu, bởi vì nghẹn quá lâu, gương mặt hồng hồng vô cùng đáng yêu, cô cúi người néo néo cầm anh: “Không lên tiếng là không hít thở luôn à?”

Bạch Tuyên không nói lời nào, dùng ánh mắt nói cô nhìn nơ bướm, lúc này Kim Thu mới phát hiện trên cái nơ bướm hồ cha kia còn có một tờ giấy nhỏ:

Tiểu thư xinh đẹp, đây là người máy tiểu bạch 01, để khởi động xin mở nơ bướm.

...Da mặt đâu? Giới hạn đâu? Kim Thu bị ý tưởng của anh làm cho chấn kinh, cô quay đầu nhìn Bạch Tuyên, anh mở to đôi mắt vô tội nhìn cô, sau khi yên lặng đối diện một lúc, cô nhận thua, đành nhận mệnh tháo ra nơ bướm, anh chậm chạp ngồi dậy, nghiêm trang: “Hệ thống được khởi động, xin lựa chọn hình thức phục vụ, 1, nữ vương và nô lệ, 2, công chúa và nam sủng, 3, ngự tử và trung khuyển... Xin mời chọn.”

Kim Thu nghiêm túc suy nghĩ: “Mấy cái này có gì khác nhau? Anh muốn chịu bao nhiêu ngược vậy hả?” Nghe hết một dãy lựa chọn này, tất cả đều là một dạng bị áp bức bị khi dễ, nhưng phải nói thật, đây đúng là thuộc tính của Bạch Tuyên.

Anh đáng thương hỏi: “Vợ ơi, em không thích thế này sao, chúng ta

có thể đổi cách chơi khác mà, sự sinh play này, y tá và bệnh nhân này, SM cũng có thể luôn, chỉ cần em thích!”

Kim Thu thở dài, sờ sờ vóc người tuyệt hảo của anh: “A Tuyên à.”
Bạch Tuyên lập tức nghiêm chỉnh ngồi xuống: “Có tiểu nhân.”

“Em cảm thấy,” cô vuốt ve cái bụng bằng phẳng tinh tế của anh, làm cho anh bất an giật giật, một vài chỗ lập tức có phản ứng, “Anh làm như vậy, chưa được tốt lắm.”

Bạch Tuyên thất vọng cúi thấp đầu, Kim Thu vén tóc cho anh: “Anh xem anh kia, lột hết ra tới chọc em, nhưng lại không muốn làm với em, em cũng rất sầu não đấy.”

“Không phải mà.” Anh vội giải thích, “Anh cho rằng em sẽ đau, hơn nữa em đã nói muốn giữ đến đêm tân hôn,” anh rụt rè nói, “Có phải do anh làm không tốt hay không, em cảm thấy không thoải mái, vậy anh sẽ học thêm nữa, anh không muốn làm đau em.”

Kim Thu suy nghĩ một chút, tìm một chỗ nằm xuống, sau đó vỗ vào bên cạnh ý bảo anh cũng đến nằm, móng vuốt của cô ngứa ngáy, cuối cùng nhịn không được xem anh là chú cún mà vuốt ve, vừa vuốt vừa nói: “A Tuyên, phụ nữ sẽ phải có một lần đau đớn, em thật sự không ngại, trước đây nghĩ lần đầu tiên hẳn là phải giữ lại đến đêm tân hôn, đây là có trách nhiệm với bản thân, cũng là có trách nhiệm với chồng tương lai, nhưng bây giờ em không nghĩ như vậy nữa.”

Bạch Tuyên lẳng lẳng nghe, Kim Thu nói: “A Tuyên, anh rất đặc biệt, chúng ta có thể sẽ không có ngày kết hôn ấy.” Cô vẫn luôn tránh nói đến đề tài này, nhưng suy cho cùng đến một ngày cũng phải giải quyết, đây là thực tế không thể thay đổi, cho nên tuy rằng Bạch Tuyên khổ sở vùi đầu vào gối, cô vẫn tiếp tục nói, “Thế nhưng không sao cả, tuy rằng chuyện không kết hôn cần phải chống lại rất nhiều

áp lực, có người nói độc thân sẽ rất cô đơn, thế nhưng em có không vấn đề gì cả, bởi vì tương công của em không phải không tồn tại, chỉ là người khác không nhìn thấy mà thôi, tuy bạn bè và người nhà em không nhìn thấy anh, không biết anh tồn tại, nhưng em biết, vậy là đủ rồi, em biết em không cô đơn, em biết anh yêu em, như vậy thật sự đã đủ rồi.”

Cô khẽ mỉm cười: “Từ khi em đồng ý ở bên cạnh anh, em cũng đã hạ quyết tâm, cũng đã chuẩn bị rất tốt, con đường này là do em tự chọn lựa, cho nên em sẽ kiên trì đi tiếp, anh cũng phải ôm quyết tâm đi bên em cả đời, anh không được nghĩ đến chuyện một ngày nào đó sẽ rời xa em.” Cô nắm tay anh đặt lên tim, “Em có thể tiếp nhận tình trạng bây giờ của anh, không sao cả, thế nhưng nếu có một ngày anh rời xa em, em sẽ không tiếp nhận nổi, vậy nên anh phải thề với em, mãi mãi sẽ không rời xa em.”

“Anh thề!” Bạch Tuyên lập tức chỉ lên trời thề, “Cả đời này Bạch Tuyên sẽ không rời xa Kim Thu, nếu làm trái với lời thề, hãy để tôi tan thành tro bụi, hồn phi phách tán.”

“Anh phải nhớ kỹ.” Kim Thu bĩu môi, “Anh phải nhớ kỹ lời thề của mình, đây là hứa hẹn của anh với em, nếu như anh muốn rời xa em, anh sẽ không được chết tử tế.”

Tính cách cô có vẻ nhu hòa, nhưng bên trong lại mang một ngọn lửa, cho nên cô có thể chịu được cuộc sống cô đơn mà người khác nhìn thấy, cô có thể không ngại ánh mắt của họ, nhưng cô không thể chịu nổi việc một ngày nào đó anh sẽ rời xa cô.

Bạch Tuyên trang trọng gật đầu: “Em yên tâm.” Anh ôm chặt cô, “Anh sẽ không rời xa em, thật ra gần đây anh thấy mình tốt hơn nhiều rồi, hình như càng ở cạnh em lâu, anh càng giống một người bình thường.”

“VẬY là tốt rồi.” Kim Thu hôn lên khoe miệng anh, thế nhưng Bạch Tuyên lại nhíu mày, lấp bắp nói: “Cũng không được vợ à, mọi người đều nói người và ma xxx... sẽ hấp thu tinh khí nhân loại, rút ngắn tuổi thọ.” Anh nghiêm túc lắc đầu, “Chúng ta vẫn là không thể làm!”

Còn có chuyện này nữa sao? Kim Thu nhớ lại phim ma đã từng xem, phát hiện hình như thật sự có chuyện như vậy, nếu một ngày người sống bị ma ám liền gầy gò, trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ... Kim Thu lắc đầu, quyết định ném suy nghĩ quỷ dị này ra khỏi đầu: “Mang bao cũng không được sao?”

“Đó là cái gì?” Bạch Tuyên ngây thơ hỏi một câu như vậy, Kim Thu kinh ngạc: “Anh không biết?” Lẽ nào trong H văn nam nữ chính không dùng biện pháp an toàn hay sao? Hình như đúng là vậy, quả nhiên không thể chỉ dựa vào tiểu thuyết mà học... Lại nghe Bạch Tuyên nói: “Anh thấy đôi trên lâu dùng dầu bôi trơn, ây da quá xấu hổ, anh không nhìn nhiều!”

Chí khí cương trực trong sạch đã bị mất. Kim Thu không biết đã mò đến chỗ nào của anh, nói chung là tùy tiện sờ lung tung, lập tức thấy xúc cảm quá tốt. đang chuẩn bị rút tay về, Bạch Tuyên đột nhiên rên rỉ một tiếng, cắn vành tai cô nói: “Vợ à, em sờ đến mông anh rồi.”

Xúc cảm tốt như thế! Quả thực giống như sờ mông trẻ con vậy, vô cùng mềm mại, Kim Thu cảm thấy hứng thú: “Qua đây cho em sờ lần nữa.”

“Đừng mà.” Bạch Tuyên đỏ mặt làm nũng, “Người ta sẽ có phản ứng.”

Thế nhưng ở trước mặt Kim Thu, anh không hề có năng lực phản kháng, cô vừa nâng mày, anh liền nằm sấp trở lại cho cô sờ, chỉ là

cô sờ một cái anh liền ngâm một tiếng, nhẹ nhàng véo anh lại rên rỉ một lần, đợi đến khi Kim Thu sờ đã tay, anh đã không chịu được nữa, cầu xin cô vuốt ve.

Vì vậy lúc này, hai người vẫn chưa bước qua được bước cuối cùng như trước.

Chương 34: Đi du lịch

Trước khi đi đảo M**, Lam Như Vân còn cố ý nhắc Kim Thu đừng quên mang áo tắm, bởi vì quốc gia nhiệt đới kia vốn nổi tiếng nhất nhờ ánh nắng, bãi cát và sóng biển.

Cho nên trước khi khởi hành, Kim Thu lục tủ lấy ra bộ áo tắm của mình, áo ngắn và váy trắng đen, dây vai rất mảnh, váy rất ngắn, tuy kiểu dáng rất trẻ trung, nhưng một khi mặc trên người, lực công kích cũng vô cùng mạnh, chí ít nguyên buổi tối hôm nay Bạch Tuyên luôn chạy theo nói thầm bên tai cô: “Muốn nhìn.”

Kim Thu vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười: “Đến khi em mặc không phải anh được nhìn rồi sao?”

“Cái đó khác, đến lúc đó tất cả mọi người đều có thể nhìn, bây giờ chỉ một mình anh thôi!” Anh ôm eo cô liều mạng làm nũng, “Anh cũng chỉ cho mình em nhìn thôi mà!”

Kim Thu bất lực: “Đó là vì người khác muốn xem cũng không thấy đúng không?” Cô xếp quần áo vào va li, Bạch Tuyên ngồi xổm xuống kéo góc áo cô: “Vợ à ~ nhìn một chút thôi, được không?”

Anh liên tục quẩn quít lấy cô, nhưng Kim Thu mắt điếc tai ngơ, cất áo tắm vào va li, sau đó lên giường chuẩn bị ngủ, Bạch Tuyên theo đuôi cô bò lên giường: “Vợ à.”

Sau khi có anh ở đây, Kim Thu vẫn không thể lên mạng, đọc sách yên ổn, cô bất đắc dĩ buông di động xuống: “Sao thế?”

“Anh muốn xem riêng.” Anh rầu rĩ đem chăn che kín người, chỉ lộ ra một đôi mắt tròn xoe nhìn cô.

Kim Thu kéo chăn xuống, ấn vai anh để anh nằm thẳng, khoảng cách gần như vậy, có thể thấy đôi lông mi cong vút tự nhiên, hơi lay động, sau đó Kim Thu xoay người đè Bạch Tuyên xuống, tim anh đập loạn xạ, chỉ cảm thấy mặt nóng lên, vô ý thức cắn môi, sau đó vênh lên chờ cô hôn.

Cô không thể đỡ được dáng vẻ này của anh, môi in lên, tạo ra một nụ hôn ấm áp nhẹ nhàng, sau đó ngẩng đầu: “Hài lòng chưa?”

Khóe miệng Bạch Tuyên cong lên, Kim Thu thấy cổ anh trắng nõn, xương quai xanh tinh xảo, xuống chút nữa là cúc áo sơ mi đang cài chặt, cô thuận thực tháo cho anh, lộ ra một chút vùng ngực, Bạch Tuyên vô cùng kích động, với tay muốn cởi quần, bị Kim Thu mạnh mẽ đè lại, anh ủy khuất bĩu môi: “Được rồi, vợ thích tự mình ra tay.”

Anh nhắm mắt lại, dáng vẻ mặc người xâm lược, Kim Thu véo véo mặt anh: “Vẻ đẹp ẩn hiện có hiểu không, cứ để như vậy đi, không được cử động.”

Bạch Tuyên ngoan ngoãn nghe dạy, quả nhiên thấy cô vẫn ngấm ngực mình, hiệu quả tốt hơn nhiều so với cởi sạch như lúc trước, anh thầm ghi nhớ chuyện này, điều chỉnh tư thế, để bàn tay cô thuận lợi tiến vào cổ áo xoa lòng ngực trơn nhẵn của anh.

Anh vô cùng thoải mái, cảm thấy đại não đình chỉ hoạt động, áo tắm gì đó đã sớm ném ra sau đầu. Kim Thu vuốt ve đôi mày anh, trong lòng nghi hoặc, cô cảm thấy tuổi dậy thì của Bạch Tuyên dường như đến hơi chậm, thích nhìn lên con gái tằm, hiếu kỳ với thân thể của người khác phái, cùng với lấy nội y của cô để **, đều là mấy tật xấu tuổi dậy thì thường hay mắc, hơn nữa tính cách của anh quá mức

đơn thuần, không hề giống với một người trưởng thành.

“Trước đây chưa từng thích ai sao?” Cô vuốt tóc anh, hiếu kỳ hỏi.

Bạch Tuyên lắc đầu, xấu hổ trả lời: “Tuy anh không nhớ kỹ những chuyện trước kia, nhưng chắc chắn không có người yêu, hơn nữa...” Anh nắm lấy ngón tay nhỏ bé của cô, “Ngày đó, cái ngày mà em tắm trượt chân, lúc anh ôm em, đó là lần đầu tiên anh có loại cảm giác này, loại phản ứng này.”

“...Sao có thể?!” Kim Thu khó mà tin được, “Đàn ông lần đầu tiên mộng ~ là ở tuổi dậy thì mới đúng chứ.”

Bạch Tuyên nói: “Không nhớ rõ nữa, nhưng là thật mà, hôm đó anh ôm em, lần đầu tiên sờ em, lúc đó cảm thấy không nghĩ được gì cả, phía dưới vừa đau vừa trướng, anh cũng bị dọa luôn mà.”

Kim Thu nghĩ đến chuyện hôm đó vẫn cảm thấy hoảng hồn: “Anh bị dọa, em mới là người bị anh hù chết đây này.”

Bạch Tuyên kè sát mặt cô, tiếp tục nhớ lại: “Bắt đầu từ ngày đó, anh liền nhịn không được muốn nhìn lên em tắm,” anh cắn góc chăn, vô cùng sinh động miêu tả cho cô, “Thấy em thay quần áo, thấy em ngủ, anh đều cảm thấy khó chịu, lúc đầu không biết làm thế nào mới thoải mái, lúc nào làm cũng đau nhức, nhưng anh không nhịn được cứ muốn làm như vậy, lúc thấy nội y của em, thật sự cái gì cũng không nghĩ đến, cứ ấn xuống dưới xoa xoa, thế nhưng rất nhanh liền thoải mái... Vợ à, lúc đó em rất ghét anh đúng không?”

Nhớ lại lúc trước, đột nhiên thấy một người đàn ông thích làm chuyện đáng ghét đó với đồ của mình, Kim Thu thật sự cảm thấy anh rất biến thái, nhưng bây giờ cảm xúc đã thay đổi, nhìn thế nào cũng thấy anh vừa ngốc vừa đáng yêu, cho nên Kim Thu véo một cái trên

mông anh, Bạch Tuyên gào khóc một tiếng: “Vợ, em đừng luôn sờ mông anh như vậy, thật giống như đang sờ con nít.”

“Không được à, em rất thích đó.” Kim Thu lại hung ác véo một cái, cười tùm tùm hỏi lại, “Không thể sao?”

Bạch Tuyên cởi quần ra, ngoan ngoãn nằm sấp: “Không có, vợ à em sờ đi.” Vừa dứt lời, Kim Thu phát một cái vào mông anh, “ba” một tiếng vô cùng thanh thúy, Bạch Tuyên vùi mặt vào gối đầu, ủy khuất muốn vùng dậy, thế nhưng Kim Thu lại dịu dàng xoa nhẹ: “Có đau không?”

“Thương cho roi cho vọt, anh không đau tí nào, vợ à em đánh tiếp đi!” Anh một bộ hào khí tráng sĩ nói, “Nhưng phía sau sờ sờ, phía trước cũng có thể xoa xoa chứ?”

Kim Thu lúc nào cũng bị anh chọc cười, kéo cánh tay anh ý bảo anh nằm ngay lại: “Không được, như vậy không tốt cho sức khỏe.”

“Nhưng anh không thể khống chế, sẽ đột nhiên có cảm giác.” Anh nhỏ giọng cãi lại, “Bây giờ có rồi này.”

Kim Thu và anh dựa sát vào nhau như vậy, tự nhiên sẽ có cảm giác, cô suy nghĩ một chút, gắt gao ôm lấy anh, ôn nhu vuốt ve lưng anh: “A Tuyên ngoan, ngày mai chúng ta đi nước ngoài rồi, có háo hức không, có vui vẻ không?”

“Ừm, có thể ra ngoài với vợ là vui vẻ nhất.” Bạch Tuyên thì thào, tựa ở đầu vai cô, cảm xúc chậm rãi bình ổn, Kim Thu tắt đèn: “Ngủ đi.”

“Ừm.”

M** đảo là thiên đường nghỉ mát của Thế giới, vừa xuống máy bay

liền sẽ thấy rất nhiều chủng tộc qua lại không ngớt, tiếng Anh tiếng Pháp tiếng Trung lẫn lộn, vốn tiếng Anh của Kim Thu đã trả lại cho thầy cô lúc tốt nghiệp rồi, bây giờ chỉ có thể đi phía sau Lam Như Vân, hai người nhỏ giọng nói chuyện.

Lam Như Vân phần lớn thời gian giới thiệu cho cô những người cùng đi, tất cả đều là phu nhân X tổng này, Y tổng kia, bởi vì là giao lưu nội bộ công ty, mọi người rất ăn ý không mang theo tiểu tình nhân, chỉ đưa bà xã chính quy của mình đi xã giao.

“Phu nhân của Lưu tổng tính tình không tốt cho lắm, bà ấy là thiên kim nhà giàu, gia thế tốt nhất so với những phu nhân khác, khá kiêu ngạo.”

“Phu nhân của Vương tổng hơi lớn tuổi, thích nhất là làm mai, em hải cẩn thận đừng để bị bà ấy chụp được, nhưng bà ấy chắc chắn sẽ không quá chú ý đến em.”

“Phu nhân Triệu tổng... là người vợ dân dã, cho nên lời nói ra khá là, ừm, trực tiếp, em phải tập làm quen.”

Thời gian rất gấp gáp, Kim Thu chỉ có thể vội vàng nhớ sơ nét mặt, trong tất cả tổng tài, Vệ Thiên Hành trẻ tuổi nhất, cũng đẹp trai nhất, trên đường có không ít cô gái lén nhìn hẩn, ngay cả phu nhân **x tổng cũng rất tán thưởng hẩn, phu nhân Vương tổng thích nhất là mai cũng nói: “Không biết Vệ tổng có bạn gái chưa, tôi có một đứa cháu đi du học năm nay vừa về nước.”

Vệ Thiên Hành có bạn gái không? Kim Thu cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy không thể trả lời, hẩn và Lam Như Vân thân mật như vậy, thế nhưng thật sự là bạn gái sao, cho tới bây giờ hẩn cũng chưa từng thừa nhận, vì vậy sâu trong nội tâm Kim Thu vẫn mang theo một chút thương cảm với Lam Như Vân, cảm thấy chị ấy quá cam

chịu, đoạn tình cảm này xem ra rất khó có kết quả, đây cũng là một trong những nguyên nhân cô có thể hiểu cho việc Lam Như Vân luôn luôn cảnh giác và hoài nghi.

Nhưng Lam Như Vân vẫn đang là người trong cuộc, hoàn toàn không hề nhận ra, nghe các phu nhân nói như vậy, chị ấy vén tóc, phong tình vạn chủng tiến đến bên cạnh Vệ Thiên Hành, không biết nói gì, Vệ Thiên Hành mỉm cười, sóng vai đi cùng Lam Như Vân, thoát nhìn thật sự là một đôi trai tài gái sắc, vô cùng hài hòa.

Kim Thu yên lặng quay đầu, thấy Bạch Tuyên đứng bên cạnh cô, vẫn đang nắm bàn tay rảnh rỗi còn lại của cô, mười ngón đan vào nhau, vững vàng nắm không chịu buông, cô không khỏi mỉm cười, đuổi theo mọi người vào khách sạn.

Khách sạn cũng đã sớm chuẩn bị tốt, đẳng cấp của Vệ Thiên Hành đương nhiên là ở phòng hạng sang ngắm cảnh biển, Kim Thu và những trợ lý thư ký khác ở phòng hạng 1, thế nhưng cũng đã rất xa hoa.

Bạch Tuyên vừa vào phòng liền bận rộn sắp xếp hành lý, móc quần áo treo vào tủ, bày biện chai lọ, Kim Thu nhìn dáng vẻ người vợ hiền đó, không khỏi nhớ đến từ sau khi anh vào nhà, phòng ốc đều gọn gàng sáng sủa, đồ vật được sắp xếp rất ngăn nắp: “Lần đầu tiên đến nhà em... có cảm thấy bừa bộn không?”

Nghĩ đến lúc trước... Lúc làm việc, cô thường xuyên quên rửa bát, nội y ném trên giường hay ghế sofa,... nhớ đến thật sự cảm thấy thẹn.

Bạch Tuyên lấy móc áo treo váy của cô lên, kéo kéo: “Nghĩ cũng thật kỳ lạ, có một ngày em cởi quần áo, “chíp bông” thiếu chút nữa bay vào mặt anh.”

“Có chuyện này sao?” Kim Thu kinh ngạc.

“Đúng vậy, hôm đó hình như em đang giận dữ, cời ra như thế này này...” Anh mô phỏng động tác giận dữ hôm đó của cô, vung ném quần áo loạn xạ, dường như đang hờn dỗi với ai, “Anh còn nhớ rõ, màu hồng viền hoa, vừa vịn bay tới trước mặt anh.”

Kim Thu ôm mặt: “Đừng nói nữa, mắt mặt quá.”

“Meo meo, là anh chứ đâu phải người khác.” Bạch Tuyên láu cá hạ thấp người, chui xuống váy cô, đẩy cô xuống giường, “Dù sao ở đâu anh cũng nhìn thấy hết rồi, ồ, hôm nay là màu trắng.”

Kim Thu đẩy anh ra khỏi váy, anh lại chui trở vào: “Sao lại chui vào váy em?”

“Thích.” Ánh nắng rất rực rỡ, xuyên thấu qua làn váy mỏng, hai chân của cô càng trắng như tuyết, anh kéo nơ bướm trên nội y cô, “Có thể cắn một cái không, anh sẽ nhẹ nhàng mà.”

Kim Thu vô cùng thẳng thắn cự tuyệt: “Không được!” Váy ngắn như thế, gió thổi qua chẳng may bị người khác thấy, cô phải giải thích thế nào về việc có ai đó cắn chỗ bí mật nhất của mình, “Mau đi ra, ngay lập tức!”

Cô một khi tức giận, Bạch Tuyên tuyệt đối không dám tiếp tục xằng bậy, ngoan ngoãn lùi ra, gối đầu lên đùi cô: “Vậy để anh dựa một lúc.”

“Vừa hay em đang muốn ngủ, bây giờ nắng quá.” Kim Thu cầm điện thoại đặt báo thức, cô và Lam Như Vân hẹn nhau bốn giờ mới ra ngoài, nếu không nắng chói chang như vậy, đến bãi biển sớm muộn

gì cũng sẽ bị tróc một lớp da.

Bạch Tuyên vừa nghe, lập tức dịch chỗ, cùng cô gối đầu lên gối, một lúc sau anh quay sang, thấy nhịp thở của cô rất đều đặn, đã ngủ rất say, anh nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô, chắc chắn cô thật sự đã ngủ, liền quang minh chính đại cúi đầu nhìn xuống, váy mùa hè cổ rất thấp, vì vậy có thể thấy một khe rãnh thật sâu, anh nuốt nước bọt, vươn ngón tay sờ sờ vào giữa, cảm thấy vô cùng ấm áp mềm mại.

Anh thầm niệm: phải nhịn xuống phải nhịn xuống phải nhịn xuống! Nhịn không được nữa, từ một ngón thành hai ngón, sau đó bị Kim Thu vỗ một cái sau gáy, không đợi anh nhận sai, cô liền ấn gáy anh xuống, để mặt anh chôn trước ngực cô, Bạch Tuyên chỉ cảm thấy từng đợt hương quanh quẩn chóp mũi, lập tức sung sướng đến mức không phân biệt được phương hướng, ngoan ngoãn nằm trước ngực cô.

Kim Thu ngủ một lát liền dậy, rất tinh táo, thế nhưng Bạch Tuyên lại ngủ say, dáng vẻ vô cùng đáng yêu, như một đứa nhóc không biết gì đến thế sự, hồn nhiên như thế, tin tưởng cô như thế, tựa hồ chỉ cần ở bên cạnh cô liền có thể có tất cả vui sướng trên đời.

Vừa nghĩ đến đây, cô liền cảm thấy ánh nắng bên ngoài như chiếu vào lòng mình, vô cùng ấm áp, đang nghĩ ngợi, anh nhắc chân dài, gác lên người cô, tứ chi đều gắt gao bao vây lấy cô, Kim Thu bị ép tới không thở nổi: “Nặng quá nặng quá, thức dậy mau.”

Bạch Tuyên dụi dụi mắt: “Vợ à.” Âm cuối vô cùng mềm mại, đi kèm với tiếng ngáp, rất đáng yêu, “Anh buồn ngủ.”

Kim Thu ba phải mà tiếp tục kéo anh lại: “Vậy ngủ tiếp đi.”

Anh trở mình tiếp tục ngủ say, “chẹp chẹp” một chút, sau đó có tiếng

ngáy nhỏ nhỏ khẽ vang lên, Kim Thu nhìn anh rầu rĩ —— thật sự xong đời rồi, càng nhìn càng thích, trên đời này sao lại có người bạn trai đáng yêu như thế hả?

Chương 35: Bạch Giác

Đợi đến bốn giờ chiều, khí trời không còn quá nóng, Kim Thu chuẩn bị thay đồ ra ngoài, Bạch Tuyên giơ lọ kem chống nắng lên hỏi: “Có muốn xoa kem chống nắng không?”

“Muốn.” Kim Thu nhìn mặt trời bên ngoài, nghĩ ánh nắng vùng nhiệt đới này làm cho người sợ nóng như cô chịu không thấu, cô không thể lý giải nổi tại sao có những người thích phơi nắng trên bãi biển, biến bản thân thành tôm hùm như vậy.

Bạch Tuyên rất tích cực: “Anh đến giúp em.” Sau đó ngay lập tức kéo khóa váy phía sau của cô xuống, lộ ra tấm lưng trắng nõn trơn bóng, bên trong là mảnh nội y màu trắng, bị cô vỗ một cái: “Anh bệnh hả, chỗ mặc quần áo xoa gì mà xoa!”

“À.” Anh lại kéo khóa lên cho cô, Kim Thu ngồi trên giường, Bạch Tuyên ngồi xổm dưới đất bắt đầu xoa từ ngón chân cô, một tắc cũng không bỏ qua, dọc theo đôi chân thẳng tắp của cô xoa lên, lúc xoa đến hai đùi bị Kim Thu chụp lại: “Em cũng không mặc áo tắm, đổi sang cánh tay.”

Bạch Tuyên buồn rầu: “Không phải em ra bờ biển đấy chứ?”

“Không được à?” Cô nâng mi, đổi tư thế, duỗi thẳng cánh tay, Bạch Tuyên giúp cô xoa ở cánh tay và cổ, chắc chắn không còn bỏ sót chỗ nào mới lưu luyến dừng lại.

Kim Thu hơi lo lắng: “Mặt trời bên ngoài lớn như vậy, anh vẫn đừng nên đi ra.” Tuy rằng của Bạch Tuyên không giống với những hồn ma

bình thường, nhưng ánh nắng mặt trời mang khí dương, cô vẫn luôn không cho anh phơi nắng nhiều, chỉ sợ gặp chuyện không may.

“Được.” Anh hiểu lo lắng của cô, cũng không nói nhiều, “Anh đợi trong khách sạn xem ti vi.”

Anh rất vâng lời, nhưng Kim Thu lại cảm thấy có lỗi: “Em sẽ cố gắng về sớm.” Để anh ở đây một mình, cô cứ cảm thấy giống như giữ vợ ở nhà một mình thủ tiết vậy, ngẫm lại thấy rất hổ thẹn.

Bạch Tuyên tựa vào đầu vai cô: “Không cần, vợ cứ ra ngoài chơi cho thoải mái đi, em vui vẻ, anh cũng sẽ vui vẻ.” Ở một chỗ khổ sở trông coi như vậy, tịch mịch không, đương nhiên tịch mịch, là một người đàn ông đặc biệt như vậy, nhưng anh không muốn cô buồn, nên làm ra vẻ hoàn toàn không thèm để ý.

Kim Thu cầm túi xách đi tới cửa, nhưng bàn tay đặt trên tay nắm cửa thế nào cũng không mở được, đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc lâu, quay đầu lại kéo tay anh, nhân tiện bật ô che nắng lên: “Ngoan ngoãn đi theo em, không được chạy ra nắng, biết chưa?”

“Anh sẽ nghe lời, chủ nhân.” Anh híp mắt, vững vàng nắm tay cô, “Anh chỉ ở trong này thôi.”

Kim Thu hết cách với dáng vẻ này của anh, kéo anh đến nơi hẹn, Lam Như Vân đã sớm thay một bộ đồ mát mẻ, Kim Thu vừa thấy liền hít một ngụm khí lạnh, thì thào tự hỏi: “Đó là cỡ bao nhiêu vậy nhỉ, F?”

“G.” Bạch Tuyên lặng lẽ trả lời bên tai cô.

Lam Như Vân nhanh chóng trở thành tiêu điểm của rất nhiều đàn ông trong sảnh, còn có một người ngoại quốc cao lớn đến gần, Kim Thu thấy trên cánh tay anh ta có rất nhiều lông, nghĩ thầm quả thực là

động vật nguyên thủy, nói liên tiếp một tràng tiếng Pháp, cô không hề hiểu một chữ, nhưng Lam Như Vân trò chuyện với anh ta rất vui.

Kim Thu chính là Kim Thu, cô cả đời cũng sẽ không thể trở thành người phụ nữ khéo léo như Lam Như Vân.

Đến khi Lam Như Vân nói gì đó, tên đàn ông kia vẻ mặt tiếc nuối rời đi, sau đó quay sang mỉm cười nhìn Kim Thu: “Em đến rồi, chúng ta ra biển thôi.”

Khách sạn bọn họ ở đối diện bờ biển, đến bãi cát chỉ tốn vài bước chân, ba bốn giờ chiều, nhiệt độ đã không còn quá nóng, nhưng nước biển vẫn rất ấm áp, lúc này xuống biển đúng là một dịp tốt, mấy vị phu nhân cùng tham gia đã thay áo tắm trang điểm xinh đẹp, đến khi Lam Như Vân cởi chiếc áo sơ mi trùm ngoài ra, bên trong là một bộ bikini vân báo, mấy người đàn ông trẻ tuổi đi ngang lập tức huyết vài tiếng sáo.

Vệ Thiên Hành thay một bộ quần áo thoải mái, ngồi che nắng dưới ô vẩy hai người, hấn vừa rời tây trang, cả người liền giống một công tử đào hoa, mang kính râm, không cần phải nói có bao nhiêu tiêu sái: “Đến rồi à, ngồi xuống đây.”

Lam Như Vân thân mật ngồi xuống bên cạnh hấn: “Đến sớm thế à?”

“Hiếm khi được thả lỏng, anh đã lâu chưa được tắm nắng rồi.” Vệ Thiên Hành ngửa mặt nằm xuống, biếng nhác như một con báo, “Thật phiền phức, từ khi tới Hải Thành, anh chưa được giải trí vui vẻ lần nào.”

Kim Thu ngay ngắn ngồi bên cạnh Lam Như Vân, nghe câu này liền thấy có chút hiếu kỳ, Vệ Thiên Hành vừa nhìn ánh mắt cô liền biết cô đang suy nghĩ gì, chế nhạo nói: “Sao, rất kỳ lạ à?”

“Hơi hơi.” Kim Thu thừa nhận, cô cảm thấy dường như Vệ Thiên Hành nháy mắt liền trở thành người khác, “Có cảm giác Vệ tổng không giống ngày thường.”

Vệ Thiên Hành cười: “Cô gái ngốc, đang đi nghỉ mà, đi nghỉ hiểu không, bãi biển, mỹ nữ.” Hắn huýt gió, nháy mắt với cô.

Kim Thu tròn mắt, thế nhưng Lam Như Vân lại cười: “Xem ra tâm trạng Thiên Hành không tệ.”

“Đúng là không tệ.” Vệ Thiên Hành thích ý nhắm lại hai mắt, “Mấy năm nay vẫn bận rộn chuyện công ty, không được nghỉ ngơi tốt, anh đã rất lâu chưa ra biển rồi.”

Lam Như Vân hiểu, cũng chỉ có Vệ Thiên Hành ở Hải Thành và Vệ Thiên Hành ở biển, nên cô ta lúc này mới phát hiện, bản thân tự cho là rất hiểu Vệ Thiên Hành, trên thực tế hoàn toàn không biết gì về quá khứ của anh.

Vệ Thiên Hành ở đây oán giận: “Trước đây đi nghỉ đều là nửa năm, bây giờ thì hay rồi, chỉ có ba bốn ngày, còn phải mượn có Quốc khánh, thực sự là...”

Đi nghỉ một lần nửa năm? Cuộc sống như vậy, Kim Thu nghĩ cũng không dám nghĩ, cảm thấy thật sự vô cùng kỳ lạ, nghỉ đông và nghỉ hè cũng không được hạnh phúc như thế.

Quả nhiên một thường dân nhỏ như cô không thể hiểu được cuộc sống của quan lại.

Lam Như Vân không quá thích đề tài này, xoay xoay eo: “Xuống nước chưa, nếu không xuống, nước sẽ lạnh đấy.”

Vệ Thiên Hành nhìn Kim Thu: “Sao cô không mặc áo tắm?”

“Tôi không muốn xuống biển.” Kim Thu ôm đầu gối ở đó nghịch cát, “Ngồi ở đây được rồi.”

Lam Như Vân muốn kéo cô cùng đi: “Đã đến đây mà không xuống biển thì còn gì vui nữa, đi thôi, đi với chị.”

Kim Thu nói dối: “Em không tiện xuống nước.” Lam Như Vân hiểu ý câu này, ngời trở lại: “Vậy được, chúng ta chơi bài đi.”

Cái này không thể không đồng ý, huống chi Vệ Thiên Hành có vẻ rất hăng hái, cô cũng chỉ có thể đánh bài cùng bọn họ, nhưng không biết chơi là không biết chơi, cô chỉ nhắm mắt nhắm mũi chơi một lúc, đến khi vợ chồng Vương tổng đến, cô liền hoàn toàn bị ruồng bỏ.

Kim Thu cũng biết nhìn tình thế: “Em đi mua đồ uống.” Cho dù là đi nghỉ, cho dù là đang thư giãn, nhưng chân chạy vật vẫn là chân chạy vật, đây cũng là chỗ bực dọc khi đi chơi cùng ông chủ, nhưng bình tĩnh ngấm lại, cô cũng được lợi mà.

Đối nhân xử thế, cần gì phải tính toán chi li? Dù sao cô cũng không thích đánh bài, vừa hay được dịp ra ngoài hít thở không khí.

Cô mua mấy chai nước có ga, lúc định mang qua, đột nhiên thấy trong chiếc xe trước mặt có một người, bởi vì trời nóng, cửa sổ xe đều hạ xuống, từ góc độ này của cô có thể thấy một bên mặt người nọ.

Ấn tượng đầu tiên của Kim Thu khi vừa nhìn thấy hẳn là, người đàn ông này rất tuấn tú, môi mỏng, khuôn mặt mang vẻ âm nhu, tuy rằng một trăm phần trăm là đàn ông, nhưng lại làm Kim Thu cảm thấy vô

cùng không thoải mái.

Đây cũng là cảm giác thôi, chỉ liếc mắt một cái cô cũng không để trong lòng, thế nhưng Bạch Tuyên vẫn đang theo sau cô đột nhiên “A” một tiếng, Kim Thu quay đầu lại, anh đang nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia, mày nhíu lại, vẻ mặt hiểm khi nghiêm túc.

Kim Thu đi tới một nơi hẻo lánh, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Người đàn ông lúc nãy, hình như anh đã từng gặp qua rồi.” Giọng điệu anh không quá chắc chắn, Kim Thu vừa nghe liền cảm thấy hơi quen tai, nguyên văn có phải “Cô em này, hình như tôi đã gặp qua rồi.”

Cô bị suy nghĩ buồn nôn của mình làm cho rét run, quay lại vấn đề chính: “Là người quen trước đây sao?”

“Không biết, dù sao cũng cảm thấy rất đáng ghét.” Bạch Tuyên bĩu môi.

Kim Thu không để trong lòng, nhưng không nghĩ đến sau khi ăn tối trở về, lại tình cờ gặp gỡ người kia, không ngờ anh ta là người quen của Vệ Thiên Hành, hai người đàn ông đối mặt với nhau, hai bên đều có vẻ rất bất ngờ, người đàn ông kia cười cười, thái độ rất tốt: “Vệ thiếu gia sao lại ở đây?”

Mà phản ứng của Vệ Thiên Hành cũng làm cho người ta khó hiểu: “Là anh.” Không rõ là ghét hay gì khác, dựa vào sự hiểu biết của Kim Thu với Vệ Thiên Hành, đây chắc chắn không có nghĩa là thích.

“Gặp lại không bằng ngẫu nhiên gặp, chi bằng cùng nhau uống một ly?” Anh ta đưa ra lời mời.

Kim Thu cho rằng Vệ Thiên Hành sẽ từ chối, không ngờ hẳn đồng ý: “Được.” Sau đó đi theo người kia vào một phòng ăn riêng của khách sạn, Kim Thu vừa định trở về phòng, không nghĩ tới người đàn ông kia cũng mời cô và Lam Như Vân: “Hai vị mỹ nữ cũng đi cùng đi.”

“Không được.” Kim Thu vội nói, “Chúng tôi sẽ không làm phiền.”

Người kia mỉm cười: “Cần gì làm mất vui, chỉ là uống rượu thôi mà, mọi người chơi đùa vui vẻ với nhau.” Vừa nghe cái gì chơi đùa vui vẻ với nhau, Kim Thu liền cảm thấy da đầu tê dại, chuyện cô không giỏi nhất chính là chơi đùa vui vẻ, nhưng Bạch Tuyên đột nhiên nhếch môi, kéo ống tay áo cô, làm một khẩu hình: “Đi.”

Cô trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nhưng nếu Bạch Tuyên đã hiếm khi đưa ra yêu cầu, cô cũng chỉ nghe theo, bị Lam Như Vân kéo đi.

Trong phòng ăn đã có một vị mỹ nữ đang đợi, không phải xa lạ gì, chính là Quách Quỳnh. Kim Thu ngây người, liền thấy người đàn ông kia ôm Quách Quỳnh vào ngực: “Bạn gái của tôi, A Quỳnh, em đi tiếp đãi hai vị tiểu thư này, Vệ thiếu gia, khó có dịp gặp được anh, chúng ta uống một ly.”

Lam Như Vân dường như không biết Quách Quỳnh đã từng là bạn gái của Vệ Thiên Hành, mà Quách Quỳnh cũng không biết Vệ Thiên Hành trong công ty có đối tượng mập mờ không rõ, hai người bắt tay chào hỏi, bầu không khí vô cùng hài hòa, Kim Thu nhìn qua Vệ Thiên Hành, hẳn cho cô ánh mắt “cấm nói lung tung”.

Quách Quỳnh cười khanh khách hỏi hai người: “Để bọn đàn ông nói chuyện, chúng ta chơi thôi, đánh bài hay mạt chược?”

Kim Thu: “Cờ tỷ phú thì sao?”

Vệ Thiên Hành vừa nghe, phì cười đầu tiên: “Cờ tỷ phú? Cô không biết chơi bài phải không, chiều nay nhìn cô thua thảm thật.”

“Tôi không biết chơi bài, chỉ biết chơi đồ xúc xắc và chơi “24 giờ” thôi.” Kim Thu bất đắc dĩ ăn ngay nói thật.

Người đàn ông kia nâng mày cười: “Ồ, cô bạn gái này của Vệ thiếu thú vị nhỉ.” Lời này hoàn toàn làm ánh mắt của Quách Quỳnh và Lam Như Vân đều đổ dồn sang cô, Kim Thu sợ đến mức vội vàng nói: “Tôi là thư ký của Vệ tổng, tôi có bạn trai rồi!”

Đối với câu này, Quách Quỳnh và Lam Như Vân vừa lòng dờ đi ánh mắt, nhưng vẻ mặt của Vệ Thiên Hành lại không rõ, người kia còn nói: “Cũng đúng, tôi cũng không nghĩ Vệ thiếu đổi khẩu vị.” Hắn nâng ly rượu, nửa trêu chọc nửa chế nhạo, “Ai không biết lúc trước Vệ thiếu đã đi qua rất nhiều bụi hoa, không dính vào một phiến lá.”

Quách Quỳnh đã ở cùng Vệ Thiên Hành rất nhiều năm, nhưng cũng không biết quá khứ của hắn, cô ta vừa đổi kim chủ không lâu, không ngờ lúc này sẽ gặp lại người cũ, tuy trong lòng là không cam cùng xấu hổ, nhưng cô ta là một ngôi sao hạng nhất, diễn xuất đương nhiên trót lọt, vì vậy hoàn toàn không nhìn ra manh mối gì: “Ồ, xin chỉ giáo?”

Người đàn ông kia liền cười nói: “Mọi người chắc không biết, những năm trước đây tiếng tăm phong lưu của Vệ thiếu vang khắp “kinh thành”.”

Vệ Thiên Hành không phủ nhận, đều đều nói: “Lúc trước còn trẻ, ai không có một thời lông bông, đúng không Bạch Giác?”

Họ Bạch? Kim Thu dường như hơi suy nghĩ nhìn thoáng qua Bạch Tuyên ngồi yên lặng bên cạnh, anh đang chống má, nghiêm túc nhìn

chăm chăm Bạch Giác, nhưng Bạch Giác không nhìn thấy anh, vẫn chuyện trò vui vẻ với Vệ Thiên Hành.

“Nhắc mới nhớ, Vệ thiếu sao lại đến đây, tôi còn tưởng rằng anh trốn việc đến đây nữa chứ.” Bạch Giác nhấp một ngụm rượu, nâng ly biểu đạt ý.

Vệ Thiên Hành thản nhiên nói: “Du lịch do công ty sắp xếp.”

“À, thảo nào.” Bạch Giác lắc lắc ly rượu, “Đã nhiều năm rồi không gặp.”

Kim Thu thấy trong thái độ của Bạch Tuyên mang theo có lẽ cùng châm chọc không rõ: “Ha ha.” Hấn đặt ly rượu xuống, “Bạch thiếu đến đây hẳn là có việc quan trọng, tôi không làm phiền nữa.”

Hấn muốn đi, Kim Thu và Lam Như Vân đương nhiên cũng phải tạm biệt, Bạch Giác cũng không giữ lại, Kim Thu đi cuối cùng, lúc đóng cửa dường như thoáng nhìn thấy vẻ mặt mang ý cười của Bạch Giác lập tức trầm xuống, thâm độc đến mức đáng sợ, mà Vệ Thiên Hành cũng không tốt hơn bao nhiêu, vừa đi vài bước liền cười lạnh một tiếng: “Cáo mượn oai hùm, dù có mặc long bào cũng không thể giống thái tử.”

Lam Như Vân rất khó hiểu: “Bạch thiếu này có vấn đề gì sao?”

“Mọi người đều gọi một tiếng Bạch thiếu, đúng là hẳn họ Bạch.” Vệ Thiên Hành lạnh lùng nói, “Chẳng qua vận khí của hẳn tốt, người phía trên hẳn kia... Ai, nếu không ai thêm vui vẻ uống rượu với hẳn chứ, uống đến mức đau cả dạ dày luôn.”

Câu cuối cùng mang theo nét trẻ con, Lam Như Vân nở nụ cười, hai người sóng vai đi vào thang máy, vui đùa nói: “Tửu lượng của Vệ

tổng chúng ta đúng là giảm dần rồi.”

“Dù sao tuổi cũng lớn.” Vệ Thiên Hành vừa qua ba mươi tuổi, đã có sự nghiệp thành công, là độ tuổi huy hoàng nhất trong cuộc đời, nhưng so với thời tuổi trẻ hơn hai mươi mà nói, hẳn cũng không còn là thiếu niên nữa.

Kim Thu không có tâm tình nghe bọn họ thủ thi, cô nắm tay Bạch Tuyên, ngẩng đầu lên hỏi: “Vệ tổng, Bạch thiếu vừa nãy là ai?”

Vệ Thiên Hành cũng không đa nghi, thuận miệng trả lời: “Là nhị thiếu gia của Bạch gia, nói là ở hàng lão nhị, nhưng thực tế là do tình nhân sinh.” Hắn nói đến đây, bỗng nổi lên vài phần nghi ngờ, nhíu mày, “Bạch Giác người này thoát nhìn ôn hòa, thật ra không nên ở chung, cô cách xa hắn một chút.”

Kim Thu tiếp thu lời nhắc nhở của hắn: “Tôi cũng nghĩ như vậy, cảm thấy cứ là lạ thế nào ấy.”

Vệ Thiên Hành yên tâm, thản nhiên nói: “Đương nhiên là lạ rồi.” Sau đó ý vị thâm trường nhìn Kim Thu, cũng không nói gì thêm, Kim Thu để tránh làm cho hắn sinh nghi, cũng không hề hỏi thêm gì nữa.

Nhưng trong lòng cô không nhịn được cảm thấy khó hiểu, vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chương 36: Biến đổi

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Bạch Tuyên cũng không thể trả lời: “Anh cảm thấy người kia... khá quen.”

“Anh họ Bạch, anh ta cũng họ Bạch.” Kim Thu chuẩn bị vào phòng tắm, Bạch Tuyên chết sống chen vào cửa không chịu đi, “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, em muốn tắm, anh nghịch ngợm gì thế hả?”

Bạch Tuyên ôm bồn cầu không chịu buông tay: “Không đi, không đi chính là không đi.”

Kim Thu rất muốn đập đầu vào tường: “Anh có thể mất mặt được nữa không hả, mau đứng lên cho em!”

“Không đứng!” Anh ngồi xổm bên cạnh bồn cầu, như một chú cún bị bỏ rơi, ủy khuất nhìn cô, “Vợ à đừng đuổi anh đi.”

“Em muốn tắm!” Kim Thu đỡ trán, cảm thấy sắp hết kiên nhẫn, “Ai muốn đuổi anh đi, ngoan, ra ngoài chờ đi.”

Bạch Tuyên vẫn bất động như chết, lấy sức lực của Kim Thu hoàn toàn không thể kéo nổi anh: “Anh không muốn ra, bên ngoài rất nguy hiểm.”

“Nguy hiểm?” Kim Thu chống nạnh, “Bên ngoài có hòa thượng hay đạo sĩ muốn trừ yêu à?”

Bạch Tuyên hơi trầm mặc: “Là Bạch Giác, anh thấy người đó... rất nguy hiểm, anh sợ.” Dáng vẻ cuộn mình một chỗ của anh vô cùng

đáng thương, lòng Kim Thu thế nào cũng không tàn nhẫn được, chỉ có thể đóng cửa lại, tùy ý anh đi.

Đợi đến khi cô tắm rửa xong, phát hiện anh vẫn đang ngồi xồm bên cạnh bồn cầu không nhúc nhích, Kim Thu không khỏi đau lòng, kéo anh lên: “Làm gì thế hả, có gì phải sợ đâu, anh ta cũng không nhìn thấy anh.” Cô an ủi, trong lòng cũng âm thầm phỏng đoán, phải chăng có ẩn tình gì trong đó.

“Chân tê rồi...” Bạch Tuyên đáng thương tựa vào người cô, bị Kim Thu lấy ngón tay chọc chọc: “Ai bảo anh ngồi xồm, còn tròng nắm nữa à, anh mau đi tắm đi.”

Bạch Tuyên làm một động tác lay động: “Anh là ma, sao phải tắm?”

Chuyện này Kim Thu không rõ ràng lắm, quần áo trên người Bạch Tuyên chưa bao giờ bẩn, sự tồn tại của anh sớm vượt qua mấy thứ tiểu thuyết kinh dị cùng khoa học viễn tưởng, Kim Thu không thể lý giải hiện tượng quý dị này, nhưng anh ở bên cạnh cô rất giống một người bình thường, nên cô liền mạnh mẽ yêu cầu anh mỗi ngày phải đi tắm.

Bạch Tuyên phản kháng vô hiệu, chỉ có thể phụng phịu đi tắm, Kim Thu vừa thoa xong kem dưỡng da, anh liền khoác áo choàng tắm đi ra, cô rất bất ngờ: “Em còn tưởng rằng anh lại muốn ôm cái mông trần trụi chạy ra chứ.”

“Không phải ở nhà, anh rất kín đáo đấy.” Sau đó “phịch” một tiếng nhảy lên giường, vô cùng nhiệt tình, “Vợ à, để anh xoa giúp em.”

“Xoa xong rồi.” Kim Thu ngồi lên giường, lộ ra đôi chân trắng như tuyết, Bạch Tuyên gối đầu lên đùi cô bảo cô vuốt ve, đây dường như đã trở thành tư thế thường xuyên khi hai người tán gẫu, “Anh nói thật

cho em biết, có phải nhớ ra cái gì rồi không?”

Bạch Tuyên hừ hừ, yếu ớt nói: “Hắn không phải là người tông anh, anh nhớ kỹ lúc xảy ra tai nạn, tài xế kia là một ông chú, nhưng không biết vì sao, liền cảm thấy hắn là người xấu.”

Là một người xấu, lời nói trực tiếp mà đơn thuần như vậy chọc Kim Thu nở nụ cười, cô cố ý nói: “Em thấy anh ta rất đẹp trai, người xấu sao có thể đẹp trai như vậy?” Dựa theo tiêu chuẩn lúc còn bé khi xem kịch, người xấu đều có dáng vẻ hung ác dữ tợn.

Bạch Tuyên quả nhiên nóng nảy: “Vợ à, tri nhân tri diện bất tri tâm, hắn không phải thứ tốt, em tuyệt đối đừng để bị hắn mê hoặc.”

“Chậc, vấn đề là bộ dạng hắn khá tốt đó.” Kim Thu cười khanh khách nhìn anh, “Anh cũng biết, em đặc biệt mềm lòng với những người đẹp.” Cái rắm, Vệ Thiên Hành bày ra khuôn mặt đẹp trai suốt ngày lắc lư trước mặt, cô còn không thèm chớp mắt một cái, cũng thật kỳ lạ, cô thích nhất là kiểu của Bạch Tuyên thế này, không chú ý một chút liền bị câu dẫn vào bộ dạng đáng yêu đó, thích anh muốn chết.

Nhưng cũng thích thỉnh thoảng bắt nạt anh, Bạch Tuyên đã sắp khóc: “Vợ à em đừng như vậy, hắn ta thực sự không phải người tốt.” Vành mắt hồng hồng của anh vô cùng chọc người thương yêu, Kim Thu nâng mặt anh hôn một cái: “Đùa anh thôi mà, nam tử hán đại trượng phu, đừng có hờ tí là khóc như thế.”

Bạch Tuyên thở phào một hơi: “Làm anh sợ muốn chết. Cái gì khác anh đều không sợ, chỉ sợ mất em.” Anh nghiêm túc kéo tay cô đặt trước ngực, “Chỉ cần có em bên cạnh, anh không sợ bất cứ gì cả.”

Kim Thu sờ sờ đầu anh: “Anh đã sợ, vậy em sau này sẽ cách Bạch Giác xa một chút, nói thật, người đó rất quý quái, làm em không thoải

mái chút nào.”

“Ừm.”

Chủ đề này liền kết thúc như thế, thời gian vẫn còn sớm, Kim Thu thuận tay mở ti vi, sau đó bị tình tiết dâng trào chiếu trên đó làm cho ngã gục.

Nước ngoài cởi mở quá rồi... Hơn nửa đêm chiếu loại phim giới hạn độ tuổi này có quân tử không hả? Kim Thu vội vàng tắt ti vi, nhét Bạch Tuyên đang muốn ngóc đầu dậy vào chăn: “Anh mau ngủ đi.”

“Nóng.” Cho dù mở điều hòa, nhưng trùm chăn cũng không thể chịu nổi, Bạch Tuyên chui ra khỏi ổ chăn thở hổn hển, “Vợ à, muốn uống nước.”

Kim Thu rót cho anh một cốc nước, Bạch Tuyên ai oán nhìn nước trong cốc, lại ngẩng đầu lên nhìn cô, Kim Thu bưng tỉnh, uống một ngụm sau đó đưa cho anh: “Được chưa?”

Vì sao chỉ những thứ cô đã ăn qua anh mới có thể ăn? Kim Thu vẫn luôn không có cách nào nghĩ ra nguyên nhân.

Bạch Tuyên ừng ực uống nước, đột nhiên nhớ đến cái gì, muốn mở miệng nói, vừa mở miệng liền sặc: “Khụ khụ, vợ, khụ,” Kim Thu vỗ lưng cho anh: “Đừng gấp đừng gấp, từ từ nói.”

“Anh, anh đã thấy khát rồi.” Anh kích động nói năng lộn xộn.

Kim Thu phải vài giây sau mới phản ứng lại, đúng vậy, anh thế nhưng đã khát nước rồi, đây là hiện tượng không hề bình thường, lúc đầu Bạch Tuyên không khác gì một con ma cả, không đói không khát cũng không đau.

Cô mở cờ trong bụng: “Anh sẽ biến thành người đúng không?”

“Không biết.” Bạch Tuyên thành thật nói, “Nhưng đây là chuyện tốt chứ nhỉ.”

Sẽ khát, sẽ có nhu cầu sinh hoạt, chuyện này mặc dù rất kỳ lạ, nhưng chưa hẳn là chuyện không tốt. Kim Thu nghĩ sau khi về nước phải nhớ đi tìm thím Hồng hỏi thăm một chút, xem bà có biết ngọn nguồn việc này hay không.

Không biết phải chăng do trời cao tự có sắp xếp, hôm sau cô lại nhìn thấy Bạch Giác, hắn đang nói chuyện điện thoại trong một góc hẻo lánh, ngữ khí rất xấu: “Mẹ nó lão già kia lại có mưu đồ xấu xa gì vậy, tao đã làm đến một nửa rồi ông ta còn bắt dừng lại?”

Kim Thu ma xui quỷ khiến tìm một góc đứng nghe trộm, Bạch Giác không hề phát hiện: “Lẽ nào tao không phải cháu ông ta, tên trong bệnh viện kia tính là cái quỷ gì, chắc chắn ông đây sớm muộn gì cũng giết hắn!”

Tên trong bệnh viện? Là ai?

“F***, không bằng mày tìm người cho tao, thẳng thắn giết chết hắn đi, đỡ cho lão già kia suốt ngày nhớ thương cháu trai yêu dấu của ông ta.”

“Cái gì, chuyển viện rồi, f***,” Bạch Giác giận đến mức hóa cười, “Tên kia đã trở thành thứ vứt đi, ông ta còn gắng sức bảo vệ, tao không tin hắn còn có thể tỉnh lại, cho dù tỉnh lại cũng thành một kẻ đần độn, thật sự cho rằng đang diễn phim truyền hình sao...” Hắn đi về hướng Kim Thu, cô không dám nghe nữa, vội vã đi ra ngoài, dường như không có chuyện gì tán gẫu với Lam Như Vân.

Nhưng mấy câu nói đó của Bạch Giác vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cô, làm cô thấy vô cùng bất an, thế nhưng không thể nghĩ ra được lý do, là bởi vì Bạch Tuyên sợ hãi? Cô cũng rất sợ hãi, Bạch Giác làm cho người ta cảm thấy một cỗ tâm cơ âm trầm.

Cũng họ Bạch? Trên đời này rất nhiều người họ Bạch, khó mà có liên quan đến nhau đúng không, chắc chắn do cô suy nghĩ quá nhiều.

An ủi chính mình như thế, thế nhưng Kim Thu không có cách nào yên tâm, Lam Như Vân cũng vậy.

Chị ta nói với Kim Thu: “Cái cô Quách Quỳnh kia không phải bạn gái của Bạch thiếu à, sao chị thấy cô ta nhìn Thiên Hành rất nhiều lần nhỉ?”

Người ta là bạn gái cũ, Kim Thu thầm bát quái trong lòng, cảm thấy chuyến du lịch này có quá nhiều chuyện để bát quái của “mình cô”, lời ít ý nhiều khuyên Lam Như Vân: “Cô ta là bạn gái Bạch thiếu.”

Vợ của bạn là không thể dụ dỗ, nếu đã là bạn gái người ta, thì không hề có liên quan gì đến Vệ Thiên Hành. Lam Như Vân đã hiểu ý cô, thoải mái cười: “Em nói đúng.”

Lúc này phu nhân Vương tổng gọi hai người đến tán gẫu, bà ấy có lẽ đã năm mươi tuổi, thế nhưng bảo dưỡng rất kỹ càng, thoát nhìn giống một quý phu nhân sang trọng, không hề giống với phu nhân Lưu tổng kiêu ngạo lạnh lùng, rất nhiệt tình với họ, mời hai người cùng xuống biển.

Nước biển man mát rất thoải mái, Kim Thu nằm úp sấp hưởng thụ, Lam Như Vân hỏi: “Vương phu nhân có muốn bơi vài vòng không?”

“Tôi đâu còn bơi tốt được nữa, ở đây chơi một lúc là được.” Bà Vương đeo một chiếc kính râm, cầm một lon nước có ga uống, thành thơi ngâm mình trong nước biển, “Đúng rồi, A Vân, cô có bạn trai chưa?”

“Có rồi.” Trong lòng Lam Như Vân không hề vui vẻ đối với việc phu nhân Vương tổng nói những lời này, người sáng suốt hẳn là có thể nhìn ra quan hệ của Vệ Thiên Hành và cô không đơn giản mới đúng, nhưng là lướt chỉ là lừa lướt, không chút nào biểu hiện ra ngoài.

Phu nhân Vương tổng lại nhắm Kim Thu làm mục tiêu, cô cũng cười nói: “Tôi cũng có bạn trai rồi.”

Bà tiếc nuối thờ dài: “Ôi chao, tôi còn muốn giới thiệu cho các cô vài chàng trai trẻ tuổi, phẩm chất rất trung thực kiên định.”

Lam Như Vân không chịu nói tiếp, Kim Thu chỉ có thể kiên trì nói: “Bạn trai tôi cũng là người rất tốt, vô cùng thấu hiểu tôi.” Vừa dứt lời liền thấy Bạch Tuyên kéo ngón tay nhỏ bé của cô, làm cô xấu hổ cười cười.

“Vậy thì được, tìm chồng, những thứ khác không quan trọng, quan trọng nhất là đối tốt với cô, việc này không có bất cứ thứ gì có thể đánh đổi được cả.” Phu nhân Vương tổng tán thành lời nói của cô.

Kim Thu nhân cơ hội nói: “Đúng vậy, tôi nghe nói Vương tổng rất tốt với phu nhân, nếu tôi có một người chồng tốt như vậy, chắc chắn đã phải tu hết mấy đời phúc khí.”

Phu nhân Vương tổng được cô đỡ vui vẻ, kể mấy chuyện thú vị mà bà cùng Vương tổng lúc trẻ đồng cam cộng khổ, Kim Thu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ từ lúc mình trở thành thư ký của Vệ Thiên Hành, khả năng ăn nói ngày càng cao siêu hơn, hai mươi mấy năm

trước cô không hề giỏi việc này, bây giờ thế nhưng lại biết cách vận dụng lời lẽ, thực sự là kỳ tích.

Tất cả bản lĩnh đều nên bị ép buộc ra.

Vì chiều mai đã phải về nhà, Kim Thu bỏ mọi người sang một bên, bản thân tìm một chỗ yên tĩnh vắng vẻ xem mặt trời lặn, sóng biển vỗ vào vách đá, bắn lên rất nhiều bọt nước, Kim Thu nhân tiện đi nhặt những vỏ sò trên bãi cát, có vài mảnh vô cùng đẹp, cũng có vài mảnh rất xấu, cô chọn những cái đẹp mân mê trong lòng bàn tay thưởng thức.

Cảnh biển đúng là rất mỹ lệ, nắng chiều cũng rất kinh tâm động phách, Kim Thu lẳng lặng đứng trên bờ cát nhìn phía xa, không khỏi khẽ thở dài: “Tới được vài ngày rồi, nhưng chỉ có bây giờ mới được ngắm kỹ cảnh sắc ở đây, chắc, đây đâu phải đi du lịch, hoàn toàn chỉ là cưỡi ngựa xem hoa thôi mà.”

Bạch Tuyên sóng vai đứng bên cạnh cô, thích thú như một đứa trẻ: “Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy biển cả, thật là đẹp.”

“Người quá nhiều.” Đây là thắng địa du lịch, như vậy chắc chắn không thể thiếu người, tiếng vang của ngành du lịch ở đây cũng quá lớn, ngắm biển là phải yên tĩnh, nói như vậy Vệ Thiên Hành lúc trước muốn ngắm biển, hẳn là phải ở cùng với mỹ nhân, nhón nhạo giữa biển khơi mênh mông sóng vỗ rì rào, vậy mới có hứng thú, Kim Thu nhỏ giọng oán giận, “Nhưng cứ xem là vậy, nếu bản thân em phải trả tiền, sợ rằng cả đời cũng không trả nổi, chỉ là chuyến du lịch này thật sự quá mệt mỏi, không có ý nghĩa, không bằng cứ đứng trên sân thượng cùng anh ngắm tà dương, ít nhất sẽ không phiền phức như vậy.”

Bạch Tuyên nhoẻn miệng cười: “Vậy chúng ta về ngắm tà dương là

được, chuyện này có là gì, em muốn ngắm, anh sẽ ngắm cùng em.”
Anh suy nghĩ một chút, sử dụng một lời thoại cũ rích, “Anh chỉ hy vọng đến một chuyện, chính là nắm tay em chậm rãi già đi.”

Kim Thu mỉm cười: “Em chỉ hy vọng đến một chuyện, chính là anh hoa dung nguyệt mạo, em trẻ trung thanh xuân.”

Bạch Tuyên ngẩn ngơ: “...Vợ à, em đang trêu anh sao?”

“Em đang khen anh mà, từ khi em nuôi anh, em liền biết cái gì gọi là cảnh đẹp ý vui, cái gì gọi là vẻ ngoài có thể ăn được.” Cô véo véo eo lưng của mình, “Nhìn xem, mỗi ngày ăn nhiều hơn nửa bát cơm, eo cũng to như vậy rồi.”

Bạch Tuyên son sắt bảo đảm: “Không có, mỗi ngày anh đều đo qua, ngực to hơn, nhưng vòng eo không thay đổi.”

Lúc này Kim Thu thẳng thắn bật cười, cô chậm rãi đi đến chỗ mọi người, Lam Như Vân vừa thấy cô liền nở nụ cười, câu đầu tiên nói ra làm Kim Thu cả kinh: “Người đàn ông vừa nãy đứng cùng em ngắm nắng chiều là ai vậy?”

“Cái gì?” Kim Thu tưởng mình đang nghe lầm.

Lam Như Vân che miệng cười: “Chính là người đàn ông nói chuyện với em ở đó lúc nãy đó, chỉ nhìn bóng lưng liền biết đó là một soái ca rồi.”

Ngữ khí của Kim Thu liền trở nên kỳ lạ: “Phải không?”

Lam Như Vân còn nghĩ cô không chịu thừa nhận, bốn cọt nói: “Chẳng lẽ không phải diễm ngộ hay sao?” Sau đó khoa tay múa chân một chút, “Rất cao này, mặc áo sơ mi trắng, chắc chắn rất đẹp trai

nhi?”

Kim Thu “À” một tiếng: “Đúng là rất đẹp trai.”

“Có hẹn em buổi tối ra ngoài không?” Lam Như Vân trêu ghẹo hỏi.

Kim Thu bình tĩnh: “Tình cờ gặp nhau mà thôi.” Cô nói nhưng ánh mắt lại lạc sang Bạch Tuyên bên cạnh, anh hiển nhiên cũng vô cùng ngờ vực, nhìn bàn tay của chính mình, không có gì khác biệt cả, những người khác vẫn không nhìn thấy anh như trước.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Chương 37: Trò chuyện

Nhưng chuyện ngày đó dường như chỉ là ảo giác của Lam Như Vân, không có ai khác thấy Bạch Tuyên, Lam Như Vân muốn kéo Kim Thu đi khu mua sắm, cô không lay chuyển được đành phải đi theo, mua vài món đồ lưu niệm, mà Lam Như Vân vừa ý mấy mẫu hình nộm trong một cửa hàng, vô cùng tinh xảo hoàn mỹ, trông rất sống động, liền yêu thích không buông tay, tiêu một số tiền lớn mua về.

Kim Thu vẫn luôn nghĩ đến chỗ bất thường đó, không có tâm trạng đi dạo tiếp, bèn kéo Lam Như Vân về khách sạn nghỉ ngơi sớm, chuyến du lịch lần này cũng liền kết thúc.

Đến khi về nước, cô ngay lập tức đi tìm thím Hồng. Thím Hồng vẫn thu hút như trước, đứng giữa các bác gái như hạc trong bầy gà, Kim Thu thề cô đã thấy vài cụ ông nhìn trộm bà ấy, nhưng vấn đề là thím Hồng chỉ thấy ấn đường họ biến thành màu đen.

Bà vẫn nhớ rõ Kim Thu, thấy cô liền cười tủm tỉm nói: “Lại đến thăm à, chỉ hồng dùng tốt không?”

“Thím Hồng, con có chuyện muốn nhờ thím giải đáp một chút.” Kim Thu thành khẩn nhờ vả, “Thím có thời gian không?”

Mười phút sau, hai người ngồi trong góc của một quán Pizza Hut, bởi vì không phải ăn cao lương mỹ vị, người cũng không nhiều, thím Hồng cầm ống hút uống trà sữa: “Có chuyện gì, con nói đi.”

“Con muốn hỏi, có chuyện như vậy hay không,” Cô mơ hồ nói cho bà chỗ đặc biệt của Bạch Tuyên, thím Hồng nghe xong liền sừng sốt:

“Không thể nào đâu.”

Bà cảm thấy rất kỳ lạ: “Không phải con nói bừa đấy chứ?”

Kim Thu nói: “Là bạn con kể như thế, cô ấy sẽ không nói dối đâu.” Cô thật sự có những người bạn cùng khu nhà, vậy nên lấy Tiểu Minh phòng sát vách làm lá chắn.

Thím Hồng suy tư nói: “Tình huống này thật sự rất ít gặp, phải về nhà xem lại sách đã.”

Kim Thu cũng không miễn cưỡng, trường hợp của Bạch Tuyên thật sự rất hiếm gặp, trong tiểu thuyết chưa từng thấy qua, cô rất muốn biết anh rốt cuộc vẫn sống hay đã chết, nếu sống thì có biện pháp sống như bình thường, nếu chết cũng có hy vọng kế hoạch khi đã chết.

Trên đường về nhà Kim Thu vẫn luôn nghĩ, cô hy vọng Bạch Tuyên sẽ như thế nào? Bình tĩnh mà nghĩ lại, tự nhiên sẽ mong muốn anh là một người bình thường, một người rõ ràng trước mắt, có thể mang anh về gặp cha mẹ, nói với bọn họ cô đã tìm được một người đàn ông tốt, nguyện ý giao phó cả đời.

Tuy rằng anh thỉnh thoảng sẽ ảo tưởng, thỉnh thoảng sẽ vờ ngốc nghếch, thỉnh thoảng sẽ không giống một người đàn ông, thế nhưng cô thấy anh rất đáng để tin tưởng.

Nhưng nếu không thể được, cho dù anh cứ duy trì tình trạng như vậy cũng không vấn đề gì, bởi vì ngay từ đầu, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý tiếp nhận người bạn trai không một ai khác nhìn thấy này.

Như vậy cũng không sao cả, chỉ cần có anh bên cạnh, người khác không nhìn thấy cũng không quan trọng.

Bây giờ thân thể Bạch Tuyên đã xảy ra một sự biến hóa không thể đoán trước, ban đầu Kim Thu rất vui vẻ, anh càng ngày càng giống người, nhưng cẩn thận suy xét lại, cô liền thấy hơi lo lắng, chuyện này không biết là tốt hay xấu, cô cũng không thể chắc chắn đến cuối cùng sẽ xảy ra sự thay đổi gì khác nữa.

Chẳng may càng ngày càng gay go, vậy chẳng phải được một mất mưòi hay sao?

Cô ngồi trong toa tàu điện nhìn bản thân qua ô cửa sổ bằng kính, vẻ mặt sáng sủa, đây không phải hiệu quả mà trang điểm có thể làm được, đó là vì Bạch Tuyên, vì cô có anh bên cạnh.

Tình yêu là mỹ phẩm tốt nhất của phụ nữ, không thứ nào khác có thể thay thế, cô hôm nay khắp khoe mi đuôi mắt tràn ngập ý cười thoải mái, tất cả đều bởi vì anh, bởi vì có anh, cô cảm thấy cuộc đời này dần dần trọn vẹn, trái tim sẽ không tiếp tục treo trên cao, không có nơi dựa vào nữa.

Nhưng càng để ý, sẽ càng sợ mất đi, Kim Thu lo được lo mất, thấp thỏm không yên, luôn sợ sẽ xảy ra chuyện gì không tốt, cô cũng biết mình buồn lo vô cớ, nhưng lại không nhận được lo âu về những chuyện ngoài ý muốn sẽ đột ngột xảy ra, chỉ cảm thấy sự biến hóa của anh đã làm gợn sóng cuộc sống của hai người.

Nhưng nào ngờ Bạch Tuyên lại vô cùng vui vẻ, cô vừa về đến nhà liền nghe anh nói: “Hình như có gì đó khang khác.” Thế nhưng rốt cuộc khác chỗ nào, anh không thể nói rõ ra, Kim Thu sợ anh thất vọng, vì vậy chuyển trọng tâm câu chuyện: “Hôm nay anh cho chúng ăn chưa?”

“Quên mất rồi!” Bạch Tuyên vội vàng chạy đi lấy cơm, Kim Thu nhìn

vẻ mặt vui mừng của anh, trong lòng liền cảm thấy lo lắng, sợ đó chỉ là ảo giác, nếu Bạch Tuyên biết chắc chắn anh sẽ vô cùng đau lòng.

Nên buổi tối, cô ôm chú cún lớn của mình vào ngực, thành khẩn nói với anh: “A Tuyên à.”

“Chủ nhân, có anh.” Sau khi ăn uống no đủ, Bạch Tuyên càng thích ra vẻ đáng yêu nghe lời, đôi mắt đen nhánh ngập nước kia vô cùng chọc người thương yêu.

“Mặc kệ anh là người hay ma, em cũng sẽ không bỏ anh, biết chưa?” Kim Thu quay người, đè anh xuống, Bạch Tuyên bị cô đè nặng, vừa hay thấy khu vực trước ngực kia của cô, đâu còn nghe được cô nói gì, ậm ừ hai tiếng liền vùi mặt vào.

Kim Thu cảm thấy ngực hơi đau, tức giận đến mức muốn đánh người: “Em đang nói vấn đề nghiêm túc, anh làm gì vậy hả?”

“Đây không phải là việc nghiêm túc sao?” Bạch Tuyên ngơ ngác, vẻ mặt rất vô tội.

Kim Thu giác ngộ sâu sắc được một chuyện, năng lực chịu đựng và kiên trì của cô có bước tiến bộ rất lớn, thật sự là đáng mừng: “Sao anh ngốc thế hả.”

Cô nói những lời này không hề nặng, Bạch Tuyên lại hơi không vui, yên lặng bĩu môi, chui vào ổ chần vùi đầu không chịu ra, như là một sủng vật nhỏ bị thương, Kim thu lúc đầu không phát hiện ra, sau đó phản ứng lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy hơi hổ thẹn.

Cô chỉ mới yêu đương hai lần, lần đầu tiên là cùng Đỗ Thiên Trạch, lần thứ hai là cùng anh. Lúc yêu Đỗ Thiên Trạch rất đơn giản, cô cũng không biết làm thế nào, chỉ vô cùng hiểu chuyện, rõ ràng khi

còn trẻ phải bông bột một chút, nhưng cô lại không như thế, lần giận dữ duy nhất là khi Đỗ Thiên Trạch hẹn cô đi xem phim, để cô đợi ba giờ đồng hồ, trong mùa đông giá rét, cô đứng một mình trước rạp chiếu phim lạnh run, cốc đồ uống nóng trong tay cũng hoàn toàn trở nên lạnh buốt, cuối cùng cô ném cốc trà sữa đó xuống, một mình trở về ký túc xá, ba ngày sau không để ý đến anh.

Thế nhưng Đỗ Thiên Trạch cẩn thận nhận lỗi, chuyện đó cũng trôi qua.

Bây giờ ngẫm lại, hiểu chuyện nhu thuận như vậy, có thể là bởi vì thiếu tin tưởng, ở trước mặt Đỗ Thiên Trạch, cô vẫn cẩn thận duy trì hình tượng một người bạn gái tốt, không tùy hứng, không giận dữ vô cớ, nhưng cô chưa từng bộc lộ tính cách chân thật của bản thân trước mặt anh.

Thế nhưng đối với Bạch Tuyên thì lại khác, dáng vẻ buổi sáng cô rời giường đánh răng anh cũng đã thấy, lúc dì cả mẹ đến cô đau đến chết đi sống lại, anh cũng đã thấy... Khụ khụ, dưới tình huống như vậy tên đàn ông này vẫn si tình như thế với cô, thật sự là kỳ tích.

Kim Thu vốn đang nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng lại lạc đề, đầu tiên cười một tiếng, xoắn lên một góc cằm: “Anh trốn trong đó làm gì, ra đây.”

“Không.” Bạch Tuyên bĩu môi hờn dỗi, “Em nói anh ngốc.”

Như vậy mà đã tức giận? Kim Thu thầm thấy kỳ lạ, Bạch Tuyên không giống người sẽ tức giận vì mấy câu nói ngoài miệng này mà. Chỉ thấy anh cắn góc cằm, hai mắt đăm lẹ: “Vợ à, có phải em chê anh ngốc không?”

“...Vậy thì có liên quan gì đến nhau?” Kim Thu dờ khác dờ cười, anh

không chịu ra, cô chỉ đành phải chui vào theo, “Không phải anh ngốc, mà là ngốc đáng yêu, trong ngốc là đáng yêu, hiểu không?”

Bạch Tuyên không nói lời nào, Kim Thu nghi ngờ: “Hôm nay anh sao vậy, bình thường anh sẽ không giận em mà.” Dáng vẻ đáng thương của anh hoàn toàn khơi dậy bản năng làm mẹ của cô, Kim Thu dịu dàng ôm đầu anh vào lòng: “Xảy ra chuyện gì rồi sao, hay em nói sai gì rồi?”

Qua một lúc lâu, anh lấy hết dũng khí nói: “Vợ à, anh muốn xin em một chuyện.”

“Anh nói đi.” Kim Thu thầm nghĩ, đã dùng tới chữ “xin” luôn rồi, xem ra chuyện này không hề nhỏ. Bạch Tuyên nói: “Cho dù anh có ngu ngốc đần độn, em cũng đừng vứt bỏ anh.”

Kim Thu vô cùng khó hiểu: “Trừ lúc đầu em nói muốn đuổi anh ra ngoài, có khi nào nói muốn vứt bỏ anh đâu, anh không có cảm giác an toàn đến thế sao?” Cô cảm thấy tình huống này quá kỳ lạ, không phải chỉ phụ nữ mới thiếu cảm giác an toàn à, sao bây giờ ngược lại vậy?

“Em đồng ý với anh không.” Bạch Tuyên chột dạ không dám nhìn vào mắt cô, chỉ chăm chăm vào hoa thêu trên gối, “Anh biết anh hơi ngốc, nhưng anh sẽ cố gắng học tập chăm chỉ.”

Vấn đề này rất nghiêm trọng rồi, Kim Thu không thể cứ mặc kệ anh như vậy, bắt anh ngồi dậy, nói: “A Tuyên, anh xem, em rất thích anh, cũng biết anh rất thích em, nhưng quan hệ của chúng ta khá đặc biệt, em sống ở đâu, là người thành phố nào, làm nghề gì, thậm chí từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống của em, anh đều biết rất rõ ràng đúng không?”

Bạch Tuyên mê mê tỉnh tỉnh: “Ừ.”

“Nhưng em không biết gì về anh hết, em chỉ biết anh tên Bạch Tuyên, nhưng không biết anh từ đâu đến, sẽ xảy ra thay đổi gì trong tương lai, thực ra lo lắng của em về anh nhiều hơn so với anh tưởng tượng không biết bao nhiêu lần, em sợ anh sẽ biến mất, sợ anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sợ trên đường sẽ nhảy ra một tên Pháp Hải muốn nhốt anh vào tháp Lô Phong, nhưng bắt đầu từ khi em quyết định ở bên cạnh anh, em đã nghĩ tới vấn đề này rồi.”

Kim Thu nhận ra mình bình tĩnh lý trí hơn nhiều so với trong tưởng tượng, lúc trước đồng ý thoát nhìn như nhất thời xúc động, nhưng đó thực ra là kết quả mà cô đã suy nghĩ kỹ lưỡng: “Thời gian tới của chúng ta chắc chắn sẽ gặp phải rất nhiều trở ngại, bây giờ em vẫn còn trẻ, qua vài năm nữa, cha mẹ em nhất định sẽ ép em xem mắt kết hôn, đến lúc đó nếu tình cảm của chúng ta đã đến đáy vực lại là chuyện khác, nếu không, em phải nói thế nào với cha mẹ, em có thể cả đời sẽ không kết hôn, không có con, người ta vĩnh viễn sẽ cho rằng em là một bà cô không thể gả ra ngoài được.”

Bạch Tuyên nghe xong liền khiếp vía, sự ủy khuất vừa nãy đã không cánh mà bay, anh thận trọng nghe cô nói, rất sợ câu nói tiếp theo sẽ là chia tay.

May là không có.

“Tất cả những việc đó em đều muốn bỏ qua, ngay cả khi có những chuyện như vậy, em vẫn quyết định ở cùng với anh, không vì nguyên do nào khác, anh có thể cho em những gì, em thậm chí chỉ cần khoản lương của chính mình để nuôi sống bản thân, em không hề đòi hỏi gì ở anh, chỉ là anh cho em cảm giác an toàn, nghĩ anh sẽ không rời xa em, sẽ không bỏ rơi em, khi em cần nhất anh sẽ luôn xuất hiện, cho nên em mới có dũng khí bắt đầu phần tình cảm này.” Kim

Thu nói, bỗng nhiên trở nên buồn bã, “Nhưng anh đáp lại thế nào, anh đang nghi ngờ tình cảm của em với anh.”

Bạch Tuyên hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy, anh gấp đến độ mặt đỏ đến tận mang tai: “Anh không có, thật sự không có.” Anh lắp bắp, nói không ra mấy lời phản bác, hối hận đến mức muốn đập đầu vào tường.

Kim Thu nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh phải hiểu, dưới tình huống như vậy, em chịu thiệt hơn anh, không chỉ bởi vì em là phụ nữ, mà bởi vì tình trạng không rõ bây giờ của anh, em thật sự cảm thấy con đường sắp tới này không hề có hy vọng, cho nên khi em và anh ở bên nhau, đều không suy nghĩ đến những việc này, thậm chí còn có cả suy nghĩ “hôm nay có rượu hôm nay say”, vui vẻ được ngày nào thì tốt ngày ấy, thế nhưng hôm nay em đã suy nghĩ cẩn thận, rất nhiều chuyện không phải anh không thèm nghĩ nữa thì sẽ không xảy ra, những chuyện em vừa nói đều là khó khăn trong tương lai không xa của chúng ta.”

Bây giờ nghĩ lại, nếu ngay từ đầu đuổi anh ra ngoài thì không có chuyện gì rồi, tình cảm này cũng sẽ không bắt đầu, cô cũng không đến mức vô pháp kiềm chế như vậy, thế nhưng đã không còn kịp nữa, tình cảm một khi bắt đầu, sẽ không thể kêu gào dừng lại được nữa.

Tỉ mỉ ngẫm lại, cô lúc nào cũng cảm thấy lo lắng bất an.

Bạch Tuyên hoàn toàn sợ ngây người, bật thốt lên một câu: “Vậy em muốn rời xa anh sao?” Lời này vừa ra khỏi miệng anh liền hối hận, sao lại hỏi vấn đề nhạy cảm như vậy, “Xin lỗi, anh nói bậy rồi.”

Kim Thu bình tĩnh trả lời: “Tình cảm là từ hai bên gắn bó mà bền vững, em bây giờ nghĩ lại, sờ dĩ trước đây yêu đương thất bại, có lẽ

là vì em chưa dụng tâm đầu tư hết vốn liếng của mình, thế nhưng bây giờ không giống như vậy nữa, em có thể nói với anh, con đường kia em không thể đi một mình, quá mức khó khăn, trước khi gặp anh, em chỉ hy vọng khi đến đúng thời điểm, tìm một người đàn ông có điều kiện không tệ kết hôn sinh con, hoàn toàn không nghĩ đến mình sẽ tham gia vào một câu chuyện liêu trai chí dị.”

Bạch Tuyên trầm mặc một lúc, hỏi: “Anh khiến em phiền phức sao?”

“Phiền phức đương nhiên là có,” nhớ lại chuyện mấy tháng nay, Kim Thu bùi ngùi một tiếng, “Nhưng vui sướng nhiều hơn, ở bên cạnh anh, lần đầu tiên em biết một người đàn ông có thể đáng yêu như thế, thì ra em rất thích người như vậy, cảm thấy anh ta vờ ngoác vờ ngoác ngẩn lại thú vị như vậy, em lần đầu tiên biết cảm giác khi yêu, phải biết rằng cả đời này, người ta có khả năng sẽ không bao giờ biết được cảm giác yêu như thế nào, cho nên em đành phải làm chuyện ngu ngốc, biết rõ đây là con đường không có lối về, em cũng đi.”

Cô tựa lên đầu vai anh, chậm rãi nói: “Giống như em đã nói, con đường này rất khó đi, một mình em không thể kiên trì, cho nên nếu anh muốn chúng ta có hy vọng, thì nhất định phải ở bên cạnh dìu em, một bước cũng không được rời đi, chỉ khi có anh bên cạnh, em mới có can đảm tiếp tục bước đến, nếu không em sẽ buông tay, thật đấy.”

Khách quan mà nói, tương lai ở cùng Bạch Tuyên không bằng ở bên cạnh Vệ Thiên Hành hay Từ Triết, thứ nhất vì Vệ Thiên Hành có tiền, thứ hai đối phương là con người, tuy rằng hơi gian khổ một chút, nhưng dù sao cũng là phạm vi mà con người có thể đạt tới, Từ Triết càng không cần phải nói, là một người bạn đời rất phù hợp, nói không chừng khi chuyện thành, năm sau kết hôn, năm kế tiếp sẽ sinh con luôn.

Thế nhưng cô lại chọn Bạch Tuyên, không chừng đoạn tình người duyên ma này sẽ dở dang, Kim Thu thực sự lo lắng tiến thêm vài năm mình có thể kiên trì được phần tình yêu chấn động đất trời này không.

“Anh sẽ như vậy,” Bạch Tuyên nhu thuận hứa hẹn, “Cho dù xảy ra chuyện gì, anh đều sẽ ở bên cạnh em, cứ cho là em vứt bỏ anh, anh cũng sẽ vẫn đứng bên cạnh, tựa như ban đầu chúng ta đã hứa hẹn như vậy.”

Vì thế Kim Thu liền nghĩ, được rồi, vậy thì thử xem, nếu bọn họ thực sự có một đoạn nhân duyên mỹ mãn như lời thím Hồng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, tương lai nhất định quanh co, nhưng tự nó sẽ thẳng.

Chương 38: Mỗi tình đầu

Kim Thu phát hiện sau khi nói chuyện cùng Bạch Tuyên tối hôm đó, anh đã không giống như trước, nói như thế nào nhỉ, tuy rằng vẫn làm nũng đáng yêu như ngày thường, thế nhưng thật giống như chỉ qua một đêm anh đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, tuy dựa theo tuổi tác của Bạch Tuyên bây giờ mà dùng từ này có hơi vi diệu, nhưng Kim Thu vẫn cảm giác như vậy.

Hình như cho đến nay, anh đều muốn quán quít lấy cô, dây dưa cô, nhưng chẳng qua tất cả việc này chỉ dựa theo suy nghĩ yêu thương trong lòng mà làm, nhưng bây giờ anh đã trưởng thành hơn.

Ví dụ như anh bắt đầu lên mạng tìm tư liệu cả ngày, từ Liêu trai đến Suru Thần ký lại đến Sơn Hải Kinh, đều đọc tỉ mỉ toàn bộ một lần, hy vọng có thể tìm được tình huống tương tự anh, thế này còn chưa nói, làm Kim Thu kinh ngạc là, tất cả những câu chuyện đã xem qua anh đều có thể thuộc lòng từng chữ, đó đều là văn bản cổ hết đấy!

Chỉ số thông minh của tên này cao bao nhiêu nhỉ? Kim Thu nói thầm trong đầu, không dám hỏi ra miệng: “Vậy có tìm được không?”

“Còn đang cố gắng.” Bạch Tuyên nhắc cuốn “Suru Thần Ký” trong tay lên, vẻ mặt nghiêm túc, vậy là được rồi, mỗi buổi tối cô có thể yên lặng xem ti vi, anh có việc để làm, không quán cô nữa.

Kim Thu cảm thấy không quen, hỏi anh: “Ngày mai em phải đi họp lớp, anh thấy em mặc gì thì đẹp?”

“Vợ mặc gì cũng đẹp hết.” Anh ngồi khoanh chân trên giường đọc

sách, cô vừa nói, anh liền đặt cuốn sách xuống nghiêm túc trả lời, làm cho người ta cảm thấy câu nói vốn khách sáo này thật sự xuất phát từ đáy lòng, không hề có lệ dù chỉ một chút.

Kim Thu rất lưu tâm, dù sao cũng là bạn trai cũ và người yêu mới của bạn trai cũ, cô mở tủ lục quần áo, từ khi làm thư ký của Vệ Thiên Hành, lúc nào cũng phải lưu ý đến thể diện của ông chủ, vì vậy quần áo của cô ngày càng đắt hơn, hầu như tiền lương mỗi tháng đều dùng hết, hoàn toàn không có tiền tiết kiệm.

“Em thấy cảm giác trên người mặc toàn hàng hiệu nhưng trong túi một đồng tiền cũng không có này quá bịp bợm.” Kim Thu lại lục tủ quần áo thêm một lần, “Thế còn chưa nói, em lại không tìm được bộ nào thích hợp để đi họp lớp cả.”

Bạch Tuyên nghiêng đầu, anh thật sự cảm thấy cô thế nào cũng đẹp, trong mắt anh giống như thiên tiên vậy, đương nhiên không mặc gì vẫn là đẹp nhất, thế nhưng anh đã biết điều, những lời này chỉ dám len lén nghĩ, không dám nói ra miệng: “À, anh thấy bộ màu vàng chanh kia rất đẹp.”

“Phải không, em thấy màu xanh lam này cũng đẹp mà.” Kim Thu nhìn tủ quần áo đau khổ suy nghĩ, suy nghĩ nửa ngày lại cảm thấy bực dọc, cô cần gì phải vất hết óc vì bạn trai cũ chứ, muốn chứng minh cái gì, mình sống có tốt không hoàn toàn không cần một bộ quần áo để chứng minh.

Nhưng nghĩ lại, Đỗ Thiên Trạch thì còn được, còn Hạ Tĩnh nữa, người này từ lúc đầu đã không vừa mắt với cô, bây giờ được toại nguyện rồi không biết muốn khoe khoang thế nào đây.

Cho nên trước sau suy nghĩ, cuối cùng cô ném quần áo sang một bên, chạy đi làm mặt nạ dưỡng da, còn ậm ờ hỏi anh: “Anh thấy em

làm vậy rất ấu trĩ đúng không?”

“Không đâu.” Bạch Tuyên ném cuốn sách sang bên cạnh, ghé vào nhìn cô đáp mặt nạ, “Em thế nào cũng đẹp cả.”

Kim Thu vui mừng: “Anh thấy em không trang điểm cũng đẹp đúng không?” “Đúng đúng đúng.”

Cuối cùng hôm sau cô vẫn chỉnh trang rườm rà đi họp lớp... Vừa ra khỏi cửa liền phì nhổ bản thân, phụ nữ đúng là phụ nữ, tật xấu này là bệnh mà ai cũng có.

Cô xem là có thu nhập thấp, lần này các bạn học khác sẽ có người đi xe xịn tới, có người ăn mặc trang điểm xinh đẹp tới, cũng có người đi cùng bạn trai, Kim Thu nghĩ cho dù cô có lương thấp hơn nữa cũng không thể tệ hơn bây giờ.

Đỗ Thiên Trạch là người tổ chức, đã sớm đứng nghênh đón trước cửa nhà hàng, cũng may đó là anh, mới có thể nhận ra Kim Thu chỉ bằng cái liếc mắt, hai người đã hơn một năm không gặp, còn có chuyện khó xử như vậy, Kim Thu vốn cho rằng khi gặp mặt sẽ không biết nói gì, nào ngờ lại vô cùng hài hòa: “Tất cả mọi người tới hết rồi sao?”

“Tới phân nửa.” Đỗ Thiên Trạch cười nói, “Em tới rất đúng giờ.”

Thật ra cô đến muộn ba phút, nhưng đây thật sự không tính là gì... Kim Thu thanh thanh cổ họng: “Anh dạo này có khỏe không?”

“Cũng được.” Sau khi tốt nghiệp, Đỗ Thiên Trạch liền đi Bắc Kinh làm cho một công ty có tiếng, lăn lộn cả năm nay, cuộc sống tạm thời không tệ, bởi vì phần lớn bạn học đều ở lại Hải Thành, lần này trở về chỉ để ôn lại kỷ niệm cũ.

Kim Thu gật đầu, tìm chuyện để nói: “Được rồi, Doãn Văn bọn họ tới chưa?” Cô hỏi đến là mấy người bạn thân năm xưa cùng ký túc xá với cô, một phòng bốn người, quan hệ của mọi người lúc đó vô cùng tốt, nhưng cuối cùng bọn họ, người sang Mỹ, người đi Hồng Kông, người về quê, Kim Thu liền bị kịch bị bỏ lại, một mình phấn đấu ở Hải Thành.

Đỗ Thiên Trạch nói: “Doãn Văn tới rồi, nhưng hai người còn lại không tới.” Anh rất rành rọt những mối quan hệ của Kim Thu, “Họ nói ở nước ngoài không thể về được.”

Cũng đúng, dù sao Quốc khánh là ngày lễ trong nước, những nước khác cũng đâu được nghỉ.

Kim Thu vừa vào phòng ăn liền thấy Doãn Văn, hai người là chị em tốt đã lâu không gặp, vô cùng thân thiết, Kim Thu nhạy cảm phát hiện bụng cô nằng to ra: “Cậu có thai rồi sao?” Bỗng nhiên càng bất ngờ hơn, “Có thai trước khi kết hôn?”

“Này này này.” Doãn Văn tức giận nói, “Ai có thai trước khi kết hôn hả, mình cầm giấy chứng nhận rồi, vừa mới lấy ngay ngày Quốc khánh một tháng mười xong, tháng sau mời tiệc, cậu đến không?”

Kim Thu thở dài: “Cậu cho mình tài khoản đi, mình gửi tiền mừng sang cho cậu.”

Doãn Văn về nhà cũ, cách đây rất xa, Kim Thu chần chẫn không xin nghỉ được: “Nhắc mới nhớ từ lúc nào vậy hả, cũng không thèm nói cho bọn mình một tiếng.”

“Mình cũng không nghĩ tới có thai sớm như vậy đâu!” Doãn Văn rất phiền muộn, “Cuối cùng vừa có liền bị hai nhà ép kết hôn, thật là...”

Kim Thu hỏi: “Hai người các cậu quen nhau thế nào vậy, cũng nhanh quá đấy.”

“Thì quen vậy thôi, thấy không tệ liền đến với nhau.” Doãn Văn vô cùng hối hận, “Mình còn chưa chơi đủ đã bị cột vào thuyền nhà người ta rồi.”

Kim Thu vừa bực mình vừa buồn cười: “Chị hai à, cậu về quê không phải muốn sống một cuộc sống như vậy sao, yên ổn bình thản.”

“Thì đúng như vậy mà.” Doãn Văn trúng tuyển chức nhân viên chính phủ ở thành phố, thu nhập ổn định, lại có chồng con, xem như một gia đình toàn vẹn rồi, sau đó cô suy nghĩ một lúc, liền đi tán gẫu chuyện của Kim Thu: “Cậu thì sao, có yêu đương gì không?”

Kim Thu sợ nếu cô nói ra Doãn Văn sẽ ầm ĩ đòi gặp, vậy cô phải biến ra Bạch Tuyên bằng cách nào, chỉ có thể nói dối: “Vẫn chưa.”

Doãn Văn rất hiểu cô, cũng không quá bất ngờ: “Cậu vẫn như vậy. À mà này, cậu gặp Hạ Tĩnh chưa?”

Thật ra khi Kim Thu bước vào, ánh mắt đầu tiên là tìm kiếm Hạ Tĩnh, nhưng lại chưa nhìn thấy: “Chưa, sao vậy.” Doãn Văn liếc cô bĩu môi, Kim Thu nhìn lại, liền thấy Hạ Tĩnh đang cười nói cùng một cô gái, da dẻ trắng nõn, vẻ mặt tinh xảo, dáng người rất tốt, không chỗ nào không chứng tỏ sự xuất chúng của cô ta.

“Đây là sự tươi tốt của tình yêu hay sao?” Cô so sánh vị mỹ nữ trước mặt này với Hạ Tĩnh trong trí nhớ, cho ra kết luận, bây giờ cô ta đẹp hơn.

Nhưng đứng trước hai vị mỹ nữ như Lam Như Vân và Quách Quỳnh,

cô ta chỉ có thể xem là tiểu mỹ nhân.

Doãn Văn không có ý kiến với đánh giá của cô: “Phụ nữ một khi trang điểm đều sẽ trở thành mỹ nữ.”

“Nhưng không trang điểm mới là mỹ nữ chân chính, mình đã thấy đại minh tinh Quách Quỳnh một lần, thực sự rất đẹp, giống y hệt như trên ti vi.” Kim Thu làm bảng đánh giá cho những người phụ nữ của Vệ Thiên Hành, bàn về khuôn mặt, Quách Quỳnh đứng thứ nhất, Lam Như Vân thứ nhì, Quách Đình kém hơn một chút.

Đương nhiên, cô âm thầm bổ sung trong lòng một câu, nếu bàn về khuôn mặt đẹp của đàn ông, tên đáng yêu nhà cô tuyệt đối đứng đầu bảng.

Doãn Văn liền bỏ qua Hạ Tĩnh: “Thật không, vậy cậu xin chữ ký chưa?”

“Chưa, chỉ nhìn thoáng qua từ xa thôi.” Kim Thu cũng không dám nói cô ta và Vệ Thiên Hành có “quan hệ thân thiết”, cô là một nhân viên rất có đạo đức nghề nghiệp.

Hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, thế nhưng Hạ Tĩnh lại đi đến trước: “Đã lâu không gặp.”

“Đúng là đã lâu không gặp.” Doãn Văn lên tiếng trước Kim Thu, nhưng Hạ Tĩnh lại nhìn cô: “Cậu dạo này sống tốt không?”

Kim Thu bình tĩnh hòa nhã: “Nhờ phúc, không bệnh tật không tai nạn.”

Thái độ dù gặp sóng lớn cũng không sợ hãi như vậy của cô không phải là điều Hạ Tĩnh muốn nhìn, vì vậy cô ta giả vờ thân thiết hỏi: “Có

bạn trai chưa?”

“Có rồi.” Kim Thu không sợ Doãn Văn cảm thấy khó hiểu, dù sao cô ấy chắc chắn sẽ cho rằng cô “nói dối” như vậy là để đả kích Hạ Tĩnh, không ngoài dự đoán, Doãn Văn lập tức tiếp lời: “Đúng vậy, mình cũng đã gặp qua, đã cao lại còn đẹp trai, rất tốt với Thu Thu.”

Nói xong, còn giả vờ gật đầu, chứng minh chuyện mình nói là thật, Kim Thu liền nở nụ cười, ngắt lời cô nàng, nói: “Mình chỉ mới có bạn trai, cậu ngay cả cục cưng cũng có rồi, phụng tử thành hôn (1), không nên quá thời thượng như vậy chứ.”

(1) Phụng tử thành hôn: có con mới kết hôn.

“Đúng thế, bây giờ mốt “dẫn tiểu cầu mà chạy” (2) đang lưu hành đúng không nhỉ.” Doãn Văn dường như vô cùng hài lòng với chồng, “Anh ấy lo lắng mình ở Hải thành một mình, đặc biệt đi cùng đến, lát nữa sẽ tới đón mình, cậu muốn gặp một chút không?”

(2) Dẫn tiểu cầu mà chạy: Là cụm từ dùng trong tiểu thuyết ngôn tình, ý chỉ khi nữ chính mang thai, không lựa chọn ở lại mà mang theo tiểu sinh mệnh trong bụng mình mà rời khỏi nam chính.

“Đương nhiên.”

Kim Thu hiển nhiên muốn trấn định vì chị em tốt của mình, nhưng người tính không bằng trời tính, bữa tiệc vừa bắt đầu, cô đã bị mời rượu, Hạ Tĩnh cầm ly rượu đứng đó cười dịu dàng: “Nào, Kim Thu, mình kính cậu.”

“Mình không uống rượu.” Lần đầu tiên, cô thẳng thừng từ chối.

Hạ Tĩnh hơi không vui, nhưng vẫn tỏ ra hoạt bát khôn khéo: “Không

uống thì mất vui, nào mình rót rượu cho cậu.” Cô ta chậm rãi rót một ly vang đỏ đưa cho Kim Thu, cô không chịu nhận: “Mình thật sự sẽ không uống rượu.”

Đỗ Thiên Trạch nói đỡ một câu: “Cô ấy không biết uống.”

Hạ Tĩnh lập tức không vui: “Kim Thu, có phải cô đang oán trách tôi không?”

“Hả?” Kim Thu vừa gấp một con tôm, còn chưa kịp ăn, quái lạ nhìn cô ta. Hạ Tĩnh cắn cắn môi, giọng nói không lớn không nhỏ đủ cho mọi người có thể nghe: “Tôi đã ở bên Thiên Trạch, đây cũng là chuyện sau khi hai người chia tay, cô bày vẻ mặt ra cho tôi xem làm gì?”

Cô có sao có sao có sao? Kim Thu trừng cô ta: “Này, tôi đã có bạn trai rồi, cần gì phải để ý chuyện trong quá khứ, là do cô suy nghĩ nhiều thôi.”

Hạ Tĩnh cũng không nói nhiều, nâng ly đưa cho Kim Thu: “Đã như vậy, cô uống đi, nếu không uống nghĩa là không chúc phúc cho tôi và Thiên Trạch.”

Ép buộc ghê gớm thật nhỉ? Kim Thu âm thầm cảm tức, không biết lấy khí lực từ đâu, cô nhận lấy uống một hơi cạn sạch: “Tôi chúc hai người bách niên giai lão được rồi chứ, chuyện cũ đã qua rồi, tôi nếu chú ý sẽ không ngồi đây hôm nay, cô đừng dùng lời lẽ đến xem thường tôi.”

Tính tình Kim Thu là ngoài mềm trong cứng như vậy, ai tới dọa nạt, cô sẽ không chịu thua: “Tôi nói cho cô biết, không phải tôi không bỏ xuống được, mà là chính cô không bỏ qua tôi, thì ra cô không tin tưởng bản thân như vậy, chắc.”

Cô bình thường không phải kiểu người biết ăn nói, hôm nay một phen như vậy làm mọi người nhìn với cặp mắt khác xưa, chỉ có Doãn Văn nháy mắt với cô: “Thật giỏi quá, mình còn tưởng cậu sẽ nén giận chứ.”

“Nếu nhìn mình sẽ phát bệnh mất.” Kim Thu thầm nghĩ, ở công ty bị khinh bỉ đã đủ uất ức rồi, cần gì phải nén giận với bọn họ nữa, nếu không sẽ trở thành đạu hũ à, dù sao mọi người thấy Hạ Tĩnh khó chịu với cô, mà những người khác tựa hồ vẫn đang chờ kịch vui, nếu không diễn tiếp thì khán giả sẽ không hài lòng.

Sắc mặt Hạ Tĩnh lúc xanh lúc trắng, vài người khác đến giảng hòa mới tính là xong, thế nhưng đợt sóng này đã bị khơi lên, sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy, hơn nữa Hạ Tĩnh thỉnh thoảng khiêu khích vài câu, người mời rượu cô cũng không ít, bữa cơm này còn chưa ăn xong, cô cũng đã choáng váng.

Thật vất vả mới thừa dịp nghỉ ngơi được một chút, tiếp theo sẽ đi KTV, Doãn Văn đang có thai, ăn xong liền được chồng đưa về, Kim Thu vội vàng nhìn một chút, chỉ nhớ đó là một người nhã nhặn lịch sự.

Vừa bước vào phòng, mấy chai bia lặn lóc, Hạ Tĩnh và Đỗ Thiên Trạch dưới sự cổ vũ của mọi người cùng nhau hát bài “Bởi vì tình yêu”, làm mọi người vỗ tay cười vang, Kim Thu ngồi trong góc nhìn, đột nhiên suy nghĩ lại một việc.

Lúc trước bạn bè Đỗ Thiên Trạch đều không quá để ý đến cô, tuy rằng bản thân cô không thấy mình có chỗ nào không xứng với anh, nhưng tại trong mắt rất nhiều người, lớp trưởng kiêm thành viên hội học sinh Đỗ Thiên Trạch cực kỳ xuất sắc ưu tú, rất nhiều nữ sinh trong trường thích anh.

Mà Kim Thu không có sở trường gì, đến khuôn mặt đẹp cũng không có, làm sao xứng đôi với Đỗ Thiên Trạch trong mắt mọi người. Chỉ có Hạ Tĩnh xứng đôi vừa lứa với anh mới là đối tượng đáng để bọn họ xem trọng hơn.

Cô lại nhìn Đỗ Thiên Trạch, anh rất cao, khuôn mặt tuấn tú, vẫn tỏa sáng giữa đám người, nhưng so với thời học sinh ngây ngô, bây giờ anh thành thực khôn khéo hơn, đã hoàn toàn trở thành dáng vẻ của một người đàn ông rồi.

Đỗ Thiên Trạch như thế, với cô mà nói đã rất xa lạ, vẫn là cùng một người, nhưng hình ảnh từng lưu lại trong lòng cô không như vậy.

Anh đã không còn là nam sinh luôn đứng dưới ký túc xá chờ cô đi học đó nữa, cũng không còn là người bạn trai sẽ chờ cô đi khắp mọi nơi trên chiếc xe đạp đó nữa, thời gian đã mang đi rất nhiều thứ, bao gồm cả tình cảm đã từng khắc cốt ghi tâm.

Ngay trong khoảnh khắc cô vô cùng hỗn loạn, Đỗ Thiên Trạch đột nhiên quay đầu lại nhìn cô, hai người bốn mắt nhìn nhau, dường như có tia chớp lóe lên, phảng phất như thấy được những hồi ức lúc trước: lần tỏ tình bất ngờ hôm ấy, trên con đường tình nhân mùi ngón đan vào nhau, lúc xem phim anh đưa một ly kem... Cuối cùng là lần chia tay không một tiếng động vào tháng tư đó.

Kim Thu mơ hồ, cô nhận ra Đỗ Thiên Trạch cũng chưa quên. Cụp mắt, tự hỏi chính mình, cô thực sự có yêu anh không? Nếu có, vì sao đến tận bây giờ cũng chưa từng quá vui vẻ hay quá đau khổ gì, cho dù chia tay, cô vẫn kiêu ngạo không chịu níu kéo.

Thế nhưng nếu không có, vì sao cho tới bây giờ, ký ức về đoạn tình cảm lúc trước vẫn còn rất mới mẻ. Cô cho rằng mình đã quên,

nhưng thật ra chưa từng, trong thời khắc đặc biệt hôm nay, cô như cũ vẫn nhớ tới, không không, không phải ngọn lửa xưa lại bùng lên, mà chỉ là một loại phiền muộn không thể nói rõ.

Có lẽ thứ bản thân ta hoài niệm không phải là người kia, mà là bản thân đơn thuần lúc trước của mình, dù sao thanh xuân một khi đã đi, liền không bao giờ trở lại, tuổi trẻ vô ưu vô lo như vậy, cuối cùng đã trôi qua rồi.

Chương 39: Buông bỏ

Hôm nay, Đỗ Thiên Trạch lựa chọn ở bên Hạ Tĩnh, anh cũng có bạn gái rồi, đã như vậy, cần gì phải suy nghĩ nhiều, rất vô nghĩa.

Có thể nhớ lại nhiều chuyện trong quá khứ, đa sầu đa cảm như vậy, cô chắc chắn đã uống say rồi, mọi vật xung quanh đều chồng lên nhau. Kim Thu đổi tư thế ngồi đờ ra, cảm thấy đầu nặng trĩu.

Đỗ Thiên Trạch uống rất nhiều, nhưng vẫn nhớ phải đi qua hỏi cô: “Em không sao chứ, muốn hát không, anh chọn bài cho em.”

“Đầu hơi choáng.” Kim Thu khoát khoát tay, “Không hát đâu.” Cô chỉ biết hát mấy bài từ thế kỷ trước, sao có thể nói lung tung? Cô loạng choạng đứng lên, định đi toilet rửa mặt.

Giống như mấy tình tiết cầu huyết trong phim truyền hình, cô vừa đẩy cửa buồng vệ sinh, liền thấy Hạ Tĩnh bước vào toilet nữ, chắn không cho cô ra, Kim Thu cảm thấy trên đầu bay qua vài con quạ đen: “Chị hai à, cô còn việc gì sao?”

“Tôi sẽ nói thẳng,” Hạ Tĩnh lấy chiếc mắt kính vốn không rời xuống, hôm nay cô ta đẹp hơn nhưng đồng thời cũng càng hùng hổ dọa người, “Có vẻ như cô không có ý gì với Thiên Trạch nữa, nhưng đúng như lời cô nói, tôi vẫn rất lo lắng về cô, cho nên phiền cô có thể cách xa anh ấy một chút được không?”

Kim Thu mặt không biểu cảm nhìn cô ta, Hạ Tĩnh thấy cô không có phản ứng gì, tiếp tục cười nhạt: “Sao, bây giờ không chịu đồng ý nữa à?”

“Đồ điên.” Kim Thu thầm nghĩ, vấn đề tình cảm của mình mà còn dính líu đến người khác, không phải có bệnh chứ là gì, Hạ Tĩnh không phải ông chủ của cô, cô không có nghĩa vụ giúp cô ta xử lý trở ngại chứ nhỉ. Cô hơi chệnh choáng, giọng điệu cũng không nhẹ nhàng như bình thường: “Tránh ra, tôi muốn ra ngoài.”

Hạ Tĩnh ngăn không cho cô đi: “Cô không dám đồng ý rồi sao?”

“Tôi cần gì phải đồng ý yêu cầu cố tình gây sự này của cô chứ, tôi là mẹ cô hay là người đàn ông của cô sao?” Kim Thu gạt tay cô ta ra, Hạ Tĩnh dường như cũng uống khá nhiều, trực tiếp đưa tay đẩy Kim Thu ngã xuống, trán cô đập thẳng vào góc bồn rửa, trong nháy mắt Kim Thu liền tỉnh táo lại: “Hạ Tĩnh cô điên rồi hả?”

Cô xuýt xoa hít hơi lạnh, khó khăn đứng lên nhìn vào gương, chảy máu rồi, nhìn y như phim kinh dị, vô cùng dọa người, mà cô vừa quay đầu lại liền thấy Hạ Tĩnh lao đảo lùi lại hai bước, sau đó tông cửa xông ra, dĩ nhiên là chạy trốn chết.

“...Mình cũng sẽ không ăn thịt cô ta, đáng sợ đến mức như vậy sao?” Kim Thu không biết nói gì hơn, xé một tờ giấy lau vết máu, ôm trán đi ra, đúng lúc đụng vào Đỗ Thiên Trạch đang đi tìm Hạ Tĩnh, anh thấy cô chật vật như thế liền vô cùng bất ngờ: “Em sao vậy?”

Kim Thu đã tỉnh táo, nghĩ mình không nên gây xích mích, vì vậy từ bi mà không nhắc đến Hạ Tĩnh: “Bị ngã thôi.”

Đỗ Thiên Trạch “ồ” một tiếng: “Sao không cẩn thận như vậy, em vẫn đi được chứ?”

Tuy rằng đầu gối cũng bị bầm, nhưng không xui xẻo đến mức trật chân như hôm đụng phải Quách Quỳnh, Kim Thu tỏ vẻ: “Không sao

cả.”

“Anh đưa em về.” Đỗ Thiên Trạch nhìn cô một chút, không quá yên tâm, “Em mang giày gót cao như vậy, lại còn uống rượu, em ở đâu, anh đưa về.”

Kim Thu từ chối: “Không cần, em tự bắt xe về cũng được.”

Đỗ Thiên Trạch cau mày nhìn cô: “Vậy em gọi bạn trai đến đón đi, những người khác đều có người đến đón cả, tối như vậy đi taxi cũng không an toàn.”

Kim Thu lập tức run rẩy, tục ngữ có câu một lần bị rắn cắn, cả đời sợ dây thừng, cô nghĩ đến lần đó mình bị lừa bán đi, đúng là tai họa bất ngờ trời giáng, chuyện xúi quẩy như thế cô còn gặp phải, hướng chi trên báo lại đăng đầy tin về những vụ cướp trên taxi nữa chứ.

Thế diện quan trọng hay cái mạng nhỏ này quan trọng? “Bạn trai em có việc không thể tới.” Kim Thu thầm nghĩ đến tình huống tài xế taxi chuẩn bị cướp cô, thế nhưng lại bị ma hù bỏ chạy, cảm giác đúng là vô cùng thú vị.

Đỗ Thiên Trạch nhìn đồng hồ: “Như vậy đi, anh đưa em về, dù sao anh và Hạ Tĩnh cũng ở khách sạn mà mọi người cùng đặt, cô ấy sẽ về cùng bọn họ.”

An toàn là trên hết, Kim Thu ngẫm lại, vô cùng áy náy: “Thật ngại quá.”

“Không sao đâu, một ngày vợ chồng trăm ngày ân tình, không làm người yêu được cũng có thể làm bạn bè mà.” Đỗ Thiên Trạch đỡ cô, “Em đi chậm một chút, cẩn thận đấy.”

Làm bạn bè, sao cô gần đây có thêm nhiều bạn bè như vậy? Từ Triết làm bạn, bạn trai cũ cũng làm bạn, thật không ngờ nhân duyên của cô tốt như vậy. Kim Thu tự giễu, không thể hăng hái lên được.

Đỗ Thiên Trạch vẫy taxi: “Nhà em ở đâu?”

“Tiểu khu Lệ Chi.” Kim Thu cảm thấy hơi rượu vẫn còn chưa tan, đầu hơi choáng, “Đỗ Thiên Trạch, anh đưa em về như vậy không sợ Hạ Tĩnh ghen sao?”

Đỗ Thiên Trạch quay đầu lại nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười: “Em đang quan tâm anh hay đang hả hê vậy?”

“Em chỉ sợ người ta nói em còn mập mờ với bạn trai cũ, vương vấn không dứt.” Kim Thu khẽ giật khóe miệng, “Thật ra em không hiểu, trước đây lẽ nào em làm không tốt sao, vì cứ gì bạn bè anh đều không thích em chứ?”

Sau khi say rượu cô buột miệng, hỏi ra lời thật lòng, mà Đỗ Thiên Trạch nhớ tới chuyện cũ, cười khổ một tiếng: “Thu Thu, có phải đến bây giờ em cũng không biết vì sao anh nói chia tay với em đúng không?”

“Đúng vậy.” Cô thẳng thắn nói, “Em cảm thấy em làm rất tốt, chưa bao giờ ghen, chưa bao giờ gây sự vô cớ, ở trước mặt bạn bè anh, em lúc nào cũng lấy anh làm trọng, còn trước mặt bạn bè em thì tán dương anh hết lời, em làm chưa đủ tốt sao?”

Nhưng Đỗ Thiên Trạch lại hỏi: “Anh chỉ hỏi em một chuyện, lúc trước anh nói chia tay, em đau lòng không?”

“Đương nhiên!” Kim Thu giận dữ, “Anh và em yêu nhau hai năm, anh là người bạn trai đầu tiên của em, anh thấy em vô duyên vô cớ bị

chia tay có thể đau lòng hay không, tim em cũng không phải làm từ đá.”

Đỗ Thiên Trạch nói: “Nếu em đau lòng, vì sao chưa từng biểu hiện ra, anh chờ em quay đầu lại, chờ em ngăn cản, chờ em khóc, chờ em nói ‘chúng ta đừng chia tay được không’, nếu em nói như vậy, anh sẽ nói ‘được’, không phải anh không thích em, nhưng anh không ngờ em tàn nhẫn như vậy, nói chia tay, cũng không thèm quay đầu lại liền đi.”

“Anh bệnh à.” Kim Thu tức giận, nói mà không thèm suy nghĩ, “Anh nói chia tay với em, còn hy vọng em đau khổ cầu xin anh đừng chia tay, em rẻ rúng như vậy sao?”

Đỗ Thiên Trạch trầm mặc một lúc lâu, tự giễu nói: “Thấy chưa, anh đã nói chiêu này hoàn toàn không có tác dụng... Anh không hề muốn chia tay với em, anh chỉ là, chỉ là muốn em quan tâm anh hơn, muốn em cảm giác được tầm quan trọng của anh, bởi vì mọi người đều nói em ít quan tâm đến anh, em thậm chí còn không thích anh bằng Hạ Tĩnh, bọn họ đều nghĩ anh tự đưa đến trước cửa, mà em chỉ không từ chối mà thôi.”

Kim Thu quả thật cảm thấy như đang nghe chuyện trên trời: “Cái gì?” Cô nghĩ tai mình đã có vấn đề, “Anh đang muốn nói với em, lúc trước anh nói chia tay chỉ là chuyện đùa thôi sao, có làm hay không, em là con gái, em cũng chưa từng dùng chia tay để uy hiếp anh mà?”

Đỗ Thiên Trạch thở dài: “Đúng vậy, cho nên anh liền hối hận, muốn đi tìm em làm hòa, nhưng sau đó anh liền buông bỏ, em biết vì sao không, anh làm như vậy, là nghĩ em không quan tâm đến anh, đối với em anh không quan trọng, chuyện này với một người đàn ông mà nói, là một cảm giác vô cùng thất bại, hơn nữa lúc đó chúng ta phải đối mặt với rất nhiều chuyện, từ tốt nghiệp đến tìm việc làm, không

có nền móng vững chắc, nên anh nói chia tay với em, đây giống như thăm dò hơn, anh muốn biết em quan tâm anh bao nhiêu, nhưng kết quả đã làm anh thất vọng.”

Kim Thu không thể tin nổi, vẻ mặt khiếp sợ nhìn anh, anh nói tiếp: “Sau khi nói chia tay với em, anh rất đau khổ, nhưng có người nói với anh, đã như vậy, chia tay sớm một chút cũng tốt, ít nhất anh có thể không chút do dự đi Bắc Kinh, mà không cần phải lo lắng bỏ em lại Hải Thành.”

Những lời này làm lòng Kim Thu hơi đau đớn, mùa tốt nghiệp vốn đầy những dạng chia tay khác nhau, có người phải về quê cũ, có người muốn ở lại, mâu thuẫn của các cặp đôi trong lúc đó cũng rất lớn, tất cả mọi người đều có áp lực, lúc đó cô cũng đã phân vân nên ở Hải Thành hay về nhà, chỉ duy nhất Bắc Kinh là không nghĩ tới, quá xa, chặng đường tiến tới vô cùng khổ cực.

Sau khi chia tay Đổ Thiên Trạch không hề chùn bước mà đi Bắc Kinh, cô cũng từng cho rằng anh muốn đi tìm một tương lai tươi sáng hơn, vì vậy cũng không hề giữ lại, chỉ là trong lòng có hơi khó chịu một chút, nhưng một thời gian dài trôi qua, cô còn tưởng rằng bản thân đã quên rồi.

“Anh đã từng nghĩ tới chuyện ở lại Hải Thành với em chưa?” Giọng điệu cô hơi kỳ lạ, “Lúc trước em còn cho rằng anh vì tương lai nên mới chia tay với em, em nghĩ không cần phải ngăn cản anh đi tìm tiền đồ tươi sáng của mình, huống chi công việc đó của anh không tệ, em hoàn toàn hiểu lựa chọn của anh, bởi vì nếu là em, có thể em cũng sẽ chọn như thế.”

Đổ Thiên Trạch lẳng lẳng nhìn cô, nở nụ cười: “Đúng vậy, anh đã từng nghĩ qua, nhưng ngay khi em không do dự chia tay, anh liền chết tâm, anh nhận ra tình cảm của chúng ta không hề có nền móng,

không có cách nào trụ được trước sóng gió, sau khi rời khỏi khoảng không gian ấm áp của sân trường, hoàn toàn không thể tiếp tục được nữa.”

Kim Thu buông bỏ: “Có thể anh nói đúng.”

“Anh cho rằng tình cảm của hai người phải kiên cố vững chắc, chỉ dựa vào một người là vô ích, hơn nữa sau khi tốt nghiệp, có rất nhiều chuyện chúng ta cần phải lo, sau đó anh nghĩ lại, thật ra cảm thấy may mắn, Thu Thu, tình cảm của chúng ta đã dừng lại tại nơi làm người ta quyến luyến.” Đổ Thiên Trạch chậm rãi nói, “Nếu anh vì em mà ở lại Hải Thành, có thể anh sẽ hối hận cả đời, lúc trước vì sao không nhận lấy công việc hiếm có như vậy, nhưng nếu anh đi Bắc Kinh rồi, em ở lại Hải Thành, vậy tình yêu cách nhau hai thành phố đã định trước sẽ không lâu dài, hai người chúng ta đương nhiên sẽ vì đối phương mà hy sinh.”

Kim Thu tự suy nghĩ hoàn cảnh như vậy, nhận ra anh nói không hề sai: “Sau đó năm rộng tháng dài, chắc chắn sẽ lạnh nhạt dần, cho dù hai người có yêu nhau bao nhiêu cũng sẽ vì cuộc sống mà đánh mất tình cảm, cuối cùng càng nhìn càng ghét, anh nói đúng, chúng ta ít nhất cũng không trở mặt thành thù.”

Nhìn Vệ Thiên Hành và Quách Quỳnh thì biết, sau khi bọn họ ở bên nhau, từng yêu nhau, từng cuồng nhiệt, thế nhưng cũng đã từng dạn vặt nhau, bây giờ Vệ Thiên Hành cũng đã đổi người mới, Quách Quỳnh chọn một kim chủ khác, không phải đã giải thoát cho hai bên sao.

“Anh cũng nghĩ như vậy.” Đổ Thiên Trạch gật đầu, “Thu Thu, em thoát nhìn tính tình rất tốt, nhưng thực ra em cũng là một người có chủ kiến, người khác không thể nào thay đổi quyết định của em, em cũng là một người rất kiêu ngạo, em không so đo là vì không quan

tâm, nhưng một khi quan tâm rồi, ai cũng không thể kéo em trở về.”

“Vậy sao?” Kim Thu khẽ cười, nói, “Thì ra em là một người như vậy à.”

Đỗ Thiên Trạch thừa nhận nói: “Đúng vậy, em không giống Hạ Tĩnh, Hạ Tĩnh thích anh, cô ấy lúc trước biết anh đi Bắc Kinh, liền đi theo qua đó, nói thật đã làm anh rất cảm động, tuy cảm động và tình yêu không giống nhau, thế nhưng sau đó anh nhận ra, mình cũng là một người rất kiêu ngạo, không quá chấp nhận hy sinh cho đối phương, anh có mục tiêu của mình, Hạ Tĩnh vẫn luôn theo đuổi anh, sau khi hai người bọn anh ở bên cạnh nhau, anh cảm thấy... rất an toàn, vì người phụ nữ này mình có thể chinh phục được, có lẽ em không thích từ này đâu nhỉ?”

Không thể không nói, mến nhau hai năm, hai người cũng đủ hiểu nhau, Kim Thu gật đầu: “Hình như đàn ông toàn thích chinh phục phụ nữ.”

“Phụ nữ như ngựa hoang, đàn ông sẽ không thể kiềm chế được muốn chinh phục, đây là vấn đề về dục vọng khiêu chiến.” Đỗ Thiên Trạch nói đùa vài câu, sau đó liền quay về vấn đề chính, “Nếu anh và Hạ Tĩnh lập gia đình, cô ấy sẽ hi sinh vì anh, có lẽ suy nghĩ này rất ích kỷ, nhưng anh đã nghiêm túc cân nhắc đến chuyện này, tuy Hạ Tĩnh cũng có rất nhiều tật xấu, hôm nay cô ấy nhắm vào em, thật sự xin lỗi.”

Kim Thu cười cười: “Giữa hai người, quan trọng là cần bao dung cho nhau, cô ấy đã hy sinh vì anh, anh cũng phải tha thứ cô ấy ích kỷ, em hiểu, chúng ta trước đây chia tay là hoàn toàn đúng, chúng ta không hợp.”

Nào ngờ Đỗ Thiên Trạch lại lắc đầu: “Thật ra anh rất hối hận.”

Kim Thu khó hiểu: “Anh vừa mới nói...” Đỗ Thiên Trạch ngắt lời cô: “Không giống nhau, lúc trước nói chia tay là vì nhất thời nóng nảy, sau đó không quay lại là vì rất nhiều lý do, công việc, tương lai, tính cách, quan trọng nhất là vì lúc trước em không cho anh đủ cảm giác an toàn để anh kiên trì đoạn tình cảm này, sau đó... sau đó có lẽ đã bỏ lỡ là bỏ lỡ, nhưng thực sự, bây giờ ngẫm lại anh rất tiếc nuối, rất hối hận, nếu như lúc trước anh không làm vậy, nếu như lúc trước lập tức tìm em làm hòa, tuy rằng lúc đó chúng ta có rất nhiều vấn đề, nhưng chưa hẳn không thể tiếp tục.”

Kim Thu nhẹ giọng nói: “Nhưng không có hai từ ‘nếu như’ này nữa.”

“Đúng, không có ‘nếu như’ nữa.” Đỗ Thiên Trạch cười thê lương, cho dù có giả dụ bao nhiêu, cũng chỉ là giả dụ mà thôi, hiện thực đã không còn khả năng như vậy nữa, duyên phận của bọn họ đã hết, nhưng trong đêm khuya tĩnh lặng, hoặc trong lúc tâm trạng không yên, anh luôn không thể nhịn được mà đặt ra hai từ ‘nếu như’ này.

Nếu như, nếu như lúc trước không đánh cược, tự mình đưa ra quyết định, vậy có phải kết quả bây giờ sẽ khác không?

Đáp án này không ai biết, nhưng Đỗ Thiên Trạch hiểu, sự tiếc nuối này thật giống như ánh trăng sáng kia, như nốt chu sa đỏ thắm kia, luôn bỗng chốc dần vặt anh, để lại cho anh vô vàn mơ mộng, cùng tiếc hoài khắc sâu vào tim.

Chương 40: Đêm đầu tiên

Đỗ Thiên Trạch đưa Kim Thu về đến cửa tiểu khu, hơi lo lắng hỏi:
"Em có sao không?"

"Hơi choáng thôi." Cô cảm thấy đầu nặng trĩu, nhưng mạch suy nghĩ lại tỉnh táo, cô vừa nói chuyện với Đỗ Thiên Trạch rất rõ ràng mạch lạc trên xe, không hề giống một người say rượu, thế nhưng nếu không say, sao cô có thể chủ động nhắc đến chuyện cũ chứ?

Nói cho cùng đã say rồi, bởi vì sau khi người ta say, mới có thể nói ra lời bình thường không dám nói, làm ra chuyện bình thường không dám làm.

"Trán em còn đang chảy máu." Tửu lượng của Đỗ Thiên Trạch không tệ, lúc này đã tỉnh táo hơn rất nhiều, thấy Kim Thu ngã trái ngã phải, liền đỡ cô vào cửa hàng tiện lợi, "Có băng cá nhân không?"

Anh mua cho cô một miếng băng cá nhân, cẩn thận tỉ mỉ dán lên vết thương: "Em ở phòng nào, anh đỡ em lên."

"Hức, buồn nôn quá." Kim Thu che miệng, cảm thấy dạ dày rất khó chịu, lão đảo dựa vào tường nôn, nhưng nôn không được, vì vậy càng khó chịu, cô xoa xoa thái dương, lại lấy thêm một chai nước khoáng, lúc tính tiền ánh mắt lại rơi vào quầy bao cao su bên cạnh, cô lựa chọn một chút, cuối cùng cầm lấy một hộp.

Vẻ mặt Đỗ Thiên Trạch phức tạp, lúc trước cùng Kim Thu bên cạnh nhau, giới hạn của hai người là nắm tay và ôm, ngay cả hôn cũng chỉ đơn thuần là môi kề môi, đã hơn một năm không gặp, cô phóng

khoảng đến mức có thể lên giường rồi sao?

Đúng là ai cũng đều thay đổi.

Đèn đường dưới lầu không hiểu vì sao đã hỏng, Đỗ Thiên Trạch lo lắng: "Anh đưa em lên."

"Cũng được." Kim Thu lúc này không từ chối, "Em có thứ muốn đưa cho anh." Trong hành lang cũng có đèn chụp, nhưng rất mờ nhạt, cô càng lúc càng thấy choáng váng, mắt nhìn xung quanh đều thấy pháo hoa, trong lòng hối hận vì đã uống ly rượu đó.

Cô cúi đầu tìm chìa khóa trong túi, nhưng tìm thế nào cũng không được, cô đoán chừng lúc đi ra đã để quên trong nhà rồi.

Cuối cùng cửa "cạch" một tiếng mở ra, Bạch Tuyên đứng ở đó, vui vẻ nghênh đón cô: "Vợ à em về... rồi." Ánh mắt anh vừa vặn đối thẳng với ánh mắt của Đỗ Thiên Trạch, cả hai đều vô cùng kinh ngạc.

Vẫn là Đỗ Thiên Trạch phản ứng lại trước: "Bạn trai em về rồi." Thì ra đã ở chung, anh đột nhiên cảm thấy mấy lời tâm tình chân thành trên xe lúc nãy vô cùng buồn cười.

Vừa dứt lời, Kim Thu và Bạch Tuyên không hẹn mà cùng dùng ánh mắt như trông thấy quỷ nhìn Đỗ Thiên Trạch, làm anh cho rằng mình đã làm sai chuyện gì.

"À," Kim Thu nén xuống khiếp sợ trong lòng, xỏ dép lê đi vào nhà, "Vào đi." Cô kéo cánh tay của Bạch Tuyên, anh như một chú cún người người gáy cô, bưng tỉnh: "Vợ à em uống rượu."

Kim Thu lờm anh một cái: "Đừng nói nhiều, đỡ em đi, chóng mặt muốn chết."

"Ồ." Anh cẩn thận đỡ vai cô, để cô ngồi xuống sofa, sau đó vội vàng vào phòng bếp rót một cốc nước, Đỗ Thiên Trạch ung dung nhìn Bạch Tuyên, phát hiện anh cao hơn mình, đẹp trai hơn mình, dịu dàng hơn mình, sắc sảo hơn mình, vì vậy trong lòng càng khó chịu.

Giữa người cũ và đương nhiệm luôn luôn có một cửa ải không thể qua được.

Kim Thu cầm lấy cốc nước, khẽ sờ viền cốc: "Dưới cùng học tủ trong bàn làm việc của em có một cái hộp, anh giúp em lấy ra đây."

Bạch Tuyên liền ngoan ngoãn nghe lời đi lấy, Kim Thu bình tĩnh nói với Đỗ Thiên Trạch: "Em vốn đang suy nghĩ có nên đưa cho anh hay không, hôm nay sau khi đã trò chuyện rõ ràng, em nghĩ, nếu mọi chuyện đã qua rồi, vậy cũng không còn gì để lưu tâm nữa, nên đưa cho anh thôi."

Đỗ Thiên Trạch hơi chau mày, không nghĩ ra cô muốn đưa vật gì cho anh.

Bạch Tuyên cầm một hộp quà đã được bọc giấy cẩn thận ra, đặt trước mặt Đỗ Thiên Trạch, Kim Thu đang cầm cốc nước, nét mặt cũng rất phức tạp: "Cái này... là quà sinh nhật lúc trước em đã chuẩn bị cho anh." Sinh nhật của anh vào tháng năm, nhưng trong tháng tư Kim Thu cũng đã chuẩn bị xong quà, không ngờ sẽ chia tay, quà cũng không thể trả lại, chỉ có thể giữ đến bây giờ.

Đỗ Thiên Trạch mở hộp, bên trong thế nhưng là một mô hình nhỏ của anh, món quà y hệt như vậy phải cần một thời gian dài để chuẩn bị, hơn nữa giá cũng không rẻ, thế nhưng Kim Thu lúc đó cảm thấy vô cùng đáng yêu, liền cầm tấm ảnh của Đỗ Thiên Trạch, đi đặt làm

nó trước nửa năm.

Hoàn toàn không hề nghĩ tới có một ngày sẽ lấy ra.

Vừa nhìn thấy nó, tâm tình Đỗ Thiên Trạch liền trở nên phức tạp, giấm của Bạch Tuyên chua đến mức sắp thành a xít: "Vợ..." Anh lại không có, sao anh có thể không có chứ?! Đây là bất công, bất công trắng trợn đó!

Nỗi ai oán của anh quá cường đại, làm Kim Thu và Đỗ Thiên Trạch đều thoáng nhìn qua, Bạch Tuyên yên lặng trở về phòng, Đỗ Thiên Trạch đưa tay lên ho nhẹ một tiếng, thầm nghĩ món quà này không thể từ chối: "Bao nhiêu tiền, anh trả lại cho em."

"Không cần đâu." Kim Thu khoát tay, "Nó cũng tính là một nỗi băn khoăn của em, vốn nghĩ muốn vứt đi, nhưng ngắm lại thấy quá lãng phí."

Đỗ Thiên Trạch xấu hổ đứng lên: "Vậy lần sau anh bù cho em một món quà sinh nhật là được."

"Anh khách sáo quá." Kim Thu bình tĩnh nói, "Lúc trước đều là anh mua vé xem phim, mời em ăn cơm, không phải em vẫn còn nợ anh hay sao, thực sự không cần tính toán nữa." Cho dù thời sinh viên tiết kiệm bao nhiêu để mua được món quà này, bây giờ cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Đỗ Thiên Trạch im lặng một lúc, rốt cuộc nói: "Vậy cảm ơn em, anh về đây."

"Đi thông thả, không tiễn." Kim Thu lẳng lẳng nhìn anh rời đi, cảm thấy tâm sự trong lòng theo cuộc trò chuyện và gặp mặt hôm nay đã lặng lẽ buông xuống, không phải cô sai, cũng không phải anh có lỗi,

tuy hai người gặp nhau vào thời điểm tốt đẹp nhất, nhưng cuối cùng vô duyên vô phận, suy nghĩ rõ ràng điểm này, cô liền cảm thấy cả người nhẹ nhõm.

Anh đã đi, cô không tiễn, từ nay về sau lưu lạc bốn bể, cùng nhau bảo trọng.

Đỗ Thiên Trạch vừa đi, Kim Thu lười biếng làm ổ trên sô pha một lúc, sau đó gọi Bạch Tuyên: "Còn không tính đi ra sao?"

Bạch Tuyên khẽ đẩy cửa, có vẻ không vui đi ra, Kim Thu vừa nhìn liền cảm thấy buồn cười: "Vẫn đang uống giấm à?"

"Sinh nhật anh em cũng không tặng quà." Bạch Tuyên buồn chán nói ra nguyên nhân, "Anh cũng muốn có quà."

Kim Thu mỉm cười: "Vẫn còn năm sau mà, sang năm em tặng cho anh được không?"

"Nhưng phải rất lâu nữa mới tới lúc đó." Bạch Tuyên buồn bã đi qua, nhào sang ôm cô, Kim Thu buồn cười, hôn lên mặt anh một cái: "Ngoan."

Bạch Tuyên không nói lời nào, một lúc sau bỗng hỏi: "Vợ à em tắm không?"

Kim Thu hiểu ý anh, thuận theo nói: "Tắm, nhưng em chóng mặt quá."

Quả nhiên anh liền tràn đầy sức sống, ném chuyện không vui lúc nãy ra sau đầu, vui vẻ bế cô vào phòng tắm, Kim Thu không cần làm gì cả, lười biếng tựa vào lòng anh hưởng thụ là được, đương nhiên, kết quả của việc mặc kệ anh muốn làm gì thì làm đó, chính là đến khi

tắm xong, cô cảm thấy cả người mềm nhũn.

Cảm giác buồn nôn của chất cồn đã bị đẩy lùi, cô dường như thanh tỉnh lại không ít, lại dường như say mạnh mẽ hơn, Bạch Tuyên không ngừng hôn cô, cô cảm thấy mình như đang hóa thành một làn nước xuân, ấm áp dào dạt, hơi chút bập bênh.

Một nụ hôn dài thật khó khăn mới kết thúc, anh mút cần cổ cô, sợi tóc mềm lướt qua mặt cô ngura ngúra: "Vẫn chưa được sao?"

Nói đến cũng thật kỳ lạ, tên lưu manh không thật không vui, mỗi ngày đều khao khát được ghé vào người cô mà lăn như Bạch Tuyên, lại hết lần này đến lần khác vẫn có thể chịu đựng không tiến hành bước cuối cùng, Kim Thu thật sự không hiểu, nếu như nói không có tự chủ, anh đúng là nhìn đùi cô mà chảy nước miếng, nhưng nếu vậy, sao có thể dưới tình huống thế này vẫn trì trệ cố gắng dừng bước.

Không chỉ có điểm này mới làm người ta khó hiểu, lúc anh thông minh quả thực sẽ làm người ta nghi ngờ chỉ số IQ của anh, thế nhưng lúc ngốc, ừm, cũng làm người ta nghi ngờ chỉ số IQ của anh.

Bạch Tuyên vùi mặt vào ngực cô hừ hừ, vuốt ve đùi cô, Kim Thu thực sự nhìn không được nữa, đẩy anh sang bên cạnh, xoay người bước thẳng xuống giường, Bạch Tuyên cả kinh, không biết mình đã làm sai chỗ nào, ngây ngốc sững sờ nhìn cô, Kim Thu bước ra ngoài cầm túi xách vào, lấy ra "bao bao" vừa thức thòi mua trong cửa hàng tiện lợi ném cho anh: "Có muốn không, không muốn thì lăn khỏi giường em."

"..." Bạch Tuyên bị một vật từ trên trời giáng xuống đập cho choáng váng, cảm thấy như mình vừa uống rượu, "A?"

Còn "a"? Kim Thu nghĩ, anh có "a" nữa cũng vô dụng, mỗi lần như

vậy sẽ làm cô không cảm nổi lòng mà bất chấp giải quyết cho anh, chỉ nếm thôi hoàn toàn chưa đủ, cô thầm nghĩ dường như mình đang yên đang lành từ một cô nàng rụt rè, chỉ mới mấy tháng gần gũi đã bị anh làm cho phóng khoáng hơn rất nhiều.

Cô không phải không hiểu chính mình, người sáng khoái nói những lời này là cô sao? Thẹn thùng cùng bẽn lễn trước đây của cô đều đi đâu cả rồi!

Hôm nay cô chắc chắn đã uống nhiều rồi, say rồi, tục ngữ có câu say rượu loạn tính, Kim Thu viện cớ cho mình, hơi hơi nhú mày.

Bạch Tuyên giật phắt lên, chộp lấy cái hộp nhỏ trong tay cô, khăn trương đến mức bóc không ra, Kim Thu vốn cũng rất hồi hộp, thấy anh như vậy lại nở nụ cười: "Anh biết làm gì với nó không?"

"Có hướng dẫn sử dụng mà!" Bạch Tuyên dường như sợ cô đổi ý, vội vàng bóc ra trong chớp mắt, cảm thấy rất mới lạ: "Như vậy là được rồi sao?"

Kim Thu lại trở nên hồi hộp: "Anh phải nhẹ một chút, em sẽ rất đau đấy."

Nghe cô nói vậy, Bạch Tuyên bỗng nhiên căng thẳng, lắp bắp nói: "Anh, anh sẽ nhẹ nhàng mà." Anh cảm thấy vừa kích thích vừa khẩn trương, ghé vào người cô nuốt nước bọt, không dám chắc chắn: "Thật sự có thể chứ?"

"Anh còn chần chừ nữa là không thể đâu." Kim Thu thở sâu, cố gắng thả lỏng, cô vừa sợ vừa chờ mong, nhưng lòng không hề hối hận, túm lấy cánh tay anh, "Được rồi, em chuẩn bị tốt rồi."

Bạch Tuyên nhắm mắt lại tiến vào, vừa nghe cô rên lên liền dừng lại:

"Có đau không, hay là anh đi ra thôi."

Vừa bắt đầu Kim Thu hoàn toàn không nghe anh nói gì, suy nghĩ duy nhất trong đầu cô là-- *đau quá, thực sự đau muốn chết, đau muốn chết luôn rồi*. Cô mạnh mẽ nắm chặt cánh tay anh, móng tay đều khảm sâu vào da thịt anh, Bạch Tuyên không dám động, chỉ có thể duy trì tư thế kia, không biết qua bao lâu, mới nghe cô nói: "Nếu anh đi ra em sẽ càng đau hơn, nhanh lên một chút."

Sau đó... bị kịch xảy ra, cô nói nhanh lên một chút nhưng trên thực tế là vô cùng nhanh, nhanh đến mức cô còn chưa kịp phản ứng, Bạch Tuyên còn ngây ngốc hơn cô, hai người yên lặng nhìn nhau một lúc, tuy rằng cảm giác đau đớn của Kim Thu còn chưa tan, nhưng cô thực sự nhịn không được, phì cười một tiếng, Bạch Tuyên dường như bừng tỉnh từ giấc mộng, vội vàng lùi ra, mặt đỏ tới mang tai, dùng tốc độ ánh sáng vút bao cao su đi, sau đó chui vào ổ chăn che kín đầu, không chịu ra nữa.

Kim Thu cười run người, cười gập cả bụng, nhưng không ngờ đụng tới chỗ đau, vừa cười vừa hít khí lạnh, đúng là vui quá hóa buồn.

Bạch Tuyên xấu hổ muốn chết, trùm chăn không chịu ra, dường như muốn trùm chết chính mình, cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp người nữa.

Kim Thu cười đến lạc giọng, ho khan vài tiếng, càng nghĩ càng thấy đêm đầu tiên của mình vô cùng khôi hài, cô vỗ vỗ quả cầu bên cạnh: "Được rồi, ra đi, đừng buồn nữa mà."

"Không được." Bạch Tuyên cuộn lại càng chặt, Kim Thu an ủi anh: "Thế này có sao đâu, rất bình thường mà, anh cũng là lần đầu tiên thôi, ai cũng như vậy... Em không cười nhạo anh đâu, thật mà."

Bạch Tuyên ồm ồm nói: "Em không cần lo cho anh, cứ để anh tự sinh tự diệt đi."

"Khụ, cái này à," Kim Thu tìm mọi cách an ủi anh, "Không có việc gì đâu, anh mà lâu thêm em sẽ càng đau, ai da, thực sự rất đau đó, mau đứng lên giúp em dọn dẹp một chút, em động đậy không được."

Cô nói vậy, Bạch Tuyên mới chậm chạp đi ra, vào phòng tắm lấy một chiếc khăn vắt bằng nước ấm lau cho cô, nhưng vẫn né tránh ánh mắt cô, thay cô dọn dẹp xong, Kim Thu đã tỉnh táo đến mức không thể tỉnh hơn, nhưng để cô nghĩ lại cảm giác vừa rồi, đó thật là... không dám nhớ nữa.

Nhưng cô thật sự không hối hận, trước đây cô luôn cho rằng đêm đầu tiên sẽ vào tân hôn, nếu không thì cũng là chuẩn bị kết hôn, thật không ngờ cứ đơn giản như vậy giao ra, cô hoàn toàn cũng không nghĩ gì quá nhiều.

Không tự hỏi có đáng giá hay không, cũng không nghĩ đến nếu như chia tay, bạn trai sau này của mình có chú ý hay không, thực sự, đến giây phút đó cô nhận ra bản thân yêu anh như vậy, cam tâm tình nguyện đi đến bước này, nếu như chia tay, cô sẽ không hối hận.

Chương 41: Sau đó

Mọi người đều nói để một cô gái trở thành một người phụ nữ chỉ cần trải qua một đêm, thế nhưng từ một chàng trai trở thành một người đàn ông thực thụ là cả một quá trình rất dài.

Những lời này rất đúng, Kim Thu cảm thấy qua một đêm dường như mình đã càng chín chắn hơn, có cảm xúc sâu sắc hơn về tình yêu, cô thấy thật ra không phải lúc làm sẽ có gì vui thích, thậm chí cả quá trình này rất đau đớn, nhưng cô quan tâm đến ý nghĩa sau đó hơn.

Nhưng Bạch Tuyên thì khác, đàn ông hai mươi bốn tuổi bình thường cũng có người chưa đủ thành thục, nhưng Bạch Tuyên lại là không thành thục trong không thành thục, tính cách của anh vẫn như một thiếu niên, nếu không muốn nói là một đứa trẻ, trong sạch như một tờ giấy trắng, đương nhiên đi cùng là sự thiếu ổn trọng và thành thục, thế nhưng không thể nói là ấu trĩ, dù cho anh vẫn thường khiến cô dờ khóc dờ cười.

Ví dụ như chuyện tối hôm đó, anh xấu hổ, hoàn toàn không dám nhìn cô, tình trạng này vẫn liên tục duy trì đến ngày hôm sau, anh thật giống một nàng dâu nhỏ đã làm sai chuyện gì đó, thừa dịp cô không chú ý liền len lén liếc cô một cái, sau đó vội vàng cúi đầu, qua một lúc sau, lại len lén ngẩng đầu lên nhìn cô.

Kim Thu làm như không phát hiện, hôm nay là ngày nghỉ cuối cùng của cô, phải nghỉ ngơi thật tốt, nên mang cái ghế ra ban công phơi nắng, bất giác ngủ say. Lúc tỉnh dậy phát hiện trên người mình có một tấm chăn mỏng, Kim Thu ngáp một cái đứng lên, hình như thoáng nhìn thấy Bạch Tuyên đang ngồi trước máy tính của cô lên

làm gì đó.

Nếu không đủ hiểu Bạch Tuyên, hoặc sự hiểu biết của cô về anh chỉ dừng lại tại lúc hai người vừa gặp nhau, cô có thể sẽ cho rằng anh đang lén lút xem hình nhạy cảm, phim đen, nhưng bây giờ cô hoàn toàn không có suy nghĩ đó trong đầu, bởi vì Bạch Tuyên đến công ty cô rất ngoan ngoãn, đi chơi cũng ngoan ngoãn, có rất nhiều cô gái xinh đẹp ăn mặc mát mẻ, anh cũng không thèm liếc mắt một cái, dường như chỉ xem bọn họ là củ cải trắng.

Đã như vậy, anh lén lén lút lút làm gì? Kim Thu cảm thấy hơi hiểu kỳ.

Thế nhưng Bạch Tuyên rất nhạy bén, vừa thấy bóng cô lộ ra, liền vội vàng chỉnh nét mặt, vờ như đang lau sàn, còn giấu đầu hờ đuôi lăm lăm: "Ồ, sàn nhà hôm nay khó lau thế!"

Kim Thu nhin cười, vờ như không phát hiện, thuận miệng hỏi anh: "Thật không?"

"Ừ, nhưng anh lau sạch rồi." Anh vội vàng lau xong bỏ chạy ra ngoài, rõ ràng có tật giật mình.

Kim thu cũng không lật tẩy anh, thậm chí để anh không nghi ngờ, cô không thèm liếc máy tính một cái, Bạch Tuyên thở phào nhẹ nhõm, chạy đi phơi đồ, Kim Thu thấy anh không để ý, liền mở lịch sử trình duyệt -- tên nhóc đáng thương này trước đây sống như thế nào vậy, không biết trên thế giới có thứ gọi là lịch sử duyệt web hay sao?

Vừa nhìn Kim Thu liền khiếp sợ, cô hoàn toàn không dám tin nhìn Bạch Tuyên đang phơi đồ ở ban công, hình ảnh cảm thấy thất bại chui vào chần hôm qua của anh vẫn còn rõ ràng trước mắt, nhưng hôm nay anh lại, lại muốn tìm việc làm?

Nhìn xem anh tìm cái gì, những công việc có thể làm tại nhà? Từ khóa như vậy, Kim Thu phát hiện nội dung tìm được thật sự không ít.

Gồm có thiết kế quảng cáo, thiết kế thời trang, sáng tác âm nhạc, soạn bản thảo công văn, vân vân... Vấn đề là, những việc này Bạch Tuyên biết làm sao? Anh không biết đâu!

Nhưng chuyện càng khiến Kim Thu quan tâm là, anh biểu hiện việc muốn đi làm hoàn toàn không giống với dáng vẻ nguyên bản ngày thơ vô ưu vô lo của anh.

Có khi nào do chịu kích thích gì đó rồi không? Không phải do lòng tự trọng của đàn ông đấy chứ? Kim Thu nghĩ vậy, lén tắt trang web đó đi, vờ như không biết gì cả đến giá sách cầm một quyển lên đọc.

Nhưng sau khi mở sách ra cô không đọc vào đâu được chữ nào cả, lơ đãng cầm nhìn một lúc lâu, khoe mắt không biết từ khi nào liếc đến dòng chữ: "... Nữ nhân trong gian vừa nghe, lập tức vui vẻ, trang điểm thay y phục, cười mà không nói, bước ra nghênh đón, hài hòa nhập thành một thể, xiêm y trên người dường như trở nên nặng thêm."

Cô chần động, cúi đầu nhìn kỹ đoạn chuyện xưa này, là tập truyện truyền kỳ "Ly hồn ký" trứ danh thời Đường, thảo nào, những cuốn Bạch Tuyên đọc đều là các loại Liêu trai hay Duyệt Vi thảo đường bút ký (1), hay những tập truyện kỳ thời Đường như "Liễu Nghị truyện" (2), "Cù Nhiêm khách truyện" (3).

(1) Duyệt Vi thảo đường bút ký (chữ Hán: 閱微草堂筆記) là tập tác phẩm nổi tiếng của Kỳ Quân. Tác phẩm này được ông viết khi đã nhiều tuổi, về nghỉ hưu ở quê nhà. Ngoài đề tài là ma quái kinh dị hấp dẫn, gián tiếp phản ánh hiện thực, Duyệt Vi thảo đường bút ký còn có nhiều bài phản ánh một cách trực tiếp thế lực quan trường

hắc ám đời Thanh, đả kích thói đạo đức giả dối của tầng lớp nho sĩ, vì danh vì lợi có thể làm bất kì điều xấu xa, tàn ác nào. Vạch trần những gian dối trong buôn bán, nạn hàng giả, nạn lừa đảo trong thương trường cũng đã được Kỉ Quân nói đến, mang đầy màu sắc của thương trường hiện đại. (Nguồn: Wikipedia)

(2) Liễu Nghị Truyện: truyện truyền kỳ do Lý Triều Uy đời Đường ghi lại, được văn học sử Trung Hoa xếp vào loại có giá trị nghệ thuật cao và hàm chứa nhiều ý nghĩa. (Nguồn: Tài liệu của Thư Viện Việt Nam thuộc trung tâm văn hóa Việt Nam.)

Nội dung: Liễu Nghị người đời Đường, thi hổng, về nhà. Đến Đồng Dã thấy một thiếu phụ chần dề, dáng hình tiều tụy đón lại nói: "Thiếp là con gái út vua Động Đình, bị nhà chồng phụ rẫy, nên thân phải chịu cảnh gió sương. Muốn đưa tin về vua cha, mong chàng giúp đỡ." Liễu Nghị nhận thư đưa đến Động Đình. Long vương cảm tạ tặng nhiều châu báu.

Sau Liễu Nghị đến Quảng Lăng, cưới người họ Lư làm vợ. Nhân đem việc tao ngộ ngày xưa kể lại, thì ra vợ chính là người đã nhờ chàng đưa thư.

(3) Cù Nhâm khách truyện: là tiểu thuyết truyền kỳ đời Đường do Đỗ Quang Đình soạn.

Sau khi ly hôn, Thiến nương vẫn có thể cùng Vương Trụ yêu nhau, thậm chí còn sinh hai đứa con, tình huống như vậy chắc chắn rất khác so với những hồn ma bình thường.

Kim Thu nghĩ thầm, gập quyển sách lại, đặt ở nơi không thể nhìn thấy, trước khi có lời giải thích chuẩn xác cùng nguyên căn rõ ràng, cô sẽ không để những mẩu chuyện này làm Bạch Tuyên hỗn loạn.

Không biết vì sao, cô càng ngày càng thấy anh vừa ngốc vừa mỏng manh, nhịn không được muốn bảo vệ anh.

Hoàng hôn, Bạch Tuyên xuống lầu cho lũ chó hoang ăn, không bao lâu sau liền hăng hái chạy về: "Vợ à, dưới lầu có một bà cụ chào anh đấy, hỏi anh chuyển đến lúc nào."

"Người ta thật sự có thể nhìn thấy anh sao?" Đến bây giờ Kim Thu vẫn nghĩ sự biến hóa này thật sự quá lạ lùng, chẳng hiểu tại sao, anh càng giống người hơn rồi nhỉ.

Bạch Tuyên ôm cô lên xoay một vòng: "Vợ ơi vui quá, anh gần giống người bình thường rồi."

Vậy cơ thể của anh thì sao? Kim Thu vô thức nghĩ đến vấn đề này, nhưng lại nhớ đến Thiên nương, vậy cùng lắm cũng chỉ bệnh nặng ở nhà mà thôi, hẳn là không có gì nguy hiểm đâu nhỉ... Cô thấp thỏm, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra vui vẻ: "Thật không, vậy thì tốt quá."

Bạch Tuyên quả không hổ là cái ra-đa của cô, anh lập tức nhận ra cô không bình thường, cẩn thận nói: "Vợ không thích anh đi ra ngoài cho người ta thấy sao, vậy anh không ra nữa, ở nhà thôi là được."

Kim Thu thừa nhận cô có hơi lo lắng anh sẽ bị bắt cóc nếu chạy ra ngoài, thế nhưng nghe anh nói như vậy, cô dờ khóc dờ cười: "Ai nói vậy, em còn ước tất cả mọi người đều biết bạn trai của em rất "soái" nữa đó."

"Xấu hổ quá à." Anh nhịn không được cong khóe miệng, "Vợ, sai này anh sẽ cố gắng trở thành người bình thường, cố gắng kiếm tiền nuôi em, mang em ra ngoài chơi, mua quà cho em, để tất cả mọi người đều hâm mộ em."

Kim Thu nghe vậy liền ngẩn ra, cảm thấy hơi hoang đường, những lời này là hứa hẹn của mỗi một người bạn trai, nhưng từ miệng anh nói ra không hiểu sao lại làm cô hơi hoảng hốt: "Không cần đâu, đàn ông giàu có sẽ trở nên hư hỏng, anh xem, phụ nữ đẹp ngoài kia nhiều như vậy, nhớ bắt cóc mất anh thì làm sao đây? Anh cứ giống như bây giờ là rất được rồi."

Tiền chỉ cần cố gắng kiếm thì sẽ có, ánh mắt của người khác thật ra không quan trọng như vậy, chỉ có anh mới là người cô không thể mất đi nhất.

Bạch Tuyên khó hiểu nhìn cô, lúng túng nói: "Nhưng nếu không như vậy, người ta sẽ cho rằng em không gả đi được, ví như người phụ nữ ba mươi tuổi ở lâu ba, mẹ cô ta mỗi ngày đều gọi điện giục đi xem mắt, nhưng lần nào xem mắt về cô ta cũng không vừa ý."

Anh thế nhưng còn nghe trộm việc riêng tư của người thuê phòng lâu khác sao? Kim Thu buồn cười, nhưng cũng hiểu được rằng một khu nhà nhỏ này thật ra cũng là một mô hình của Thế giới, có rất nhiều dạng người khác nhau, cùng những câu chuyện thăng trầm khác nhau.

Cô suy nghĩ một chút, quyết định không đả kích tinh thần hăng hái của anh: "Vậy cũng được, nhưng nếu anh kiếm được tiền rồi thì phải giao hết cho em, không được giấu riêng."

Bạch Tuyên ngẩn ngơ: "Anh giấu tiền riêng làm gì?"

"Đúng, tiền riêng là vô ích." Kim Thu nghiêm trang nói, "Toàn bộ đều phải nộp đầy đủ đấy."

Bạch Tuyên ngoan ngoãn nói: "Đã biết."

Nói thì nói như vậy, nhưng Kim Thu hoàn toàn không ôm bất kỳ ước vọng gì đối với việc anh có thể kiếm tiền, cô chỉ quan tâm đến vấn đề hiện ra trước mắt người khác của anh: "Bây giờ anh có thể duy trì trạng thái mà người khác nhìn thấy, hay vẫn không ổn định?"

Bạch Tuyên suy nghĩ một chút: "Anh phải tìm người thí nghiệm, biết rồi sẽ nói cho em." Anh cũng nghi hoặc thân thể của chính mình không kém gì Kim Thu, thậm chí hoài nghi rằng lúc trước bản thân thề thốt mình chưa chết có phải hay không chỉ là một trò cười.

Chờ màn đêm buông xuống, anh một mình lặng lẽ xuống cửa hàng tiện lợi trước tiểu khu làm thí nghiệm, Kim Thu cũng không lo lắng, cô nhân cơ hội gọi cho thím Hồng một cuộc.

Ngữ khí của thím Hồng rất chắc chắn: "Chuyện lần trước con nhờ ta tìm hiểu, ta cũng đã tra qua, trường hợp tương tự thế này chỉ có ly hồn mà sách cổ đã đề cập đến, tuy trạng thái của linh hồn dưới tình huống này giống một hồn ma, nhưng không thể bỏ qua những trường hợp đặc biệt... Có điều ta cũng nói thật cho con, ta vẫn cho rằng đây chỉ là chuyện hư cấu trong tiểu thuyết, đời thực chưa từng thấy qua, người bình thường không thể nhìn thấy linh hồn, linh hồn và người vốn thuộc hai thế giới khác nhau mà."

"Nhưng, đó là thật." Kim Thu nghĩ thầm, anh bây giờ càng ngày càng giống người rồi.

Thím Hồng trầm ngâm một lúc lâu mới nói: "Cũng không chắc chắn, thế giới này không gì là không thể, bất kỳ dạng chuyện kỳ lạ nào cũng có thể xảy ra, đây cũng không tính là gì, con phải để ý người bạn đó một chút, nếu cô ấy không có vấn đề gì về sức khỏe hay xui xẻo gì đấy, vậy chắc chắn là vô hại, nhưng nếu ngược lại, nếu có gì khác thường, vậy phải lập tức rời khỏi linh hồn kia!"

Có lẽ do trước đây có ví dụ là Thiến Nương, thím Hồng không dám nói quá mức, ly hôn có thể tổn hại gì đến con người hay không.

Về điểm này Kim Thu đã có đáp án: "Về mặt cô ấy phấn chấn, tinh thần rất tốt." Nhìn thế nào cô cũng không có cảm giác bị yêu quái hay hồn ma hút khí dương, mà hoàn toàn ngược lại, cô cảm thấy càng ngày càng dễ chịu, khụ, không loại trừ tác dụng của âm dương điều hòa.

"Vậy thì tốt." Thím Hồng ngắt máy.

Đến khi cô sắp ngủ Bạch Tuyên mới trở về, vừa về liền bò thẳng lên giường ôm cô vào lòng hôn: "Vợ à anh về rồi."

"Kết quả thế nào?"

"Thử một chút rồi, chỉ có thể duy trì khoảng nửa giờ, một lúc sau anh cảm thấy có vẻ không được nữa, sau đó thực sự biến mất, anh thử lại cũng không được."

Anh vô cùng ủ rũ, nhưng Kim Thu lại rất vui vẻ: "Không tệ không tệ, ít nhất chồng em cũng được thấy trong một ngày, vui quá rồi."

Bạch Tuyên cũng liền trở nên vui vẻ, ghé vào tai cô, xấu hổ nói: "Vậy vợ à, chúng ta có thể..."

"Không được." Cô thẳng thắn từ chối, "Trong vòng ba ngày, anh nghĩ cũng không được nghĩ." Để tránh cho anh suy nghĩ miên man, Kim Thu sờ sờ đầu anh, "Em còn chưa tốt đâu, phải qua vài ngày nữa."

Bạch Tuyên hiểu chuyện gật đầu: "Anh biết rồi, vợ à anh không phải trẻ con nữa, anh đã là đàn ông rồi."

"Ý anh là em không thể sờ đầu anh nữa sao?" Kim Thu trừng anh, tục ngữ đều nói mông phụ nữ và đầu đàn ông là không thể sờ loạn, nhưng cô không bỏ được thì thế nào?

Sách lược ứng phó của Bạch Tuyên là vùi đầu vào lòng cô để cô tiếp tục vuốt, Kim Thu hài lòng, có một người chồng như vậy còn mong gì nữa, ngay cả thú cưng cũng có thể tiết kiệm bớt.

Quốc khánh đã qua, đương nhiên là phải đi làm, nhưng mọi người dường như vẫn chưa nghỉ đủ, ngày đầu tiên đi làm vẫn có vẻ lười biếng, bao gồm cả Vệ Thiên Hành, hắn cảm khái với cô: "Một khi đã vào đường cao tốc thì sẽ không hãm phanh lại được nữa."

Từ lúc cái tà quy chính đến nay hắn đều một lòng một dạ chú tâm vào việc kinh doanh của công ty, cho dù trong lúc đó có ăn chơi cũng không thể đạt được cảm giác thành tựu, hôm nay công thành danh toại, thoải mái một chút liền không nhận được nhớ lại những tháng ngày vui vẻ đó.

Mà biểu hiện trực tiếp là... hắn lại có bạn gái mới. Kim Thu đã chết lặng, Vệ Thiên Hành hoàn toàn là một tên cặn bã, cô đã không muốn nghĩ đến lúc Lam Như Vân biết chuyện nữa rồi.

Vệ Thiên Hành dường như thấy được biểu tình của cô, mỉm cười: "Cảm thấy tôi rất cặn bã?"

"À," Kim Thu thu hồi nét mặt của mình, quy củ nói: "Đó là quyền tự do của mỗi người."

Vệ Thiên Hành ký tên vào văn kiện, nhàn nhạt cười nói: "Tôi sẽ hết lòng với vợ tương lai của mình, nhưng quan hệ giữa bọn họ và tôi

không lấy hôn nhân làm tiền đề, chỉ theo nhu cầu mà thôi."

Kim Thu không phải người trong cuộc, vì vậy cô không có lập trường để nói, nhìn Quách Quỳnh lúc trước mà xem, sau khi xong việc với Vệ Thiên Hành không phải cũng nhanh chóng đi tìm kim chủ mới à, nhưng còn Lam Như Vân thì sao... đối với chị ấy, Vệ Thiên Hành nghĩ thế nào?

"Về phần A Vân." Vệ Thiên Hành đặt bút xuống, "Ngay từ đầu tôi đã nói với cô ấy, chúng tôi không có khả năng."

Lúc này trên mặt Kim Thu không khỏi xuất hiện vẻ ngạc nhiên, Vệ Thiên hành bất đắc dĩ thở dài: "Cô ấy giỏi giang hiếu thắng, có thể trở thành người cộng tác tốt nhất của tôi, tôi cũng bồi dưỡng cô ấy như vậy, nhưng trong lúc đó nếu tình cảm của chúng tôi vẫn tiếp tục, đương nhiên sẽ dẫn đến rất nhiều vấn đề, hoàn toàn không có lợi đối với sự phát triển của công ty."

"Nhưng, cũng có rất nhiều cặp vợ chồng cùng làm việc trong một công ty mà." Kim Thu cẩn thận thăm dò, Vệ Thiên Hành nhíu mày sắc: "Cô cho rằng tôi có thể tự quyết định hôn sự sao?"

Ừm, đúng vậy, Vệ Thiên Hành trừ việc là tổng giám đốc còn là con cháu thế gia, hơn phân nửa người như vậy kết hôn đều chỉ vì lợi ích gia tộc.

Kim Thu đã hiểu ý của Vệ Thiên Hành, hẳn hy vọng Lam Như Vân trở thành người tài giỏi đặc lực bên cạnh, cùng hẳn sóng vai chiến đấu trên thương trường, bây giờ hẳn chưa kết hôn, hai người vẫn có thể duy trì quan hệ mập mờ, nhưng nếu một ngày hẳn kết hôn, hẳn nhất định sẽ phải có trách nhiệm với vợ tương lai, cho dù dựa vào tình cảm hay nhu cầu gì khác, đến lúc đó thân phận của Lam Như Vân cũng sẽ rất xấu hổ.

Kẻ thứ ba, vợ bé, hay tình nhân? Lam Như Vân chắc chắn sẽ không nguyện ý làm một trong những lựa chọn trên, từ các biểu hiện lúc trước của chị ấy, có thể thấy được chị ấy cũng là một người hào thẳng sĩ diện.

Mà người vợ sau này của Vệ Thiên Hành chắc chắn cũng không phải đèn đã cạn dầu!

"Chuyện của Quách Đình, tôi sẽ nói cho A Vân biết," Vệ Thiên Hành đương nhiên cũng rất đau đầu với chuyện nghĩ cách nào để khéo léo báo cho Lam Như Vân, nên tiếp tục để cô thư ký nhỏ này ra trận, "Nếu cô và cô ấy là bạn bè, vậy thì trợ giúp một chút đi."

Kim Thu đã rất mệt mỏi, vô tình vô ý, nhưng lần này không có cách nào không quan tâm, liền phải nhặt nhẽ đồng ý: "Tôi sẽ làm hết sức."

Chương 42: Bạt tai

Chuyện của Lam Như Vân làm Kim Thu mặt ủ mày chau, Vệ Thiên Hành là người đàn ông vô cùng dứt khoát, một phần tình cảm cũng không lưu lại, nhưng cô không thể như vậy.

"Anh ta vừa hy vọng chị Lam có thể lao lực cống hiến "bản thân" cho mình, vừa không muốn duy trì đoạn tình cảm nguy hiểm này với chị ấy!" Kim Thu nói với Bạch Tuyên, "Từ xưa đến nay mọi chuyện đều khó có thể vẹn cả đôi đường, đâu dễ dàng giải quyết như vậy, hơn nữa anh nghĩ anh ta như thế có cần bã không?"

Bạch Tuyên hơi suy nghĩ, nhưng không đồng quan điểm với cô: "Anh ta cũng không tính là quá xấu chứ nhỉ."

"Vì sao?"

"Ít nhất anh ta cũng không lừa gạt ai, giao dịch chính là giao dịch, anh ta trả tiền, bọn họ đưa cơ thể ra, anh nghĩ vì vậy anh ta phải nhanh chóng xác định rõ quan hệ với Lam Như Vân, có lẽ bởi vì nhận ra chị ấy cũng không phải kiểu người gặp dịp thì chơi." Năng lực phân tích của Bạch Tuyên trong chuyện của những người khác rất mạch lạc, "Anh ta vốn cho rằng chị ấy muốn tiến lên phía trước, muốn nhận được một chức vị tốt, gặt hái được nhiều thành công, cho nên anh ta đồng ý, nhưng dần dần anh ta phát hiện chị ấy đối với mình đã thật sự trả giá bằng tình cảm, nhưng sẽ không có kết quả, cũng không phù hợp với kế hoạch ban đầu của anh ta, nên đành dừng lại thôi."

Kim Thu vẫn đang nghe: "Là như vậy sao?"

"Anh nghĩ là vậy." Bạch Tuyên ra vẻ nói, "Đàn ông dù sao vẫn hiểu đàn ông hơn phụ nữ, anh ta không tính là người xấu, ít nhất anh ta không muốn lừa dối và cản trở chị ấy nữa."

Cũng đúng, nếu Vệ Thiên Hành muốn, hoàn toàn có thể lừa Lam Như Vân bán mình bán lực, vì hắn bôn ba đến chết, nhưng hắn không làm vậy, hắn hy vọng Lam Như Vân có thể nhận rõ sự thật hắn là một tên cặn bã, hy vọng quan hệ của bọn họ có thể khôi phục lại thành cấp trên cấp dưới đơn thuần như trước đây.

"Vậy sẽ rất khó." Kim Thu nhớ tới dáng vẻ si tình của Lam Như Vân đối với Vệ Thiên Hành, lại thêm một lần đau đầu nữa.

Thì ra làm thư ký của Vệ Thiên Hành, cô không chỉ cần phải xử lý tốt công việc của mình, mà còn phải phụ trách công việc giao tiếp với mấy cô tình nhân của ông chủ hay sao? Cũng đúng, đây hình như là khả năng mà mỗi thư ký phải chuẩn bị.

Kim Thu thờ dài từ đáy lòng, quyết định tạm thời án binh bất động, chờ đợi thời cơ.

Nhưng Vệ Thiên Hành là một người cương quyết dứt khoát, cô còn đang dự định hoãn lại, hắn cũng đã bắt đầu hành động, hoặc nói hắn không cần làm gì cả, chỉ cần để Quách Đình ngồi trong phòng khách chờ một lúc, sau khi ăn trưa về Kim Thu cũng đã nghe được mấy câu bàn tán.

Sự khâm phục tốc độ lan truyền bát quái mãnh liệt trong công ty của cô ngày càng tăng lên rồi. Cô vừa bước vào thang máy, một em gái lúc trước cùng phòng làm việc với cô liền thần thần bí bí sáp lại hỏi: "Kim Thu à, nghe nói bạn gái mới của Vệ tổng còn chưa thành niên sao?"

"À," Lĩnh hội được ý muốn của boss, Kim Thu chỉ có thể vô cùng khốn khổ mà tận lực thúc đẩy tin đồn này lan xa, "Thành niên rồi, người ta nhìn hơi nhỏ tuổi mà thôi."

Một bác gái lớn tuổi khác cũng không chịu tỏ ra yếu kém, lặng lẽ hỏi: "Đang là học sinh sao? Nhìn qua vẫn rất trong sáng mà."

Quách Đình vẫn luôn ở tầng cao nhất, các người đến cùng làm sao thấy được hả? Kim Thu giật giật khóe miệng: "Có lẽ vậy."

Dường như không hài lòng với thái độ của cô, đồng nghiệp vừa tỏ ra thân thiết lúc nãy đột nhiên giã một trận pháo vào mặt cô: "Kim Thu à, có phải sau khi đến chỗ Vệ tổng cô liền cảm thấy chúng tôi không xứng làm bạn với cô nữa đúng không, đến nói chuyện cũng úp úp mở mở như vậy, cô khinh thường chúng tôi thì nói thẳng ra là được, dù sao chúng tôi cũng không có bản lĩnh lớn như cô, cô nói xem vì sao lúc trước Vệ tổng lại thăng chức cho cô hả?"

"Bởi vì tôi dùng thời gian mà cô phung phí để nói mấy lời vô ích này vào công việc thôi." Kim Thu cười khẽ nói lại.

Sắc mặt cô gái kia ngay lập tức thay đổi màu sắc liên tục như mâm ngũ quả.

Kim Thu cười một tiếng: "Người đổ kị ta mỹ, áp ta trời sinh tiện... Cổ nhân, thật sự nói không sai."

"Đình", thang máy đến tầng trệt, những người xung quanh đều rời đi, Kim Thu vào thang máy lên tầng cao nhất, vừa bước ra liền vừa vặn thấy Lam Như Vân đi vào với vẻ mặt tái nhợt.

"Chị Lam?" Kim Thu muốn gọi chị ấy, nhưng Lam Như Vân hoàn toàn không thèm nhìn cô, tông cửa xông ra, Vệ Thiên Hành đứng

cách đó không xa thờ dài: "Cô đi xem giúp tôi, khuyên nhủ cô ấy một chút đi."

Kim Thu khéo léo nói: "Tôi đi theo như vậy không được hay cho lắm, mọi người sẽ suy đoán lung tung, buổi tối ra ngoài ăn với chị Lam tôi sẽ nói."

Vệ Thiên Hành suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cô nói có lý."

Một buổi chiều nhanh chóng trôi qua, Kim Thu xuống lầu hẹn Lam Như Vân đi ăn, chị ấy đang họp với cấp dưới, Kim Thu đứng bên ngoài chờ, sau khi buổi họp kết thúc cô liền mang khuôn mặt tươi cười tiến lên nghênh đón: "Chị Lam, cùng đi ăn cơm đi?"

Nào ngờ cơn tức lúc trưa tích đọng lại của Lam Như Vân liền bạo phát, nâng tay cho cô một bạt tai: "Cô cho cô là ai, cô đến cười nhạo tôi sao, tôi nói cho cô, nằm mơ đi!"

Kim Thu ngây ngốc, cô hoàn toàn không thể tin được Lam Như Vân sẽ đánh cô, dù sao quan hệ ngay từ đầu của bọn họ rất tốt, Lam Như Vân vẫn hướng dẫn chiếu cố cô, cô lúc nào cũng ghi nhớ ân tình của chị ấy, dù cho Lam Như Vân hoài nghi cô, nhưng không phải đã sớm làm sáng tỏ rồi sao?

Bạn thời đại học lúc trước cũng đã chia tách ra, mỗi người một phương, cô rất quý trọng Lam Như Vân, xem chị ta như một người bạn, nếu không cô cũng sẽ không vì chị ta tốn nhiều tâm tư như vậy, Kim Thu tự nhận mình không làm gì có lỗi với chị ta, đúng là có rất nhiều chuyện cô không thể nói cho Lam Như Vân, có lẽ bởi vì tính giữ mồm giữ miệng của cô.

Trong khoảnh khắc đó trong đầu Kim Thu xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, cuối cùng ra khỏi miệng chỉ có một câu: "Chị Lam, chị điên rồi"

sao?"

"Chị", ai dám nhận một chữ "chị" của cô, thật không nhìn ra cô lợi hại như vậy, gây xích mích chia rẽ, bây giờ cô hài lòng chưa? Có bạn trai rồi còn chân đứng hai thuyền?" Lam Như Vân liên tục cười khẩy, những người khác thấy có kịch vui, chân cũng không bước nữa, một đám vênh tai nghe bát quái.

Kim Thu nhưng bình tĩnh lại, cô không nói hai lời liền cầm cốc nước cạnh bàn hất lên mặt chị ta, Lam Như Vân nháy mắt giận dữ: "Cô, cô dám!"

"Để chị tỉnh táo một chút." Kim Thu lùi ra sau hai bước, để tránh Lam Như Vân xông vào đánh, "Tôi không biết chị đang nói lung tung cái gì, từ trước đến giờ tôi chưa làm gì trái với lương tâm, gây xích mích chia rẽ, tôi gây xích mích chia rẽ ai với ai, tôi có bản lĩnh lớn như vậy gây xích mích chị cùng ai, chính chị ngẫm lại những việc tôi đã từng làm đi, tôi đã làm gì có lỗi gì với chị chưa, chị nghĩ lại xem, nếu tôi làm vậy có ích lợi gì không?"

"Thứ hai, chân đứng hai thuyền hoàn toàn là tội danh bịa đặt, chị nói xem tôi đã mập mờ với ai?" Kim Thu hít thở sâu, cảm thấy trên mặt đau nhức, "Tôi đã cùng với người mà chị nghĩ kia ôm nhau rồi sao, hôn nhau rồi sao, hay ngủ với nhau rồi sao? Vu khống, chị có chứng cứ không, không có, bởi vì đây hoàn toàn là vô căn cứ."

Lam Như Vân dường như thay đổi thành một người khác: "Cô cho rằng nói như vậy tôi sẽ tin sao?"

"Tôi không cần chị tin, bởi vì tôi không làm, không thẹn với lương tâm." Kim Thu nghĩ thầm nhiệm vụ hôm nay có lẽ sẽ không thể hoàn thành, hơn nữa nhìn điệu bộ này, Vệ Thiên Hành muốn làm êm chuyện e rằng không thể rồi.

Cô lên lầu trở về phòng làm việc, Vệ Thiên Hành thấy cô ôm mặt trở lại liền vô cùng kinh ngạc: "Cô sao vậy?"

Kim Thu cười khổ kể lại mọi chuyện, trong lòng nghĩ không biết đến khi tan tầm chuyện này truyền khắp công ty, sẽ xuất hiện những phiên bản gì đây.

Điều duy nhất cô dám cam đoan là, chuyện của Quách Đình hôm nay chắc chắn sẽ không được lên đầu đề chuyên mục bát quái của công ty rồi.

Vệ Thiên Hành nghe xong, cảm thấy vô cùng lạ lùng: "Sao A Vân có thể làm chuyện này?"

"Tôi cũng không biết, tâm trạng của chị ấy rất không ổn định." Kim Thu cũng buồn bực, Lam Như Vân tuy rằng hơi cố chấp với chuyện của Vệ Thiên Hành, nhưng chị ấy không phải người không biết phân biệt đúng sai, sao hôm nay có thể ầm ĩ ngay tại công ty, thật sự không hề giống phong cách bình thường chút nào.

Vệ Thiên Hành nhìn bên má sưng lên của cô, cảm thấy hơi áy náy: "Oan ức cho cô rồi, chuyện này cô không cần để ý đến nữa."

Kim Thu tan tầm về nhà, Bạch Tuyên thấy vậy liền vô cùng đau lòng, cầm túi chườm đá giúp cô chườm, cô không sao, nhưng viền mắt anh cũng đã đỏ: "Có đau không?"

"Vẫn không sao." Kim Thu không đành lòng để anh quá lo lắng, trái với lương tâm nói, "Anh ngồi xuống đi, em kể chuyện cho anh nghe."

Cô kể hết mọi chuyện từ đầu đến cuối hôm nay cho anh, cuối cùng hỏi: "Anh có cảm thấy kỳ lạ không?"

Cái nhìn của Bạch Tuyên với Lam Như Vân nháy mắt liền rơi xuống ba nghìn dặm, tức giận nói: "Có gì kỳ quái chứ, người phụ nữ xấu xa!" Kim Thu dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn cảm thấy chuyện hôm nay thật sự rất kỳ quái.

Nói sao nhỉ, lúc đó không cảm thấy, nhưng bây giờ nghĩ lại, nhớ đến vẻ mặt bạo phát của Lam Như Vân, hơi mơ hồ khác với ngày thường, nhưng chính xác khác ở đâu cô hoàn toàn không biết.

Mà lúc này, Vệ Thiên Hành đang ở nhà Lam Như Vân cố gắng thương lượng: "Hôm nay em sao vậy, vì sao vô cớ trút giận lên người Kim Thu, àm ĩ ở công ty như thế có khó coi không?"

Lam Như Vân cắn môi: "Anh chỉ giỏi bao che cho cô ta, ngay từ đầu đã muốn chuyển cô ta qua, bây giờ dọn đường vì cô ta đúng không, anh nói không có ý gì với cô ta, có chết em cũng không tin!"

Vệ Thiên Hành tức giận: "Em có bệnh à, nếu tôi không chuyển một cấp dưới có năng lực qua, công ty cũng sẽ không chuyển nữ nhân viên khác sao?"

Hắn thật sự không hiểu, hắn đã sắp xếp chuyện Quách Đình như vậy, Lam Như Vân phát điên cái gì mới liên tưởng đến Kim Thu? Đúng, hắn thừa nhận mình cũng có cảm tình với cô, nhưng người ta đã có bạn trai rồi, hắn còn có thể chia rẽ hay sao, hơn nữa, hắn chưa bao giờ xuống tay với một cô gái như vậy, cảm giác quá áy náy.

"Vậy anh với Quách Đình kia lại là chuyện gì?" Lam Như Vân miễn cưỡng buông tha Kim Thu, nhưng hoàn toàn không nhịn được cơn tức với Quách Đình, "Cô ta cũng đã tìm đến cửa rồi."

Vệ Thiên Hành không nói dài dòng thêm nữa: "Em phải hiểu rõ một

việc, em là gì của tôi, em có tư cách gì khoa tay múa chân với tôi? Em không là gì cả, em chỉ là cấp dưới của tôi, tôi ở bên ai không cần em đồng ý, hôm nay tôi đến để nói với em một việc, chúng ta sau này, cứ duy trì quan hệ cấp trên cấp dưới thì tốt hơn."

Lam Như Vân sững sốt: "Anh có ý gì?"

"Chính là ý mà em đã hiểu." Vệ Thiên Hành thở sâu, bình tĩnh lại, mở cửa, "Tôi cho em một ngày nghỉ, nghỉ lại cho kỹ đi, nếu không muốn tiếp tục làm việc, cũng tùy em."

"Rầm" một tiếng đóng cửa, Lam Như Vân đứng ngốc một lúc, sau đó ngã ngồi trên sofa, cảm thấy đầu óc rất hỗn loạn, cô nằm mơ cũng không ngờ Vệ Thiên Hành sẽ nói chia tay.

"Nhìn xem, đàn ông cũng không phải thứ tốt." Một giọng nữ ngọt ngào nỉ non bên tai cô, dịu dàng như vỗ về tình nhân, "Bạn bè cô cũng vậy, trước mặt một dạng sau lưng một dạng, chỉ biết ngáng đường cô."

Lam Như Vân trừng lớn mắt, miệng thì thào tự nói: "Đúng, bọn họ đều không phải thứ tốt, ai cũng lừa dối tôi."

"Nhưng cô có thể tin tưởng tôi." Giọng nữ kiều mị kia nhẹ nhàng cười, mê hoặc cô, "Tôi vĩnh viễn sẽ không lừa gạt cô, tôi vĩnh viễn là bạn của cô."

Lam Như Vân hơi ngửa ra sau, mặt hướng lên trần nhà, đôi mắt đảo lên, giọng điệu ngây ngốc: "Đúng, tôi chỉ có thể tin tưởng cô."

"Như vậy thì..." Giọng nữ ôn nhu tình cảm dụ dỗ, làm cô cam tâm tình nguyện nghe theo mệnh lệnh, "Cho tôi đi, cô cho tôi thứ tôi muốn, tôi sẽ cho cô lại thứ cô muốn."

Ngay tại lúc đó, Vệ Thiên Hành vẫn chưa đi xa, ngay dưới lầu, hắn nổi giận đùng đùng mà đi, đi được nửa đường phát hiện đã để quên di động ở đó, cái khác không nói, nhưng không mang theo di động rất phiền phức, vì vậy hắn ngồi trong xe cân nhắc một lúc, quyết định quay lại cầm về.

Hắn có chìa khóa nhà Lam Như Vân, trực tiếp mở cửa đi vào, nào ngờ vừa bước đến phòng khách, da đầu hắn liền tê dại.

Bởi vì Lam Như Vân nửa nằm trên sofa, một con dao gọt hoa quả rơi trên bàn trà, cổ tay trắng như tuyết của cô đang không ngừng chảy máu, nhiễm đỏ cả váy.

Chương 43: Ma nữ

Lúc nhận được điện thoại của Vệ Thiên Hành, Kim Thu đã sắp ngủ, hôm nay nghẹn một bụng buồn phiền, ngay cả Bạch Tuyên cũng không thể làm cô vui vẻ lên, nhưng vừa nghe Lam Như Vân tự sát, cơn buồn ngủ của cô phút chốc bay lên chín tầng mây: "Sao có thể như vậy?"

Lam Như Vân có thể làm công việc vô cùng áp lực như thế, hơn nữa thành tích xuất chúng, điều này cho thấy chị ấy không phải loại người không chịu nổi áp lực, chị ấy rất mạnh mẽ, cũng có năng lực, giờ đây ngay lúc thăng quan tiến chức thuận lợi, cho dù trên phương diện tình cảm xảy ra vấn đề, nhưng làm sao có thể sẽ nghĩ đến việc tự sát?

Cô vội vàng thay quần áo đến bệnh viện, Bạch Tuyên đương nhiên không để cô đi một mình, khăng khăng đòi đi theo. Khí trời hôm nay rất lạnh, đầu đường vào buổi tối rét đến mức làm Kim Thu run rẩy, Bạch Tuyên liền ôm lấy cô từ phía sau, cô đi một bước anh theo một bước, Kim Thu cảm thấy buồn cười, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Taxi vừa gọi đã đến, Kim Thu nhanh chóng cho biết địa chỉ bệnh viện, xe chạy rất nhanh, lúc đến cô vẫn còn hơi choáng váng, Vệ Thiên Hành đã nói cho cô phòng bệnh, Kim Thu vừa đến, hần liền thở phào nhẹ nhõm.

"Chị Lam không sao chứ?"

"Phát hiện sớm, không có gì nguy hiểm." Vệ Thiên Hành nhíu chặt

mày, cảm thấy đau đầu, "Nhưng chuyện này phiền phức rồi đây."

Vừa nghe xong câu này, Kim Thu cảm thấy đầu óc nặng nề, cô xoa nhẹ trán: "Tôi vào xem chị Lam đã." Vừa mở cửa, cô liền thấy Lam Như Vân đã tỉnh ngồi trên giường bệnh, nắm hai tay vào nhau, mềm mại trắng như tuyết, quay sang Kim Thu đang hơi ngây ngốc thản nhiên cười: "Em đã đến rồi."

Kim Thu chẳng hiểu ra sao, Lam Như Vân vừa dạo quanh ranh giới sống chết một vòng, nhưng tinh thần lại tốt như vậy, tâm trạng bình tĩnh thế sao? Điều này rất phi khoa học.

"Chị Lam, chị không sao chứ?" Kim Thu thử hỏi.

Lam Như Vân cười tươi rói: "Không sao, chiều hôm nay chị hiểu lầm em rồi, xin lỗi nhé."

Xoay chuyển quá nhanh, Kim Thu vẫn chưa kịp phản ứng, vô thức nói: "Hả?"

"Em sẽ không trách chị nữa chứ?" Lam Như Vân thành khẩn nói, "Cũng đúng, đều do chị không tốt." Chị ta xốc chăn xuống giường, trên cổ tay còn quấn một vòng băng trắng, có vẻ đang muốn đi đến trước mặt cô.

Bạch Tuyên đột nhiên kéo Kim Thu lùi về phía sau: "Vợ à, người này không phải Lam Như Vân."

"Cái gì?" Kim Thu càng thêm khiếp sợ, cũng càng thêm hỗn loạn, không rõ ràng lắm chuyện gì đang xảy ra, Bạch Tuyên nói: "Cô ấy bị nhập rồi!"

Kim Thu không nhìn thấy, nhưng anh thì có, trong thân thể Lam Như

Vân loáng thoáng ẩn giấu một linh hồn, dung mạo quyến rũ, tóc dài đen nhánh.

Kim Thu vô điều kiện tin tưởng Bạch Tuyên, cô lùi ra sau vài bước, cảnh giác nói: "Cô là ai?"

Lam Như Vân ngẩn ra, nụ cười càng thêm xán lạn: "Em đang nói gì vậy, chị là chị Lam của em mà."

Kim Thu lại lùi mấy bước, chạy tới cửa, Vệ Thiên Hành đang gọi điện bên ngoài, thấy dáng vẻ này của cô còn tưởng xảy ra chuyện gì, nhìn qua mới phát hiện vẻ mặt Lam Như Vân tràn đầy ý cười, nhưng sắc mặt Kim Thu lại vô cùng cảnh giác, hai người đang giằng co ở đó.

"Chuyện gì xảy ra?" Vệ Thiên Hành khẽ nhíu mày, nhìn về phía Lam Như Vân: "Sao em không nằm xuống nghỉ ngơi, rời giường làm gì?"

Lam Như Vân quyến rũ vén tóc: "Không có gì đâu, em rất khỏe mà."

Dù sao cũng là người từng sớm chiều bên gối, Vệ Thiên Hành cũng nhận thấy có gì đó khác thường: "Em sao vậy?"

Kim Thu thừa dịp bọn họ căng thẳng, trốn vào một góc gọi điện cho thím Hồng, một lúc sau bà mới tiếp: "Hơn nửa đêm rồi, sao vậy?"

"Thím Hồng, chị Lam bị ma nhập rồi!" Kim Thu thốt ra, trước đây cô nghĩ loại chuyện này rất hoang đường, bây giờ thế nhưng đã có thể tự nhiên nói ra miệng, thực sự là kỳ tích.

Trước đây thím Hồng sống đối diện nhà của Lam Như Vân, có chút quý mến cô bé từ nhỏ đã thông minh lanh lợi này, nghe cô nói vậy, lập tức hỏi: "Nó ở đâu, tôi sẽ tới ngay."

Sau khi nói địa chỉ, thím Hồng vội vàng ngắt máy, Kim Thu trở về chỗ lúc nãy, liền thấy "Lam Như Vân" đang vòng tay ôm cổ Vệ Thiên Hành, vô cùng xinh đẹp nói: "Em có gì không tốt, ưm, anh nói cho em một chút xem."

"... Loại cảm giác này quá kỳ lạ." Kim Thu nói, tuy rằng Lam Như Vân thường ngày cũng rất quyến rũ, nhưng cũng rất đoan trang, sẽ không làm ra động tác phóng đãng dụ hoặc như bây giờ.

Vệ Thiên Hành có vẻ đang cố nén không đẩy "chị ta" ra, mà ôn tồn khuyên nhủ: "Em về giường nằm xuống trước đã."

"Lam Như Vân" dùng ngón tay vẽ vòng trên ngực hấn, mỉm cười quyến rũ: "Lên giường, được không?"

Kim Thu ngồi trên băng ghế ngoài phòng bệnh, quyết định đợi thím Hồng ở đây, tốc độ của bà rất nhanh, nửa giờ sau đã đến trước cửa: "Ma nữ kia ở bên trong sao?"

"Đúng." Kim Thu gật đầu.

Thím Hồng đẩy cửa bước vào, tính nhẫn nại của Vệ Thiên Hành cũng đã sắp hết, đang chuẩn bị phát nổ, lại thấy thím Hồng bước vào: "Bà là ai?"

Kim Thu vội vàng kéo hấn qua: "Cao nhân, Vệ tổng anh nghe tôi nói này, à, chị Lam hình như bị ma nhập rồi." Cô cảm thấy dáng vẻ bây giờ của mình chắc chắn rất hoang đường, quả nhiên, Vệ Thiên Hành liếc cô một cái, trong mắt rõ ràng hiện lên hai chữ -- "thần kinh".

Ngay khi bọn họ vừa định tranh cãi, thím Hồng nhanh tay giật lấy ra một lá bùa dán lên trán "Lam Như Vân", hô to: "Lập tức tuân lệnh!"

Sau đó Lam Như Vân "a" một tiếng, thân mình vô cùng duyên dáng xụi lơ trên giường, Kim Thu lần đầu tiên thấy tràng cảnh khó có thể tin như vậy, còn chưa kịp phản ứng nó cũng đã kết thúc: "Thím, thím Hồng?"

"Con ma kia có chút đạo hạnh." Sắc mặt thím Hồng ngưng trọng, "Sợ rằng lai lịch không nhỏ, tuy rằng hiện giờ ta đã tạm thời đuổi nó đi, nhưng e rằng sẽ quay trở lại."

Vệ Thiên Hành ôm Lam Như Vân nằm xuống giường lần nữa, nửa tin nửa ngờ: "Thật là ma nhập sao?" Hấn không quá tin mấy chuyện ma quỷ như vậy, mà đối với câu hỏi này, thím Hồng cũng rất bình thản: "Cậu không tin cũng không sao, tôi tới vì Vân nhi, hai người có biết làm sao nó lại gặp phải phải con ma nữ lợi hại kia không?"

Kim Thu lắc đầu: "Không có gì cả mà, lúc trước cũng chỉ đi du lịch một lần thôi."

"Du lịch?" Thím Hồng sắc bén hỏi, "Vậy nó có mang về vật gì không?"

Kim Thu cố gắng nhớ lại: "Cũng chỉ một vài món lưu niệm, đúng rồi, con nhớ có một hình nhân rất đẹp..." Loại hình nhân này rất giống người thật, bình thường đều được dùng như đạo cụ trong phim ma, nhưng cuộc sống ngoài đời mua búp bê về chơi cũng là bình thường thôi, ai sẽ nghĩ đến điểm ấy chứ!

"Có lẽ do nó rồi." Thím Hồng rất khẳng định, "Đảo M** là vùng đất vốn rất thịnh hành vụ giáo, bọn họ cho rằng tạo ra hình nhân có thể lưu lại linh hồn con người, vì vậy những người mất đi thân nhân hoặc người yêu thường đem linh hồn đã mất vào hình nhân, dần dần phát triển thành rất nhiều loại vụ thuật, ví như mang linh hồn trẻ sơ sinh vừa mất nhập vào hình nhân, sau đó chăm sóc nó như người sống,

có người nói nếu như thành tâm còn có thể trao đổi được với nó, đứa trẻ này cũng có thể phù hộ chủ nhân."

Kim Thu nghĩ tới, đây không phải "Cổ mạn đồng" tiếng tăm lừng lẫy hay sao, nhưng tà môn như vậy, rõ ràng không hề giống "Cổ mạn đồng" hiền lành, ma nữ kia nhìn qua là một người phụ nữ đã trưởng thành.

Thím Hồng nói: "Con búp bê kia có vẻ mờ ám, tôi phải đi xem."

Vệ Thiên Hành vẫn đang hoài nghi, nhưng cũng không nhiều lời, thật ra trường bối nhà hắn thờ phụng những thứ này không ít, nhất là phong thủy, hắn vốn cũng nhìn quen mắt, không đến mức nói ra mấy câu thất lễ, dù sao cũng đã cứu được người rồi: "Tôi có chìa khóa nhà A Vân, tôi đưa bà đến."

"...Tôi cũng đi!" Kim Thu không hề muốn ở cùng Lam Như Vân một mình.

Vệ Thiên Hành không nói nhiều: "Cô ở lại trông cô ấy, tránh việc cô ấy lại làm gì điên rồ."

Thím Hồng nhận ra cô sợ hãi, dán mấy lá bùa lên cửa ra vào cùng cửa sổ: "Như vậy nó sẽ không vào được, chúng ta sẽ trở lại sớm thôi."

"Được rồi." Kim Thu vững vàng nắm lấy tay Bạch Tuyên.

Đến khi thím Hồng và Vệ Thiên Hành đều rời khỏi, cô ngồi yên tĩnh trên ghế rầu rĩ, "lầm bầm lầu bầu": "Sao phải để tôi ở lại chứ, tôi cũng rất sợ mà."

Bạch Tuyên ôm vai cô, vô cùng thân thiết cọ cọ: "Không sao đâu vợ,

có anh ở đây rồi, anh sẽ bảo vệ em, nếu nó dám đến, anh sẽ đánh nó."

Kim Thu buồn cười mà thở dài, dựa đầu vào vai anh, y tá bác sĩ đi ngang qua chỉ thấy một cô gái mệt mỏi dựa vào tường, lại không biết có một đôi vai ngay bên cạnh cô, im lặng để cô dựa vào.

"Vợ à, em dựa vào anh ngủ một lúc đi." Khả năng làm nũng của Bạch Tuyên ở nhà là vô hạn, nhưng lúc Kim Thu cần, anh sẽ trở nên an toàn đáng tin như vậy, "Bọn họ về anh gọi em."

Kim Thu "ừ" một tiếng, tựa lên vai anh, hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, tinh thần và thể xác cô đều vô cùng mệt mỏi, không bao lâu sau liền ngủ.

Trong mơ có một ma nữ đang nhe nanh múa vuốt với cô, sợ đến mức Kim Thu ngay lập tức giật mình tỉnh lại, Bạch Tuyên khẩn trương sờ sờ trán cô: "Vợ à em sao vậy?"

"Không sao." Biết là mơ, Kim Thu thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy đầu đau từng cơn, cô đứng lên đi đến phòng vệ sinh ngay đầu hành lang rửa mặt, nước lạnh buốt hắt vào mặt, cô rớt cuộc tỉnh táo hơn một chút, buồn rầu nhớ đến cuộc sống hai mươi mấy năm trước đây không gọn sóng không sợ hãi của mình.

Cuối cùng gần đây sao lại xuất hiện quá nhiều chuyện như vậy, cái gì cướp của, cái gì lừa bán, cái gì ma nhập hả... Cánh cửa của thế giới mới cứ như vậy vang dội mở ra, hoàn toàn không cho cô bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Nhưng cũng đúng thôi, như vậy mới là cuộc sống, có đắng có ngọt, Bạch Tuyên tạo nên những ngày tháng hạnh phúc nhất từ trước đến nay của cô, nếu vẫn thuận buồm xuôi gió như vậy, cô cũng sẽ hoài

nghi đây chỉ là ảo giác.

Cô ngẩng đầu lên nhìn gương vuốt lại tóc, liền thấy một người phụ nữ tóc dài rối tung đứng ngay sau cô, sắc mặt trắng bệch, môi tái nhợt, là dáng vẻ điển hình của ma nữ, Kim Thu sợ đến mức tim đập thình thịch, chân mềm nhũn ngã xuống đất.

May mà Bạch Tuyên ôm chặt eo cô, nhanh chóng kéo cô vào lòng, vẻ mặt nghiêm túc hoàn toàn không giống thường ngày: "Cô là ai, cách xa vợ tôi ra một chút!"

Ma nữ kia thoạt nhìn xấu xí, nhưng cẩn thận nhìn kỹ sẽ phát hiện cô ta thật ra rất đẹp: "Ồ, cậu là ai?"

"Tôi đang hỏi cô." Bạch Tuyên cau mày, dáng vẻ đó như một chú chó to lớn lộ nanh sắc khi chủ nhân bị uy hiếp, "Tôi không quan tâm cô là ma quỷ từ đâu đến, nếu cô còn dám lại gần vợ tôi, tôi sẽ không khách khí đâu!"

Tuy anh không biết khả năng của mình đến bao nhiêu, nhưng cảm giác này không hề tầm thường, thấy rằng đối phương không phải đối thủ của mình.

Mà ma nữ kia thế nhưng cũng kiêng dè anh, tàn bạo trừng anh một cái, sau đó lóe một chút liền biến mất, Kim Thu lúc này mới cảm thấy cả người vô lực: "Làm em sợ muốn chết."

Bạch Tuyên ôm cô vào lòng, vỗ vỗ lưng cô: "Đừng sợ đừng sợ, có anh đây rồi."

Qua một hồi lâu Kim Thu mới lấy lại bình tĩnh, may là không bao lâu sau thím Hồng và Vệ Thiên Hành cũng trở lại, thím Hồng mang hình nhân tinh xảo kia đến, ngày đó tâm trạng cô không yên, hoàn toàn

không nhìn kỹ, bây giờ phát hiện hình nhân kia làm bằng đất sét, đường nét khéo léo, phục sức bản xứ mang vẻ giàu có, nhưng nhìn thế nào cũng thấy hơi kỳ lạ.

"Ma nữ này có đạo hạnh cao." Thím Hồng như lâm đại địch, "Tôi muốn mang hình nhân này về đốt, như vậy năng lực của nó sẽ giảm hơn phân nửa, đến lúc đó sẽ dễ dàng xử lý hơn."

Kim Thu như lọt vào sương mù, chỉ gật đầu: "À, vậy chị Lam sẽ không sao chứ?"

"Nó bị ma nhập chắc chắn sức khỏe sẽ yếu đi, vẫn nên nằm trong bệnh viện nghỉ ngơi cho tốt." Thím Hồng không có con, vì vậy cũng xem Lam Như Vân như con cháu mà yêu thương.

Lúc này, đồng hồ đã chỉ ba giờ, cũng là lúc mà mọi người buồn ngủ nhất, thím Hồng phải về chuẩn bị thu quỹ bắt yêu sớm, Kim Thu cùng Vệ Thiên Hành đưa mắt nhìn nhau, cũng không thể để Lam Như Vân ở bệnh viện một mình, vì vậy liền nhân rồi vô sự, lại đúng lúc Vệ Thiên Hành xúc động bắt đầu nói chuyện phiếm với Kim Thu:

"Cô cảm thấy tôi rất quá đáng đúng không?"

Kim Thu vừa bị dọa, không hề buồn ngủ chút nào, vừa nghe Vệ Thiên Hành nói vậy, khóe miệng khẽ cong lên: "Nam hoan nữ ái, không thể nói đúng hay sai."

Chuyện chia tay là bình thường, Lam Như Vân tự sát tuy rằng cũng do bị việc này kích thích, nhưng nếu nói đều là lỗi của Vệ Thiên Hành, vậy cũng hơi quá đáng.

Nhưng qua lần này cũng có thể thấy được Vệ Thiên Hành không phải không có tình cảm với Lam Như Vân, có lẽ do trong nhiều người

phụ nữ bên cạnh hắn, không có ai thật lòng thật dạ như Lam Như Vân. Nhưng như vậy, nếu là người khác, Kim Thu còn có thể giúp đỡ nói vài câu tác hợp cho bọn họ, nhưng với thân phận đó của Vệ Thiên Hành, sau này có thể lấy Lam Như Vân sao, nếu không thể, chẳng phải sẽ càng thêm phiền phức?

Vì vậy cô nghĩ trước nghĩ sau, quyết định vẫn nên im lặng, khép miệng là thượng sách.

Cũng may Vệ Thiên Hành chỉ giải tỏa cảm xúc một chút, không tiếp tục hỏi nữa, hắn nhớ tới vấn đề quan trọng hơn, hôm nay Lam Như Vân âm ỉ trong công ty, lời đồn chắc chắn sẽ không ít.

Nhưng Lam Như Vân là đối tượng chủ yếu mà hắn vẫn luôn bồi dưỡng, nếu vô duyên vô cớ chuyển công tác, thật sự rất đáng tiếc, huống chi chuyện hôm nay cũng không phải đối phương cố ý... Nhưng cũng không thể chuyển Kim Thu đi, cô cũng đủ thảm rồi, hoàn toàn nằm yên mà vẫn trúng đạn.

Kim Thu thế nhưng còn bất hạnh so với hắn tưởng tượng, vì hôm nay cô bị giày vò vô cùng mệt mỏi, đi cả đến báo tin sớm hơn một ngày, cô đau đến mức sắc mặt trắng bệch, không thể nói thêm được gì, xin Vệ Thiên Hành một ngày phép liền vội vàng trở về nhà.

Chương 44: Hoa hoa

Ba bốn giờ, trên đường không một bóng người, tài xế taxi buồn ngủ không kiên nhẫn, lúc thu tiền chuẩn bị đi, nhìn sang kính chiếu hậu, đột nhiên thấy bên cạnh xe xuất hiện một người đàn ông, nghĩ nhất định là ma hiện hồn, sợ đến mức nhấn ga chạy như bay đi, không dám liếc mắt nhìn lại một cái.

Nếu bụng không co rút đau đớn từng cơn như vậy, Kim Thu thật sự rất muốn cười, tiếp nối lời đồn gặp ma ở cửa hàng tiện lợi, chắc chắn sẽ là câu chuyện kinh dị trên phố rồi... Bạch Tuyên uất ức bĩu môi, thẳng thắn ôm cô lên lầu.

Lúc mở cửa Kim Thu thấy con mèo của cụ bà sát vách đứng trước nhà cô đang "ô ô" kêu to, cô cảm thấy hơi kỳ lạ, con mèo này ở cùng với cụ bà góa chồng đó, tính cách cũng bướng bỉnh như bà ấy, bình thường không cho người khác đến gần, hôm nay chắc đã rất đói, vì vậy mới đến xin cô cho ăn.

"Có phải làm bà chủ tức giận rồi không." Kim Thu một khi thấy những sinh mệnh nhỏ đáng yêu như vậy, cho dù có khó chịu hơn, cô cũng sẽ ôn hòa lại một chút, "A Tuyên, trong nhà còn cơm thừa không, khẩu vị của con mèo này hình như rất yếu, sẽ không uống sữa bò đâu."

"Anh đi chuẩn bị." Con mèo này không sợ Bạch Tuyên, không biết có phải nó cho rằng anh là người hay không. Anh ôm Kim Thu về giường, vội vàng lấy túi chườm nóng, đun nước đường đỏ cho cô, lại sợ cô đói bụng nên làm thêm một đĩa pudding.

Đến khi Kim Thu ăn xong, anh mới có thời gian làm một bát cơm cho chú mèo đang đói meo kia, nó nhìn qua rất gầy, tuổi cũng đã lớn, da lông bắt đầu tróc ra, động tác cũng không quá cảnh giác, nhưng cả người rất sạch sẽ, có thể thấy nó được chủ nhân bảo vệ rất kỹ càng.

Có lẽ là thật sự đói, nó ăn từng miếng lớn, Bạch Tuyên vuốt vuốt đầu nó: "Nếu đói bụng cứ tới tìm tao, tao sẽ cho mày ăn no căng."

Dường như bất kỳ động vật có linh tính nào cũng đều nghe hiểu lời con người, con mèo nghe anh nói vậy, đột nhiên ngẩng đầu lên, con ngươi màu lục bích nhìn chằm chằm Bạch Tuyên, anh thân thiết nói: "Sao vậy, không ngon à?"

Nó cắn ống quần anh kéo về hướng ra cửa phòng, Bạch Tuyên cảm thấy kỳ lạ hỏi: "Mày muốn mang tao đi đâu?"

Con mèo vẫn cắn ống quần anh nức nở meo meo, ý bảo anh vào nhà nó, nhưng đó là nhà người khác, cửa còn khóa, Bạch Tuyên khó xử: "Mày muốn tao vào sao?"

Bạch Tuyên sờ sờ mặt, nhìn trái nhìn phải, xác định không có ai mới biến lại thành linh hồn xuyên tường đi vào. Lúc này phía chân trời lấp ló vài tia sáng, nhẹ nhẹ xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng, Bạch Tuyên nhìn quanh bốn phía, liền cảm thấy âm u tối tăm.

Căn nhà này có bố cục tương tự nhà Kim Thu, nhưng u ám đơn giản hơn rất nhiều, một bà lão lớn tuổi đang nằm trên giường, miệng phát ra những âm thanh kỳ lạ, đôi mắt mờ đục chuyển động xung quanh, dường như đang tìm kiếm cái gì.

Con mèo từ cửa sổ nhảy vào, nhảy đến bên giường cọ cọ mặt bà, Bạch Tuyên nghe bà mơ hồ gọi "Hoa Hoa", đó có lẽ là tên con mèo, nó nức nở "meo meo", dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh.

Bạch Tuyên đi tới, bà lão kia đã hấp hối, nhưng vẫn cố gắng giữ lại một hơi thở, lúc thấy trong nhà xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi, bà lại không hề sợ hãi, chỉ dùng hết khí lực toàn thân của mình, khàn khàn nói ra mấy chữ cuối cùng: "Chăm, chăm sóc... Hoa..."

Chăm sóc Hoa Hoa. Bạch Tuyên hiểu ý của bà, vội vàng gật đầu: "Được được, cháu biết rồi." Anh cẩn thận nhìn bà, "Cháu gọi 120 (1) cho bà nhé."

(1) 120: số dịch vụ y tế khẩn cấp của Trung Quốc.

Nhưng bà lão kia đã hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì nữa, hai mắt bà đã hoa, cơ thể nặng nề, biết ngày ra đi của mình đã tới, con cái đều đã lập gia đình bên ngoài, bà không hề lưu luyến chút nào, cuối cùng, việc không yên lòng duy nhất lúc đi chính là con mèo già đã làm bạn với mình mười mấy năm qua.

Hoa Hoa đã già, nó bầu bạn với bà vượt qua mười năm cô đơn cuối cùng, tình cảm một người một mèo gắn bó hơn tất cả, có nó bên cạnh làm bà cảm thấy những năm tháng cuối cùng không còn quá trống vắng lạnh lẽo.

Nhớ lại, chuyện thường ngày bà hay làm là ngồi trên ghế bập bênh nghe radio, tuy tai đã không còn rõ, không nghe được gì nhiều, nhưng trong nhà có một vài tiếng vang cũng tốt hơn, mà lúc đó, Hoa Hoa sẽ luôn nằm trên gối bà, ngoan ngoãn làm bạn với bà.

Phải chết, bà không cảm thấy có gì tiếc nuối, cũng không đau lòng gì với mấy đứa con bất hiếu đã đi, bà chỉ lo lắng Hoa Hoa, tuy không biết người đàn ông trước mặt này là ai, nhưng bà có thể cảm nhận được ý tốt từ anh.

Đúng như bà dự liệu, lúc anh đồng ý, bà đã không còn gì để hối hận, bà muốn vươn bàn tay gầy gò vuốt ve Hoa Hoa lần cuối, nhưng đã không còn hơi sức nữa, ngón tay vừa hơi nhấc, liền mãi mãi buông xuống.

Bạch Tuyên nhìn liền cảm thấy đau lòng, tuy anh và bà lão này vốn không quen biết, nhưng trước khi chết, bà lại không có ai bên người chăm sóc dưỡng lão, chuyện như vậy làm Bạch Tuyên rất khó chịu, trong lòng buồn bã.

Anh kéo góc chăn, đắp kỹ càng cho bà, Hoa Hoa vẫn dựa sát vào bà không chịu rời đi, Bạch Tuyên suy nghĩ: "Mày muốn ở cùng bà ấy thì cứ ở cùng đi, khi nào đói bụng thì sang bên kia, bà ấy đã giao phó mày cho tao trước khi mất, tao sẽ trông nom mày thật tốt."

Hoa Hoa phát ra tiếng kêu nức nở như tiếng trẻ con khóc.

Bạch Tuyên thở dài, lướt về nhà kể lại đầu đuôi cho Kim Thu, cô nghe xong cũng cảm thấy không dễ chịu: "Cụ già neo đơn như vậy."

Thời buổi này số lượng con một nhiều như thế, sau khi kết hôn một đôi vợ chồng phải gánh vác bốn người già, thêm đứa con sau này nữa, áp lực lớn đến đâu là không cần suy nghĩ, mà trong xã hội đang có xu hướng già hóa dân số này, số lượng người già neo đơn không khỏi tăng thêm, có người bầu bạn thì tốt, nhưng đa số là sống một mình, có thể trong mấy tháng cũng không có người đến thăm, cho dù đã sắp gần đất xa trời.

Nếu không phải hôm nay con mèo kia gặp được Bạch Tuyên, cho dù Kim Thu ở sát vách bà ấy, có thể trong mấy tháng nữa cũng sẽ không phát hiện bà đã xảy ra chuyện, nếu không có lẽ phải qua một năm rưỡi nữa, thi thể của bà mới được phát hiện ra.

Cô vốn cảm thấy rất đói, thế nhưng lúc này thật sự không nuốt nổi nữa, cầm di động lên báo cảnh sát, đương nhiên cô không nhắc tới Bạch Tuyên, chỉ nói đã rất lâu mà không thấy bà cụ ra khỏi cửa, hôm nay sang kêu nhưng bà ấy không ra, cô sợ đã xảy ra chuyện gì nên kêu cảnh sát đến xem.

Vì vậy vừa tờ mờ sáng, cảnh sát nhân dân đã tới, Kim Thu là người báo nguy đương nhiên cũng ở đây. Bọn họ dùng vật chuyên dụng để mở cửa, lúc đi vào, Kim Thu liền thấy bà cụ kia đang nằm thẳng tắp trên giường, đã sớm qua đời.

Hoa Hoa ngồi xồm trên chăn, như thương tiếc như khóc rống.

Kim Thu ôm lấy Hoa Hoa, nó cũng không phản kháng: "Con mèo này bà ấy thường nhờ tôi trông giúp, tôi mang nó đi trước." Cô sợ Hoa Hoa không chịu đi, bèn nói với nó, "Một lúc nữa sẽ có rất nhiều người đến, mày vẫn nên theo tao đi."

Con mèo già nằm sấp trong lòng cô, đôi mắt lục bích trong suốt dường như thấy rõ việc đời.

Kim Thu thờ dài, ở đây đã không còn chuyện của cô nữa, cô đã làm hết nghĩa vụ của một người hàng xóm tốt, những chuyện khác, cô không quản được nữa.

Đương nhiên, nếu đã đáp ứng, vẫn là phải dưỡng Hoa Hoa.

Vừa ôm về nhà, Bạch Tuyên liền không vui: "Vợ à, để anh ôm nó."

"Vì sao?" Kim Thu vô cùng thích động vật, hiếm khi có được một con mèo không cào người, cô rất thích nó, nhưng Bạch Tuyên không vui, hơn nữa vô cùng vô cùng không vui: "Em chỉ có thể ôm anh, không thể ôm nó."

"Chua quá." Kim Thu đưa con mèo cho anh, "Em buồn ngủ rồi, lần này cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được đánh thức em."

Hôm nay đã rất mệt, Kim Thu gần như vừa chạm vào gối liền ngủ say, Bạch Tuyên sợ cô ngủ không ngon, muốn đến xoa bụng cho cô, suy nghĩ một chút, anh đặt Hoa Hoa xuống cái nệm lót, lấy một chén nước đặt trước mặt nó, nhỏ giọng nói: "Trong nhà này, vợ tao là lớn nhất, mày phải nghe lời cô ấy, cô ấy bây giờ rất khó chịu, tao đi chăm sóc, mày ở đây phải ngoan ngoãn đấy."

Hoa Hoa ghé vào trên đệm không phát ra tiếng nào, Bạch Tuyên vuốt ve lông trên lưng nó, sau đó vào phòng ngủ chăm sóc Kim Thu. Cho dù đang ngủ cô vẫn đau đớn mà cuộn người lại, Bạch Tuyên kéo cô vào lòng, không nặng không nhẹ xoa bụng dưới cho cô, có lẽ do nhiệt độ từ anh đã khởi lên tác dụng, đôi mày đang nhíu chặt của cô từ từ giãn ra, nặng nề bước vào giấc ngủ.

Bạch Tuyên hôn lên trán cô một cái, lẩm bẩm: "Vợ, tuy anh rất ngốc, nhưng em phải kiên nhẫn chờ anh, anh sẽ trở thành một người đàn ông mà em có thể dựa vào, em phải chờ anh nhé, anh rất thông minh."

Nếu Kim Thu đang thức, cô nhất định sẽ nói với anh, bây giờ anh đã là người mà em có thể yên tâm dựa vào rồi.

Kim Thu ngủ say một giấc, sau khi tỉnh dậy liền cảm thấy đầu nặng nề, Bạch Tuyên vẫn đang xoa bụng cho cô, chỉ là xoa một hồi lại đứng núi này trông núi nọ mà sờ lên ngực cô vài lần, sau đó lại lén lút rút về, vừa phát hiện cô đã mở to mắt, anh cọ cọ một chút rồi thu tay lại: "Vợ, vợ à, em dậy rồi sao?"

"Mấy giờ rồi?" Kim Thu sờ drap trải giường, phát hiện vẫn chưa bản, bọn đàn ông không có đi cả đến thăm sẽ vĩnh viễn không thể hiểu được nỗi thấp thỏm lo âu của phụ nữ.

"Ba giờ hơn chiều." Bạch Tuyên nói, "Vợ à em đói bụng không, anh đi nấu cơm."

"Đói!" Đói mốc đói meo rồi.

Bạch Tuyên vui vẻ đi nấu cơm, Kim Thu vào phòng tắm xả một lần, Hoa Hoa đang phơi nắng ngoài ban công, lúc cô đi ra liền thấy nó buồn bực sàu nảo nằm ở đó, vô cùng tiêu điều, cô hơi không đành lòng, nói với nó: "Tao rất tiếc."

Hoa Hoa quay đầu nhìn cô một cái, sau đó nằm úp sấp trở lại.

Kim Thu trước sau luôn nghĩ, con mèo này chắc chắn rất thông suốt con người, có thể nghe hiểu được ngôn ngữ nhân loại: "Mày cứ yên tâm ở đây đi, đến khi bên kia bận rộn xong, mày muốn về xem cũng có thể mà."

Tính thời gian, bây giờ cảnh sát có lẽ đã báo tin cho người nhà, hai ngày sau chắc chắn sẽ có người đến, đến lúc đó sẽ rất âm ỉ, Kim Thu vừa nghĩ đã cảm thấy đau đầu, hơn nữa chuyện của Lam Như Vân còn chưa xong xuôi, cô thấy rất khó chịu, càng khỏi bàn đến đi cả, đây là thời gian buồn bực, không ổn định nhất của cô vào mỗi tháng.

Cô không muốn làm bất kỳ việc gì, dứt khoát cầm cuốn tiểu thuyết ra sofa ngồi. Bạch Tuyên bưng đồ ăn ra: "Vợ à ăn cơm thôi!"

"Không muốn ăn." Đói quá rồi, cũng không có khẩu vị nữa, Kim Thu

ngồi trên sô pha, hoàn toàn không muốn di chuyển.

Bạch Tuyên cào cào đầu: "Vợ, không ăn em sẽ đói đó."

"Không đói."

Bạch Tuyên ngây ngốc sừng sốt hết nửa phút, sau đó bắt đầu sử dụng kế sách vô địch làm nũng đáng yêu của mình, "Vợ à vợ à, ăn cơm ăn cơm nha, ăn giỏi nào!"

"...Ăn thì ăn, anh bao nhiêu tuổi rồi, còn ăn giỏi." Kim Thu bó tay.

Bạch Tuyên cầm thìa đút cho cô: "Vợ à há miệng, anh đút cho em, a --" Anh xúc một thìa thịt xào dưa cho cô, chua chua ngọt ngọt, khẩu vị của Kim Thu đã tốt trở lại, nhưng cô vẫn cảm thấy hơi ngại: "Để em tự ăn."

Bạch Tuyên đặt thức ăn trên bàn trà, để cô không cần di chuyển vẫn có thể ăn: "Vợ ơi, anh tìm rồi, người ta nói phụ nữ đến kỳ phải bồi bổ cơ thể, anh đun canh bốn vị thuốc (2) cho em được không?"

(2) Canh bốn vị thuốc (四物汤 - Tứ vật thang): là bài thuốc gồm bốn vị thuốc - Đương quy, thực địa, xuyên khung, bạch chỉ, có tác dụng lưu thông máu, điều chỉnh chu kỳ kinh nguyệt và giảm đau bụng.

"Anh lại học cái này từ đâu vậy?" Kim Thu đã quen với việc Bạch Tuyên hay vào nhà người khác học kỹ năng nấu ăn rồi, cô vô cùng bội phục với khả năng lĩnh hội của anh.

Quả nhiên, Bạch Tuyên đáp: "Ở trên lầu đó, có một cô gái mới mười bảy tuổi, có thai rồi, mẹ cô ấy đưa cô ấy đi phá thai, gần đây đang ở đang bồi bổ, nghe nói uống thứ này rất tốt cho phụ nữ."

Mọi người đều nói sức khỏe là vốn quý nhất của cách mạng, Kim Thu đương nhiên không có ý kiến: "Anh mở Taobao đi, lên đó đặt mua nguyên liệu."

Mật mã và tài khoản thẻ ngân hàng của cô Bạch Tuyên đã nhớ cả rồi. Bây giờ anh có thể hiện hình tạm thời, vậy việc nhận hàng sẽ không thành vấn đề.

Bạn trai dùng càng ngày càng tốt, Kim Thu nghĩ vậy, tâm trạng liền vui vẻ lên: "Qua đây cho em dựa."

Bạch Tuyên nhẹ nhàng ôm cô, để cô ngồi lên đùi mình. Tay anh vòng qua eo cô, đầu tựa vào vai cô, hai người thân mật dựa vào nhau: "Bụng còn đau không?"

"Còn." Kim Thu nghiêng đầu sang, đặt một nụ hôn lên khóe môi anh, cô chỉ đơn giản muốn chạm nhẹ nhàng một cái, Bạch Tuyên lại ngậm môi cô không chịu buông, Kim Thu đẩy anh, "Vừa ăn cơm xong mà."

Cô có bệnh sạch sẽ nhẹ, không thích hôn môi khi vừa ăn xong, nhưng Bạch Tuyên không chịu thả ra: "Anh cũng muốn ăn." Năng lực học tập của anh vô cùng cao siêu, hôm nay việc hôn môi đã không làm khó được anh, rất thành thạo, lúc tách ra, gương mặt anh đỏ ửng, môi ươn ướt trơn bóng, nhìn qua vô cùng "tiểu thụ".

Bạn trai quá đẹp, khó trách cô không giữ nổi lòng mình.

Chương 45: Oán hận

Vài ngày kế tiếp sóng yên biển lặng, Lam Như Vân nghỉ ngơi ở nhà, Kim Thu gọi qua một lần nhưng chị ta không nhận, sau đó chị ta gửi tin nhắn cho cô, nói muốn yên tĩnh một thời gian.

Vệ Thiên Hành nói phải đi Bắc Kinh một chuyến, xử lý vài việc riêng, Ngải Địch cũng đi cùng. Công việc thường ngày của Kim Thu liền trở nên đơn giản hơn, chuyện phiền toái nhất là nhận điện thoại của Quách Đình.

Để làm Lam Như Vân hết hy vọng, Vệ Thiên Hành mới diễn một màn kịch với Quách Đình, cô ta chỉ là đạo cụ hàng đầu mà thôi, nhưng không biết Vệ Thiên Hành nói như thế nào, bên kia điện thoại cô ta u oán hỏi Kim Thu: "Vệ đại ca nói muốn đi xem triển lãm tranh với tôi..."

"Khi nào Vệ tổng trở về tôi sẽ nhắc nhở anh ấy." Kim Thu đánh dấu vào sổ ghi chép, giải quyết xong liền cúp máy.

Sau đó rảnh rỗi không có việc làm, cô mở di động, hôm qua thím Hồng gọi điện nói muốn chọn ngày dương khí nặng nhất để giải quyết con ma nữ kia, nội dung cụ thể cô không hiểu lắm, dù sao loại chuyện như vậy cứ giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp xử lý là được.

Ai bảo cô vừa nhìn thấy ma nữ đó chân liền không nhịn được nữa ra.

Trừ việc đó, chuyện làm Kim Thu lo nghĩ hơn là chuyện nhà bên cạnh. Từ khi bà lão ấy mất, mấy người con của bà vừa nhận được tin liền đến xử lý hậu sự, có người nói di thể của bà vẫn còn ở nhà

tang lễ, nhưng bốn người con của bà đã vì chuyện di sản mà tranh cãi.

Hài cốt vẫn còn chưa lạnh, chuyện này thật sự làm người ta không nở nhìn. Bọn họ một nhà mấy người chen chúc trong căn phòng nhỏ, vô cùng âm ỉ, nội dung chủ yếu là về căn phòng, đó là di sản của bà lão, lấy giá thuê phòng ở Hải Thành, đây đã là một con số lời không nhỏ.

Kim Thu thật sự không hiểu có gì đáng để giành giật, không có di chúc thì chẳng phải cứ việc chia đều thôi sao? Nhưng bọn họ ai cũng có lý do, ví như người con cả nói hấn là con trưởng phải được kế thừa nhiều một chút, con gái đã gả đi không phải người trong nhà nữa, người con thứ hai là con gái, đang sống ở Hải Thành, là người con duy nhất "mỗi tháng" đều đến thăm bà, cô ta nói năng rất chính nghĩa rằng lão đại còn chưa hết hiếu, đều chỉ có cô ta chăm sóc mẹ già, nên cô ta phải được phần nhiều nhất, người thứ ba là con trai, ngay lập tức không vui, người thứ tư cũng không tỏ ra yếu kém vào cuộc, nói chung loạn thành một đoàn.

Vệ Thiên Hành không ở công ty, Kim Thu cũng không cần tăng ca, tới đúng giờ tan tầm về nhà, Bạch Tuyên thích ăn đồ ngọt, cô đặc biệt mua vài bịch kẹo cùng mấy món tráng miệng mang về cho anh. Nhưng không ngờ vừa đặt đồ xuống tìm chìa khóa mở cửa, một bé trai còn chảy nước mũi đến lục túi đồ của cô, Kim Thu nhú mày: "Không được động vào đồ của dì."

Nhưng thằng nhóc đó hoàn toàn làm ngơ, lục thấy túi bánh bông lan cô vừa mua liền muốn lấy ra, Kim Thu cứng giọng: "Dì đã nói, không được động vào đồ của dì!"

Cô cầm túi đồ lên, thằng bé kia liền "oa" một tiếng khóc lớn. Tiếng khóc vừa bật lên, một người phụ nữ trong phòng bên cạnh liền bước

ra, người phụ nữ đó khoảng ba mươi tuổi, trang điểm rất đậm, người rất gầy, thoát nhìn vô cùng khủng bố, vừa lao ra liền không nói hai lời nhắm thẳng vào Kim Thu điên cuồng mắng: "Tại sao cô lại bắt nạt con tôi, nó còn nhỏ như vậy cô đã động tay động chân với nó, cô có còn nhân tính không hả, Đào Đào cho mẹ xem, đau ở đâu?"

Kim Thu khiếp sợ, cô hoàn toàn chưa động đến một đầu ngón tay của thằng bé này, bản lĩnh đổi trắng thay đen như vậy thật sự làm cho người ta phải ca thán.

Nghe mẹ vừa nói, thằng bé liền khóc to hơn, dẫn tới sự chú ý của mấy người khác trong phòng, trong đó có một người đàn ông thân hình cao to, vừa nghe tiếng khóc liền hung thần ác sát ép tới: "Cô đánh Đào Đào?"

Kim Thu giận quá hóa cười: "Tôi đánh nó, con mắt nào của anh thấy tôi đánh nó?"

"Nếu cô không đánh sao nó khóc lớn như vậy?" Mẹ Đào Đào cũng là một người nhanh mồm nhanh miệng.

Kim Thu biết cô đã đụng phải "gia đình ăn vạ" trong truyền thuyết: "Nó khóc là do nó tự muốn khóc, tôi làm sao biết vì sao nó khóc?"

"Chắc chắn cô đã làm Đào Đào của chúng tôi bị thương!" Mẹ thẳng nhóc ỷ vào người đông thế mạnh, rõ ràng không hề có thiện ý.

Dáng vẻ hung hăng thô bạo này làm Kim Thu nở nụ cười châm chọc: "Này, ỷ người đông thế mạnh thì muốn làm gì tôi hả, chị nói tôi đánh con chị, được, bây giờ tôi báo cảnh sát, chúng ta đến đồn công an nói chuyện, đến bệnh viện kiểm tra vết thương, nhìn rõ xem chị oan uổng tôi, hay là tôi đánh con chị!"

"Cô còn không chịu thừa nhận!" Mẹ Đào Đào là một người thất học, chỉ dựa vào vẻ danh đá để làm cho người khác nhượng bộ.

"Tôi đã làm chuyện gì thì nhất định sẽ không chối bỏ, nhưng chuyện tôi chưa làm, ai cũng đừng hòng vu oan cho tôi!" Kim Thu chớp chớp, trừng mắt nhìn mấy tên đàn ông trước mặt, "Tôi cảnh cáo các người, các người tốt nhất không nên lại gần tôi, nếu bụng tôi xảy ra chuyện, các người có chịu trách nhiệm nổi không?"

Ừm, trong bụng cô không có em bé, dì cả vẫn đang đến... Kim Thu bình tĩnh nghĩ, phô trương thanh thế vân vân, chẳng lẽ cô không biết hay sao, nhưng đối phó với "gia đình ăn vạ", phải dùng đến phương pháp đặc biệt, bởi vì bọn họ không nói lý lẽ.

Đó thật sự là thư sinh gặp phải binh lính, có lý hay không cô không biết, cũng may đối với những người như vậy không phải không có cách đối phó.

Kim Thu nhìn bọn họ: "Thi cốt của bà ấy vẫn chưa lạnh, các người đã ở chỗ này cãi lộn, không sợ buổi tối bà ấy hiện về gặp mấy đứa con chẳng ra gì như các người hay sao?"

Từ sau khi gặp Bạch Tuyên, đối với mấy chuyện tâm linh kỳ lạ cô từ không tin đến kính sợ, lại nói bà lão kia cũng thật đáng thương, nếu có thể, nửa đêm hiện ra dạy dỗ lại bọn họ cũng nên.

Kim Thu nhún vai, xoay người vào phòng, Bạch Tuyên không ở nhà, có lẽ đã xuống lầu cho thú hoang ăn, Hoa Hoa nằm trên tấm đệm ngoài ban công, nghe thấy tiếng động liền quay đầu sang, Kim Thu cảm thấy ánh mắt của nó như ánh mắt của một người già cơ trí.

Cô khe khẽ thở dài, Bạch Tuyên xuyên tường đi vào, còn rất khó hiểu: "Trước cửa nhà chúng ta sao có nhiều người vậy?"

Cô kể chuyện lúc nãy cho anh nghe, vẻ mặt Bạch Tuyên liền khẩn trương không khác gì vẻ mặt mẹ Đào Đào lúc nãy: "Vậy em không sao chứ?"

"Không sao." Kim Thu cười híp mắt xoa xoa mặt anh, "Những người đó trông hơi hung hăng một chút, nhưng nếu muốn bọn họ thực sự ra tay với em, bọn họ chưa chắc đã có cái gan đó, cùng lắm chỉ ra vẻ thôi."

Kim Thu tỏ ý sau khi cô đã trải qua vụ sát nhân, vụ lừa bán, chuyện ma nhập, cô đã rất bình tĩnh đối mặt với những người bình thường này.

Bạch Tuyên lắc đầu như trống bỏi: "Không được không được, vợ à sau này lúc anh không ở nhà, em không được làm những chuyện nguy hiểm." Anh vô cùng sợ hãi, "Không được không được, vợ em nhất định phải cam đoan với anh."

Lòng Kim Thu mềm xuống: "Được được được, em sai rồi." Cô cũng vội vàng tự kiểm điểm chính mình, tuy biết đối phương ít có khả năng sẽ ra tay đánh mình, nhưng cô không nên mạo hiểm như vậy, lúc trước cô rất cẩn thận, không thích gây chuyện, nhưng từ khi có Bạch Tuyên... Ai, được rồi, bởi vì có anh bên cạnh, lá gan của cô cũng ngày càng lớn.

"Đến đây, ăn đi này." Cô lấy bánh tiramisu cho anh, Bạch Tuyên lập tức vui vẻ ra mặt, ngồi bên cạnh bàn trà ăn từng miếng, vẻ mặt hạnh phúc.

Kim Thu cầm khăn tay, nín cười thay anh lau kem bên khóe miệng: "Cứ như trẻ con ý." Bạch Tuyên liếm liếm đầu ngón tay cô, một cảm giác ngứa ngáy bỗng đánh mạnh vào lòng cô, sau đó Kim Thu cảm

thấy dường như đầu lưỡi anh đã liếm vào trái tim cô.

Cô muốn thu tay về, lại cảm thấy có lỗi với anh. Phải biết rằng sau khi trải qua hôm đó, cho đến bây giờ Bạch Tuyên vẫn chưa được "ăn thịt", không biết có phải do chuyện ngày đó đã dọa anh hay không, mấy ngày nay anh cũng không hề tỏ ra bất kỳ ý muốn gì.

Nhưng nhìn tới bây giờ xem ra đã là cực hạn, anh hôn cô, tay kéo quần áo cô, Kim Thu cảm thấy không nổi, vì vậy sau một lúc để anh muốn làm gì thì làm, cô cuối cùng mới chọc chọc mặt anh: "Dì cả của em vẫn chưa đi đâu."

Hai tai Bạch Tuyên trong nháy mắt sụp xuống, ỉu xìu đứng lên sửa sang lại quần áo, Kim Thu ôm anh vào lòng: "Còn hai ngày nữa thôi, qua hai ngày là được rồi."

Anh cọ cọ trước ngực cô: "Không sao, anh nhìn được." Tuy quan hệ của hai người ngày càng thân mật, nhưng Bạch Tuyên lại có tự chủ trong chuyện này hơn so với lúc trước. Lúc đầu anh vẫn luôn không khống chế được bản thân, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này, nhìn không được muốn thoải mái hơn một chút, chưa bao giờ biết khắc chế cùng che giấu, bằng không lúc đó Kim Thu đã không cảm thấy biến thái.

Nhưng bây giờ anh đã thực sự trưởng thành rồi, tuy vẫn thích thân mật với cô, nhưng anh ngày càng có thể khống chế chính mình, như thời khắc này vậy, anh yên lặng bình ổn lại cảm xúc, sau đó đứng lên nấu cơm tối.

Kim Thu rất ngoài ý muốn, cô còn cho rằng anh sẽ quẩn quít lấy mình dùng tay làm một lần.

Bạch Tuyên thuần thực xào rau, cơm trong nồi đã sớm nấu xong, vì

chỉ có một mình cô ăn, thức ăn và cơm cũng không tính là nhiều, nhưng Kim Thu vẫn ăn một đĩa, sau đó đút cho Bạch Tuyên một đĩa, anh rất vui vẻ, ăn vô cùng ngon miệng, không hiểu sao lòng cô đặc biệt vui vẻ: "Bộ dạng này ngốc nghếch quá."

Ngay lúc nói, liền thấy anh ngoạm một ngụm, ăn miếng thịt cô đang gấp trên đĩa.

Kim Thu gấp một miếng đậu hũ bỏ vào miệng, cô là người có bệnh sạch sẽ nhẹ, nhưng bây giờ đã có thể ăn thứ anh đã cắn qua mà mặt không đổi sắc, không hề cảm thấy bẩn dù chỉ một chút.

"Mợ ơi, muốn uống anh. (Vợ ơi, muốn uống canh)" Bạch Tuyên vừa ngốn cơm vừa nói, bị Kim Thu không nặng không nhẹ trừng mắt: "Không được ngậm cơm nói, nuốt xuống đã."

Bạch Tuyên liền im thin thít, nuốt xuống cơm trong miệng mới dám nói: "Canh."

Kim Thu múc một thìa canh trứng đút cho anh: "Gấp cái gì, không ai giành với anh cả, ăn từ từ thôi."

"Thích quá, có thể được ăn chung với vợ." Tuy rằng thỉnh thoảng Bạch Tuyên sẽ cảm thấy khát, nhưng rất ít khi cảm thấy đói, dường như không có thay đổi gì so với lúc trước, nhưng anh rất thích ăn cùng Kim Thu, như vậy nhìn qua bọn họ rất giống một đôi tình nhân bình thường.

Đêm nay không khác gì mọi ngày, nửa đêm Kim Thu muốn dậy đi vệ sinh, vừa ngồi dậy, Bạch Tuyên liền dụi mắt tỉnh theo, cũng muốn xuống giường đi vệ sinh với cô.

Đây là thói quen được hình thành từ chuyện Triệu Gia hôm đó, tuy

hung thủ đã bị bắt từ lâu, nhưng anh vẫn kiên trì làm vậy, lý do còn rất đầy đủ: "Cho dù không có người xấu, nhưng nhớ có con gián đến dọa vợ anh thì làm sao?"

Vì vậy dù anh ngáp liên tục vẫn muốn đứng lên đi cùng cô, Kim Thu hơi bất đắc dĩ cùng buồn cười với việc này, đương nhiên, cũng tràn đầy cảm động.

Nhưng đến hôm nay liền biến thành tràn đầy may mắn.

Cô vừa đi toilet xong, chợt nghe thấy tiếng Hoa Hoa đang ngủ ở phòng khách bỗng nhiên nhảy dựng lên, lấy động tác cực kỳ cảnh giác nằm sấp trên mặt đất, móng vuốt bật ra, dáng vẻ như lâm đại địch.

Kim Thu cho rằng có chuột, bị dọa giật mình: "Không có chuột đâu mà nhỉ?"

Bạch Tuyên hơi nhú mày, ôm cô vào lòng bảo vệ, môi mím chặt, lòng Kim Thu biết không tốt, ôm eo anh dựa vào, cảm thấy hơi hoảng loạn, Bạch Tuyên nhận ra, thu cánh tay ôm cô chặt hơn.

Một cơn gió lạnh thổi tới, đèn phòng tắt chớp chớp, sau đó phụt một tiếng tắt ngúm, cả căn phòng tối om, đôi mắt màu lục của Hoa Hoa vô cùng dọa người.

Kim Thu có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình rõ ràng, cô căng thẳng nhìn xung quanh, hôm nay ánh trăng rất sáng, chiếu khắp ban công, ban công của cô bình thường phơi quần áo, đặt mấy chậu hoa, mấy ngày nay vì nuôi Hoa Hoa nên đặt thêm vài nệm lót và bát thức ăn cho mèo.

Vừa nhìn vẫn thấy rất tốt, nhưng tiếp theo cô liền phát hiện một

người phụ nữ đứng trên ban công, Kim Thu bị dọa không nhẹ, Bạch Tuyên liền ôm chặt lấy cô, cau mày: "Lại là cô, tôi đã nói không cho phép cô đến tìm vợ tôi rồi mà!"

Con ma nữ kia u ám đứng sau rèm cửa, sắc mặt trắng xanh: "Ồ, các người hủy cơ thể của tôi, còn không cho tôi đến báo thù sao?"

Hủy thân thể? Kim Thu cố gắng nhớ lại chuyện hôm qua thím Hồng đã nói, sẽ không phải ngày dương khí thịnh nhất là hôm nay chứ!

Vì mấy ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện, đầu cô loạn vô cùng, hoàn toàn không nhớ rõ cụ thể bất kỳ chuyện gì.

Nói vậy, nhân vật phản diện sẽ chết, hay bởi vì sợ anh nói nhiều điều vô ích, ma nữ kia thức thời chọn lựa trực tiếp ra tay không nói lời nào, tục ngữ nói lúc đầu càng mạnh mẽ, lúc sau sẽ yếu đuối, cô ta hóa thành một luồng gió lạnh phóng tới, Bạch Tuyên thật ra cũng không biết ma và ma đánh nhau thế nào, anh chỉ vô thức chắn trước mặt cô.

Sau đó... sau đó Kim Thu liền nghe thấy một tiếng kêu rên bén nhọn, ma nữ kia hóa thành hàng nghìn tia sáng, bao phủ Bạch Tuyên, những tia sáng đó không hề nhập vào cơ thể anh, mà biến mất không dấu vết.

Kim Thu mông lung, nhìn xung quanh không hề thấy bóng dáng của ma nữ kia, ngược lại nhìn thấy Bạch Tuyên ngây ngốc đứng ở đó, cô sốt ruột: "Anh không sao chứ?" Cô nóng lòng muốn sờ soạng anh kiểm tra từ đầu đến chân.

Bạch Tuyên phục hồi lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn cô: "Không sao đâu, chỉ là hình như... anh thấy được quá khứ của cô ta."

Quá khứ của ma nữ? Kim Thu ù ù cạc cạc: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cô ta đi đâu rồi?"

"À, hình như biến mất rồi." Bạch Tuyên cũng rất mơ hồ, "Vừa nãy cô ta chạm vào anh liền tan thành từng mảnh, sau đó anh thấy được một vài hình ảnh."

Anh kéo Kim Thu về phòng, đặt cô nằm trong ổ chăn ấm áp, sau đó anh ôm cô chậm rãi nói: "Cô ta trước đây hình như làm một người phụ nữ đàng hoàng, hiền lương thực đức, nhưng sau đó chồng cô ta vụng trộm bên ngoài, ngay cả tiểu tam cũng hại chết cô ta, tàn nhẫn phân thân cô ta ra, linh hồn cô ta không thể ngủ yên, muốn báo thù, vừa hay được một người am hiểu làm búp bê phát hiện, sau đó hấn phong ấn linh hồn cô ta vào hình nhân, người làm búp bê kia nói cho cô ta, nếu muốn báo thù, chỉ còn cách mượn thân thể của người sống, cho nên cô ta theo Lam Như Vân về đến trong nước."

Kim Thu nghe xong hồi lâu, hỏi: "Vậy người làm búp bê kia có quan hệ gì với cô ta? Mối tình đầu, thanh mai trúc mã hay thế nào?"

Bạch Tuyên mở to hai mắt nhìn, biểu cảm này của anh vô cùng đáng yêu, làm Kim Thu nhin không được vuốt ve mặt anh: "Vợ à, sao em biết?"

"... Mấy chuyện ma cầu huyết thông thường đều như vậy." Kim Thu bùi ngùi nói, câu nói nghệ thuật là lảng kính cuộc sống quả không sai, "Vậy cô ta đã chết rồi sao?"

"Đã chết rồi." Bạch Tuyên khẳng định trả lời, anh có thể cảm thấy năng lượng của cô ta truyền lên người mình, mà khí tức vốn thuộc về ma nữ đó đã tiêu tan, tuy không biết vì sao, nhưng anh rất chắc chắn.

Kim Thu không hỏi nhiều nữa, chỉ cảm thấy may mắn: "Chết là tốt rồi, rốt cuộc mọi chuyện cũng kết thúc."

Tuy nói hoàn cảnh của con ma nữ này rất thảm thương, tội nghiệp như vậy, Kim Thu hẳn phải khóc thút thít, chỉ là cô ta làm Lam Như Vân tự sát không thành, sau đó còn nhiều lần đến tìm cô gây phiền phức, tuy có thể thông qua vài câu nói của Bạch Tuyên biết được hoàn cảnh bi thảm của cô ta, Kim Thu vẫn không có quá nhiều đồng tình.

Dùng một câu rất lưu hành bây giờ mà nói, đó chính là không làm thì sẽ không chết.

Nhân sinh trên đời, phải chịu trách nhiệm cho chính mình.

Chương 46: Thân thể

Ma nữ đã tan thành mây khói, gia đình nhà bên cạnh rốt cuộc cũng thương lượng xong chuyện di sản, có người dương dương tự đắc, có người tràn đầy oán hận, nhưng mặc kệ như thế nào, di thể bà lão đã được hỏa táng, căn phòng ở đây của bà được thu dọn sửa chữa, sắp được ghi vào sổ bán ra, e rằng lâu hai này sẽ nghênh đón thêm một hàng xóm mới.

Kim Thu đã cảm thấy tinh thần khá hơn, nhưng buổi tối về nhà Bạch Tuyên lại nói cho cô một lời đồn mới -- mọi người đều nghĩ khu nhà này, nhất là lâu hai vô cùng quỷ dị.

Nghĩ lại mà xem, đầu tiên là Triệu Gia chết thảm, sau đó là bà lão chết không một tiếng động trong nhà, tuy rằng mọi chuyện đều có nguyên nhân, nhưng "loa phát thanh nhân dân" của mọi người thật sự quá lợi hại, không biết từ khi nào đã truyền ra lời đồn kinh khủng thế này.

Ví như nói bình thường có thể nghe tiếng bước chân ở hành lang, lại ví như thỉnh thoảng nghe được tiếng khóc yếu ớt, nói tóm lại là vô cùng u ám tối tăm, mấy nhà trên tầng khi bước xuống lầu đều phải nhanh hơn bước chân.

Lúc Kim Thu nghe mấy lời này cả người cũng hơi lạnh: "Em còn sống đó!"

"Vợ à, đó là những lời đồn vô căn cứ, tuy trước đây Triệu Gia vẫn hay lên sân thượng khóc, nhưng cô ấy đã sớm đi rồi mà." Bạch Tuyên đảo thức ăn, an ủi cô, "Bây giờ tầng này của chúng ta rất sạch

sẽ, một con ma cũng không có."

Kim Thu ra ban công tưới cây, đó là một chậu hoa nhài, chính là chậu cây lúc trước Triệu Gia chăm sóc, cô tiếp tục nuôi nó thay cô ấy: "Còn chỗ khác thì sao?"

"Khu nhà ở tí bên kia đúng là có một con." Bạch Tuyên thuận miệng nói, "Hình như là một đứa bé đã chết, vẫn muốn đi tìm mẹ."

Kim Thu rùng mình một cái: "Đừng nói nữa, ghê quá." Cho dù bạn trai cô cũng đã đủ bí ẩn khó lường, nhưng Kim Thu vẫn duy trì thái độ kính trọng mà không gần gũi với loại chuyện ma quỷ này.

Đối với ma quỷ, có thể không tin, nhưng không thể bất kính. Đây là phương châm làm việc của cô.

Bạch Tuyên quan tâm cô nên chuyển trọng tâm câu chuyện: "Lam Như Vân thế nào rồi, đi làm chưa, chắc sẽ không làm khó em chứ?"

Nhắc đến Lam Như Vân, Kim Thu thở dài: "Chị ấy xin nghỉ phép, nói muốn đi du lịch nước ngoài, không nhận điện thoại của em, chỉ gửi một tin nhắn lại thôi."

Cũng không biết lúc chị ấy tỉnh lại sẽ nghĩ gì, dù sao mấy ngày nay Lam Như Vân không đi làm, cách xử lý tạm thời như vậy cũng rất hiệu quả, mấy ngày trước lời đồn trong công ty vẫn nổi lên bốn phía, nhưng mấy hôm nay gió đã đổi hướng, bởi vợ của một quản lý trong công ty đến làm âm ỉ, nói hấn ta bao dưỡng tình nhân còn có con riêng, cãi đến mức làm vị quản lý kia mất hết mặt mũi, bèn đưa tay đánh vợ, vô cùng náo nhiệt.

Mọi người rất dễ dàng quên đi, qua vài ngày nữa phỏng chừng sẽ không có người để ý đến chuyện của Lam Như Vân nữa, "mười tám

năm không gặp, lại trở thành một vị hảo hán"!

Đối với Kim Thu mà nói, chuyện này tuyên cáo buông xuống làm cô cảm thấy tảng đá lớn trong lòng cũng được nhắc lên, cả người đều nhẹ nhàng hơn rất nhiều, mãi cho đến buổi tối tâm trạng cô vẫn rất thoải mái.

Bạch Tuyên đã nhìn ra, đến đúng mười giờ tối liền kì kèo dựa sát cô, ôm ngón tay cô: "Vợ à."

"Hả?" Kim Thu vừa cúi đầu liền thấy anh đang ngồi xổm bên cạnh, đôi mắt ướt sũng, đôi môi đầy đặn mềm mại, dáng vẻ đáng yêu muốn nói mà không dám đó của anh làm móng vuốt cô ngứa ngáy, lập tức đưa tay vuốt ve mặt anh, dù sao, dì cả đã đi rồi... Kim Thu rất hiểu ánh mắt ngưng ngừng này của anh, nhưng cố ý giả vờ không rõ: "Sao vậy, đói bụng à, trong tủ lạnh còn gì ăn không?"

Bạch Tuyên lắc đầu, bỗng nhiên thẹn thùng: "Không phải đâu."

"Ồ." Kim Thu vuốt mái tóc mềm mại của anh, lên tiếng đuổi, "Vậy anh tự chơi một mình đi."

Bạch Tuyên mếu máo, vô cùng ủy khuất: "Vợ à, không còn sớm nữa, chúng ta đi ngủ thôi."

"Nhưng em không buồn ngủ chút nào." Kim Thu làm như không có việc gì xem tiểu thuyết, nhưng thực ra một chữ cũng đọc không vô.

Bạch Tuyên vẫn đang tiếp tục tìm cớ: "Không buồn ngủ cũng có thể nằm lên giường nghỉ ngơi mà."

"Nhưng em còn chưa đọc xong tiểu thuyết." Kim Thu tằm tằm dụ anh, "Anh đi ngủ trước đi, em xem xong sẽ ngủ."

Bạch Tuyên tức giận nhìn cô, dứt khoát khom người xuống bế cô lên từ trên ghế: "Anh muốn ngủ cùng với em!" Anh đứng đần nói xong câu đó, cũng không quan tâm đến vẻ mặt của Kim Thu, ôm cô thẳng vào phòng ngủ.

Kim Thu dờ khóc dờ cười: "Anh muốn làm gì, dùng sức mạnh hả?"

Bạch Tuyên chột dạ: "Không, anh chỉ muốn em nghỉ ngơi sớm một chút thôi." Anh lén nhìn sắc mặt Kim Thu, thấy cô tuy rằng xụ mặt, nhưng đáy mắt cũng toàn ý cười, lá gan anh liền lớn hơn, đem mặt chôn vào hõm cổ cô: "Vợ à, vợ à~"

Kim Thu ôm đầu anh, chỉ cảm thấy anh cứ như chú cún chui xuống trước ngực cô: "Tiểu lưu manh từ đâu tới, hả?"

Sau lần đầu tiên đó Bạch Tuyên vẫn nhen đến bây giờ, xem ra đã là cực hạn, anh bất chấp, cọ cô làm nũng: "Chúng ta làm chuyện xấu hổ xấu hổ có được không?"

"... Đã xấu hổ xấu hổ mà anh còn làm hả?" Kim Thu thuận thế nằm thẳng xuống, Bạch Tuyên cùng cô mặt đối mặt, chóp mũi chạm chóp mũi: "Được không, đi mà."

Kim Thu cũng không kìm được lòng nữa, gờ khóe miệng, trong lòng nói, dù sao cô cũng có chút chờ mong với lần thứ hai này, có tốt hơn lần đầu không, dù sao lần đó cũng thật sự quá "hỗ".

Bạch Tuyên nhẹ nhàng hôn lên mặt cô, anh dường như gấp rút rồi lại khắc chế, không đi thẳng vào chủ đề, mà tiến hành màn dạo đầu thông thả an ủi, có lẽ bóng ma tâm lý lần trước của anh khá lớn, lúc này anh vẫn rất hồi hộp, nhưng đó cũng chỉ là lúc bắt đầu, vừa tiến vào, anh liền ném tất cả lo lắng lên chín tầng mây.

Loại cảm giác này thật giống như.... hôn phách đều muốn bay lên cả.

Kim Thu khép hờ mắt, toàn tâm toàn ý hưởng thụ, sự thực chứng minh tuy lần đầu tiên khá "ba chấm", nhưng biểu hiện lúc này của Bạch Tuyên thực sự không tệ, sau một lần, cô lười biếng hoàn toàn không muốn nhúc nhích, tư vị đó đáng giá để tinh tế hưởng thụ lại lần nữa.

Bạch Tuyên thấp thỏm nhìn cô, lúng túng gọi cô một tiếng, Kim Thu mở mắt ra, cười xán lạn: "Thật giỏi."

Cô không hề keo kiệt tán thưởng làm anh vui vẻ ra mặt, Bạch Tuyên ghé vào bên cạnh ôm lấy cô: "Anh cũng cảm thấy rất khỏe, giống như nước tiểu đã nghẹn vài ngày rồi cũng được xả ra vậy."

Kim Thu không nói gì, đưa tay đánh nhẹ anh một cái: "Ví dụ gì thế hả!"

"Cảm giác rất sáng khoái rất nhẹ nhàng." Anh thấy cảm giác nôn nóng cứ quanh quẩn trong đầu mấy ngày nay đã biến mất, trở thành cảm giác thỏa mãn không gì sánh được, Kim Thu chỉ thấy vẻ mặt anh khoan khoái, dung mạo trong veo.

Cô nhéo nhéo mặt anh: "Tên ngốc."

"Không sao, ngốc thì ngốc." Bạch Tuyên cọ cô, "Vợ thích anh ngốc là được rồi."

Kim Thu buồn cười: "Anh đó." Cô nhìn đồng hồ, đã không còn sớm nữa, "Khuya rồi, ngủ thôi."

"Không muốn không muốn, thêm một lần nữa." Bạch Tuyên đã sớm

khôi phục sức lực, rục rịch chuẩn bị tiến thêm một lần, sự chấp thuận của Kim Thu càng làm anh cố ý biểu hiện bản thân lần nữa, anh nói làm liền làm, không để bất kỳ cơ hội lật lọng nào cho Kim Thu.

Đối với việc này, Hoa Hoa "meow" một tiếng, bình tĩnh nhìn ánh trăng trên bầu trời: nhân loại ngu ngốc a, ha ha...

Bắc Kinh, bệnh viện tư nhân.

Hoàng Tử An bận trăm công nghìn việc mới lấy ra được một thời gian rảnh, chính là để chờ kết quả kiểm tra hôm nay, nhưng câu trả lời đang nghe bây giờ rõ ràng làm ông không hài lòng.

"Ông có ý gì, sức khỏe A Tuyên không có vấn đề?"

Bác sĩ bị ông nhìn gần mồ hôi lạnh ròng ròng sau ót: "Sức khỏe Bạch thiếu gia thực sự không có vấn đề gì cả, mặc dù có chút thương tích nhỏ sau tai nạn xe cộ, nhưng không có vết thương nào nghiêm trọng, khả năng duy nhất là đầu va chạm mạnh nên vẫn chưa tỉnh lại."

Những lời này được dịch ra là, thật ngại quá, đầu anh ta ngã hỏng rồi, có lẽ sẽ phải trở thành người sống thực vật.

"Đã nửa năm, ông cho tôi câu trả lời như vậy sao?" Hoàng Tử An cười lạnh nói, "Các người cũng giỏi thật!"

Dứt lời, ông không quản đến mấy câu thao thao bất tuyệt đầy thuật ngữ chuyên môn của tên bác sĩ kia nữa, dứt khoát xoay người vào phòng bệnh đặc biệt, cách bài trí vô cùng khác với những phòng bệnh bình thường, gian phòng này bày hoa tươi, không có mùi thuốc, nếu không có những dụng cụ điều trị xung quanh, người ta còn có

thể cho rằng đây là một gian phòng trọ vô cùng tinh tế.

Nhưng có phải hay không?

Hoàng Tử An nhìn người tựa như đang nằm ngủ trên giường bệnh, cúi đầu thờ dài: "A Tuyên, cậu xin lỗi con."

Mẹ ruột Bạch Tuyên là em gái duy nhất của ông, đến Bạch gia không được bao lâu liền vì khó sinh mà qua đời, chỉ để lại đứa con duy nhất này, nhưng nào ngờ...

Ông đi đến, thấy dáng vẻ ngủ say điềm tĩnh an bình của anh, dường như đang chìm đắm trong một giấc mộng đẹp, Hoàng Tử An không đành lòng: "A Tuyên, con chậm chạp không muốn tỉnh lại, có phải bởi vì hiện thực quá tàn khốc, mà cảnh trong mơ quá đẹp đúng không."

Bạch Tuyên đương nhiên không thể trả lời ông. Hoàng Tử An lại nặng nề thờ dài một tiếng, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Ông đứng ở góc hành lang vắng vẻ gọi một cuộc điện thoại: "Ba, là con, con đến thăm A Tuyên rồi... Không có bất kỳ dấu hiệu chuyển biến tốt nào cả....Cái gì, cao tăng, ba, sao ba tin loại chuyện này, được rồi, con biết chắc chắn đây là ý của mẹ..." Có lẽ không còn cách nào khác với mẹ, Hoàng Tử An bất đắc dĩ cười cười: "Vậy ba cứ thuận theo mẹ thôi, mẹ vui vẻ là được rồi."

Mẹ Bạch Tuyên - Hoàng Hồng là đứa con gái duy nhất, rất được cha mẹ yêu thương chiều chuộng, tuy đã mất hơn hai mươi năm, cha mẹ bà mỗi khi nhớ lại đều rơi nước mắt, đứa con trai duy nhất của bà lại trở nên như vậy, thế nên càng thêm đau xót. Có lẽ vì vậy, Hoàng Tử An tuy rằng không ủng hộ cách làm này của mẹ mình, nhưng cũng không phản đối.

Mời cao tăng đến xem thì cứ xem thôi, ông nghĩ, cầu an tâm cũng tốt.

Nhưng lúc thật sự nhìn thấy vị cao tăng kia, Hoàng Tử An không thể nhịn được nữa, mở miệng hỏi mẹ: "Mẹ, mẹ xác định đây là cái gì... cao tăng sao?"

"Cao tăng cái gì, đây là đại sư, nhưng đại sư không phải hòa thượng." Mẹ Hoàng liếc con trai mình, vô cùng thành kính nhìn vị đại sư kia, "Đại sư, ngài xem giúp tôi, cháu trai tôi rất cuộc xảy ra chuyện gì?"

Hoàng Tử An hoàn toàn không còn gì để nói, vị đại sư này chắc đã ngoài năm mươi, ăn mặc lệch thếch, râu ria đầy mặt, đầu tóc rất dơ bẩn, chột nhìn liền thấy giống bang chủ cái bang, người như vậy thật sự có ích sao?

"Hẩn ly hồn rồi." Vị đại sư kia bắt chéo chân, cầm tăm xỉa răng, tùy ý nhìn lướt qua sau đó nhẹ nhàng nói một câu.

Mẹ Hoàng hỏi: "Nghĩa là sao?"

"Nghĩa rằng tuy cơ thể hắn vẫn sống, nhưng linh hồn đã không biết phiêu dạt đến nơi đâu, người đương nhiên sẽ chưa tỉnh lại được thôi." Đại sư so răng, "Gọi hồn về, người sẽ tỉnh lại."

Mẹ Hoàng thẳng thắn đưa ra một phong bao đỏ thẫm, đại sư cười khà khà: "Giá niêm yết của tôi già trẻ không phân biệt, bây giờ lấy một nửa, sau khi thành công lấy nốt nửa còn lại, nhưng tôi nói thật cho bà, tôi chưa trông thấy linh hồn của cháu trai bà, có lẽ không phải vì không thể trở về nên không về, mà phần nhiều là không muốn trở về."

"Không muốn trở về?" Hoàng Tử An nhíu mày, uy nghiêm nói, "Đây là ý gì?"

Đại sư hoàn toàn không sợ khí thế chèn ép của ông: "Không có ý gì cả, tôi cũng gặp qua không ít ma quỷ rồi, ai cũng nghĩ chết còn thoải mái hơn so với sống, không chừng hẳn cảm thấy cuộc sống này không thú vị, chẳng bằng đã chết đi."

Lòng Hoàng Tử An khẽ động, nói thật ra, ông thật sự tin rằng Bạch Tuyên không còn luyến tiếc gì cuộc sống này nữa, nên không chịu tỉnh lại.

Tỉnh lại thì có gì tốt? Có người cha hoàn toàn không thêm quan tâm đến mình, người em trai nhìn chòng chọc như hổ đói, ông nội suốt ngày thờ dài thờ ngắn... không bằng, khoan đã, sao ông có thể nghĩ như vậy.

Hoàng Tử An chuyển suy nghĩ: "Vậy ông chuẩn bị gọi hồn đi."

"Giờ Ngọ canh ba tối nay là thời gian tốt, vậy ngay hôm nay đi." Đại sư đứng lên, "Chỗ này của các người buổi tối có bảo ngư không?"

"Có có có." Mẹ Hoàng vội vã dặn dò giúp việc vào bếp chuẩn bị.

Vị đại sư ngậm tăm, bấm tay tính toán, lẩm bẩm nói thầm: "Cho dù hôm nay, khả năng gọi trở về được cũng không lớn, haiz, chuyện của nhà giàu có thật phiền phức."

Chương 47: Chuyện cũ

Về chuyện lúc trước Bạch Tuyên đã không còn ấn tượng gì nhiều, cũng không cố chấp đi tìm hiểu, anh thậm chí hoàn toàn không nhớ rõ mình còn có một người cậu. Mỗi ngày buổi sáng anh chỉ quanh quẩn việc giặt quần áo, nấu cơm, dọn vệ sinh, cho Hoa Hoa ăn, đến buổi tối tiếp tục cuộc sống "ăn thịt" tươi đẹp của mình, cảm thấy nhân sinh không còn gì hạnh phúc hơn!

Về phần tai nạn xe cộ.... Đó là cái quý gì? Có ăn được không!

Anh sung sướng ngâm nga, hát khế vài giai điệu dân gian, nấu một nồi canh gà, Hoa Hoa hí mắt lim dim ngoài ban công, không biết vợ chồng già nhà nào đang nghe hí khúc, làn điệu vô cùng du dương.

Ánh nắng đẹp để thanh thản như thế.

Bạch Tuyên vui vẻ ôm chần vừa giặt ra ban công phơi, Hoa Hoa "meo" một tiếng, lười nhác di chuyển: "Hoa Hoa, hôm nay khí trời thật tốt, buổi tối chúng ta sẽ ăn canh gà, mà thích ăn canh gà không, nếu không thích hôm nào chúng ta lại ăn cá là được, mà thích ăn hấp hay kho?"

Hoa Hoa lắc lắc đuôi.

Anh lẩm bẩm: "Ai, nhưng vợ lại thấy ăn cá nhiều xương rất phiền phức, tao muốn học làm cá không có xương."

Hoa Hoa đổi một tư thế tiếp tục phơi nắng.

Bạch Tuyên phơi xong chăn liền trở về phòng, nhận ra mọi việc đều đã hoàn thành, Kim Thu vẫn chưa tan tầm, tạm thời chưa cần nấu cơm, anh loanh quanh trong nhà một lúc, cuối cùng xoay người nằm lên giường, vùi mặt vào gối cô, dường như nó vẫn còn lưu lại mùi hương của cô, anh ngửi tới ngửi lui như một chú cún, nhưng như thế vẫn chưa hết nghiện, anh lấy váy ngủ tơ tằm của Kim Thu ra áp lên mặt, ngay lập tức ngửi được một trận hương thơm.

Bạch Tuyên vô cùng say mê, cảm thấy dường như cô đang tại bên cạnh, có câu ôn nhu hương là phần mộ anh hùng, đến anh hùng cũng trốn không thoát, huống chi là anh.

Cho nên với anh mà nói, hôm nay chỉ là một ngày rất bình thường, buổi tối Kim Thu tan tầm, hai người thân mật đút nhau ăn xong bữa cơm tối, đến thời điểm như mọi ngày anh liền bế cô lăn trên giường làm việc muốn làm, chưa đến mười hai giờ, anh cũng đã thỏa mãn ôm cô bước vào giấc ngủ.

Không ngờ, anh mơ một giấc mơ vô cùng thú vị.

Phải biết rằng, Bạch Tuyên lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ với ký ức của mình, đôi khi nhớ rất rõ ràng, đôi khi lại không, lúc trước anh thỉnh thoảng sẽ suy nghĩ một chút đến chuyện quá khứ, anh là ai, anh từ đâu đến, vì sao lại trở thành cái dạng này.

Nhưng từ khi quan hệ của Kim Thu và anh tốt hơn, tất cả trong mắt anh chỉ toàn hình ảnh vợ thân yêu, ngày mai vợ muốn mặc gì, vợ muốn ăn gì, vợ có nhu cầu gì, vân vân..., đã từ lâu anh không muốn nhớ lại mình rốt cuộc là ai.

Đối với anh, chuyện đó đã không quan trọng, vì vậy Bạch Tuyên chưa từng nghĩ đến, mình sẽ nhớ lại chuyện cũ của bản thân bằng cách đó.

Anh thấy một bé trai nhỏ tuổi, đường nét như điêu khắc, da như ngọc mài, khuôn mặt trắng nõn tròn tròn như bột mì, miêu tả thế nào nhỉ, có lẽ bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy, đều sẽ kìm lòng không đậu muốn kéo nó lại véo véo vuốt ve, vô cùng đáng yêu.

Nhưng những người xung quanh nó lại đau lòng thờ dài: "Sao lại là đứa bé như vậy chứ?"

"Ba." Một người đàn ông trung niên nhàn nhạt liếc nó một cái, "Con đưa A Giác về rồi, nó là một đứa bé bình thường, còn rất thông minh."

Người đàn ông được gọi là "ba" tóc đã hoa râm, chống gậy, nghe vậy liền giận dữ: "Thằng con riêng kia tính là thứ gì, mày còn dám mang nó về sao?"

"Ba, ba nghe con nói đã, con biết ba chỉ chấp nhận A Tuyên, nhưng nó lại như vậy..." Người đàn ông vẻ mặt phức tạp liếc nhìn bé trai không vui không buồn, không có bất cứ gợn sóng nào ngồi bên kia, "Con sẽ không để mẹ A Giác xuất hiện, nhưng A Giác dù sao cũng là cháu trai ruột của ba!"

"Cháu trai, tao không có đứa cháu trai như vậy!"

Lại qua vài năm, bé trai đã trưởng thành, trở thành một thiếu niên vô cùng tuấn tú, nhưng nó luôn ngơ ngác, đôi mắt vô thần, đôi khi sẽ ngồi trong góc một ngày một đêm.

Dần dần, càng ngày càng có nhiều người không để nó vào mắt, mọi người dường như vô cùng ăn ý xem nhẹ nó, có khi mấy câu bàn tán phù phiếm lúc rảnh rỗi của người hầu cũng sẽ vào đầu nó:

"Một bé trai tốt đẹp như thế, đáng tiếc..."

"Nghe nói... nhị thiếu gia được dắt về nhà... là một đứa bé vô cùng vô cùng thông minh đó nha..."

"Bớt nói vài câu lại đi."

"Sợ cái gì, dù sao nó cũng không hiểu."

Bạch Tuyên cảm thấy mũi hơi cay, anh biết mình hiểu được, chỉ không biết vì sao, lúc bé cơ thể luôn không nghe mình sai khiến, anh cảm thấy dường như chỉ có một nửa linh hồn còn trong cơ thể điều khiển nó, nửa khác vẫn phiêu đảng ở bên ngoài, giống như đang tìm kiếm thứ mà mình đã quên mất.

Mãi cho đến một ngày, một chiếc xe không hề do dự lao thẳng vào xe anh đang ngồi, anh thấy vẻ mặt lạnh lùng của tên tài xế kia, ngay sau đó liền cảm thấy người nhẹ bẫng, linh hồn thông thả thoát khỏi cơ thể, mặt tài xế toàn máu, anh nằm nghiêng ở ghế sau, lẳng lặng nhắm lại hai mắt.

"A Tuyên." Anh nghe tiếng Kim Thu khẩn thiết gọi tên mình, mơ mơ màng màng mở mắt ra, chỉ thấy tia sáng mờ mờ của chiếc đèn đầu giường, tóc cô xõa tung, vẻ mặt nguy cấp: "Anh không sao chứ?"

Anh mờ mịt lắc đầu, chôn mặt vào lòng cô: "Vợ." Giọng điệu vô cùng yếu ớt, Kim Thu sợ hãi, ôm anh hỏi: "Có phải khó chịu chỗ nào không?"

Cô khẩn trương sờ tới sờ lui trên người anh, rất sợ vừa không chú ý một chút anh sẽ tan thành tro bụi.

Bạch Tuyên sục sục: "Anh gặp ác mộng."

Trái tim đang căng như dây đàn của Kim Thu ngay lập tức thoải mái xuống, cả người buông lỏng, vỗ lưng anh: "Không sao, gặp ác mộng mà thôi."

"Vợ, anh sợ." Anh thắt chặt cánh tay, mạnh mẽ ôm cô, rất sợ vừa lơ lửng cô sẽ rời đi, "Em ôm anh đi."

Kim Thu như an ủi sờ đầu anh: "Em ở đây, đừng sợ."

"Rất đáng sợ." Anh nhe răng, nhớ đến cảm giác cô độ hai mươi mấy năm qua, anh dường như là một người bị cả thế giới bỏ quên trong góc phòng, thỉnh thoảng có người liếc mắt đến, nhưng cũng chỉ có thông cảm hoặc chán ghét.

Kim Thu vỗ về anh, thuận miệng hỏi một câu: "Anh mơ thấy gì?"

Rõ ràng đây là một câu hỏi rất bình thường, nhưng Bạch Tuyên lại như chim sợ cành cong, cả người run rẩy, hoảng hốt lo sợ nhìn cô: "Không, không có gì." Anh tựa như che giấu chui vào chăn không chịu ra.

Kim Thu thờ dãi, anh một khi muốn trốn chạy chuyện gì đều sẽ chui vào chăn, giống như nếu làm thế sẽ chạy thoát được vậy: "Được rồi, anh không muốn nói, em không hỏi nữa, ngoan, đi ra trước đã không ngộp thờ mất."

Bạch Tuyên rụt rè ngẩng đầu: "Xin lỗi vợ." Anh lúng túng, "Không phải anh muốn giấu em, anh chỉ là..."

"Không sao, A Tuyên." Kim Thu hòa nhã nói, "Anh có thể giữ bí mật của riêng mình, em không tức giận đâu."

Bạch Tuyên lại càng thấp thỏm: "Thật sao?"

"Đương nhiên."

Ai cũng có bí mật, Bạch Tuyên tất nhiên cũng sẽ có quá khứ của anh, Kim Thu quá hiểu tính tình của Bạch Tuyên, nếu cô muốn, anh chắc chắn có thể mang ra cả trái tim cho cô xem, nếu đã như vậy, cần gì phải ép buộc anh làm việc anh không muốn chứ.

Nào ngờ Bạch Tuyên lại vô cùng bất an với việc giấu giếm cô, kéo kéo ngón tay: "Thật ra, thật ra cũng không phải không thể nói."

Kim Thu khẽ cười: "A Tuyên ngoan, khuya rồi, em mệt quá, chúng ta ngủ trước đã được không?" Cô quay người tắt đèn ngủ.

Bạch Tuyên thả lỏng hơn nhiều, ôm cô chặt hơn: "Được, anh nghe vợ, ngủ."

Nhắm mắt lại, nhưng anh không hề cảm thấy buồn ngủ.

Đại sư lấy làm tiếc thông báo cho Hoàng Tử An và cha mẹ ông đang chờ một bên: "Không được rồi, cậu ta hoàn toàn không muốn trở về, gọi cũng vô dụng."

Hoàng Tử An vẫn giữ nguyên thái độ đối với loại gọi hồn mê tín này: "Ông chắc chứ?"

Nhìn thế nào cũng như đang lừa gạt, nhưng cũng không quá giống như trên ti vi biểu diễn, ông ta không cần bất kỳ ai đứng bên cạnh gọi tên A Tuyên, chỉ cầm một chiếc chuông bạc đi vài bước, lắc lắc, qua một lúc sau liền ngừng tay, nhưng tiếng chuông chưa dừng lại, vẫn

leng keng rung động như trước.

"Chuông gọi hồn có linh ứng, nghĩa là linh hồn của cậu ta vẫn còn trên thế giới này, chưa đi đầu thai." Đại sư đến bên sô pha, nghênh ngang đặt mông ngồi xuống, "Đương nhiên, nếu đã đi đầu thai chắc chắn tên cậu ta cũng đã bị hủy bỏ, cơ thể sẽ chết, nhưng cậu ta vẫn còn, tôi cũng cảm giác được cậu ta hồi ứng, có thể nói khác xa với điều tôi đã nghĩ, linh hồn cậu ta không hề suy yếu, thậm chí ngược lại, vô cùng khỏe mạnh."

Đối mặt với sự trầm ngâm của cả gia đình họ Hoàng, đại sư cười khà khà, nói ra kết luận: "Cậu ta không chịu trở về, tôi cũng không còn cách nào khác, đúng không?"

Gia đình họ Hoàng im lặng, cuối cùng là mẹ Hoàng lễ độ bước đến tiễn ông đi, Hoàng Tử An trong phòng bệnh nhìn cha: "Ba, ba tin không?"

"A Tuyên không hề thích thế giới này." Ông Hoàng bình tĩnh nói ra một câu, "Đứa bé này cho tới bây giờ cũng chưa từng được vui vẻ."

Tóc ông đã hoa râm, nhưng lưng rất thẳng, đây là vết tích của cuộc đời nhiều năm sống trong quân đội trên thân của một vị quân nhân đứng tuổi, đúng vậy, nhà họ Hoàng nhiều đời trước đã lấy quân công làm nền tảng dựng nên gia tộc, đến thế hệ này, Hoàng Tử An vô cùng xuất sắc, em gái của ông - Hoàng Hồng, cũng đã từng là danh môn khuê nữ sáng giá nhất Bắc Kinh.

Bà cuối cùng gả cho Bạch Thiếu Thành, sau khi sinh ra Bạch Tuyên liền qua đời, có đôi lúc Hoàng Tử An nghĩ, nếu Hoàng Hồng còn sống, người phụ nữ kiêu ngạo như ngọn lửa ấy chắc chắn sẽ bảo vệ A Tuyên thật tốt, nhưng không thể, bà thậm chí chưa kịp nhìn thoáng qua đứa con của mình, đương nhiên cũng sẽ không biết sau khi

mình chết, đứa bé này đã phải chịu bao nhiêu đau khổ.

Áo gấm quần hoa, sơn hào hải vị, nhưng Bạch Tuyên cho tới bây giờ chưa từng vui vẻ.

Nó không chịu về - kết luận này làm lòng Hoàng Tử An vừa đau vừa chua xót.

Đứa con duy nhất của em gái, ông đã không bảo vệ tốt.

"Ba." Hoàng Tử An suy nghĩ một lúc lâu, thử đề nghị, "Ba có muốn bảo ông ta, thử lại lần nữa không?"

Tuy vị đại sư kia thoát nhìn không quá đáng tin, nhưng vẫn còn đường cứu ngựa chết thành ngựa sống, nhờ đâu sẽ có tác dụng? Ông Hoàng phúc tạp nhìn Bạch Tuyên: "Bàn sau đi, lúc nó muốn trở về, sẽ trở về thôi."

Ông cũng rời phòng bệnh, chỉ còn Hoàng Tử An đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc lâu, mãi đến khi bác sĩ tới hỏi, ông mới như bừng tỉnh từ giấc mộng -- thật sự bị tẩy não rồi, sao trong đầu toàn những suy nghĩ thần quỷ lung tung này chứ, không nên không nên.

Hoàng Tử An ho khan một tiếng, trong lòng âm thầm quyết định ra nước ngoài tìm một bác sĩ nổi tiếng về, đây mới là suy nghĩ đúng đắn, chứ không phải bị tên đại sư kia lừa gạt.

Về hay không về gì đó, chắc chắn là nói bậy.

"Ách xì!" Mặc đại sư hắt xì một cái, xoa mũi, "Tên vô liêm sỉ nào nhớ thương ông đây vậy!" Ông hùng hổ đi trên đường, có một bé trai hiếu kỳ nhìn ông: "Mẹ ơi, ông cụ này muốn xin cơm hay sao?"

Xin cơm? Mặc đại sư hừ lạnh một câu, tiền trong túi ông đây còn nhiều hơn cháu tưởng đấy, dù sao người sang trọng giàu có trong thành phố này không ít, chỉ cần tiện tay vợ một nắm là đủ ăn cơm rồi.

Phụ huynh bé trai nắm tay nó kéo ra xa, sợ con mình dính phải thứ gì không sạch sẽ: "Con yêu à, tránh xa ông ta một chút, người ông ta không sạch sẽ."

Không sạch sẽ? Mặc đại sư thổi râu mép trừng mắt nhìn, một thước xung quanh ông vô cùng sạch sẽ, nhưng thím nhìn lại mình đi, không biết gây phải nghiệt gì rồi, phía sau có một bé gái ghé vào lưng thím đấy, đang u oán nhìn chăm chăm đồ chơi thím vừa mới mua cho con trai kìa.

"Chắc chắn là trọng nam khinh nữ mới rước họa rồi." Mặc đại sư "chậc" một tiếng, nhưng cũng không lo chuyện bao đồng, vừa bước vài bước mặt liền biến sắc, "Khốn kiếp, mình rốt cuộc nhớ ra cảm giác quen thuộc kia là từ đâu rồi, đó không phải linh lực của A Hồng sao!"

Ông lắm bầm: "A Hồng không phải đang ở Hải Thành à, lẽ nào linh hồn Bạch thiếu không yên ổn đợi ở Bắc Kinh, chạy đến Hải Thành rồi sao?"

Chương 48: Buông

Mỗi ngày của Bạch Tuyên chỉ có ba việc: Giặt đồ, nấu cơm, ngủ với vợ.

Kim Thu nghe nội dung anh tự tổng kết ở trên, không còn gì để nói, một lúc lâu sau mới nhớ gấp cho anh một miếng sườn xào chua ngọt: "Anh thật có tương lai quá nhỉ."

Để tránh việc anh lại nói thêm chuyện gì kinh thế hãi tục, Kim Thu chủ động tìm chuyện để nói: "Có thể mấy ngày sau em phải đi Bắc Kinh."

Bạch Tuyên kinh ngạc: "Đi Bắc Kinh, vì sao?"

"Đi công tác." Kim Thu cũng rất khó xử, Hải Thành cách nhà cô khá gần, cô cũng không muốn đi một nơi xa như Bắc Kinh để phát triển, nhưng điều kiện Vệ Thiên Hành nói ra có rất nhiều đãi ngộ, hiếm khi có một ông chủ tốt như vậy, cô cũng không muốn xem thường mà bỏ qua công việc này.

Về phần vì sao phải rời Hải Thành đi Bắc Kinh, thứ nhất là vì yêu cầu của công ty, thứ hai là do chuyện âm ỉ hôm đó của Lam Như Vân khá lớn, Vệ Thiên Hành điều cô đi, là muốn giữ Lam Như Vân ở lại Hải Thành.

Bạch Tuyên nhớ đến giấc mơ đêm qua, im lặng một chút rồi nói: "Tùy vợ thôi, nhưng dù em đi đâu, dẫn anh đi cùng là được."

"Đương nhiên phải dẫn anh theo rồi." Kim Thu nhéo má anh, "Bỏ lại

ai cũng sẽ không bỏ lại anh."

Những lời này làm tâm tình Bạch Tuyên thả lỏng xuống, anh nghĩ, như vậy đã đủ rồi, những chuyện khác, còn sợ gì nữa.

Quan hệ của Kim Thu và Bạch Tuyên là không hề có cản trở, vấn đề muốn nói chỉ cần dùng một câu, nhưng bầu không khí giữa Vệ Thiên Hành và Lam Như Vân lại trở nên xấu hổ hơn nhiều.

Đây là phòng ăn hai người họ thường xuyên hẹn hò lúc trước, yên tĩnh thanh nhã, Vệ Thiên Hành quan sát Lam Như Vân, cô hơi gầy hơn trước một chút, nhưng tinh thần thoát nhìn không tệ, da ngăm hơn nhiều, là màu mật ong rất lưu hành bây giờ, mái tóc vốn xoắn dài đã được cắt ngắn, nhìn qua càng trở nên thành thực, bên tai là đôi khuyên kim cương lấp lánh.

Lam Như Vân thở dài một hơi, giọng điệu rất kiên định: "Chúng ta thế này rốt cuộc đã chia tay rồi sao?"

"Đúng." Vệ Thiên Hành lời ít ý nhiều nói.

Hắn đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với cơn bạo phát của Lam Như Vân, không ngờ cô lại yếu ớt thở dài: "Em hiểu." Cô ngẩng đầu, nhìn người đàn ông tà mị trước mặt, tự giấu cười cười, "Em vừa đi du lịch về, muốn mình được yên tĩnh một chút, xác thực rất hiệu quả, em đã suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện."

Lam Như Vân bây giờ nói qua loa như vậy, nhưng thực ra chuyến du lịch kia của cô cũng không thoải mái dễ chịu như Vệ Thiên Hành tưởng tượng, ngược lại, cô tham gia một chuyến đi phượt, hành trình vô cùng gian khổ.

Có một đêm cô ngủ trong núi, sao đầy trời dường như chỉ cần đưa

tay là có thể chạm đến, một chàng trai trẻ tuổi chạy đến đưa cho cô một chai bia, kể cho cô nghe đủ loại chuyện mạo hiểm lúc trước của cậu ta.

Cậu ta nói, trong lần mạo hiểm nhất, cậu ta thiếu chút nữa đã chết trong rừng hoang, không chừng qua nhiều năm sau cũng sẽ không ai phát hiện ra thi thể cậu... "Lúc đó tôi nghĩ, thất tình không là gì cả." Chàng trai mỉm cười ấm áp, "Chị, trên đời này không gì đáng quý hơn sinh mệnh của bản thân, vì một người không yêu chị, không đáng."

Sau đó cậu ta kể ra câu chuyện của mình, chính là vì bị người bạn gái quen từ lâu vứt bỏ, cậu ta mới quyết định đi du lịch, quả thực y hệt Lam Như Vân.

Lúc đó cô nghĩ, cô xem như là người đã chết qua một lần, tuy khi ấy bị ma nữ điều khiển cơ thể, nhưng cô vẫn có cảm giác, loại chết dần bức bách này vẫn thường xuyên quấy nhiễu cuộc sống cô.

Ai cũng có những lúc yếu đuối, bao gồm Lam Như Vân, nhưng may mắn là, cô bây giờ đã cảm thấy tốt hơn nhiều.

Hơn nữa cũng thật kỳ diệu, cô tự cho là mình bị tổn thương tình cảm, không ngờ trong những ngày kết bạn đồng hành với chàng trai kia, cô đã bắt đầu có thiện cảm với cậu ta, không phải thích, chỉ là thiện cảm thôi, tuy cô lớn hơn cậu ta năm tuổi, nhưng về mặt sinh tồn trong tự nhiên cô cũng chỉ là lính mới, cậu ta đã kiên nhẫn từng bước chỉ dẫn cô, bảo vệ cô.

Vì vậy lúc chia tay, bọn họ đã để lại số điện thoại cho nhau.

Lam Như Vân về Hải Thành, chuẩn bị tâm lý, cuối cùng hẹn Vệ Thiên Hành ra ngoài, hẳn cũng không phụ kỳ vọng, vừa bắt đầu liền nói đến

chuyện đi Bắc Kinh.

"Em không đồng ý." Cuối cùng Lam Như Vân bình tĩnh nói, "Vệ Thiên Hành, vài năm trước chúng ta đã ước định, phải sống vai chiến đấu cùng nhau, cho dù là chia tay, em nghĩ lời thề này anh sẽ không quên chứ."

Vệ Thiên Hành nhíu mày.

Lam Như Vân thở sâu, ngữ khí đanh thép vang vọng nói ra quyết định của mình: "Tình cảm của chúng ta dừng ở đây, em cũng sẽ không quấn anh đến chết, nhưng sự hợp tác trên công việc của chúng ta vẫn chưa kết thúc, anh là boss tốt nhất của em, em cũng sẽ là cấp dưới xuất sắc nhất của anh, Bắc Kinh cũng được, Hải Thành cũng được, chúng ta vẫn phải cùng nhau chiến đấu!"

Vệ Thiên Hành kinh ngạc nhìn cô, Lam Như Vân nhìn như bình tĩnh khoan thai nhấc cốc cà phê, nhưng tay cô khẽ run, tình cảm mấy năm nay không là giả, tình yêu cô đã giao ra hoàn toàn không lừa được ai, lúc thật sự phải cắt đứt dây tơ, sao có thể không đau được?

Rất đau, thật sự rất đau. Lam Như Vân nén nước mắt, gục đầu xuống bình ổn lại tâm trạng của mình, giữa khoảng im lặng đáng sợ này, cô thấy Vệ Thiên Hành giương khóe miệng: "Được."

Bầu không khí ngay lập tức thả lỏng.

Lam Như Vân uống vài ngụm cà phê, cuối cùng hỏi đến vấn đề đã thắc mắc từ lâu: "Em biết em đã vu oan Kim Thu, lúc đó em không nghĩ tâm trạng của mình bị khống chế, chốc nữa sẽ xin lỗi cô ấy, nhưng Thiên Hành, nếu chúng ta đã chia tay, em muốn anh nói cho em biết, anh thực sự không thích cô ấy sao, em vẫn cảm thấy anh đối xử với cô ấy rất đặc biệt."

"À." Vệ Thiên Hành nở nụ cười, hấn cười vô cùng phong lưu khôi ngô, "Cảm giác của anh với cô ấy đúng là khác với mọi người, nhưng đây không có nghĩa anh muốn giữ lấy cô ấy, hoa trong vườn nhiều như vậy, giữ lấy không bằng xa xa thưởng thức."

Đúng vậy, đây mới là cách nhìn của Vệ Thiên Hành. Kim Thu trong mắt hấn như một bông hoa nhài, rất tươi đẹp, nhưng hấn cũng biết sự tươi đẹp này xuất phát từ đâu, nếu hấn giữ cô ở yên trong nhà, ngược lại sẽ dần dần điêu tàn, cứ lẳng lẳng nhìn, thưởng thức hương thơm như vậy, không phải tốt hơn sao?

Hấn thích phụ nữ xinh đẹp mạnh mẽ, đây là khẩu vị trước sau như một của hấn, tuy ngẫu nhiên gặp phải "con gái rượu", giống như đã quen với thức ăn đầy dầu, đột nhiên xuất hiện một bữa ăn sáng thanh đạm trước mặt, có thể sẽ hứng thú trong chốc lát, nhưng hấn nghĩ mình sẽ nhanh chóng chán ghét.

Người đã quen ăn sơn hào hải vị, sẽ không thể thích ứng được với cơm canh đạm bạc.

Như vậy cũng đã rất tốt rồi, hướng chi hấn cảm thấy Kim Thu là một cô nàng không tệ, thông minh lại cẩn thận, hấn không muốn vùi dập cô, giống như không muốn làm hỏng cuộc đời Lam Như Vân, mới quyết định nói chia tay.

Suy cho cùng, Vệ Thiên Hành là một người đàn ông biết thương hương tiếc ngọc, hấn lẳng nhặng là không sai, nhưng cho đến bây giờ cũng không ra tay với phụ nữ tử tế, những cô gái này phải được sống tốt, không nên bị kéo xuống hồ nước đục.

Kim Thu là như vậy, Lam Như Vân cũng như vậy, cuộc chơi của hấn, họ chơi không được, khác với Quách Quỳnh chìm nổi trong giới giải

trí. Về phần Quách Đình sao, Vệ Thiên Hành cười nhạt.

Dường như mọi người đều nghĩ đàn ông rất dễ bị phụ nữ lừa gạt, nhưng người đã đi đến vị trí này như hắn, đâu hề giống những người khác, loại phụ nữ thế nào hắn cũng đều gặp qua, không nói ra chân tướng, chỉ là cảm thấy không cần thiết mà thôi.

Trong lòng Quách Đình có tính toán của riêng mình, không sao, ai cũng có dã tâm mà.

Đã như vậy, cùng cô ta chơi đùa một lúc cũng chẳng sao cả, Quách Quỳnh đi rồi, Lam Như Vân cũng đi rồi, hắn vẫn đang lo không có ai "hỏi han ân cần" mà.

Kim Thu nhận được điện thoại của Lam Như Vân, nói muốn mời cô đi ăn, trước khi đến cuộc hẹn, Kim Thu còn hơi thấp thỏm bất an, nhưng đến khi nhìn thấy Lam Như Vân, cô liền cảm thấy chị Lam quen thuộc trước kia của cô đã trở về.

Lam Như Vân vẫn nên xinh đẹp phóng khoáng như vậy, tràn đầy khí thế giới giang quyền rũ vốn có của một cô nàng thành thị. Chị ấy không nói nhiều lời vô ích, rót rượu: "Kim Thu, thật ngại quá, chuyện lúc trước là chị sai, đã tát em một cái, xin lỗi."

Dáng vẻ chân thành cùng lời xin lỗi trực tiếp ấy làm lòng Kim Thu mềm xuống: "Cũng không trách chị được, dù sao lúc đó chị cũng bị ảnh hưởng."

Kim Thu không phải thánh mẫu, cô cũng giống như mọi người, sẽ mềm lòng trong giới hạn có điều kiện, lúc trước cô vẫn hơi không vui với Lam Như Vân, bởi vì từng đợt nghi ngờ hết lần này đến lần khác,

bởi vì cái tát không rõ phải trái đó, nhưng trong không vui, cũng xen lẫn một phần tội nghiệp.

Nói thế nào nhỉ, đời sống tình cảm của cô rất mỹ mãn, vì vậy đối với người thất tình như Lam Như Vân cũng sẽ có vài phần rộng lượng, nhiều ngày đã trôi qua, tất cả mọi người đều bình tĩnh lại, cô nghĩ đến những điều tốt lúc trước Lam Như Vân đã giúp mình, cẩn thận ngẫm lại, tình bạn bè đương nhiên sẽ có mâu thuẫn, bởi mỗi người đều có suy nghĩ riêng, Lam Như Vân và cô cũng không ngoại lệ.

Tuy sống không cần quá thánh mẫu, nhưng đối với bạn bè cũng không nên trách móc quá mức nặng nề, hẳn là phải hiểu nhau hơn mới đúng, nếu Lam Như Vân đã xin lỗi, vướng mắc trong lòng Kim Thu cũng liền biến mất, cô thả nhẹ giọng điệu: "Không sao đâu."

Lam Như Vân nhoèn miệng cười, biết Kim Thu đã tha thứ cho mình, đời này sao khó tìm được một người tri kỷ như vậy, thật ra đến bạn bè để tin tưởng thật lòng cũng không nhiều: "Cám ơn em, chị và Vệ Thiên Hành đã chia tay rồi."

Kim Thu kinh ngạc: "Chia tay rồi sao?"

"Tình này thật sự rất lâu, người nếu đã vô tình ta liền ngừng thôi."

Lam Như Vân tự rót cho mình một ly, buồn bã nói, "Anh ấy muốn đá chị, lẽ nào chị vẫn phải bám dính lấy anh ấy sao, chị chưa đến mức mặt dày như thế."

Kim Thu im lặng.

Lam Như Vân nói tiếp: "Nhưng không sao, công việc là công việc, tình cảm là tình cảm, công và tư chị đã vạch rõ ra rồi, cho nên chị nói với anh ấy, nếu muốn đi Bắc Kinh khai thác thị trường, chị nhất định phải cùng đi." Lam Như Vân là một người có dã tâm bừng bừng, biết

nếu đứng bên người Vệ Thiên Hành, chị ấy sẽ có thể phát huy năng lực lớn nhất của mình, vì vậy quyết định nhanh chóng cắt đứt sạch sẽ có thể nói là một phương pháp vô cùng thông minh.

Đàn ông không đáng tin, nhưng công việc sẽ vĩnh viễn không phụ lòng bạn.

Kim Thu mừng thay chị ấy: "Như vậy cũng tốt."

"Nhưng vẫn không chắc chắn," nói đến việc chính, về mặt Lam Như Vân trở nên nghiêm túc, "Nước ở Bắc Kinh rất sâu, chúng ta lần này chỉ là đi khảo sát, về phần có muốn phát triển ở đó hay không, còn phải xem tình hình trước mắt đã."

Kim Thu hỏi: "Không phải ở Bắc Kinh Vệ tổng cũng có chút mặt mũi sao, như vậy sẽ không quá khó khăn đâu nhỉ."

"Không phải." Lam Như Vân nói đơn giản, "Gia đình bên ngoài của Thiên Hành ở Hải Thành, có cây cổ thụ chống lưng đó mới phát triển tốt như vậy, đến Bắc Kinh sẽ yếu đi một chút, em cũng biết, nơi nào cũng có nước đầy, Vệ gia không phải chỉ có mình anh ấy."

Những điều ở trên đều là suy nghĩ của Lam Như Vân, Vệ Thiên Hành không hề nói bất kỳ chuyện gia đình nào trước mặt chị ấy, nhưng Lam Như Vân đã thông qua manh mối từ công ty, hơn nữa sau cuộc gặp mặt ở khách sạn ngày đó với Bạch Giác, chị ấy đã nhìn thấy một ít qua cuộc trò chuyện và thái độ của hai người, bản lĩnh không thể nói không mạnh.

"Cho nên chị nghĩ, có thể Bắc Kinh đã xảy ra chuyện gì, vì vậy Thiên Hành mới cân nhắc việc đến đó phát triển." Lam Như Vân nhắc ly rượu uống một hơi cạn sạch, trong mắt là dáng vẻ nóng lòng muốn thử, "Lúc này nếu đến Bắc Kinh, chắc chắn sẽ rất thú vị."

Kim Thu không nói gì, cô từ trước đến nay không hề hứng thú với chuyện khai đất dựng nhà này, đương nhiên cũng không hề ngờ tới, lần bước đi này sẽ xảy ra một số chuyện làm cô dù nằm mơ cũng không nghĩ đến.

Vận mệnh đã tiến vào vòng xoáy, cô chỉ đi từng bước một, không thể biết trước được tương lai sắp tới.

Chương 49: Di biến

Chuyện đi Bắc Kinh vẫn được quyết định, Kim Thu phụ trách đặt trước vé máy bay và khách sạn, vô cùng bận rộn, Bạch Tuyên cũng bận thu xếp hành lý. Làm cho người ta lo lắng chỉ có Hoa Hoa, không thể mang theo nó đi cùng, dù sao cũng không phải định cư, chỉ là đi công tác mà thôi.

Bạch Tuyên và Hoa Hoa sớm chiều ở chung, đã sớm bồi dưỡng tình cách mạng hữu nghị đôi bên, vì vậy hôm nay anh mặt ủ mày chau ngồi xổm bên cạnh nó rầu rĩ: "Hoa Hoa, không thể mang mày đi cùng, vậy phải làm sao bây giờ đây?"

Là một con mèo già sống hơn mười năm, có thể nói Hoa Hoa đã hiểu rõ lòng người ấm lạnh, dễ thay đổi, cho nên đối với nỗi sầu này của Bạch Tuyên, nó cũng chỉ giơ móng vuốt, vỗ vỗ mu bàn tay anh tỏ ý an ủi.

Bạch Tuyên càng thêm luyến tiếc Hoa Hoa: "Hoa Hoa, tao không nỡ bỏ mày lại, nhưng tao càng không muốn rời xa vợ."

Đối với đặc tính dính người này của anh, Hoa Hoa đã vô cùng hiểu rõ, quả thực cứ y như con chó lớn suốt ngày chạy quanh chủ --- giống chó ngu ngốc, Hoa Hoa lắc đuôi, nhắm lại hai mắt bắt đầu ngủ.

Bạch Tuyên bị coi nhẹ nhưng không hề biết mình bị một con mèo khinh bỉ, anh u sầu ngoài ban công than thở.

Xa cách là loại chuyện làm cho người ta đau buồn biết bao --- Bạch Tuyên rốt cuộc cũng đến tuổi "tức cảnh làm thơ" rồi.

Buổi tối Kim Thu biết được, thiếu chút nữa phì cười, nhưng chú chó lớn rầu rĩ không vui như vậy, cô cũng không nở cười nhạo anh, chỉ có thể ôm anh vào lòng vỗ về: "Có gì đâu, chúng ta cùng lắm chỉ đi một tháng, nếu quyết định sống ở Bắc Kinh, đến lúc đó đưa Hoa Hoa đến cùng là được."

"Vậy Hoa Hoa ở nhà một mình, ai làm cơm cho nó ăn?" Bạch Tuyên lo lắng.

Kim Thu nhin cười nói: "Em đem nó gửi ở cửa hàng thú nuôi, yên tâm chưa, bọn họ sẽ chăm sóc nó chu đáo mà."

Cô vừa nói vậy, vẻ mặt Bạch Tuyên hòa hoãn xuống, thở dài một hơi: "Vậy thì tốt rồi." Anh lập tức chạy đến tấm nệm nhỏ của Hoa Hoa báo tin tốt cho nó, Hoa Hoa chỉ lắc nhẹ đuôi, tỏ ý mình đã nghe xong, đối với mấy câu Bạch Tuyên lải nhải như "Phải ăn cơm đầy đủ chờ bọn tao về" hoàn toàn làm như không nghe thấy.

Kim Thu nhìn liền nở nụ cười, đúng là loài mèo kiêu ngạo, loài chó trung thành, nhìn thế nào cũng thấy căn nhà này ngày càng thú vị.

Bạch Tuyên đơn phương tạm biệt Hoa Hoa một lúc lâu mới bắt đầu sắp xếp đồ đạc vào va li, đồ của Kim Thu không nhiều, anh lại không cần mang gì, vì vậy việc sắp xếp rất nhanh đã hoàn thành, Kim Thu tò mò hỏi: "Có háo hức đi Bắc Kinh không?"

Biểu hiện của Bạch Tuyên làm cô hơi bất ngờ, vì vẻ mặt anh không thể hiện sự mong đợi khi được đi chơi xa, ngược lại là chút do dự cùng mờ mịt không thể nói rõ: "Anh không biết."

"Sao vậy, không thích đi Bắc Kinh à, đó là thủ đô đấy." Kim Thu ôm anh hỏi, Bạch Tuyên cắn môi, cúi thấp đầu: "Không biết, anh không

thể nói rõ là cảm giác gì, chỉ cảm thấy không thoải mái."

Kim Thu hơi nghi hoặc, cô không khỏi nhớ đến vấn đề xuất thân của Bạch Tuyên, muốn mở lời hỏi anh, nhưng nhớ lại thái độ chống cự của anh lúc trước, lời đến bên miệng lại chuyển thành: "Bắc Kinh hay Hải Thành không có gì khác nhau, đều là thành phố lớn, đã là thành phố lớn thì cuộc sống cũng như nhau cả thôi."

Hành trình đi Bắc Kinh không có bất kỳ trở ngại gì đã bắt đầu.

Vệ Thiên Hành chớp mắt, Lam Như Vân đang xem tài liệu tổng quan, Kim Thu ngồi ghế đơn để Bạch Tuyên có thể thuận tiện ngồi cạnh cô, cô nắm tay anh, nhưng phát hiện đôi mày anh ẩn chứa một chút buồn rầu, lòng cô không khỏi cả kinh.

Bạch Tuyên trong lòng cô, luôn luôn là một thiếu niên vô ưu vô lo, anh sạch sẽ tinh khiết đến mức tựa như một đóa sen trắng chưa trải qua mưa gió, cho đến bây giờ cô vẫn chưa từng thấy anh vì bất kỳ chuyện gì mà lộ ra nét mặt như vậy.

Rất không bình thường! Cô cẩn thận ngẫm lại, nhớ ra lúc trước Vệ Thiên Hành đã từng nói, Bạch Giác là người Bắc Kinh, Bạch Giác, Bạch Tuyên, hai cái tên rất giống nhau, tuy cũng có thể chỉ là trùng hợp, nhưng Kim Thu luôn cảm thấy, e rằng trong màn sương mờ này, chắc chắn có chút liên quan gì đó.

Xem ra phải tìm cơ hội nghe ngóng Vệ Thiên Hành một chút về chuyện của Bạch gia mới được. Kim Thu thầm nghĩ, nhưng lại có vài phần do dự, cô cảm thấy cuộc sống hiện tại không có gì không tốt, tuy Bạch Tuyên chưa có cơ thể, nhưng dần dần, tàn suất anh hiện ra trước mắt mọi người cũng chậm rãi tăng, tất cả đều đang phát triển theo hướng tốt, vậy nếu cứ cố chấp đi tìm một đáp án không biết kết quả như thế, thực sự sẽ có ý nghĩa gì sao?

Vì sao bất kỳ nữ chính nào trong phim hay tiểu thuyết đều gặp phải nhiều chuyện phiền phức kỳ lạ, cuối cùng nếu không hại chết người khác cũng sẽ hại chết mình, tò mò hại chết mèo.

Nếu vì một câu đố không quan trọng mà đánh mất Bạch Tuyên, rõ ràng rất không đáng, nhưng Bạch Tuyên bây giờ như vậy, cô không biết chân tướng, lòng luôn cảm thấy không thể nguôi ngoai.

Thật quá phiền phức.

Máy bay đã đáp xuống, vương thành trăm năm từ từ hiện ra trước mắt Kim Thu, rất khác so với Hải Thành phồn hoa, hơi thở lịch sử cùng chính trị ở thủ đô rất dày đặc, cùng là nhà cao tầng, nhưng Bắc Kinh lại có không khí hào hùng của bao biển động thế kỷ.

Mỗi thành phố đều có một linh hồn riêng, nếu bàn về tâm linh, Bắc Kinh là đế đô, có khí rồng, chính là nơi của Thiên tử, đương nhiên Hải Thành không thể bì được.

Gọi xe đến khách sạn, Kim Thu vừa đặt va li xuống liền phải bắt đầu làm việc, cô hỏi Bạch Tuyên có muốn đi cùng hay không, anh lắc đầu: "Anh hơi mệt, muốn ngủ một chút."

Lòng Kim Thu khẽ nháy lên, nhưng không may mắn hiện ra trên mặt, bảo anh lên giường chỉnh lại chăn cho anh, Bạch Tuyên lưu luyến kéo tay cô: "Vợ về sớm một chút nhé."

"Yên tâm đi." Kim Thu hôn lên khóe môi anh, "Anh phải nghỉ ngơi một lúc, em sẽ về nhanh thôi."

Bạch Tuyên rất buồn ngủ, "ừ" nhẹ một tiếng liền nhắm mắt lại, Kim Thu không quá yên tâm, nhưng không thể bỏ qua công việc, chỉ có

thể ôm một bụng tâm sự đi làm việc với Lam Như Vân cùng Vệ Thiên Hành.

Cả một buổi chiều, cô đều rất lơ đãng, may mà Lam Như Vân và Vệ Thiên Hành đều có công việc phải suy nghĩ, hai người liên tục trao đổi chuyện công ty, không rảnh quan tâm đến cô.

Kim Thu càng lúc càng bất an, nóng lòng muốn tìm cơ nào đó để lập tức quay về xem, nhưng công việc cô được sắp xếp không hề ít, nhìn chồng tài liệu trước mặt, bỗng nhiên thấy buồn vô cớ, nhưng buồn thế này chẳng có tác dụng gì, Kim Thu hít sâu vài cái, ép buộc bản thân tập trung làm việc, chỉ như vậy mới hoàn thành công việc đúng tiến độ, cô mới có thể về sớm.

Ngay lúc cô bận rộn, Bạch Tuyên cảm thấy thân thể của mình xảy ra biến hóa không thể lường trước được, anh cảm thấy đầu óc rất hỗn loạn, thân thể không tự chủ được lay hướng một nơi không biết tên, Bạch Tuyên cảm giác được, anh gấp rút lên, muốn chống lại luồng sức mạnh đó, anh đem hết toàn lực, nhưng vẫn không thể đánh lại được, đến khi mở mắt ra liền phát hiện cơ thể của mình đã gần ngay trước mắt.

May là, anh không bị kéo lại vào cơ thể, chỉ dừng giữa không trung, anh thấy một người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi, dáng vẻ hiên ngang, một quý bà hơn sáu mươi tuổi, vì bảo dưỡng rất cẩn thận, thoát nhìn vẫn trẻ như ba mươi, còn có một ông chú nhếch nhác không rõ tuổi tác, đang rung chuông làm bấm trong miệng, hẳn là một chú ngữ nào đó.

Mà Bạch Tuyên vẫn không nhúc nhích, không biết vì sao, anh vô cùng bất mãn với việc trở lại, anh cảm thấy bây giờ rất tốt, có vợ bên cạnh như vậy là đủ, vì sao phải trở về?

Hai từ "trở về" này lọt vào tai anh, nghĩa là không hạnh phúc.

Tôi không muốn trở về! Bạch Tuyên rất quật cường, nhất định không chịu động đậy, nhưng luồng sức mạnh đó tuy không thể hút anh trở vào cơ thể, nhưng anh cũng không có cách nào rời đi nơi này, Bạch Tuyên nóng nảy, nếu Kim Thu quay về khách sạn không thấy anh, cô sẽ sợ hãi mất.

Vừa nghĩ đến Kim Thu, Bạch Tuyên dốc hết sức lực, liều mạng muốn xuyên tường đi ra, nhưng vừa đi không xa, liền bị hút trở lại, trên trán anh rất nhanh xuất hiện mồ hôi, nhưng anh cắn chặt răng, cố gắng lao ra một lần nữa, qua lại vài lần như vậy, mồ hôi đã ướt đẫm sau lưng.

Lúc này Mặc đại sư âm thầm kêu khổ, ông có thể cảm giác anh đang trong căn phòng này, nhưng chẳng biết vì sao lại không nhìn thấy anh, rõ ràng chỉ là một linh hồn nho nhỏ, lại có thể chống lại năng lực gọi hồn của ông ở khoảng cách gần như vậy, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Mẹ Hoàng lo sợ bất an nhìn Mặc đại sư, hoàn toàn không biết cháu trai bà tâm tâm niệm niệm đang ở ngay trong căn phòng bệnh này: "Đại sư, sao rồi?"

"Mau trở lại đi!" Mặc đại sư nhin không được lái nhai, "Cậu còn không trở về thì sẽ biến thành cô hồn dã quỷ đấy!"

Biến thành cô hồn dã quỷ thì cô hồn dã quỷ, Bạch Tuyên không hề để ý, dù sao anh bây giờ rất tốt, có thể ở bên cạnh vợ, không thể tốt hơn được nữa. Bạch Tuyên nhớ đến Kim Thu, vô thức vuốt ve sợi dây đỏ trên cổ tay, nó rõ ràng là một sợi dây rất bền chặt, lần này anh vừa sờ liền đứt ra, Bạch Tuyên vô cùng sợ hãi, lúc muốn nhặt lên, lại đột nhiên phát hiện luồng sức mạnh ràng buộc chính mình đã biến

mất.

Anh không dám dừng lại, lập tức rời khỏi phòng bệnh, sợ chậm một giây sẽ bị kéo trở về.

Chuông đồng trong tay Mặc đại sư ngay lập tức ngừng rung, ông uể oải thở dài: "Tôi vô dụng, cậu ta đi rồi."

Môi mẹ Hoàng giật giật: "Đi, đi?"

"Đúng." Mặc đại sư bắt đầu dọn dẹp, bao gồm lá bùa dán trên tường, nước bùa đã hắt xuống đất... Ông đột nhiên phát hiện sợi dây đỏ rơi ở góc tường, nhặt lên nhìn liền nhận ra đó là chữ viết tay của ai, "Chỉ đỏ của A Hồng, liệu có phải linh hồn kia đã từng dính dáng gì đến A Hồng hay không?"

Giọng lẩm bẩm của ông cực nhỏ, Hoàng Tử An không nghe rõ: "Ông nói gì?"

"À, tôi là nói, cậu ta vừa đến đây, nhưng lúc tôi bảo về, cậu ta nhất định không chịu." Mặc đại sư xoa tay, "Nói thật, tôi hết cách rồi."

Qua nhiều lần, đối với chuyện này Hoàng Tử An ban đầu nửa tin nửa ngờ, bây giờ đã hoàn toàn hoài nghi: "Nếu đã tới, sao chúng tôi không thấy?"

Đừng nói ông không thấy, tôi cũng không thấy - Mặc đại sư thầm nói, đưa sợi dây đỏ cho Hoàng Tử An xem: "Đây là thứ cháu trai ông đã để lại."

"Đây là gì?" Hoàng Tử An cũng không tiếp xúc nhiều với mấy loại đồ chơi của nữ sinh.

Mặc đại sư nói: "Chỉ hồng, yên tâm đi, tôi đã nhận tiền đương nhiên sẽ giúp mọi người xử lý ổn thỏa, sợi dây này có nguồn gốc, khi trở về tôi sẽ tìm hiểu, có manh mối sẽ thông báo cho mọi người."

Hoàng Tử An bán tín bán nghi: "Ông tra ra phải lập tức cho tôi biết."

Mặc đại sư gật đầu, vừa ra khỏi bệnh viện ông liền lấy di động ra: "A lô, A Hồng à, anh có chuyện muốn nói với em, này, anh trong mắt em khốn kiếp như vậy sao? Được rồi được rồi, em nghe anh nói này, mấy chục năm rồi, lần đầu tiên anh gặp phải chuyện kỳ lạ như vậy đấy."

Ông nói từ đầu đến cuối câu chuyện cho thím Hồng, thím Hồng vừa nghe liền nhớ đến chuyện Kim Thu đã kể, hai người đều cảm thấy rất khéo, Mặc đại sư suy nghĩ một hồi: "Em kể tình huống của cô gái đó cho anh đi."

Đương nhiên thím Hồng sẽ không tiết lộ tin tức cụ thể của khách hàng, nhưng Mặc đại sư có lý do: "Anh cảm thấy chuyện này rất mờ ám, đại thiếu gia nhà họ Bạch kia cuối cùng là không muốn về hay về không được còn chưa chắc chắn, nếu trong chuyện này có gì mờ ám, đến lúc đó thì đã muộn."

Nhiều năm trôi qua, bọn họ không phải chưa từng thấy qua việc nuôi dưỡng tà vật chứa linh hồn trong nhà, thím Hồng hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng nói tin tức của Kim thu cho ông, không quên nhắc nhở: "Cô gái đó không tệ, ông đừng làm người ta sợ, hỏi cho rõ ràng rồi nói sau."

"Biết mà." Mặc đại sư cà lơ phất phơ đáp lại một câu, còn mặt dày chưa chịu cúp điện thoại: "Anh nói này A Hồng, hai ta dù sao cũng là sư huynh sư muội, em xem đã qua hơn hai mươi năm rồi, em vẫn nhẫn tâm như vậy... Này, a lô, A Hồng, em đừng cúp máy mà!"

Chương 50: Kinh hồn

Kim Thu làm xong công việc liền vội vàng trở về khách sạn, vừa mở cửa phát hiện Bạch Tuyên không nằm trên giường, cô lập tức cảm thấy tim mình đập chậm một nhịp, cả người hoang mang không biết làm thế nào mới tốt, ngây người tại chỗ hồi lâu, một lúc sau, mới run rẩy kêu lên: "A Tuyên."

"Vợ." Cô vừa dứt lời, Bạch Tuyên liền xuyên qua vách tường trở lại, toàn thân mồ hôi đầm đìa, cực kỳ yếu ớt, mấy lời trách móc vừa định thốt ra đều bị Kim Thu ném lên chín tầng mây: "Anh sao vậy?"

Vành mắt Bạch Tuyên đỏ ửng, nghẹn ngào: "Thiếu chút nữa là anh không được gặp vợ rồi."

Kim Thu kinh ngạc hỏi: "Chuyện gì xảy ra, anh đừng phải tên đạo sĩ hay hòa thượng nào muốn bắt anh sao?"

"Không phải." Anh mếu máo, "Có người đã gọi hồn, muốn anh trở về." Anh đem hết những chuyện xảy ra kể lại từ đầu đến cuối cho cô nghe, lúc ấy chỉ thiếu một chút nữa là quay về, bây giờ ở bên cạnh Kim Thu, anh càng nghĩ càng sợ, ôm chặt lấy cô không buông, "Thật sợ, thật sự rất sợ."

Kim Thu càng nghe càng nhíu mày: "A Tuyên, cuối cùng là xảy ra chuyện gì, tìm được thân thể chưa chắc là chuyện xấu, tại sao anh lại..."

Cô còn chưa nói xong, Bạch Tuyên đã ngăn miệng cô lại, nụ hôn này điên cuồng và mạnh mẽ hơn bình thường, Kim Thu không ngờ anh

sẽ làm vậy, sau đó hai người liền thuận lý thành chương lẫn lên giường, anh dùng sức, hai gò má ướm sưng, không biết là mồ hôi hay là nước mắt, Kim Thu đau lòng vô cùng, vuốt gương mặt của anh, cái gì cũng không hỏi.

Đến khi đại não kịp phản ứng thì kết quả là, quên dùng BCS rồi... Kim Thu tính thời gian, vẫn trong kỳ an toàn, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nghĩ lại, may mà vừa rồi không xúc động sử dụng loại BCS khách sạn cung cấp, nếu không thì lúc tính tiền cô không biết phải giải thích thế nào khi ngủ một mình lại dùng hết một cái.

Trong lúc cô đang nghĩ ngợi, Bạch Tuyên liền vụng trộm quan sát nét mặt của cô, sợ hành vi vừa rồi làm cô không vui, dù sao ban nãy suy nghĩ anh có đôi chút mơ hồ, hơi bị kích động một chút.

Cũng may Kim Thu không tức giận, cô sờ lên hai má của anh, sắc hồng hiện rõ trên sắc trắng, cực kì quyến rũ: "Khá hơn chút nào không?"

"Có." Bạch Tuyên ngoan ngoãn trả lời, "Vợ, chúng ta đi tắm thôi."

Phòng tắm của khách sạn cũng không lớn, không gian đủ để hai người chen chúc, đứng mặt đối mặt nhau, gần như không có khe hở, nước ấm chảy xuống, hơi nước mờ mịt, rối cuộc trong không gian nhỏ hẹp này Bạch Tuyên cũng lấy lại được cảm giác an toàn, liếm hai má của cô, lẩm bẩm: "Vợ, anh thiếu chút nữa là không về được rồi, anh rất sợ, rất sợ đó."

Khi gặp phải khó khăn, Kim Thu lại rất tỉnh táo, Bạch Tuyên càng luống cuống, cô càng không thể sợ hãi, cho nên cô ôm lấy cổ của anh, để anh cúi xuống đối mặt với mình, cô cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nhất, nói: "Bây giờ anh đã trở về rồi, không còn việc gì nữa, chúng ta tắm rửa trước đi."

Bình thường đều là anh quấn quít lấy cô đòi tắm chung, nhưng lúc này cô chủ động lau người cho anh, những ngón tay nhẹ vuốt ve khắp người, hơi thở quen thuộc pha lẫn với hơi nước vẫn vít quanh thân, Bạch Tuyên dần dần bình tĩnh, cơ bắp căng cứng được thả lỏng, anh yếu ớt bám lên người cô như một chú gấu Koala, trong khoảnh khắc đó, chỉ còn lại tiếng nước chảy róc rách.

Tắm rửa xong, Kim Thu mặc áo tắm vào, kéo tay của anh đến giường, để Bạch Tuyên gối đầu lên đùi cô, rồi cô "chải lông" cho anh giống như thường ngày, nhưng thái độ Bạch Tuyên hôm nay rất khác lạ, chỉ cuộn tròn lại nằm đấy, không nói gì.

Kim Thu suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn hỏi: "Anh còn gì chưa nói cho em biết không?"

Bạch Tuyên lập tức ngẩng đầu, viền mắt đỏ bừng, giống như chú thỏ con: "Anh không phải không muốn nói cho em biết, chỉ sợ em biết rồi, sẽ không thích anh nữa."

"... Anh không phải có bạn gái, hay là vị hôn thê gì đấy chứ?" Thái độ của anh quá đặc biệt khiến Kim Thu cuống hết cả lên, sợ mình không cẩn thận trở thành tiểu tam, vậy thì đúng là oan chết cô mất.

"Anh, anh" Bạch Tuyên nuốt nước miếng, vô cùng khó khăn mở lời, "Trước kia anh, trước kia đúng, là..." Anh lắp bắp cả buổi, cứ thế vẫn không nói hết câu, Kim Thu miễn cưỡng cười cười: "Đừng nói là tội phạm giết người nhé."

Bạch Tuyên quan sát sắc mặt cô, ấp a ấp úng nói ra sự thật: "Thật ra, lúc nhỏ anh, đầu, đầu óc hình như có chút vấn đề, tất cả mọi người, đều nói anh là... kẻ ngốc."

"..." Kim Thu hết sức kinh ngạc, ngơ ngác một lúc, rồi buột miệng hỏi: "Kẻ ngốc nào cũng thông minh giống như anh vậy sao?"

Nếu kẻ ngốc nào cũng thông minh như vậy, cô làm sao chịu nổi!

Bạch Tuyên rụt rè nhìn cô: "Vợ, em sẽ không chán ghét anh chứ?"

"Đây chính là chuyện anh giấu em?" Kim Thu thay đổi tư thế, để cho anh ngồi ngay ngắn đối mặt với mình, Bạch Tuyên bĩu môi: "Đúng vậy, lúc trước anh mơ thấy, nhớ lại lúc nhỏ tất cả mọi người đều nói anh đầu óc có vấn đề, là một tên ngốc, anh cũng không biết tại sao."

Ánh mắt nhỏ đáng thương kia, cùng với quá khứ vô cùng xót xa của anh đã thành công kích thích tình mẫu tử của Kim Thu: "Không sao, em thích anh ngốc nghếch như vậy."

"..." Bạch Tuyên phòng má, "Anh thật sự rất đàn sao?"

"Không, chỉ là anh quá ngây thơ thôi." Kim Thu ăn ngay nói thật, nếu như nói Bạch Tuyên đàn, cô chết cũng không tin, tuy nhiên ngẫm lại anh lại vì chuyện này mà buồn bực lâu như vậy, thật là làm cô dờ khóc dở cười: "Được rồi, đừng khó chịu nữa, em sẽ không chán ghét anh, chúng ta đi ngủ được chưa?"

Bạch Tuyên cắn ngón tay - tất nhiên bị Kim Thu trừng mắt ghét bỏ - anh xấu hổ bày tỏ ý kiến của mình: "Có thể thêm một lần được không?"

"Không được." Kim Thu vỗ vỗ, "Ngày mai em phải đi làm, mệt chết đi được, qua đây để em ôm cái nào." Thời tiết Bắc Kinh cuối tháng mười có thể nói là tương đối lạnh, có điều sau khi ôm Bạch Tuyên thì ấm áp hơn nhiều, nghĩ đến cũng kỳ diệu thật, mùa hè anh có thể làm điều hòa, đến mùa đông lại hóa thành lò sưởi.

Thật là thần khí cần thiết cho du lịch gia đình mà! Kim Thu cảm thấy thỏa mãn cuộn lại trong ngực của anh, chỉ một lát sau đã thiếp đi.

Ngày hôm sau Bạch Tuyên sống chết muốn theo cô cùng đi làm, rất hưng phấn, dường như sự chán chường hôm qua chỉ là mơ thôi vậy. Kim Thu không có cách nào đành phải mang theo cái đuôi nhỏ này đi làm.

Vài ngày kế tiếp trôi qua yên ả ngoài việc Bạch Tuyên không chịu tách khỏi cô ngoài phạm vi một mét, còn lại đều rất bình thường, chỉ là Kim Thu không biết rằng, một phần tư liệu của mình đã xuất hiện trên bàn của Hoàng Tử An.

Kỳ thực trước khi Mặc đại sư báo cáo cho Hoàng Tử An, tự ông cũng đã điều tra Kim Thu qua một lần, lý lịch bình thường sạch sẽ, ngoại trừ một lần thiếu chút nữa bị người khác lừa bán coi như nguy hiểm, thì không có gì khác biệt so với ngàn ngàn vạn vạn phụ nữ trong thành phố này.

Hoàng Tử An nghĩ thế nào cũng không rõ nguyên nhân: "Ông xác định cô ta và A Tuyên có quan hệ?"

"Chỉ đồ mà Bạch thiếu gia ngày đó đánh rơi không phải là chỉ đồ bình thường, mà là sư muội tôi chế tạo, tôi gọi điện hỏi bà ấy, bà ấy nói chỉ đồ này gần đây không mấy đã bán sạch hết, người duy nhất mua nhiều như thế chỉ có cô gái này, nói qua nói lại, lúc trước cô ấy còn có lần hỏi sư muội tôi mấy vấn đề, là về ly hôn." Mặc đại sư phân tích mạch lạc rõ ràng với ông, "Tình huống của Bạch thiếu gia hoàn toàn tương tự ly hôn, mặc dù Kim Thu mượn danh nghĩa bạn bè để hỏi chuyện, nhưng tôi đã điều tra ra, bạn bè gần đây hay qua lại với cô ấy là đồng nghiệp làm chung công ty Lam Như Vân, người này có quen biết với sư muội của tôi, vừa vặn trước đây cô ta bị ác quỷ

nhập vào người, là nhờ vào sự muội tôi giải quyết, nhưng lại không phát hiện điều bất thường nào khác."

Hoàng Tử An trầm ngâm nói: "Ý của ông chính là, A Tuyên có khả năng ở bên người cô gái này, bị cô ta bắt giữ lại?"

"Ông nghĩ ngược rồi." Mặc đại sư cười, "Tôi cho rằng là ngược lại, Bạch thiếu gia vì cô ấy mới không chịu trở về."

Nói đến đây, Mặc đại sư biết rõ nhiệm vụ của mình đã hoàn thành: "Nếu muốn Bạch thiếu gia trở về, ông hãy đi tìm cô gái này nói chuyện, thái độ tốt một chút, nếu không cháu trai ông sẽ hận chết ông đấy." Ông lấy lòng nhạy cảm bắt quai cam đoan, lần này khẳng định không phải loại tà thuật nuôi tiểu quỷ gì, mà là "*Ôn nhu hương là tấm mồ của anh hùng*"(1), tiết mục liêu chết trầm luân không đền mạng.

(1) Trích từ bài "*Ai trầm dương*" của Mã Quân Vũ

Chỉ có điều trong lòng ông còn một nghi hoặc vẫn chưa được gỡ bỏ - nếu là ly hồn, vậy phải trông không có gì khác biệt so với quỷ bình thường chứ, như vậy lúc đó, tại sao ông lại không nhìn ra?

Trên người Bạch Tuyên này, chỉ sợ vẫn còn một câu đố chưa được giải đáp.

Hoàng Tử An cử người quan sát Kim Thu một thời gian, nội dung báo cáo đều vô cùng bình thường, cô làm việc cho Nhị thiếu gia Vệ gia Vệ Thiên Hành, tác phong trong sạch, không có lục đục với cấp trên.

Thế nào cũng tìm không ra trên người cô có bất kỳ chỗ nào không

đúng. Hoàng Tử An suy nghĩ mấy ngày, chung quy vẫn không yên tâm về Bạch Tuyên, bác sĩ nói, thời gian kéo dài càng lâu, khả năng tỉnh lại càng thấp, mặc dù ông trước sau vẫn còn nghi ngờ vị Mặc đại sư này, thế nhưng còn nước còn tát (2).

(2) Nguyên văn (死马当活马医) ý nói dù chỉ có 1 tia hi vọng vẫn cố gắng hết mình để cứu, còn có nghĩa là cách cuối cùng tốt nhất có thể thử.

Ông gạt cha mẹ, quyết định đi tìm Kim Thu tìm hiểu ngọn ngành trước, một cô gái bình thường như vậy, không phải là đối thủ của ông, ông tin rằng sẽ moi ra một vài đầu mối từ miệng con bé.

Dĩ nhiên, ông làm như vậy cũng không phải nhất thời xúc động, mà đã suy nghĩ tính toán đến hậu quả kĩ lưỡng, nguyên nhân của ông là vì xen lẫn giữa chòng ảnh trong báo cáo theo dõi được chụp vô cùng rõ ràng, địa điểm là cửa ra vào của một công ty, mục tiêu thành phần tri thức bình thường sạch sẽ, ngược lại cô gái bên cạnh rất xinh đẹp, hai người cười cười nói nói trước cửa ra vào.

Hoàng Tử An chú ý đến tay trái của cô, rất kỳ lạ, tay phải cô đã mang túi rồi ôm một chòng văn kiện, toàn bộ tay trái lại rũ xuống để đó. Đây là một tư thế rất không thoải mái, nhưng cô vẫn giữ nguyên. Hoàng Tử An cẩn thận xem xét, phát hiện tay của cô thoạt nhìn là tự nhiên rũ xuống, nhưng cảm giác có chút không hài hòa.

Ông híp mắt, trong đầu thêm vào bức ảnh trước mắt một người nữa - đúng vậy, nếu như cô nắm tay người khác, thì sẽ tự nhiên hơn nhiều.

Không ngờ lại như vậy, ông nhớ tới lời Mặc đại sư nói.

Ông quyết định đi tìm Kim Thu nói chuyện, càng sớm càng tốt, tuy

nhiên tốt nhất phải tránh Vệ Thiên Hành, việc xấu trong nhà không thể lộ ra ngoài, ông không muốn chuyện của Bạch Tuyên ngay cả Vệ gia cũng biết.

Tuy nhiên... Chuyện Bạch thiếu gia không thích con trai lớn mà thiên vị con trai nhỏ, trong thành phố không ai không biết.

Nhưng kế hoạch này lại phải thay đổi đột xuất, khoảng ba giờ chiều ông nhận được tin tức, Bạch Giác đến nhà tổ Bạch gia gặp mặt Bạch lão gia, cũng là ông nội của Bạch Tuyên. Hoàng Tử An có thể đoán được hắn ta muốn làm cái gì, vì vậy ông tạm thời thay đổi kế hoạch, quyết định đi đến nhà tổ Bạch gia trước một chuyến.

Thời điểm ông đến nơi, Bạch Giác dường như không vui tạm biệt Bạch lão gia, sắc mặt hắn hết sức khó coi, dù hắn sinh ra dáng vóc không tệ, nhưng khiến người khác cảm thấy tâm tư không thuần khiết, ý xấu đầy mình.

Hoàng Tử An giả vờ không nhìn thấy hắn, thản nhiên tiến vào sân sau chào hỏi Bạch lão gia, Bạch lão gia năm nay đã hơn bảy mươi, cơ thể vẫn còn rất khỏe mạnh, đang tưới hoa trong vườn, nhìn thấy ông, không mặn không nhạt nói: "Tử An đến rồi."

"Chào chú Bạch." Hoàng Tử An nở nụ cười.

"Ngồi đi." Lão Bạch lấy ấm nước, kêu người hầu đưa trà tới, "Sao hôm nay cậu lại tới đây, bệnh tình A Tuyên có khởi sắc rồi à?"

Hồi đầu, lão Bạch vô cùng bất mãn đối với việc người nhà họ Hoàng kiên quyết đòi chuyển Bạch Tuyên đến bệnh viện tư nhân, nói cho cùng Bạch Tuyên họ Bạch, là người Bạch gia bọn họ, là cháu trai ruột thịt chính tông của ông.

Nhưng Hoàng Tử An thuyết phục ông, cái bệnh viện tư nhân kia có bác sĩ tốt nhất, cho nên ông mới thỏa hiệp, dù sao trong sự việc của Bạch Tuyên, là Bạch gia thẹn với Hoàng gia, sở dĩ hai nhà vẫn chưa trở mặt sau cái chết của Hoàng Mân, toàn bộ đều là vì sự tồn tại của Bạch Tuyên.

Dù nó có phải kẻ ngốc hay không, chỉ cần nó còn sống, hai gia đình vẫn là quan hệ thông gia bền vững như cũ.

"Đã có chút manh mối." Hoàng Tử An tán gẫu với ông vài câu, ông tin rằng chỉ cần Bạch Tuyên có thể tỉnh lại, ông nhất định sẽ giúp đỡ cháu trai đoạt lại những gì nó nên có.

Đến lúc đó, thằng con riêng Bạch Giác kia còn được coi là gì?

Lão Bạch muốn giữ Hoàng Tử An lại ăn cơm chiều, ông nghĩ nghĩ, quyết định dời chuyện gặp Kim Thu qua ngày mai, dù sao cũng không vội, vừa vặn có thể cùng lão Bạch bàn về những chuyện xảy ra gần đây, Bạch Thiếu Thành không thể tin nhiệm, nhưng Bạch lão gia lại khác, vài năm trước, khoảng thời gian Bạch Tuyên đi theo Bạch Thiếu Thành như người vô hình trong nhà, đều nhờ lão Bạch chiếu cố thằng bé.

Đối với lí do thoái thác của Hoàng Tử An, Bạch lão gia hiển nhiên không thể tin được: "Loại chuyện này mà cậu cũng tin?"

"Thà tin là có chứ đừng tin không." Hoàng Tử An tự mình ngẫm lại cũng cảm thấy có chút buồn cười, ông vốn không tin những chuyện "quái, lực, loạn, thần"⁽³⁾, chỉ có điều liên quan đến thân nhân, bất giác muốn gửi gắm hết hi vọng vào thứ mờ ảo hư vô như vậy, tựa như bản thân cũng tìm được sự an tâm trong đó.

(3) Đây là luận ngữ "Tứ bất ngữ" của Khổng Tử, theo thứ tự là: quái

dị, dũng lực, phản loạn, quý thần.

Đúng vậy, nhiều khi cụm từ "Quý thần" này, thay vì nói là chuyện lạ, thật ra là hi vọng xa của người sống hay chỉ là niệm tưởng mà thôi.

Lúc hai người đang trò chuyện, vệ sĩ của Hoàng Tử An chạy đến, hành động vô lễ này khiến lão Bạch nhíu mày, đồng thời làm Hoàng Tử An không vui, trong lòng cũng thoáng ngờ ngợ, dù sao đây là tâm phúc mà ông tự tay chọn lựa, dĩ nhiên đã được rèn luyện tính tình bình tĩnh vững vàng, vô cùng đáng tin cậy, hôm nay lộ ra nét mặt như thế chỉ sợ là sự tình không nhỏ.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hoàng Tử An nhíu mày hỏi.

Vệ sĩ kia dùng giọng khó có thể tin được trả lời: "Thiếu tướng, Bạch thiếu gia tỉnh rồi."

Tin này hệt như sấm giữa trời quang, Hoàng Tử An và lão Bạch đều sửng sốt, tại sao lại đột nhiên tỉnh lại rồi?

Chương 51: Hồi hồn

Việc này phải kể lại từ đầu. Bạch Giác vốn muốn chậm rãi thuyết phục Bạch lão gia, hi vọng ông giao một phần sản nghiệp Bạch gia cho mình quản lý, nhưng lão Bạch lại sống chết không chịu nhả ra, khăng khăng phải giữ lại cho cháu đích tôn.

Cái ông già cổ hủ cứng đầu! Lão già bất công! Lúc ra khỏi cửa, Bạch Giác tức giận chửi ông ta một tràng trong đầu, trong lòng vô cùng không phục.

Thế nhưng hắn không còn cách nào khác, cuối cùng cũng chỉ có thể kìm nén tức giận rồi nhanh chóng bỏ đi, lửa giận đang tích đầy mình nên dĩ nhiên hắn muốn tìm nơi nào đó để phát tiết.

Do Quách Quỳnh đêm nay phải quay phim, hắn không thể đi tìm cô, vậy thì biện pháp tốt nhất hiện tại chính là cùng đám "bạn" kiếm nơi tha hồ uống rượu và nhiều phụ nữ thôi.

Đây là chỗ ăn chơi nổi tiếng nhất trong thành phố Bắc Kinh, có rượu ngon nhất, phụ nữ hiểu lòng người nhất, nghe nói mỗi tiếp viên mời rượu ở đây nhất định phải có bằng cấp hệ chính quy.

Tất nhiên, thu nhập cũng tương đối hậu hĩnh, tiếp viên mời rượu bình thường thu nhập một năm khoảng hơn mười vạn, còn những cái tên đứng đầu bảng thì không cần phải nói đến, Vệ Thiên Hành từng là khách quen ở nơi này, tuy nhiên mấy năm gần đây đã rửa tay gác kiếm mất rồi.

Mặc dù bị Hoàng Tử An xem thường, nhưng Bạch Giác lại rất nổi

danh trong thành phố, ai cũng biết khả năng Bạch Tuyên kế thừa Bạch gia vô cùng thấp, mà Bạch Thiếu Thành lại đặc biệt bồi dưỡng đứa con trai này, tuy là con riêng, nhưng nếu không phải trường hợp đặc biệt, mọi người gần như đối đãi với hắn như người thừa kế.

Kể từ đó, bên cạnh hắn làm sao không thiếu những tên a dua nịnh hót?

Bạch Giác uống khá nhiều, đưa mỹ nữ lên xe, xe của hắn chính là loại xe thể thao với tính năng tốt nhất, Bạch Thiếu Thành chưa từng bạc đãi thằng con này, gần đây còn cung cấp cho hắn những đãi ngộ đặc biệt nhất.

Ban đêm, đường đi rất vắng vẻ, Bạch Giác lái xe càng lúc càng nhanh hơn, tựa như muốn thông qua con đường này để trút hết phần uất trong lòng.

Cô nàng bị hắn đưa lên xe hiển nhiên đã quen với những công tử đi xe đua này, căn bản không thèm để ý đến, cô ta lấy gương trang điểm nhỏ trong ba lô ra.

Cho đến khi có tiếng "ầm" vang lên, hai người tức khắc hoàn hồn, Bạch Giác nhìn đã biết chuyện gì xảy ra, hắn lái xe quá nhanh, không cẩn thận tông vào người khác rồi.

Mà phiền phức là, lái xe đã quá tốc độ lại còn say rượu. Bạch Giác bực bội đập lên tay lái một phát, cuối cùng quyết định lái xe trốn đi, sau đó tìm người tự thú gánh tội thay.

Đương nhiên, ngay lúc này hắn cơ bản không biết người mình đụng phải là ai.

Bạch Tuyên ngớ ra, trong giây phút bị xe đụng đó, anh cảm giác sức mạnh trong thân thể nhanh chóng bị bào mòn. Mới ba phút trước, Kim Thu tan tằm, cô đói bụng, anh cũng không khá hơn là bao, cho nên hai người đi ra ngoài ăn khuya, không ngờ rằng lúc đang băng qua đường có một chiếc xe phóng tới như tên bắn.

Anh chỉ kịp hiện nguyên hình đẩy cô ra, sau đó theo logic thì anh bị chiếc xe đụng trúng, anh cảm nhận được sức mạnh của mình bắt đầu suy yếu dần, giống như trạng thái sau lần tai nạn trước, anh không thể hiện hình được, dường như bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào cơ thể anh cũng có thể biến mất, như lục bình trong gió, yếu ớt dễ bị tổn thương.

Bạch Tuyên hoảng hốt, nếu anh thật sự biến mất, Kim Thu phải làm thế nào bây giờ? Không thể biến mất, tuyệt đối không được biến mất! Trong cái khó ló cái khôn, đúng, hiện tại tình trạng linh hồn của anh quá yếu ớt, nếu quay trở về cơ thể thì ổn rồi.

Đúng, trở về cơ thể! Ý nghĩ này như một tia sáng trong bóng tối, Bạch Tuyên trừng mắt tàn bạo liếc người lái xe, phát hiện kẻ đó không ngờ lại là người em vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, Bạch Giác.

Là hắn?! Hận ý lập tức bùng cháy trong mắt, nguyện vọng trở về của Bạch Tuyên lại bức thiết thêm nhiều lần, trở về, trở về cơ thể, không thể biến mất, anh còn muốn ở bên cạnh cô ấy!

Ý nghĩ mãnh liệt của anh có tác dụng, Bạch Tuyên cảm thấy cả người lâng lâng đi đến một nơi không biết tên. Bỗng chốc cảm giác nhẹ nhàng ban đầu biến mất, đau nhức, mệt mỏi, kiệt quệ chiếm cứ các giác quan.

Ồ, đây là cảm giác của cơ thể, anh đã trở về rồi. Bạch Tuyên có thể

cảm nhận được mình đã trở về bên trong thân thể, cảm giác nặng nề này, chỉ có bao da thối (1) mới có.

(1) Tác giả dùng từ "臭皮囊" đây là thuật ngữ của đạo Phật chỉ cơ thể con người.

Tỉnh lại, phải tỉnh lại! Anh cố gắng căng mí mắt ra, chỉ có tỉnh lại mới có thể biết vợ có bị thương hay không, chỉ có tỉnh lại mới có khả năng tìm tên Bạch Giác tính sổ!

Anh phí sức chín trâu hai hổ mới cảm thấy một đường ánh sáng xuất hiện trước mắt, mí mắt mở ra một đường nhỏ rồi, tốt lắm, cố gắng lên! Bạch Tuyên tự khuyến khích bản thân, cuối cùng sau vô số lần thử nghiệm, anh cũng mở mắt được.

Tuy buổi tối chỉ bật một chiếc đèn nhỏ, nhưng ánh sáng êm dịu như vậy đối với anh lại vô cùng chướng mắt. Bạch Tuyên mở tròng hai mắt, thời gian dần dần lướt qua.

Gian phòng này chính là nơi mà ngày đó anh nhìn thấy, thay vì nói là phòng bệnh, không bằng gọi là khách sạn có đầy đủ cơ sở vật chất thì hơn.

Anh tháo kim tiêm, giây phút đặt chân xuống giường thiếu chút nữa là té ngã, cả người không còn sức lực, cơ bắp mềm nhũn, nhưng anh vẫn kiên cường bước đến cửa, bên ngoài là một phòng tiếp khách, sát vách là một nam hộ lý, cậu ta nghe thấy có tiếng động liền đến gần xem tình hình, không nghĩ lại nhìn thấy Bạch Tuyên cả người đổ đầy mồ hôi, vịn vách tường nhích từng bước từng bước, cậu há to miệng, cả buổi mới sức nhớ tới đỡ anh: "Đại thiếu gia, cậu đã tỉnh rồi?"

"Bạch Giác đâu?" Bạch Tuyên mấp máy môi, nhú lông mày lại nhìn

cậu ta.

Hộ lý cảm thấy bất ngờ: "Nhị thiếu gia không ở đây, cậu tìm cậu ấy?" Cậu là người Hoàng gia tìm để chăm sóc Bạch Tuyên, đối với những chuyện trước kia đều không biết, vì vậy cũng không mấy kỳ lạ khi nghe anh hỏi những lời này.

"Đúng, tôi tìm hần!" Hiện tại Bạch Tuyên giống như một con chó săn bị người khác giẫm phải đuôi, ánh mắt nhìn chăm chăm như hổ đói, hung ác đến mức không thể giấu được.

Hộ lý mặc dù có chút khó hiểu, nhưng vẫn cố gắng đỡ anh ngồi xuống: "Được rồi, không thành vấn đề."

Đầu tiên cậu gọi bác sĩ tới, kết quả vừa mới vào cửa, Bạch Tuyên đã không khống chế nổi tâm tình của mình: "Cút ngay!"

Anh cảm thấy trái tim đang nhảy bang bang loạn xạ, vang lên như sét đánh, máu dâng lên, cả khuôn mặt đều đỏ lựng, tình trạng như thế này làm các bác sĩ sợ hãi, ngay tức khắc cho anh một mũi thuốc an thần.

Bạch Tuyên bị ép bình tĩnh lại, anh ngồi trên ghế salon, cảm thấy trong lòng quặn thắt đến khó chịu. Nhưng anh vẫn cố chịu đựng, lúc ấy Kim Thu bị anh đẩy ra, chắc có lẽ sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, tuy nhiên anh muốn tận mắt chứng kiến cô an toàn không bị thương. Lòng Bạch Tuyên trầm xuống, anh suy nghĩ miên man, nếu Kim Thu đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?

Đáp án dĩ nhiên không cần suy nghĩ, anh sẽ trực tiếp chấm dứt sinh mạng đi theo làm bạn với cô.

Kinh nghiệm của anh đã chứng minh một điều, chết chưa phải là hết,

mà là khởi đầu mới, mặc kệ đi đâu, là đầu thai hay biến thành cô hồn dã quỷ, anh nhất định, nhất định phải ở bên cạnh cô.

Nghe được tin tức Bạch Tuyên tỉnh lại, người của Bạch gia và Hoàng gia chạy đến, Bạch Giác tất nhiên cũng xuất hiện, hắn vừa mới sắp xếp sự việc xong xuôi, đã bị Bạch Thiếu Thành đưa đến bệnh viện, nói là anh trai trên danh nghĩa muốn gặp hắn.

Hắn không nhớ rõ trước kia đã từng bồi dưỡng tình cảm anh em với anh trai trên danh nghĩa này? Bạch Giác nghĩ trong bụng, trên mặt lại nở nụ cười dối trá: "Anh hai..." Đón chào hắn là một cú đấm không chút lưu tình, trực tiếp nện lên trên mặt hắn, Bạch Giác ngẩn ra.

Những người khác cũng mờ mịt khó hiểu, ai cũng không ngờ Bạch Tuyên vừa mới ngồi ở đằng kia không nói không rằng thực ra là đang tích lũy sức lực, giây phút nhìn thấy Bạch Giác liền không nhịn nổi vung quyền lên, một đấm của anh vừa hạ xuống khiến Bạch Giác ngã nhào trên đất, anh tựa như phát điên từng quyền từng quyền đánh xuống, Bạch Giác chỉ thần thờ trong giây lát liền lấy lại lý trí, hắn cũng dùng lực đánh lại một cú: "Mày điên à!"

Sau đó hai người thuận lý thành chương đánh nhau.

Hoàng Tử An cau mày: "Chuyện gì đây?"

Cậu hộ lý kia mờ mịt lắc đầu: "Không biết."

Bạch Thiếu Thành cảm thấy lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, tuy nhiên ông lại thương Bạch Giác hơn một chút, dù sao cũng là đứa con trai được nuôi dưỡng bên người từ nhỏ đến lớn, ông mở miệng quát lớn: "A Tuyên con làm cái gì vậy, tại sao có thể đánh em trai như thế?"

"Ai bảo mày đụng cô ấy!" Bạch Tuyên quả thực phát điên rồi, người anh trúng vài cú, tuy nhiên Bạch Giác cũng không khá hơn chút nào, hẳn còn không dám bất chấp như Bạch Tuyên, nếu thật sự ngay trước mặt người hai nhà đánh chết anh ta, hẳn đúng là không cần sống nữa.

"Tôi đụng ai hả?" Trong lòng Bạch Giác cơ bản không nhớ được chuyện ngày hôm nay, hẳn nghĩ không lẽ Bạch Tuyên đã phát hiện ra chân tướng chuyện anh ta bị đụng lúc trước rồi?

Con mắt Bạch Tuyên đỏ bừng: "Chính là buổi tối hôm nay, mày đụng phải cô ấy, tao đánh chết mày!"

Cuối cùng cũng nghe được một ít manh mối, hai lão Bạch Hoàng liếc nhau, đều không mở miệng, mà lại là Hoàng Tử An hỏi: "Đụng ai?"

Bạch Tuyên mím môi, không nói, anh vừa mới miễn cưỡng đánh đấm một hồi, hiện tại cơ thể đã hết sức, nhưng không biết vì cái gì, tim đập càng lúc càng nhanh, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ nháy ra khỏi ngực, anh không khống chế nổi tâm trạng của mình, thống khổ la lên.

Hoàng Tử An vội vàng kêu bác sĩ tới, Bạch Tuyên không chấp nhận để ông ta chích: "Ông thả tôi ra, các người thả tôi ra, tôi muốn đi tìm cô ấy."

Anh lão đảo muốn đi đến cửa, đi được vài bước đã té ngã, Hoàng Tử An sợ tới mức phải tự mình dìu anh: "Con muốn tìm ai, cậu tìm thay con có được không?"

Bạch Tuyên căn bản nghe không lọt tai những gì ông nói. Anh chỉ nghĩ nếu Kim Thu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ, nếu như không sao, không thấy anh, cô ấy nhất định sẽ rất sợ hãi, càng nghĩ

càng lo lắng, nước mắt rơi xuống càng nhiều, anh lau mặt, gạt tay Hoàng Tử An tự vịn tường đi.

Nhưng buồn cười nhất là anh cơ bản không biết đường, đó là hướng đến nhà vệ sinh, không phải thang máy, anh đi một lát liền phát hiện đây đường cụt, trong lòng Bạch Tuyên càng chán nản.

Nghĩ đến đây, Bạch Tuyên cảm thấy nỗi buồn trào lên, nước mắt lại một lần nữa che mờ tầm mắt, anh hít hít mũi, lấy tay áo chùi chùi khóe mắt, quay đầu tiếp tục đi - coi như không biết cô ở đâu, cũng phải đi tìm, nói không chừng cô không có vấn đề gì đã quay lại khách sạn rồi, nói không chừng cô vẫn còn ở chỗ tai nạn giao thông, nói không chừng cô đang trong bệnh viện.

Anh đi tìm từng chỗ từng chỗ một, nhất định rồi sẽ tìm được.

Hoàng Tử An suy nghĩ, đại khái có thể đoán được Bạch Tuyên muốn đi tìm ai, ông nhìn trạng thái của cháu ngoại nhà mình, trước hết phải trấn an thằng bé, cho nên ông bước đến, hòa hoãn hỏi: "Có phải cháu muốn đi tìm Kim Thu, cậu giúp con tìm chịu không?"

Nghe thấy tên của Kim Thu, Bạch Tuyên thoáng cái tỉnh táo lại, kéo ống tay áo của ông, sững sờ đáp: "Thật không?"

"Thật." Xác định phỏng đoán trong lòng, Hoàng Tử An xem anh như trẻ nhỏ mà dụ dỗ, "Cậu đi tìm cô ấy, con phải nghỉ ngơi cho thật khỏe, được không?"

Bạch Tuyên phản ứng rất kịch liệt: "Không được, cậu dẫn con đi tìm cô ấy đi, cô ấy bị xe đụng, không biết có chuyện gì không nữa."

"Nhất định không sao." Hoàng Tử An nói như chém đinh chặt sắt, "Cậu cam đoan với con, con ngủ một giấc tỉnh lại sẽ nhìn thấy cô ấy."

Bạch Tuyên mấp môi: "Cậu, cậu cho rằng con là trẻ con à, cậu cho con theo đi tìm cô ấy, tìm được rồi, con sẽ nghe lời cậu, đi nghỉ ngơi."

Hoàng Tử An bất đắc dĩ, công việc của ông rất bận, thời gian ở chung với Bạch Tuyên không nhiều lắm, tất nhiên không biết ngày xưa anh ít nói đến thế nào, nhưng lão Bạch lại biết, hai mắt ông rung rung: "A Tuyên, con có nhận ra ông nội không?"

"Ông nội, con muốn đi tìm cô ấy." Đối với trí nhớ lúc trước Bạch Tuyên không có quá nhiều ấn tượng, nhiều nhất cũng chỉ là những hình ảnh mơ hồ, trước kia anh quả thật giống như một tên ngốc, nhưng ông nội thì anh vẫn nhận ra, so với người cậu chưa gặp được mấy lần dĩ nhiên gần gũi hơn

"Để cháu đi tìm cô ấy."

Lão Bạch đối với lời khẩn cầu của cháu trai mình không có bất kỳ sức chống nào, lập tức đáp ứng: "Được được được, chúng ta ngay lập tức đi tìm."

Ông thật sự muốn khóc hết nước mắt, trước kia Bạch Tuyên bị chứng tự kỷ -- tất nhiên đây chẳng qua là do bọn họ suy đoán, bởi vì thằng bé luôn từ chối giao tiếp với mọi người -- hiện tại có thể chịu mở miệng nói chuyện như vậy, thật sự rất đáng mừng.

Bạch Tuyên nghe thấy lời cam đoan của họ, căn bản không có lòng dạ trò chuyện với mấy người thân đã lâu không gặp, càng không cần phải nói đến Bạch Thiếu Thành, đối với vị cha ruột này anh hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

Quá trình chờ đợi thật dài dòng buồn chán, Bạch Tuyên từ chối trở lại phòng bệnh, anh ôm đầu gối ngồi dựa vào vách tường, anh như là

một con thú nhỏ không có nhà để về, những người còn lại nhìn nhau, cuối cùng Bạch Thiếu Thành ho khan một tiếng: "Muộn rồi, đã có cha ở đây, con đưa A Giác về trước."

Ngoài dự liệu của mọi người, người đầu tiên mở lời lại không phải là lão Bạch, mà là Bạch Tuyên, anh hung hăng nhìn chằm chằm Bạch Giác: "Không được đi!"

Bạch Giác đã đoán ra đại khái người mà hắn đụng buổi tối hôm nay có chút quan hệ với Bạch Tuyên, lòng hắn không yên nói: "Mày không cho tao đi chẳng lẽ lại còn muốn giết tao hả?"

"Nếu như cô ấy đã chết!" Giọng nói bình tĩnh của Bạch Tuyên không che dấu được nội tâm hoảng sợ của chính anh

"Tao với mày đồng vu quy tận (2)."

(2) Đồng vu quy tận (同归于尽): cùng nhau chết

Bạch Thiếu Thành nhíu mày: "Cái gì, nó là em trai con!"

Bạch Tuyên mấp máy miệng, lại không nói lời nào, Bạch Thiếu Thành tức giận thiếu chút nữa bật ngửa: "Đứa nhỏ này sao có thể thành ra như vậy?"

"Tại sao không thể như vậy?"

Hoàng Tử An phân phó người đi hỏi thăm sự việc của Kim Thu, vừa về liền nghe thấy chuyện này, "A Tuyên không phải nói cậu ta vừa đụng người khác sao?"

Bạch Thiếu Thành rất cuộc cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề: "Con đụng người khác rồi hả?"

"Không phải con." Bạch Giác khôi phục bình tĩnh, ăn không nói có, "Là một người bạn mượn xe của con!"

Bạch Thiếu Thành tuy còn hoài nghi, nhưng ông hiểu rõ đứa con trai này, nó nói như vậy cho thấy nó đã sắp xếp xong xuôi, ông nhìn Bạch Tuyên: "Không phải A Giác."

Bạch Tuyên không thèm để ý bọn họ, bọn họ nói cái gì, phán xét như thế nào, không liên quan đến anh. Anh chỉ cảm thấy thời gian chờ đợi quá dài rồi, dài dằng dặc đến mức khiến anh muốn phát điên.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một cách nghĩ khủng bố, anh căn bản không khống chế nổi bản thân, chỉ có thể cắn môi mặc niệm "Cô ấy không có việc gì, cô ấy nhất định không có chuyện gì."

Đã qua rất lâu, anh mới nghe thấy Hoàng Tử An nhận điện thoại, ông ngồi xổm trước mặt anh: "Tìm được cô bé rồi, bị thương nhẹ nằm trong bệnh viện."

Bạch Tuyên kéo tay áo của ông: "Đưa cháu đi!"

Hoàng Tử An dìu anh đứng dậy, nhìn bộ dạng yếu ớt của anh mà nhíu mày: "Cô bé đã không có việc gì, ngày mai đi cũng vậy, cháu cần nghỉ ngơi!"

"Cháu muốn đi!" Bạch Tuyên cố chấp không tưởng tượng nổi, hiện tại trong đầu của anh không còn khái niệm cái gì là người nhà, cái gì sức khỏe, trong lòng anh chỉ có một việc duy nhất, anh phải tìm được cô, ở bên cạnh cô, bằng không thì anh không thể nào yên tâm được.

Mẹ Hoàng mềm lòng nhất: "A Tuyên muốn đi thì đi đi, tìm xe lăn tới đây."

Bạch Tuyên không chịu ngồi, cuối cùng là Hoàng Tử An cứng rắn yêu cầu anh ngồi lên mới bằng lòng dẫn anh đi, lúc này mới thỏa hiệp.

~~~~~

Chương 52: Gặp em

Kim Thu tỉnh lại rất sớm, cô chỉ bị thương nhẹ ngoài da, tuy nhiên sau khi người qua đường báo cảnh sát cô vẫn bị đưa đến bệnh viện và đã được bác sĩ sơ cứu qua.

Bởi vì vết thương không nghiêm trọng, cô chỉ tính nằm trong bệnh viện một đêm, ngày mai sẽ quay lại làm việc, đây chỉ là việc nhỏ, điều khiến cô hoảng sợ chính là, Bạch Tuyên biến mất rồi.

Cô đương nhiên biết rõ trong thời khắc sống chết đó Bạch Tuyên đã đẩy cô ra, nếu không đoán chừng cô không chết cũng tàn phế, nhưng anh ấy biến đi đâu mất rồi?

Kim Thu muốn đi tìm anh về, nhưng từ khi bị đưa lên xe cứu thương, xung quanh cô có rất nhiều người, cô nói muốn xuất viện, bác sĩ căn bản không cho, kiên quyết muốn cô ở lại quan sát một ngày.

Bề ngoài cô đáp ứng, nhưng đợi sau khi y tá rời đi, cô nghĩ nửa đêm sẽ lén lút trở về. Nhưng không ngờ chưa kịp áp dụng kế hoạch, đột nhiên bác sĩ tới nói muốn chuyển cô đến phòng bệnh đặc biệt.

Kim Thu bị dọa hết hồn, cơ bản không biết chuyện gì xảy ra, cô mở miệng hỏi bác sĩ, bác sĩ cũng chỉ lập lờ nước đôi nói có người nhờ chiếu cố cô.

Chẳng lẽ Vệ Thiên Hành đã biết? Kim Thu ngờ vực, cô từ chối sắp xếp như vậy, nhưng bác sĩ kia vô cùng khó xử nhìn cô: "Cô à, xin đừng làm khó chúng tôi."

Kim Thu nghĩ không lẽ là người gây tai nạn muốn giải quyết riêng, cho nên mới bày ra thái độ xin lỗi thành khẩn như vậy, nếu là vậy, hiện tại cô thật sự không có tâm trạng để ý tới những việc này.

Bạch Tuyên biến mất rồi. Việc cấp bách nhất là tìm anh ấy trở về, trước tiên cô muốn quay về khách sạn xem, vì thế cô nghĩ nghĩ, ngoài mặt đồng ý, nhưng lại nói: "Tôi muốn đi vệ sinh trước."

Sự việc rất thuận lợi, không ai nghĩ cô sẽ chạy trốn, Kim Thu an toàn đi xuống cầu thang, từng bước từng bước đều rất nhẹ nhàng.

Bạch Tuyên có thể đã xảy ra chuyện gì rồi, liệu anh còn ở trong khách sạn không? Một ý nghĩ đáng sợ phụt lên trong lòng cô, khiến toàn thân cô run rẩy, đứng không vững.

Lòng cô nóng như lửa đốt, mặt khác lại mâu thuẫn muốn bước chân chậm lại, như sợ hãi phải chứng kiến tình huống xấu nhất, cô chậm chạp đến lúc xuống lầu đã không biết mất bao nhiêu thời gian.

Sao trên trời toả ra thứ ánh sáng nhu hoà, cô khó khăn bước đến cửa bệnh viện, muốn nhìn xem có xe taxi hay không, không đợi cô đưa tay, cô đã bị kéo vào một vòng tay ôn hòa quen thuộc, Bạch Tuyên có vô vàn lời muốn nói với cô, muốn gọi tên cô, nhưng cổ họng anh lại giống như bị cái gì đó chặn lại, chỉ có thể phát ra những thanh âm đứt quãng.

Nhưng bờ vai của anh đã thả lỏng, hận ý toàn thân tan biến, giống như một con chó dại biến trở về thành một chú chó lớn xác ngoan ngoãn dịu dàng, giọng nói mềm mại: "Vợ, em không sao rồi."

Kim Thu cũng cảm giác được trong lồng ngực có âm thanh "rầm" vang lên: "Anh không sao chứ?"

"Không sao." Bạch Tuyên ôm cô, quyết định chết cũng không buông tay, anh cọ cọ mặt cô, không chút lương tâm bỏ mặc ông ngoại, bà ngoại và ông nội đi theo phía sau ra khỏi đầu.

Kim Thu cũng cho rằng những người này không có quan hệ với Bạch Tuyên, cho đến khi lão Bạch nhìn không được ghen ghét, đành mở miệng: "A Tuyên à, bây giờ tìm được người rồi, con có thể trở về nghỉ ngơi với ông không?"

Bạch Tuyên tựa đầu vào vai Kim Thu, má áp má, anh lẩm bẩm: "Không muốn."

Kim Thu nghe thấy đoạn đối thoại này, có một loại cảm giác như bị sét đánh, cô nhìn Bạch Tuyên, lại liếc qua người khí thế mạnh mẽ đang đứng đó, trợn tròn mắt: "Ôi, ông nội?"

"Khụ," Hoàng Tử An ho nhẹ một tiếng, "Cô Kim, xin chào, tôi là cậu của A Tuyên, đây là ông nội nó, ông ngoại và bà ngoại."

Vẻ mặt của Kim Thu chỉ có thể dùng một từ để hình dung: Ngây ngốc.

Miệng cô há to, nhìn về phía Bạch Tuyên, lòng anh trống rỗng chôn mặt trong ngực cô, Kim Thu không biết nên hỏi thế nào mới tốt, chỉ có thể cứng ngắc đứng yên tại đó, mọi người đều im lặng không nói gì.

"À," Hồi lâu sau cô mới lấy lại giọng của mình, hắng một cái, "Chào cậu, chào ông bà." Cô có thể gọi người lớn như thế chứ, có phải rất kỳ lạ hay không? Rốt cục là có chuyện gì đang xảy ra vậy? Trong đầu Kim Thu hiện lên vô số suy nghĩ, cuối cùng chỉ có thể mỉm cười nhạt nhẽo.

Một chút tâm lý cũng chưa chuẩn bị, hoàn toàn không nghĩ sẽ gặp phụ huynh! Chuyện gì đây! Kim Thu chỉ cảm thấy trong lòng đang gào thét một ngàn chữ FYM (1), bụi bay tứ tung.

(1) Fuck your mom

Chắc là nhìn ra cô xấu hổ và bất ngờ, Hoàng Tử An nói chậm lại: "A Tuyên, người đã tìm được rồi, trước hết phải quay trở lại bệnh viện, cơ thể con còn chưa khỏe."

Vừa mới xuống giường đã lo lắng không yên tìm người, đoán chừng anh cũng mệt muốn chết rồi. Nhưng Bạch Tuyên yếu ớt nói: "Con không đi."

"Nghe lời." Hoàng Tử An xụ mặt, "Con đã đồng ý với cậu, sau khi tìm được người sẽ cùng cậu quay về."

Chóp mũi Bạch Tuyên đau xót, nức nở một tiếng, ôm Kim Thu chặt hơn nữa, cô sắp thở không nổi rồi, Kim Thu sờ lên trán của anh, cái ót đầy mồ hôi lạnh, hơn nữa trán nóng bừng, cô sợ hãi, tránh khỏi vòng tay xem xét: "Anh sốt rồi?"

"Không có." Bạch Tuyên sốt đến hai má đỏ bừng, sóng mắt mơ màng, những vẫn cố chấp phủ nhận

"Anh không bị bệnh, em đừng bỏ anh lại."

Tiếng nói mang đậm giọng mũi, cả người anh nóng đến bất thường, Kim Thu tức giận nói: "Ai vớt bỏ anh chứ, chúng ta đi khám bệnh trước đã."

Lời vừa thốt ra khỏi miệng cô đã cảm thấy có hơi không ổn, đưa mắt nhìn đoàn người Hoàng Tử An: "À, cậu, chúng ta đưa anh ấy đi

khám trước."

Hoàng Tử An có chút hứng thú nhìn bọn họ, nhẹ gật đầu: "Cậu Bạch, cha mẹ, chúng ta vẫn nên theo A Tuyên, bệnh viện này cũng không tệ."

Lão Bạch u oán nhìn thoáng qua đứa cháu trai làm phản, dẫn đầu đi phía trước, Kim Thu kéo tay Bạch Tuyên dụ dỗ anh: "Chúng ta đi khám bệnh, em giúp anh."

Thật vất vả mới lừa gạt anh vào bệnh viện, sau khi bác sĩ kiểm tra đơn giản liền nói do cảm lạnh nên mới phát sốt, điều này cũng khó trách, cảm xúc của anh thay đổi rất nhanh, đổ mồ hôi lại bị trúng gió, không bị cảm mới là lạ.

Lấy năng lực hai nhà Bạch, Hoàng, tất nhiên là có đãi ngộ tốt nhất, y tá pha thuốc xong liền muốn anh truyền nước biển, Bạch Tuyên sống chết không chịu, sụt sịt cái mũi làm nũng với Kim Thu: "Tay anh đau."

Kim Thu nắm lấy tay anh, chỉ thấy trên tay phải có nhiều lỗ kim, chính lúc anh rút ra không chú ý, chảy rất nhiều máu, trên mu bàn tay còn dính một vệt máu, tay trái cũng không đỡ hơn chút nào, bởi vì một thời gian dài tiêm tĩnh mạch mà làm lỗ kim dày đặc.

Cô nhìn anh một cái, bình tĩnh nói: "Vậy anh muốn cởi quần để chích sao?"

Bạch Tuyên hoảng sợ liếc cô một cái, ngoan ngoãn đưa tay trái ra, vẻ mặt anh dửng dưng hy sinh, y tá là người thâm niên, chích vừa nhanh lại nhẹ, không đầy một lát đã treo một bình penicillin lên, Bạch Tuyên tựa trên đầu vai cô, sờ lên cánh tay băng bó của cô: "Có đau không?"

"Trầy da thôi, không sao cả." Mặc dù lúc bị xe đâm Kim Thu không

đứng dậy nổi một lúc nhưng tình trạng vết thương thật sự không nghiêm trọng.

Bạch Tuyên yên tâm, anh che miệng ngáp một cái: "Vợ, ngủ mau."

Kim Thu cầm cái nệm tựa lưng, để cho anh nằm xuống, lấy chăn đắp kín cho anh: "Ngủ đi." Bạch Tuyên kéo tay của cô: "VẬY em không được đi, anh sẽ sợ đấy."

"Không đi." Thứ vô cùng quý giá, tưởng mất mà tìm lại được, Kim Thu mỉm cười hôn lên gò má anh một cái: "Ngoan, ngủ đi."

Một giây sau Bạch Tuyên liền ngủ mất, sốt cao khiến cho tay chân của anh mềm yếu vô lực, đầu óc mê man, anh chỉ kịp nắm chặt tay cô, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Giảng co một đêm, đã là bốn giờ sáng hôm sau.

Kim Thu cũng cảm thấy buồn ngủ, muốn kiếm chỗ nào để dựa vào, ai ngờ Hoàng Tử An đột nhiên mở cửa đi vào, dùng tay ra hiệu với cô, hiển nhiên có việc muốn nói, Kim Thu do dự một chút, vẫn đứng dậy đi ra ngoài.

Ở phòng khách bên ngoài, ánh mắt mấy vị phụ huynh đều đặt trên người của cô, Kim Thu lúc này mới cảm thấy khẩn trương và cực kì sợ hãi - Cô phải giải thích mối quan hệ của bọn họ như thế nào? Nói ra có người tin à.

Có người tin. Hai mươi mấy năm trước, cuộc sống của Bạch Tuyên đơn thuần như tờ giấy trắng, ngay cả ông nội sống cùng nhiều năm như vậy không không thể, hướng chi là những người phụ nữ khác, từ khi xảy ra tai nạn xe, anh vẫn ở trong phòng bệnh chưa từng tỉnh dậy, nhưng khi tỉnh lại là muốn tìm người con gái lạ lẫm này.

Xét hỏi thì ắt hẳn vẫn không thể thiếu, Hoàng Tử An thu hồi lời nói nhỏ nhẹ đối với cháu ngoại trai của mình mặt ông không chút biểu tình, đủ dọa người: "Tại sao cô quen biết A Tuyên?"

Kim Thu do dự một giây, liền quyết định ăn ngay nói thật, lời nói dối biên soạn không được đầy đủ, bọn họ thậm chí chưa kịp thông đồng, như vậy không bằng nói sự thật: "Một ngày kia tôi ở nhà, liền phát hiện anh ấy bên cạnh tôi."

Cô cố gắng dùng những lời lẽ ngắn gọn nhất đem chuyện xảy ra trong khoảng thời gian gần đây nói hết một lần, Hoàng Tử An đại diện tất cả các trưởng bối lên tiếng: "Nó nói cái gì nó cũng không nhớ?"

"Lúc mới đầu cái gì cũng không nhớ, ngay cả tên họ cũng quên, sau này từ từ mới nhớ ra." Kim Thu trả lời cẩn thận.

Hoàng Tử An bình tĩnh hỏi: "Nó từng nói những điều gì?"

Kim Thu vắt óc nhớ lại khi Bạch Tuyên nhắc đến thân thế: "Anh ấy nói anh cuối cùng cũng nhớ lại một việc là tai nạn giao thông, sau này lại nhớ anh ấy lúc trước giống như... à," đến bây giờ cô vẫn chưa hiểu rõ tình hình cụ thể của Bạch Tuyên, "Hình như tất cả mọi người đều cảm thấy anh ấy có chút, ừm, hướng nội."

Hoàng Tử An giật giật lông mày: "Cô không cảm thấy A Tuyên có vấn đề à?"

"Tôi cảm thấy anh ấy rất đơn thuần." Kim Thu cau mày, khó hiểu nói

"Cái này cũng chỉ là tính cách, đôi khi đúng thật là ngây thơ như đứa trẻ, nhưng nếu nói ngốc thì cũng không phải, anh ấy rất thông minh."

Lão Bạch hừ một tiếng: "Thông minh?"

Không phải ông hạ thấp cháu mình, IQ của Bạch Tuyên trước sau chỉ dừng lại giai đoạn ba bốn tuổi, ngay cả nói chuyện cũng không tự nhiên, tuy là sau khi nó tỉnh lại hình như thật sự khác lạ.

"Vô cùng thông minh." Kim Thu rất chắc chắn

"Sách xem qua một lần đã có thể thuộc lòng, bất cứ chuyện gì nhìn tôi làm thử một lần đã có thể hiểu được."

Kĩ năng nấu nướng của Bạch Tuyên đúng là tự học trộm được, bắt đầu từ con số không, không quá nhiều.

Không ngờ tới sau khi nghe những lời này, người khác đều biểu lộ kinh ngạc, Hoàng Tử An hỏi: "Chuyện này là thật?"

"...Đương nhiên, có vấn đề gì sao?" Kim Thu cũng không ngờ, lần này người trả lời cô là mẹ Hoàng, bà buồn bã nhìn Kim Thu: "A Tuyên nhà chúng tôi tính cách tốt thật, nhưng lúc nhỏ, nó từng bị sốt cao một lần, sau khi tỉnh lại cả người có chút chậm chạp, đến năm sáu tuổi vẫn chưa nói chuyện được, mọi người dự đoán nó đều không có phản ứng, bác sĩ nói đây là chứng tự kỷ."

Mà có không ít đứa trẻ mắc chứng tự kỷ, trên thực tế là thiếu năng.

Kim Thu mở to hai mắt, không thể tin nổi, Bạch Tuyên nhìn thế nào cũng không giống đứa trẻ tự kỷ, chẳng qua nếu giải thích như thế, thì có thể hiểu tại sao anh lại có tính cách giống như một đứa trẻ mãi không lớn như vậy rồi.

"Anh ấy không phải kẻ đần độn."

Cuối cùng, Kim Thu dùng giọng điệu chắc chắn nói trước mặt các trưởng bối: "Anh ấy rất thông minh, là một người bình thường."

Tuy không biết vì cái gì mà Kim Thu nói như vậy, nhưng nếu có thể trở thành người bình thường thì đương nhiên là chuyện tốt, thậm chí có thể nói là tái ông mất ngựa (2) , làm sao biết đó không phải là phúc!

(2) Đây là một điển tích, ý chỉ "Trong phúc có họa, họa sinh ra phúc. Họa phúc khôn lường, làm sao biết đó không phải là phúc". Vào đây để đọc thêm <http://www.maxreading.com/sach-hay/dien-hay-tich-la/tai-ong-that-ma-2217.html>

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, trong phòng vang đến tiếng động trầm đục, sau đó là tiếng bước chân vội vàng hỗn loạn, Kim Thu muốn đứng lên đi mở cửa, kết quả là nghe một tiếng "bùng", hình như là đụng phải cửa, cô nghe mà cảm thấy đau thay anh, Bạch Tuyên mở cửa ra, mặt đầy hoảng hốt, giày cũng không mang, đi chân trần, trên mu bàn tay có hai vết máu, lại tháo kim nữa rồi.

"Vợ." Anh vừa thấy Kim Thu liền nhẹ nhàng thờ ra, sức mạnh cả người đều tắt cạn, tứ chi bủn rủn, cơ bản bắt cũng không bắt nổi cô, là Kim Thu chủ động đi đến kéo tay của anh: " Sao anh lại ra đây?"

"Anh còn tưởng em đi mất rồi." Bạch Tuyên thút thít nói

"Làm anh sợ muốn chết."

Anh thoát nhìn như đứa nhỏ bị bỏ rơi, một tí gió thổi cỏ lay thôi cũng khiến anh như chim sợ cành cong, lòng Kim Thu đều mềm nhũn:

"Không đâu, em ở đây, ở ngay đây."

Thời gian không còn sớm, Hoàng Tử An thấp giọng hỏi thăm ý tứ của mấy vị trưởng bối, nhân tiện nói: "Có cô Kim bên cạnh A Tuyên, chúng ta nên về trước thôi."

Kim Thu bị Bạch Tuyên ôm không thể tiến mấy vị phụ huynh, cô chỉ có thể gật đầu nói: "Ông bà đi thong thả, chú đi thong thả."

Bọn họ đi rồi, Bạch Tuyên liền nhẹ nhàng thở ra, kéo cô vào phòng đi ngủ, Kim Thu nhìn bình nước biển, chỉ còn lại phân nửa bình, tay Bạch Tuyên biến thành như vậy, cô cũng không đành lòng để anh bị tiêm thêm một mũi, chỉ có thể dụ dỗ anh ngủ trước, lúc này Bạch Tuyên bày ra điều kiện: "Ngủ chung với anh đi."

Kim Thu nói: "Em nằm ở bên cạnh, anh nắm tay em được không?"

"Không được!" Anh cố chấp kéo cô lên giường

"Anh muốn ôm em ngủ anh mới yên tâm, lỡ như em biến mất thì sao bây giờ?"

Kim Thu quá mệt mỏi, không có hơi sức tranh chấp với Bạch Tuyên, tùy ý để anh ôm mình, không đầy một lát, hai người đều thiếp đi.

~~~~~

Chương 53: Nỗ lực

Sáng sớm ngày hôm sau ngủ quên, Lam Như Vân đã gọi điện thoại tới, Kim Thu vượt vượt huyết thái dương, chỉ có thể xin phép nghỉ, tình huống của Bạch Tuyên như vậy, cô làm sao có thể ném anh một mình ở bệnh viện được, không biết phải giải thích chuyện này thế nào, cho nên cô chỉ nói đơn giản

"Em gặp tai nạn giao thông, xin phép nghỉ một ngày."

Lam Như Vân "À" một tiếng, vội hỏi: "Tai nạn giao thông? Em không sao chứ, ở bệnh viện nào, chị đến thăm em."

Sau khi hai người bọn họ giải quyết khúc mắc, tình hữu nghị vững chãi hơn nhiều, đã không có Vệ Thiên Hành quấy rầy, Lam Như Vân đối với Kim Thu thật sự tốt không còn chỗ nói, chăm sóc cô như chị em một nhà.

"Không có việc gì, vết thương nhẹ, ngày mai em sẽ đến." Kim Thu vất vả xoa tan ý nghĩ muốn thăm bệnh của cô ấy.

Cúp điện thoại xong, cô đã thấy Bạch Tuyên tỉnh dậy, mở to đôi mắt xinh đẹp không chớp cười cười nhìn cô, vô cùng dễ thương, cô sờ lên trán anh, nhẹ nhàng thổi một hơi nói "Bớt sốt rồi."

"Ừm." Anh nói một câu bằng giọng mũi, chui ngược trở lại vào trong chăn, "Vợ lại đây để anh ôm một cái."

"Ôm cái đầu anh!" Không có người ngoài ở đây, cô lộ ra bản tính thật của mình, kéo lỗ tai anh hỏi, "Rốt cuộc ngày hôm qua xảy ra chuyện

gì, em vẫn còn mơ hồ đây."

Bạch Tuyên không dám phản kháng, xoa xoa lỗ tai, nhỏ giọng nói: "Tại anh nhìn thấy người đụng em là Bạch Giác, anh muốn xông tới, nhưng không biết vì sao, cơ thể không còn một chút sức lực nào, giống như sắp biến mất, anh cứ nghĩ nếu như anh trở về thân thể, không chừng anh có thể tỉnh lại tìm hấn ta tính sổ."

Kim Thu im lặng, cô cho là cả đời mình sẽ không thể kết hôn, cũng đã suy nghĩ rất nhiều lý do để giải thích cho người trong nhà hiểu, tương lai cũng dần dần thành hình, dưới tình huống như vậy, ngoài dự liệu của mọi người, không hề báo trước, anh hồi hồn rồi.

Đây quả thực là... không phải càng sao?

"Vậy ông nội, ông bà ngoại của anh thì sao, ba mẹ anh đâu?"

Ngày hôm qua Kim Thu vô cùng ngạc nhiên, những người thân thích đến rất đầy đủ, nhưng cha mẹ anh lại không thấy xuất hiện.

Bạch Tuyên liếc mắt dò xét: "Thời điểm anh ra đời mẹ đã mất rồi, anh chưa từng gặp mặt bà ấy, còn ba... ông ta không thích anh, ông nội nuôi anh lớn lên, các cậu đối xử với anh rất tốt."

Không biết trước đây đã xảy ra chuyện gì, cho dù là những chuyện anh tự mình trải qua cũng chỉ là một khoảng kí ức mơ mơ hồ hồ.

Nhưng lần này tỉnh lại, tất cả trí nhớ của anh lại vô cùng rõ ràng, giống như trong nháy mắt anh có được năng lực phân tích sự việc, không còn là một cục bột nhào như trước nữa.

Kim Thu gật đầu, biểu hiện ngày hôm qua của bọn họ có thể thấy được sự coi trọng đối với anh ấy, nhưng mà tên Bạch Tuyên này

không có lương tâm, ôm eo cô giờ trò nịnh nọt: "Tuy nhiên với anh mà nói, vợ nhất định là quan trọng nhất."

"Không thể nói như vậy được." Kim Thu cau mày lại.

"Cha của anh tuy không thương anh, nhưng đối với anh cũng có ơn sinh thành, ông nội nuôi anh khôn lớn, ông bà ngoại và cậu quan tâm anh như vậy, anh không thể bên nặng bên khinh được."

Bạch Tuyên ngoan ngoãn gật đầu: "Ừ, anh nghe vợ."

Kim Thu thấy anh hoàn toàn nghe lời giống như trước đây, đáng lẽ phải cảm thấy vui mừng, nhưng lúc này cô lại thấy có chút lo âu.

Trước kia, anh nghe lời của cô không sao, bởi vì anh là của riêng mình cô.

Nhưng bây giờ anh đã có người thân, bình tĩnh nhìn lại, ai mà thích con trai/ cháu trai/ cháu ngoại nhà mình suốt ngày chỉ biết bám lấy một người phụ nữ?

Cô thích anh như vậy, đương nhiên cũng phải nghĩ đến chuyện tương lai của anh. Nhưng nếu kêu Bạch Tuyên không bám cô nữa, thì không thực tế cho lắm.

Nghĩ đến đây, Kim Thu càng đau đầu.

Bạch Tuyên chẳng thêm bận tâm điều gì, chỉ cần ở bên cạnh Kim Thu là đủ, đầu của anh không còn chỗ trống để suy nghĩ đến bất kì chuyện gì khác, dĩ nhiên, nếu không thấy cô, trong đầu anh chỉ nghĩ đến chuyện khi nào cô trở về, càng không nghĩ ngợi đến vấn đề khác.

Kim Thu xuống giường vào phòng vệ sinh, bộ đồ trên người vẫn là bộ cô mặc ngày hôm qua, sau một đêm ngủ dậy trở nên nhả nheo, cô rửa mặt, nói với Bạch Tuyên: "Em trở về khách sạn thay quần áo rồi quay lại."

"Để anh đi cùng!" Bạch Tuyên lập tức muốn xuống giường, liền bị Kim Thu vỗ đầu: "Quên là mình vẫn còn bị bệnh rồi sao? Ngoan ngoan nằm ở đây nghỉ ngơi cho tốt, em sẽ quay lại ngay."

Bạch Tuyên không chịu buông tay: "Em dẫn anh cùng đi, được không?"

"Không được." Kim Thu nói như chém đinh chặt sắt, nhất quyết không chấp nhận lời đề nghị của anh "Đợi ở đây không được chạy lung tung, bằng không em không biết phải tìm anh ở đâu, biết không?"

Bạch Tuyên đồng ý với vẻ không vui, Kim Thu sờ lên đầu anh, cảm thấy anh đã có cơ thể hay trong trạng thái linh hồn đều không có gì khác biệt, chỉ là... Ý nghĩ này cô luôn không dám nghĩ đến, nhưng thật sự nó như một tảng đá nằm trong lòng cô.

Không giống như lúc trước, sau khi trở về thân thể, Bạch Tuyên đã không còn là A Tuyên của mình cô nữa rồi.

Anh giống như tất cả đàn ông trên đời này, đều có cha có mẹ có người thân, cô không còn là toàn bộ sinh mệnh của anh nữa.

Cô cuối cùng cũng hiểu được tại sao lúc ấy bản thân lại không muốn nghiên cứu kĩ càng thân thể của anh, có lẽ là bởi vì ngày đó, tận sâu trong đáy lòng cô đã biết rõ một khi ngày này đến, cô không thể tiếp tục có được anh một cách trọn vẹn.

Thế nhưng chuyện hôm nay ván đã đóng thuyền, cô cũng không còn biện pháp nào khác.

Quay trở về khách sạn tắm rửa thay đồ, Kim Thu không trở lại bệnh viện ngay lập tức. Cô lại lẳng lặng ngồi trên sofa thật lâu, cảm thấy trong đầu như có một đống hỗn độn, cả buổi đều không suy nghĩ được cái gì.

Trước đó trong đầu rối loạn còn chưa suy nghĩ kĩ càng, hiện tại ngẫm lại, hai nhà cha mẹ Bạch Tuyên hiển nhiên đều có địa vị, năng lực không nhỏ, cô lại không lo lắng tự nhiên có vị hôn thê nào đấy xuất hiện như trong tiểu thuyết, nhưng vấn đề cũng rất rõ ràng, hiện tại trạng thái Bạch Tuyên không tốt, mọi người mới chỉ chán ghét mình ở bên cạnh anh ấy, đợi đến lúc cơ thể anh tốt hơn chút nữa, ai biết sẽ thay đổi như thế nào nữa?

Phiền phức, không phải môn đăng hộ đối, cô trèo cao không nổi, cô chắc chắn không buông tha cho Bạch Tuyên, khó lắm mới gặp được một người con trai mình thích, nhưng làm thế nào có thể danh chính ngôn thuận ở chung thì thật khiến cô đau đầu.

Kim Thu đoán chắc, tình cảm của cô và Bạch Tuyên đang trong cửa ải quan trọng nhất.

Nghĩ đông nghĩ tây, càng nghĩ càng đau đầu, Kim Thu dứt khoát lấy vài bộ quần áo, nhìn đồng hồ, đã là giữa trưa, lúc quay về cô có uống ly sữa đậu nành làm điểm tâm, bây giờ đã sớm đói bụng, tiện thể ghé cửa hàng tiện lợi mua sandwiches.

Cùng lúc đó, Bạch Tuyên dĩ nhiên đã hóa thành hòn vọng thê, đôi mắt trông ngóng chờ cô trở lại, thời điểm Bạch Nghị Quốc bước vào, chứng kiến cháu nội nhà mình ngồi ngẩn người, hòa ái gọi: "A Tuyên."

"Ông nội." Bạch Tuyên chỉ cùng ông nói một câu, rồi nghiêng nghiêng đầu, để bản thân có thể trực tiếp nhìn ra cửa.

Khóe miệng Bạch Nghị Quốc co lại, tìm chủ đề: "Cơ thể cháu sao rồi?"

"Tốt hơn nhiều rồi." Chỉ trong lúc nói chuyện, Bạch Tuyên mới dời ánh mắt nhìn ông một cái, sau đó lại nhanh chóng quay về ngóng cửa ra vào.

Bạch Nghị Quốc triệt để im lặng, ông thấy trước mặt Bạch Tuyên bày một bàn cơm sáng hôm nay: "Ăn sáng chưa, hay vẫn không hợp khẩu vị?"

"Ông nội đói bụng thì cứ ăn đi." Bạch Tuyên đẩy tô mì hoành thánh trước mặt đi, anh tiếp tục nhìn chăm chăm về phía cửa: "Con không đói bụng."

Bạch Nghị Quốc nhìn xung quanh: "Cô Kim không ở đây à?"

Ông còn cho rằng sáng sớm vừa tới nhất định sẽ nhìn thấy Kim Thu nữa, thẳng thắn mà nói trong lúc này, bọn họ đều không biết phải đối đãi với cô như thế nào, nhưng nhìn tình huống ngày hôm qua, vì để ổn định Bạch Tuyên, tạm thời còn cần cô ở bên cạnh.

"Vợ đi ra ngoài rồi." Bạch Tuyên ôm đầu gối co người trên giường, giọng nói mềm nhũn

"Con đang chờ cô ấy trở lại."

Thằng ngốc này, Bạch Nghị Quốc tức giận đến dựng râu tròng mắt: "Trong mắt con chỉ có vợ mà không có ông nội rồi hả?"

Thanh âm trách mắng của ông khiến Bạch Tuyên quay đầu lại.

Anh nở một nụ cười rục rĩ, gương mặt tươi cười hân hoan xinh đẹp như thế làm lòng Bạch Nghị Quốc mềm mại hẳn đi, đâu còn răn dạy được, đương lúc ông chuẩn bị nói điều gì đó để trấn an thì Bạch Tuyên lại quay đầu đưa mắt chăm chăm về cửa ra vào.

Thật tức chết! Bạch Nghị Quốc nắm chặt cây gậy thờ hốt hển, dứt khoát đặt mông ngồi lên ghế salon sát tường, hộp lý bùng trà lên, ông cầm chén trà, thăm nghĩ để xem tên nhóc con này còn có thể không chú ý đến ta tới khi nào.

Bạch Tuyên thực không phụ kỳ vọng của ông nội nhà mình, thẳng thắn xem nhẹ ông đến khi Kim Thu trở về.

Kim Thu vừa mở cửa, chân còn chưa bước vào, Bạch Tuyên đã nhanh chóng nhảy từ trên giường xuống, như một chú chó lớn chào mừng người chủ về nhà bám vào người cô: "Em đi lâu quá."

Kim Thu theo thói quen sờ sờ đầu anh, sờ xong mới phát hiện ông nội người ta đang nhìn chăm chăm mình, cô xấu hổ bỏ tay xuống: "Ông nội đã đến rồi."

"Hừm." Bạch Quốc Nghị phát ra âm thanh khinh thường trong mũi.

Càng nhìn cô, ông càng không vừa mắt, đứa con gái từ đâu mà làm cháu trai nhà mình mê mết đến choáng váng đầu óc, ngay đến trường bố cũng không quan tâm.

Bạch Tuyên không chút biết rằng mình đã làm Kim Thu kéo thêm oán giận, anh ủy khuất nói: "Vợ, đói bụng."

"Ôi, anh còn chưa ăn cơm sao?" Kim Thu nhìn bữa sáng phong phú được bày biện đằng kia, "Không hợp khẩu vị sao?"

Bạch Tuyên càng u oán: "Em không có ở đây anh ăn như thế nào."

"Em không có bên cạnh tại sao anh lại không thể ăn." Kim Thu không hiểu được, hiện tại anh cũng không còn trong trạng thái linh hồn, chẳng lẽ không thể tự mình ăn uống sao?

"Ngoan, nhanh ăn cơm nào."

Bạch Tuyên nhú mũi: "Tay anh đau."

Thiếu chút nữa quên mất điều này, ngày hôm qua hai lần ba lượt rút kim đã khiến cho hai cánh tay anh vừa đỏ vừa sưng, Kim Thu đau lòng thở thối: "Nào em đút anh ăn."

Bạch Tuyên rất cuộc cũng vui vẻ, ngồi xuống há miệng chờ cô đút, một tô mì hoành thánh nhân thịt lòng đỏ trứng vẫn còn nóng hổi, anh mở miệng, thưởng thức được mùi ngon, gương đôi mắt đang cong lên lộ ra nụ cười vui sướng, khiến cho Bạch Nghị Quốc cuối cùng không thể giữ nổi vẻ mặt nghiêm túc của bản thân.

Bất kể như thế nào, A Tuyên bây giờ đều tốt hơn so với trước kia.

Trong lúc Kim Thu cho Bạch Tuyên ăn cơm cũng không quên quan sát sắc mặt của Bạch Nghị Quốc, phát hiện ông có vẻ buông lỏng, cô cũng nhẹ nhàng thở ra, cô không phải là một người biết lấy lòng người khác, cũng không biết giao tiếp khéo léo, cô chỉ có thể nỗ lực làm việc, đồng thời cũng không thể quá sức.

Thật sự rất khó khăn, lúc trước cô khó hiểu, bản thân yêu người đàn ông đến nhường nào mới có thể cam tâm tình nguyện hiểu thuận

với cha mẹ, người thân của người ấy.

Hiện tại mới hiểu được, thật sự sẵn lòng, không có bất cứ nguyên nhân gì, chỉ bởi vì thích anh, muốn cùng anh đầu bạc răng long.

Bạch Tuyên đại khái phát hiện, anh nuốt mì hoành thánh, hỏi Bạch Nghị Quốc: "Ông nội muốn ăn không?"

"Ông nội không đói bụng, A Tuyên ăn đi."

Tuy đứa cháu nhà mình đã hơn hai mươi tuổi, nhưng Bạch Nghị Quốc từ đầu đến cuối vẫn cảm thấy nó vẫn còn là một đứa trẻ, đến cả giọng nói cũng như dỗ một đứa bé.

Vì vậy Bạch Tuyên nhờ tay Kim Thu, cuối cùng ăn hết một tô mì hoành thánh, ăn uống no nê, anh sờ sờ lên bụng mình, rồi ôm eo Kim Thu làm nũng: "Vợ."

Kim Thu rút tờ giấy lau miệng cho anh: "Chuyện gì?"

"Anh muốn đi tiểu." Bạch Tuyên then thùng trộm nhìn qua Bạch Nghị Quốc, lặng lẽ nói nhỏ bên tai cô.

Kim Thu quỳnh lên: "Muốn đi thì đi đi."

Bạch Tuyên then thùng nhìn cô, Kim Thu đã hiểu rõ hàm ý trong ánh mắt anh, đầu đầy hắc tuyến: "Tự mình đi!"

Bạch Tuyên không nói chuyện, anh chỉ bĩu môi, lại ủy khuất cúi đầu xuống.

Bạch Nghị Quốc phát giác liền ân cần hỏi: "A Tuyên làm sao vậy?"

"Muốn đi tiểu." Bạch Tuyên nhỏ giọng nói.

Hộ lý bị xem nhẹ luôn luôn túc trực bên cạnh lập tức cầm bô tiểu tới, Bạch Tuyên lại càng hoảng sợ: "Con không cần dùng cái này, con muốn cô ấy theo giúp con đi vệ sinh!"

Những lời này phát ra như tiếng pháo nổ giòn giã có thứ tự.

Sắc mặt Kim Thu càng đen hơn, chỉ có Bạch Nghị Quốc cơ bản không nghĩ sự việc theo hướng kỳ lạ, ông vẫn giống như một người ông ân cần với vẻ mặt ôn hòa: "Vậy nhanh đi, đừng nhịn không tốt."

"..." Kim Thu phản kháng không hiệu quả bị Bạch Tuyên kéo vào toilet, cô nhìn thấy biểu lộ đáng thương của Bạch Tuyên, hồ nghi hỏi: "Thật sự muốn đi nhà nhỏ?" Mà không phải muốn làm chút việc gì đó à.

Bạch Tuyên gật đầu: "Ừ ừ." Anh vặn vẹo uốn éo cơ thể

"Nhịn không nổi, vợ nhanh tới giúp anh."

Kim Thu tuy từng thân mật da thịt với anh, cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy thứ trong đũng quần, nhưng tuyệt đối là lần đầu tiên chứng kiến đàn ông đi nhà nhỏ...

Cô cẩn thận từng li từng tí dùng hai ngón tay giữ lấy, giữ trong lòng bàn tay, Bạch Tuyên nghiêng đầu, dùng giọng rất ngây thơ rất dễ thương nói với cô: "Biết tự mình tiểu, sẽ không đứt đoạn đâu."

"..." Mặt Kim Thu không biểu tình đánh lên ót anh một cái, nghiêng răng thốt ra vài chữ

"Lên cái toilet nhà anh đi."

Bạch Tuyên giải quyết với tốc độ rất nhanh, Kim Thu còn lấy tờ giấy giúp anh lau lau, hoàn toàn không ngờ đàn ông đi tiểu chưa bao giờ dùng khăn...

Nhưng Bạch Tuyên lại không nhúc nhích, tùy ý để cô lau sạch rồi nhét trở vào, anh tiến đến bên tai cô nhỏ giọng hỏi: "Không có gì khác nhau hả?"

Cái kia lớn nhỏ bao nhiêu, cái này hẹp ngang bấy nhiêu, Kim Thu quét mắt từ đầu đến chân một lần, đưa ra kết luận - hoàn toàn không có gì khác biệt.

Cô đưa tay mở vòi nước, Bạch Tuyên từ phía sau ôm chầm lấy cô, lẩm bẩm: "Vợ à, em đừng bỏ anh một mình, anh rất sợ."

"Sợ? Tại sao?" Kim Thu hiển nhiên có chút khó hiểu, đây là nhà anh, anh cũng không cần phải đối mặt với nguy cơ hồn bay phách tán, người thân thoát nhìn đều rất thân thiện, tại sao phải sợ.

Bạch Tuyên cắn cắn môi: "Anh sợ em bỏ anh."

Anh nhìn sắc mặt Kim Thu, ảm đạm nói, "Anh biết rõ sau khi anh hồi hồn sẽ không thể giống như trước đây, cho nên anh không muốn trở về chút nào, anh muốn như trước, suốt ngày cùng em ở một chỗ, không ai có thể thấy anh được..."

Vợ à anh thật hối hận, lúc ấy anh làm vậy bất chấp chuyện gì sẽ xảy ra, nếu như anh có thể suy nghĩ một chút nữa thì tốt rồi."

Kim Thu nghe vậy trong lòng không kìm được thở dài, xem ra không chỉ có một mình cô cảm giác được, Bạch Tuyên cũng rất nhạy cảm phát hiện nguy hiểm này, cô sờ lên gương mặt của anh

"A Tuyên, hôm nay ván đã đóng thuyền, hối hận cũng không có tác dụng gì, có lẽ đó cũng không phải một chuyện xấu, tình yêu bình thường sớm muộn phải gặp tình huống như vậy, về sau chúng ta có thể tiếp tục bên nhau nữa hay không, phải xem bây giờ chúng ta có nỗ lực cố gắng hay không."

Bạch Tuyên cảm thấy được an ủi, anh đung vào ngực cô: "Để cho anh đung, có phải vợ không thích anh đung chạm em trước mặt người khác không?"

"Trước mặt người lớn, không thể như vậy." Kim Thu uyển chuyển nói

"Phải kiềm chế một chút."

Bạch Tuyên rầu rĩ oán trách hồi lâu, ngẩng đầu lên: "Anh nghe lời em, mặc kệ chuyện gì xảy ra, chúng ta nhất định phải ở bên nhau."

Anh nắm tay lại, ý chí chiến đấu tràn trề.

Kim Thu nở nụ cười, hôn lên môi anh một cái: "Vậy cố gắng lên, chúng ta đi ra ngoài đi."

"Đừng lo lắng." Bạch Tuyên trái lại an ủi cô

"Mặc kệ có chuyện gì, chúng ta cũng không xa nhau."

Trong khoảnh khắc, Kim Thu hơi hoảng hốt...

Vậy sao?

Dù cho chuyện gì xảy ra ư?

Có thật là tương lai của chúng ta sẽ hạnh phúc và tràn ngập ánh sáng không?

Chương 54: Quán quýt

Cả một buổi chiều, Bạch Tuyên rất nghe lời không làm những hoạt động quá sức với cô, nhưng tính ỷ lại thì rất rõ ràng, ví dụ như, bất cứ lúc nào anh không nhìn thấy cô sẽ ruột gan rồi bời, đôi mắt liên tục nhìn ra bên ngoài, kể cả khi cô đi toilet, sau đó, cho dù anh không ôm thì nhất định phải nắm tay cô mới cảm thấy an tâm.

Bạch Nghị Quốc tất nhiên cũng phát hiện ra chuyện này, cháu trai ông căn bản giống như chú thỏ con lúc nào cũng bất an lo sợ, một chút động tĩnh cũng khiến nó cảnh giác, nhưng chỉ cần Kim Thu ở bên cạnh, nắm tay con bé, tự nhiên tình trạng của nó sẽ rất tốt, luôn cười luôn nói chuyện, bằng không thì nó không còn lòng dạ nào để tâm đến người khác được.

Quá mức ỷ lại vào một người, nhất là một người ngoài ngay cả bản thân ông cũng không biết, Bạch Nghị Quốc cho rằng đây là một việc vô cùng kì quặc, nếu Bạch tuyên là người bình thường thì cũng thôi đi, nhưng nó không phải, cuộc điều tra về Kim Thu đã sớm được triển khai mấy ngày nay, tất cả báo cáo cho thấy con bé này gặp nó thật sự chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên chứ không phải là kế hoạch được sắp đặt trước, việc hai người ở chung, hỗ trợ lẫn nhau cũng không giống đóng kịch.

Nhưng cho dù là vậy, Bạch Nghị Quốc cũng không muốn Kim Thu ở bên cạnh Bạch Tuyên nên ông vẫn giữ thái độ như trước.

Cháu trai nhà mình đơn thuần như vậy, ngộ nhỡ bị lừa thì làm sao đây? Ông già sống mấy chục năm rất cố chấp, mà đối với sự việc liên quan đến Bạch Tuyên, Bạch Nghị Quốc càng đặc biệt ngoan cố,

không nói đạo lý.

Cho nên ông thử hỏi: "A Tuyên, con còn nhớ A Chi hay đến nhà chăm sóc con không?"

Ông đã nói chuyện với bác sĩ chính của Bạch Tuyên, vị bác sĩ này cho rằng đối với tuổi tác tâm lý của anh, sự ỷ lại vào phụ nữ của thằng bé thay vì nói là tình yêu, không bằng nói đó là khát khao tình mẫu tử.

Bạch Nghị Quốc cảm thấy rất có lý, A Chi là con gái của thuộc hạ ông, cha mẹ đều mất sớm, ông nhận nuôi cô bé, Bạch Tuyên đã từng ở chung với A Chi trong ngôi nhà tổ của Bạch gia, hơn nữa A Chi đối xử với A Tuyên rất tốt. Tuy thằng bé không nói chuyện cũng không quan tâm đến người khác nhưng con bé vẫn vô cùng yêu thương nó, lúc ấy Bạch Nghị Quốc cũng đã nghĩ rằng, hy vọng A Chi nhớ đến công ơn dưỡng dục mà chịu gả cho Bạch Tuyên, như vậy sau khi ông chết đi, cũng có người chiếu cố nó.

Trong ấn tượng của Bạch Nghị Quốc, A Chi là cô gái thông minh, xinh đẹp, lại dịu dàng, hiểu chuyện, hơn nữa biết gốc biết rễ, ông càng yên tâm.

Bạch Tuyên kéo tay Kim Thu áp lên má cọ cọ, chỉ duy nhất mùi trên người cô mới khiến anh bình tĩnh, thả lỏng hơn, anh thuận miệng trả lời: "Nhớ ạ, chính là người mà mỗi lần ở một mình với con đều nói "Đừng tưởng tao không biết ông nội có ý định gì, không phải là muốn tao làm con dâu nuôi từ bé cho mày ư? Tao thà chết cũng không muốn gả cho một thằng ngu."."

Bạch Nghị Quốc kinh ngạc hỏi: "Làm sao có thể như thế được, A Chi lại nói những lời như vậy sao?"

"Không phải cô ta đang nói thật sao?" Bạch Tuyên nhìn Bạch Nghị Quốc một cái đầy bí ẩn, rồi lại le lưỡi cười nịnh nọt với Kim Thu, "Vợ, đối với cô ta anh một chút cảm giác cũng không có, người phụ nữ đó quá xảo trá, anh không thích, anh thông minh lắm."

Trong lòng Kim Thu nghĩ - À, thì ra không phải hôn thê mà là con dâu nuôi từ bé, cảm thấy thời đại đó đã trôi qua rất xa rồi. Cô lại không cảm thấy tức giận, Bạch Tuyên đơn giản như mặt trời mọc ban ngày, cô sẽ không vì chuyện con con như vậy mà giận dữ, buồn phiền.

Xin chào, tình địch của tôi -A Chi. Chỉ mới bắt đầu không bao lâu mà cô đã có tình địch rồi. Kim Thu cảm thấy cả vũ trụ to lớn như đang dần bị bao phủ bởi chướng khí mù mịt.

Bạch Tuyên thấy cô không nói lời nào, còn tưởng rằng cô đang tức giận, lập tức luống cuống, mặc kệ trước đó đã hứa không được quá thân mật, hai tay anh ôm chặt lấy eo cô, đầu chui vào ngực của cô: "Vợ anh sai rồi. Hu hu, em đừng không quan tâm anh, anh sẽ nghe lời mà."

"Tránh ra tránh ra!" Kim Thu xấu hổ đến mặt đỏ bừng, cô lén nhìn thoáng qua sắc mặt không vui của Bạch Nghị Quốc, bối rối đẩy Bạch Tuyên ra: "Em không có tức giận, cũng không phải không để ý đến anh."

Bạch Tuyên vụng trộm quan sát ánh mắt của cô, thấy hai gò má cô ửng hồng, là vẻ xấu hổ hiếm thấy, nhất thời nhìn đến ngây người, nhịn không được cắn một cái lên vành tai cô, Kim Thu giật mình, hận không thể tìm cái lỗ nào để chui xuống, trong bụng mắng anh trăm ngàn lần: Mẹ nó đang trước mặt người lớn mà anh dám làm chuyện như vậy, lần này chết chắc rồi.

Nhưng Bạch Tuyên dường như còn chưa thoả mãn, liếm liếm vành

tai của cô, thờ dài một hơi: "Thơm thật, rất thích."

"..." Kim Thu chết lặng.

Bạch Nghị Quốc liền có suy nghĩ - Ôi, người có thể chịu được cháu trai nhà mình như vậy, cũng thật sự không dễ dàng gì! Ông cảm thấy Kim Thu trông vừa mắt hơn nhiều.

Bạch Nghị Quốc quyết định bỏ qua A Chi, dù sao người ta gần đây ở Mỹ học tập vui đến quên trời quên đất, đoán chừng không muốn trở về để gả cho kẻ ngốc này, trong lòng ông biết rõ.

Ông đang muốn nói sang chuyện khác, lại phát hiện cháu trai nhà mình bắt đầu bán đứng ông nội rồi, Bạch Tuyên vô cùng lấy lòng Kim Thu: "Vợ à, anh nói thật mà, bỏ qua cho anh đi, ngoại trừ A Chi ra, còn cháu gái bạn bè cũ của ông nội, nhưng cô ta cũng cực kỳ không thích anh, nói anh thiếu năng, nói nếu không phải sinh ra ở Bạch gia, ai mà chịu nói chuyện với anh chứ. Thật ra anh chẳng muốn nói chuyện với cô ta chút nào, cô ta siêu cấp phiền phức, lỗ mũi lúc nào cũng ngược lên nhìn người khác."

Kim Thu đã không muốn nói chuyện, cô "Ừ" một tiếng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Bạch Nghị Quốc ngược lại không bình tĩnh nổi, ông hỏi: "Con nói thật không A Tuyên...?"

"Chính là cô tên Trình Chanh đó." Bạch Tuyên hồn nhiên nhìn sắc mặt ông nội nhà mình thay đổi liên tục, "Ông kêu cô ta chơi với con, cô ta cố tình đưa con vào vườn hoa, nói sẽ lấy bánh bích quy cho con ăn, sau đó ném con ở đấy một mình đến chiều, cơm trưa cũng không được ăn!"

Làm sao có thể! Bạch Nghị Quốc đứng ngồi không yên, ông nghĩ rằng, lúc nhỏ Bạch Tuyên tuy không lanh lợi, nhưng lại rất xinh đẹp, ông thỉnh thoảng đưa nó đến nhà bạn bè, hy vọng nó có thể tìm được bạn tốt, Trình Chanh lúc ấy rõ ràng rất thích thú gọi "Anh Tuyên", hai người còn ở trong phòng chơi đồ chơi rất vui vẻ nên mới quên ăn cơm trưa cơ mà?

Bạch Tuyên mặc kệ trong lòng ông đang rối tung rối mù như thế nào, chỉ số thông minh của anh lại bắt đầu tăng đột xuất, mượn cơ hội này làm nũng với Kim Thu: "Vợ, bọn họ đều rất xấu, đều bắt nạt anh ngốc nghếch, anh thật đáng thương mà, khi còn bé bọn họ đều khi dễ anh, không có ai muốn chơi với anh, anh có phải rất tội nghiệp hay không?"

"...Có." Kim Thu đối mặt với đôi mắt trong veo, tựa như nếu tàn nhẫn nói không thì một giây sau đó, Bạch Tuyên sẽ biến thành một chú chó to xác lã chã nước mắt: "Đúng rồi, vợ cũng hiểu được anh tội nghiệp đúng không, vậy em sờ sờ anh đi, anh sẽ không khó chịu nữa."

Anh dựa người vào đùi cô, một bộ dạng muốn được chải lông, tay Kim Thu cứng ngắc trong không khí một hồi lâu, cuối cùng quyết định - vò đã mềm lại sứt, được rồi, dù sao sớm muộn cũng bại lộ, che dấu cũng vô dụng, chỉ hy vọng trái tim Bạch Nghị Quốc không mắc bệnh gì, mong ông không bị cháu trai dọa thành có bệnh.

Bạch Tuyên đặc biệt yêu thích được cô vuốt ve, từ đỉnh đầu theo chiều tóc đến cổ, sau đó dọc theo xương sống xuống - đáng nhắc tới chính là từ sau khi lăn lộn trên giường, Kim Thu còn tiện thể xoa bóp bờ mông nhăn mịn, chải lông chỗ nào đó, đương nhiên không mặc quần áo càng tốt - Bạch Tuyên đáng tiếc nghĩ ngợi, nhìn thoáng Bạch Nghị Quốc, biết rõ Kim Thu tuyệt đối không cho phép anh động dục ngay lúc này.

Phần lưng được vuốt qua mấy lần, sau đó anh trở mình, dọc theo hai má, sờ xuống lồng ngực, ngừng lại ở bụng dưới của anh - nếu như, nếu như là lúc trước, thông thường thời điểm sờ đến bụng dưới, chỗ nào đó sẽ bắt đầu vênh lên, lúc đó anh có thể theo lẽ tự nhiên yêu cầu Kim Thu thuận tiện xoa xoa phía dưới.

Cuộc sống thật tươi đẹp, đời người chuyện hạnh phúc nhất chẳng lẽ không phải là phơi nắng để vợ chải lông cho sao?

Cô vuốt ve dịu dàng khiến anh buồn ngủ, Bạch Tuyên hạnh phúc nhắm mắt lại, quyết định ngủ liền ngủ, dựa vào cô, anh có thể ngủ ngon ngủ tốt.

Một lát sau, Bạch Nghị Quốc nhìn thấy Bạch Tuyên đã ngáy khò khò, ngủ rồi, Kim Thu có lúc không vỗ nó, tựa như dỗ dành một đứa trẻ, nó chép chép vài tiếng, mơ mơ hồ hồ kêu "Vợ", động đậy tay chân, thay đổi tư thế thoải mái hơn, lại chìm vào giấc ngủ.

Ánh mắt của ông trở nên dịu dàng, đứa cháu này từ khi ra đời, vẫn luôn là nỗi lo lắng của cả gia đình, mẹ thẳng bé vì khó sinh mà qua đời, cha không thương yêu, hoặc có lẽ là cũng không yêu thương gì mẹ thẳng bé, vì vậy đứa bé này không chỉ không nhận được tình thân từ cha, ngược lại đã trở thành nỗi sỉ nhục trong suy nghĩ của hắn.

Không ngờ lại sinh ra một đứa nhỏ khiếm khuyết như vậy. Bạch Thiếu Thành không thích, Bạch Nghị Quốc liền đưa nó về tự mình nuôi dưỡng, ông bỏ ra ba bốn năm trời, dạy thẳng bé gọi "Ông nội", ngày đó nghe thấy nó mở miệng, Bạch Nghị Quốc đã cười đến khóe mắt ướt đẫm.

Lớn hơn một chút, ông đưa nó đến trường học đặc biệt, giáo viên nói nó rất yên tĩnh, chưa bao giờ gây phiền phức cho người khác,

nhưng điều này không có nghĩa là những đứa trẻ khác không bắt nạt nó, qua một khoảng thời gian, ông phát hiện trên người Bạch Tuyên xuất hiện càng nhiều vết thương nhỏ, nhưng thằng bé không chịu hé một lời nào, giống như đã vô tri vô giác đối với thế giới này.

Sau đó ông không cho nó đến trường nữa, xin thầy giáo ở nhà, dùng bản lĩnh mấy chục năm của mình để dạy một đứa trẻ sáu bảy tuổi hiểu kiến thức cơ bản, nhưng điều này vẫn còn chưa đủ, Bạch Nghị Quốc biết mình đã không còn trẻ nữa, Bạch Thiếu Thành lại không thích nó, lỡ như ông xảy ra chuyện gì, ai sẽ chăm sóc đứa nhỏ này đây?

Ông bắt đầu suy nghĩ đến tương lai của Bạch Tuyên, trước kia ông vẫn hòa nhã với Bạch Giác, cũng chưa từng nghĩ đến việc đem cơ nghiệp Bạch gia giao cho Bạch Tuyên, ông chỉ đứng sau sắp xếp thế cục đến khi hai phe thỏa hiệp chấm dứt đối đầu nhau. Điều ông muốn chỉ đơn giản là Bạch Tuyên có một cuộc sống yên ổn không lo âu, vì thế, ông đã tiêu hao biết bao tâm sức.

Lần tai nạn xe đó thiếu chút nữa đã mang theo tính mạng của cháu nội mình, cấp cứu mấy ngày, rốt cuộc vẫn may mắn vượt qua cơn nguy kịch, nó lại chậm chạp không có dấu hiệu tỉnh dậy, hơn nửa năm sau đó, có người nói cho ông biết cháu trai ông không muốn quay trở về.

Thời điểm Bạch Nghị Quốc nghe được những lời này, dẫu kiểm soát được nét mặt của mình nhưng trong lòng không tránh khỏi chua xót, không biết là cảm xúc gì, cháu trai ông nuôi hai mươi mấy năm khôn lớn thật ra cũng không thích thế giới này, nó lưu luyến một nơi khác, không chịu trở về.

Có lẽ vì thế ông bắt mối với Kim Thu, cũng không phải chỉ vì không hài lòng với xuất thân hay nhân phẩm của cô, giống như những

người cha vợ đối với con rể, mẹ chồng đối với nàng dâu, ông cảm thấy cô đang cướp mất Bạch Tuyên.

Rõ ràng đây là cháu trai ông hết lòng chăm sóc hơn hai mươi năm, vậy mà cứ nịnh nọt bám sau lưng một người phụ nữ hấp tấp như vậy, vội vã như vậy, nghe lời đến không thể nghe lời hơn.

Như thế này làm sao có thể không khiến người khác tức giận đây? Bạch Nghị Quốc nổi nóng không được, khi bình tĩnh lại phát hiện niềm vui ngoài ý muốn.

Đầu tiên là Bạch Tuyên không ngốc. Tuy lúc trước nó cũng không giống kẻ khờ bởi vì chưa bao giờ nói những điều ngớ ngẩn, nhưng bác sĩ đã chuẩn đoán nó mắc chứng tự kỷ, hơn nữa IQ còn thấp, bởi vì thế luôn có biểu hiện vô cùng ngốc nghếch đối với thế giới xung quanh, nó dường như không thể hòa nhập được với cuộc sống.

Nhưng bây giờ lại khác tình hình trước kia, tuy vẫn còn rất ngốc, nhưng nói chuyện rành mạch rõ ràng, nó đã hiểu được thế giới này rồi, chỉ có tính cách đơn thuần mà thôi.

Tâm trạng Bạch Nghị Quốc xoắn xuýt, nếu là Bạch Tuyên trước đây, ông ngược lại không có ý kiến gì với Kim Thu, chỉ cần có thể chân thành đối xử với Bạch Tuyên, một nghèo hai trắng cũng không thành vấn đề, Bạch gia không quan tâm đến điều này.

Nhưng hiện tại nó đã bình thường, lòng tham của ông cảm thấy Kim Thu không xứng với Bạch Tuyên, cháu nội nhà mình xuất sắc như vậy, đâu phải người phụ nữ nào cũng xứng chứ? Đây là tâm tình của một phụ huynh, Bạch Nghị Quốc cũng không ngoại lệ, nhưng ông không nói ra điều này, dù sao đây cũng là cô gái Bạch Tuyên rất thích.

Thằng bé thích đến như vậy, thích đến mức Bạch Nghị Quốc không đành lòng, hoặc nói đúng hơn là không dám nói ra khiến hai đứa chúng nó chia xa... Thế thì, cuối cùng phải làm như thế nào mới tốt đây? Một người bình thường ngày ngày đưa ra quyết định sát phạt, bày mưu tính kế, bây giờ lại mang theo sự do dự hiềm thấy.

~~~~~

Chương 55: Bản năng

Bạch Tuyên trải qua một ngày rất hạnh phúc, vợ không đi làm, cứ thế ở cạnh mình cả ngày. Trước khi ngủ thấy cô ấy, lúc ngủ cảm nhận được cô ấy nằm bên cạnh, tỉnh dậy là thấy cô ấy đầu tiên, anh thấy mình cực kì hạnh phúc.

Biểu hiện rõ nhất của việc hạnh phúc này, đó chính là vui vẻ lăn lộn trên giường, Bạch Nghị Quốc tranh thủ lúc Kim Thu ra ngoài gọi điện thoại, ôn hòa gọi anh: "A Tuyên."

"Ông nội." Ánh mắt anh cực kì trong suốt, không mang theo bất cứ loại tạp chất nào: "Cháu có thể kết hôn cùng bà xã không ông?"

Anh hỏi quá trực tiếp, mọi tâm tư đều hiện rõ trên mặt, Bạch Nghị Quốc nghĩ một chút mới trả lời: "Chuyện này không nóng vội được, cưới xin là việc cả đời, đừng vội vã quyết định trong chốc lát."

"Nhưng cháu muốn cưới cô ấy." Bạch Tuyên hơi xấu hổ ngồi bên cạnh ông, nói khẽ: "Cháu sợ sau này cô ấy không cần cháu nữa."

Bạch Nghị Quốc hiền từ nhìn anh: "Cháu là cháu ông, cô ấy bị mù mới không cần cháu." Gả cho Bạch Tuyên là chuyện cực kì tốt, gia tài bạc triệu, một bước lên trời,... Nói chung là chim sẻ hóa phượng hoàng.

Nào ngờ Bạch Tuyên lại vội vàng xua tay: "Ông nội, ông không thể nói như vậy được." Anh nghiêm túc nhìn ông "Cháu rất thích cô ấy, cô ấy cũng thích cháu, cháu muốn cưới cô ấy về, nhưng cháu vẫn cảm thấy cần hỏi ý kiến trưởng bối."

Trước kia khi còn ở trạng thái ly hôn, anh xem phim truyền hình cùng Kim Thu, hóng chuyện ở khu trọ cũng không hẳn là vô ích, chẳng hạn như có một cặp ở khu trọ, kết hôn mà không được cha mẹ hai bên chúc phúc, sau tết hai người nhìn nhau không nói gì, cả hai đều rất hối hận.

Anh kể cho Kim Thu nghe, khi ấy cô nói: "Cha mẹ cãi nhau với con cái, cuối cùng thì cha mẹ vẫn sẽ thỏa hiệp, dù sao thì cha mẹ nào cũng đều thương yêu con cái mình, có điều, nếu một cuộc hôn nhân không được hai bên gia trưởng chúc phúc, thì đều sẽ không vui vẻ. Hôn nhân là chuyện của hai người, nhưng nó lại luôn liên quan đến rất nhiều chuyện, mẹ em cũng chỉ hi vọng sau này em có thể gả cho một người đối xử với em thật tốt, mà có tiền nữa thì càng tốt."

Khi đó Bạch Tuyên còn lo lắng hỏi lại cô: "Sao lại phải có tiền? Anh không có tiền?"

"Ngoan, anh không giống họ."

Kim Thu giải thích với anh: "Tại sao phải có tiền ư? Rất đơn giản, vì mẹ em cảm thấy, chuyện đàn ông đối xử tốt với một người rồi cũng sẽ thay đổi, anh ấy không thích em, chán ghét em thì sẽ không tốt với em nữa. Nhưng tiền thì luôn không đổi lòng, ít nhất thì cũng có thể đảm bảo cho em một cuộc sống cơm áo không lo, cuộc sống vật chất bền vững thì tình cảm mới ổn định được.... Cha em cũng nghĩ là có người đối xử tốt với em là được rồi, tất nhiên vừa đối xử tốt với em vừa có tiền thì sẽ yên tâm hơn."

Trước khi gặp Bạch Tuyên, Kim Thu rất tán thành ý kiến này, dự định tương lai của cô cũng rất thực tế, khi ấy cô cảm thấy tốt nhất là nên gả cho một người nào đó vừa có chút tài sản vừa đối xử tốt với cô, cũng không phải là cô hám tiền, mà vợ chồng nghèo thì thường có

trăm sự phải lo nghĩ, có tiền thì tình cảm của hai người cũng sẽ được bảo đảm về mặt vật chất.

Cũng chẳng trách bây giờ có người than phiền phụ nữ ngày càng háms của. Vì thực tế, bây giờ tiền ngày càng trở nên quan trọng, nói phụ nữ háms của chẳng bằng nói xã hội giờ quá tàn khốc.

Nhưng mà sau này gặp được Bạch Tuyên, cô liền ném ý nghĩ này ra sau đầu, cô chuyển sang việc lo lắng phải nói sao với cha mẹ về việc mình muốn sống "độc thân", lo lắng sau này phải kiếm được bao nhiêu tiền, dù sao không có đàn ông nuôi chắc chắn sẽ có chút vất vả, nhiều hôm Bạch Tuyên ôm cô ngủ thiếp đi, cô vẫn còn tỉnh, thầm tính toán chuyện củi gạo dầu muối, càng nghĩ lại càng thấy đau đầu.

Tình yêu vĩnh viễn không chỉ là tình yêu, Kim Thu thường xuyên tặng ca, liều mạng làm việc cũng chỉ để cố gắng giữ gìn mối tình này.

Thế nhưng bấy giờ cô còn chưa biết được hóa ra anh chàng cày thuê kia lại chính là phú hào.... Nhưng nếu cô được lựa chọn giữa việc gả cho một Bạch Tuyên không có gì cả và một anh chàng Bạch Tuyên thừa kế cả gia sản nhà họ Bạch, cô chắc chắn sẽ không do dự mà lựa chọn người đầu tiên.

Tiền mặc dù quan trọng, hoặc có thể nói đúng hơn là cực kì quan trọng, nhưng chỉ cần cố gắng, thì vẫn có thể cơm no áo ấm, dần dần thì mọi thứ cũng sẽ tốt lên, nhưng bảibùn mang tên "nhà giàu" này, vừa bước vào có lẽ cả đời cũng sẽ không thoát ra được, cực kì phiền phức.

Dù sao thì quá nhiều tiền cũng chẳng có ý nghĩa gì, đời còn dài mà.

Bạch Tuyên càng nghĩ càng thấy lo lắng: "Ông nội, hay cháu cưới cô ấy sớm sớm một chút? Nhỡ cô ấy bị ai đó cướp đi thì sao?"

"... Rốt cuộc cháu thấy bất an ở đâu?" Bạch Nghị Quốc hoàn toàn không hiểu nổi lối tư duy của cháu trai mình.

Bạch Tuyên chống cằm, vẻ mặt đăm chiêu: "Cháu chỉ muốn kết hôn cùng cô ấy thôi, nếu không thì sẽ không vui, lúc nào cũng sợ rằng cô ấy không thèm quan tâm đến cháu nữa."

Anh quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Bạch Nghị Quốc: "Ông nội, trong TV rất hay có cảnh người nhà trai đến quấy rối, không cho nam chính cưới vợ về, ông cũng sẽ thế sao?"

Bạch Nghị Quốc nhe răng, bắt đầu có chút nghi ngờ chỉ số thông minh của anh, hỏi thẳng như vậy, ông nên trả lời thế nào cho phải đây... "Ông nội tất nhiên là muốn cháu sớm kết hôn rồi. "

Có điều đối tượng kết hôn là ai thì khó có thể nói trước được.

Nhưng Bạch Tuyên vẫn ngây thơ mắc lừa, vui vẻ ra mặt. "Thật vậy sao? Cảm ơn ông nội!"

Bạch Nghị Quốc thầm thấp một nén hương cho trí thông minh của cháu mình.

Kim Thu nói chuyện điện thoại xong liền quay lại, Bạch Tuyên nhào tới: "Bà xã, khi nào thì chúng ta kết hôn?"

Bỗng dưng bị anh hỏi câu không đầu không đuôi như vậy, Kim Thu có chút khó hiểu: "Gì cơ? Kết hôn?" Cô còn chưa tính xa đến vậy, chuyện này quá đột ngột rồi.

"Kết hôn!" Bạch Tuyên cực kì vui vẻ, "Giờ anh đã có thể căn cứ, cũng đã có hộ khẩu rồi. Anh muốn kết hôn cùng em, em gả cho anh

nehé?"

Cầu.... Cầu hôn? Chuyện này cũng quá là đột ngột. Kim Thu ngờ người cả buổi vẫn chưa phản ứng lại được, một lúc lâu sau mới đáp lại: "Chuyện kết hôn.... Còn phải có sự đồng ý của người lớn nhà anh và nhà em nữa."

Bạch Tuyên kiêu ngạo ưỡn ngực: "Ông nội anh đồng ý rồi."

Bạch Nghị Quốc trợn tròn mắt..... Ông đồng ý lúc nào? Vừa rồi ông rõ ràng là đang chơi chữ mà.... Giờ ông có thể sửa lại lời thành chưa đồng ý chứ?!?

"Khụ... Khụ, A Tuyên à, chuyện kết hôn này còn cần phải bàn bạc kỹ càng hơn."

"Ông nội vừa đồng ý rồi còn gì?" Bạch Tuyên nghi ngờ nghiêng đầu, Bạch Nghị Quốc nghiêm mặt nói: "Không phải là ông nội không đồng ý, mà kết hôn là chuyện cả đời, bây giờ cháu đang không khỏe, đợi khi nào ổn thì chúng ta nói sau."

Nói tóm lại thì vẫn phải chờ. Bạch Tuyên dù không vui, nhưng đã nhận được lời cam đoan của Bạch Nghị Quốc anh cũng không quan tâm đến nữa, ngược lại Kim Thu thì khế thờ dài, cô biết rõ chuyện này hơn phân nửa là sẽ không thuận lợi rồi.

Kết hôn với Bạch Tuyên, đầu tiên là cô phải qua cửa ải của hai nhà họ Hoàng, Bạch, sau đó lại đợi Bạch Tuyên vượt qua cửa của cha mẹ mình, nếu không thì dù hai người yêu nhau, chuyện kết hôn vẫn còn xa lắm.

Tình yêu chỉ là sự khởi đầu của hôn nhân chứ không phải là kết quả.

Mọi thứ giờ mới bắt đầu....

Kim Thu điều chỉnh lại tâm trạng của mình, không để bản thân để lộ rõ vẻ chán nản, "A Tuyên, từ mai em phải đi làm rồi, anh ngoan ngoãn nghe lời nhé."

Bạch Nghị Quốc nhíu mày, ông vẫn còn nhớ phản ứng hôm ấy của Bạch Tuyên khi không thấy Kim Thu, suýt thì hù chết tất cả mọi người, nếu ngày mai Bạch Tuyên lại nháo thì phải làm sao đây?

Nào ngờ Bạch Tuyên lại không hề phản đối, ngoan ngoãn gật đầu: "Tốt, anh ở đây chờ bà xã tan làm trở về."

Anh dừng một chút, thấy Kim Thu không có ý định khen mình, anh lập tức lắc lắc cánh tay Kim Thu: "Em không khen anh sao?"

"... Ngoan, nghe lời." Kim Thu không nói gì, cô cảm nhận sai rồi sao, rõ ràng khi ở trạng thái linh hồn, Bạch Tuyên đã càng ngày càng giống một người đàn ông trưởng thành rồi, sao vừa trở lại thân thể thì cảm giác ấy lại biến mất, dường như chỉ qua một đêm anh lại ngược trở lại.

Chẳng lẽ đây chính là di chứng của việc dung hợp trở lại với thân thể? Có lẽ vậy, việc anh ly hồn đến giờ vẫn giống như một câu đố không có lời đáp, đặc biệt là vì sao sau khi ly hồn anh lại rời Bắc Kinh đến tận thành phố Hải, rốt cuộc là anh làm cách nào để tìm đến bên cô được?

Chuyện này nhất định là có lý do gì đó.

Kim Thu ngủ trong phòng bệnh với Bạch Tuyên cả đêm, sáng sớm hôm sau liền vội vàng chạy đi làm, Lam Như Vân và Vệ Thiên Hành đều quan tâm hỏi thăm cô: "Bị tai nạn giao thông sao? Có nghiêm

trọng không?"

"Có người đẩy em ra, chỉ bị trầy xước chút thôi." Vết thương của Kim Thu cũng không có gì nghiêm trọng, có điều trầy da hơi nhiều, trên tay, đùi, có cả mặt, mặc dù sáng sớm nay cô đã đặc biệt dậy sớm để trang điểm mất một lúc lâu, nhưng nhìn qua vẫn có thể thấy vết thương trên mặt.

Bị thương trên mặt cũng không thích hợp để tham gia hội nghị, Vệ Thiên Hành liền để cô lại giải quyết ít công văn. Kim Thu thầm thở phào, may quá, không cần phải đến buổi họp căng thẳng mệt mỏi kia.

Cô vừa ghi ghi chép chép các loại tài liệu, vừa thầm nghĩ xem Bạch Tuyên ở nhà giờ thế nào rồi, liệu anh có ngoan ngoãn nghe lời, có ở yên trong phòng bệnh không?

Tất nhiên là Bạch Tuyên rất biết điều, hôm nay ông bà ngoại anh đặc biệt đến thăm đứa cháu này, bà Hoàng còn hầm một nồi canh gà mang đến: "A Tuyên đói đến gầy cả người rồi, ném thử chút canh bà nấu đi này."

Kim Thu không ở đây, Bạch Tuyên ăn cơm cũng có vẻ chán nản hơn hẳn, buồn bã ỉu xìu ngồi ăn, không để ý đến bát canh vẫn còn nóng đến bốc hơi, liền múc một thìa đưa vào miệng, lưỡi bị phỏng đến tê rần. "Ối ối, nóng nóng!" Anh kêu xong mới phát hiện ra Kim Thu không ở bên anh.

Bạch Tuyên liền không ăn cơm nữa, đẩy súp sang một bên: "Cháu không đói bụng."

Bà Hoàng trách móc: "Sao lại không đói bụng? Mau ăn cơm đi."

"Bà ngoại, cháu không đói, cháu không đói." Anh ủ rũ chui đầu vào

trong chần, buồn buồn: "Bà ăn đi ạ."

Bà Hoàng cũng không biết phải làm sao, đành gọi ông Hoàng đang nói chuyện phiếm với Bạch Nghị Quốc vào. Ông Hoàng - Hoàng Trạch mặc dù tuổi cũng xấp xỉ với Bạch Nghị Quốc, nhưng Bạch Nghị Quốc lại mang dáng dấp thư sinh, hào hoa phong nhã, nhưng Hoàng Trạch xuất thân từ quân đội, cả người đều tản ra hơi thở của một quân nhân anh dũng, trang nghiêm, mặc dù người ngoài nhìn vào thấy ông luôn nghiêm mặt, nhưng trước mặt người nhà ông cũng rất dễ nói chuyện: "Sao A Tuyên lại không ăn cơm?"

"Ông ngoại." Bạch Tuyên rất nghe lời Kim Thu, lễ phép đáp lại: "Cháu không đói."

"Dù không đói thì cũng phải ăn chút gì đó chứ." Giọng Hoàng Trạch mặc dù nghe có vẻ ôn hòa nhưng lại có ý mệnh lệnh, "Thân thể của cháu vẫn chưa khỏe, cần phải tĩnh dưỡng."

Bạch Tuyên tội nghiệp nhìn ông, chiêu này sử dụng với Kim Thu thì trăm phát trăm trúng, nhưng Hoàng Trạch rất dễ dàng miễn dịch: "Không được."

Làm nũng thất bại, Bạch Tuyên đành phải miễn cưỡng uống canh gà, Hoàng Trạch nói: "Đây mới là cháu ngoan chứ." Ông vẫn đối xử với Bạch Tuyên như một đứa bé, con trai của Hoàng Tử An, cũng là cháu nội của ông, chỉ lớn hơn Bạch Tuyên ba tuổi, lại thường xuyên bị ông mắng chửi cho máu chó đầy đầu.

"Ông ngoại." Bạch Tuyên uống một ngụm canh gà, đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên hỏi: "Cháu có thể cưới bà xã chứ?"

Bây giờ ai cũng biết "bà xã" trong miệng của Bạch Tuyên chính là Kim Thu, thái độ của Hoàng Trạch cũng không khác Bạch Nghị Quốc

là mấy, "Việc này không vội, đợi cháu khỏe hẳn rồi tính tiếp."

"Cháu khỏe hẳn rồi thì có thể cưới cô ấy chứ?" Bạch Tuyên đã bắt đầu cố chấp thì cực kì cố chấp, hơn nữa ý chí của anh lại vô cùng kiên định, trăm con ngựa cũng không kéo lại nổi.

"Đến lúc đó rồi tính." Chưa bàn bạc nhưng ý tưởng của Hoàng Trạch rất hợp ý Bạch Nghị Quốc, thật ra trong lòng hai nhà đều cảm thấy Kim Thu không xứng với Bạch Tuyên, vì suy xét đến tình huống đặc thù của anh, nên không ai nói toạc chuyện này ra, có điều muốn bọn họ dễ dàng hài lòng với Kim Thu thì không thể, hằng ngày nhà nào chẳng tiếp xúc với toàn thiên kim tiểu thư các loại.

Nhưng A Tuyên đã thích, thì họ cũng sẵn lòng cho cô một cơ hội, xem biểu hiện của cô có khiến họ hài lòng hay không.

Tuy rằng Bạch Tuyên không hiểu hết ý tứ của người lớn, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, nên anh ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng, vậy cháu ngoan ngoãn ăn cơm đây."

Nhưng cơm ăn vào miệng cũng chẳng có chút cảm giác gì, không biết ngon hay không, cũng không biết là đói hay no. Bạch Tuyên chỉ ăn non nửa chén rồi dừng, ông bà Hoàng đều đã về hưu, ở nhà cũng nhàn rồi, nên hôm nay liền đến phiên hai ông bà ở lại phòng bệnh làm bạn với Bạch Tuyên.

Bà Hoàng thi thoảng lại hỏi anh một ít chuyện hồi bé, vốn tưởng rằng đã quên rồi, nào ngờ Bạch Tuyên lại nhớ rất rõ. "Cháu nhớ anh Hiên, anh ấy từng dẫn cháu đi đào tổ kiến, đối xử với cháu rất tốt, cũng không chê cháu dần."

Con trai độc nhất của Hoàng Tử An, Hoàng Hiên là người duy nhất trong trí nhớ của Bạch Tuyên chưa chê anh ngốc bao giờ, thi thoảng

còn dẫn anh đi chơi với bạn nữa. Nhưng từ khi bị Hoàng Trạch ném vào quân đội, số lần Bạch Tuyên gặp mặt ông anh họ có làn da ngăm đen, hay cười rộ lên để lộ hàm răng trắng bóng giảm hẳn đi.

"Hiên nhi đang trong quân đội, không trở lại được." Bà Hoàng cười tủm tỉm. "Đợi khi nào nó về thì bà sẽ bảo nó đến thăm cháu."

"Vâng." Bạch Tuyên đáp lời, ánh mắt bất giác hướng về phía đồng hồ, mới có ba giờ chiều.... Anh buồn rầu gục đầu xuống, ôm góc chần ngẩn người.

Bà Hoàng thấy vậy, không nói nữa, quay sang hỏi: "Thằng bé này sao thế?"

"Không có gì." Bạch Tuyên ôm đầu gối, đưa ngón tay ra vạch vạch vẽ vẽ lên ga giường, bà Hoàng nhìn nửa ngày mới nhận ra đó là chữ "Thu". Thằng nhóc này thật là.... Bà nghĩ một lúc, sợ anh ngồi trong phòng chán quá, "A Tuyên, hay bà dẫn cháu đi dạo một lúc nhé."

Bạch Tuyên lắc đầu: "Cháu không ra ngoài đâu, cháu đồng ý với bà xã là sẽ đợi cô ấy tan làm, nhớ cô ấy trở lại không thấy cháu thì sao?"

".... Chỉ là đi ra ngoài phơi nắng khoảng nửa tiếng thôi." Mặc dù trong phòng cũng đủ ấm, nhưng thi thoảng ra ngoài phơi nắng mới có lợi cho sức khỏe. Nhất là khi Bạch Tuyên nằm trong phòng bệnh đã hơn nửa năm, các chức năng của cơ thể vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

"Chẳng may bà xã tan làm sớm, trở về mà không thấy cháu cô ấy sẽ sốt ruột." Bạch Tuyên kiên định ngồi yên một chỗ.

Bà Hoàng không có cách nào: "Thằng bé này, sao cố chấp vậy." Bà mở TV, xem tin tức cùng Bạch Tuyên có vẻ nhàm chán, bà liền

chuyển sang kênh phim truyền hình, nào ngờ Bạch Tuyên thấy mùi ngon, khoe khoang với bà: "Bà ngoại, vợ cháu tốt lắm, không hung dữ như cô gái kia đâu."

Đứng ở góc độ phụ nữ với nhau, bà Hoàng không quá hài lòng với Kim Thu, bây giờ cả hai nhà đang ở trong một trạng thái khá vi diệu. Với tư cách trưởng bối, thật ra họ không có quyền gì để bắt bẻ vợ của Bạch Tuyên, ngày trước khi nghĩ đến chuyện này, họ chỉ cần người kia đối xử tốt với Bạch Tuyên cả đời là đủ rồi.

Nhưng thật ra khi điều kiện đủ xuất hiện, con người lại luôn đòi hỏi, bắt bẻ về một số điều kiện khác, chẳng hạn như gia thế không đủ giàu, người cũng không đủ xinh đẹp, năng lực chưa đủ xuất chúng, mặc dù rõ ràng trước kia không để ý đến mấy chuyện ấy, nhưng giờ lại bắt giác chú ý đến, có điều sự chú ý này cũng không quá rõ ràng, vì trạng thái của Bạch Tuyên vẫn rất đặc biệt.

Con người vốn ích kỉ, hy vọng con cháu mình có người bầu bạn tốt là chuyện bình thường. Bạch Tuyên mặc dù chưa ý thức được điều này, nhưng giác quan thứ sáu của anh rất nhạy cảm, anh biết rõ, muốn sớm lấy vợ, nhất định phải càng ngốc càng tốt.

Trên phương diện theo đuổi Kim Thu, chỉ số thông minh của Bạch Tuyên tuyệt đối là vượt trội hơn hẳn so với mọi người, không phải là kiểu mưu đồ cao siêu gì, mà giống như một loại bản năng bẩm sinh.

Dù phải dùng biện pháp nào đi chăng nữa cũng phải ở cùng một chỗ với cô, điều này dường như đã ăn sâu vào tiềm thức của anh, trở thành mục tiêu của cả đời anh.

Các vị trưởng bối hai nhà đều đã đánh giá thấp Bạch Tuyên, đương nhiên đều không là đối thủ của anh.

Chương 56: Xuất viện

Hôm nay Kim Thu về rất sớm, dù sao buổi tối bọn Vệ Thiên Hành cũng có tiệc nên cô làm xong việc liền nhanh chóng quay về. Chào đón cô là cái ôm đầy trách móc của Bạch Tuyên, hai ông bà Hoàng tận mắt nhìn thấy dáng vẻ uể oải từ trưa của cháu trai dường như trong nháy mắt đã bị hoóc-môn kích thích phục hồi máu: “Vợ, anh đói quá rồi, anh muốn ăn cơm.”

Anh lớn như vậy rồi, còn bám chặt lấy cô chẳng buông, Kim Thu không nhìn thấy đường liền gạt anh qua một bên: “Anh để em thay quần áo trước đã.”

Bên ngoài lạnh muốn chết, cô lại mặc một chiếc áo khoác dày, vậy nên vừa vào nhà thì đã nóng không chịu nổi. Bạch Tuyên giúp cô cởi áo khoác ra, kéo tay cô đặt lên bụng mình: “Xẹp lép cả rồi đây này.”

‘Ợt ợt’ đã vậy nó còn tạo ra cả âm thanh phối hợp cùng. Kim Thu cầm lấy bao tay, chào hỏi ông bà Hoàng trước sau đó mới nói: “Đã đói như vậy, sao anh không ăn lót dạ một ít trước đi?”

Bạch Tuyên bỏ qua những lời này, còn nói: “Vợ, anh muốn đi toilet.”

“Tự đi đi.” Kim Thu không có ý muốn nuông chiều anh.

Bạch Tuyên lúc này chẳng thể viện cớ được nữa, chỉ có thể tự mình chạy thẳng vào toilet. Một lát sau bước ra. Trước kia, khi còn là một linh hồn, anh không để gì biết đói, nhưng giờ thì chịu không được nữa: “Đã đói lắm rồi.”

Lúc này, ở phòng khách, đồ ăn đã được bày đầy trên bàn, đều là do người giúp việc của nhà họ Bạch nấu mang đến, Bạch Tuyên thấy thế liền hỏi: “Ông ngoại bà ngoại, hai người có ở lại ăn cùng bọn con không?”

Ông bà Hoàng vốn định đi về, nhưng khi nghe cháu trai nói thế thì bọn họ liền rất vui vẻ ở lại cùng anh ăn cơm. Sức ăn của con mèo nhỏ tội nghiệp so với người đã đói từ trưa đúng là không giống nhau chút nào. Kim Thu chỉ ngồi một chỗ, còn Bạch Tuyên thì tinh thần vô cùng phấn chấn, còn chưa kể lúc vừa bắt đầu bữa cơm thì Kim Thu đã cực kỳ xấu hổ rồi.

Cô chỉ vừa mới gắp miếng sườn cắn một cái, còn dư nửa miếng trong bát thì đã bị Bạch Tuyên dùng đũa cướp đi, bỏ vào trong miệng nhai nhai, rồi lại tiếp tục dán mắt vào bát cơm của cô.

Chưa đầy một lát thì mọi người phát hiện, trên bàn cơm bất kể món gì Kim Thu cũng đều chỉ kịp ăn một miếng, còn lại đều bị Bạch Tuyên cướp đi. Vốn dĩ Kim Thu định sẽ không nói gì khi ăn để tạo cho ông bà một ấn tượng thật tốt, nhưng mà...

“Sao anh không ăn em luôn đi?” Trước kia khi Bạch Tuyên còn ở trạng thái linh hồn cũng không phải là không có tình huống này.

Hai má Bạch Tuyên lập tức ửng đỏ, xấu hổ nhìn cô một cái. Trong lòng Kim Thu đột nhiên cảnh giác, biết rõ rằng nếu anh mà nói ra thì nhất định sẽ kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp hãi, cho nên cô càng thêm cẩn trọng, nhanh tay gắp một miếng thịt đưa vào trong miệng anh: “Ăn đi, ăn đi.”

Quả nhiên, đến lúc ngủ, Bạch Tuyên nhỏ giọng bên tai cô nói: “Làm như thế, chúng ta lại có thể gần gũi hơn rồi, lúc có mặt ông ngoại và mọi người anh lại không thể hôn em được.”

Kim Thu sờ lên cổ, ban ngày không thể hôn, buổi tối vừa ngủ chung đã bị anh bắt đầu làm trò. Nếu không phải cô nói anh vẫn còn chưa khỏe, ngăn không cho anh tiến thêm một bước nữa, đoán chừng bây giờ anh cũng đã nằm sấp trên người cô luôn rồi.

Bạch Tuyên nhớ đến lời cô nói rằng sau khi xuất viện sẽ tính tiếp, liền bắt đầu toàn tâm toàn ý chờ ngày xuất viện, thỉnh thoảng nhắc đến việc ấy vài câu. Bạch Nghị Quốc cũng thấy ở bệnh viện không tốt bằng ở nhà, dù gì anh vẫn cần phải được chăm sóc chu đáo, vì vậy mấy ngày qua cũng đang có suy nghĩ cho anh xuất viện.

Lúc này vấn đề mới thật sự xuất hiện. Nhà cũ của Bạch gia nằm ở khu ngoại ô Bắc Kinh, khoảng cách hai nơi có thể coi là không nhỏ, Bắc Kinh lớn như vậy, nếu mỗi ngày Kim Thu cứ phải chạy đi chạy lại hai nơi thì căn bản là không kịp. Hơn nữa, chưa xác định rõ mối quan hệ mà lại ở trong gia đình nhà trai, cô cũng thấy như vậy rất kì quặc. Vốn dĩ cô không tới đây để gặp bố mẹ anh, trở về làm việc vẫn tốt hơn.

Cách giải quyết tốt nhất là quay lại khách sạn, như vậy cũng thuận tiện hơn, nhất định phải tách Bạch Tuyên ra khỏi mình. Nhưng đây cũng không phải là chuyện dễ dàng, làm thế cô không chịu được, Bạch Tuyên đương nhiên cũng không chịu được rồi.

Công việc thì tuyệt đối không thể vứt bỏ, cho nên bây giờ cô viện cớ còn công việc để ở lại khách sạn, còn Bạch Tuyên thì cứ về nhà nghỉ ngơi trước, khi nào rảnh sẽ đến thăm anh sau.

Bạch Tuyên nghe xong thì hai vành mắt bỗng đỏ lên, lệ chực dâng đầy khóe mắt: “Em không quan tâm anh nữa rồi.”

Mũi anh đỏ ửng, sắc mặt tái tái, anh nhắc lại trong tiếng nức nở “Em

không quan tâm anh nữa rồi, vợ không quan tâm anh nữa rồi.”

Kim Thu do dự một chút, nhưng vẫn không mềm lòng, trái lại còn nói với anh: “A Tuyên, bây giờ với trước kia không giống nhau. Em ở Bắc Kinh phải đợi nhiều nhất là nửa tháng để trở về Hải Thành, sau khi về rồi thì Bắc Kinh đã phát triển thế nào vẫn chưa thể biết hết. Anh cũng không thể đi theo em mãi được, anh bây giờ đã có nhà và có người thân rồi, anh phải về nhà mình. Trừ khi chúng ta kết hôn, nếu không thì chia tay là điều khó tránh khỏi. Đại đa số các cặp tình nhân trên thế giới này cũng không phải mỗi ngày đều gặp mặt, hơn nữa công nghệ bây giờ phát triển như thế, mỗi ngày chúng ta có thể gọi video, được không?”

“Không giống nhau.” Bạch Tuyên đau khổ nhìn cô, khóe mắt anh đầm nước

“Người khác thế nào anh không biết, anh chỉ muốn ngày nào cũng được nhìn thấy em, nếu không gặp được em thì sẽ rất khó chịu. Anh chỉ muốn ở bên cạnh em thôi, em rời đi một lát anh đã cảm thấy rất buồn rồi, vợ, anh không muốn ở trong cơ thể yếu ớt này nữa, phiền phức vô dụng quá.”

Kim Thu hoảng sợ: “Không được nói như vậy, dù thế nào thì anh cũng đừng nghĩ đến mấy việc ngốc nghếch đấy.” Bạch Tuyên lúc thông minh thì cực kỳ thông minh, nhưng một khi ngốc nghếch thì cũng có thể chọc cho cô tức chết.

“Thế nhưng trước kia anh có thể suốt ngày đi theo bên cạnh em, gặp em, ôm em.” Bạch Tuyên cúi thấp đầu thì thào “Còn bây giờ thì không được. Vợ, anh không thích như thế này đâu.”

Kim Thu không biết nên an ủi anh thế nào, ngày mai sẽ phải xuất viện, việc này cũng không thể kéo dài thêm được nữa. Cô chỉ có thể

lùi một bước: “Buổi chiều em sẽ tan làm sớm một chút, cùng anh đi về nhà, nửa tháng sau là thời gian quan trọng nhất, có khả năng là em sẽ không về, anh cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, được không?”

Bạch Tuyên hai tai dựng thẳng, khẽ cúi đầu xuống tỏ ý không vui. Một lát sau anh mới nói: “Vợ, anh muốn cùng em kết hôn, như vậy thì chúng ta sẽ không phải xa nhau nữa.”

“Ngốc thật. Sao kết hôn rồi thì lại không phải xa nhau nữa?” Kim Thu gõ gõ trán của anh “Cho dù có là vợ chồng thì chúng ta cũng chẳng thể dính lấy nhau cả ngày được. Hơn nữa cứ gặp nhau nhiều sẽ bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, thế là vừa mới kết hôn đã phải chia tay nhau rồi, như vậy thật sự không tốt đâu, đúng không?”

Bạch Tuyên cũng chẳng thấy tốt chút nào, vậy nên anh liền nói: “Anh và em cùng ở khách sạn có được không?”

“Cái gì?” Kim Thu dờ khóc dờ cười “Thân thể anh còn chưa khỏe, về nhà nghỉ ngơi sẽ tốt hơn. Với lại chắc chắn ông nội sẽ không nỡ để anh ở bên ngoài đâu.” Bạch Nghị Quốc và nhà họ Hoàng đều thật lòng yêu thương anh, dường như chỉ sợ anh phải chịu uất ức vậy. Tính cách của Bạch Tuyên đơn thuần như thế cũng là vì được gia đình bảo vệ, chở che từ nhỏ.

Bạch Tuyên vốn dĩ có giác quan thứ sáu, nên anh cũng biết rõ là không có khả năng, nếu anh dám nói ra, việc lấy vợ của anh chắc chắn sẽ lại gặp sóng gió.

Trong lòng suy sụp, ngày hôm sau Bạch Tuyên xuất viện. Kim Thu cùng anh trở về nhà cũ của Bạch gia nằm ở khu ngoại ô Bắc Kinh. Trước sau có hai hoa viên. Nơi này không giống các khu biệt thự cao cấp trên ti vi bởi vì hồ nước thấp thoáng cỏ cây, thoạt nhìn cũng không quá lớn, đi vào mới cảm thấy quanh co. Phòng khách rất rộng,

tất cả đều được bài trí theo phong cách cổ xưa, toàn bộ vật dụng trong nhà đều là loại gỗ lim tốt nhất.

Bạch Tuyên cứ nắm lấy tay Kim Thu, vừa về đến nhà thì không hiểu sao lại buông lỏng đi một chút, có vẻ như anh đã vô cùng quen thuộc với nơi này rồi: “Vợ, để anh dẫn em vào phòng của anh.” Anh nói xong liền kéo cô đi, Kim Thu không ngăn lại được, đành phải đi theo anh vào xem thử, cảm thấy rất thú vị.

Phòng Bạch Tuyên tuy được gọi là phòng, nhưng trên thực tế thì cũng xem như là một căn hộ nhỏ, với một phòng ngủ và một phòng vệ sinh, so với sự cổ kính dưới lầu thì cách trang trí cực kì không phù hợp, chẳng những không phù hợp, hơn nữa lại vô cùng mơ mộng ngây thơ, thoạt nhìn giống như phòng ngủ của đứa trẻ con nhà nào vậy.

Mặt của anh bỗng chốc đỏ lên, Kim Thu nhìn đông ngó tây, nhìn đến lúc cảm thấy không nhịn được cười nữa thì hỏi: “Anh ở nơi này à?”

“Ừ.” Bạch Tuyên đem hành lý bỏ vào trong ngăn tủ, xem xét hai bên trái phải xung quanh, phát hiện ra không có ai, liền lao đến hôn cô một cái. Kim Thu bị anh hôn, vẫn còn đang lơ mơ thì sau đó đã bị anh kéo lên giường, chiếc giường đệm vừa to vừa mềm mại, cả người như được rơi vào trong một cây kẹo đường. Thời tiết lạnh, cô mặc chiếc áo len cao cổ, đôi môi Bạch Tuyên vẫn dút khoát tiến theo chiều vạt áo, chẳng biết sẽ đến đâu, môi anh ấm áp truyền qua da thịt cô, dường như muốn xiết chặt cô vào trong cơ thể, mãi mãi không bao giờ tách rời.

Kim Thu dốc sức kéo anh ra khỏi quần áo của mình, Bạch Tuyên thì lại sống chết muốn chui vào ngực cô, hai người giằng co một hồi, cuối cùng Kim Thu vẫn không chống lại được sức lực của đàn ông, đành buông lỏng tay: “Phải ăn cơm tối đã. Anh biến em thành bộ

dạng gì thế này? Tránh ra.”

“Người ta đã xuất viện rồi cơ mà.” Bạch Tuyên cất giọng mơ hồ

“Anh có làm gì đâu, chỉ muốn hôn em một chút thôi.”

Do chiếc áo len và khe hở da thịt cô đều ngập tràn mùi thơm, Bạch Tuyên đắm chìm trong đó, ban đầu cảm thấy bất an lo lắng, nhưng sau đó thì trong lòng đã dần yên tĩnh trở lại.

Như được nạp năng lượng, Bạch Tuyên đã hồi sinh trở lại. Anh mang theo tinh thần vô cùng tốt xuống lầu ăn cơm, ăn một bữa cơm cũng chẳng chú ý xem cái gì nên nói, không ngừng luyên thuyên mãi. Kim Thu chỉ muốn ngăn cái miệng của anh lại. Còn Bạch Nghị Quốc thì vẫn cười ha hả, thích thú nghe anh nói nhảm: “Còn nhớ hồi bé, con từng nuôi một con chó, nhưng sau này thì nó lại bỏ đi. Con đã đau lòng rất lâu, chẳng biết Hoa Hoa thế nào rồi, có được ăn cơm tắm rửa tử tế không.”

“Chậu súp của ông cũng có nuôi vài con cá chép lớn rất đẹp, hồi bé con còn nghĩ là liệu con có thể đem đi nấu hay không.”

Bạch Nghị Quốc nói chen vào: “Cuối cùng chưa cho con ăn thì mấy con cá chép cũng ăn nhiều quá đến chết luôn rồi, tiếc là toàn giống cá tốt.”

“Chết hết rồi sao... Con còn định mang cá đến cho vợ cùng xem.” Bạch Tuyên ngoác miệng ăn cơm, tiện tay gấp một miếng thịt cho Kim Thu, sau đó gấp nửa miếng xương sườn của cô vào trong bát của mình, “Ngon lắm đấy.”

Kim Thu cúi đầu im lặng, chẳng lẽ đồ ăn dính nước bọt của cô lại ngon hơn à, vẻ mặt của anh như vậy là có ý gì chứ... Vất vả cả buổi

cuối cùng cũng xong được bữa cơm. Một người giúp việc nở nụ cười chân thành bước đến nói với cô: “Kim tiểu thư, phòng của cô đã được dọn dẹp xong rồi.”

“Cảm ơn ạ.” Thực ra hôm nay Kim Thu cũng không muốn ngủ cùng với Bạch Tuyên, bởi vì trong bệnh viện mọi người đều tưởng là cô ngủ trên chiếc giường bên cạnh. Còn chưa kết hôn mà đã ngủ trong nhà người ta nhiều quá thì cũng không tốt.

Nhưng cô cũng đoán trước được rằng Bạch Tuyên chắc chắn sẽ nổi khùng mà làm loạn, vậy nên cô im lặng, cúi đầu tránh ánh mắt của anh, chiêu đối thoại này hoàn toàn không dùng được với Bạch Tuyên, anh nháy cao ba mét: “Phòng riêng? Chẳng phải là em sẽ ngủ cùng với anh sao?”

Anh vớ tay kéo Kim Thu vào lòng, dán mắt nhìn về phía người giúp việc và Bạch Nghị Quốc, “Các người đừng hòng cướp cô ấy từ trong tay của tôi.”

Bạch Nghị Quốc há hốc mồm, cuối cùng chỉ có thể ho nhẹ một tiếng: “Như vậy sao được, Kim tiểu thư dù gì cũng là khách mà.”

“Cô ấy là vợ của con, vợ của con thì dĩ nhiên phải ngủ chung với con rồi, đúng không ông nội?” Bạch Tuyên cười đằm thắm, nét mặt mềm mại ấy lại khiến cho Bạch Nghị Quốc không thể nói một chữ “không”, ông đưa mắt về phía Kim Thu, Kim Thu thềm cười khổ, ngay cả ông cũng chẳng có cách nào làm khó được Bạch Tuyên, cô còn có thể hạ quyết tâm nữa không.

Bạch Tuyên vui vẻ thay mọi người đưa ra kết luận: “Chúng con quay về phòng trước đây.” Anh kéo Kim Thu chạy nhanh lên lầu, còn cố tình khóa chốt cửa lại, Kim Thu liếc nhìn anh: “Vừa ăn xong thì không thể vận động hay tắm rửa được đâu.”

Chỉ một câu nói qua loa đã vô tình đập tan hết tất cả tính toán của anh, Bạch Tuyên dựng thẳng tai ngồi xuống cạnh cô: “Ngày mai em sẽ không về sao?”

“Em cũng không chắc.” Nhắc đến công việc Kim Thu lại thấy buồn, con đường phát triển ở Bắc Kinh của Vệ Thiên Hành cũng không được bằng phẳng. Nghe Lam Như Vân từng tiết lộ với cô, là vì Vệ gia tương đối loạn nên việc Vệ Thiên Hành trở về xây dựng công ty cũng đâu dễ dàng gì, liên lụy đến vấn đề quyền lợi của rất nhiều người, hai bên đang tiến hành đánh cờ, những người còn lại thì ở cạnh đặt cược, nhưng hiện tại rõ ràng là bọn họ đang trong tình thế ngược chiều gió, mọi việc đều không xuôi.

Cô kiên cường giữ vững tinh thần: “Em không chắc là mình có về được không, nhưng anh cũng phải nghe lời đấy, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, đừng có ra ngoài tìm em, anh của bây giờ không giống với trước kia, em cũng không có thời gian chăm sóc anh nữa đâu.”

Bạch Tuyên hạ thấp giọng: “Không thể tìm em sao?”

Kim Thu cười khổ: “Em cũng không biết vào lúc nào ở nơi đâu, những ngày kế tiếp sẽ rất bận rộn, xin lỗi anh A Tuyên.” Từ đầu đến cuối cô không chịu vứt bỏ công việc, bởi vì đây chính là đường lui duy nhất của cô, cô sợ rằng mình sẽ không thể chung sống lâu dài với Bạch Tuyên, dù sao cô vẫn phải kiếm sống, bảo đảm đời sống vật chất tốt trước rồi hẵng tính.

“Không cần phải nói xin lỗi, anh sẽ không trách em đâu. Đều là do anh không tốt, là anh quá ngu ngốc.” Bạch Tuyên ôm chặt lấy cô, thờ làn hơi nóng rục lên cổ, “A Tuyên quá ngu ngốc, cho nên chẳng giúp được gì cho vợ, cái gì anh cũng không biết, là anh quá vô dụng.”

Nếu như một người đàn ông chân chính phải biết yêu thương người phụ nữ của mình, có thể lo cho cô ấy một cuộc sống tốt nhất, vậy thì anh thật sự là quá thất bại rồi.

Muốn có cuộc sống tốt thì nhất định phải có nhiều tiền, đây là đạo lý được anh tổng kết lại sau một khoảng thời gian sống ở xã hội loài người. Tiền bạc cũng chỉ là hơi tiền, nhưng đồng thời cũng là thực tế hữu dụng nhất.

Vấn đề là anh không có tiền, tuy rằng ông nội có rất nhiều tiền nhưng cũng chẳng phải là tiền của anh, bây giờ phải làm sao để có thể kiếm được tiền nuôi vợ đây cơ chứ?

Cánh cửa thế giới mới cứ như vậy mà mở ra, dọc đường Bạch Tuyên vừa nỗ lực nuôi vợ vừa không quay trở lại.

Dĩ nhiên, đây là việc của sau này. Kim Thu ngẩn người ra một lát, lấy lại tinh thần thì phát hiện Bạch Tuyên cũng đang nhíu mày suy nghĩ điều gì đó sâu xa, không ngừng cười mãi, thế là cô véo má anh một cái: “Đang suy nghĩ chuyện xấu xa gì đó?”

Bạch Tuyên như được hồi máu, ánh mắt sáng rực lên: “Chúng ta, chúng ta có thể...”

“Thứ nhất, không mang quần áo. Thứ hai, rất nguy hiểm.” Kim Thu thuận miệng tìm đại một cơ để dẹp bỏ đi ý nghĩ của anh, lý do rất đơn giản, mặc dù bây giờ anh đã xuất viện nhưng sức khỏe vẫn còn chưa tốt lắm, dù sao anh cũng bệnh nặng một thời gian nên sức lực bị tiêu hao rất nhiều, lúc này mà còn vận động tổn hại tinh thần nữa thì cũng không thích hợp, cho nên chỉ có thể để anh tui thân tiếp tục ăn chay thôi.

Bạch Tuyên trong chớp mắt đã biến thành quả cà bị bóp nát.

Chương 57: Tương tư

Đúng như lời Kim Thu nói, mấy ngày kế tiếp của cô bận rộn đến chân không chạm đất, cô phải theo chân Vệ Thiên Hành như một con quay.

Dường như, cô phải đi quanh quẩn khắp nơi cùng với mấy cấp dưới, đều phải nhờ vào cà phê để chống đỡ, một ngày có thể chớp mắt đến hai tiếng cũng đã quá tốt rồi, thời gian còn lại đều phải thức đêm làm việc.

Kim Thu không chỉ phải làm việc bận rộn, mà còn phải quản lý sinh hoạt hàng ngày của mọi người. Cô đặt đồng hồ báo thức nhắc nhở mình để kịp gọi thức ăn nhanh, tránh trường hợp một đám người ngủ dậy lại điên cuồng làm việc mà quên cả ăn cơm.

Uống quá nhiều cà phê, càng gần đến phút cuối, cô càng cảm thấy buồn ngủ, đôi lúc cô tưởng rằng mình còn đang làm việc, nhưng sự thật là mí mắt đã khép lại ngủ gật từ khi nào, lúc tỉnh dậy chỉ có thể tiếp tục chiến đấu.

Vệ Thiên Hành nói đây là thời điểm quan trọng nhất, là thắng hay bại thì phải xem kết quả của những ngày cuối cùng này.

Bận rộn đến trời tối, Kim Thu căn bản không có cách nào để ý hay nhớ tới Bạch Tuyên, cũng chẳng nghĩ ngợi đến việc này làm gì, chỉ vừa chớp mắt thì ba ngày đã trôi qua.

Suốt ba ngày qua, Bạch Tuyên đều không được nhìn thấy cô. Vốn dĩ đây cũng chẳng phải là chuyện gì lớn, đến cả Bạch Nghị Quốc ngay

từ đầu cũng không muốn để tâm.

Ngày đầu tiên, Bạch Tuyên trông mong Kim Thu về mà làm ổ ở phòng khách chẳng chịu rời đi, ông còn vừa buồn cười vừa tức giận khẽ trách mắng anh

"A Tuyên, nam tử hán đại trượng phu phải có tiền đồ một chút, mới một ngày không gặp vợ đã cuống cuồng vậy lên, sau này con còn không bị nó nắm chặt trong tay à?"

Ngày đầu tiên, thoạt nhìn Bạch Tuyên chỉ có chút không vui, anh vẫn còn hơi sức để đáp lại lời ông: "Con thích mà. Ông nội, ông không thích bà nội sao?"

Vợ lớn của Bạch Nghị Quốc đã qua đời nhiều năm. Bây giờ mỗi khi nhớ đến anh đều cảm thấy mơ hồ và lạ lẫm, chỉ nhớ rõ là bà rất hiền từ, xuất thân nhà nông, là một người khéo tay, linh hoạt. Ăn, mặc, ở, đi lại, từ trước đến nay đều không để cho anh phải bận tâm đến.

Thế nhưng khi còn trẻ không cẩn thận bị sảy thai một lần, đến lúc sinh Bạch thiếu gia lại xuất huyết nhiều quá, cho nên sức khỏe không còn ổn định như trước nữa. Tuy nhiên sau này điều kiện gia đình tốt hơn, bà lại mất đi khả năng sinh con, cuối cùng chưa đến tuổi sáu mươi thì mất.

Hiện tại ngẫm lại, Bạch Nghị Quốc không cho rằng trước kia mình và bà ấy từng có một tình yêu mãnh liệt, chỉ là sống một cuộc sống củi gạo dầu muối bình thường như thế, từng chút từng chút sinh ra loại mùi vị của tình thân.

Vậy nên, dĩ nhiên ông cũng chẳng có cách nào nhận thức được nỗi khổ tương tư của Bạch Tuyên lúc này, có điều bây giờ ông cũng đã hiểu, thậm chí cảm khái một câu: "Người trẻ tuổi bây giờ... thật là."

Người trẻ tuổi bao giờ cũng tương tư, ai mà chẳng từng yêu mến một người chứ. Tuy là biểu hiện của Bạch Tuyên hơi mãnh liệt một chút, nhưng Bạch Nghị Quốc vốn chỉ lo sợ rằng anh sẽ chịu ảnh hưởng bởi Kim Thu quá lớn, cũng không nghĩ gì nhiều.

Sáng sớm ngày thứ hai ông đã thức giấc. Người già giấc ngủ khó sâu, luôn ngủ không lâu, trời tờ mờ sáng thì ông đã dậy, chuẩn bị đi tản bộ trong sân.

Không ngờ vừa bước vào phòng khách đã nhìn thấy Bạch Tuyên đang ngồi ở trên ghế sofa như ma, còn duy trì tư thế y hệt đêm qua, Bạch Nghị Quốc lại càng hoảng sợ: "Sao lại dậy sớm vậy?"

Đến gần xem xét, phát hiện ra dưới vành mắt của anh đã đen sì một mảng, vẻ mặt tiều tụy, quần áo vẫn còn là bộ của ngày hôm qua, thức dậy sớm cái gì, rõ ràng là cả đêm không ngủ.

Bạch Nghị Quốc vừa sốt ruột vừa bực bội, chống cây gậy gỗ xuống nền gạch: "Đứa nhỏ này, sao lại không nghe lời như vậy chứ, đêm qua con không về phòng ngủ à?"

Bạch Tuyên buồn tẻ cất tiếng: "Con sợ buổi tối vợ về sẽ không ai mở cửa cho cô ấy."

Bạch Nghị Quốc tức đến ngã ngửa: "Con ngốc à!"

Trước kia ông là người chú trọng chừng mực nhất, rất ghét người khác nói trắng chữ "Ngốc" ra với anh, sợ anh nghe thấy sẽ không vui, nhưng lúc này ông lại rất kiên quyết, không lựa lời mà nói thẳng ra: "Nhanh quay về phòng nghỉ ngơi cho ông!"

Bạch Tuyên cũng không phản bác, chỉ lặng lẽ cuộn tròn, khur khur giữ

vững lãnh địa. Bạch Nghị Quốc hít thở sâu, cố kìm nén cảm xúc xuống, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "A Tuyên, khi nào cô ấy trở về thì ông sẽ lập tức nói cho con biết ngay, được không, bây giờ con cứ về phòng nghỉ ngơi trước đi."

"Con không buồn ngủ." Bạch Tuyên đặt cằm lên đầu gối, buồn bực nói.

Bạch Nghị Quốc không còn cách nào khác, chỉ có thể cầm tấm chăn choàng lên vai anh, nghĩ thầm nếu như anh thật sự buồn ngủ thì có lẽ sẽ nhện không được nữa mà ngủ luôn.

Giữa trưa, Bạch Nghị Quốc gọi: "A Tuyên à, ăn cơm đi."

"Con không đói bụng." Bạch Tuyên cất tiếng nói yếu ớt.

Lần này Bạch Nghị Quốc không chiều theo ý anh nữa, nếu anh không ăn thì cho người đem cơm bày ra trước mặt. Bạch Tuyên ngẩng đầu nhìn ông như thỏa hiệp, vội cứng nhắc cầm thìa đưa cơm vào trong miệng.

Ăn hết nửa bát thì anh nói: "Con no rồi."

Buổi chiều vẫn còn giữ nguyên tư thế kia không nhúc nhích, Bạch Nghị Quốc vài lần nhìn thấy mắt anh nhắm chặt, còn tưởng rằng anh đã ngủ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm rồi lấy chăn đắp kín người anh.

Cơm tối anh càng ăn ít hơn, Bạch Nghị Quốc còn tưởng rằng do đồ ăn không hợp khẩu vị, gọi đầu bếp ra để trách mắng, sau đó lại ngồi bên cạnh khuyên bảo anh rất lâu.

Bạch Tuyên thỉnh thoảng lại chỉ "Vâng" một tiếng, Bạch Nghị Quốc

cảm thấy anh hết thuốc chữa rồi, căn bản là bị anh chọc cho nổi cáu, một người vốn xuất sắc như anh, lại vì một người phụ nữ mà trở nên thế này, ông mím môi, không nói lời nào quay về phòng.

Nửa đêm lo lắng, lại đi vòng ra xem một lát, phát hiện anh đã thay đổi tư thế tựa vào ghế sofa, trông như là ngủ rồi, ông bực thì có bực, nhưng cuối cùng cũng không nỡ đánh thức anh, nhẹ nhàng trở về phòng.

Đến buổi sáng ngày thứ ba, Bạch Nghị Quốc cảm thấy rốt cuộc việc này không giống như ông nghĩ, đêm qua nói mười câu thì Bạch Tuyên còn có thể trả lời ông một tiếng, cho tới hôm nay lại hoàn toàn không có phản ứng gì nữa, giống như một bức tượng đang ngồi canh gác ở cửa chính, người khác nhìn vào liền sững sờ, ông có gọi anh thế nào cũng không chịu lên tiếng đáp lại.

Hình như là... Trước đây chứng bệnh tự kỷ của anh cũng như thế. Bạch Nghị Quốc lại càng hoảng sợ, cẩn thận quan sát sắc mặt anh, cảm thấy so với trước kia thì anh bớt bất hơn nhiều, lúc trước tuy rằng Bạch Tuyên tự kỷ, nhưng sắc mặt hồng hào, thân thể khỏe mạnh, cả người có tinh thần sức lực, nhưng còn bây giờ, Bạch Nghị Quốc không biết nên dùng từ gì để hình dung, giống như nụ hoa dần dần bị khô héo, dòng sông từ từ bị khô cạn, ông cảm thấy dường như sức sống của anh đã bị rút đi rồi, thân thể còn lại chẳng qua là cái xác không hồn mà thôi.

Bạch Nghị Quốc không dám để lâu, liền gọi điện thoại báo bác sĩ gia đình đến, nhưng sau khi bác sĩ kiểm tra lại nói rằng chỉ là không được nghỉ ngơi tốt, dinh dưỡng không đầy đủ mà thôi, cũng không có vấn đề gì lớn.

Ông không tin, thậm chí khi nhìn Bạch Tuyên, một ý nghĩ hoang đường lóe lên, ông cảm thấy anh giống như là dầu hết đèn tắt, có thể

sẽ mất mạng bất cứ lúc nào.

Ý nghĩ này khiến cho ông vô cùng sợ hãi, do đó không suy nghĩ nhiều, ông liền bấm điện thoại đến số của nhà họ Hoàng, đúng lúc ấy Mặc đại sư đang ở đó để thanh toán phần tiền cuối cùng, bà Hoàng giữ ông ở lại cùng ăn cơm trưa, vừa nhận được cuộc gọi của Bạch Nghị Quốc, ông bà Hoàng ngay cả cơm cũng không kịp ăn, dẫn theo Mặc đại sư đến thẳng nhà họ Bạch.

Sau khi nhìn thấy Bạch Tuyên, Mặc đại sư sợ đến ngây người: "Sao cậu ấy lại thành ra như vậy?"

Bạch Nghị Quốc không ngừng hối hận vì bản thân sơ suất: "Tôi cũng không biết, mấy ngày nay bộ dạng của nó cứ như vậy, thật ra hôm qua còn đỡ, tôi nói chuyện thì nó vẫn để ý đến tôi, cơm cũng chịu ăn, nhưng hôm nay lại hoàn toàn không phản ứng, chẳng lẽ linh hồn của nó lại đi tiếp rồi sao?"

"Nếu như vậy thì tốt rồi!" Mặc đại sư giơ một tay lên, cầm một lá bùa dán lên trán của anh, ông vội đến mức chớp mũi đổ mồ hôi

"Không biết phải nói làm sao để các người hiểu rõ, hồn phách của cậu ta dường như đang dần bị suy yếu, mấy ngày nữa ba hồn bảy vía sẽ suy yếu đến không thể giữ lại được, lúc ấy cậu ta nhất định sẽ phải chết."

Những lời này vừa nói ra, vẻ mặt của mọi người trong phòng lập tức trở nên nghiêm túc, Hoàng Trạch mặt tái nhợt: "Có cách nào cứu được không?"

Mặc đại sư lắc đầu: "Tôi căn bản không biết hồn phách của cậu ta sao lại suy yếu như vậy...Đợi một chút, vị Kim tiểu thư kia đâu rồi?"

"Mấy hôm nay, cô ấy bận đi làm, chưa trở về, A Tuyên vì đợi cô ta về mà trở thành bộ dạng thế này đây, thật tai họa mà!" Bạch Nghị Quốc tức giận nói.

Mặc đại sư nhíu mày: "Cô ấy ở đâu, lập tức gọi cô ấy quay về, nói không chừng như vậy lại khiến mọi chuyện tốt hơn."

"Sao lại thế?" Hoàng Trạch hỏi, "Cô ấy với cháu trai của tôi rất cuộc là có quan hệ gì?"

Mặc đại sư cân nhắc lời nói một chút, đáp: "Liên hệ cụ thể, tôi cũng không nói rõ được, nhưng trực giác cho tôi biết, có cô ấy ở bên cạnh cậu ta, thì sẽ không còn vấn đề gì nữa, chỉ là... Tôi cũng chưa từng gặp qua tình cảnh kỳ lạ như vậy, nói ngắn gọn, trước mắt là cứ tìm người mang về đây đã."

"Việc này đơn giản thôi." Buổi chiều, Bạch Nghị Quốc cho người đón Kim Thu về thẳng nhà.

Khi đó đúng lúc Kim Thu có thời gian rảnh để nghỉ xả hơi, cô chuẩn bị cầm điện thoại di động gọi cho Bạch Tuyên, ai ngờ cơ thể quá mệt mỏi, điện thoại còn chưa kịp gọi đi thì cô đã tựa ở trên ghế sofa ngủ mất rồi, thoáng chốc liền chìm vào giấc mộng.

Trong mộng là một mảnh đen kịt, cô cứ đi mãi, cảm thấy không một tia sáng, sau đó không biết lúc nào, từ bốn phương tám hướng phát ra rất nhiều điểm sáng, ngưng tụ lại một chỗ rồi biến thành Bạch Tuyên, khắp người anh phát ra ánh sáng nhàn nhạt, mỉm cười với cô, Kim Thu cũng cười, đi đến muốn ôm anh, không ngờ cả người anh lại biến thành ngàn vạn mảnh vỡ trước ngực cô, trong chốc lát đã khiến cô tỉnh dậy.

Lúc tỉnh lại đầu đau như muốn vỡ ra, cô cảm thấy hoảng hốt bất an,

nhặt điện thoại lên định gọi, lại phát hiện điện thoại vì không có điện nên đã tắt.

Ngay lúc cô chuẩn bị đứng dậy đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, một người vội vàng bước vào, nhìn thấy cô liền không nói nhiều lời: "Ông Bạch bảo tôi đến đón cô về, cậu chủ đã xảy ra chuyện rồi."

"Cái gì?" Kim Thu kinh ngạc, đầu óc suy nghĩ hỗn loạn, "Anh ấy làm sao thế?"

"Một lời khó nói hết, tóm lại xin cô nhanh chóng cùng tôi trở về." Sau đó bọn họ lái xe đến nhà họ Bạch, Kim Thu vốn dĩ nhận ra, nhưng nhất thời tình thế cấp bách không suy nghĩ nhiều, lập tức đi theo anh ta, bởi vì đi quá vội nên bị vấp chân ngã, đầu gối chạm đất, da rách một mảng, cô cũng không thấy đau mà đứng lên đi tiếp.

Hơn một giờ trên đường đi, cô cảm thấy đã trải qua cả năm trời, trong đầu cô nghĩ ngợi đông tây, sợ anh sẽ xảy ra chuyện gì, sợ vô cùng, quả thực là hoang mang lo sợ.

Lòng cô nóng như lửa đốt, những người đang chờ đợi ở bên này cũng không khá hơn chút nào, ngược lại Bạch Tuyên vẫn giữ nguyên tư thế cũ, dường như đắm chìm hoàn toàn trong thế giới của mình, bất kể thứ gì cũng không thể ảnh hưởng đến anh.

Cũng không biết là đã qua bao lâu, nghe thấy bên ngoài có tiếng giày cao gót, Kim Thu khuôn mặt tiều tụy, vành mắt đỏ lên, bộ quần áo nhăn nhúm trên người do suốt đêm phải tăng ca vẫn chưa kịp thay, cô vịn vào khung cửa, dường như đứng không vững, mở miệng to nhưng âm thanh lại vô cùng nhỏ: "A Tuyên..."

Một tiếng gọi nhẹ như thế, nếu không có thính lực hơn người thì khó có thể nghe được, nhưng Bạch Tuyên lại nghe thấy, anh chậm rãi

ngẩng đầu lên, đôi mắt vô hồn như được chiếu sáng lần nữa, giọng nói khàn khàn: "Về rồi sao?"

Kim Thu cũng nhịn không được nữa, bước từng bước đến trước mặt, ôm chặt anh vào lòng, nước mắt liên tục rơi xuống, cô nức nở nói: "Sao lại có thể như vậy, sao anh lại trở nên thế này chứ?"

Bạch Tuyên lại bày ra dáng vẻ tươi cười, ngoan ngoãn, chẳng khác gì lúc trước, anh lại bắt đầu nịnh nọt: "A Tuyên rất nghe lời đó, vợ bảo anh ở nhà, anh liền ngoan ngoãn đợi em trở về, A Tuyên không hề bỏ đi đâu, có phải A Tuyên rất nghe lời không?"

Kim Thu nước mắt càng tuôn trào mãnh liệt, rơi trên mặt anh, đốt cháy lòng người, anh đưa lưỡi liếm liếm nước mắt trên gương mặt cô, sau đó khẽ hôn lên đôi gò má: "Thật tốt quá, vợ đã tan ca rồi." Anh ôm cô đưa qua đưa lại, thỉnh thoảng cười híp mắt, rồi cọ cọ lên cổ của cô, tự mình cười ngây ngốc.

Mặc đại sư nói khẽ: "Không có việc gì rồi, từ từ sẽ bình phục lại thôi."

Bạch Nghị Quốc nhíu mày: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Mặc đại sư ra hiệu bọn họ cùng đi ra, đến phòng khách bên cạnh, người giúp việc bưng trà thơm, mọi người nhấp một ngụm trà nóng, cuối cùng tâm cũng dần bình ổn xuống, bà Hoàng giấu không được nỗi băn khoăn, lo lắng hỏi: "Đại sư, A Tuyên như vậy sẽ không để lại di chứng gì chứ?"

Không giống với sự cợt nhả ngày thường, đôi mày Mặc đại sư nhíu chặt, ông trầm ngâm hồi lâu mới thận trọng cân nhắc xong: "Tôi cảm thấy linh hồn của Bạch thiếu gia so với người thường có chỗ khác nhau, cậu ta mạnh mẽ hay suy yếu, đều có liên hệ mật thiết với Kim tiểu thư, có thể nói đơn giản là, cậu ta ở bên cạnh cô ấy, giống như

cây cối có thể hấp thụ chất dinh dưỡng, như vậy thân thể của cậu ta sẽ rất tốt, nhưng nếu thời gian rời xa nhau quá lâu, linh hồn của cậu ta sẽ từ từ suy yếu dần."

Bạch Nghị Quốc hoảng hốt: "Cái gì?"

Chẳng lẽ không chỉ có tình yêu, ngay cả tuổi thọ của cháu trai ông cũng liên quan đến người phụ nữ này sao?

"Tôi cảm thấy như vậy." Mặc đại sư chậm rãi nói

"Hơn nữa tôi muốn nói rằng, chứng bệnh khi còn bé của Bạch thiếu gia, chắc chắn không phải là tự kỷ, trẻ em yếu sức cũng không thể nào trong vòng một đêm trở lại như bình thường được, cho nên tôi suy đoán...."

Chương 58: Ngọn nguồn

Đưa mắt nhìn về phía ba người đang lo lắng kia, Mặc đại sư ngừng một lát rồi nói: “Sở dĩ trước đây cậu ấy ngốc nghếch như vậy, là vì hồn phách không được trọn vẹn thôi.”

Đối với câu nói này, cả ba người đều có những biểu hiện khác nhau. Bạch Nghị Quốc thì chẳng thể nào tin được loại chuyện hư ảo này, bà Hoàng thì kinh ngạc, duy chỉ có Hoàng Trạch bỗng nhiên nhớ đến một sự việc mà ông tưởng rằng mình đã quên mất. Do đó sắc mặt chợt cứng ngắt, Mặc đại sư phát hiện liền hỏi: “Ông Hoàng đang nghi ngờ chuyện gì à?”

Hoàng Trạch trầm mặc một lát rồi nói: “Lúc A Tuyên được tầm một tuổi, khi ấy, Lạt Ma Tây Tạng (1) đến Bắc Kinh, không biết mọi người có còn nhớ chuyện này không?”

(1) Lạt Ma Tây Tạng: Thầy tu ở Tây Tạng. Đây là cách gọi tôn kính của các thầy tu theo đạo Lạt Ma ở Tây Tạng

Lần xuất hành ấy biểu thị cho tình hữu nghị của nhân dân Tây Tạng với chính phủ, có lợi cho sự đoàn kết của dân tộc, vì vậy đây là một sự kiện vô cùng quan trọng, Bạch Nghị Quốc nói: “Đương nhiên là nhớ.”

“Lúc đó, tôi ôm A Tuyên đi xem náo nhiệt, Lạt Ma đó cũng nói với tôi một câu đại loại như, hồn phách của đứa nhỏ này không được trọn vẹn.”

Thế mà câu nói của Mặc đại sư cũng giống y như vậy. Bạch Nghị

Quốc và Hoàng Trạch đưa mắt nhìn nhau: “Nói cách khác, chỉ cần Kim tiểu thư ở bên cạnh Bạch Tuyên, thì sẽ không xảy ra chuyện gì sao?”

“Đâu chỉ là không có chuyện gì, hơn nữa sẽ càng ngày khỏe mạnh.” Mặc đại sư cười khà khà, “Sur muội tôi đã xem qua nhân duyên của Kim tiểu thư, là một mối nhân duyên hiếm có.”

Bạch Nghị Quốc hừ một tiếng: “A Tuyên đương nhiên là mối nhân duyên tốt!”

Mặc đại sư nói: “Đúng vậy. Tôi cũng đã xem qua ngày sinh của Bạch thiếu gia, là số mệnh tốt, gặp dữ hóa lành không có tai ương, của cải không phải lo, đảm bảo bình an yên ổn.”

Nghe đến đây, trên mặt Bạch Nghị Quốc cuối cùng cũng lộ ra ý cười, ông cẩn thận suy nghĩ một chút, thỏa hiệp: “Chỉ cần A Tuyên thích là được.”

Bất kể là vì anh thích hay do anh cần, Bạch Nghị Quốc đều ý thức được, xem ra, Kim Thu là không thể không ở bên cạnh cháu trai ông rồi... Aiz, thôi được, chỉ cần A Tuyên khỏe mạnh, cái gì cũng đều không quan trọng.

Trong lòng Bạch Nghị Quốc cũng đã thỏa hiệp rồi.

“Ông nội.” Bạch Tuyên vừa hồi phục lại không bao lâu, sắc mặt thoát nhìn chưa khỏe lắm, nhưng đôi mắt lại rất sống động, xem ra không còn gì đáng ngại nữa.

Bạch Nghị Quốc thấy anh hồi phục lại, cố ngăn khoe miệng đang nhếch lên, xu mặt: “Bây giờ biết gọi tiếng ông nội rồi à?”

Bạch Tuyên chớp mắt: “Vợ con ngủ rồi. Con mang cô ấy về phòng ngủ đây. Tạm biệt ông ngoại bà ngoại, tạm biệt ông nội.” Anh vẫy vẫy tay, vui vẻ ôm Kim Thu lên lầu đi ngủ.

Tạm... tạm biệt?! Cái tên tiểu tử thú! Kiểu hiểu chuyện thế này còn không bằng lúc ngốc nghếch trước kia! Tức chết ông đây rồi!

Hoàng Trạch nhìn sắc mặt lúc xanh lúc đỏ của ông, khẽ an ủi: “Con cái trưởng thành luôn khó tránh khỏi như vậy.” Đừng nghĩ miệng ông hay to tiếng, thái độ của ông đối với Bạch Tuyên là độc nhất vô nhị, còn cháu trai ruột là Hoàng Hiên lại bị ông quản giáo vô cùng nghiêm khắc, quanh năm suốt tháng ở trong quân đội, cực khổ đi nghĩa vụ, đến cả bóng dáng của phụ nữ cũng không thấy.

Thế nhưng ông đã khoan dung rất nhiều đối với Bạch Tuyên, chỉ hy vọng anh được bình an khỏe mạnh là tốt rồi.

Kim Thu quên mất mình đã ngủ tự lúc nào. Hai người cứ ôm chặt lấy nhau, trong lòng cô vừa áy náy vừa cảm động, không ngừng rơi lệ, khóc đến mệt lả ra, lại thấy anh không còn chuyện gì nữa, cứ thế mà vô thức chìm vào giấc ngủ, đến cả việc Bạch Tuyên ôm cô trở về phòng khi nào cũng chẳng hề hay biết.

Khó khăn lắm mới ngủ được một giấc, còn không kịp mở mắt ra đã nhớ đến chuyện cô chưa xin phép nghỉ làm, liền bật dậy, cái này gọi là bỏ bê công việc rồi! Kim Thu cứ nghĩ như vậy, dù còn đang buồn ngủ nhưng vẫn bắt mình mở mắt ra rồi sờ tìm điện thoại, kết quả điện thoại thì không chạm được, chỉ chạm phải một cái đầu tóc tai bù xù.

Thoáng nhìn xuống, ô hay, Bạch Tuyên chẳng mặc gì đang ôm chặt lấy cô, xem ra cũng đã ngủ được một giấc rồi, tinh thần có vẻ rất tốt, tay chân xiết chặt lấy cơ thể của cô, hình như có cái gì đó cao cao đang nhô lên, cọ cọ lên đùi cô nãy giờ.

“Vợ à...” Giọng nói của anh ngọt đến phát ngán, giống như lọt vào tai thì sẽ phải mang thai vậy. Kim Thu không chịu được việc anh cứ sờ sờ ngực cô, anh làm bầm hai tiếng, nhìn cô đầy chờ mong, Kim Thu cố tình làm như không nhìn thấy: “Điện thoại di động của em đâu rồi?”

Điện thoại nằm trên tủ đầu giường cạnh cô, sau đó tiếng chuông điện thoại vang lên liên tục, Kim Thu nghĩ tới liền đau đầu, vừa cầm lấy di động trên tay, lại một lần nữa bị chấn động, quả nhiên là Boss lớn Vệ Thiên Hành, cô cứng nhắc nuốt nghe: “Này, Vệ Tổng...”

Cô còn chưa kịp nói lời xin lỗi thì chợt nghe Vệ Thiên Hành cười nói: “Lần này may mà có em, anh không nghĩ chúng ta còn có thể xoay chuyển tình thế. Nếu vậy, em cũng đừng suy nghĩ nhiều, vui vẻ ở lại Bạch gia làm khách nhé, khi nào trở về anh sẽ đưa thêm tiền thưởng.”

“Ơ... này.” Kim Thu còn mơ hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Vệ Thiên Hành đã cúp điện thoại. “Bảo mình ở lại Bạch gia làm khách? Làm sao anh ấy biết mình ở chỗ này... Quái lạ.”

Chưa kịp nghĩ thêm, Bạch Tuyên đã nhào đầu về phía cô gặm một cái: “Dù sao cũng không đi làm nữa, anh muốn cái khác.” Dạo này gan anh lớn hơn rồi, nói xong còn muốn cởi quần áo của cô ra, Kim Thu không kịp đẩy anh sang thì đã bị anh ăn được rồi, bụng của anh dính chặt lấy cô, mỗi lần hít thở, hai người đều cảm thấy đang đến gần với nhau thêm một chút.

Nhưng vẫn còn chưa đủ.

Một tiếng sau.

Bạch Tuyên cảm thấy vô cùng thỏa mãn, bụng cũng kêu lên ùng ục, Kim Thu buồn cười: “Em cũng đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi.” Nhưng nhìn cảnh tượng của hai người lúc này, cô liền nói lại: “Đi tắm trước đã.”

Sau khi tắm gội và thay quần áo, lúc hai người xuống lầu thì đã là buổi chiều của ngày hôm sau, giờ cơm cũng qua mất rồi, đúng lúc nấu ăn xong, người hầu vội vàng làm những chuyện lặt vặt khác. Bạch Tuyên chạy từ đông sang tây, quyết định tự mình xuống bếp nấu một bát mì, mùi thơm lan cả đến gian phòng sách của Bạch Nghị Quốc, ông còn tưởng rằng Kim Thu đang ở phòng bếp, nhìn kỹ thì hóa ra là cháu trai của mình: “Con đang nấu mì à?”

“Vâng ạ.” Nếu như Bạch Tuyên lúc trước giống như con sông nhỏ đang dần dần khô cạn, chẳng có chút sức sống, thì Bạch Tuyên của lúc này lại như con sông Trường Giang, Hoàng Hà cuộn trào mãnh liệt, tinh thần phấn chấn, phồn vinh mạnh mẽ, có thể so với thời kỳ trưởng thành của một thiếu niên mới lớn, “Ông nội muốn ăn không?”

Bạch Nghị Quốc cả đời này đều muốn thử qua món ăn mà cháu trai nấu: “Được, ông nội nếm thử.”

Chén thứ nhất vừa được mang ra, đã bị Bạch Tuyên đưa đến ngay cho Kim Thu ở đối diện, khuôn mặt Bạch Nghị Quốc bỗng chốc đen lại, may mà Kim Thu thông minh, lập tức đẩy bát mì đến trước mặt ông: “Ông nội ăn trước đi.”

“Hừ.” Tuy là Kim Thu cũng được coi là nghe lời hiểu chuyện, nhưng Bạch lão gia vẫn không chịu được mà ăn phải dấm chua, âm dương quái khí (2) thậm chí nói: “Vừa có con dâu đã quên đi mẹ.”

(2) Âm dương quái khí: kỳ quái, quái lạ.

Tuy rằng Kim Thu có tâm tính thiện lương, đã đồng ý chuyện ở cùng Bạch Tuyên, nhưng cô cũng hiểu lúc này tạm thời không nên gấp gáp, ông chủ cho phép cô nghỉ để ở lại chỗ này làm khách, thì cũng xem như để cô có thời gian xây dựng được mối quan hệ tốt đẹp với vị trưởng bối này rồi.

Bạch Tuyên nhìn thấy Kim Thu đem chén thứ nhất đặt trước mặt Bạch Nghị Quốc, quyết định cho toàn bộ số mì còn lại vào trong một cái chén lớn hơn, chỉ lấy một đôi đũa, sau đó nhắc ghế đi đến ngồi bên cạnh Kim Thu, rõ ràng là muốn cô đút anh ăn.

Kim Thu cảm thấy không thể chiều anh được, quyết định đứng dậy cầm bát đũa xới bớt ra, ăn một mình, Bạch Tuyên vô cùng ủ rũ, rầu rĩ nhìn cô trong chốc lát, giành lại chiếc đũa trong tay cô, Kim Thu lấy một đôi đũa mới, cảm thấy thói quen thích ăn nước trong miệng người khác của anh thật là khó hiểu.

Ăn no rồi sưởi nắng là chuyện tốt nhất của cả đời người. Trong sân, nơi có ánh nắng mặt trời tốt nhất, đặt hai chiếc ghế mây, một lớn một nhỏ, đã có chút cũ kỹ rồi. Ghế mây đều được vuốt phẳng nhẵn bóng, phát ra chút ánh sáng, Bạch Nghị Quốc chỉ vào cái ghế mây nhỏ kia rồi cười: “Khi còn bé con rất thích ngồi ngây người ở chỗ kia.”

Bạch Tuyên cũng nhớ rõ: “Con còn có thể vẽ tranh nữa.”

Khi còn bé, anh cũng không biết vì sao lại có thể ngồi ở chỗ kia cả ngày, đôi lúc sẽ nhặt hòn đá nhỏ trên mặt đất lên phui đi hai cái, sau này Bạch Nghị Quốc mua cho anh tập tranh và bút sáp màu, tính ra thì cuộc sống lúc nhỏ của anh cũng chẳng có gì đặc sắc, chỉ yêu thích một hai thứ.

“Ha ha, những thứ đó của con.. chữ như gà bới vậy, ông nội dẫn lòng lằm mới trả lại cho con.” Bạch Nghị Quốc nói Bạch Tuyên chữ

xấu, nhưng trong lòng lại rất mực yêu thương. Tiếc là Bạch Tuyên không có lương tâm, hưng phấn mà nói: “VẬY SAO, Ở ĐÂU, CON MUỐN TÌM LẠI CHO VỢ XEM THỬ.”

Nhìn anh hào hứng bưng bưng, Bạch Nghị Quốc tự động không để ý đến câu sau, đi vào phòng đọc sách lấy ra một tập tranh từ trong tủ, Bạch Tuyên vội vã mở ra tờ thứ nhất, kết quả lật vài tờ, thì mặt đỏ tới mang tai, giấu đầu hở đuôi nói: “Cái này không đẹp, chúng ta đừng xem.”

Trái lại Kim Thu thì rất hiếu kỳ, cô lại gần mở ra một tờ, sau đó nhin không được, “Phi” bật cười một tiếng, Bạch Tuyên lấy tay che mặt, cảm thấy không còn mặt mũi nhìn ai nữa... Những bức vẽ kia quả thực là trình độ trong nhà trẻ, vô cùng thô thảm đến chính anh cũng không dám nhìn.

Ngược lại là Bạch Nghị Quốc vui tươi hơn hở lật ra vài tờ, khen ngợi: “Tranh này rất đẹp đấy.”

Kim Thu cũng góp vui nhìn vài trang, lát sau Bạch Tuyên xấu hổ dựa người vào cô nói: “Đây là hồ nước, đây là hoa, đây là cây.”

Anh nghiêm túc giải thích, lại phát hiện ra vẻ mặt Kim Thu bỗng nhiên trở nên hết sức kinh ngạc và không ngờ, như là nhìn thấy những thứ chẳng thể tin được.

“Có phải là anh vẽ rất xấu không...” Bạch Tuyên tội nghiệp nhìn cô, vặn vẹo ngón tay, nhưng dường như Kim Thu lại không quan tâm đến, từng bức tranh bỗng rất nhanh lướt qua đầu cô, vẻ mặt càng ngày càng khó hiểu.

Bạch Tuyên dè dặt hỏi: “VỢ, LÀM SAO VẬY?”

Kim Thu nhíu mày, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi, rồi cất lời, thậm chí cô nói năng còn có chút lộn xộn: “Đây... đây là đâu?”

“Không biết nữa.” Bạch Tuyên gãi gãi đầu, cũng không có ấn tượng gì, “Là anh tùy tiện vẽ ra thôi.”

“Anh nhìn kỹ xem, chỗ này có phải là rất quen không?”

Đó là bức tranh sáp màu vẽ một căn phòng, đường nét xiêu xiêu vẹo vẹo, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra một chiếc giường lớn, một cái bàn, cái ghế, còn có một số thứ thường thấy trong nhưng căn phòng, Bạch Tuyên nhìn một hồi lâu, cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối, anh há to miệng: “Đây chẳng phải là phòng của vợ sao?”

Cũng không hẳn, bên trong bức vẽ này là phòng ngủ đã từng ở hơn hai mươi năm của Kim Thu, tuy rằng phòng ngủ của các cô gái cơ bản đều giống nhau, nhưng lại không thể nào giống y hệt và chính xác đến từng thứ như vậy được, kể cả trên giường treo ảnh chụp, bày biện thùng rác, vị trí giá sách, số ngăn kéo của bàn học, bên trái là đèn bàn, bên phải là giá sách, phía trên còn đặt một con gấu Teddy nhỏ.

“Còn cả cái này nữa.” Kim Thu vội vàng lật qua một trang, “Nhìn xem mấy cái hồ nước này, còn có tảng đá kia, vách tường bị sụp một nửa, đây là đằng sau chỗ ở của chúng ta, khi em còn bé thường hay đi vào trong đó chơi, giống như đúc!”

Cái này Bạch Tuyên cũng không biết, anh kinh ngạc há to miệng, ngay cả Bạch Nghị Quốc ở một bên nghe cũng hiểu được, không thể tưởng tượng nổi, Bạch Tuyên khi còn bé chỉ tiện tay vẽ vờ, làm sao có thể liên hệ mật thiết với Kim Thu như vậy chứ?

Chương 59: Kiểm tiền

Sau khi xem xong tập tranh, Kim Thu liền xếp chúng lại như cũ, hầu hết các tranh vẽ này đều khớp với cảnh tượng trong trí nhớ của cô: "Làm sao anh có thể vẽ ra được những cảnh này chứ?"

Chuyện này làm cho cô chẳng thể nào hiểu được, Bạch Tuyên cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Anh chống cằm, nghiêng đầu cả buổi, thành thật nói: "Anh thật sự không nhớ rõ." Anh vui mừng xem chuyện này là do duyên phận giữa hai người, "Có thể là chúng ta tâm hữu linh tê (1)! Đúng, nhất định là như vậy!"

(1) Tâm hữu linh tê: thần giao cách cảm

Câu trả lời Bạch Tuyên đưa ra không hề có tính logic mà anh lại lớn tiếng nói chắc như đinh đóng cột, hơn nữa còn gắng sức tán thành: "Bởi vì em là vợ của anh đó. Anh hiểu rồi! Chuyện này chẳng có gì kỳ lạ cả!"

Mình và cô có điểm chung khiến anh cảm thấy vô cùng hưng phấn, Bạch Tuyên cọ cọ đầu vào ngực cô: "Vợ à, anh vui lắm!" Anh vuốt ngón tay cô, đôi mắt cười híp lại thành một khe nhỏ, "Anh và em có duyên phận với nhau đó!"

Bởi vì Bạch Tuyên quanh năm sống an nhàn, sung sướng, nên có đôi tay mềm mại vô cùng, mười ngón trắng nõn thon dài, cực kỳ xinh đẹp. Cô thu bàn tay lại, đan xen mười ngón với anh. Bạch Tuyên thích cảm giác thân mật như vậy, ngẩng đầu lên nhìn cô, cười nhẹ một tiếng, ánh nắng mặt trời ấm áp của buổi chiều rọi lên làn da mịn màng như sứ trắng của anh, nhưng sờ thì lại lạnh như băng và

không có linh hồn, còn anh thì có hai má mềm mại ửng hồng, làm người ta cảm thấy yêu không dứt ra được.

Mà điều khiến cho Kim Thu vừa hâm mộ vừa đổ kị nhất chính là, da anh rất đẹp. Thật quá đáng(2)! Da anh mịn màng như miếng đậu hũ trắng vậy, cho dù Kim Thu có đắp nhiều mặt nạ hơn nữa thì da cô cũng không thể bằng làn da mềm mại trên bàn tay anh.

(2) Nguyên tác là 尤其是屁屁 nghĩa là "Cái rắm ấy" Nhưng mình thấy thô tục quá nên đổi lại cho hợp thuần phong mỹ tục =))))).

Bạch Tuyên thích nhất là được gần gũi da thịt với cô, hôm nay anh ăn rất no bụng nên chẳng có ý xấu gì, anh chỉ chen vào cạnh người rồi ôm eo cô thật chặt, tựa đầu vào gáy cô, ngáp nhẹ một cái: "Ấm áp quá."

Kim Thu mỉm cười, giờ nhìn anh giống như con mèo ăn no rồi lại phơi nắng, môi anh thỉnh thoảng chạm vào cô, vừa nóng vừa ngứa.

Cô vỗ vỗ lưng anh, cảm giác bản thân thật đáng tin cậy, trong lòng rất ấm áp. Cô thở dài một hơi, nghĩ thầm, nếu được lựa chọn, cô cũng hy vọng hai người có thể trở về như lúc trước, bên nhau như hình với bóng, một phút cũng không rời.

"Ông nội." Bạch Tuyên quay đầu, nghiêng người nhìn Bạch Nghị Quốc đang ngồi bên cạnh, "Khi nào con có thể kết hôn với vợ?"

Lại nữa! Trong lòng Bạch Nghị Quốc khế hừ lạnh một tiếng, ông liền trở mặt lờm anh: "Con cho rằng kết hôn là chuyện dễ dàng sao?"

"Chẳng phải chỉ cần đi đăng ký một cái là được rồi sao?" Bạch Tuyên mơ mơ màng màng hỏi, "Rất nhanh thôi, con sẽ đi kết hôn."

Bạch Nghị Quốc không thể nhịn được nữa: "Cháu trai của ông kết hôn mà chỉ là đến cục dân chính đăng ký một cái là xong sao? Con thì vui nhưng ông còn chưa đồng ý đây này! Kết hôn..kết hôn, con đã cầu hôn chưa, con đã đi gặp ba mẹ vợ chưa? Người ta còn chưa chắc chắn sẽ gả con gái cho con. Đứa trẻ hư, suốt ngày kết hôn kết hôn, con cho rằng kết hôn rất dễ dàng à?"

Tuy rằng tự nhiên bị ông nội mắng cho một trận, nhưng Bạch Tuyên cảm thấy Bạch Nghị Quốc vẫn còn nhẹ tay lắm, anh vui vẻ nói: "Ông nội đã đồng ý rồi, thật tốt quá."

"..." Bạch Nghị Quốc cảm thấy, hình như bản thân đang lãng phí nước bọt một cách vô ích.

Kim Thu chẳng ngờ rằng Bạch Nghị Quốc lại tỏ thái độ dứt khoát như vậy, Bạch Nghị Quốc phát hiện ra ánh mắt kinh ngạc của cô, ông chậm chạp kéo dài giọng nói: "Kim tiểu thư..."

"Ông nội cứ gọi con là Thu Thu được rồi." Kim Thu vội vàng nói.

"Tiểu Thu, không phải ông không đồng ý chuyện hai đứa kết hôn, nhưng việc này thật sự quá gấp gáp." Bàn bạc với Bạch Tuyên chẳng bằng nói thẳng với Kim Thu, tốt xấu gì thì cô cũng thuộc giới hạn hiểu biết của người bình thường, Bạch Nghị Quốc suy nghĩ rồi nói rõ ràng với cô: "Theo lý thì hai đứa rất hợp ý với nhau, là người lớn, chúng ta vốn không nên chia rẽ. Hiện tại ông muốn hỏi một chút, ông đưa A Tuyên đến gặp cha mẹ của con được chứ? Ông muốn biết cha mẹ con có vừa ý đứa con rể này không?"

Tuy ngoài mặt là hỏi ý kiến, nhưng Bạch Nghị Quốc cũng không nghĩ là đối phương sẽ từ chối.

Kim Thu cười gượng nói: "Đúng là phải đưa anh ấy về, nhưng nhà

con lại không có ai biết anh ấy cả." Cô do dự một chút, đề nghị: "Giờ sắp bước sang năm mới rồi, con nghĩ tới lúc đó sẽ đưa A Tuyên về nhà, chuyện đối tượng kết hôn thì ba mẹ con cũng không có yêu cầu gì quá lớn."

Đây là dáng vẻ chăm chú khi thảo luận về vấn đề kết hôn. Kim Thu đang vô cùng nghiêm túc: "Ba mẹ con từng nói, chỉ cần là người hiền lành và đối xử tốt với con là được rồi."

Chuyện này thì đương nhiên là nói dối. Mà thậm chí cha mẹ Kim Thu còn có rất nhiều yêu cầu, ví dụ như là không hy vọng chàng rể của mình quê ở nông thôn, gọi là Phụng Hoàng Nam (3), không hy vọng trong nhà có quá nhiều anh chị em, không hy vọng là trẻ mồ côi, không hy vọng điều kiện gia đình quá kém, không hy vọng chức vụ nghề nghiệp quá cao vân vân...

(3) Phụng Hoàng Nam: Chỉ những người nghèo.

Bạch Nghị Quốc gật gật đầu: "Ông biết, bây giờ khi gả con gái đi thì điều kiện mà các bậc cha mẹ đặt ra không ít, nhưng con yên tâm, gả về nhà của chúng ta, những thứ khác có lẽ ông không thể cho con, nhưng tiền bạc thì không thành vấn đề. Ông có thể bảo đảm cho các con cả đời không phải lo nghĩ."

Ý của Bạch Nghị Quốc là, khi Kim Thu gả vào Bạch gia, không chỉ có vấn đề nhà và xe, kể cả những thứ khác, họ đều không quan tâm, gia đình có bao nhiêu tài sản, công ty có bao nhiêu cổ phần, con số có thể lớn đến mức từ trước đến giờ Kim Thu chưa bao giờ ngờ đến.

Nói về chuyện tiền bạc dù sao cũng là sự so sánh giữa hiệu quả thực tế và vấn đề lợi ích, nhưng đây lại là chuyện mà hai người không thể không nói đến, Kim Thu có chút xấu hổ, không biết phải tiếp lời thế nào, Bạch Tuyên hình như có điều gì suy nghĩ: "Ông nội."

"Con lại muốn chơi trò gì nữa?" Bạch Nghị Quốc cảm thấy nổi vất vả hai mươi mấy năm trước đều không bằng mấy năm qua, đứa nhỏ này sau khi trở lại bình thường sao lại khó đào tạo như vậy chứ.

Bạch Tuyên chân thành nói: "Ông nội, con cũng muốn kiếm sống. Con đã lớn vậy rồi, ông nội, con muốn tự kiếm tiền, ông chỉ cho con cách kiếm tiền được không?"

"Con? Kiếm tiền?" Bạch Nghị Quốc còn tưởng rằng tai của mình có vấn đề, ông đã sớm chuẩn bị tất cả cho Bạch Tuyên rồi. Mỗi ngày anh ở nhà, nằm ngủ rồi thức dậy cũng có thể đếm tiền đến nỗi tay bị chuột rút, không có chuyện gì làm thì lấy tiền rải khắp sông Hoàng Hà đến cửa biển Dương Châu cũng chẳng sao.

Hơn nữa anh bây giờ vừa mới trở thành người bình thường, học vấn cũng chưa đến vài năm, hướng chi là đi kinh doanh làm ăn.

Bạch Tuyên đã có suy nghĩ của mình: "Con đã lớn vậy rồi, ông nội nuôi con nhiều năm như thế... Con muốn tự kiếm tiền, nếu như con kiếm tiền, vợ sẽ không phải đi làm nữa, cũng sẽ không bị người khác trách móc nữa, con có thể mua cho cô ấy nhiều đồ mà cô ấy thích, như vậy vợ sẽ rất vui, con cũng rất vui!"

Bạch Tuyên càng nghĩ càng đắc ý, lại khiến Bạch Nghị Quốc tức giận mà liếc mắt: Biết ngay là anh không hiểu chuyện sớm như thế mà.

"Con gấp gáp cái gì, những thứ của ba con sớm muộn gì cũng đều là của con." Bạch Nghị Quốc cũng không để việc này ở trong lòng.

Nhắc tới Bạch Thiếu Thành, Bạch Tuyên bồng nhú mày: "Ba nói tiền của ba đều đưa cho Bạch Giác, sẽ không đưa cho con đâu."

Bạch Nghị Quốc kinh ngạc: "Con nói cái gì?"

"Ba không thích đứa con trai như con, con cũng không thích ba."
Tình cảm của Bạch Tuyên rất đơn thuần

"Bạch Giác đến thăm con cùng với ba, ba nói sau này tiền bạc đều đưa cho em ấy, nhưng muốn em ấy phải đảm bảo cho con một cuộc sống tốt, lúc ấy Bạch Giác đã đồng ý, em ấy nói con là anh trai của em ấy. Nhưng mà ông nội, em ấy nói dối, lúc đầu em ấy đã đồng ý, nhưng sau này lại cho người đến đụng con."

Bạch Nghị Quốc nghe xong thì có chút mơ hồ: "Không phải nó đụng Tiểu Thu à?"

"Không phải lần đó, mà là lần đầu tiên, đụng con phải vào bệnh viện."
Bạch Tuyên khẳng định rất chắc chắn, Bạch Nghị Quốc giật mình nói: "Làm sao có thể?"

Ông ngồi không yên, đứng lên đi vài vòng: "A Tuyên, nghe ông hỏi rồi trả lời, con có nhớ rõ là ai đụng con không?"

"Một ông chú trung niên là công nhân, râu dài, mặc một bộ quần áo màu xanh da trời." Trí nhớ của Bạch Tuyên không hồi phục thì thôi, còn một khi đã hồi phục thì quả thực là tốt đến dọa người.

Bạch Nghị Quốc trầm giọng nói: "Đúng là tên đó. Hắn còn nói là vì mệt mỏi nên bẻ lái nhầm, tên đó báo cảnh sát rồi tự thú, cho nên được phán quyết giảm nhẹ tội." Ông nhìn anh một cái thật sâu, "Sao con lại nghĩ là Bạch Giác đụng con?"

Bạch Tuyên chần chừ một chút, đột nhiên cau mày, uất ức nói: "Con không nghĩ ra, nhưng con nhớ rõ là chính em ấy đụng con."

Rõ ràng là một người công nhân, chính ông cũng nhìn thấy, nhưng anh lại nói là Bạch Giác... Cũng có khả năng Bạch Giác thuê người làm chuyện này, nhưng mà anh lại không có chứng cứ.

Bạch Nghị Quốc do dự, tuy rằng ông không thích Bạch Giác, nhưng cũng không có nghĩa là ông sẽ dễ dàng cho rằng Bạch Giác làm hại Bạch Tuyên, khi đó Bạch Tuyên có cái gì đáng để bị hại cơ chứ, hơn nữa, lúc đó anh còn quá ngốc, rõ ràng không thể cạnh tranh thứ gì với nó mới đúng.

A Tuyên khẳng định hết lần này tới lần khác, nhưng lại chẳng có bằng chứng gì. Mà chuyện đó cũng trôi qua khá lâu rồi, kể cả bây giờ có cố tình điều tra lại, chỉ sợ cũng chẳng còn manh mối gì nữa.

Bạch Tuyên ôm đầu nghĩ nửa ngày, sốt ruột đến mức nước mắt cũng muốn tuôn ra: "Con vẫn không nghĩ ra, rõ ràng những chuyện khác đều nhớ rõ, nhưng lại không nghĩ ra chuyện này."

Kim Thu nãy giờ luôn lẳng lặng lắng nghe, lúc này mới ôm đầu rồi vỗ nhẹ lưng anh: "Không sao mà, không nghĩ ra thì đừng có nghĩ nữa, ngoan."

Bạch Tuyên nhăn mũi: "Vợ, Bạch Giác là người xấu, em phải tin anh, trước giờ em ấy luôn bắt nạt anh, bỏ rắm vào trong chần của anh, bôi nhựa cao su lên mặt ghế, em ấy còn ném côn trùng vào trong cổ áo của anh nữa... Nhưng khi ấy anh rất đáng thương, chẳng biết cái gì, chỉ biết khóc, lại không nói nên lời, chỉ có thể buồn bã chịu thiệt thòi."

Kim Thu nghe thấy thế thì rất đau lòng, sờ sờ mặt anh: "Ng ngoan, không sao nữa rồi, đều đã qua hết, sau này sẽ không có chuyện như thế nữa."

Bạch Nghị Quốc cũng rất tức giận về những chuyện Bạch Giác đã làm, nhưng dù sao cũng chỉ là trò đùa dai khi còn bé mà thôi, ông không khỏi suy nghĩ, có phải là vì những việc đã từng trải qua lúc nhỏ này dần để lại bóng đen trong lòng của Bạch Tuyên, khiến anh cho rằng Bạch Giác là người xấu, thế nên hôm ấy khi gặp tai nạn giao thông mới sinh ra ảo giác.

Cũng có thể lắm chứ. Bạch Nghị Quốc nghĩ ngợi, vẫn cảm thấy lo lắng, nhưng không thể tùy tiện buộc tội Bạch Giác được, tuy nhiên ông vẫn quyết định cho người điều tra về vụ tai nạn giao thông lúc trước, dù kết quả như thế nào, ông cũng chỉ muốn có sự bảo đảm cho an tâm mà thôi.

Còn Bạch Tuyên... Anh đã thành công lợi dụng chuyện bi thảm khi còn bé để giành được sự đồng cảm của Kim Thu, lúc anh vui vẻ, thoải mái chiếm tiện nghi, Kim Thu lại chẳng biết gì, vẫn cứ an ủi anh, tưởng rằng anh đang rất buồn.

Tiểu tử thúì, đừng cho là ông không phát hiện con lén nhếch khóe miệng lên như tiểu hồ ly đang ăn vụng, giống tên trộm lăm đấy. Khóe miệng Bạch Nghị Quốc như muốn nứt ra, liếc nhìn Bạch Tuyên, con muốn giả vờ đáng thương thì cứ giả vờ đi, coi chừng bị lộ!

Nghĩ tới đây, Bạch Nghị Quốc chớp chớp mắt, trong lòng bỗng nảy lên một suy nghĩ quái lạ, thực sự cháu trai của ông không hề ngốc, hơn nữa còn rất thông minh.

Đây là lần đầu tiên ông có cảm giác như vậy, ngay từ đầu lúc Kim Thu nói anh thông minh, ông cũng chẳng để ở trong lòng, sau này khi anh trở lại thành người bình thường, toàn bộ sự chú ý của ông đều đặt vào anh, ông vẫn cảm thấy Bạch Tuyên chỉ là không còn ngốc nữa mà thôi.

Tuy thỉnh thoảng anh còn làm một vài hành động lạ, nhưng suy nghĩ của anh rất rõ ràng, lại có thêm khả năng phân tích sự việc, nói chuyện cũng có liên quan với nhau, điều này cũng có nghĩa là anh đã trở lại cuộc sống của người bình thường.

Đơn thuần một chút cũng không sao, thành thật một chút cũng không sao, Bạch Nghị Quốc cho rằng chỉ cần anh có thể sống bình thường là được, nỗi lo lắng trong lòng suốt hai mươi mấy năm nay của ông cuối cùng cũng có thể buông bỏ rồi.

Nhưng giờ đây ông lại có cảm giác...nói thế nào nhỉ, giống như là lúc đầu chỉ muốn ăn bữa cơm gia đình, kết quả là có người đem lên cả một mâm cỗ nhà Hán... Đó là chuyện khiến ông vui mừng và kinh ngạc hơn cả chuyện có thai.

Phút chốc trong đầu Bạch Nghị Quốc lướt qua rất nhiều suy nghĩ, cuối cùng quyết định sẽ thử một lần, nếu như cháu trai thật sự thông minh hơn so với tưởng tượng của ông, thì ông sẽ có rất nhiều chuyện phải sắp xếp, rất nhiều việc phải làm, chỉ sợ là vô cùng vất vả.

Ông nghĩ nghĩ, cố ý nói: "A Tuyên, con có thật sự muốn học kiếm tiền không?"

"Có ạ!" Hoàn toàn không biết vừa bị rơi vào trong bẫy, Bạch Tuyên cười vui vẻ đồng ý, "Con muốn kiếm tiền cho vợ."

Lúc này Bạch Nghị Quốc chẳng có chút không vui nào, ông cười tủm tỉm nói: "Kiếm tiền là chuyện rất dễ dàng, nhưng muốn kiếm nhiều tiền thì lại là chuyện không hề dễ, con muốn nuôi con dâu từ nhỏ, vậy phải kiếm thật nhiều tiền."

Bạch Tuyên ngồi xồm trên mặt đất như con chó nhỏ, vẫy vẫy đuôi,

đôi mắt đen láy sáng rực, mang theo cảm giác mềm mại và ngây ngô: "Ông nội chỉ con cách kiếm tiền nuôi vợ đi."

"Muốn ông nội dạy con thì không thành vấn đề, chỉ có điều, trước đó phải kiểm tra con một chút." Bạch Nghị Quốc tung hoành ở giới kinh doanh nhiều năm, có thể nói là đã trở thành cáo già thành tinh luôn rồi, Bạch Tuyên còn nhỏ như vậy hoàn toàn không phải là đối thủ của ông, gặp khi anh đang cần "nuôi vợ" ông cũng vui mừng đào cái bẫy to cho anh nhảy vào.

Kim Thu nhìn hai người một già một trẻ nói chuyện với nhau, tuy là từ đầu tới cuối chỉ xoay quanh vấn đề nuôi cô, nhưng cô lại cảm thấy... Chuyện này có phải là đang phát triển theo hướng hơi kì quái không?

Chương 60: Quyết định

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kim Thu làm khách ở nhà họ Bạch đến hôm nay, thật sự quá nhàn nhã. Phong cảnh ở nhà họ Bạch thanh tú đẹp đẽ, vườn hoa ngày nào cũng có công nhân đến cắt xén dọn dẹp, trên hồ nước có cửu khúc lang kiều (1), giữa hồ lại có một cái đình xinh xắn. Trong hồ có nuôi cá chép, tuy rằng có phần kém so với những dinh thự cô từng đi tham quan, diện tích cũng nhỏ hơn rất nhiều, nhưng phong cảnh thì cũng đều giống nhau.

(1) Cửu khúc lang kiều: Chiếc cầu được chia làm chín phần gấp khúc. (ảnh minh họa)

[Click để xem ảnh](#)

Cô dù vô tâm, đại khái cô cũng biết nhà họ Bạch không phải là nơi dễ để gả đến. Nếu đổi lại là người khác, có khi cô còn nghĩ cách để rút lui. Thế nhưng Bạch Tuyên... Bạch Tuyên không giống với người khác, hai người đã có tình cảm đến mức này rồi. Dù thân phận anh là gì đi chăng nữa, cô đều không bỏ cuộc.

Nhưng cô không ngờ rằng, vốn nghĩ sẽ rất khó để khiến Bạch Quốc Nghị gật đầu thừa nhận cô, thậm chí cô còn chuẩn bị tinh thần chiến đấu lâu dài, ai biết nháy mắt ông ta liền thay đổi thái độ, có vẻ như đã đồng ý. Nhưng cho dù là đồng ý, mai sau chắc chắn cũng không thể

tốt. Khi cô còn là một cô gái, cũng đã từng mơ mộng về một chàng bạch mã hoàng tử của riêng mình, khi trưởng thành rồi, cô chưa từng nghĩ đến cái thể loại phim truyền hình máu chó này nữa.

Ở trong lòng cô, thật sự Kim Thu mong rằng thà anh xuất thân bình thường một chút, vậy thì họ có thể nhanh chóng tiến tới một cuộc sống gia đình tạm ổn với củ gạo dầu muối, như vậy mới gần với hiện thực. Tuy rằng mỗi ngày đều sống bên ba bận rộn thật không thú vị, nhưng sẽ làm cho con người có cảm giác thật an toàn, giống như là bàn chân đạp ở trên đất, vững vàng, cái gì mình muốn, đều có thể tự cố gắng mà thực hiện. Nhưng còn ở nhà họ Bạch, giống như bàn chân đạp trên đám mây, tuy rằng có thể nhìn xuống chúng sinh, nhưng lại luôn có cảm giác đang bay giữa không trung, không có cảm giác an toàn, sợ có thể sẽ rơi xuống đất bất cứ lúc nào.

Loại cảm giác này, thật sự không tốt chút nào, dân thường thì đều có cái sung sướng hay buồn phiền của dân thường, bây giờ kế hoạch lại đột nhiên thay đổi, thật sự làm cho cô chân tay luống cuống, có chút không biết phải làm thế nào.

Hơn nữa buổi sáng hôm nay, Lam Như Vân gọi điện cho cô, kể qua tình hình gần đây, Kim Thu mới biết ngày hôm đó sau khi cô rời đi đã xảy ra chuyện gì.

Vốn dĩ, Vệ Thiên Hành trở về mở công ty nhưng không chỉ đơn giản như vậy. Hắn trở về là để tranh đoạt cùng mấy anh em trai nhà họ Vệ. Thế nhưng so với mấy anh em họ ở Bắc Kinh phát triển, căn cơ của hắn đều đặt tại Hải Thành, nhà họ ngoại hắn cũng khá có thế lực ở Hải Thành và Quảng Châu, nhưng còn ở Bắc Kinh lại không giao thiệp nhiều. Vì lẽ đó mà nhiều lần hắn ra chiêu thì đều bị người ta giành trước một bước. Vệ Thiên Hành dù không nuốt nổi cơn tức này, nhưng hắn biết nếu lúc này mà chán nản bỏ đi chỉ sợ càng bị người khác xem thường, vì vậy hắn nghĩ tới việc đi tìm đồng minh.

Nhưng mặc dù nhà họ Vệ có địa vị, nhưng cũng không chỉ có một đứa con trai là hấn, anh em bên nhà mẹ hấn cũng không phải là loại vô dụng. Người đến ta đi, gặp chiêu phá chiêu, mặc dù Kim Thu cũng không hiểu bản chất của chuyện này, nhưng cũng cảm thấy sợ hãi. Cuối cùng, Vệ Thiên Hành đành đánh cược một chiêu, suýt nữa thì thua trắng tay, nào ngờ trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nhà họ Bạch lại đưa tay giúp đỡ. Nhân tiện cũng nhắc qua tên Kim Thu, vì cô có ơn với nhà họ Bạch nên tạm thời mời cô về nhà họ làm khách.

Có sự giúp đỡ của nhà họ Bạch, Vệ Thiên Hành lập tức đánh thắng trận này, còn Kim Thu, hấn liền khách khí cho cô nghỉ phép một thời gian.

Quả nhiên là dựa cây to dễ hóng mát (2)! Nhớ lại lý do máu chó kia, cô cảm giác như mình đang ở bộ phim tình cảm lúc tám giờ vậy.

(2) Câu gốc 背靠大树好乘凉: Dựa cây to dễ hóng mát, đại khái nói có người giúp đỡ thì mọi chuyện đều dễ dàng hơn.

" Bà xã ~~" Giọng nói vui vẻ lại kéo dài này, chắc chắn là của Bạch Tuyên rồi. Kim Thu vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy anh nhào tới, đầu chen trước ngực cô mà làm nũng: "Anh rất nhớ em."

Kim Thu nhìn liếc qua đồng hồ, thời gian gặp mặt lần trước miễn cưỡng cũng trôi qua hai giờ.

Đây cũng là có nguyên do. Từ ngày đó sau khi Bạch Tuyên nói muốn học kiếm tiền, Bạch Nghị Quốc liền sắp xếp cho anh chương trình học, buổi sáng hai giờ, buổi chiều hai giờ, để Bạch Tuyên ở trong thư phòng học cùng ông. Vốn Bạch Tuyên muốn dẫn Kim Thu vào cùng, thế nhưng Bạch Nghị Quốc lại nắm đúng điểm yếu của anh, kín đáo nói một câu: "Chỉ có trẻ con mới cần có người đi theo, đàn ông muốn

kết hôn thì không cần."

Vì kết hôn, vì Kim Thu, Bạch Tuyên chỉ có thể rưng rưng vẫy tay tạm biệt cô, chạy đi thư phòng đọc sách.

Lúc mới bắt đầu Bạch Nghị Quốc cũng không dạy anh đọc sách, tri thức mặc dù có dùng, thế nhưng có thể làm ăn hay không, thực tế là còn phải xem xét. Ông cũng từng gặp rất nhiều người trình độ học vấn không cao, nhưng lại làm giám đốc, ngược lại cũng có không ít tiến sĩ, nghiên cứu sinh, bụng đầy chữ nhưng lại chỉ có thể đi làm thuê.

Thông minh thôi thì chưa đủ mà còn phải xem có năng khiếu không đã.

Bởi vậy lúc mới bắt đầu, cái gì Bạch Nghị Quốc cũng không làm, chỉ cùng Bạch Tuyên tán gẫu kể chuyện xưa sau đó lại hỏi hỏi anh có ý kiến gì không, ví dụ như Lã Bất Vi đầu cơ kiếm lợi, Thương Ưởng chặt cây làm tín, đến hôm nay thì lại kể: "Sử ký: Kinh doanh thương nghiệp và khai thác mỏ liệt truyện". Truyện kể Lâm Cung phú thương Trác thị lấy nghề đúc sắt làm giàu, vị kia vốn là người nước Triệu, khi Tần diệt Triệu cả nhà phải di chuyển đến Thục. Lúc đó chỉ có hai nơi có thể được lựa chọn để ở một là Quảng Hán quận, một là Lâm Cung quận. Quảng Hán quận cách nước Triệu khá gần, nên lúc đó đa số mọi người đều tranh nhau đi tới. Chỉ duy nhất một mình Trác thị lại tự mình xin rời đến Lâm Cung, bởi vì hấn từ lâu đã hiểu rõ Lâm Cung: "Dân công ở chợ, dễ buôn bán" đồng thời có thể nấu sắt đúc tiền. Trác thị vốn là một thương nhân lớn về luyện sắt, đến Lâm Cung, gây dựng lại sản nghiệp cũ là: "Tức Thiết Sơn quạt lò", rất nhanh liền trở thành thương nghiệp luyện sắt lớn của toàn quốc.

Từ đây có thể nhìn ra được điểm mấu chốt chính là phải nắm rõ thông tin, thời cổ còn như vậy, huống hồ hiện tại.

Bạch Nghị Quốc ở trong nước cũng là bậc đệ nhất, ông chính là dựa vào khứu giác nhạy cảm không gì sánh bằng của mình mà nắm bắt được thời cơ, từ đó đi lên thương trường, mãi cho đến hôm nay, có thể tự xưng là Đào Chu Công thời hiện đại.

Thế nhưng so với gia tài bạc triệu, năng khiếu của Bạch Tuyên càng làm cho ông mừng rỡ. Không biết là do di truyền hay nguyên do gì, Bạch Tuyên đều có thể phát hiện cái then chốt mà ông muốn, điều này làm cho ông rất cao hứng... Chỉ là, anh biết bề ngoài nhưng lại chưa biết bề trong.

Khi hỏi tại sao cái này đúng, tại sao lại là quan trọng, điểm trọng yếu ở nơi nào thì Bạch Tuyên hoàn toàn không nói ra được. Đơn giản mà nói anh phán đoán sự vật chủ yếu dựa vào cảm tính. Đây quả thật là chuyện vừa khiến người ta vừa đau đầu lại vừa sung sướng mà.

Mà cuộc sống của Bạch Tuyên mấy ngày nay vô cùng phong phú, mỗi ngày đều vì giấc mơ nuôi dưỡng bà xã của mình mà vô cùng nỗ lực. Anh cũng không cần rời cô đi quá lâu, trên căn bản lúc nào muốn gặp liền có thể gặp, đúng là vô cùng hạnh phúc.

Đáng tiếc là điều này không duy trì được quá lâu, chừng mấy ngày Kim Thu nhận được điện thoại của Vệ Thiên Hành, nói cho cô biết chuyện của công ty trên cơ bản đã được quyết định xong hết rồi, sau khi đến Bắc Kinh sẽ bắt đầu phát triển, hỏi cô dự định ở Hải Thành hay là đến Bắc Kinh với hẳn.

Nếu như ở lại Hải Thành hẳn sẽ sắp xếp cho cô ở phòng nhân sự, đãi ngộ cũng không sai, hơn nữa lại gần nhà, sinh hoạt cũng yên ổn. Thế nhưng đến Bắc Kinh sẽ mang ý nghĩa rời xa quê hương, bắt đầu lại từ đầu. Nếu như là trước đây, Kim Thu khẳng định sẽ chọn ở lại Hải Thành, thế nhưng hiện tại cô chỉ có thể thờ dài: "Bắc Kinh".

Kim Thu đồng ý, nhưng trong đầu lại có điểm buồn bực. Tìm nhà phiên phức đã đành, trước mắt cô còn một vấn đề nữa là phải nói sao với bố mẹ về chuyện đến Bắc Kinh làm việc đây. Đi xa một chút thì mẹ sẽ lo lắng, mặc dù Hải Thành là một thành phố lớn, nhưng cách nhà cũng không xa. Nhưng Bắc Kinh lại ở phương Bắc, ra Bắc làm việc vất vả thế nào, các cụ ở nhà hẳn cũng biết rõ.

Kim Thu mất nửa ngày để chuẩn bị tâm lý rồi mới gọi điện cho cha mẹ. Cô nhắm mắt đem chuyện ở Bắc Kinh công tác nói khoác lên hết một lượt, nói tương lai phát triển tốt ra sao, ông chủ công ty coi trọng cô cỡ nào, lương lại cao bao nhiêu, nói tới trên trán đầu đầy mồ hôi, cha mẹ mới lên tiếng: "...Con lớn rồi chuyện của mình cũng tự mình làm chủ, cha mẹ cũng không quản nổi con, chỉ là đừng miễn cưỡng, nếu như cảm thấy không được thì liền trở về, dù thế nào thì cha mẹ cũng nuôi nổi con."

Kim Thu còn chưa kịp cảm động, Kim mẹ liền nói nhanh một: " Còn có, con xem bên đó có người nào thích hợp không thì..." Lại là cái vấn đề cũ suốt ngày lôi đi lôi lại, Kim Thu cảm thấy da đầu tê rần, liền buột miệng: "Ăn Tết con dẫn về cho cha mẹ xem."

Vừa dứt lời, Kim mẹ nhất thời yên tĩnh lại, một lúc lâu rồi hỏi: "A Cừu, con có bạn trai?"

"Có." Kim Thu vốn là dự định khi ăn Tết sẽ mang Bạch Tuyên và nhà ra mắt, bây giờ nói ra cũng trôi chảy: "Anh ấy rất tốt."

Kim mẹ liền nói: "Con có bức ảnh nào không?"

Ảnh... Hình như là không có, Kim Thu suy nghĩ một lát: "Trở về con liền cho mẹ xem." Cô cúp điện thoại, đã thấy bên cạnh có một cái đầu đang nghe lén. Bạch Tuyên nghe được mấy tháng sau đi gặp

cha mẹ vợ, vô cùng căng thẳng: "Bà xã, cha mẹ của em có thể không thích anh không?"

" Trong tình huống bình thường có lẽ sẽ không có khả năng lắm." Kim Thu trấn an anh. Bạch Tuyên lớn lên đẹp trai, vậy là chiếm món hời lớn rồi, đến khi lòng trung thành của anh phát ra, có lẽ sẽ không có vấn đề gì. Bạch Tuyên ừ một tiếng. Kim Thu suy nghĩ một lát rồi nói: "Hai ngày nữa em phải quay về Hải Thành rồi." Cô còn chưa nói hết, bạch Tuyên liền tiếp lời: "Anh và em cùng trở lại."

"Cái gì về Hải Thành?" Bạch Nghị Quốc nghe thấy, lập tức cũng đi tới xen ngang. Ông và Bạch Tuyên đoàn tụ cũng chưa đến nửa tháng, lại còn muốn tách ra? Không được, tuyệt đối không được!

Kim Thu vội hỏi: "Về Hải Thành thu dọn đồ đạc trở về Bắc Kinh, sau đó em lên Bắc Kinh công tác."

" Công tác..." Bạch Nghị Quốc từ sâu trong nội tâm cũng không muốn Kim Thu đi công tác. Tuy rằng ông còn khó chịu, nhưng cũng đã thừa nhận thân phận của cô, theo ý nghĩ của ông cô chỉ cần ở nhà làm bạn với Bạch Tuyên là tốt rồi, miễn là hấn đừng xuất hiện bất ngờ như lần trước. Thế nhưng ông cũng biết, hiện tại chưa kết hôn đưa ra ý kiến này cũng không thích hợp.

Kim Thu suy nghĩ một chút, nhân cơ hội này để làm rõ sự tình: "Ông nội, con muốn tự mình dọn ra ngoài thuê phòng ở." Không danh không phận, không thể cứ thế mà ở nhà họ Bạch được, danh bất chính ngôn bất thuận.

Trước khi kết hôn, cô tất nhiên muốn ra ngoài ở, huống hồ nhà họ Bạch cách nơi cô đi làm quá xa, sáng sớm lại kẹt xe, căn bản cũng không kịp giờ làm. Bạch Tuyên vẫn làm cái đuôi của Kim Thu vô điều kiện: "Vậy anh cũng đi cùng bà xã, anh sẽ giặt quần áo nấu cơm làm

ấm giường cho em nha." Anh cười híp mắt nhìn Kim Thu, biểu tình như cầu xin được khen ngợi.

"... Ặc" Để Bạch Nghị Quốc biết cháu mình ở nhà nấu cơm giặt quần áo cho cô, ông sẽ đồng ý sao? Mồ hôi Kim Thu chảy xuống ròng ròng, cố gắng chuyển sang chuyện khác: "Ông nội cảm thấy như thế nào ạ?"

Bạch Nghị hoàn toàn bác bỏ: " Không được, ông không yên tâm A Tuyên." Cho dù Bạch Tuyên ở trong mắt ông không phải dạng trẻ con cơm đến há mồm áo đến đưa tay, nhưng cũng là đại thiếu gia quen sống trong nhung lụa, đi ra ngoài thì ai hầu hạ?

Trong khi trường bối trong nhà cùng nàng dâu lại xảy ra mâu thuẫn, vậy phương pháp sáng suốt nhất là cái gì? Có vô số nam đồng bào ở trong đấu tranh giữa mẹ chồng nàng dâu mà rút ra được những kinh nghiệm quý báu. Thế nhưng ở đây lại là Bạch Tuyên, anh không cho Bạch Nghị Quốc một chút mặt mũi nào: "Cháu muốn ở chung một chỗ với bà xã, cháu muốn ngủ cùng bà xã."

Bạch Nghị liếc anh một cái: "Vậy cháu không muốn cùng ông học kiếm tiền?" May mà ông nhanh trí, tự nhiên tìm được điểm yếu của Bạch Tuyên, giờ nắm cái là chuẩn, Bạch Tuyên do dự, cuối cùng cân nhắc một chút, đề nghị: "Buổi tối cháu cùng bà xã ngủ, sáng lại cùng ông học kiếm tiền."

Đây đúng là một biện pháp vẹn toàn cả đôi đường, Bạch Quốc Nghị ngẫm nghĩ miễn cưỡng tỏ vẻ đồng ý: "Vậy cũng tốt." Thế nhưng ông tuyệt đối không cho phép Bạch Tuyên thuê phòng ở chật chội, ông suy nghĩ một chút, " Ông có một căn hộ nhỏ, tạm thời các cháu có thể đến đó ở."

Ông liếc Kim Thu, thấy cô trầm mặc một lúc, nhưng vẫn đồng ý: "Vậy

thì cảm ơn ông đã giúp đỡ." Kim Thu nói qua, trong lòng tự nhắc nhở chính mình không nên chọc ông mất hứng. Có thể nói có chỗ tốt để ở thì nên hài lòng mới đúng, tuy rằng như vậy chẳng khác gì ở trong nhà họ Bạch, thế nhưng tóm lại là trong lòng cũng thoải mái hơn.

Hướng hồ đối với Bạch Nghị Quốc việc nói một câu nói nhà là vô cùng nhẹ nhõm, nhưng là chuyện cô phấn đấu cả đời cũng không được. Cô tự an ủi chính mình, dù sao chuyện kết hôn mua phòng chính cô cũng không lo nỗi, phần lớn đều phải đòi hỏi trưởng bối giúp đỡ, chẳng qua, ban đầu cô chỉ định từ từ hồi máu, giờ lại được người ta cho thuốc để hồi một lần là đầy mà thôi.

Cảm giác ở cùng một tên nhà giàu đẹp trai thật đúng là vi diệu. Kim Thu quay sang nhìn Bạch Tuyên, đang vô cùng vui vẻ vì có thể ở chung với cô hằng ngày. Cô thầm tự sửa lại chút, con nhà giàu đẹp trai là con nhà giàu đẹp trai, còn phải cộng thêm một chàng ngốc nữa. Hoặc là đổi ví dụ khác, trên thực tế là nhặt được một con chó lớn có huyết thống quý giá.

Bất kể như thế nào, có Bạch Nghị Quốc hỗ trợ, chuyện kế tiếp căn bản cũng không còn là vấn đề. Bạch Tuyên sống chết muốn đi theo Kim Thu trở về Hải Thành, Bạch Nghị Quốc không có biện pháp, chỉ có thể đồng ý. Thật may lần này trở về chỉ vì để dọn nhà, chừng mấy ngày thì trở về.

Bạch Tuyên cũng không quên đón Hoa Hoa từ cửa hàng thú cưng về nhà, anh cười tủm tỉm ôm nó trong lòng: "Chúng ta phải dọn nhà rồi."

Hoa Hoa rất bình tĩnh, không hề quẩn quýt lấy chủ sau thời gian xa cách, mà lại tìm một chỗ thích hợp trên ban công, tiếp tục nằm phơi nắng.

Kim Thu kiểm tra hành lý, đối với nhà nhỏ này cô có phần không bỏ

được. Cô tốt nghiệp đại học xong, trải qua bao nhiêu khó khăn mới tìm được một chỗ ở hài lòng, ở chỗ này cô cũng từng trải qua rất nhiều chuyện, công tác gặp trắc trở, lúc khổ cực khóc lóc, rồi gặp gỡ với Bạch Tuyên, còn có Triệu Gia đã mất ở phòng đối diện, cả cái chết u ám của bà cụ nhà bên. Mặc dù không đến nửa năm, nhưng nơi này thật giống như một tổ ấm của họ. Bạch Tuyên cũng vậy, so với cô anh còn xúc động: "Đột nhiên cảm thấy không bỏ được." Anh lẩm bẩm, lại cố gắng phấn chấn: "Vợ không sợ, sau này đi Bắc Kinh, chúng ta còn có nhà, anh sẽ dọn dẹp nó tốt hơn."

Anh hiền lành như vậy, rốt cuộc làm Kim Thu bật cười. Đúng vậy, đời là chết, người là sống, chỉ cần hai người ở chung một chỗ, như vậy nơi nào cũng là mái ấm.

Chương 61: Chải lông

Chuyện thành lập công ty mới khiến Vệ Thiên Hành bận tối mắt tối mũi, cũng may là anh đã lên sẵn kế hoạch từ trước, chỉ cần thực hiện đúng theo kế hoạch, mọi chuyện đều đầu vào đấy.

Nhà mới đã được chuẩn bị sẵn, cũng đã được tu sửa xong, chỉ cần chuyển đồ vào ở là được. Có không gian riêng tư không bị ai quấy rầy khiến Bạch Tuyên hưng phấn hơn hẳn, mấy ngày liên tiếp về mặt anh đều vui vẻ, rạo rục.

Nhưng không phải chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió, đến cuối tuần, Bạch Thiếu Thành trở về nhà họ Bạch ăn cơm, ngày thường ông ở một biệt thự sang trọng khác cùng mẹ con Bạch Giác, chỉ cuối tuần mới dẫn Bạch Giác trở lại ăn cơm, đúng hôm nay lại có chuyện.

Nếu như Bạch Nghị Quốc chỉ là hơi khó chịu với Kim Thu, thì Bạch Thiếu Thành lại rất chướng mắt cô. Vì vậy khi thấy cô ở nhà họ Bạch, câu đầu tiên ông nói là: "Sao cô còn ở đây?"

Kim Thu đau lòng Bạch Tuyên, nên đối xử với Bạch Thiếu Thành cũng không mặn không nhạt, chỉ lễ phép chào hỏi: "Chào chú Bạch."

Bạch Thiếu Thành lại không thèm đáp lại cô, đi thẳng đến trước mặt Bạch Nghị Quốc: "Cha, chúng con đến rồi."

"Ừ." Thái độ của Bạch Nghị Quốc đối với đứa con trai này rất phức tạp, mặc dù đây là con trai ruột của ông, nhưng hành vi bừa bãi của Bạch Thiếu Thành lại khiến ông rất đau đầu, còn Bạch Giác, một ánh mắt ông cũng không muốn nhìn.

Đúng lúc này, Bạch Tuyên vui vẻ chạy từ trên lầu xuống, vẻ mặt anh rất sung sướng, còn nháy chân sáo: "Đã thu dọn xong hết đồ rồi đó ~~~" anh còn cố tình kéo dài âm cuối ra để thể hiện niềm vui sướng khi được ăn cơm tối rồi dọn ra ở riêng với Kim Thu.

Bạch Thiếu Thành thấy anh như vậy, khế nhãn mày: "A Tuyên."

Bạch Tuyên vừa thấy Bạch Thiếu Thành, vẻ mặt liền thay đổi, anh cắn môi một cái, khế gọi một tiếng: "Cha."

"Thu dọn cái gì?" Bạch Thiếu Thành vốn bận bịu làm việc, trước kia không thích Bạch Tuyên, nhưng lại rất hay dẫn Bạch Giác theo để chỉ bảo, bây giờ Bạch Giác đang ở công ty làm việc giúp ông, quan hệ giữa hai cha con rất thân thiết. Người ta nói tình cảm đều là nhờ bồi dưỡng mà ra, nên dù vốn là cha con, giữa Bạch Thiếu Thành và Bạch Tuyên cũng chả có bao nhiêu tình cảm.

Bạch Tuyên mím môi: "Con muốn dọn ra ngoài ở cùng vợ."

"Cái gì?" Chân mày Bạch Thiếu Thành nhíu càng chặt hơn, ông quay đầu, đánh giá Kim Thu từ trên xuống dưới: "Dọn ra ngoài ở cùng cô ta? Không được!"

Bạch Thiếu Thành vốn gia trưởng, nên lập tức phản đối, ông không tự tay dạy dỗ đứa con trai này, cũng không thích anh, nhưng cũng không hi vọng anh sẽ "lầm đường lạc lối": "A Tuyên, Kim tiểu thư có ơn với con, nhà họ Bạch cũng sẽ không để thiếu nợ cô ấy, hai đứa không hợp nhau."

Cũng giống như Bạch Nghị Quốc, trong lòng Bạch Thiếu Thành cũng đã sớm có sắp xếp cho Bạch Tuyên, dù sao cũng là con trai ruột của mình, thế nào đi chăng nữa ông cũng không định nhìn không thấy,

nghe không hỏi. Ý tưởng ban đầu của ông là cưới cho anh một cô gái có điều kiện một chút, lại ngoan ngoãn nghe lời. Vậy thì anh sẽ không tranh quyền với Bạch Giác, mà còn có thể ngoan ngoãn ở nhà sinh con.

Dù không thể cưới nổi một cô gái môn đăng hộ đối đi chăng nữa, Bạch Thiếu Thành vẫn rất phản đối chuyện Kim Thu và Bạch Tuyên đến với nhau.

Lần này phản ứng của mỗi người một khác, Bạch Nghị Quốc nhìn Bạch Tuyên một cái, rồi lại tiếp tục uống trà... Không sai, ông đã đồng ý, nhưng hai người có thể đến với nhau không, còn phải xem hai bên có đủ cố gắng hay không nữa, ông không có nghĩa vụ phải bảo vệ tình yêu thay cho hai người.

Kim Thu thầm thở dài, trong lòng nghĩ: *Cuối cùng cũng đến lúc này.*

Bạch Tuyên thì xù lông lên, quả quyết đứng chắn trước mặt Kim Thu, quật cường nói: "Con thích cô ấy, con nhất định sẽ cưới cô ấy về làm vợ, ông nội cũng đồng ý rồi."

Bạch Nghị Quốc nhấp một ngụm trà, liếc nhìn anh một cái, không nhận mà cũng không chối.

Bạch Thiếu Thành cũng coi như hiểu Bạch Nghị Quốc, biết ông chiều cháu trai, vậy liền xanh mặt diễn vai một người cha nghiêm khắc: "Con có hiểu cái gì gọi là lễ phép hay không? Rống lên với cha mình như vậy thì còn ra thể thống gì nữa!"

Mặt Bạch Tuyên cũng đỏ lên vì tức: "Con không cần cha lo cho con, trước giờ cha vẫn không quan tâm đến con, con muốn cưới cô ấy về, cha không đồng ý cũng chẳng ảnh hưởng gì." Hai tay anh siết chặt thành nắm đấm, hơi run lên. Kim Thu thấy vậy lại đau lòng, nhẹ

nhàng nắm lấy anh, Bạch Tuyên liền nắm thật chặt tay cô, nói bằng giọng mũi: "Khi còn bé, cha không quan tâm đến con, chê con dần, cha nghĩ con không nhớ cha từng nói gì sao? Cha từng nói "*Có đứa con trai như mày, thà không có còn hơn.*" Cha chỉ thích Bạch Giác, giờ cha cũng cứ quan tâm đến nó là được rồi, đừng có đến trước mặt con khoa tay múa chân. Cứ tiếp tục coi như không có đứa con trai này đi. Con cũng không muốn có người cha thế này đâu."

Bạch Thiếu Thành giận dữ quát lên: "Thằng nghịch tử này!" Ông nâng tay lên, không chút do dự tát Bạch Tuyên một cái, mạnh đến mức ngay cả ông cũng lão đảo một lúc.

Kim Thu sợ đến ngây người, cô nhìn Bạch Thiếu Thành bằng ánh mắt không thể tin nổi, sau đó liền ôm lấy Bạch Tuyên đang ngã xuống sô pha vào lòng. Khuôn mặt Bạch Tuyên toàn là nước mắt, anh chôn mặt vào ngực cô, khóc thút thít: "Anh không cần người cha như vậy."

"Mày nghĩ tao cần đứa con trai như mày?" Bạch Thiếu Thành giận dữ, sau đó lại cười lạnh nhìn anh.

Bạch Nghị Quốc không ngồi yên nổi nữa, đập ly tra xuống: "Quát cái gì mà quát, tôi cảm thấy A Tuyên chẳng nói sai câu nào, trừ việc sinh ra thằng bé, anh đã nuôi nó được ngày nào chưa? Anh chỉ biết Bạch Giác là con trai mình, còn A Tuyên thì không phải à? Chẳng trách vì sao thằng bé không cần người cha thế này. Trước khi tức lên còn không biết ngẫm lại mình đã làm những gì!"

Đối với cha mình, Bạch Thiếu Thành vẫn còn có chút tôn kính: "Nó cũng chẳng phải dạng vừa gì, cũng tại cha chiều nó quá giờ không ra thể thống gì cả."

"Ô, tôi nuôi cháu trai không tốt, còn anh nuôi con trai mình thì tốt?" Bạch Nghị Quốc mỉa mai nhìn Bạch Giác đang tỏ vẻ khôn khéo ngồi

một bên.

Bạch Thiếu Thành cố gắng kiên nhẫn giải thích với ông: "A Giác rất giỏi, lại còn thông minh, hiểu thuận, biểu hiện gần đây ở công ty cũng rất tốt, mọi người đều rất nể phục."

"À, à." Bạch Nghị Quốc chấm dứt cuộc hội thoại này bằng hai chữ.

Nhưng bữa cơm không thể tiếp tục được nữa. Bạch Thiếu Thành thầm nghĩ, ông cụ thích cháu trai mình cũng là chuyện bình thường, không cần phải so đo với người già làm gì, thà cho Bạch Giác một cơ hội để chứng tỏ năng lực của mình, khiến ông cụ tâm phục khẩu phục, như thế thì Bạch Nghị Quốc sẽ không lấy cớ để bài xích Bạch Giác nữa.

Còn về phần Bạch Tuyên... Bạch Thiếu Thành bắt đầc dĩ nghĩ một chút, rồi lại cảm thấy cũng chẳng phải chuyện lớn gì, trong mắt ông, Kim Thu chẳng xinh đẹp hơn ai, gia thế không có, tìm ra một người đẹp xuất sắc hơn cô chẳng lẽ lại không thể khiến Bạch Tuyên động lòng? Đều là đàn ông, ai mà chẳng từng có một thời tuổi trẻ.

Nghĩ thông suốt, ông liền rời đi, trong đầu vẫn còn tính toán làm thế nào để Bạch Giác có cơ hội thể hiện bản thân.

Còn bên này Bạch Tuyên lại rất đau lòng, cơm cũng không muốn ăn, đỏ mắt hỏi Bạch Nghị Quốc, "Tại sao ông ấy lại không thích cháu? Tại cháu đàn sao?"

Bạch Nghị Quốc thầm thở dài, không biết phải nói với anh thế nào. Bạch Thiếu Thành không thích Bạch Tuyên, nguyên nhân chính có lẽ là do Hoàng Mân, người phụ nữ nóng tính, lại hay khoe khoang như vậy không phải là gu của Bạch Thiếu Thành, nhưng hai người lại vì rất nhiều nguyên nhân khác nhau, cuối cùng lại về chung một nhà....

Sau đó Hoàng Mân qua đời, Bạch Thiếu Thành không những không đau lòng, lại còn thờ phào nhẹ nhõm. Không để tâm đến mẹ, nên đối với Bạch Tuyên, ông lại càng lơ là, hướng chi trong tình huống lúc ấy, Bạch Tuyên chính là nỗi sỉ nhục trong lòng người sĩ diện hão như Bạch Thiếu Thành.

Đúng lúc ấy, Bạch Giác ra đời, ông ta liền đặt hết tâm tư mình lên Bạch Giác, dốc lòng đào tạo đứa con trai này, bao nhiêu tình thương của người cha đều đổ dồn hết vào mình anh ta.

"Không phải tại cháu." Bạch Nghị Quốc quyết định đổ hết trách nhiệm lên đầu Vương Thiến - mẹ Bạch Giác. "Tất cả đều là do ả hồ ly tinh kia, tại ả nên cha cháu mới thiên vị như vậy."

Bạch Tuyên buồn rầu cúi thấp đầu, kéo kéo tay Kim Thu: "Vợ."

"Đừng động đây." Kim Thu đang dùng túi nước đá chườm mặt cho anh, gương mặt đang đẹp trai lại bị sưng vù lên, còn in rõ dấu bàn tay, cô đau lòng thối thối cho anh: "Còn đau nữa không?"

Bạch Tuyên lắc đầu: "Không đau, chỉ là hơi tê tê thôi." Anh cắn cắn môi. "Vợ."

"Ơi."

"Em có chê anh đần không?" Bạch Tuyên cúi mặt xuống, cẩn thận nói: "Anh không được thông minh như mọi người, nhưng anh đang rất cố gắng học tập."

Kim Thu cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Bạch Tuyên lại luôn lo lắng về vấn đề này đến vậy... có một người cha như vậy... Cô nhanh nhẩu nói: "Em chỉ thích mình anh thôi." Cô cũng cảm thấy khẩu vị của bản thân hình như có chút đặc biệt, có một người bạn trai cũ dịu dàng ân

cần, lại lịch sự, tỉ mỉ như Đỗ Thiên Trạch, rồi một tổng giám đốc bá đạo lạnh lùng như Vệ Thiên Hành... Nhưng cô lại thích loại người gốc gác dễ thương như Bạch Tuyên.

Thật là... Bị vẻ dễ thương của anh chinh phục. Cảm giác như mình có thêm một người bạn trai mà được tặng kèm thêm một con chó lớn dễ thương vậy. Người bạn trai tốt như vậy phải biết đi đâu để tìm đây!

Vậy là quá tuyệt rồi!

Bạch Tuyên ngay lập tức như được chữa khỏi bệnh, anh đỏ mặt, xấu hổ nói: "Vợ à, em thật thẳng thắn. Mà anh cũng thích em." Anh thơm cái "moa" vào má cô, thấy vẫn chưa đủ, thậm chí anh còn đưa lưỡi ra liếm mặt cô, khiến cả má cô đều dính nước bọt của anh.

Bạch Nghị Quốc im lặng ngồi một bên, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Ông biết chuyện này chỉ mới bắt đầu, ông có thể không quan tâm đến Kim Thu, nhưng không thể bỏ mặc Bạch Tuyên.

Nếu như người cha Bạch Thiếu Thành này không thể cân nhắc thay cho con trai mình thì ông cũng không ngại nghĩ thay, dù thế nào thì trong lòng Bạch Nghị Quốc, Bạch Tuyên đáng để yêu thương hơn Bạch Giác rất nhiều.

Mặc dù Bạch Thiếu Thành phản đối, nhưng căn bản Bạch Tuyên không để lời nói của ông trong đầu, vẫn đường đường chính chính dọn ra ngoài ở cùng Kim Thu, nhà mới rất rộng rãi, sáng sủa, còn có cả sân thượng, khắp nơi đều là hoa.

Vì hôm nay Bạch Tuyên bị Bạch Thiếu Thành đánh, Kim Thu liền

nhất thời mềm lòng đồng ý tắm chung với anh.... Nếu nhìn nhận trên phương diện nào đó, Bạch Tuyên đã học được cái gọi là tối đa hóa lợi ích, dù sao thì chuyện bị đánh cũng không thể thay đổi được rồi, vậy thì cứ đổi lấy việc nào khác có ý nghĩa đi.... Nhưng thật bất hạnh... Đến lúc Bạch Tuyên cởi sạch quần áo, Kim Thu lại phát hiện ra mình đến kì.

Sét đánh ngang tai, đây đúng là sét đánh ngang tai mà. Bạch Tuyên uể oải mất một giây đồng hồ, quần anh cũng cởi rồi, nhưng kết quả vẫn là phải vào nhà tắm một mình... Đúng là quá xui xẻo.

Anh trần thờ bị Kim Thu đuổi đi tắm một mình, sau đó cứ trần truồng chạy lên giường. Kim Thu vừa uống xong cốc trà gừng pha với đường đỏ, đang dựa vào đầu giường bôi kem dưỡng da.

Bạch Tuyên bị đá kích, đến thế rồi mà không được làm gì, anh chỉ có thể đáng thương nhìn Kim Thu bôi kem dưỡng da lên tay, trước ngực, rồi cả trên đùi. Nuốt nước miếng xuống ực một cái, anh lại cảm thấy nơi nào đó của mình lại rục rịch thức dậy rồi.

Anh trần truồng trèo lên giường, nằm thẳng cẳng, Kim Thu nói: "Hôm nay em không tiện, anh mau quên mấy ý nghĩ đen tối trong đầu đi."

Câu trả lời của Bạch Tuyên chính là nâng một chân của cô lên, sau đó rúc đầu vào chân cô, để vạt váy ngủ che đi nửa mặt anh. Kim Thu cười mắng: "Ra ngoài đi, toàn là máu, có gì đâu mà ngủi chứ."

"Thơm, thơm. Hình như là mùi cỏ huân y." Bạch Tuyên cố hít hít ngửi ngửi, môi còn khẽ sượt qua phần da thịt mềm mại chỗ đùi non của cô.

Kim Thu đẩy anh ra: "Là mùi băng vệ sinh, anh dậy đi, biến thái quá." Lúc không đến ngày thì không sao, nhưng đúng lúc người đang ra

máu, cảm giác này rất quái dị.

"Anh vẫn biến thái mà." Bạch Tuyên lẩm bẩm, không hề để tâm đến lời cô nói, dù sao thì ngay cả chuyện biến thái hơn anh cũng đã làm rồi.

Nhưng hôm nay không được như ý, anh rất buồn: "Vợ, vuốt lông."

Anh nói vuốt lông, thực ra không phải là kiểu vuốt lông thông thường. Trước kia anh thích được vuốt ve từ đầu đến chân, được xoa chỗ nào là vui chỗ đó nên gọi vui là vuốt lông. Chứ thực ra trên người anh không có lông.

Vuốt lông, đó chính là muốn cô sờ chỗ duy nhất có lông trên người anh.... Trừ đầu ra... Mà cũng phải nói thêm, người Bạch Tuyên rất đẹp, tóc gáy không có, da cũng rất mịn, như da trẻ sơ sinh vậy. Nên chỗ duy nhất có lông kia... không cần nói cũng biết.

"Không muốn." Kim Thu kéo chăn lên, chuẩn bị đi ngủ,

Bạch Tuyên không chịu nghe lời, giả bộ đáng thương: "Vợ, anh đau, nó phồng lên làm anh rất khó chịu."

Kim Thu vẫn mặc kệ anh.

Bạch Tuyên dứt khoát kéo thẳng tay cô xuống: "Xoa xoa một chút cho anh đi, anh khó chịu." Kim Thu không biết phải làm thế nào, đành phải giải quyết giúp anh. Vì trong nhà không còn ai khác, nên lúc anh thoải mái anh rên rất lớn tiếng. Một từ "Ừm" mà có thể ngân đủ một quãng tám, lúc lên cao lúc xuống thấp, còn dễ nghe hơn cả nhạc.

Nghe thôi cũng thấy rất kích thích, gò má Kim Thu hơi đỏ lên, nhìn anh thờ đốc, ánh mắt lấp lánh, còn thi thoảng làm nũng với cô:

"Nhanh lên một chút, vợ ơi, nhanh lên một chút nữa đi."

Qua chuyện này có thể thấy, tình cảm của Bạch Tuyên đối với Kim Thu không thể chỉ nói là yêu sâu, mà là bất thường rồi. Ăn cô xong thì sẽ thấy rất ngon, cực kì muốn ăn tiếp, thích cô đến mức để cô giải quyết vấn đề thay mình cũng là chuyện có thể chấp nhận được.

Nhưng hiển nhiên là Kim Thu đánh giá thấp sự biến thái của anh, sau khi tắm rửa xong, Bạch Tuyên nghiêm túc từ chối mặc quần, hơn nữa còn nũng nịu, chơi xấu Kim Thu, định nắm lấy tay cô đưa vào trong quần mình: "Mặc dù nó ở trên người anh, nhưng quyền sở hữu thuộc về vợ đấy. Vợ phải giữ đồ cho kĩ vào nhé."

Kim Thu lười dây dưa với anh, đưa tay anh đặt lên bụng mình: "Xoa cho em, em buồn ngủ."

Được rồi, sức khỏe của vợ là quan trọng nhất, Bạch Tuyên đành thỏa hiệp trong tiếc nu

Chương 62: Hẹn hò

Gần đây mọi người đều khá hài lòng với cuộc sống của mình, ban ngày Kim Thu đi làm, cuộc sống phong phú lại bận rộn, buổi tối có Bạch Tuyên bên cạnh làm nũng, rồi làm ấm giường. Thật sự là rất thoải mái. Mà ban ngày Bạch Tuyên cũng đến nhà Bạch Nghị Quốc, học cách kiếm nhiều tiền, thực hiện giấc mơ nuôi vợ, cũng không coi là quá nhàm chán. Khuya về nhà thì có thể bám dính lấy Kim Thu, hạnh phúc như vậy, dần dần anh cũng cảm thấy quay về làm người cũng không phải là chuyện gì quá tệ.

Ngày ngày thấy cháu trai mình trưởng thành, Bạch Nghị Quốc cũng thấy rất vui, ông nghĩ rằng sớm muộn gì cũng phải đưa đưa cháu trai đang trong trạng thái yêu đương bình thường nhưng chỉ số IQ lại cực kì cao này ra ngoài khoe khoang mới được... Đúng vậy, có một ngày, ông đã cẩn thận cho Bạch Tuyên làm bài trắc nghiệm về chỉ số IQ, kết quả kiểm tra hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của ông, chỉ số IQ của anh lên đến tận 180.

Đúng là mừng phát khóc. Cứ nghĩ anh là một đứa thiếu năng, lại hóa ra là một thiên tài! Bạch Nghị Quốc nhớ ngày xưa bác sĩ đến khám bệnh cho Bạch Tuyên từng nói, những đứa trẻ bị tự kỉ, một phần là thiếu năng, nhưng có một phần khác là thiên tài, thiếu năng và thiên tài chỉ cách nhau một bước chân mà thôi.

Mặc dù tình huống của Bạch Tuyên khi ấy không phải là tự kỉ, nhưng kết quả như vậy vẫn khiến cho Bạch Nghị Quốc cảm thấy rất sáng khoái.

A a a a a lần này phải cho mấy lão già bình thường hay chê cháu

mình biết mặt! Bạch Nghị Quốc chuẩn bị đến lúc Bạch Tuyên học xong, liền dẫn anh ra ngoài khoe khoang, rửa nhục cũ.

Bạch Tuyên không hề biết ý định của ông mình, tốc độ học của anh rất nhanh, Bạch Nghị Quốc phát hiện ra, đúng như lời Kim Thu nói, những gì anh thấy qua một lần, anh đều có thể thuộc lòng, điều kiện tiên quyết là anh muốn học.

Nếu như não của Bạch Tuyên có thể quy ra thành một biểu đồ hình tròn, thì ít nhất 90% trong đó anh đang nghĩ đến những việc liên quan đến Kim Thu, chẳng hạn như bây giờ vợ đang làm gì, đã ăn cơm chưa, hôm nay về nhà liệu cô ấy có khen mình không, buổi tối nên ăn gì, trước khi đi ngủ liệu có thể làm chuyện ấy một lần không... còn thừa lại 10% thì chia ra cho Bạch Nghị Quốc, ông ngoại, bà ngoại, còn những người không liên quan như Bạch Giác thì không có phần.

Ngày mai là thứ bảy, Kim Thu không đi làm, Bạch Tuyên sau khi học xong, nói với Bạch Nghị Quốc, "Ông nội, ngày mai cháu có thể nghỉ học một buổi được không? Cháu muốn đi hẹn hò với vợ."

"Không được." Bạch Nghị Quốc dù muốn hay không cũng đều bác bỏ.

Đối với loại chuyện này, Bạch Tuyên tuyệt đối sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy: "Ông nội!"

"A Tuyên, không phải ông không đồng ý." Bạch Nghị Quốc cười híp mắt, nhấp một ngụm trà, tâm trạng có vẻ đang rất tốt: "Chẳng qua là thế này, cháu nói muốn học cách kiếm tiền, không thể bỏ dở giữa chừng vậy chứ."

"Cháu không bỏ dở giữa chừng. Cháu chỉ muốn xin nghỉ một buổi thôi."

Bạch Tuyên giải thích.

Bạch Nghị Quốc lắc đầu một cái: "Vây cũng không được, xuân buồn ngủ, thu mệt mỏi, hạ lim dim, đến mùa đông thì lại ngủ say. Dù thế nào thì cháu cũng không thể nghỉ được, với lý do gì đi chăng nữa cũng không. Ngày nào cháu cũng có cái cần phải học, học xong thì mới đi chơi được."

Bạch Tuyên đang tức giận, bĩu môi, đột nhiên nảy ra một ý: "Vây hôm nay cháu học hết phần của ngày mai là được chứ gì?"

"Tất nhiên." Cứ thế là Bạch Nghị Quốc dễ dàng dò được năng lực chịu đựng của Bạch Tuyên.

Vì còn chưa đến hai tiếng nữa là Kim Thu sẽ về nhà, Bạch Tuyên nhất định phải dùng nửa tiếng để học xong phần nội dung mà bình thường anh phải học trong một ngày.

Nhưng đối với anh, đó không phải là vấn đề! Được kích thích bởi việc đi hẹn hò với vợ, anh liền đọc nhanh như gió, đọc đâu hiểu đó, học một hiểu mười...

Ban đầu Bạch Nghị Quốc còn lo anh sẽ không theo nổi cường độ học như vậy, nhưng cuối cùng ông vẫn vui vẻ cho anh về sớm, Bạch Tuyên liền nhảy chân sáo đi về, không hề hay biết việc Bạch Nghị Quốc vừa xếp thêm lớp học cho anh.

Lúc này anh còn đang rất vui vì cuộc hẹn ngày mai, Bạch Tuyên chuẩn bị rất nhiều, lên mạng xem lịch chiếu phim, chọn phim mà Kim Thu thích, sau đó đi tìm danh sách các quán ăn gần đó, lúc này đã là giữa tháng mười hai, sắp đến lễ giáng sinh, có không ít các chương trình khuyến mãi...

Buổi hẹn hò đầu tiên với vợ, nhất định phải thật hoàn hảo! Bạch Tuyên thầm hạ quyết tâm.

Dì cả đến năm ngày, Bạch Tuyên cũng nhịn năm ngày, mấy ngày gần đây bắt đầu thèm ăn thịt đến điên rồi, lúc nào cũng hận không thể dính chặt vào người Kim Thu, mắt thì lúc nào cũng dán vào ngực cô, chỉ cần Kim Thu cúi người để lộ ra chút da thịt nào, nước miếng anh liền chảy ròng ròng, ngốc đến mức khiến người ta không muốn nhìn thẳng.

"Này, lau đi." Kim Thu rút khăn giấy lau liệng cho anh. Vừa rồi cô chỉ cởi áo khoác ra, bên trong còn mặc một chiếc áo len màu lông dê, vì là loại áo cần quàng khăn, nên cổ áo hơi thấp, nhưng cũng chẳng để lộ cái gì, sao anh vừa thấy đã bắt đầu động tình rồi vậy?

Mùa xuân vẫn chưa đến mà.

Bạch Tuyên lau nước miếng, một bàn tay vờ chuẩn lấy ngực cô, anh còn cảm giác được phần hoa văn đồ lót nổi lên trong lòng bàn tay. Trong một giây, anh liền nhũn ra như bún, vẻ mặt đầy say mê. Kim Thu không chịu nổi nữa, đưa tay ra ôm lấy anh vào lòng: "Sao thế? Lại làm nũng rồi."

"Vợ, mai em không đi làm đúng không?" Bạch Tuyên hỏi.

"Đúng vậy." Kim Thu định ăn một quả quýt, nhưng lại bị anh cướp mất, tự tay đút cô. "Sao thế?"

Đột nhiên Bạch Tuyên ngồi thẳng lên, vừa sốt sắng vừa nghiêm túc, mời cô: "Vậy ngày mai chúng ta đi hẹn hò đi."

Kim Thu sửng người ra một lúc, hẹn hò? Từ này đúng là vừa xa lạ, lại vừa quen thuộc. Trước kia cô và Đỗ Thiên Trạch rất hay ra ngoài

hẹn hò, nhưng từ khi yêu Bạch Tuyên, hai người dường như lúc nào cũng dính lấy nhau, còn cần phải đi hẹn hò nữa sao? Cô nhìn Bạch Tuyên một cái, lại có chút ngạc nhiên, vì trong mắt anh là vẻ thấp thòm, mong đợi... rất giống như những nam sinh lần đầu tiên hẹn bạn gái ra ngoài.

"Được." Cô vui vẻ đồng ý.

Ngày hôm sau, cô đặc biệt mặc một chiếc áo choàng dài mới mua, vừa tôn dáng mà vừa tôn khí chất, Kim Thu kẻ lông mày, sau đó nghĩ đến người nào đó rất thích gặm môi cô nên không đánh son màu, chỉ đánh ít son dưỡng rồi ra ngoài.

Ngược lại Bạch Tuyên ăn mặc rất bình thường, nhưng vì chân dài, dáng đẹp nên mặc gì nhìn cũng rất đẹp trai, trước kia giấu anh ở nhà thì thấy không có gì, giờ dẫn anh ra đường, cô gái nào đi qua cũng liếc mắt nhìn anh vài lần.

"Các cô ấy đều nhìn lên anh kìa." Kim Thu khoác tay Bạch Tuyên, từ từ đi trên đường. Mùa đông ở phía Bắc khác hoàn toàn với mùa đông ở phía Nam, nhất là cảm giác rét lạnh. Cô quấn một chiếc khăn quàng thật dày, đội mũ, đeo găng tay. Bạch Tuyên còn kéo một tay cô, nhét vào trong túi áo khoác của mình, cảm giác rất ấm áp

Bạch Tuyên dịu dàng nói: "Mặt anh bị mũ che hết rồi, sao họ còn nhìn?" Anh cũng quấn một chiếc khăn quàng cổ thật dày, chỉ để lộ mỗi đôi mắt.

Kim Thu bật cười, "Nhìn dáng người." Vừa rồi cô nhìn anh từ phía sau một cái. Thấy bóng lưng anh rất đẹp, nên có người tò mò muốn nhìn anh từ chính diện là chuyện rất bình thường.

Bạch Tuyên đỏ mặt: "Anh chỉ cần vợ thích thôi."

"Em thích mà." Kim Thu cười híp mắt, trước kia vì sợ người khác nhìn cô như bị điên, nên cô rất ít khi vừa đi dạo phố, vừa nói chuyện với Bạch Tuyên thế, giờ mới cảm thấy cảm giác này rất tuyệt.

Cô mới đến Bắc Kinh, không biết đường, nên hoàn toàn phụ thuộc vào Bạch Tuyên, anh dẫn cô đi đâu thì đi đấy, mà Bạch Tuyên cũng đã chuẩn bị kĩ từ trước, nhớ đường rất chuẩn.

Nơi dừng chân đầu tiên của hai người là rạp chiếu phim, bên ngoài có treo rất nhiều tấm áp phích giới thiệu phim mới, chỗ bán vé cũng có rất nhiều người xếp hàng, Bạch Tuyên cười híp mắt, kéo cô vào trong: "Anh đã mua xong vé rồi, vợ không cần phải chờ đâu."

Nhưng dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên anh dẫn một cô gái đi ra ngoài, sau khi vào trong, anh mờ mịt nhìn xung quanh một vòng, thấy có người đang bán quà vặt đứng một bên, anh nhìn Kim Thu một cái, anh chưa lên tiếng, cô đã cười: "Đi, mua ít đồ ăn nào."

Cô muốn ăn bắp rang bơ và trà sữa nóng, Bạch Tuyên ngoan ngoãn móc tiền túi ra trả. Đây là lần đầu tiên anh dùng đến ví tiền, bên trong có một hàng thẻ tín dụng, thẻ VIP... còn có một chồng tiền giấy rất dày. Mặc dù Bạch Nghị Quốc đã dạy anh những kiến thức kinh doanh, nhưng Bạch Tuyên vẫn rất mơ hồ về khái niệm tiền nong... Không còn cách nào khác, Bạch Nghị Quốc đành phải lấy tiền đến làm ví dụ, có điều ví dụ lại quá lớn so với thực tế, mấy trăm, mấy ngàn tệ trong mắt anh liền giống như mấy tệ, mấy đồng vậy.

Mua đồ ăn vặt xong, cũng gần đến giờ chiếu phim, Bạch Tuyên kéo Kim Thu đi tìm chỗ ngồi, anh mua vé tình nhân, tầm nhìn cũng không tệ.

Kim Thu vừa ngồi xuống, đúng lúc người ngồi cạnh cũng tìm thấy

chỗ, hai người vô tình ngẩng đầu nhìn một cái, đều ngó ra, một lúc sau Kim Thu mới cười lên tiếng: "Thật trùng hợp."

"Ừm, rất trùng hợp." Đôi tình nhân mới tới không là ai khác, chính là Đổ Thiên Trạch và Hạ Tĩnh, Hạ Tĩnh cũng thấy Kim Thu, liền nhíu mày: "Kim Thu."

Bây giờ Kim Thu đang vui vẻ, cũng không muốn so đo với cô ta, "Hạ Tĩnh." Cô dừng một chút, sau đó chuyển tầm mắt đến người Đổ Thiên Trạch, "Đây là bạn trai em."

Bạch Tuyên nhìn thoáng qua cũng nhận ra đây là bạn trai cũ của Kim Thu, "Chào hai người."

"Chào anh." Đổ Thiên Trạch vẫn phong độ như trước, mặc dù có chút lúng túng, nhưng dù sao cũng lên tiếng chào hỏi rất hòa bình. Lúc này Hạ Tĩnh lại hừ một tiếng, đặt mông ngồi xuống, không thèm nhìn hai người nữa.

Còn một lúc nữa mới đến lúc chiếu phim, Đổ Thiên Trạch và Kim Thu sau buổi họp lớp hôm trước đã giải quyết được khúc mắc với nhau, nên lúc này rất tự nhiên ngồi bắt chuyện với nhau: "Sao em lại đến Bắc Kinh?"

"Ông chủ của em muốn đến Bắc Kinh mở công ty, em đi theo." Kim Thu cười một tiếng, cảm thấy Vệ Thiên Hành trước giờ đối xử với cô rất tốt, thời buổi bây giờ, tìm một ông chủ tốt cũng giống như tìm một người đàn ông tốt, đều quan trọng, và đều rất khó.

Nhưng thật may là cô có một ông chủ tốt, cũng có một người đàn ông tốt.

Đổ Thiên Trạch gật đầu một cái, lại hỏi: "Bắc Kinh khác xa thành phố

Hải, em đã quen chưa?"

"Cũng tốt." Mặc dù đồ ăn ở đây có vẻ khác với miền Nam, nhưng dù sao cũng là thủ đô, cái gì cũng có, muốn ăn đồ ăn quê hương cũng không phải là chuyện khó, Kim Thu thấy mình vẫn có thể chấp nhận được.

Đỗ Thiên Trạch biết khẩu vị và thói quen của cô, liền giới thiệu cho cô mấy quán ăn phương Nam, Kim Thu gật đầu, tỏ vẻ đã nhớ.

Hai người mới chỉ nói chuyện một lúc, Hạ Tĩnh đã tỏ vẻ khó chịu, không mặn không nhạt nói: "Người ta cũng có bạn trai rồi, còn cần anh quan tâm đến mấy chuyện này sao?"

Kim Thu không nhịn được, bật cười: "Hạ Tĩnh, dù sao cũng học với nhau bốn năm, cậu cũng không đến mức gạt bỏ cả tình bạn bè đến vậy chứ?" Cô cũng không cần phải vạch rõ quan hệ với Đỗ Thiên Trạch, hai người từng yêu nhau, đó dù sao cũng là quá khứ đã qua, nếu nói rằng trước kia một trong hai người còn có ý định nào khác, thì sau lần nói chuyện lần trước cũng đã bỏ đi rồi.

Hơn nữa Bạch Tuyên cũng biết rõ quá khứ của cô, trước giờ cô cũng không có ý định giấu diếm, thay vì việc cố che dấu rồi tạo ra khoảng cách giữa hai người, thà bằng nói hết ra cho nhẹ lòng.

Hạ Tĩnh lại có vẻ rất đề phòng cô, không muốn để Đỗ Thiên Trạch nói chuyện thêm câu nào với cô, kéo kéo tay Đỗ Thiên Trạch, "Phim chiếu rồi kìa."

Đèn còn chưa tắt, chiếu cái gì mà chiếu. Kim Thu hoàn toàn câm nín, cô thầm tự hỏi, rốt cuộc bản thân đã đắc tội gì với Hạ Tĩnh... Được rồi, vì cô đã từng qua lại với người yêu của cô ấy, nên giờ cứ phải canh cánh rồi lo âu vậy sao?

Ngược lại, Bạch Tuyên có vẻ khôn khéo hơn rất nhiều, thấy cô nói chuyện với Đỗ Thiên Trạch, thì không hề để ý chút nào, một tay ôm lấy eo cô, để cô có thể dựa vào người mình, một tay để gọt trà sữa và rắc rang bơ vào chỗ cô có thể với tới được, vừa tỉ mỉ, vừa chu đáo.

Phim bắt đầu chiếu, đèn tắt, cả phòng chiếu bắt đầu tối lại, Bạch Tuyên đổi lại tư thế, ôm lấy cô chặt hơn nữa.

Tâm trạng Kim Thu có chút xiu bụi ngùi, rất khéo, bộ phim này có nhiều phần. Trước kia, khi học đại học, cô và Đỗ Thiên Trạch từng đi xem phần hai của bộ phim này, hôm nay chiếu phần ba, nghĩ lại, mới chỉ vài năm thôi, cảnh còn người mất.

Cũng may bên cạnh đã có người, trong lòng cũng yên ổn, không đến nỗi ăn năn hối hận. Mà lúc này Bạch Tuyên vì chưa xem hai phần trước nên giờ vẫn còn có chút hoang mang với các tình tiết trong phim, Kim Thu liền nhỏ giọng kể qua với anh, cuối cùng cười nói: "Nếu anh thích, về nhà hai chúng ta cùng xem lại hai phần trước một lần."

"Ở cùng một chỗ với vợ, xem gì cũng được." Vì trong rạp rất tối, anh liền cúi đầu hôn trộm lên má cô một cái.

Nhưng mặc dù đã nói nhỏ, Đỗ Thiên Trạch ngồi ngay bên cạnh vẫn có thể nghe rất rõ. Trong lòng anh tràn ngập một loại cảm giác rất khó tả, dưới ánh sáng lấp lánh, anh còn loáng thoáng thấy tay Kim Thu đặt trên đùi. Trước kia anh đã rất nhiều lần nắm đôi tay trắng trẻo mịn màng ấy, nhưng hôm nay cô lại đang nắm lấy tay người đàn ông khác, mười ngón đan vào nhau.

Tay trái của Kim Thu nắm lấy tay trái của Bạch Tuyên, tay phải của

hai người lại rất rảnh rỗi, vì vậy Kim Thu liền lấy bắp rang bơ đút cho anh ăn, khi Bạch Tuyên ăn, lần nào cũng tranh thủ liếm ngón tay cô một cái, cô lại mỉm cười mắng yêu anh: "Nghịch ngợm."

Mặc dù phim trên màn ảnh lớn đã đến phần cao trào, nhưng Kim Thu và Bạch Tuyên vẫn còn chìm trong không khí ấm áp giữa hai người, hai tiếng đồng hồ cứ thế nhanh chóng trôi qua.

Chương 63: Lạc đường

Gần đây mọi người đều khá hài lòng với cuộc sống của mình, ban ngày Kim Thu đi làm, cuộc sống phong phú lại bận rộn, buổi tối có Bạch Tuyên bên cạnh làm nũng, rồi làm ấm giường. Thật sự là rất thoải mái. Mà ban ngày Bạch Tuyên cũng đến nhà Bạch Nghị Quốc, học cách kiếm nhiều tiền, thực hiện giấc mơ nuôi vợ, cũng không coi là quá nhàm chán. Khuya về nhà thì có thể bám dính lấy Kim Thu, hạnh phúc như vậy, dần dần anh cũng cảm thấy quay về làm người cũng không phải là chuyện gì quá tệ.

Ngày ngày thấy cháu trai mình trưởng thành, Bạch Nghị Quốc cũng thấy rất vui, ông nghĩ rằng sớm muộn gì cũng phải đưa đưa cháu trai đang trong trạng thái yếu đuối bình thường nhưng chỉ số IQ lại cực kì cao này ra ngoài khoe khoang mới được... Đúng vậy, có một ngày, ông đã cẩn thận cho Bạch Tuyên làm bài trắc nghiệm về chỉ số IQ, kết quả kiểm tra hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của ông, chỉ số IQ của anh lên đến tận 180.

Đúng là mừng phát khóc. Cứ nghĩ anh là một đứa thiếu năng, lại hóa ra là một thiên tài! Bạch Nghị Quốc nhớ ngày xưa bác sĩ đến khám bệnh cho Bạch Tuyên từng nói, những đứa trẻ bị tự kỉ, một phần là thiếu năng, nhưng có một phần khác là thiên tài, thiếu năng và thiên tài chỉ cách nhau một bước chân mà thôi.

Mặc dù tình huống của Bạch Tuyên khi ấy không phải là tự kỉ, nhưng kết quả như vậy vẫn khiến cho Bạch Nghị Quốc cảm thấy rất sáng khoái.

A a a a a lần này phải cho mấy lão già bình thường hay chê cháu

mình biết mặt! Bạch Nghị Quốc chuẩn bị đến lúc Bạch Tuyên học xong, liền dẫn anh ra ngoài khoe khoang, rửa nhục cũ.

Bạch Tuyên không hề biết ý định của ông mình, tốc độ học của anh rất nhanh, Bạch Nghị Quốc phát hiện ra, đúng như lời Kim Thu nói, những gì anh thấy qua một lần, anh đều có thể thuộc lòng, điều kiện tiên quyết là anh muốn học.

Nếu như não của Bạch Tuyên có thể quy ra thành một biểu đồ hình tròn, thì ít nhất 90% trong đó anh đang nghĩ đến những việc liên quan đến Kim Thu, chẳng hạn như bây giờ vợ đang làm gì, đã ăn cơm chưa, hôm nay về nhà liệu cô ấy có khen mình không, buổi tối nên ăn gì, trước khi đi ngủ liệu có thể làm chuyện ấy một lần không... còn thừa lại 10% thì chia ra cho Bạch Nghị Quốc, ông ngoại, bà ngoại, còn những người không liên quan như Bạch Giác thì không có phần.

Ngày mai là thứ bảy, Kim Thu không đi làm, Bạch Tuyên sau khi học xong, nói với Bạch Nghị Quốc, "Ông nội, ngày mai cháu có thể nghỉ học một buổi được không? Cháu muốn đi hẹn hò với vợ."

"Không được." Bạch Nghị Quốc dù muốn hay không cũng đều bác bỏ.

Đối với loại chuyện này, Bạch Tuyên tuyệt đối sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy: "Ông nội!"

"A Tuyên, không phải ông không đồng ý." Bạch Nghị Quốc cười híp mắt, nhấp một ngụm trà, tâm trạng có vẻ đang rất tốt: "Chẳng qua là thế này, cháu nói muốn học cách kiếm tiền, không thể bỏ dở giữa chừng vậy chứ."

"Cháu không bỏ dở giữa chừng. Cháu chỉ muốn xin nghỉ một buổi thôi."

Bạch Tuyên giải thích.

Bạch Nghị Quốc lắc đầu một cái: "Vây cũng không được, xuân buồn ngủ, thu mệt mỏi, hạ lim dim, đến mùa đông thì lại ngủ say. Dù thế nào thì cháu cũng không thể nghỉ được, với lý do gì đi chăng nữa cũng không. Ngày nào cháu cũng có cái cần phải học, học xong thì mới đi chơi được."

Bạch Tuyên đang tức giận, bĩu môi, đột nhiên nảy ra một ý: "Vây hôm nay cháu học hết phần của ngày mai là được chứ gì?"

"Tất nhiên." Cứ thế là Bạch Nghị Quốc dễ dàng dò được năng lực chịu đựng của Bạch Tuyên.

Vì còn chưa đến hai tiếng nữa là Kim Thu sẽ về nhà, Bạch Tuyên nhất định phải dùng nửa tiếng để học xong phần nội dung mà bình thường anh phải học trong một ngày.

Nhưng đối với anh, đó không phải là vấn đề! Được kích thích bởi việc đi hẹn hò với vợ, anh liền đọc nhanh như gió, đọc đâu hiểu đó, học một hiểu mười...

Ban đầu Bạch Nghị Quốc còn lo anh sẽ không theo nổi cường độ học như vậy, nhưng cuối cùng ông vẫn vui vẻ cho anh về sớm, Bạch Tuyên liền nhảy chân sáo đi về, không hề hay biết việc Bạch Nghị Quốc vừa xếp thêm lớp học cho anh.

Lúc này anh còn đang rất vui vì cuộc hẹn ngày mai, Bạch Tuyên chuẩn bị rất nhiều, lên mạng xem lịch chiếu phim, chọn phim mà Kim Thu thích, sau đó đi tìm danh sách các quán ăn gần đó, lúc này đã là giữa tháng mười hai, sắp đến lễ giáng sinh, có không ít các chương trình khuyến mãi...

Buổi hẹn hò đầu tiên với vợ, nhất định phải thật hoàn hảo! Bạch Tuyên thầm hạ quyết tâm.

Dì cả đến năm ngày, Bạch Tuyên cũng nhịn năm ngày, mấy ngày gần đây bắt đầu thèm ăn thịt đến điên rồi, lúc nào cũng hận không thể dính chặt vào người Kim Thu, mắt thì lúc nào cũng dán vào ngực cô, chỉ cần Kim Thu cúi người để lộ ra chút da thịt nào, nước miếng anh liền chảy ròng ròng, ngốc đến mức khiến người ta không muốn nhìn thẳng.

"Này, lau đi." Kim Thu rút khăn giấy lau liệng cho anh. Vừa rồi cô chỉ cởi áo khoác ra, bên trong còn mặc một chiếc áo len màu lông dê, vì là loại áo cần quàng khăn, nên cổ áo hơi thấp, nhưng cũng chẳng để lộ cái gì, sao anh vừa thấy đã bắt đầu động tình rồi vậy?

Mùa xuân vẫn chưa đến mà.

Bạch Tuyên lau nước miếng, một bàn tay vờ chuẩn lấy ngực cô, anh còn cảm giác được phần hoa văn đồ lót nổi lên trong lòng bàn tay. Trong một giây, anh liền nhũn ra như bún, vẻ mặt đầy say mê. Kim Thu không chịu nổi nữa, đưa tay ra ôm lấy anh vào lòng: "Sao thế? Lại làm nũng rồi."

"Vợ, mai em không đi làm đúng không?" Bạch Tuyên hỏi.

"Đúng vậy." Kim Thu định ăn một quả quýt, nhưng lại bị anh cướp mất, tự tay đút cô. "Sao thế?"

Đột nhiên Bạch Tuyên ngồi thẳng lên, vừa sốt sắng vừa nghiêm túc, mời cô: "Vậy ngày mai chúng ta đi hẹn hò đi."

Kim Thu sửng người ra một lúc, hẹn hò? Từ này đúng là vừa xa lạ, lại vừa quen thuộc. Trước kia cô và Đỗ Thiên Trạch rất hay ra ngoài

hẹn hò, nhưng từ khi yêu Bạch Tuyên, hai người dường như lúc nào cũng dính lấy nhau, còn cần phải đi hẹn hò nữa sao? Cô nhìn Bạch Tuyên một cái, lại có chút ngạc nhiên, vì trong mắt anh là vẻ thấp thòm, mong đợi... rất giống như những nam sinh lần đầu tiên hẹn bạn gái ra ngoài.

"Được." Cô vui vẻ đồng ý.

Ngày hôm sau, cô đặc biệt mặc một chiếc áo choàng dài mới mua, vừa tôn dáng mà vừa tôn khí chất, Kim Thu kẻ lông mày, sau đó nghĩ đến người nào đó rất thích gặm môi cô nên không đánh son màu, chỉ đánh ít son dưỡng rồi ra ngoài.

Ngược lại Bạch Tuyên ăn mặc rất bình thường, nhưng vì chân dài, dáng đẹp nên mặc gì nhìn cũng rất đẹp trai, trước kia giấu anh ở nhà thì thấy không có gì, giờ dẫn anh ra đường, cô gái nào đi qua cũng liếc mắt nhìn anh vài lần.

"Các cô ấy đều nhìn lên anh kìa." Kim Thu khoác tay Bạch Tuyên, từ từ đi trên đường. Mùa đông ở phía Bắc khác hoàn toàn với mùa đông ở phía Nam, nhất là cảm giác rét lạnh. Cô quấn một chiếc khăn quàng thật dày, đội mũ, đeo găng tay. Bạch Tuyên còn kéo một tay cô, nhét vào trong túi áo khoác của mình, cảm giác rất ấm áp

Bạch Tuyên dịu dàng nói: "Mặt anh bị mũ che hết rồi, sao họ còn nhìn?" Anh cũng quấn một chiếc khăn quàng cổ thật dày, chỉ để lộ mỗi đôi mắt.

Kim Thu bật cười, "Nhìn dáng người." Vừa rồi cô nhìn anh từ phía sau một cái. Thấy bóng lưng anh rất đẹp, nên có người tò mò muốn nhìn anh từ chính diện là chuyện rất bình thường.

Bạch Tuyên đỏ mặt: "Anh chỉ cần vợ thích thôi."

"Em thích mà." Kim Thu cười híp mắt, trước kia vì sợ người khác nhìn cô như bị điên, nên cô rất ít khi vừa đi dạo phố, vừa nói chuyện với Bạch Tuyên thế, giờ mới cảm thấy cảm giác này rất tuyệt.

Cô mới đến Bắc Kinh, không biết đường, nên hoàn toàn phụ thuộc vào Bạch Tuyên, anh dẫn cô đi đâu thì đi đấy, mà Bạch Tuyên cũng đã chuẩn bị kĩ từ trước, nhớ đường rất chuẩn.

Nơi dừng chân đầu tiên của hai người là rạp chiếu phim, bên ngoài có treo rất nhiều tấm áp phích giới thiệu phim mới, chỗ bán vé cũng có rất nhiều người xếp hàng, Bạch Tuyên cười híp mắt, kéo cô vào trong: "Anh đã mua xong vé rồi, vợ không cần phải chờ đâu."

Nhưng dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên anh dẫn một cô gái đi ra ngoài, sau khi vào trong, anh mờ mịt nhìn xung quanh một vòng, thấy có người đang bán quà vặt đứng một bên, anh nhìn Kim Thu một cái, anh chưa lên tiếng, cô đã cười: "Đi, mua ít đồ ăn nào."

Cô muốn ăn bắp rang bơ và trà sữa nóng, Bạch Tuyên ngoan ngoãn móc tiền túi ra trả. Đây là lần đầu tiên anh dùng đến ví tiền, bên trong có một hàng thẻ tín dụng, thẻ VIP... còn có một chồng tiền giấy rất dày. Mặc dù Bạch Nghị Quốc đã dạy anh những kiến thức kinh doanh, nhưng Bạch Tuyên vẫn rất mơ hồ về khái niệm tiền nong... Không còn cách nào khác, Bạch Nghị Quốc đành phải lấy tiền đến làm ví dụ, có điều ví dụ lại quá lớn so với thực tế, mấy trăm, mấy ngàn tệ trong mắt anh liền giống như mấy tệ, mấy đồng vậy.

Mua đồ ăn vặt xong, cũng gần đến giờ chiếu phim, Bạch Tuyên kéo Kim Thu đi tìm chỗ ngồi, anh mua vé tình nhân, tầm nhìn cũng không tệ.

Kim Thu vừa ngồi xuống, đúng lúc người ngồi cạnh cũng tìm thấy

chỗ, hai người vô tình ngẩng đầu nhìn một cái, đều ngó ra, một lúc sau Kim Thu mới cười lên tiếng: "Thật trùng hợp."

"Ừm, rất trùng hợp." Đôi tình nhân mới tới không là ai khác, chính là Đổ Thiên Trạch và Hạ Tĩnh, Hạ Tĩnh cũng thấy Kim Thu, liền nhíu mày: "Kim Thu."

Bây giờ Kim Thu đang vui vẻ, cũng không muốn so đo với cô ta, "Hạ Tĩnh." Cô dừng một chút, sau đó chuyển tầm mắt đến người Đổ Thiên Trạch, "Đây là bạn trai em."

Bạch Tuyên nhìn thoáng qua cũng nhận ra đây là bạn trai cũ của Kim Thu, "Chào hai người."

"Chào anh." Đổ Thiên Trạch vẫn phong độ như trước, mặc dù có chút lúng túng, nhưng dù sao cũng lên tiếng chào hỏi rất hòa bình. Lúc này Hạ Tĩnh lại hừ một tiếng, đặt mông ngồi xuống, không thèm nhìn hai người nữa.

Còn một lúc nữa mới đến lúc chiếu phim, Đổ Thiên Trạch và Kim Thu sau buổi họp lớp hôm trước đã giải quyết được khúc mắc với nhau, nên lúc này rất tự nhiên ngồi bắt chuyện với nhau: "Sao em lại đến Bắc Kinh?"

"Ông chủ của em muốn đến Bắc Kinh mở công ty, em đi theo." Kim Thu cười một tiếng, cảm thấy Vệ Thiên Hành trước giờ đối xử với cô rất tốt, thời buổi bây giờ, tìm một ông chủ tốt cũng giống như tìm một người đàn ông tốt, đều quan trọng, và đều rất khó.

Nhưng thật may là cô có một ông chủ tốt, cũng có một người đàn ông tốt.

Đổ Thiên Trạch gật đầu một cái, lại hỏi: "Bắc Kinh khác xa thành phố

Hải, em đã quen chưa?"

"Cũng tốt." Mặc dù đồ ăn ở đây có vẻ khác với miền Nam, nhưng dù sao cũng là thủ đô, cái gì cũng có, muốn ăn đồ ăn quê hương cũng không phải là chuyện khó, Kim Thu thấy mình vẫn có thể chấp nhận được.

Đỗ Thiên Trạch biết khẩu vị và thói quen của cô, liền giới thiệu cho cô mấy quán ăn phương Nam, Kim Thu gật đầu, tỏ vẻ đã nhớ.

Hai người mới chỉ nói chuyện một lúc, Hạ Tĩnh đã tỏ vẻ khó chịu, không mặn không nhạt nói: "Người ta cũng có bạn trai rồi, còn cần anh quan tâm đến mấy chuyện này sao?"

Kim Thu không nhịn được, bật cười: "Hạ Tĩnh, dù sao cũng học với nhau bốn năm, cậu cũng không đến mức gạt bỏ cả tình bạn bè đến vậy chứ?" Cô cũng không cần phải vạch rõ quan hệ với Đỗ Thiên Trạch, hai người từng yêu nhau, đó dù sao cũng là quá khứ đã qua, nếu nói rằng trước kia một trong hai người còn có ý định nào khác, thì sau lần nói chuyện lần trước cũng đã bỏ đi rồi.

Hơn nữa Bạch Tuyên cũng biết rõ quá khứ của cô, trước giờ cô cũng không có ý định giấu diếm, thay vì việc cố che dấu rồi tạo ra khoảng cách giữa hai người, thà bằng nói hết ra cho nhẹ lòng.

Hạ Tĩnh lại có vẻ rất đề phòng cô, không muốn để Đỗ Thiên Trạch nói chuyện thêm câu nào với cô, kéo kéo tay Đỗ Thiên Trạch, "Phim chiếu rồi kìa."

Đèn còn chưa tắt, chiếu cái gì mà chiếu. Kim Thu hoàn toàn câm nín, cô thầm tự hỏi, rốt cuộc bản thân đã đắc tội gì với Hạ Tĩnh... Được rồi, vì cô đã từng qua lại với người yêu của cô ấy, nên giờ cứ phải canh cánh rồi lo âu vậy sao?

Ngược lại, Bạch Tuyên có vẻ khôn khéo hơn rất nhiều, thấy cô nói chuyện với Đỗ Thiên Trạch, thì không hề để ý chút nào, một tay ôm lấy eo cô, để cô có thể dựa vào người mình, một tay để gọt trà sữa và rắc rang bơ vào chỗ cô có thể với tới được, vừa tỉ mỉ, vừa chu đáo.

Phim bắt đầu chiếu, đèn tắt, cả phòng chiếu bắt đầu tối lại, Bạch Tuyên đổi lại tư thế, ôm lấy cô chặt hơn nữa.

Tâm trạng Kim Thu có chút xiu bụi ngùi, rất khéo, bộ phim này có nhiều phần. Trước kia, khi học đại học, cô và Đỗ Thiên Trạch từng đi xem phần hai của bộ phim này, hôm nay chiếu phần ba, nghĩ lại, mới chỉ vài năm thôi, cảnh còn người mất.

Cũng may bên cạnh đã có người, trong lòng cũng yên ổn, không đến nỗi ăn năn hối hận. Mà lúc này Bạch Tuyên vì chưa xem hai phần trước nên giờ vẫn còn có chút hoang mang với các tình tiết trong phim, Kim Thu liền nhỏ giọng kể qua với anh, cuối cùng cười nói: "Nếu anh thích, về nhà hai chúng ta cùng xem lại hai phần trước một lần."

"Ở cùng một chỗ với vợ, xem gì cũng được." Vì trong rạp rất tối, anh liền cúi đầu hôn trộm lên má cô một cái.

Nhưng mặc dù đã nói nhỏ, Đỗ Thiên Trạch ngồi ngay bên cạnh vẫn có thể nghe rất rõ. Trong lòng anh tràn ngập một loại cảm giác rất khó tả, dưới ánh sáng lấp lánh, anh còn loáng thoáng thấy tay Kim Thu đặt trên đùi. Trước kia anh đã rất nhiều lần nắm đôi tay trắng trẻo mịn màng ấy, nhưng hôm nay cô lại đang nắm lấy tay người đàn ông khác, mười ngón đan vào nhau.

Tay trái của Kim Thu nắm lấy tay trái của Bạch Tuyên, tay phải của

hai người lại rất rảnh rỗi, vì vậy Kim Thu liền lấy bắp rang bơ đút cho anh ăn, khi Bạch Tuyên ăn, lần nào cũng tranh thủ liếm ngón tay cô một cái, cô lại mỉm cười mắng yêu anh: "Nghịch ngợm."

Mặc dù phim trên màn ảnh lớn đã đến phần cao trào, nhưng Kim Thu và Bạch Tuyên vẫn còn chìm trong không khí ấm áp giữa hai người, hai tiếng đồng hồ cứ thế nhanh chóng trôi qua.

Chương 64: Nhịp tim

Khi Kim Thu tỉnh lại, cô chỉ thấy ánh mặt trời thật chói mắt, vừa hơi hé mắt, cô liền nhắm chặt lại, khoảng vài giây sau, cô lại có cảm giác không biết mình đang ở đâu.

May mắn là ngay sau đó có một giọng nói quen thuộc vang lên, môi của Bạch Tuyên hơi cọ vào tai cô, "Vợ, em dậy rồi."

Kim Thu ngơ ngác mở mắt ra, chỉ thấy mình đang ở một nơi rất hẹp, sáu người đang tựa vào nhau, có vẻ như vừa ngủ ở đây cả đêm.

"Chuyện gì đã xảy ra thế?" Cô thắc mắc.

Bạch Tuyên cả đêm không ngủ, ánh mắt đỏ lòm: "Chúng ta thoát ra ngoài rồi."

Thoát ra ngoài? Đúng rồi. Lúc này Kim Thu mới nhớ ra, đêm qua, họ bị kẹt lại ở một nơi quái quỷ, làm thế nào cũng không trốn ra được, cuối cùng Bạch Tuyên ôm cô vào lòng, đuổi mấy thứ kia đi, cứ vậy mà cô dần thiếp đi lúc nào không hay.

Những người khác cũng thế, lúc này họ cũng vừa tỉnh dậy, hoảng đến mức nháy mắt căng lên, nhưng rồi lại đụng phải đỉnh thang máy, lập tức liền ngã dúi dụi vào nhau.

Bạch Tuyên kéo Kim Thu đứng lên, vỗ sạch bụi trên người cô, nhìn mấy người kia một cái: "Chúng ta thoát ra ngoài rồi." Anh ấn nút mở thang máy, cánh cửa vừa nặng vừa dày từ từ mở ra, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào, lại khiến họ cảm thấy có chút hoảng hốt.

"Chúng ta... Thoát rồi?" Đỗ Thiên Trạch lẩm bẩm, không dám tin. Chuyện hôm qua, anh vẫn còn nhớ, nhưng lại có chút gì đó mơ hồ, nhớ mãi không ra, nhưng cảm giác sợ hãi kia vẫn còn nguyên.

Bạch Tuyên vươn vai, ôm Kim Thu, lười biếng nói: "Tôi đã giúp mấy người canh chừng cả đêm, giờ trời sáng rồi nên chúng chỉ có thể thả chúng ta đi."

Canh chừng một đêm.... Đúng rồi, lúc này mọi người đều cùng nhớ ra, hôm qua, khi mọi người quá sợ hãi, dường như bắt đầu phát điên lên. Mà điều này lại ảnh hưởng rất lớn đến Kim Thu, Bạch Tuyên không vui, đành phải bảo họ cởi áo khoác ra, trùm lên đầu, không được quay đầu lại, cũng không được lên tiếng, anh sẽ ngồi canh chừng cho.

Việc này dường như có hiệu quả rất tốt, những tiếng cười đáng sợ kia dù không ngừng lại, nhưng cũng không làm điều gì ảnh hưởng trực tiếp đến họ nữa. Đến lúc trời sáng, năng lực của mấy thứ kia lại yếu dần, không thể giam sáu người nữa, nên lại phải trả người lại về nhân gian.

"Ôi, mệt quá! Đói nữa." Sau khi Kim Thu thoát khỏi nguy hiểm, Bạch Tuyên lại biến hình từ chó ngao về thành chó Poodle, vẫy vẫy đuôi nũng nịu: "Vợ, chúng ta đi ăn sáng đi."

Kim Thu sờ sờ gò má anh một cái: "Được rồi, anh muốn ăn gì?"

Bạch Tuyên che miệng, ngáp một cái, ngoan ngoãn đáp lại: "Vợ ăn gì thì anh ăn nấy."

Kim Thu nghĩ một lúc, lại nhìn sang khuôn mặt trắng bệch của Đỗ Thiên Trạch và Hạ Tĩnh, "Cùng đi ăn gì đó đi, từ từ rồi sẽ ổn thôi."

Trải qua một đêm hãi hùng, không gì có thể làm ấm lòng người hơn một món đồ ăn nóng nào đó.

Đỗ Thiên Trạch và Hạ Tĩnh cũng không từ chối. Mà đôi tình nhân trẻ kia, lại không hề tình cảm như bốn người bên này. Cô bé ấy sau khi bình thường lại, liền tát cậu học sinh một cái: "Oắt con vô dụng, chia tay đi."

Nói xong cô bé liền đỏ bừng mắt chạy đi. Còn cậu bé kia thì vẫn còn đứng ngẩn người tại chỗ, dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Bạch Tuyên có vẻ rất ủng hộ cô gái kia, làm bầm: "Người con gái mình thích còn không bảo vệ nổi, cần cậu ta làm gì chứ?" Nói xong, anh lại vui vẻ nâng mặt, lấy lòng Kim Thu: "Đúng không vợ."

Kim Thu bị anh chọc cười, "Đúng." Cô dắt tay anh, đi tìm một quán bán đồ ăn sáng gần đó, gọi mỗi người một cốc sữa đậu nành nóng và hai chiếc bánh bao.

Đỗ Thiên Trạch và Hạ Tĩnh thì mãi đến lúc hai bát mì nóng hồi được bung lên mới bình thường trở lại. Cả hai người đều tiều tụy hẳn đi, cũng không có chút khẩu vị nào. Kim Thu khuyên nhủ: "Ăn một chút, rồi về nhà nghỉ một chút, quên chuyện đêm qua đi."

Đỗ Thiên Trạch ngẩn người nhìn cô, chỉ thấy Kim Thu cười nhẹ với anh một cái, sau đó quay đầu nhìn Bạch Tuyên đầy bất đắc dĩ: "Anh lại lấy thìa của em."

Bây giờ dù là ăn cơm, vừa ăn được hai miếng, Bạch Tuyên sẽ bắt đầu nghĩ cách lén đổi đĩa hoặc thìa của cô. Ban đầu cô không nói gì, giờ lại thành thói quen. Bánh bao cô mới ăn có một nửa, còn thừa lại để ở trong đĩa, Bạch Tuyên rất tự nhiên lấy đi ăn nốt.

Hạ Tĩnh vẫn còn chưa hoàn hồn lắm. Nhưng Đỗ Thiên Trạch đã tỉnh táo hẳn, anh biết Kim Thu có tính sạch sẽ, người ngoài đã chạm vào đồ ăn, nhất là bằng miệng, cô sẽ không bao giờ động vào, trước kia, một chai nước anh đã uống qua, sau này cô sẽ tuyệt đối không uống ngụm thứ hai. Trước kia anh thấy không sao, giờ nhìn lại thì trong lòng có chút khó chịu.

Mà Kim Thu đang ăn tiếp bánh bao, đột nhiên hỏi: "Có phải là anh lại lén dùng sữa tắm của em không thế?" Mùi trên người Bạch Tuyên giống hệt cô, cùng là mùi sữa tắm cô vừa mới mua.

"Ừ." Bạch Tuyên thoải mái thừa nhận. "Anh còn dùng cả dầu gội đầu của vợ nữa."

Kim Thu dờ khóc dờ cười: "Chẳng phải là em đã mua cho anh một bộ riêng rồi sao?" Sản phẩm cá nhân của nam nữ có khác nhau, cô đã mua riêng cho Bạch Tuyên một bộ mới, nhưng anh lại vẫn luôn dùng đồ của cô. Chẳng trách cô lại thấy mấy thứ đấy có vẻ nhanh hết thế.

"Không thích." Bạch Tuyên nhét nửa cái bánh bao thừa của cô vào miệng, vừa ăn vừa nói: "Anh muốn cùng mùi với vợ." Vì ăn quá nhanh nên bị nhân bánh bao làm bỏng lưỡi "Ôi, nóng."

Kim Thu cười: "Ngốc."

Bạch Tuyên há miệng thở một lúc, cuối cùng cũng ăn xong, thấy bên môi Kim Thu có một nụ cười nhạt, ánh mắt của cô tràn đầy tình cảm và vẻ dịu dàng, anh hơi ngần người, rồi nghiêng đầu, tựa vào vai cô. Vai cô rất gầy, trán Bạch Tuyên dựa vào xương quai xanh của cô, nhỏ giọng: "Vợ."

"Ơi." Kim Thu thấy anh ăn hết sạch cả sữa đậu và bánh bao, còn tưởng anh ăn chưa no: "Vẫn chưa ăn no à?"

Bạch Tuyên đang định chối, nhưng đột nhiên lại đổi ý, xấu hổ nhìn cô một cái: "Ừm, vẫn chưa no."

Ánh mắt của anh, Kim Thu nhìn cái đã hiểu, cô cảm thấy có chút cạn lời, hai người vừa mới thoát khỏi nguy hiểm xong, anh đã bắt đầu nghĩ đến chuyện xấu rồi. Lúc này Bạch Tuyên lại móc túi, lấy ví ra, sau đó giữ lại một trăm tệ còn phần kia thì ngoan ngoãn nộp lên: "Vợ này, cho em."

Kim Thu cố ý hỏi: "Chẳng phải trước anh bảo cho em hết sao? Giữ lại tiền tiêu vặt làm gì thế?"

"Cái này..." Bạch Tuyên xấu hổ, thấp giọng đáp, "Hết bao rồi, phải mua thêm."

Kim Thu vừa uống một hớp sữa đậu nành, suýt thì phun hết ra ngoài, cô cũng hạ giọng, lén nói với anh: "Chẳng phải là hôm trước vừa mua à? Sao đã hết rồi?"

"Hết thật mà." Bạch Tuyên oan uổng, "Em đếm thử số lần...."

Đếm thử số lần? Kim Thu âm thầm nhắm một lúc, lại hết hồn, không đếm thì chưa phát hiện ra, hai người làm chuyện ấy có vẻ nhiều...

"Vậy thì, dùng tiết kiệm đi."

"Không được!". Bạch Tuyên rất coi trọng chuyện này, kích động phản đối, cuối cùng bị Kim Thu liếc một cái, khí thế bay mất sạch, khúm núm trả giá: "Anh ăn ít đi một chút, tiết kiệm tiền đi mua được không?"

... Nghe có vẻ như cô đang ngược đãi anh không bằng. Kim Thu bất lực nói: "Thôi được rồi, anh muốn mua thì anh đi mua đi."

Nếu cho anh ăn chay thật, có khi anh nháo chết cô cũng nên... Hơn nữa, cô cũng không thể bỏ mặc anh được...

Sau khi tạm biệt Đỗ Thiên Trạch và Hạ Tĩnh, Kim Thu và Bạch Tuyên gọi xe taxi về nhà. Lúc này mới có hơn sáu giờ sáng, lại còn là cuối tuần, lát nữa không phải đi làm, hai người liền trở về nhà ngủ bù.

Trước khi ngủ bù còn phải rửa mặt, nhà trọ này rất tốt, phòng tắm cũng lớn, hai người không cần phải chen chúc nhau tắm trong một phòng tắm nhỏ nữa. Nhưng Bạch Tuyên lại chẳng thấy thích thú chút nào: "Anh thích phòng tắm nho nhỏ như trước cơ, hai vợ chồng mình cùng tắm với nhau."

"Ừ, xong vì chật quá mà mỗi lần tắm tay cũng không vươn ra nổi." Kim Thu vỗ anh một cái. "Nào, cởi quần áo, đi tắm."

Bạch Tuyên ngoan ngoãn cởi sạch đồ ra, để mông trần chạy vào phòng tắm, tắm nhanh nhanh chng chóng rồi đi ra, trên người chỉ quấn mỗi một chiếc khăn tắm, Kim Thu sờ sờ gò má anh, "Mệt rồi đúng không, mau đi ngủ đi."

"Ừ, vợ cũng nhanh lên đi, nếu không anh không ngủ được." Bạch Tuyên nghe lời cô, chui vào giường ủ chăn trước, giờ anh cũng không biết mình làm sao nữa. Nếu không có Kim Thu bên cạnh, anh liền ăn không ngon, ngủ không yên, có cô ngay bên cạnh anh mới yên tâm nổi.

Lần này cũng vậy, anh nằm yên trong chăn chờ cô, Kim Thu tắm xong đi ra, còn tưởng anh đã ngủ say rồi, liền im lặng, rón rén vén chăn nằm vào. Nào ngờ Bạch Tuyên trong chốc lát liền sống lại, tứ

chi quấn chặt lấy cô, giống như bạch tuộc, ôm chặt không buông. Kim Thu bật cười: "Còn chưa ngủ à?"

"Ừ." Bạch Tuyên vừa ôm cô vào lòng, liền bắt đầu buồn ngủ, nói xong câu này, mắt đã khép lại, bắt đầu ngáy.

Vốn dĩ Kim Thu rất ghét người ngủ ngáy. Trước kia từng có đêm ngủ chung phòng với một cô gái có tật xấu này, cô nghe thấy, xong cả đêm đó đều không ngủ nổi. Nhưng lúc này, cô lại thấy anh rất dễ thương, khẽ ngáy khò khò, còn hay chép miệng, thi thoảng nếu ngủ sai tư thế còn chảy cả nước miếng.

Hôn bên mép anh một cái, Kim Thu đắp kín chăn cho hai người, sau đó nhắm mắt lại, định ngủ. Nhưng một lúc lâu sau cô vẫn không ngủ nổi. Lại dứt khoát mở mắt ra, một tay Bạch Tuyên để ngang ngực cô, hơi ấm từ một người đàn ông trưởng thành không ngừng tỏa ra. Trước kia, đến mùa đông Kim Thu phải dùng đến chăn điện mới ngủ ngon được, nhưng sau khi bên người cô có chiếc lò lớn này, mùa đông lại trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Cô trở mình, Bạch Tuyên cũng đổi tư thế theo cô. Dù đang ngủ say, anh vẫn có thể chuẩn xác ôm lấy cô, Kim Thu dựa vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập, tự dưng lại nhớ đến cảnh hôm qua anh cũng ôm lấy cô như vậy.

Bảo vệ. Đúng vậy, cô chỉ có thể nghĩ đến từ này. Anh cẩn thận canh giữ bên cạnh cô, chặn mọi nguy hiểm vì cô, không phải chỉ là kiểu yêu thương ngoài miệng, mà cô cảm thấy được tình yêu, lòng quyết tâm của anh... Vì cô, anh còn có thể không do dự mà liều chết.

Trước giờ ý nghĩ này chưa bao giờ hiện rõ trong đầu cô đến thế. Sau đó cô lại cảm giác được trong lòng ngực mình nổi lên tình yêu, nó dao động mãnh liệt, cực kì nồng nặc.

À, thì ra mình yêu anh đến vậy rồi, Kim Thu mỉm cười, lúc này, cô lại cảm thấy nhịp tim của hai người đập cùng nhịp, cảm giác ấy rất kì diệu, không giống như những kiểu yêu đương bình thường hay lúc làm chuyện ấy, cô cảm thấy hai người thật sự hòa làm một.

Đột nhiên Bạch Tuyên mở mắt, anh vẫn còn có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra. "Vợ?"

"Ơi." Kim Thu đáp, "Sao thế?"

"Không biết." Bạch Tuyên cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, anh lắc lắc đầu, "Chỉ là đột nhiên cảm thấy...cảm thấy có vẻ thân thiết với em hơn."

Kim Thu bất ngờ: "Thật sao?"

"Ừ." Bạch Tuyên cảm thấy cảm giác ấy rất kì diệu, nhưng không nói ra được là nó kì diệu ở chỗ nào, nghĩ một lúc không ra, anh liền từ bỏ, trái lại hứng thú nói: "Cái kia.... Chúng ta hôn nhau, thân mật một chút đi."

Kim Thu ghen lời: "Anh không buồn ngủ nữa à?"

"Bỗng dưng anh cảm thấy tinh thần rất phấn chấn. Không hề mệt mỏi chút nào." Bạch Tuyên vui vẻ nhào lên người cô.

Chuyện kể tiếp, cũng không cần phải nói thêm gì nữa.

Vốn dĩ Kim Thu nghĩ rằng chuyện ở rạp chiếu phim đến đây là xong, nào ngờ vẫn chưa. Khi cô và Bạch Tuyên đến nhà họ Bạch để ăn

com với Bạch Nghị Quốc, còn gặp được Mặc đại sư và thím Hồng. Mặc dù một người là bà thím, một người là ông bác, rất khó có thể khiến người ta liên tưởng đến chuyện kim đồng ngọc nữ các kiểu, nhưng Kim Thu nhìn hai vị sư huynh sư muội đã bước vào tuổi trung niên, không hiểu sao vẫn cảm thấy rất vi diệu.

Mặc đại sư thấy hai người đến, liền bỏ dở đề tài đang tranh luận với thím Hồng, đưa một thứ cho Bạch Tuyên: "Đồ của cậu này, lần trước tôi định trả lại rồi, nhưng lại quên mất."

Đồ trên tay ông, lại chính là chiếc vòng tay bằng chỉ đỏ trước kia khi Bạch Tuyên còn ở trạng thái hồn phách làm rơi. Bạch Tuyên như nhặt được bảo vật, vội vàng nhận lấy đeo lên tay, lại còn lên nhìn Kim Thu một cái, sợ cô trách anh làm mất đồ. Còn Kim Thu có vẻ không để tâm chuyện này cho lắm, hỏi hai người: "Hai vị rảnh rồi đến chơi sao?"

"À, tôi và sư muội nói về chuyện của hai người, bà ấy rất tò mò về chuyện đó." Mặc đại sư chỉ về phía thím Hồng. Bà lờm ông một cái, sau đó nhìn Bạch Tuyên từ trên xuống dưới, nghi ngờ: "Kim Thu, mấy lần trước chúng ta gặp mặt, cậu ta cũng đi bên cạnh sao?"

Chuyện đã đến nước này, cũng không còn gì phải giấu giếm cả. Kim Thu kể hết chuyện Triệu Gia, nữ quý và cả chuyện rạp chiếu phim hôm trước ra cho mọi người. Nhân tiện cũng nói ra nghi vấn của mình: "Cháu muốn biết rốt cuộc tại sao A Tuyên lại thế này?"

Thím Hồng và Mặc đại sư mặc dù hiểu biết nhiều, nhưng cũng là lần đầu nghe nói về trường hợp đặc biệt như Bạch Tuyên. "Theo lý thuyết, mặc dù sinh hồn khác quý hồn, nhưng thật ra cũng không hơn kém nhau là bao...." Mà như Bạch Tuyên, có lẽ đã không còn thuộc về phạm trù hồn phách đơn thuần rồi.

Hơn nữa, anh còn có thể đánh quý nữ, xua đuổi các loại oan hồn khác. Đây là chuyện rất kì diệu.

Mặc đại sư nghĩ một lúc, đầu tiên lên tiếng giải thích về chuyện ở rạp chiếu phim. "Những chiếc bóng ở đó, có khi là những oan hồn của người đã khuất, không biết vì sao lại tụ tập ở đó. Phòng khách nơi ấy, đã có rất nhiều cao nhân đến bố trí trận pháp để áp chế chúng rồi. Nhưng có lẽ còn có sơ sót nào đó, nên chúng mới nghĩ ra cách để lừa mấy đứa, rồi kéo vào đó. Nếu bị chúng đầu độc, chỉ sợ mấy đứa đã không thể đi ra nổi.

Mặc dù Mặc đại sư đã cố gắng đơn giản hóa hết sức, không nhắc đến những kiến thức chuyên nghiệp, nhưng Kim Thu vẫn nghe không hiểu lắm: "À, vậy sau này cháu không dám đi xem phim ở rạp nữa."

Thím Hồng liền cười nói: "Cũng không có gì đâu. Nếu đã có quý quấy phá, thím sẽ phải đến đó một lần xem sao."

Mặc đại sư vui mừng: "Tiểu Hồng, em đồng ý đi xem phim cùng tôi sao?"

"Đi bắt quý." Thím Hồng khinh bỉ nhìn ông một cái: "Hơn nữa chỉ có mình tôi đi thôi."

Mặc đại sư than thở: "Tiểu Hồng, mọi chuyện đã qua tận 30 năm rồi, em vẫn không chịu tha thứ cho tôi sao?"

Thím Hồng không hề để ý đến mấy lời này của ông, coi như chưa nghe thấy gì. Còn Kim Thu lại rất hứng thú nhìn hai người, cảm giác như sau họ đang giấu một chậ máu chó thật lớn.

Sư huynh sư muội yêu nhau, lại vì điều gì đó mà đối đầu. Thật tò mò.

Chương 65: Công tác

Giáng Sinh qua đi là đến Tết Nguyên Đán. Lần này Bạch Tuyên đã thông minh hơn, không nói đến chuyện ra ngoài chơi mà ngược lại ngoan ngoãn ở nhà cùng cô.

Tuy nói là không có chuyện gì, thế nhưng vào lúc này trong lòng Bạch Tuyên vẫn tương đối căng thẳng. Kim Thu vừa kéo anh lên ban công chụp mấy bức ảnh để gửi cho cha mẹ cô.

Sau đó họ liền gọi điện cho Kim Thu, hỏi tất cả những chuyện liên quan đến anh. Tất nhiên cô không thể nói chuyện Bạch Tuyên ly hôn, chỉ có thể nhắm mắt bịa chuyện nói dối: "Vào lúc con đi công tác thì tình cờ gặp anh ấy... Vâng, nhà ở Bắc Kinh, điều kiện cũng được, đối xử với con cũng tốt."

Nói chung cô có sao thì nói vậy. Trong lòng cô thầm mặc định rằng hai người vô tình gặp nhau ở thành phố Hải, sau đó thì yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên.

"Sao rồi?" Bạch Tuyên sốt sắng hỏi.

Kim Thu liếc anh một cái " Về nhà ăn Tết cùng em."

"Anh lo quá!" Cách ngày ăn Tết một tháng, Bạch Tuyên liền bắt đầu lo lắng. Buổi tối trong lúc ăn cơm cùng Bạch Nghị Quốc ở nhà họ Bạch, anh ưỡn ngực nghiêm mặt hỏi: "Ông nội, cháu phải làm như thế nào để họ yêu thích cháu."

Bạch Nghị Quốc vô cùng xem thường vẻ mặt nịnh nọt này của anh,

chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép (1).

(1) Rèn sắt thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

"Cháu có tiền đồ một chút được không?" Phải để cháu trai bảo bối của ông phải phục thếp làm thiếp (2) trước cha mẹ người khác, trong lòng Bạch Nghị Quốc đương nhiên không thoải mái.

(2) Phục thếp làm thiếp: Có nguồn gốc từ Tam Quốc, nghĩa là tỏ ra khiêm tốn.

Và Bạch Tuyên đương nhiên không hiểu được tâm trạng khó chịu của ông, anh chán nản nhìn trời: "Có tiền đồ thì bà xã sẽ chịu gả cho cháu sao?"

"Đã làm cha mẹ, tất nhiên không ai muốn con mình phải chịu khổ cả." Bạch Nghị Quốc lạnh nhạt nói. "Cho nên cháu cũng đừng trách ông nói thật, muốn kết hôn với con gái nhà người ta đương nhiên là càng có tiền đồ thì mới càng khiến người ta yên tâm."

Bạch Tuyên nhẹ nhàng nói: "Cháu biết, trước kia bà xã là con gái cưng của nhà họ Kim, sau này gả cho cháu rồi, bà xã sẽ trở thành con dâu nhà họ Bạch. Cô ấy phải yêu cháu rất nhiều mới sẵn lòng rời nhà để sống cùng cháu, cháu rất hạnh phúc."

"..." Bạch Nghị Quốc hừ lạnh trong lòng một cái, không mặn không nhạt nói: "Vậy cháu muốn nói thế nào về công việc của cháu?"

"A?" Bạch Tuyên mắc nghẹn. Hiện tại anh không việc làm, không nghề nghiệp, không học lực, không bằng cấp, là một người "ba không" điển hình, làm sao có thể khiến người ta yên tâm giao phó con gái cho anh đây?

Bạch Tuyên lại một lần nữa ngã vào cái hố mà lão hồ ly đã đào sẵn, cuối cùng cam tâm tình nguyện nói: "Ông nội, cháu muốn đi làm."

"Làm việc?" Bạch Nghị Quốc hơi động đậy lông mày "Thứ nhất cháu không có bằng cấp, thứ hai cháu không có kinh nghiệm, cháu định làm cái gì bây giờ?"

Không kinh nghiệm đã đành, Bạch Tuyên đến đại học còn chưa tốt nghiệp đại học... Như vậy thì có thể tìm việc ở đâu? Cho nên Bạch Tuyên trầm ngâm suy nghĩ nửa ngày, ý tưởng chợt lóe lên: "Hay là cháu đi chuyển gạch ở công trường nhỉ."

"...Thật không muốn nhận cháu là cháu ta" Bạch Nghị Quốc tức giận đến đau cả ngực.

Bạch Tuyên vô tội nháy mắt: "Nếu không như vậy thì phải làm gì ạ?"

Bạch Nghị Quốc tức giận, không đoán được Bạch Tuyên ngốc thật hay là giả ngốc. dù thế nào thì cũng là ngốc đến mức tận cùng rồi, không phân biệt địch ta mà đều công kích: "Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường mà không thực hành, có học nhiều lý thuyết hơn nữa cũng vô dụng. Bắt đầu từ ngày mai, cháu theo ông làm việc."

" Vâng." Bạch Tuyên đáp lại một tiếng, trên mặt không có vẻ gì là vui mừng. Thế nhưng đợi lúc Kim Thu vừa cắt hoa quả đi ra, anh chần chừ một lúc rồi chậm chạp làm nũng cô: "Bà xã,anh muốn theo ông nội làm việc."

Nhanh như vậy? Tính sơ qua cũng chưa đến hai tháng, anh đã muốn thực chiến rồi? Kim Thu tuy bất ngờ, nhưng thấy vẻ mặt cầu xin khen ngợi của anh, liền mỉm cười: "Anh phải cố gắng lên."

"Ừ."

Bạch Tuyên trịnh trọng gật đầu.

"Anh sẽ học thật tốt."

Ở đây phải nói rõ hơn tình huống của nhà họ Bạch, hiện tại Bạch Nghị Quốc được ví như Chu Công thời hiện đại (3), nhìn qua là có thể thấy ông giàu có đến cỡ nào, ông sở hữu một tập đoàn khổng lồ, tài sản cá nhân cũng không nhỏ. Bạch Nghị Quốc chỉ có con trai độc nhất là Bạch Thiếu Thành, bởi vậy phần lớn tài sản là do hắn quản lí. Nhưng ông vẫn chưa chính thức ủy quyền Bạch Thiếu Thành, trung tâm của tập đoàn Bạch thị vẫn là ông.

(3) Chu Công: Tác giả nhắc đến Đào Chu Công, (陶朱公) là một danh sĩ thời Xuân Thu Chiến Quốc ở Trung Quốc, nổi tiếng là thông tuệ, có học thức (Nguồn: vi.wikipedia.org)

Nhưng vì muốn rèn luyện Bạch Tuyên, ông cũng tốn không ít tâm tư. Nếu như tùy tiện đưa Bạch Tuyên vào một công ty nào đó, dựa theo tính tình Bạch Tuyên, có khi hại nhiều hơn lợi. Mà với tình hình hiện tại của anh, tốt nhất là nên có người ở bên cạnh dạy dỗ anh, như vậy sẽ hiểu vấn đề nhanh hơn.

Biện pháp tốt nhất vốn là theo Bạch Thiếu Thành học tập. Tuy Bạch Thiếu Thành đối xử với Bạch Tuyên không tốt, nhưng trong chuyện làm ăn, hắn lại rất cố gắng, xử lí tài sản Bạch thị ngay ngắn gọn gàng. Dù vậy nhưng Bạch Nghị Quốc vẫn không yên lòng vì sự bất công của hắn.

Kết quả, ông lại tìm được một cơ hội hiếm có, lúc trước vì Kim Thu, nên ông đã ra tay giúp đỡ Vệ Thiên Hành, nhà họ Bạch sẵn sàng góp cổ phần vào công ty mới của Vệ Thiên Hành. Tuy chỗ cổ phần đó

không tính là nhiều, nhưng cũng là một loại thái độ. Mà Vệ Thiên Hành lớn hơn Bạch Tuyên vài tuổi, bản lĩnh cũng không tồi. Bởi vậy Bạch Nghị Quốc đã tìm thời gian hàn huyên tán gẫu cùng Vệ Thiên Hành, cười híp mắt sắp xếp Bạch Tuyên làm việc ở công ty mới của anh, chức vụ cố vấn. Trên thực tế là giúp Bạch Tuyên học tập tốt hơn.

Chuyện này Bạch Tuyên không biết, Kim Thu cũng không biết. Cho nên lúc đi làm, Kim Thu theo Vệ Thiên Hành gặp cố vấn... hai người đều trợn tròn mắt.

Lúc đầu, Kim Thu nghĩ bản thân mình nhìn lầm rồi... Bình thường, ở trước mặt cô Bạch Tuyên chỉ mặc quần áo ở nhà, thậm chí có lúc không mặc gì. Nhưng bây giờ lại vận Âu phục, đeo cà vạt một cách trịnh trọng, đàng hoàng. Cô chưa từng nhìn thấy anh thế này bao giờ.

"Oa, bà xã."

Bạch Tuyên không nhịn được, hóa thành một con chó lớn nhảy vào trong ngực cô, dường như ở đốt sống cột của anh còn mọc thêm một cái đuôi lớn đang ra sức vẫy.

"Sao em lại ở đây?"

Kim Thu đi giày cao gót, suýt chút nữa thì bước hụt: "Dừng lại, dừng lại." Cô tốn sức chín trâu hai hổ mới khiến cho anh đứng nghiêm túc ở một chỗ, quay lại thì thấy ánh mắt kinh ngạc của Vệ Thiên Hành cùng với Lam Như Vân.

Xong rồi, bây giờ cô biết giải thích thế nào đây? Kim Thu vô cùng lúng túng, Lam Như Vân đã phản ứng lại, suy nghĩ nói: "Bạn trai em?"

"Vâng." Kim Thu nhìn anh một lúc, cũng nghi ngờ hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

"Ông nội bảo anh đến" Bạch Tuyên ngoan ngoãn nói "Để học thật tốt."

Bạch Nghị Quốc đa mưu túc trí, Bạch Tuyên đã coi trọng Kim Thu tất nhiên sẽ không dám lười biếng ở đây. Thứ nhất là vừa có người đôn đốc, thứ hai là có Vệ Thiên Hành ở bên cạnh, cũng để cho Bạch Tuyên học thêm nhiều thứ. Ngộ nhớ anh không học được khiến cho bà xã di tình biệt luyện (4) thì cũng không thể trách được ai.

(4) Di tình biệt luyện: Chuyển sang yêu người khác

Đúng là dụng tâm lương khổ (5).

(5) Dụng tâm lương khổ (用心良苦): Dùng nhiều tâm tư để suy tính một điều gì đó.

Không chỉ vậy, Bạch Nghị Quốc còn muốn tung ra đòn quyết định, làm sao có thể chỉ hời hợt như thế này? Ngay tại lúc mọi người trong phòng còn đang bất ngờ, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân. Trong chốc lát, một mỹ nữ vận áo bành tô chậm chậm bước đến, bên trong cô mặc một cái sườn xám được cắt may vô cùng tinh tế càng làm nổi bật thân hình quyến rũ, độ dài chiếc váy lại làm lộ ra cặp đùi thon dài khiến cho người ta nhìn mà chảy nước miếng.

"Xin Chào." Vị mỹ nữ ung dung mỉm cười "Tôi là A Chi."

"Hóa ra là Chu quản lý." Vệ Thiên Hành mỉm cười khách khí "Mời ngồi"

Trên thực tế, vào lúc anh và Bạch Nghị Quốc trò chuyện đã nói trước

là không chỉ có một mình Bạch Tuyên được nhận, mà còn có cả Chu Chi. Đây cũng chính là cô gái được Bạch Nghị Quốc nhận nuôi ngày trước, đã từng học tập ở Mỹ. Đương nhiên ông cũng đã nói thẳng, việc sắp xếp Bạch Tuyên cùng Chu Chi làm việc ở trong công ty không phải muốn phân chia quyền lực, mà chỉ muốn rèn luyện cho hai người mà thôi.

Vệ Thiên Hành đương nhiên biết bọn họ không để ý công ty của mình, vì thế anh coi như trả ơn cũ, tâm trạng cũng rất thoải mái.

Lúc đầu Kim Thu không nhớ vị mỹ nữ này là ai, Bạch Tuyên thì ngược lại, dường như rất thù ghét cô ấy, nói thềm: "Sao cô ta lại đến?"

Tất nhiên Chu Chi cũng nhìn thấy Bạch Tuyên, trong mắt lóe lên sự ngạc nhiên, ý cười càng đậm: "Hóa ra là anh Tuyên, đã lâu không gặp."

"Chúng ta không quen biết." Anh không để cho cô ta chút mặt mũi nào "Cô không cần gọi bậy. Tôi là một kẻ ngu ngốc, sao xứng được với tiếng "anh" mà cô gọi."

Thái độ của anh với Chu Chi vô cùng ác liệt, mặc dù hồi nhỏ có ở cùng nhau mấy năm, nhưng không hề có tình nghĩa mà ngược lại, anh vô cùng căm ghét cô gái này. Mà khi Bạch Tuyên vừa dứt lời, Chu Chi cũng biết ngay anh đã thay đổi, không còn là Bạch Tuyên ngày trước, không còn là người con trai hiền lành kiệm lời nữa. Anh đã không còn ngốc nữa rồi...

Cô chột thờ dài, trong lòng hối hận, sớm biết như vậy... ngày trước cô cũng không cự tuyệt anh. Cô vốn nghĩ mình có thể thuận lợi kết hôn cùng con trai ông trùm nước Mỹ, nào ngờ đối phương là loại trắng hoa, gây ra scandal âm ỉ với mấy ngôi sao hollywood. Không,

không chỉ scandal, cô gái Tây xinh đẹp kia còn mang thai con của hắn.

Mà Chu Chi mặc dù mang tiếng là cháu gái của Bạch Nghị Quốc, nhưng không có quan hệ máu mủ với ông, cha mẹ lại mất sớm nên không có người chống lưng, cuối cùng cô và hắn vì không thể thỏa thuận được với nhau nên đã chia tay. Sau đó Chu Chi cũng nhanh chóng về nước.

Bạch Nghị Quốc đối xử với cô vẫn hòa nhã dễ gần như cũ, còn nói cho cô biết rằng Bạch Tuyên đã khôi phục bình thường, lại còn chuẩn bị học cách làm ăn buôn bán. Cô vốn là sinh viên tốt nghiệp loại xuất sắc khoa Quản lí ở nước Mỹ, cho nên Bạch Nghị Quốc hi vọng cô có thể đi theo Bạch Tuyên để hỗ trợ anh.

Chu Chi luôn sống dựa vào Bạch Nghị Quốc cho nên không thể không đồng ý với ông.

Thế nhưng không ai có thể ngờ anh lớn lên lại thay đổi nhiều đến như vậy. Chu Chi ăn nhờ ở đậu bao năm, tự nhiên có khả năng nghe lời đoán ý. Cô thấy Bạch Tuyên ghét mình, cũng không cảm thấy lo lắng. Nếu cô lựa chọn quay về nước, tất nhiên cô đã phải tính toán thật tốt cho tương lai của mình.

Bởi vậy cho nên ý cười trên mặt Chu Chi không hề thay đổi: "Khi còn bé không biết giữ mồm giữ miệng, A Chi xin lỗi, bây giờ em về đây coi như để đền tội với anh."

Cầm được thì cũng buông được, lúc nên cười thì cười, dù trong trường hợp nào Chu Chi cũng có thể ứng phó. Nhưng chính bởi thế mới thấy tâm tư của cô ấy sâu đến nhường nào.

Kim Thu quan sát tình hình, tự nhiên cũng phòng bị Chu Chi. Bạch Tuyên mặc dù thông minh, nhưng dù sao cũng đơn thuần như trẻ

nhỏ, thông minh đến mấy cũng chẳng để làm gì, ngộ nhớ Chu Chi dùng lời ngon tiếng ngọt lừa anh đi thì sao?

Đây cũng chỉ là lí do thứ nhất, thứ hai tất nhiên là..... tình địch xuất hiện, cô phải đề phòng tốt mới được.

Có câu nói: "Thế sự động minh giai học vấn, nhân tình đạt luyện tức văn chương" (6) Bạch Tuyên từ nhỏ đến lớn vốn không tiếp xúc với nhiều người, sau đó lại gặp Kim Thu. Hai người là người yêu cho nên tất nhiên sẽ ở cùng nhau. Trừ Kim Thu ra thì cũng chỉ còn trường bối yêu thương anh. Còn đối với việc ở chung với người khác, anh hoàn toàn không có kinh nghiệm. Đây cũng chính là một trong số nguyên nhân Bạch Kiên Quốc muốn anh ra ngoài rèn luyện.

(6) Thế Sự động minh giai học vấn, nhân tình đạt luyện tức văn chương (世事洞明皆学问, 人情达练即文章): Đây là đôi câu đối trong tiểu thuyết " Hồng lâu mộng " của Tào Tuyết Cần có ý nghĩa: muốn nhìn thấu chuyện đời cần học vấn, còn văn chương lại đến từ việc tu thân dưỡng tính.

Bạch Tuyên hung dữ nói: "Không cần cô xin lỗi, cô đến đây làm gì?"

"Ông nội cho em tới." Chu Chi cười, mắt đảo đến Vệ Thiên Hành thì dừng lại: "Vệ tổng nói đúng hay không?"

Tuy rằng cô có một khuôn mặt xinh đẹp, nhưng liên quan đến chuyện riêng của nhà họ Bạch, Vệ Thiên Hành cũng chẳng muốn tham gia: "Là ông Bạch nói như vậy, Bạch thiếu gia làm cố vấn còn cô Chu thì làm giám đốc."

Anh suy nghĩ một lúc rồi quay qua nói với Lam Như Vân: "A Vân, tôi còn một hội nghị cần tham gia, em ở lại đây giải thích cho bọn họ tình hình thực tế của công ty đi."

Lam Như Vân cười khanh khách đồng ý: "Vâng, Vệ tổng"

Có lẽ là do đã chia tay với Vệ Thiên Hành, cô cũng không suốt ngày lo được lo mất giống như trước, cho nên bây giờ khi làm việc, cô phối hợp với anh ta càng thêm ăn ý.

Vệ Thiên Hành quay qua Kim Thu: "Đi thôi."

Bạch Tuyên không nỡ xa cô, bị Kim Thu lừa một cái nên anh chỉ có thể buông tay cô ra, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm nhất định làm việc thật tốt, để mai sau bà xã ngày nào cũng chỉ phải đi theo anh mà không phải đi theo người đàn ông nào khác.

Vệ Thiên Hành cố ý mang Kim Thu đi, cũng bởi anh có chút cảm giác với cô, một cảm giác đặc biệt vừa giống như yêu lại vừa không phải là yêu, không sâu đậm đến mức muốn ở cùng cô, như cũng thích có cô bên cạnh. Vì thế nên anh rất quan tâm để ý đến cô. Hai người đi đến văn phòng ở tầng trên, Vệ Thiên Hành cũng không mập mờ nữa mà nói thẳng: "Cô có quan hệ với Bạch thiếu gia?"

"Vâng"

Vệ Thiên Hành cau mày: "Ngày đó ông Bạch cũng đã nói rõ ràng chỉ nói cô có ơn với nhà họ... Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Đối với người ngoài, Kim Thu cùng Bạch Nghị Quốc đã thống nhất một lời giải thích, Kim Thu rập khuôn đáp: "Ban đầu ở Hải Thành, tôi gặp anh Tuyên, lúc ấy anh ấy trong tình huống khá đặc biệt (*Lời tác giả: điều đặc biệt Kim Thu muốn nói đến là chuyện ly hôn thế nhưng Vệ Thiên Hành lập tức hiểu thành ngu ngốc*), không tìm được đường về nhà, tôi liền đưa anh ấy về, sau đó...." Nói đến đây Kim Thu liền đỏ mặt " Tôi bắt đầu qua lại với anh ấy."

Vệ Thiên Hành cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tình huống của Bạch thiếu gia anh cũng biết, tuy rằng ngoài mặt không đề cập đến, nhưng ai cũng biết anh ta là một kẻ ngu ngốc, không nói tới chuyện gặp phải Kim Thu, hai người còn ở chung? Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có gì đó rất kì lạ.

Kì lạ hơn nữa là Bạch Tuyên nhìn chẳng khác gì người bình thường, đâu có chỗ nào giống kẻ ngốc đâu.

Suy nghĩ một lúc, Vệ Thiên Hành đắn đo một lát rồi thật lòng nói với Kim Thu: "Chuyện nhà họ Bạch cô có biết không?"

"Tôi có biết một ít."

"Ông Bạch có địa vị rất cao, lại quen biết với những nhân vật lớn, hẳn là người ở thành phố này thì đều phải nể mặt ông ấy." Vệ Thiên Hành nói uyển chuyển, cũng đề cập đến giá trị bản thân Bạch Tuyên rất lớn "Đừng nói là trong nước, mà ở nước ngoài ông ấy cũng có tên tuổi, ông chỉ có một con trai, hai đứa cháu trai, đương nhiên nhà họ Bạch còn có cháu trai cháu gái khác, họ đều đang làm việc ở Bạch Thị thế nhưng người ông ta thương yêu nhất chỉ có mình Bạch Tuyên."

"Tôi biết."

"Cái hố này quá sâu." Vệ Thiên Hành cân nhắc nói "Sâu đến nỗi cô không thể tưởng tượng nổi, mỗi một người đều là quan to mặt lớn, bối cảnh hùng hậu. Gả vào nhà giàu tuy rằng rất nở mày nở mặt, thế nhưng tôi biết rõ cô không phải là người ham mê quyền quý, vì vậy..."

Vệ Thiên Hành nói ra những lời ấy, đã vượt qua quan hệ cấp trên cấp dưới. Kim Thu có phần cảm động nhưng cũng rất kiên trì: "Tôi yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi, tôi không muốn từ bỏ tình cảm này."

"Haizzz." Lời anh muốn nói thì cũng đã nói hết: "Vậy cô có muốn tôi phân cô đến bên cạnh Bạch thiếu gia không?"

Nếu Kim Thu kiên trì như vậy, anh cũng muốn giúp cô một tay. Về tình về lý thì vụ buôn bán này anh không thiệt thòi chút nào. Ai ngờ Kim Thu suy nghĩ một lát liền lắc đầu: "Không, tạm thời không nên tới."

"Nếu Bạch thiếu gia nói muốn..." Vệ Thiên Hành có phần do dự. Anh tất nhiên nhìn ra Bạch Tuyên rất ỷ lại vào cô, nhờ Bạch Tuyên chủ động đề cập đến, anh cũng không thể nào không để mặt mũi anh ta.

Kim Thu nở nụ cười: "Anh ấy sẽ không."

Bạch Tuyên từ trước đến nay luôn đặt suy nghĩ của cô lên đầu, cho dù anh có suy nghĩ này, cũng sẽ chủ động đi quấy rầy cô chứ sẽ không tìm đến Vệ Thiên Hành.

Chương 66: Ăn Tết

Những ngày vừa qua, Bạch Tuyên vừa cảm thấy hạnh phúc, lại vừa đau khổ. Bởi vì anh vốn thông minh nên mỗi ngày đi làm không cần tốn nhiều sức lực cũng có thể dễ dàng ghi nhớ những dữ liệu lặp đi lặp lại. Bạch Nghị Quốc rất vui mừng khi thấy anh ngày càng tiến bộ. Nhưng anh cũng vô cùng đau khổ. Gần đây, sáng nào đi làm anh cũng gặp phải Chu Chi. Dù cho thái độ của anh có xấu xa tồi tệ đến đâu cũng không thể thoát khỏi cô ta, lúc nào cũng giữ nguyên điệu cười tươi tắn như cũ khiến anh vô cùng tức giận.

Nhưng mà cũng có chuyện tốt, bây giờ anh không cần phải đợi đến lúc Kim Thu hết giờ làm mới được gặp cô. May mà mỗi tối có Kim Thu nhéo lỗ tai dặn dò một hồi, anh mới không trưng ra dáng vẻ đói khát trước mặt mọi người nữa.

Nhưng mà chỉ cần nhìn thôi..... cũng tốt lắm rồi.

Bạch Tuyên cầm một tập tài liệu thật dày che ở trước mặt, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn về phía Kim Thu. Cô đang hết sức chăm chú ghi chép tiến trình hội nghị, không thêm quan tâm đến anh. Bạch Tuyên cũng không hề cảm thấy tức giận, chỉ cần lén lút nhìn cô cũng làm anh cảm thấy vui vẻ.

Chu Chi đứng trước máy chiếu báo cáo một cách trôi chảy. Trên bàn hội nghị có không ít người tỏ vẻ tán thưởng cô. Nhưng Bạch Tuyên có thể lắng nghe một ít là tốt lắm rồi, phần lớn sự chú ý của anh đều đặt trên người Kim Thu.

Hội nghị kết thúc cũng là lúc hết giờ làm, Lam Như Vân quay qua hỏi

Kim Thu: "Cùng đi ăn cơm không?"

Kim Thu đang thu dọn tài liệu, bất đắc dĩ nhìn Bạch Tuyên: "Tôi còn phải về nhà."

Lam Như Vân liền hiểu: "Ôi, thiệt là, tôi cũng phải đi tìm bạn trai để ăn cơm đây." Bạn trai mới của Lam Như Vân cũng không phải là người lạ, chính là người con trai cô đã gặp khi đi du lịch lần trước, vừa tốt nghiệp đại học năm nay, còn rất ngây ngô non nớt. Hai người chính là kiểu tình yêu chị em, hoàn toàn khác với suy đoán của mọi người. Có điều, nếu đã có thể bắt đầu một cuộc tình mới, có thể chứng minh Lam Như Vân đã hoàn toàn buông bỏ được Vệ Thiên Hành. Con người trước đây vì tình cảm mà bị ma quỷ bám vào người, cũng biến mất rồi.

Mà Bạch Tuyên đã không thể chờ đợi được nữa, kéo lấy tay Kim Thu: "Vợ, về nhà ăn cơm."

"Không về nhà ông nội ăn cơm sao?" Chu Chi nghe anh nói, quay đầu lại hỏi. Mấy ngày nay, tất nhiên cô cũng nhìn ra chuyện giữa Kim Thu và Bạch Tuyên, nhưng cô ta không hiểu tại sao hai người có thể ở bên nhau hơn nữa, tình cảm còn sâu sắc đến thế.

Bạch Tuyên lườm cô ta một phát, ghét bỏ nói: "Tôi về nhà vợ ăn cơm, không được sao?"

Từ sau khi anh đi làm, thời gian làm việc và nghỉ ngơi cũng thay đổi. Cách ba ngày anh mới đến chỗ Bạch Nghị Quốc ăn cơm tối một lần, còn bình thường, anh mong muốn mỗi ngày tan sở đều được vợ nấu cơm giặt quần áo cho. Anh cảm thấy chuyện này với chuyện đi làm ở công ty đều quan trọng như nhau.

Ăn cơm tối xong, Bạch Tuyên liền dây dưa muốn kéo Kim Thu lên

giường. Mới có bảy tám giờ, Kim Thu cũng không còn gì để nói:
"Quá sớm."

Bạch Tuyên tỏ vẻ không vui.

Kim Thu liền nói: "Khoảng một tuần nữa là nghỉ rồi, những gì cần học thuộc lòng anh đã nhớ chưa?"

Sắp đến ngày về nhà thăm cha mẹ, Kim Thu lo lắng, Bạch Tuyên còn lo lắng hơn. Trước khi về thì phải học thuộc đủ mọi điều nếu không muốn bị lộ. Nói dối cha mẹ cũng là việc bất đắc dĩ. Dù sao ly hôn là một việc quá mức kì lạ, nói ra rất khó có thể khiến người khác tin tưởng. Còn gia thế của Bạch Tuyên, cũng khiến cho Kim Thu vô cùng phiền não. Nếu nói thật, cô cũng không biết Bạch Nghị Quốc xuất thân từ đâu. Thế nhưng chuyện nói dối cha mẹ cũng khiến cô vô cùng đau đầu.

Cuối cùng mọi thứ liền biến thành một câu chuyện cũ rích.

Bạch Tuyên ngồi một chỗ nhắm thuộc lòng: "Cháu cùng vợ gặp nhau ở Hải Thành. Lúc ấy cháu đi du lịch, bất cẩn đánh mất túi tiền. May mà cô ấy đã tìm thấy và trả lại cho cháu. Sau đó chúng cháu quen nhau, yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên... rồi hẹn hò. Cháu cảm thấy tình cảm đã bền vững thì cũng nên kết hôn."

Kim Thu an ủi anh: "Đừng lo, cha mẹ em không đáng sợ như vậy đâu. Nếu anh không trả lời được thì cứ nói thật."

Bạch Tuyên gật đầu, tỏ vẻ đã nhớ kỹ.

Dịp Tết nhanh chóng đến, công ty đã cho nghỉ, Bạch Tuyên cũng thuyết phục được Bạch Nghị Quốc cho anh ăn Tết ở nhà Kim Thu. Mà sau đó cha mẹ Kim Thu cũng nhận được điện thoại, đã chuẩn bị

trước từ sớm. Đầu tiên phải gọi cho bạn bè tốt, sau đó mời khách đến ăn cơm, rồi quét dọn nhà cửa, ít nhất cũng phải gọt gàng sạch sẽ.

Trước hết Kim Thu cùng Bạch Tuyên đi máy bay về Hải Thành, sau đó bắt xe về nhà Kim Thu, đại khái phải đến tận buổi chiều mới đến nơi. Thế nhưng mẹ Kim Thu cũng đã đi chợ từ sớm, mua sắm đồ ăn, để có thể trở tài năng nấu nướng.

Ước chừng đến ba giờ chiều, mẹ Kim mới nghe thấy tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng chìa khóa. Bà liền vội vàng liếc nhìn cha Kim, rồi chủ động đứng ra mở cửa.

Người đến chính là Kim Thu đã lâu không gặp. Cô mặc áo khoác gió màu đỏ thẫm, đội mũ còn đi bao tay, thấy bà liền cười: "Mẹ, con về rồi..."

"Vào đi..." Mẹ Kim đau lòng nhìn con gái, nhưng khóe mắt lại hướng ra phía sau cô.

Thấy Bạch Tuyên, phản ứng đầu tiên của mẹ Kim chính là: một đứa nhỏ thật đẹp trai khôi ngô. Khó có thể tìm được một đứa con trai nào có dáng vẻ xinh đẹp như vậy, nhưng cũng không hề nữ tính, lại giống như một bức tranh thủy mặc thanh nhã. Dáng người cũng không tồi, không gầy cũng không lùn, chân dài có thể so với ngôi sao Hàn Quốc trên TV. Nhưng tính tình lại có vẻ thẹn thùng, thấy bà nhìn như vậy, lại đỏ mặt: "Con chào dì."

Đối với đứa nhỏ như vậy, phụ nữ trung niên như bà không hề có năng lực chống cự, nhất thời vui mừng nói: "Vào mau." Sau đó bà nhìn thấy anh lôi kéo tay con gái mình, Kim Thu buồn cười kéo anh: "Vào thôi."

Mười ngón tay hai người đan xen vào nhau, điều bộ thân mật, vừa nhìn đã biết.

"Cha."

Trong nhà mở điều hòa, Kim Thu liền cởi mũ, bắt đầu cởi nút áo khoác. Bạch Tuyên giúp cô chỉnh tóc rối trên mặt, rồi lại cởi áo khoác thay cô.

Cha Kim nhìn thấy toàn bộ

"Về rồi à?"

"Vâng."

Về đến nhà Kim Thu cũng thả lỏng hơn nhiều, không còn tâm tư cẩn thận như ở nhà họ Bạch, bù lại, bây giờ Bạch Tuyên lại là người lo lắng: "Chào chú"

Cha Kim nhìn anh một lúc rồi ừ. Thấy bên ngoài trông anh rất xuất sắc, trong lòng cũng yên tâm phần nào.

"Đây là bạn trai của con, tên là Bạch Tuyên, Bạch trong màu trắng, Tuyên bên cạnh chữ Vương." Kim Thu vỗ vỗ nhẹ vào tay anh, ý bảo anh đừng quá khấn trương.

Mẹ Kim ôn tồn mang hoa quả và đồ ăn vặt đến, cười tủm tỉm hỏi anh: "Tiểu Bạch, cháu là người ở đâu?"

Đây chỉ là thói quen tra hỏi của người lớn, Bạch Tuyên cũng không dám nói dối, lo sợ trả lời: "Bắc Kinh ạ."

"Cháu bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi sáu"

"Bây giờ cháu đang làm công việc gì?"

"Cháu đi theo ông nội học kinh doanh."

"VẬY... nhà cháu còn có những ai?"

" Dạ có ông nội, ông bà ngoại, cậu và cha cháu."

"Còn mẹ cháu...."

"Mẹ cháu sức khỏe không tốt, đã qua đời rồi."

Tất cả câu hỏi anh đều trả lời đầu vào đấy, mẹ Kim tạm thời cũng hài lòng, tạm tha cho anh. Bạch Tuyên liền vụng trộm thở phào nhẹ nhõm. Kim Thu nhéo nhéo tay anh, có phần buồn cười, cũng nói giúp anh: "Mẹ à, A Tuyên có mua quà tặng mẹ, mẹ xem."

Tất nhiên là mẹ Kim vui mừng, trong lòng cũng đánh giá anh cao hơn, tuy vậy ngoài mặt vẫn nói: "Khách khí quá, còn mua quà tặng."

Bạch Tuyên sớm đã muốn đem quà tặng được chuẩn bị từ lâu ra. Anh tặng cho mẹ Kim một bộ mỹ phẩm dưỡng da đắt tiền cùng một chiếc khăn quàng cổ, tặng cho cha Kim một chai rượu quý và thuốc lá vào loại tốt nhất. Tuy rằng quà tặng không quá xuất sắc nhưng cũng hết sức thân mật.

Cha Kim cũng cười nhiều hơn, mấy thứ này giá trị bao nhiêu cũng không quan trọng, quan trọng là..... có thể thấy Bạch Tuyên đã để tâm, đối với con gái mình cũng rất coi trọng.

Trò chuyện một lúc đã đến giờ cơm tối. Vì muốn tránh để lại cho cha mẹ Kim Thu ấn tượng không tốt về mình, Bạch Tuyên liền ngoan ngoãn ăn đồ ăn trong bát của mình, ngược lại Kim Thu lại luôn luôn kẹp một đũa cho anh, bữa cơm diễn ra rất hòa thuận vui vẻ.

Ăn cơm xong Kim Thu và Bạch Tuyên cùng xem TV với cha mẹ trong phòng khách, mẹ Kim lại thích xem thể loại phim tình cảm Hàn Quốc nhằm chán. Cha Kim thì ngược lại, kéo Bạch Tuyên lại nói chuyện phiếm, chủ đề tất nhiên xoay quanh những chuyện mà đàn ông cảm thấy hứng thú, như bóng đá, tình hình chính trị hiện nay. Kim Thu cũng để ý theo dõi đến bên này.

Quả nhiên, cha Kim đột nhiên phát hiện, đối với chàng rể tương lai này ông chẳng có tiếng nói chung. Hỏi anh đối với xxx thấy thế nào, anh liền mờ mịt: "A?" Hỏi anh có quan tâm đến tình hình chính trị hiện nay hay không, anh áy náy nói với ông: "Cháu mỗi ngày đều xem phim truyền hình cùng vợ." Nói qua nói lại, cha Kim phát hiện Bạch Tuyên chính là thê nô điển hình.

Lúc đầu Mẹ Kim còn sợ anh không quen ăn hoa quả phương Nam, nhưng Bạch Tuyên lại nói: "Vợ ăn gì cháu ăn nấy, cháu không kén chọn." Sau đó quan sát cẩn thận, sẽ thấy tuy trước mặt anh đầy vỏ hạt dưa, thế nhưng toàn bộ dưa đều do con gái bà ăn hết..... Vỏ quýt cũng vậy, trừ khi Kim Thu đem quýt nhét vào miệng anh, anh cũng không định ăn.

Đây chính xác là trung khuyến.

Nhưng mẹ Kim lại rất yêu thích, con gái cùng con trai có nhiều điểm khác nhau. Đối với con gái mà nói, không có gì quan trọng hơn chồng mình, địa vị tiền tài đều là giả. Nếu như đàn ông về nhà mà đối xử lạnh lùng với vợ mình thì dù có nhiều tiền đi chăng nữa cũng chẳng ích lợi gì. Người đàn ông mà biết yêu thương vợ mới là đàn

ông tốt. Mẹ Kim âm thầm đánh giá Bạch Tuyên cao hơn vài phần.

Nhưng khi đến giờ đi ngủ lại xảy ra nhiều rắc rối. Trong nhà vốn không có phòng cho khách, vì vậy muốn để cho Bạch Tuyên ngủ cùng với cha Kim, mẹ Kim ngủ cùng với Kim Thu, nhưng mà..... Kim Thu nhìn sang Bạch Tuyên đáng thương một chữ không cũng không dám nói: " Chuyện này.....hay để anh Tuyên ngủ cùng con đi."

"Như vậy làm sao được?"

Mẹ Kim lập tức phản đối, theo bà hai đứa chưa kết hôn mà đã ngủ chung thì có chút quá....

Bạch Tuyên giương mắt nhìn mẹ Kim, cũng không dám nói gì. Dù sao anh cũng muốn cưới con gái của họ, làm cha mẹ vợ không vui liền xong đời.

"Không có việc gì đâu mà mẹ..."

Mẹ Kim trong lòng nóng nảy, liền trực tiếp kéo Kim Thu vào trong phòng: "A Cừu."

"Mẹ." Kim Thu không biết phải làm sao "Không cần gấp gáp."

"Không phải, mẹ hỏi con." Mẹ Kim nghiêm túc nói: "Con cùng Tiểu Bạch có phải đã..."

Kim Thu sáng tỏ, mặt đỏ lên, ừm một tiếng: " Vâng ạ."

"Vậy cậu ta không nói gì chứ?"

Mẹ Kim một mực không dám hỏi liệu Bạch Tuyên có biết chuyện Kim Thu từng bị gạt bán hay không. Thực ra chuyện đó ban đầu cũng là

hiểu làm lớn.

Lúc đầu chính là Từ Triết ngầm nói ra, mục đích chính là để cha mẹ Kim quan tâm hơn đến Kim Thu, để tránh cô nghĩ đến. Cha mẹ cô cũng hiểu ý tốt của anh, nhưng cũng bởi vì cố kỵ Kim Thu nên cũng không dám nói, chỉ có thể âm thầm lo lắng. Nếu chỉ có như vậy thì cũng không có chuyện gì, nhưng chỗ cả nhà Kim Thu ở chính là nhà cao tầng, cũng không phải chỉ có mỗi nhà bọn họ mà có mấy nhà hàng xóm nữa. Trong đó có một nhà hàng xóm rất thích đi hỏi thăm chuyện nhà khác, nhìn thấy Từ Triết đưa Kim Thu về, liền nghe ngóng đại khái, trở về rồi thêm mắm thêm muối thổi phồng câu chuyện lên. Phố huyện cũng nhỏ bé, tin tức cũng nhanh nhạy, không giấu được bí mật gì. Ví dụ như con gái của một gia đình nào đấy, bị người ta cưỡng hiếp trên đường, sau đó liền mang thai, rồi phá thai đến phát điên. Mọi người ai cũng biết, ai cũng góp một chân. Cha mẹ bên trong còn chưa biết hết, bên ngoài dư luận đã xôn xao. Đương nhiên tin vọt càng đồn thì càng to, mà Kim Thu lúc đó bị đả kích sâu sắc, căn bản không chú ý, đồng thời cũng không muốn nghe đến chuyện lừa gạt bán người. Cho nên mặc dù thấy thái độ của mẹ khác thường, cô cũng không nghĩ nhiều.

Cho nên hôm nay thấy mẹ nhắc đến, cô cũng không hiểu: "Nói cái gì ạ?"

Mẹ Kim cắn răng, đem tất cả mọi chuyện nói ra. Kim Thu nghe xong cũng sừng sốt, hồi lâu mới nói: "Lần đó con bị người ta bắt, có một cô gái.... cô ấy bị bọn họ làm, nhưng còn con thì trốn ra được."

Nghe con gái nói, Mẹ Kim cũng thở phào nhẹ nhõm. Kim Thu cũng áy náy trong lòng: "Con xin lỗi mẹ, đều là con không tốt không nói rõ ràng mọi chuyện, để cho cha mẹ lo lắng."

Đây cũng là lỗi tại cô, lúc ấy chỉ biết lo cho mình mà không thấy được

sự lo lắng của cha mẹ, thật sự là bất hiểu.

Nhưng cho dù như vậy, mẹ Kim cũng xụ mặt: "Nhưng cũng không thể chưa kết hôn đã ngủ chung."

"Dù sao cũng đã ngủ rồi..."

Kim Thu nhắm mắt giải thích cho mẹ

"Cũng không cần gấp đâu ạ."

"Sao có thể như vậy." Mẹ Kim vẫn không đồng ý.

Kim Thu thờ ơ, cũng không tranh cãi với mẹ nữa: "Vậy để anh ấy ngủ ở phòng khách đi."

"Cũng được."

Ghế sofa trong phòng khách khá lớn, cũng có thể so sánh với một cái giường. Mẹ Kim suy nghĩ một lúc cũng gật đầu đồng ý. Kim Thu cũng thờ phào, lại nghe mẹ cô nói: " Mẹ ngủ cùng con."

Như vậy làm sao cô có thể lén lút đưa Bạch Tuyên vào phòng lúc nửa đêm được?

Kế hoạch Kim Thu tính toán hoàn toàn bị phá nát, cô chỉ có thể cười khổ.

Chương 67: Họ hàng

Bạch Tuyên không ngủ được, dứt khoát ôm lấy chăn ngồi dậy. Bình thường khi Kim Thu không có ở bên cạnh, anh đều đứng ngồi không yên, buổi tối không có cô, anh cũng không ngủ được.

Khó chịu quá! Anh cắn mép chăn, ngẩn người nhìn trắng sáng trên ban công.

Kim Thu đã lâu không được gặp mẹ Kim nên tất nhiên sẽ có nhiều lời muốn nói. Đợi đến khi mẹ đã ngủ, cô mới cẩn thận vén chăn lên, ngay cả dép cũng không dám đi, rón rén chạy ra khỏi phòng.

Bạch Tuyên thấy cô thì vô cùng vui mừng, vừa định lên tiếng thì thấy Kim Thu ra hiệu cho anh im lặng. Cô nhanh chóng chui vào chăn của anh: "Lạnh chết em."

Bạch Tuyên lập tức ôm cô vào lòng, lại cộng thêm cái chăn thật dày, bọc cô kín bung. Hai chân Kim Thu lạnh như băng, đập lên đùi anh, thấy ấm áp từ lòng bàn chân truyền tới.

"Bà xã" Bạch Tuyên cọ cọ vào cổ cô, lại vuốt ve tai cô, có thể nghe được tiếng hô hấp của hai người quyện vào nhau, lưu luyến không rời.

Kim Thu mặc kệ anh lộn xộn trên người mình, chỉ nhỏ giọng nói: "Đừng lên tiếng, buổi sáng sáu giờ hơn mẹ đã dậy rồi, năm giờ anh nhớ nhắc em."

Bạch Tuyên nhớ kĩ, còn tỉ mỉ đắp chăn giúp cô: "Bà xã, hôm nay anh

biểu hiện có tốt không?"

"Cũng không tệ lắm, nhưng mà ba mẹ em còn dễ nói chuyện, nếu ngày mai họ hàng đến thì mới bắt đầu phiền." Đối với họ hàng của mình, Kim Thu cũng vô cùng nhứt đầu, không biết ngày mai Bạch Tuyên có thể đối phó được không. "Anh phải ở bên cạnh em, cảm thấy câu hỏi nào khó quá thì đừng trả lời."

"Ừ." Bạch Tuyên cảm thấy cha Kim mẹ Kim còn ôn hòa, mấy bà cô kia mới thật sự là phiền phức.

Kim Thu kéo tay anh đặt ở eo: "Đừng sợ."

"Không sợ." Anh nghe lời ôm chặt cô: "Có em bên cạnh, anh không sợ."

Ghế sofa trong phòng khách cũng không quá lớn, một người thì đủ nhưng hai người thì lại phải chen chúc. Bạch Tuyên ôm Kim Thu, để cho cô gối đầu vào ngực anh, bàn tay không an phận chui vào bên trong cô, nhẹ nhàng vuốt ve dọc sống lưng cô. Kim Thu không nặng không nhẹ bấm vào hông anh: "Lại thế nữa rồi?"

"Hừ hừ" Bạch Tuyên làm nũng nói: "Sờ một tí có sao đâu, cả ngày nay anh không được hôn em."

Kim Thu nghe anh nói vậy, cũng không đành lòng từ chối, mặc cho anh sờ mó một lượt cho thoải mái. Kim Thu mệt nhọc cả ngày, một lát liền ngủ say. Bạch Tuyên đang định nhắm mắt đi ngủ, lại nghe một tiếng kẽo kẹt, cửa phòng ngủ của Kim Thu từ từ mở ra, mẹ Kim đi ra cũng không bật đèn mà chỉ nhìn bọn họ.

Bạch Tuyên bị dọa sợ, há miệng một cái, mặt đỏ đến tận mang tai: "Dì à." Anh xấu hổ vô cùng, hận không tìm được cái lỗ nào để chui

vào.

Mẹ Kim yên lặng nhìn hai người đang ôm ấp nhau, khẽ thở dài: " Vào trong ngủ đi, bên ngoài lạnh lắm." Bà vừa nói vừa đi về phòng của mình, cũng không quay đầu lại.

Bạch Tuyên sững sờ một lát, rồi vui mừng ôm Kim Thu vào trong phòng. Đây là căn phòng cô đã ở hai mươi năm, hầu như tất cả đồ vật đều có mùi hương của cô, nhất là chăn nệm và gối. Bạch Tuyên đem cô để xuống, chỉ hận không thể lăn qua lộn lại trên giường, nhưng rốt cuộc lại không muốn đánh thức cô, đành nhẫn nhịn chịu đựng.

Cứ như vậy, anh rúc đầu vào gối rồi ngủ say.

Mẹ Kim đã lớn tuổi, nên cũng chẳng ngủ sâu được, bảy tám giờ sáng đã tỉnh, chuẩn bị ra ngoài mua đồ ăn làm bữa sáng. Ai biết vừa rửa mặt chải đầu xong đã thấy Bạch Tuyên đã dậy rồi, mặc áo len với quần, đã nấu xong cháo từ sớm.

"A Tiểu Bạch sao không ngủ thêm chút nữa?"

Chuyện tối qua mẹ Kim tuy không quá hài lòng, nhưng nhìn thấy anh dậy sớm nấu cơm, cảm tình lại tăng lên.

Bạch Tuyên khôn khéo nói: "Vừa tỉnh ngủ là cháu dậy luôn."

"A Cửu đâu?" Mẹ Kim không nhìn thấy Kim Thu, cũng biết cô chắc chắn còn đang ngủ nướng: "Vẫn còn ngủ nướng à."

"Dạ." Bạch Tuyên múc cháo cho mẹ Kim, lại hỏi: "Dì có cần cháu giúp gì không?"

"Không cần không cần." Chỉ thấy con dâu nhà người ta đến nhà chồng phải ân cần chu đáo không ngờ con rể tương lai của bà lại rất biết điều. Trong lòng mẹ Kim nghĩ vậy, chuyện không vui hôm qua cũng xóa sạch.

Mặc dù mẹ Kim đã ra sức từ chối, song lúc bà mua thức ăn trở về đã thấy Bạch Tuyên dọn dẹp xong, bàn cũng đã lau, bát cũng đã được rửa sạch sẽ, làm cho mẹ Kim phải ngạc nhiên "Cháu, cháu biết làm sao?"

"Ở nhà đều là cháu làm việc nhà" Bạch Tuyên xấu hổ nói "Cũng quen rồi ạ."

Mẹ Kim ngạc nhiên: "Bình thường A Cửu không làm việc nhà sao?"

"Sao có thể để cô ấy làm được." Bạch Tuyên nghiêm túc trả lời "Cô ấy rất vất vả." Anh nhìn đồng hồ, sắp đến trưa rồi vì vậy nói với mẹ Kim: "Dì, cháu đi gọi vợ dậy."

Bạch Tuyên nói là đi gọi Kim Thu dậy, nhưng tất nhiên sẽ không thật sự gọi cô. Anh chỉ tỉ mỉ chuẩn bị quần áo cô sẽ mặc, đồ dùng rửa mặt rồi nằm ở đầu giường đợi cô tỉnh dậy.

Tối hôm qua Kim Thu ngủ rất ngon nên lúc ngủ dậy tâm trạng cũng không tệ. Vừa nghiêng đầu liền thấy bóng dáng chú chó lớn nhà mình đang ngoan ngoãn bảo vệ ở đầu giường, liền càng vui vẻ. Nhất là khi nhìn thấy xương quai xanh lộ ra của Bạch Tuyên, đẹp đẽ mê người, cô không nhịn được đưa tay ra sờ một cái.

Bạch Tuyên ngược ngùng nói: "Bà xã thật ra em có thể đưa tay xuống dưới một tí nữa."

Kim Thu đem tay tiếp tục dò xuống dưới, chỉ cảm thấy bóng loáng

nhấn nhụi, lồng ngực của anh bất ngờ nảy một cái, nhịp tim càng lúc càng nhanh.

Bạch Tuyên không nhịn được cúi xuống hôn môi cô. Nhưng còn chưa kịp chạm đã thấy cửa phòng mở ra, mẹ Kim theo thói quen vào gọi: "A Cửu sao giờ này con còn chưa rời..... giường..."

Thật mất hết mặt mũi, Bạch Tuyên chôn mặt trong gối của Kim Thu, Kim Thu cũng đỏ bừng mặt: "Mẹ" Đang chuẩn bị hôn lại bị mẹ bắt gặp, thật sự rất lúng túng.

Ngược lại, mẹ Kim thì rất bình tĩnh, chỉ liếc hai người một cái rồi nói: "Đã lúc nào rồi còn ngủ, dậy đi." Nói xong liền đem cửa khép lại.

Kim Thu cùng Bạch Tuyên một lúc lâu cũng không lên tiếng. Mãi sau đó, Kim Thu mới trừng mắt lên nhìn anh: "Đứng lên đi."

Bữa trưa mới ăn được một nửa đã có họ hàng đến thăm, người đến cũng không phải là ai khác mà chính là bác cả cực phẩm của Kim Thu cùng với cô con gái Vu Hiểu Quyên.

"Nghe nói A Cửu đưa bạn trai về." Bác cả vừa vào cửa đã hỏi như vậy, chợt thấy Kim Thu ngồi bên cạnh Bạch Tuyên liền dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống quan sát anh: "Hừm, là người ở đâu, làm nghề gì, lương tháng bao nhiêu?"

Vu Hiểu Quyên đã định trước là sẽ kết hôn vào năm sau, nhưng tuy gia cảnh không tệ nhưng lại không ưa nhìn, vì vậy thấy Bạch Tuyên đẹp trai hơn người ánh mắt liền sáng lên.

Kim Thu phiền chán nhìn bọn họ, nhưng là hàng cháu nên cũng không tiện đuổi khách, chỉ có thể vùi đầu vào ăn cơm.

Sắc mặt mẹ Kim đã bắt đầu tối lại: "Chị cả, chị nói gì vậy?"

"Tôi cũng là vì A Cửu" Bác cả khuyên bảo tận tình: "Gả cho đàn ông nhất định phải có điều kiện, nếu nhà không khá giả, tiền cũng không có thì chẳng phải là đi chịu khổ à?"

Bác cả lại lấy bạn trai Vu Hiểu Quyên ra làm ví dụ: "Em nhìn Hiểu Quyên nhà chị xem, mặc dù không thành công như A Cửu, nhưng bạn trai nó đối xử với nó rất tốt, đối với chị cũng hiếu thuận."

Bác cả nói liên hồi một tràng dài, rồi không vừa ý liếc nhìn Bạch Tuyên: "Sao chẳng có phép tắc gì thế, đến bây giờ vẫn chưa chào hỏi gì."

Lúc này Kim Thu mới không mẫn không nhạt nói một câu: "Đây là bác cả của em."

"Chào bác cả." Giọng nói của Bạch Tuyên rất êm tai, nghe rất thoải mái. Bác cả hừ một tiếng, đặt mông ngồi xuống ghế sa lông rồi tự mình bóc quýt ăn.

Vu Hiểu Quyên có chút lịch sự hơn, vừa ăn sô cô la vừa liếc nhìn Bạch Tuyên một cái. Bạch Tuyên bị cô ta nhìn rợn cả tóc gáy vội vàng nhích lại gần Kim Thu, thuận tiện gấp nửa miếng thịt kho trong bát cô cho vào miệng.

"A Cửu ăn thêm mớp đấng đi." Mẹ Kim liếc Kim Thu một cái, phát hiện cô vô cùng kén ăn. Mặt mày Kim Thu ử dột, gấp một miếng cho vào trong bát, mẹ Kim mới hài lòng gật đầu lại tiếp tục đem sự chú ý đặt trên người bác cả.

Bạch Tuyên nhanh tay lẹ mắt vội vàng đem mớp đấng Kim Thu không thích cho vào miệng mình, mặc dù trong miệng đấng, nhưng

trong lòng lại rất ngọt ngào.

Ăn cơm xong, Bạch Tuyên là người đầu tiên đứng lên thu dọn chén bát. Cho dù mẹ Kim khăng khăng từ chối nhưng anh vẫn kiên trì: "Dì, cứ để cho cháu làm đi." Anh cũng không phải nói suông mà tay đã bắt đầu thu dọn. Kim Thu cũng lựa cơ hội mà làm bộ làm tịch chạy đi rửa chén, hai người lánh xuống bếp tị nạn.

Bạch Tuyên rửa bát đĩa một cách thuần thục, nhỏ giọng nói: "Bà xã, bác cả của em thật đáng sợ."

"Bác ấy chính là như vậy, đến trứng gà cũng phải chọn xương."

Kim Thu rất không thích Kim Hỉ, nhưng vẫn coi như là bác cả, vợ chồng Kim Thọ khi xưa cũng là do bà nuôi lớn. Vì vậy mặc dù bác cả tính cách không tốt nhưng Kim Thọ vẫn dễ dàng tha thứ.

Bạch Tuyên rửa sạch bọt trên tay, lấy khăn lông lau khô rồi mới quay sang ôm cô khóc lóc kể lể: "Ánh mắt em họ em cũng đáng sợ quá....." QAQ

"Hiểu Quyên?"

Kim Thu nhớ Hiểu Quyên ngay từ lúc học cấp 2 đã bắt đầu có bạn trai, bây giờ thì có đối tượng kết hôn, số người đã thay đổi cũng không ít. Cô ấy biết cách ăn diện nên được nhiều bạn nam thích. Nghĩ như vậy, cô cũng bắt đầu cảnh giác: "Anh nhớ cách xa cô ấy ra."

"Em phải bảo vệ anh....."

Bạch Tuyên thầm cảm thấy đáng sợ, mấy kiểu phụ nữ này còn không nên dây vào hơn cả đám yêu ma quỷ quái.

Rửa chén bát hết nửa giờ đồng hồ, Kim Thu cũng biết không thể trốn trong này được nữa, chỉ có thể cùng Bạch Tuyên ra ngoài nói chuyện. Bác cả đã biết hết những chuyện Bạch Tuyên kể, trực tiếp hỏi mẹ Kim: "Nói là người nhà làm ăn, vậy làm ăn là làm ăn gì, ở đâu?"

Làm ăn là một khái niệm quá rộng, bán đồ ăn ngoài đường cũng có thể coi là làm ăn.

"Dạ, là làm mĩ phẩm."

Bây giờ Bạch Tuyên đang hợp tác cùng Vệ Thiên Hành mở một công ti nghiệp vụ, không phải làm giống các loại mĩ phẩm nước ngoài, mà đặc biệt sử dụng những đơn thuốc ôn hòa của Trung y rồi chiết ra thành mĩ phẩm. Có nhiều loại mĩ phẩm trang điểm và mĩ phẩm dưỡng da đồng thời cùng mượn vốn y dược nhà họ Bạch.

Nói đến đồ trang điểm, vẻ mặt Vu Hiểu Quyên lại sáng lên: "Là loại nhãn hiệu nào thế?"

"À vẫn còn chưa đưa ra thị trường." Bạch Tuyên nói: "Cháu mới mở công ti."

Thì ra chỉ là một công ti nhỏ, bác cả lại âm thầm khinh thường. Xem ra người đàn ông này ngoại trừ ngoại hình ưa nhìn thì chẳng có ưu điểm gì.

"Đúng rồi cậu cùng A Cửu bắt đầu từ khi nào?" Bác cả thờ ơ hỏi.

"Dạ mùa hè năm ngoái." Đây cũng là điều bọn họ đã bàn bạc từ trước.

Bác cả cười khà một tiếng: "VẬY cậu có biết chuyện A Cửu bị bắt cóc đưa đi bán ngày trước không?"

"Ý chị là sao?" Mẹ Kim vốn có tính bao che, bà nhẩn nhện bác cả đến tận bây giờ đã là tốt lắm rồi, vừa nghe đến chuyện này liền tức giận, lấy cùi chỏ thúc cha Kim một cái. cha Kim cũng cau mày: "Chuyện này không cần nhắc lại."

Bác cả vô cùng đắc ý, con gái bà cùng Kim Thu không hơn kém nhau là bao, nhưng hết lần này đến lần khác Kim Thu từ trường trung học trọng điểm, lại đỗ được vào đại học trọng điểm. Con gái bà chỉ thi đỗ được một trường cao đẳng, mãi mới lấy được chuyện bạn trai ra chèn ép một lần, sao bà có thể cho qua chứ.

Vì vậy bà giả mù sa mưa nói: "Em trai, cũng không thể nói như vậy, giữa vợ chồng với nhau quan trọng nhất là phải thẳng thắn. Hơn nữa chuyện này có ai là không biết, chẳng lẽ phải để người ngoài nói trước, không bằng để chúng ta là người một nhà nói ra. Đây cũng là vì A Cửu thôi."

Ngoài dự đoán, câu nói này lại hoàn toàn chọc giận Bạch Tuyên, anh vốn vẫn ngoan ngoãn ngồi một bên không lên tiếng, mặc cho bác cả nói. Nhưng khi động đến Kim Thu, chẳng khác nào chạm phải vảy ngược của rồng, anh liền nổi giận: "Chuyện của vợ cháu biết hết, cháu còn biết cô ấy tốt đến mức nào hơn cả bác. Vì vậy không cần phải nói mấy chuyện không đâu ấy làm gì!"

Bác cả sững sờ một chút, rồi cao giọng nói: "Cậu có chút lễ phép nào hay không, bố mẹ dạy cậu nói chuyện với người lớn như thế à? Hơn nữa tôi cũng không nói bừa, cảnh sát còn dẫn nó về tận cửa, ai biết đã xảy ra chuyện gì. Mọi người đều biết những kẻ đó trước khi buôn bán phụ nữ đều làm chuyện gì mà, tôi nói sai sao?"

Kim Thu không thể nhịn được nữa, đứng lên nói: "Bác cả, dù sao cháu cũng là cháu gái của bác, sao bác có thể nói cháu như vậy? Lúc ấy bác ở hiện trường nhìn thấy hết mọi chuyện đã xảy ra sao? Lại còn đi nói hươu nói vượn hết lần này đến lần khác với người ta. Bây giờ cháu nói rõ ràng cho bác biết, chính bác là người suy nghĩ lung tung, cháu rất tốt, tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa."

"Mày...."

Bác cả nổi cáu, lập tức chĩa mũi nhọn sang cha Kim: "Em trai, em nhìn xem con gái tốt nhà em đó..."

Trong các anh chị em thì em tư là người trung thực nhất, làm công việc bình thường, cuộc sống cũng bình thường, cũng không làm ăn kiếm tiền giống em cả khiến bà muốn nịnh nọt, cũng không giống em hai cưới một nàng dâu có bối cảnh tốt bà còn giữ vẻ mặt vui vẻ hòa hảo. Chính tại hai vợ chồng bọn họ lớn tuổi nhất, bình thường bà mới có thể diều võ dương oai.

Nhưng Kim Thọ lại là một người hiền lành, cũng chỉ có một đứa con gái nên tất nhiên không để Kim Thu chịu đau khổ, cho nên bực bội ở một bên không nói gì.

"Được." Bác cả cười lạnh một tiếng: "Sao có chút tiền đồ liền không nghe lời chị nữa phải không. Em đã quên lúc nhỏ em bị bệnh là ai cõng em đi bệnh viện tìm bác sĩ, là ai nấu cơm cho em ăn, là ai khâu quần áo cho em."

Mỗi lần bác cả làm chuyện gì quá đáng cũng lấy lí do này ra, mà hết lần này đến lần khác Kim Thọ đều không phản bác được, chỉ có thể buồn bực không lên tiếng mặc cho bà ấy nói.

Nhưng mẹ Kim làm sao chịu đựng được, liền cùng bác cả tranh cãi

Ầm ĩ: "Vậy chị nghĩ lúc Hiếu Quyên thi cử không tốt, là ai cầm tiền đem đến để cho Hiếu Quyên cùng A Cửu học trường cao trung, là ai lúc muốn làm ăn chúng tôi đem bốn mươi ngàn đồng cho mượn, chị nói xem. Chị phải có lương tâm chứ..."

Rốt cuộc bác cả có chút chột dạ, bà mượn Kim Thọ bốn chục ngàn đồng để làm ăn, nhưng khi thua lỗ thì vốn gốc cũng không hỏi lại nổi, Kim Thọ cũng không đòi lại khoản tiền này.

"Kim Thọ em không có tiền đồ, sợ vợ, đánh rắm cũng không dám bắn." Bác cả khóc lóc kêu đất kêu trời một trận, rốt cuộc cũng dẫn Vu Hiếu Quyên rời đi.

Lần này không chỉ Bạch Tuyên tất cả mọi người trong nhà đều thờ phào nhẹ nhõm.

Chương 68: Tuổi thơ

Bác cả đến nhà khiến cho mọi người đều không vui, nhưng họ hàng chính là họ hàng, dù có tòi tệ thế nào thì cũng cùng chung huyết thống, cho nên không thể nào chối bỏ được. Kim Thu thấy ở trong nhà thật bực bội, liền nói muốn đi ra ngoài một lúc.

Bạch Tuyên tất nhiên cũng muốn đi ra ngoài cùng cô. Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, Bạch Tuyên bận rộn trang bị đầy đủ cho Kim Thu, rồi mới phấn khởi cùng cô ra ngoài tản bộ.

Huyện này rất nhỏ, bởi vì mấy năm gần đây cũng bắt đầu mở rộng phát triển nên xuất hiện cả khu mới và khu cũ. Bên khu mới thì nhà cao ốc mọc lên như rừng, không khác gì những thành phố bình thường khác. Nhưng ở khu cũ thì có phần hỗn loạn hơn. Kim Thu kéo tay Bạch Tuyên: "Khi còn bé em thường đến nhà bà ngoại chơi, nhưng năm ngoái bà đã qua đời rồi."

Tuy nói là qua đời, nhưng ông bà ngoại cũng chỉ có mỗi một đứa con gái là mẹ cô, có căn nhà cũ cũng để lại cho Kim Thu.

Phong cảnh của thành thị cũ hơi kì quái, có căn nhà dùng miếng ngói trát bùn, có căn nhà cũ tường trắng ngói xanh. Một đường đi thẳng còn có thể nhìn thấy cái giếng ở bãi đất trống, cũng có người đang đánh nước giặt quần áo.

Bạch Tuyên mơ mơ tỉnh tỉnh nói: "Hình như anh đã từng tới đây."

Kim Thu hơi căng thẳng kéo tay anh: "Anh đến đây? Lần trước em cũng chưa đến nơi này."

"Anh không biết, chỉ cảm thấy rất là quen thuộc."

Bạch Tuyên mờ mịt. Kim Thu hít sâu một cái, nhớ những bức tranh Bạch Tuyên vẽ lúc đầu, vì sao anh có thể vẽ những chỗ mà cô cảm thấy quen thuộc, đến bây giờ cô còn chưa lí giải được.

Tuyết đọng lại ven đường đã bắt đầu tan ra, nước đục ngầu theo khe hở chảy vào bên trong cống thoát nước. Bạch Tuyên cẩn thận kéo cô lại gần: "Cẩn thận nước."

Kim Thu nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, dứt khoát tạm thời để sang một bên, đi đến nhà bà ngoại hồi trước. Căn nhà này đã cho người khác thuê, còn có một đĩa con nít chảy nước mũi đang ngồi xổm nghịch tuyết trước hiên nhà.

Cô nhìn một lúc, xoay người đi vào một cái ngõ khác bên trong, cái ngõ thông đến một căn nhà bỏ hoang. Chủ nhân ban đầu của căn nhà này là một người giàu có, nhưng rất nhiều năm về trước có một trận hỏa hoạn, đốt sạch cả căn nhà, vách tường cũng sập xuống. Qua nhiều năm, gió xuân lại thổi, nơi này mọc ra rất nhiều hoa dại xinh đẹp, cách đó không xa có một ao cá, vào mùa xuân cũng rất thú vị.

Nơi này luôn là vườn hoa bí mật của Kim Thu, khi còn bé, lúc cô không vui hoặc buồn chán, liền lẳng lặng đến chỗ này chơi. Nhưng không biết đã có ai làm gì ở đây mà khắp nơi đều là đá và gỗ vụn. Hôm nay Kim Thu lại đi ủng cao cổ, lúc nhảy lên hòn đá thì bị lung lay, Bạch Tuyên sợ hãi vội vàng ôm cô lại.

Đang là mùa đông, lại có tuyết, tuyết lại còn đang tan ra, căn bản cũng không còn giữ được vẻ đẹp trắng tinh như bạc nữa. Kim Thu ở đây cũng chỉ để tưởng nhớ một chút về thời niên thiếu của mình mà

thôi, muốn nhớ năm đó mình là đứa trẻ mềm mại biết bao nhiêu.

Cô đang mê mẩn đứng đó đột nhiên thấy trong căn nhà nhỏ bé cách đó không xa có một bóng dáng già nua run lẩy bẩy bước đi, trong lòng cô chợt động một cái, rồi hô lên: "Bà ơi, bà Vương..."

Cô kêu lên, nhảy xuống đi đến căn nhà kia. Bạch Tuyên tuy không rõ chuyện gì cũng bước nhanh theo cô.

Kim Thu kêu mấy tiếng, tiếng sau còn to hơn tiếng trước, nhưng bà Vương phải chờ đến khi cô đứng ở cửa nhà mới nghe thấy: "Ai? Ai?"

"Là cháu đây." Kim Thu nhìn kĩ bà một hồi, bà già hơn so với trí nhớ của cô, trên mặt đều là vết lốm đốm, da nhăn nheo, tai cũng không còn tốt như trước.

"Cháu là A Cửu nhà họ Khương đây bà."

"À." Mặc dù bà vừa lắm cảm lại vừa già, nhưng trí nhớ còn tốt lắm, "A Cửu, cháu lớn nhiều rồi."

"Cháu hai mươi tư tuổi rồi." Tuổi Kim Thu nói là tuổi mụ, trên lý thuyết thì cô mới hai ba, nhưng vừa qua năm thì sẽ lên hai tư.

Bạch Tuyên thấy Kim Thu nói vậy, cũng lên tiếng chào hỏi, "Cháu chào bà."

"Đây là ai vậy?" Bà Vương nói to.

Kim Thu không nhịn được cảm thấy ngọt ngào trong lòng: "Là bạn trai cháu."

Bà Vương trầm ngâm hồi lâu rồi đột nhiên nói một câu làm mọi người

kinh ngạc: "Chính là thằng bé trước kia thường xuyên chơi cùng cháu á?"

Kim Thu sửng sốt: "Trước kia làm gì có bé trai nào chơi cùng cháu đầu bà."

Khi còn bé tính cách Kim Thu có phần hướng nội, ít nói, đều chơi một mình, ngay cả bạn thân thời thơ ấu cũng không có.

"Tại sao lại không có?" Trí nhớ bà Vương rất tốt, "Khi còn bé cháu hay đến nơi này chơi, thằng bé lúc nào cũng đi sau cháu mà, sao lại không nhớ?"

Kim Thu cau mày: "Có chuyện này sao?" Sao cô hoàn toàn không nhớ gì.

Bà Vương lại lải nhải nói: "Đúng vậy, trước kia cháu luôn đến một mình làm bà còn lo lắng, sau đó nhìn thấy nó lần nào cũng đi theo cháu, tình cảm hai đứa còn rất tốt. Bà nhớ chứ, cháu còn gọi nó là A Tuyên mà."

Lần này Bạch Tuyên cũng cảm thấy bất ngờ, sao có thể chứ, từ khi còn bé anh đã luôn ở Bắc Kinh, căn bản chưa từng đến nơi này.

Mắt Kim Thu đảo một cái, thử thăm dò: "Phải vậy không, hay là tuổi quá nhỏ nên quên rồi?"

Bà Vương không có con cái, một thân một mình ở trong cái nhà bỏ hoang này, vốn cô độc, hôm nay Kim Thu đến nói chuyện cùng bà, bà vui vẻ biết bao: "Lúc đó cháu nghỉ hè ở nhà bà ngoại, đến đây chơi, khi đó cháu còn nhỏ. Bà còn nhớ cháu mặc một bộ váy nhỏ, màu xanh da trời chấm bi, ôm bút vẽ, ngồi xuống là mất cả một buổi chiều."

Chuyện này thì Kim Thu nhớ, khi còn bé lúc nghỉ hè cô đến nhà ông bà ngoại chơi ít ngày, cũng đến nơi này vẽ một chút, nhưng..... cô không hề nhớ là còn có Bạch Tuyên.

"Nhắc đến bà còn cảm thấy kì lạ. Trẻ con nơi này bà đều biết hết, nhưng riêng nó thì bà lại không rõ là con nhà ai, mỗi lần cháu đến mới thấy nó, sau đó cháu đi học, nó cũng không đến nữa." Bà Vương suy nghĩ một chút cũng cảm thấy kì lạ. Mắt bà đã mờ, nhìn chăm chăm Bạch Tuyên một lúc lâu, rồi khẳng định: "Mặc dù đã lớn rồi nhưng bà vẫn nhận ra được, chính là đứa bé đó."

Kim Thu trừng mắt nhìn, cảm thấy không thể nào hiểu nổi.

Bà Vương nói một lúc lâu, đột nhiên vỗ đùi: "À, bà nhớ ra rồi, lúc đầu nó còn nói muốn kết hôn với cháu cơ mà, không nghĩ đến thật sự lại trở thành đối tượng của cháu, thật là duyên phận."

Càng nói càng cảm thấy không đúng. Trên đường đi về, Kim Thu trầm tư suy nghĩ, quả thực không nhớ ra lúc bé đã chơi cùng một đứa bé trai mà quan hệ lại tốt đến như vậy. Trong trí nhớ của cô vốn không hề có người này. Nhưng mà lời bà Vương nói rất xác thực, cũng nói đúng tên của Bạch Tuyên.

"Hay là một bé trai cùng tên với anh?"

Kim Thu nghĩ tới mọi khả năng, cuối cùng cô cảm thấy bà Vương có thể đã nhận lầm, dù sao thì đứa trẻ gọi là A Tuyên không ít, không chừng người ta cũng nghỉ hè nên đến nhà họ hàng chơi, tụ trường thì đi. Sau đó cũng không còn gặp nhau, cô cũng quên mất.

Như vậy có vẻ hợp tình hợp lí hơn, cũng khiến người ta dễ dàng tiếp nhận hơn.

Nhưng Bạch Tuyên lại rất không vui: "Rõ ràng là anh! Anh không muốn là người khác đâu..."

Có thể sống chung cùng Kim Thu, còn cái gì mà lớn lên muốn kết hôn cùng cô, tại sao có thể là người khác. Mặc dù Bạch Tuyên cũng cảm thấy không hợp tình hợp lý, nhưng anh vẫn cố chấp nghĩ người này là mình: "Nhất định là anh, chỉ có anh khi còn bé mới biết em chính là vợ tương lai của anh."

Kim Thu dờ khóc dờ cười: "Sao có thể? Cho đến hiện tại anh còn chưa bao giờ tới nơi này, ông nội nói anh còn chẳng rời khỏi Bắc Kinh."

"Linh hồn anh bay tới, không được sao?"

Vốn Bạch Tuyên chỉ nói đùa, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, hai người đều cảm thấy không thích hợp, liếc nhìn nhau.

"..."

Bạch Tuyên nuốt nước miếng một cái

"Anh cảm thấy.....có khi là thế thật ấy..."

Kim Thu không lên tiếng.

Bạch Tuyên nói tiếp: "Chuyện còn bé thì anh không rõ, nhưng đối với vợ thì anh thấy rất quen thuộc, nói không chừng trước kia anh cũng từng tới bên em." Anh càng nghĩ càng cảm thấy có thể: "Cho nên anh mới có thể vẽ ra những thứ kia, bởi vì anh đã thấy."

Kim Thu rút cuộc cũng gật đầu: "Có thể, nhưng tại sao lại đến bên

em, nhất là sau tai nạn ô tô, tại sao lại tìm được em?"

Khi đó cô chưa bao giờ tới Bắc Kinh, Bạch Tuyên cũng chưa bao giờ tới Hải Thành, rốt cuộc là nguyên nhân nào khiến cho hồn của anh rời khỏi xác mà chạy đến bên người cô không chịu rời.

"Đây chính là thần giao cách cảm." Đối với chuyện này Bạch Tuyên lại có cái nhìn riêng: "Bởi vì chúng ta nhất định phải ở cùng với nhau, cho nên trời cao cũng sắp đặt như thế."

"Anh chắc chứ?"

Kim Thu cảm thấy đáp án duyên phận này có thể khiến cô tin tưởng, nhưng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó, tóm lại là vẫn không đủ.

Nghĩ lại cẩn thận thì sau khi gặp Bạch Tuyên lại xảy ra rất nhiều chuyện, một số chuyện lại không có chút đầu mối nào, nhưng ngày sau cũng dần lộ ra đầu mối. Cô luôn cảm thấy mối quan hệ của cô với Bạch Tuyên không hề tầm thường, nhưng cụ thể là quan hệ như thế nào thì cô không biết, giống như bộ lắp ghép còn thiếu những mảnh quan trọng nhất, nếu như hợp lại thì có thể hiểu ra, chắc chắn câu trả lời ở ngay trước mắt.

Cũng may đây không phải là chuyện gì cần lo lắng, đối với hai người, việc thuận lợi vượt qua cửa ải phụ huynh để kết hôn mới là chuyện quan trọng nhất.

Trước khi ngủ, Kim Thu ngồi trước bàn đọc sách mở lại quyển nhật ký. Khi còn bé, cũng như những cô bé khác, Kim Thu cũng viết nhật ký được mấy năm, chỉ là trường học có sắp xếp bài tập, cô cũng chỉ tùy tiện viết lung tung, nhưng đến trung học thì dần hiểu chuyện, những gì muốn tâm sự cũng không còn viết trên giấy nữa.

Nhật ký tuổi thơ tràn ngập những suy nghĩ ngây thơ, ví dụ như khi đi chơi xuân, đi công viên bách thú, tết thiếu nhi mừng một tháng sáu, hoặc là miêu tả cá vàng hay con chó con mèo. Câu từ rất đơn giản, chữ viết xiên xẹo, Kim Thu cũng không nhìn nổi, ngược lại Bạch Tuyên muốn xem lại bị cô từ chối.

"Vợ, anh cũng muốn xem ~ " Bạch Tuyên tắm xong, ngồi ở trên giường làm bộ tội nghiệp, giống như chó con bị vứt bỏ.

Kim Thu nghiêm túc nói: "Anh xem ti vi đi."

Những đồ ngây thơ này mà bị anh nhìn thấy thì quả thực rất mất mặt...

Bạch Tuyên tủi thân ngồi một chỗ, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa. Từ ngày thấy hai người bọn họ thân thiết, trước khi vào phòng, mẹ Kim đều nhớ gõ cửa, Bạch Tuyên nhảy xuống giường đi mở cửa: "Dì à."

"Tiểu Bạch à." Mẹ Kim lại nhìn sang Kim Thu: "Con đang làm gì đó?"

Kim Thu nhét nhật kí vào ngăn kéo: "Không có gì đâu ạ."

"Xem hình hay là nhật kí vậy?"

Mắt sáng mẹ Kim như đuốc, lập tức đã nhìn ra, bà nhiệt tình quay sang nói với Bạch Tuyên: "Tiểu Bạch, con có muốn xem hình A Cửu trước kia không?"

Mắt Bạch Tuyên sáng lên vội vàng đồng ý: "Được ạ, được ạ."

Mẹ Kim thấy anh như đứa bé trai liền không có sức đề kháng, đi thư phòng cầm một cuốn sách cũ ra cho anh xem.

"Đây là lúc A Cửu mới đẻ, cái này là đầy tháng...."

Tám ảnh lúc mới sinh quả thực đến bây giờ đã không còn nhận ra, đến khi trưởng thành mới có phần giống: "Đây là thời tiểu học, đây là thời trung học lúc đi du lịch chụp, còn có cái này...."

Kim Thu lúc đi học nhìn trẻ trung hơn nhiều so với bây giờ, vẫn nhã lịch sự, nhàn nhạt mỉm cười trước ống kính. Đây là bức ảnh cô đi đến vườn bách thảo, vô cùng đáng yêu trong sáng. Bạch Tuyên cầm tấm hình thì không chịu buông tay, ánh mắt mong đợi nhìn mẹ Kim hỏi: "Dì à....."

Nhìn vào đôi mắt anh dù không cần lên tiếng cũng đã hiểu rõ, mẹ Kim cũng sáng tỏ: "Muốn tấm hình này à?"

Bạch Tuyên ra sức gật đầu.

"VẬY CHÁU CỨ CẦM ĐI."

Chờ mẹ Kim đi ra, Kim Thu lại tiếp tục xem nhật kí của mình, bởi vì muốn nhìn xem năm đó mình đã viết gì nên tốc độ tương đối chậm. Chờ cô lấy lại tinh thần lại nhận thấy lúc này Bạch Tuyên đột nhiên yên tĩnh, quay ra đã thấy, anh một tay cầm hình của cô, một tay đặt bên trong chăn, cả người nhích tới nhích lui, gương mặt ửng đỏ, ánh mắt mê ly, hô hấp dồn dập.

Kim Thu đi đến, còn chưa mở miệng, Bạch Tuyên nhìn thấy cô đã bị dọa sợ giật mình một cái, sau đó từ từ rúc vào trong chăn, chỉ để lộ đôi mắt thấp thỏm bất an nhìn cô. Kim Thu khoanh tay từ trên cao nhìn xuống: "Hình."

Bạch Tuyên rụt rè trả hình lại cho cô.

Kim Thu nhìn tấm hình kia, cô mặc một bộ áo đầm đỏ như quất hồng bì, còn để tóc dài, đậm chất học sinh, nhưng cũng không phải cảnh tượng gì khiến cho người khác phải tưởng tượng đến cảnh đó đi.

Bạch Tuyên bắt an giật giật, Kim Thu đứng dưới ánh đèn, mặc một bộ quần áo ngủ màu hồng, là hello kitty, nhưng anh vẫn không nhìn được nuốt nước miếng một cái, mềm nhũn nói: "Vợ...."

"Mặt đỏ như vậy?"

Kim Thu cúi xuống sờ trán anh

"Bị cảm sao?"

Bạch Tuyên lắc lắc cái đuôi, từ trong chăn chui ra mè neho với cô. Kim Thu véo anh một cái: "Ngoan một chút, cha mẹ em ở ngay bên cạnh, nếu làm ra tiếng động gì, mai anh sẽ ra ghế sofa ngủ."

Lấy cái này uy hiếp quả nhiên hữu dụng, Bạch Tuyên liền nhượng bộ: "Vậy đưa cho anh tấm hình đi..."

Kim Thu không đưa cho anh, đột nhiên hỏi: "Em trong hình đẹp hay là bây giờ đẹp hơn?"

Câu hỏi làm khó người khác như vậy, hoàn toàn khiến Bạch Tuyên phải trợn tròn mắt.

Chương 69: Học tập

Vợ xinh đẹp bây giờ còn là vợ xinh đẹp trước đây hay không? Đây là một vấn đề khó trả lời, Bạch Tuyên sừng sốt cả buổi, nghẹn ra một câu: "Vợ lúc nào cũng đẹp."

"Vậy mà anh còn phản ứng mạnh như vậy." Kim Thu dứt khoát ngồi bên cạnh anh, cười dịu dàng hỏi: "Người nào có sức hấp dẫn với anh hơn?"

Lại là một vấn đề khó khăn mang tính thế kỉ, từ khi Bạch Tuyên và Kim Thu ở bên nhau, chưa bao giờ thấy cô phát cáu như vậy, Kim Thu vẫn luôn yêu thương, ưa thích và bao dung anh, nhưng bộ dạng bây giờ lại giống như người bạn gái bộc phát tính khí nóng nảy, Bạch Tuyên cảm thấy chỉ số thông minh của anh vẫn không đủ dùng.

Lúc đối mặt với Kim Thu, bình thường chỉ số thông minh chỉ có 30%, gặp phải loại tình huống này, lại giảm xuống 10%.

"Đều, đều đẹp."

Kim Thu tiếp tục khi dễ anh: "Vậy cho anh chọn, hoặc là cầm lấy tấm hình này, hoặc là qua đây." Cô quơ quơ bức ảnh trong tay, để cho anh lựa chọn.

Tuy rằng người vợ trong tấm ảnh cũng rất có sức hấp dẫn, nhưng mà gương mặt sừng phù kia làm sao có thể so sánh với nhan sắc xinh đẹp như hoa trước mặt được? Bạch Tuyên do dự một giây đồng hồ liền nộp vũ khí đầu hàng, ngoan ngoãn chui vào trong ngực cô, hôn hai má cô rồi nói: "Anh thích vợ nhất."

"Nằm xuống." Kim Thu ngồi nghiêng trên giường, lại để cho Bạch Tuyên gối đầu lên chân cô, vẻ mặt Bạch Tuyên đau khổ nói: "Vợ à, anh đau."

"Chịu đựng."

Kim Thu đưa quyển nhật kí vừa lật ra cho anh nhìn: "Nhìn cái này."

Quyển nhật kí này trước kia là của một người nữ chiến sĩ trẻ xinh đẹp, chất giấy đã ố vàng, mỗi một trang nhật kí đều rất ngắn, nhưng Kim Thu lại phát hiện chỗ khác biệt trong đó:

"Hôm nay thời tiết rất tốt, buổi chiều định đi vườn hoa bí mật tiếp tục vẽ tranh, không biết anh ấy có tới hay không?"

Đây là một trang.

"...Anh ấy nói anh ấy tên là A Tuyên, tôi đã tra chữ Tuyên trong từ điển mới biết được, nghĩa là ngọc, tên rất kì cục, tôi cũng chưa từng gặp qua anh ấy, nhưng anh ấy luôn đi theo tôi."

Đây là vài câu trong một trang khác.

"...Hôm nay chúng tôi đã nói với nhau mấy câu, anh ấy thoạt nhìn rất kì quái, nhưng tôi rất thích chơi đùa cùng anh ấy, chúng tôi đã nói ngày mai sẽ gặp nhau ở nơi đó, tôi muốn vẽ một bức tranh hoa sen cho anh ấy."

"...Anh ấy nói anh ấy phải đi rồi, nhưng sau này còn có thể gặp lại, chỉ là không biết sau này là khi nào?"

Nội dung về người tên A Tuyên này đến đây là chấm dứt, nhưng ít ra

có thể xác định chữ Tuyên này chính là chữ Tuyên của Bạch Tuyên, vậy mà lại trùng hợp như thế, làm cho người ta không thể không hoài nghi.

Nhưng từ khía cạnh này cũng đã chứng minh một việc, nói không chừng lúc cô còn nhỏ đã từng gặp Bạch Tuyên, hay nên nói là...gặp linh hồn của Bạch Tuyên, thật là không thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên bộ não của Bạch Tuyên càng khiến người ta bất ngờ hơn, anh nói: "Nếu là như vậy, nói cách khác anh đã sớm quen biết vợ, mặc kệ gặp em khi nào, đều khiến anh vui vẻ."

Miệng thật ngọt. Kim Thu liên tục được anh dùng lời đường mật dỗ dành, đã sớm mở cờ trong bụng: "Thật sự?"

"Ừ, vợ lúc nào cũng đẹp." Bạch Tuyên chân thành nói, "Bất kể là trước kia, hay là hiện tại, anh đều yêu em."

"Được rồi, coi như anh biết ăn nói." Khóe miệng Kim Thu vểnh lên, vút nhật kí qua một bên chuẩn bị đi ngủ, theo thường lệ Bạch Tuyên sẽ quấn chặt cô, chỉ qua mấy hơi thở, anh lại có phản ứng.

Nếu như nói Bạch Tuyên có khuyết điểm, vậy nhất định không phải là sự ngây thơ của anh, mà là anh sẽ động dục ở bất cứ đâu bất cứ khi nào, cho nên trước kia Kim Thu vô cùng nghiêm túc năm lần bảy lượt nói, tuyệt đối tuyệt đối không thể ăn.

Việc này có liên quan đến hạnh phúc sau này, Bạch Tuyên cũng rất nghiêm túc đáp ứng.

Nhưng mà tục ngữ nói "cầm lòng không đậu", anh nhìn thẳng vào bờ môi đỏ thắm, lỗ tai khéo léo, xương quai xanh xinh đẹp, còn có cái gì đó dưới lớp áo ngủ của cô. Anh cắn cắn bờ môi, dùng một chút chỉ

số thông minh còn sót lại nhớ đến lời dạy bảo của Bạch Nghị Quốc.

Ông nội nói, một khi muốn thứ gì đó, không thể trực tiếp biểu lộ ra bên ngoài, phải dẫn dắt từng bước, để người ta chủ động đưa tới cửa, còn muốn cảm kích người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Đối với chuyện của Vệ Thiên Hành, đạo lý mà Bạch Nghị Quốc nói rất đúng, bây giờ nếu Vệ Thiên Hành nói chuyện với Bạch Nghị Quốc sẽ vô cùng cảm kích và sùng bái, nhưng đến lượt Bạch Tuyên....thì giảm đẳng cấp hơn nhiều.

"Vợ à." Bạch Tuyên hắng giọng một cái, không giống như lúc trước nói trắng ra, "Trên lưng anh ngứa quá."

Quả nhiên lực chú ý của Kim Thu bị hấp dẫn, vốn là muốn tắt đèn, lúc này lại thu tay về: "Ngứa, làm sao vậy, bây giờ đâu có con muỗi nào."

"Không biết." Bạch Tuyên cũng từ trong chăn bò ra.

"Em xem dùm anh đi." Anh bắt đầu cởi khuy áo, dưới ánh đèn mờ mờ, lộ ra xương quai xanh, lồng ngực, eo bụng, cực kỳ đẹp mắt, nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ, Bạch Tuyên rất hiểu Kim Thu, cô chưa xem thì thôi, mỗi ngày gần đây đều nhìn thấy, đương nhiên là có sức chống cự.

Cái này phải làm sao đây? Bạch Tuyên đau khổ suy nghĩ, cuối cùng quyết định mạo hiểm một chút, dù sao anh nhìn Kim Thu một trăm lần cũng không chán, dù không muốn cô cũng không thể khống chế được, cái kia...cố gắng một chút cũng có thể chứ.

Điền viên tươi đẹp.(1)

(1) Điền viên tươi đẹp: ở đây có thể hiểu là trên cơ thể không có dấu vết gì hết

Vì vậy Kim Thu liền phát hiện trên cơ thể trần truồng của Bạch Tuyên không có gì hết, cô rất kinh ngạc: "Ngứa ở đâu?"

"Chỗ nào cũng ngứa." Anh làm nũng, hô hấp ấm nóng phun vào lỗ tai cô, chỗ đó của Kim Thu vô cùng nhạy cảm, lập tức xê ra một chút, anh liếm liếm vành tai của cô, trong lời nói ngằm ra ám hiệu.

Kỳ thật Kim Thu cũng không thể dẫn lòng như trước đây, lí do lúc mới đầu có thể chống cự, thứ nhất là vì cô chưa từng nếm trải tư vị đó, thứ hai là vì trong lòng còn có điều băn khoăn, cô không biết mình có thích cùng anh thân mật hơn hay không, nhưng hiện tại thì không như vậy.

"Khụ khụ." Kim Thu cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, "Không được."

Giọng điệu rõ ràng dao động lưỡng lự hơn trước rất nhiều, Bạch Tuyên không ngừng cố gắng: "Anh không lên tiếng cũng không được sao, chúng ta lặng lẽ làm."

Anh trưng ra bộ dáng tươi cười tinh nghịch, ôm lấy cổ cô: "Vợ không muốn anh sao?" Giọng nói tràn ngập ủy khuất, u oán cực kỳ, "Anh rất nhớ em, thật sự rất nhớ rất nhớ em."

"Chậc, anh nói xem, trong một ngày anh ở bên cạnh em bao nhiêu tiếng đồng hồ hả?" Kim Thu cười như không cười nói, "Còn nói nhớ em, không phải em luôn ở đây hay sao?"

Kế sách thất bại, Bạch Tuyên dấu đầu lòi đuôi: "Muốn em."

Kim Thu thoáng một phát tắt đèn, mặt mũi Bạch Tuyên tràn đầy thất vọng chui vào trong chăn, đem Kim Thu ôm vào ngực, tự an ủi mình, có thể ôm ngủ như thế này cũng tốt, dù sao chỉ cần ở bên cô, như thế nào cũng được, nghĩ như vậy, anh liền an phận, chậm rãi ngủ say.

Nửa đêm đột nhiên cảm thấy xao động, tuy anh không mở to mắt, nhưng người cũng đã tỉnh, cảm giác được Kim Thu đang dịu dàng vuốt ve anh, giải quyết vấn đề sinh lý cho anh, tuy rằng anh không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn giả bộ ngủ say, đợi đến lúc giải quyết xong, cảm thấy toàn thân đều nhẹ nhõm không ít, sau khi Kim Thu rửa sạch sẽ trở lại giường, hôn nhẹ lên hai má anh, mang theo ý cười nói khẽ: "Đồ ngốc."

Bạch Tuyên giả bộ như đã chìm vào giấc ngủ, lỗ tai lại vểnh lên, Kim Thu vuốt hai má anh, yêu thương vô cùng: "Thật sự là không nỡ nhìn anh khổ sở, nhưng mà ai kêu anh ngủ rồi lại an phận như vậy, nếu như bị người ta nghe thấy, ngày mai thật không còn mặt mũi nào gặp người khác."

Thực ra chính Bạch Tuyên cũng không biết mình ngủ hay chưa, có lúc anh nằm mơ liền cọ sát lưng tung vào người cô, tuy rằng bộ dáng rất khó chịu, nhưng lại không phát ra bất kì âm thanh nào, có đôi khi Kim Thu bị anh đánh thức, cũng không nỡ đánh thức anh, nhìn khuôn mặt ghen nín đến đỏ bừng của anh, liền mềm lòng giải quyết vấn đề cho anh, thông thường anh đều thỏa mãn rồi tiếp tục ngủ, căn bản không biết đã xảy ra chuyện như vậy.

Hôm nay cũng như thế, trước khi ngủ không thỏa mãn anh, ngủ rồi thì hai thân thể lại dán cùng một chỗ, đương nhiên anh sẽ chậm rãi động tình.

Bạch Tuyên nghe xong, chỉ cảm thấy trái tim nhảy loạn bình bịch,

trong lòng đều là mật ngọt, ngọt ngào muốn chết, cực kỳ vui mừng, cảm giác được người khác chiếu cố yêu thương như vậy, anh cảm thấy linh hồn của mình dần tan chảy.

Cho nên anh cũng không nhịn được nữa, nằm ở bên tai cô nhỏ giọng nói: "Vợ, anh thật yêu thật yêu em, làm sao bây giờ, trong nội tâm càng yêu em hơn, muốn nói ra cho em biết."

Anh đột nhiên phát ra tiếng làm Kim Thu sợ hết hồn, nghe được về sau lại dờ khóc dờ cười: "Cái gì thế."

"Rất thích em." Anh nghiêm túc nói những lời tâm tình buồn nôn như vậy, lại có một loại thuyết phục hết sức kì diệu, "Thật sự rất thích rất thích em."

Chính là một khắc kia, Bạch Tuyên đột nhiên phát hiện, thì ra hôn môi cũng được, làm tình cũng được, đều không có cách nói nói rõ cảm giác trong lòng anh, chỉ có thể đem trái tim của mình móc ra nhét vào trong lòng cô, nhưng mà anh không thể làm vậy, vội vàng đến sắp khóc: "Anh không biết nói ra cảm giác này như thế này, chính là cảm thấy, cảm thấy..."

Anh không có cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt, nhưng Kim Thu lại có thể tiếp thu, cảm giác như vậy cô đã có qua một lần tại rạp chiếu phim, đột nhiên cảm thấy dù có dùng bất kỳ ngôn ngữ nào hình dung cũng không có ý nghĩa, cảm giác nói không nên lời như vậy, cô có thể hiểu rõ.

"Xuyt...Võ giả tại Hồng hoang." Cô đưa tay lên môi anh ý bảo chớ có lên tiếng, sau đó đem một tay của anh đặt trên lồng ngực mình, tay kia đặt trên ngực anh.

Trái tim nhảy bịch bịch, mới nãy còn không nhảy cùng một tần suất,

trong lúc vô tình lại có cùng một suy nghĩ đến sau cùng quả thực giống như là một người.

Từ trước đến nay Bạch Tuyên chưa bao giờ có cảm xúc như vậy, anh thấy rất kỳ diệu, lại sợ nhiều loạn cảm giác này, chỉ có thể nín thở thu lại tinh thần, nghe thanh âm trái tim đập liên hồi của cô cũng như của anh, thời gian dần trôi qua, cảm giác như hai người đang tiến vào một loại cảnh giới kỳ diệu, dòng nước dung hòa, tuy hai là một, yêu thương mãnh liệt trong lòng anh cũng không hề giữ lại truyền cho cô biết rõ.

Cái này, có thể cho là tâm ý tương thông đi.

Đêm giao thừa rất nhanh đã đến, hôm nay là đêm đoàn viên, cũng có nghĩa là Bạch Tuyên muốn đem tất cả bà con họ hàng của Kim Thu ra nhận biết một lần, tuy rằng trí nhớ của anh rất tốt, hầu như đã gặp qua thì không quên được, nhưng nếu như tất cả họ hàng đều giống như bác của Kim Thu, anh cảm thấy quá kinh khủng.

Tình huống của nhà họ Kim quả thực có chút phức tạp, cha Kim Thu có tổng cộng bốn anh em. Chị cả Kim Hỉ chính là bà tám lăm chuyện không nhìn nổi người khác tốt hơn mình, chồng Kim Hỉ - Vu Đào lại là một người bình thường trung thực, con gái Vu Hiểu xinh đẹp. Anh cả Kim Phúc, bởi vì có tầm nhìn tốt kiếm được không ít tiền, nên có điều kiện tốt nhất trong mấy người anh em nhà họ Kim, ông cũng dựa theo lệ cũ phụng dưỡng cha mẹ, hôm nay là ngày đoàn viên, vì vậy phải đến nhà bác cả.

Anh hai Kim Lộ, trước kia cũng phải nhờ quan hệ của nhà mẹ vợ nâng đỡ mới có thể trở thành nhân viên công vụ, cấp bậc không cao, nhưng lại là người làm công chức duy nhất trong nhà họ Kim, cách

cur xử với người khác luôn mang theo vẻ cao ngạo không nói nên lời. Anh ba chính là cha của Kim Thu - Kim Thọ, bên dưới còn có một người em gái tên là Kim Lạc.

"Dì nhỏ tốt với em nhất." Kim Thu thoải mái nói, "Nhân phẩm rất tốt, nhưng dì thường đánh nhau với cô lớn của em."

Bạch Tuyên nghe xong, ánh mắt choáng váng, trước kia anh cảm thấy nhà họ Bạch đã đủ phức tạp, nhưng cùng với dân số khổng lồ trong nhà của Kim Thu so sánh, quả thật đơn giản đến đáng thương.

Kim Thu đồng tình nhìn anh: "Tất cả các vấn đề đều có thể hỏi hết một lần, tổ tiên mười tám đời nhà anh cũng muốn hỏi, hỏi chuyện làm ăn của anh, lúc nào kết hôn với em, mua phòng ốc rồi chưa, ở đâu trong Bắc Kinh, xe có hình dạng gì, định lúc nào sinh con, khi nào tổ chức hôn lễ..."

Bạch Tuyên vốn cho là mình đã có phòng bị, nhưng lúc đi vào nhà bác cả Kim Phúc vẫn bị nhiều người như vậy làm cho kinh ngạc, từ lớn đến nhỏ anh chưa từng gặp qua nhiều người như thế, cũng chưa từng gặp qua tình huống âm ỉ như vậy, có hơn bảy tám người cô dì, Kim Thu gọi như thế nào anh liền gọi theo như vậy, bị một đám phụ nữ trung niên dò xét từ sợi tóc đến gót chân, nhìn đến mức anh mất tự nhiên, mặt đỏ rần.

"Tính cách có vẻ rất hướng nội, nhưng lớn lên cực kì đẹp trai."

"Xem ra tính tình cũng không tệ lắm."

"Trái lại là A Cửu nhà ta có phúc khí đấy."

Có người khen ngợi, tự nhiên cũng có người ghen tị: "Đàn ông lớn lên đẹp mắt đều không đáng tin cậy, ai biết được tâm địa có gian xảo

hay không."

Kim Thu bình tĩnh nghe xong, lôi Bạch Tuyên đi tìm một chỗ ngồi xuống uống trà, trong lòng nghĩ, nếu ngay cả Bạch Tuyên cũng không đáng tin, vậy thì đàn ông tốt trên thế giới nhất định đã tuyệt chủng hết rồi.

Cô rất tin tưởng Tiểu Bạch nhà mình.

Chương 70: Giao thừa

Về phần Bạch Tuyên, trong mắt người lớn, mỗi người đánh giá một kiểu, có khen, có chê. Những trưởng bối nữ, dù là ai đi chăng nữa, cũng đều có ấn tượng rất tốt đối với anh. Chẳng hạn như bác gái cả của Kim Thu, nói với mẹ Kim. "Nhìn chúng nó dính lấy nhau kìa, chỉ thế thôi cũng đủ biết là thằng bé đối xử với A Cửu không tệ rồi. Đàn ông ấy mà, đối xử tốt với vợ là tốt nhất."

Bởi vì bác trai cả của Kim Thu cũng là người làm ăn nhỏ lẻ, năm xưa cũng từng phạm phải sai lầm, qua lại mập mờ với một người phụ nữ trẻ. Bác gái cả lại là kiểu phụ nữ truyền thống, nên rất để ý đến những vấn đề như thế này. Bà thấy ánh mắt của Bạch Tuyên luôn dính trên người Kim Thu, liền cảm thấy rất quý anh. "Cô nhìn xem, trong phòng này còn có Hiểu Quyên, Phương Phương, Tiểu Vũ, cậu ta đều chưa từng nhìn qua lấy một lần."

Hiểu Quyên là con gái nhà cô cả, Phương Phương là con gái của chú hai - Kim Lộc, con của một viên chức nhà nước, trước giờ cũng khá là kiêu ngạo, gia cảnh không tệ, các ăn mặc cũng cao cấp hơn Vu Hiểu Quyên một chút. Còn Tiểu Vũ là con gái của Kim Nhac, hoạt bát, hào phóng, còn khéo mồm khéo miệng, là cô cháu gái được cả họ yêu quý nhất.

Tất nhiên là mẹ Kim rất hài lòng với Bạch Tuyên.

Nhưng ngược lại, các trưởng bối nam lại có cái nhìn khác. Kim Lộc là nhân viên công chức, có một chiếc bụng rất bự, ông nói với cha Kim: "Nhìn chẳng có chút khí thế gì cả. Tính cách lại hướng nội, nam chăm bên ngoài, nữ lo bên trong, về chuyện này bạn trai Hiểu Quyên

được hơn nhiều."

Mặc dù bạn trai của Vu Hiểu Quyên không được ưa nhìn cho lắm, nhưng cũng đã làm ăn bên ngoài được vài ba năm, khá được lòng các trưởng bối.

Cha Kim chỉ cười một tiếng, không lên tiếng. Ông biết anh hai nhà mình tính tình khá gia trưởng, dù cảm thấy Bạch Tuyên có chút thiếu khí phách đàn ông, nhưng Kim Thu là con gái mình, tất nhiên ông mong cô sẽ sống thật tốt, nếu con rể ngoan ngoãn nghe lời, thì lại càng có lợi với con mình hơn.

Mà qua vài ngày sống chung, ông cũng nhìn ra đại khái, trong mối quan hệ của hai đứa, con gái mình nắm quyền chủ động.

Còn Bạch Tuyên bên kia vẫn còn đang trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng. Đầu tiên là bị một đám người phụ nữ trung niên lôi mười tám đời tổ tông ra điểm danh một lượt. Sau đó lại đến lượt các anh chị em họ nhà Kim Thu hỏi han về quá trình hai người yêu đương, chuyện này thì tạm chấp nhận được, vì anh có hứng thú với mọi chuyện liên quan đến Kim Thu, nên cũng thấy không chán lắm.

Nhưng đến khi bạn trai Vu Hiểu Quyên bắt đầu kể chuyện làm ăn của bản thân, còn muốn trao đổi kinh nghiệm với Bạch Tuyên, bầu không khí bắt đầu trở nên quái lạ...

"Tôi cảm thấy làm.... Gần đây rất hot." "Cậu cảm thấy cổ phiếu của XX thế nào, mà cậu có chơi chứng khoán không?" "Bình thường cậu thích làm gì? Tôi thích đi du lịch, lần trước vừa mới đi Maldives về xong, cậu thấy sao?"

Trong mắt Kim Thu, đây chính là một tên rất thích khoe khoang rằng mình rất lợi hại, nhưng lại chẳng có tí lợi hại nào. Nhưng Vu Hiểu

Quyên nghe vậy thì rất hài lòng, thỉnh thoảng còn nũng nịu một hai câu, nào là "Chồng, anh thật lợi hại." hoặc là "Chồng em là nhất!"

Vu Hiểu Quyên thừa kế hoàn toàn tính yêu hư vinh của bà cô lớn nhà họ Kim, dù đây chẳng phải là chuyện gì to tát, trước giờ Kim Thu luôn lờ chuyện này đi. Nhưng lần này Vu Hiểu Quyên như đang đọ sức với cô, không phải đang hỏi thăm Bạch Tuyên thế nào, mà là hy vọng có thể vượt qua Kim Thu ở mặt bạn trai.

Bạch Tuyên nghĩ một lúc rồi nghiêm túc trả lời: "Tôi thích ở nhà với vợ, không thích xem ti vi, không thích chứng khoán, không thích du lịch, không thích đá bóng, cũng không thích NBA (1), tôi thích giặt quần áo nấu cơm cho vợ, cùng cô ấy xem phim truyền hình. Nói chuyện với anh tôi cũng không có hứng thú đâu."

(1) NBA: National Basketball Association: Bóng rổ quốc gia

Câu này vừa nói xong, đột nhiên cả phòng khách đang ồn ào bỗng trở nên yên lặng đến lạ, câu nói này của anh lại càng trở nên rõ ràng, cả họ nhà Kim Thu đều nghe được.

Mặt Kim Thu liền đỏ bừng lên, đúng kiểu mặt đỏ tới mang tai, căn bản không thể ngẩng mặt lên nổi.... Dù thế nào, bị bạn trai bày tỏ như vậy trước mặt cả họ, cô cảm thấy cả người đều không ổn.

Bạch Tuyên dường như cũng cảm thấy sai sai, đúng lúc ấy cũng ngậm miệng lại.

Ngược lại, bác gái cả lại cười lớn một tiếng: "A Cừu thật có phúc, có được bạn trai rất thương mình." Các vị trưởng bối còn lại tất nhiên cũng phụ họa rới rít. Mặc dù trong lòng bà cô lớn đang khinh thường Bạch Tuyên, nhưng trước mặt bác gái cả bà cũng không dám đi ngang, chỉ im lặng bĩu môi một cái.

Hôm nay là đêm ba mươi, giờ cũng không còn kiêu ở nhà đốt đèn bày cơm đầy bàn nữa. Bác gái cả đã sớm đặt phòng ở nhà hàng tốt nhất của huyện, cả nhà cùng đến đó ăn cơm đêm giao thừa.

Bữa cơm đêm giao thừa vẫn rất hài hòa như thường lệ. Chia ra làm hai bàn, trưởng bối, hậu bối. Tính ra, nhân số của nhà họ Kim rất đông, vừa mở tiệc không bao lâu, rượu vang, rượu trắng thi nhau mang lên, Bạch Tuyên bất an nhìn ly rượu trắng trước mặt, anh không biết uống rượu, giờ phải làm sao đây?

Vừa rời ở nhà bác cả, anh lại vô tình đắc tội bạn trai của Vu Hiểu Quyên. Anh ta cũng có thể coi là người đã lặn lội qua bàn tiệc để kiếm tiền, hấn cầm một chén rượu trắng, không ngừng khuyên anh uống rượu, không để cho người khác có cơ hội từ chối: "...Cậu mà không uống, tức là đang xem thường tôi!" "Sau này dù gì chúng ta cũng sẽ là người một nhà cả mà." "Đến đây, là đàn ông thì phải cạn cho hết ly này."

Vợ, anh có thể chui vào ngực em khóc một trận được không? Bạch Tuyên khóc không ra nước mắt, không biết phải làm sao. Kim Thu nhìn hai người đến phiên, đoạt lấy ly rượu của Bạch Tuyên: "Anh ấy không uống được rượu."

"Chị họ." Vu Hiểu Quyên cười nói: "Chị quản nghiêm thế làm gì, đàn ông không uống rượu thì sao có thể hâm nóng tình cảm chứ?"

"Anh ấy không thể uống rượu." Kim Thu bình tĩnh nói, "Không tốt cho sức khỏe."

Bạch Tuyên gật mạnh đầu, tỏ vẻ vợ nói rất đúng, vì trước kia anh bị tai nạn, dù sao cũng đụng phải đầu, nên bác sĩ đã đề nghị trong khoảng thời gian gần đây, anh không được động đến các loại chất

kích thích. Tất nhiên là cũng bao gồm cả rượu.

"Vậy chị họ uống thay anh ấy một ly đi." Vu Hiểu Quyên khinh khinh đưa ly rượu lên.

Kim Thu nhú mày, trước giờ cả họ tụ họp, cô chưa bao giờ uống rượu. Chủ yếu là sợ mình say rồi phát điên, (*sự thật chứng minh là sau khi cô uống say thì chỉ biết trêu chọc tiểu Bạch.*) hơn nữa cũng không có ai đưa cô về. Nhưng bây giờ thì chẳng cần lo nghĩ gì, Bạch Tuyên ở ngay bên cạnh, dù có say thật đi chẳng nữa, cũng chẳng có gì phải sợ.

Nên Kim Thu đáp lại rất sáng khoái: "Được, để chị uống thay anh ấy."

Câu này giống như khởi đầu cho mọi chuyện, trong vòng một giờ tiếp theo, Kim Thu uống cạn hết nửa chai rượu trắng, mặt đỏ tía tai. Bạch Tuyên lo lắng nhìn cô, thuận tay ngồi bóc tôm cho cô ăn lót dạ. Người đã từng uống qua rượu thì đều biết, nếu để bụng rỗng uống rượu thì rất dễ say, hôm nay vừa mới đầu bữa cơm Kim Thu đã bị chuốc, nên đến cuối bữa, cô đã say đến mức không biết trời trăng gì.

Cha mẹ Kim đều cảm thấy rất ngạc nhiên: "Sao A Cừ lại uống say ra nông nổi này vậy?"

Kim Thu nghiêng người dựa vào ngực Bạch Tuyên, ánh mắt mờ mịt không có tiêu cự, cứ nhìn về phía anh rồi cười cười. Bạch Tuyên ôm eo cô, cảm giác được tóc cô thi thoảng cọ qua tay mình, một vài phút sau anh quyết định: "Vợ, anh công em về nhà nhé."

Anh vừa nói vừa khom người xuống, Kim Thu cũng không nói gì, nháy lên, ôm lấy cổ anh. Bác gái cả đứng bên cạnh liền cười một tiếng: "Đúng là người trẻ tuổi..."

Bạch Tuyên cống cô trên lưng rồi đứng thẳng lên rất nhẹ nhàng, chỉ cảm thấy trên lưng mình có thứ gì đó mềm mại cọ vào. Anh nghĩ một chút liền đoán ra là thứ gì, thiếu chút nữa lại không khống chế được bản thân, để lộ ra vẻ mặt say mê. Cuối cùng chỉ có thể xụ mặt xuống, cố gắng kìm chế không cười ngu.

Bên ngoài bắt đầu có tuyết rơi, vì là buổi tối, nên xe dọn đường cũng không đi, tuyết trên đường rất dày, mẹ Kim cười nói: "Thụy tuyết triệu phong niên." (2)

(2) Thụy tuyết triệu phong niên: Quan niệm tuyết rơi là điềm báo của một năm mới bội thu.

Kim Thu nghe thấy vậy, ngơ ngác ngẩng đầu lên, cảm thấy trời đất như đang quay cuồng, rất chóng mặt. Nhưng người đang cống cô thì đi từng bước, từng bước một rất vững vàng, cô cảm thấy rất an toàn và đáng tin, liền ôm chặt lấy anh hơn nữa, áp gò má mình vào lưng anh.

Lúc ấy gió rất mạnh, tuyết rất lớn, người đi đường ai cũng vội vã. Trong màn đêm đen ấy, có người đốt pháo hoa, "Đoàng" một tiếng, trên trời hiện lên một bông hoa lửa, rồi lại tán ra, như có hàng ngàn, hàng vạn cánh hoa từ trên trời rơi xuống...

Kim Thu cảm thấy mình như vừa nhớ ra điều gì đó, nhưng trong đầu lại trống rỗng chẳng có gì cả, một lúc lâu sau, cô mới cười khẽ: "Tuyết rơi không che ô, bên nhau đến lúc bạc đầu."

Trái tim Bạch Tuyên đột nhiên đập nhanh hơn một nhịp, dường như có một thứ gì đó vừa được lấp đầy. Mặc dù người trên lưng không hề nặng chút nào, nhưng anh lại cảm thấy mình đang cống cả thế giới.

Thế giới của Bạch Tuyên, thế giới của riêng anh, lúc nào cũng ở bên cạnh anh, từ nay về sau, dù gặp chuyện gì đi chăng nữa, anh cũng sẽ không vì sợ hãi mà lùi bước.

Anh trốn tránh thế giới này hơn 20 năm, luôn cảm thấy mọi người ngoài kia luôn cách anh rất xa, luôn thấy sợ thế giới đầy những điều xa lạ và tàn khốc này. Chỉ muốn rúc ở bên người cô là đủ rồi.

Nhưng vừa rồi công cô, anh lại đổi ý.

Nếu như cô đã ở trên lưng mình, dù đi đến đâu cũng chẳng có gì đáng sợ. Cô ở ngay bên cạnh anh, lúc nào cũng có thể chạm đến được, nắm lấy tay cô, anh có thể vượt qua mọi sợ hãi.

Về đến nhà, mẹ Kim đi theo Bạch Tuyên vào phòng Kim Thu, định giúp con gái mình thay quần áo, nhưng bà lại nhận ra không hề có việc gì cần mình động tay. Con rể tương lai của bà đã cực kì tự nhiên, quen thuộc giải quyết hết mọi chuyện rồi.

"Vợ, em khát nước không?" Bạch Tuyên cởi quần áo của cô ra, xếp lại gọn gàng bỏ vào một chỗ, sau đó ra phòng bếp, rót một ly nước ấm, ân cần sờ trán cô một cái: "Có đau đầu không?"

Kim Thu quan sát, chỉ cười với anh một tiếng: "Tốt lắm, lấy cho em cái điều khiển, bật ti vi lên xem chương trình mừng xuân đi."

"Để anh đi bật cho." Bạch Tuyên chăm sóc Kim Thu cực kì cẩn thận. Mẹ Kim tự thấy mình còn không bằng anh.... Mặc dù là mẹ con ruột, bà cũng rất yêu chiều Kim Thu, nhưng cũng không thể làm được như Bạch Tuyên, không rời khỏi cô một giây một khắc nào.

Có con rể chăm sóc con gái như vậy, bà còn gì mà không yên lòng nữa chứ? Mẹ Kim dứt khoát xoay người trở về phòng mình.

Chương trình mừng xuân đã bắt đầu, đầu tiên là phần văn nghệ. Kim Thu xem một lúc lại thấy có chút buồn ngủ, Bạch Tuyên liền giảm tiếng tivi, sau đó trốn ra ban công gọi điện cho Bạch Nghị Quốc và Hoàng Tử An, hỏi thăm sức khỏe, chúc tết từng người một.

Buổi sáng Kim Thu đã đặc biệt nhắc anh, mặc dù bây giờ cô đang say, nhưng Bạch Tuyên không quên chuyện cô dặn, ngoan ngoãn làm theo từng việc một.

Đến lúc anh đánh răng rửa mặt xong, chui lại vào chăn, Kim Thu đã rất buồn ngủ rồi, nhưng vẫn cố thức tiếp đến 12 giờ. Bạch Tuyên không hề có ấn tượng gì với những cái tết trước kia, anh chỉ muốn nói chuyện nhiều hơn với Kim Thu mà thôi, "Vợ, vậy là chúng ta đã bước qua năm mới cùng nhau rồi đấy. Đây là cái tết đầu tiên chúng ta đón cùng nhau, sau này, tết năm nào chúng ta cũng sẽ đón cùng nhau, giống như hôm nay ấy."

"Ừ, nhất định." Kim Thu nghĩ, nếu sau này giao thừa nào cũng có thể như hôm nay thì thật tốt.

Đợi hơn hai mươi năm, mới có thể gặp được một người như anh... Trước đây, cô cứ nghĩ rằng cả đời này mình sẽ vẫn như thế này, gả cho một người đàn ông bình thường, trải qua một cuộc sống rất bình thường, không quá tốt cũng không quá tệ. Nhưng số phận lại an bài cho cô mối tình này, giúp cô cảm nhận được loại tình yêu vừa dịu dàng, vừa ấm áp, khiến cô cảm thấy say mê không dứt.

Khi tiếng chuông mười hai giờ vang lên, bên ngoài cũng bắt đầu có tiếng pháo hoa, những tiếng "Đoàng... Đoàng" đình tai nhức óc nối tiếp nhau vang lên. Điện thoại di động của Kim Thu cũng không

ngừng rung lên, rất nhiều bạn bè khác nhau đều nhắn tin chúc mừng cô, MC trên ti vi cũng đang chúc tết với người xem....

Cô nhìn thấy bóng dáng của chính mình đang phản chiếu ngược lại trong mắt anh, khoe mắt công cong, miệng cười tủm tỉm. Mà anh cũng đang rất vui vẻ nói với cô: "Vợ, năm mới vui vẻ."

Kim Thu mỉm cười, cảm thấy cả thể xác lẫn linh hồn mình đều đang ham muốn điều gì đó, cô liền nâng mặt lên, hôn lên môi anh. Ánh mắt Bạch Tuyên liền mở lớn, dường như không ngờ mình sẽ có được phúc lợi tốt như vậy, liền há miệng, bắt đầu hôn đáp trả lại.

Tất nhiên là hai người sẽ không kết thúc nụ hôn này dễ dàng rồi, Kim Thu uống say, lá gan cũng lớn hơn rất nhiều, trực tiếp đè anh xuống dưới, Bạch Tuyên ngờ ngác cứ thế bị cô bao bọc, kích thích đến mức khiến anh muốn nói điều gì đó... Nhưng cuối cùng anh vẫn cắn chặt môi, không dám lên tiếng.

Chỉ có thể kéo chăn đắp lên hai người, trong một không gian nhỏ tối tăm, tiếng thở của hai người cũng có thể nghe rất rõ ràng. Cả hai đều phát ra những tiếng động ngắt quãng... Bạch Tuyên ôm eo cô, trong lúc đang cực kì vui vẻ, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề khá kì quái: *Như thế này.... Có được tính là bị vợ say rượu rồi làm loạn gì đó... không...*

Chương 71: Năm mới

Mùng một đầu năm, Kim Thu từ từ tỉnh dậy, cảm thấy cả người đều thoải mái, hôm qua uống rượu ngon, mặc dù say nhưng cũng không bị nhức đầu.

Tuy nhiên cô còn chưa kịp hưởng thụ chút không khí năm mới, liền nghe thấy bên tai có giọng nói u ám vang lên: "Vợ..."

"Sao thế?" Kim Thu hôn gò má anh một cái, thấy hai má anh đỏ ửng, đôi mắt lấp lánh, ánh mắt quyến rũ như tơ, ngại ngùng đỏ mặt. "Hôm qua, tối hôm qua..."

Tối hôm qua? Kim Thu vội lục lại trí nhớ của bản thân, nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra sau khi cô uống say đã xảy ra chuyện gì, cô dè dặt hỏi: "Hôm qua làm sao thế?"

"Em, em, ấy ấy người ta..." Bạch Tuyên ngại ngùng vùi mặt vào gối, rồi lại ngẩng mặt lên nhìn cô một cái, sau đó nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, rồi lại nhìn lên cô.. giống như một nam sinh đang thăm mẩn một nữ sinh khác vậy. "Em làm chuyện ấy với người ta."

Trong thoáng chốc biểu cảm của Kim Thu đột nhiên trở nên rất vi diệu: "Chuyện ấy... là chuyện gì?"

"Chuyện ấy chính là chuyện ấy đấy." Bạch Tuyên động đậy, biểu thị cảm giác tồn tại của bản thân, còn ra hiệu cô nhìn tư thế lúc này của hai người, "Anh còn chưa ra ngoài."

Anh vừa nói, mặt vừa đỏ rực lên, lúc này tất nhiên cô cũng cảm nhận

được tư thế thân mật của hai người, nhưng.... Nhưng mà.... Hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô điên mất thôi.

"Hôm qua, rốt cuộc em đã làm gì?"

Bạch Tuyên cắn cắn chần, rụt rè nói: "Em gọi anh là bảo bối..." Kim Thu hơi giật mình, sau đó còn thấy anh nhìn trộm sắc mặt cô, vừa vui sướng, vừa xấu hổ nói thêm, "Còn hỏi anh ăn có ngon hay không."

"Hả? Ăn cái gì có ngon hay không cơ?" Kim Thu hoang mang

Nhưng Bạch Tuyên lại sống chết không chịu kể tiếp, hỏi lại anh thì anh lại giả chết, Kim Thu có dự cảm rằng hôm qua, chắc hẳn cô đã... rất hào phóng...

"Nếu anh không nói, em sẽ không để ý đến anh nữa." Kim Thu nghĩ đi nghĩ lại, thấy nếu không hỏi rõ chuyện này, cô sẽ rất khó chịu.

Câu uy hiếp này rất có hiệu quả với Bạch Tuyên, anh cắn cắn môi, ánh mắt trong suốt: "Cũng, cũng không có gì cả, chỉ là, chỉ là..." Ngay cả Bạch Tuyên cũng thấy xấu hổ không muốn nói ra miệng, Kim Thu bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng với những chuyện mình đã làm rồi.

"Được rồi." Cô tự giận mình, "Sau này em sẽ không uống rượu nữa."

Bạch Tuyên rúc vào ngực cô, nũng nịu: "Không được, anh rất thích, vợ đừng cai rượu."

Kim Thu lờm anh một cái: "Anh vui lắm à?"

"Ừ." Bạch Tuyên gật đầu, "Hôm qua vợ rất tuyệt." Môi anh dán lấy đầu vai trắng mịn của cô, nhẹ nhàng cắn một cái, Kim Thu bị động tác của anh làm nhột: "Ra chỗ khác."

"Không." Bạch Tuyên ôm chặt lấy cô, chặt đến nỗi cô không thở nổi, Kim Thu đẩy anh một cái, anh dứt khoát ôm cô nằm ngửa người, để cô nằm trong lòng mình. Vốn dĩ đây là một tư thế rất thân mật, lãng mạn, nhưng bất hạnh thay, phụ nữ còn có ngực, nên Kim Thu bị bắt nằm úp xuống rất đau.

Cô muốn ngồi dậy, nhưng Bạch Tuyên không cho, hai người cứ náo loạn như vậy một lúc, Bạch Tuyên cũng muốn khóc: "Vợ, em đừng động dậy nữa." Động nữa là cả người anh đều khó chịu.

Kết quả tất nhiên là hai người dày vò nhau đến tận trưa mới rời giường, Kim Thu nghiêng răng nghiêng lợi lườm anh, Bạch Tuyên thấy mình oan muốn chết, nhưng cũng chỉ có thể đi khép nép bên cạnh cô, không dám nói tiếng nào.

Cũng may là cha mẹ Kim Thu cũng không phát hiện ra điều gì, chỉ trêu cô: "Không uống được rượu lại còn uống nhiều như thế làm gì, hôm qua chắc ằm ỹ với Tiểu Bạch không ít đúng không."

"À..." Bạch Tuyên không giỏi nói dối, cũng không rõ là chuyện đêm qua có tính là ằm ỹ hay không, nên anh thành thật: "Cháu cảm thấy chuyện đêm qua rất tốt."

Mẹ Kim hiền hòa cười nói: "Cũng tại cháu nuông chiều A Cửu quá. Giờ chiều hư con bé luôn rồi, cháu nhìn xem, giờ thì bát không rửa lấy một chiếc, quần áo không giặt nổi một bộ."

"Cô ấy là vợ cháu mà." Bạch Tuyên nói rất hùng hồn, "Tất nhiên là cháu phải chăm sóc cô ấy thật tốt rồi." Anh kéo tay Kim Thu, đưa mu bàn tay cô lên bên miệng mình.

Kim Thu lườm anh, Bạch Tuyên lại vô tội nhìn cô, sau đó lại nháy

mắt với mẹ Kim một cái, mẹ Kim liền cười tươi, bắt đầu chê con gái mình: "A Cửu à, con nhìn lại mình xem, đừng có bắt nạt Tiểu Bạch nữa, thỉnh thoảng cũng phải làm chút việc nhà đi chứ, nếu không sau này gả qua đó rồi phải làm sao?"

Bà thật lòng lo lắng rằng dáng vẻ này của Kim Thu sau này không dễ được mẹ chồng vui vẻ thì sao. Anh con rể Bạch Tuyên này rất được lòng bà, nếu hai người không thể thành đôi thì bà rất tiếc.

"Dì," Bạch Tuyên vội nói, "Cháu không cần vợ cháu phải làm việc nhà, ở nhà mình cháu có thể tự làm hết, còn bên nhà ông nội thì đã có người giúp việc rồi."

Mẹ Kim vẫn chưa hỏi tình huống cụ thể của gia đình Bạch Tuyên, lần này cũng chỉ hỏi dò thử: "Vậy hai đứa sau khi kết hôn tính ra ngoài hay...."

"Chuyện này..." Bạch Tuyên nhìn Kim Thu một chút, "Cháu nghe theo vợ cháu ạ."

Kim Thu nghĩ một lúc rồi nói: "Cha của A Tuyên và... bạn gái ông ấy đều ở bên ngoài, sau này bọn con ở cùng ông nội hoặc dọn ra ngoài đều được. Nhà họ rộng lắm."

Trước lúc đi, Bạch Tuyên đã được Bạch Nghị Quốc chỉ điểm qua, anh còn đặc biệt lên mạng tra những vấn đề liên quan, nên rất nhanh đã hiểu ra ẩn ý của mẹ Kim: "Cháu kết hôn với vợ, nhà chắc chắn sẽ đứng tên cô ấy, xe cũng đã chuẩn bị xong, còn về chuyện sính lễ thì cháu sẽ thương lượng với ông nội."

Có nhà, có xe, có sính lễ, mẹ Kim không thể hài lòng hơn được nữa: "Tiểu Bạch này, không phải có tiền thì dì mới chấp nhận cháu, nhưng dù sao thì A Cửu cũng là con gái dì, dì không muốn sau này con bé

phải chịu khổ, nên dì hi vọng cháu có thể thông cảm cho dì."

Bạch Tuyên liều mạng gật đầu: "Vâng, vâng, cháu hiểu, cháu chắc chắn sẽ không để cô ấy phải chịu thiệt, cô ấy gả cho cháu, cháu sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt." Nói xong, anh nghĩ một chút, lại thật lòng nói thêm một câu: "Nếu như cô ấy không gả cho cháu, cháu cũng sẽ đối xử tốt với cô ấy. Cháu thích cô ấy nhiều lắm."

Kim Thu vặn lại anh: "Anh còn muốn em gả cho người khác?"

"Ấy, anh sai rồi." Bạch Tuyên ngó người ra, nhanh chóng sửa lời: "Gả cho anh, gả cho anh, vừa rồi anh chưa nói gì hết."

"Nhưng em lại nghe được rồi." Kim Thu chê cười anh. "Nếu em gả cho người khác, anh đối xử tốt với em, còn có cả người khác đối xử tốt với em, vậy chẳng phải là có lợi hơn sao?"

Bạch Tuyên khóc không ra nước mắt, "Vợ!" Anh dùng ánh mắt để lên án cô, đôi mắt đáng yêu dễ thương của anh như muốn nói: Em đừng bắt nạt anh nữa mà.

Kim Thu hiểu được ánh mắt của anh, bật cười: "Ngốc."

"A Cừu à." Xe, tiền, nhà, ba kĩ năng cơ bản anh đều đạt được điểm tối đa, còn được tặng kèm thêm cả thuộc tính trung khuyến, mẹ Kim liền thoải mái đón nhận cậu con rể này, nên lập tức đổi lập trường: "Con đừng bắt nạt Tiểu Bạch nữa."

Bà vừa nhìn đã biết, cậu con rể tương lai này, khi ở trước mặt con gái mình, chỉ số thông minh của thằng bé luôn hạ xuống âm vô cùng, dường như lúc nào cũng chìm trong tình yêu vậy. Ngốc ngốc nhưng lại khiến người ta thích

"Em bắt nạt anh à?" Kim Thu hỏi anh.

Bạch Tuyên lắc đầu, rụt rè nói: "Không có, vợ không bắt nạt anh."

Sợ vợ như vậy, trung khuyển như vậy, thê nô như vậy, mẹ Kim không nói nổi câu nào nữa, mặc kệ hai người, đứng dậy đi nấu cơm.

Sau năm mới, cuộc sống trôi qua rất nhanh, mừng 8 phải đi làm, Kim Thu ở nhà đến mừng 5 liền mua vé cùng Bạch Tuyên trở lại Bắc Kinh.

Trước khi đi, mẹ Kim chuẩn bị rất nhiều đặc sản quê nhà cho hai người mang về, còn dặn dò Bạch Tuyên: "Khi nào tiện thì hẹn nhà sui gia gặp mặt một lần, thương lượng chuyện kết hôn của hai đứa."

"Vâng ạ." Bạch Tuyên nghiêm túc gật đầu, "Cháu sẽ về thương lượng với ông nội và ông ngoại."

Còn cha anh, Bạch Thiếu Thành ư... Là gì thế? Ăn ngon không?

Vừa lên máy bay, Kim Thu đã cảm thấy có chút không thoải mái, mấy ngày trước đi ra ngoài gặp gió lạnh, có vẻ như bị cảm rồi, sau khi uống thuốc cảm thì lại cảm thấy nhức đầu hơn, mũi lại còn tắc, thờ cũng khó chịu.

"Em dựa vào anh đi." Bạch Tuyên lo lắng nhìn cô còn xé một tờ khăn giấy, làm mẫu cho cô: "Xì mũi đi."

Kim Thu vừa bực vừa buồn cười: "Tránh ra chỗ khác." Cô không thờ nổi bằng mũi, chỉ có thể dùng miệng lấy hơi, khó chịu khởi nói, Bạch Tuyên nghĩ một lúc, cúi đầu định hôn lên miệng cô một cái, nhưng

Kim Thu tránh được, "Cẩn thận lây sang cho anh đấy."

"Nghe nói nếu truyền cảm sang người khác thì mình sẽ khỏi bệnh."
Bạch Tuyên nghiêm túc đáp.

Kim Thu cười, cố ý nói: "Em không muốn thấy dáng vẻ anh bị chảy nước mũi, mất hình tượng lắm."

Bạch Tuyên lầm bầm: "Anh không chê vợ." Anh đã từng thấy qua dáng vẻ lôi thôi nhất của Kim Thu, thấy bộ dạng của cô khi chưa rửa mặt chải đầu, còn thấy cả vẻ đau đến nửa sống nửa chết của cô mỗi lần đến kì kinh nguyệt. Tương tự như vậy, Bạch Tuyên cũng không hề che giấu vẻ ngu xuẩn của mình trước mặt cô, lúc nào cũng thẳng thắn phơi bày mọi thứ trước mặt cô mà không cảm thấy ngại ngùng gì.

Cả hai luôn để lộ những mặt chân thật nhất trước đối phương.

Kim Thu bật cười, rút khăn giấy, còn chưa nhét vào lỗ mũi, đã bị Bạch Tuyên cướp mất. "Để anh làm cho." Động tác của anh rất nhẹ nhàng, Kim Thu không cảm thấy đau chút nào, mọi thứ đã được lau sạch. Anh cẩn thận như vậy cũng là có nguyên nhân, những lần bị cảm trước, Kim Thu đều tự mình lau, cô ra tay khá nặng, lau vài cái, da đã bị xước ra, đau muốn chết. Nên Bạch Tuyên mới nôn nóng đoạt việc như vậy.

"Có đau không? Có thì để anh hôn một cái đi, hôn xong sẽ không đau nữa." Bạch Tuyên nghiêm túc đề nghị cô, nhìn có vẻ như muốn cúi xuống hôn cô một cái thật. Cũng không thể trách anh, mấy ngày ở nhà Kim Thu, trừ lúc buổi tối có thể lén ăn chút thịt ra, bình thường lúc nào anh cũng phải nghiêm trang nhận sự đánh giá của mọi người, khó chịu rất lâu.

Kim Thu lắc đầu một cái, dựa vào vai anh không động đậy nữa. Bạch Tuyên biết cô đang muốn ngủ một giấc, liền tự giác ngậm miệng lại.

Nhưng trên máy bay lại không hề yên tĩnh chút nào, thậm chí có thể gọi là khá ồn ào, tiếng trẻ con khóc, tiếng ông lão đang ho khan, còn có một người đàn ông trung niên mặc âu phục, đi giày da nhìn có vẻ như là phần tử tri thức, nhưng lại đang vênh mặt lên bắt bẻ tiếp viên hàng không. Ở một góc khác còn có một bác gái nín lấy váy của một tiếp viên hàng không, hỏi: "Cơm của tôi đâu, cà phê của tôi đâu? Sao tôi chưa có thể?"

Một chuyến bay thật tệ.

Bạch Tuyên nhú mày một cái, lấy tay che hai bên tai Kim Thu, giúp cô tạo nên một chỗ yên tĩnh tạm thời, khi nữ tiếp viên tới, hỏi anh có cần nước hay không, anh nhỏ giọng nói: "Cho tôi một cốc nước nóng."

Nước có thể để thêm một lúc nữa, khi nào vợ tỉnh lại nó nguội dần thành nước ấm là vợ có thể uống được rồi.

Anh săn sóc Kim Thu như vậy, lại còn đẹp trai, nữ tiếp viên nở nụ cười: "Được, tôi sẽ mang đến ngay." Khi cô rót nước còn không quên buôn chuyện với đồng nghiệp, "Minh vừa thấy một người rất đẹp trai, đáng người cũng đẹp, tiếc là có bạn gái rồi."

"Thật á? Ở đâu thế?" Nữ tiếp viên khác nhìn xung quanh, quả nhiên một lúc sau liền thấy Bạch Tuyên như hạc lạc giữa bầy gà. "Hầy, đáng người đẹp thật đấy, là minh tinh nào đó à?"

"Chắc chắn là không phải rồi." Nữ tiếp viên kia đáp lại. "Nếu là minh tinh thì sớm đã nổi giận rồi."

Bạch Tuyên không biết mình bị người ta bàn tán sau lưng, anh đang bận ôm Kim Thu, không để cho mọi thứ ồn ào xung quanh làm phiền đến, để cô có thể yên tâm nghỉ ngơi... Điều này cũng dẫn đến việc khi xuống phi cơ, cô mới nhận ra không khí xung quanh mình có chút là lạ...

"Vừa rồi em ngủ có chuyện gì xảy ra sao?" Kim Thu xoa xoa mắt, cảm thấy thái độ của mọi người xung quanh cứ có gì đó khác khác.

Bạch Tuyên vô tội lắc đầu một cái: "Không có, mọi người vẫn luôn ồn ào, may là em vẫn ngủ ngon."

"Ừm, em ngủ khá ngon." Kim Thu mỉm cười, cảm thấy bệnh cảm của mình có vẻ tốt hơn rồi, mũi cũng không ngạt nữa, hít thở cũng dễ dàng hơn.

Khi xuống máy bay, có một cô gái kéo hành lý, không ngừng lau nước mắt, Kim Thu cảm thấy kì lạ, nhìn cô gái ấy vài lần, ban đầu còn nghĩ cô ấy thất tình, nhưng khi vừa xuống máy bay, cô ấy liền nhào vào ngực một người đàn ông trẻ tuổi, khóc lóc: "Em vừa suýt chết, chẳng may vừa rồi máy bay rơi xuống thật thì em phải làm sao!"

Kim Thu nghe xong liền sửng sốt, quay đầu lại nhìn Bạch Tuyên, anh gãi gãi mặt, ngập ngừng: "Dù sao cũng qua rồi, anh không muốn dọa sợ em." Anh giải thích "Thật ra cũng không có gì, chỉ là vừa rồi gặp một luồng khí, nên máy bay bị lắc lư một chút thôi."

Cô im lặng một lúc lâu, "Vậy sao anh không đánh thức em dậy?" Cô còn nhớ rõ, khi đó mình được ôm trong lòng anh, vừa ấm áp vừa chắc chắn, căn bản không có chút lắc lư nào cả, mà Bạch Tuyên cũng không gọi cô dậy.

"Anh không muốn vợ sợ, mà khi ấy có sợ cũng vô ích mà." Bạch

Tuyên nhìn cô lấy lòng, anh rất sợ cô sẽ tức giận. "Vợ ~"

"Anh không sợ à?" Kim Thu hỏi ngược lại.

Bạch Tuyên nghĩ một lúc, sau đó bùi ngùi: "Nếu là trước kia thì chắc hẳn anh sẽ rất sợ. Nhưng sau đó anh biết, người chết đi thì sẽ còn linh hồn, nên anh không sợ, hơn nữa em ở cạnh anh, anh không thể sợ, cũng không có gì phải sợ. Dù thế nào, chỉ cần có em bên cạnh, thì anh chẳng sợ gì hết."

Kim Thu không cảm nhận được không khí khủng hoảng, kinh hãi lúc ấy, nhưng bây giờ nhìn lại sắc mặt của cách hành khác khác, lại nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, cô vẫn cảm thấy có chút chưa hoàn hồn, nhưng không ngờ Bạch Tuyên lại có thể trấn định đến vậy.

Có lẽ vẻ kinh hoàng biểu hiện quá rõ ràng trên mặt cô, Bạch Tuyên liền dè dặt nói thêm: "Vợ à, em không cần sợ, anh dù sống hay chết thì cũng sẽ tìm được em thôi."

Nói xong câu này, đột nhiên cả người anh run lên một cái, một loại cảm giác quen thuộc ập đến, nhất thời anh không thể nói nên lời.

Kim Thu để ý đến sắc mặt của anh: "Sao thế? Anh khó chịu chỗ nào à?" Cô kiễng chân, chạm trán mình với trán anh, "Không nóng, chẳng lẽ bị em truyền bệnh thật à?"

"Vợ." Anh ngây ngẩn nhìn chăm chăm vào cô, từ từ nói: "Anh thấy, dường như... anh vừa nhớ ra một số chuyện."

Chương 72: Bữa cơm

Anh cảm thấy hình như mình vừa nhớ ra một số chuyện."

Lần này đến lượt Kim Thu hoảng sợ: "Nhớ ra chuyện gì cơ?"

Ánh mắt Bạch Tuyên đen láy, nhìn chăm chăm vào cô, dường như muốn nhìn ra thứ gì đó từ trên mặt cô, một lúc lâu sau, anh mở miệng: "Anh, anh không nói ra được, anh cảm thấy như vừa nhớ ra điều gì đó, nhưng lại không nghĩ ra nổi...."

Câu chữ anh nói rất lộn xộn, nhưng Kim Thu cũng không tức giận, cô chỉ an ủi anh: "Không nghĩ ra cũng không sao, thỉnh thoảng ai cũng sẽ có những lúc như vậy, khi nào đó anh không nghĩ đến nó, tự nhiên sẽ nhớ lại thôi."

Bạch Tuyên nghe lời cô, gật đầu một cái, lại hỏi: "Chúng ta về nhà mình trước à?"

"Ừ, về nhà cất đồ trước đã, sau đó đến tối thì sang nhà ông nội ăn cơm. Ông đã dặn trước rồi." Kim Thu đưa tay lên vẫy một chiếc taxi, cô thấy Bạch Tuyên vẫn còn đang nghĩ gì đó, lại thấy hơi lo lắng, "Anh không sao đấy chứ?"

Bạch Tuyên vội lắc đầu một cái: "Không sao."

Anh chỉ thấy cảnh vừa rồi dường như đã xảy ra ở đâu đó, rất lâu về trước, anh cũng đã từng nói như vậy, nhưng đó chỉ là cảm giác rất vi diệu, anh muốn nhớ lại tiếp, nhưng nhớ không ra.

Có lẽ cũng không phải là chuyện gì quá quan trọng, Bạch Tuyên lắc đầu, đuổi hết mấy suy nghĩ ấy ra ngoài.

Buổi tối, bữa cơm ở nhà Bạch Nghị Quốc diễn ra rất bình thường, phần lớn là nhờ việc không có Bạch Thiếu Thành ở đây, Bạch Tuyên thoải mái báo cáo việc gặp mặt cha mẹ vợ tương lai với Bạch Nghị Quốc, tiện thể cũng nghe ông giảng giải một số chuyện liên quan đến công việc.

A Chi cũng ở đó, cô định nghe cùng Bạch Tuyên, nhưng lần này Bạch Tuyên đã có kinh nghiệm, không nói thẳng ra là "Cháu không muốn nhìn thấy cô ta." Mà đổi lại thành "Cháu muốn nói chuyện riêng với ông." Chỉ cần một câu nói thôi cũng đủ để dỗ Bạch Nghị Quốc vui vẻ rồi, đâu còn tâm trí nào để quản A Chi nữa.

Nhưng mà ở nhà họ Bạch, A Chi đúng là có phong thái của một bà chủ, lớn lên ở chỗ này, người giúp việc lâu năm ở đây cũng coi cô như tiểu thư. Chẳng hạn như bây giờ, Kim Thu ngồi ở ngoài phòng khách uống trà, mặc dù là trà ngon, nhưng lại không phải là loại cô thích, người giúp việc trong nhà đối xử với cô mặc dù không phải là lạnh nhạt, nhưng cũng không quá để ý.

Mà khi A Chi ngồi xuống, người giúp việc liền rót một ly trà nhai mang lên, còn cười nói: "Tôi nhớ cô rất thích uống trà này."

"Cảm ơn vú Trương. Cháu ra nước ngoài lâu như vậy mà bà vẫn còn nhớ cháu thích gì." A Chi mỉm cười, lúm đồng tiền tươi như hoa, đối xử với những người giúp việc trong nhà y như người thân của mình vậy.

Vú Trương cũng cười: "Sao lại không nhớ chứ, cô thích nhất là ăn cá diếc hầm đậu hủ, mai tôi sẽ làm cho cô."

"Vú Trương vẫn là người đối xử tốt với cháu nhất, đúng rồi, cháu trai của bà năm nay đã lên Trung Học chưa nhỉ..." A Chi rất giỏi dẫn dắt đề tài, chuyện này đi, chuyện kia đến, nói chuyện rất vui vẻ, náo nhiệt.

Kim Thu ngồi bên cạnh, nhìn cô ấy nói chuyện, thầm cười, gả vào nhà giàu trước giờ chưa bao giờ nằm trong dự định của cô, chính vì thế mà cô chưa chuẩn bị bất kì điều gì cả. Hoàn cảnh xuất thân bình thường của cô là chuyện vĩnh viễn không thể thay đổi được, mà trước giờ cô cũng chưa bao giờ tự so sánh mình với những thiên kim tiểu thư nhà giàu khác, cũng chẳng cảm thấy có gì quá quan trọng.

Nói cho cùng, cô cũng chỉ quan tâm một người là A Tuyên mà thôi.

A Chi nói chuyện với vú Trương một hồi lâu, cuối cùng cũng nhớ đến Kim Thu, quay lại nở một nụ cười thân thiện với cô: "Kim tiểu thư, nghe nói ở Thiên Hành cô làm thư kí."

"Ừm."

"Công việc có vất vả không?"

"Cũng tạm."

Hai câu hỏi đều nhận được câu trả lời rất khách sáo, A Chi có chút mơ hồ, so sánh với Bạch Tuyên, mặc dù cả hai người đều được Bạch Nghị Quốc dạy dỗ, nhưng A Chi có vẻ giống thương nhân hơn, biết cách lợi dụng, nắm bắt cơ hội, trong chuyện hôn nhân cô cũng rất lý trí, hoặc nói đúng hơn là biết lựa chọn cái gì tốt với mình.

Dù bây giờ Bạch Tuyên không còn ngốc nữa, cô cũng không coi thường anh, luôn vui vẻ chào đón anh, cũng chỉ vì thân phận cháu trai của Bạch Nghị Quốc mà thôi. Nếu ngày bé Bạch Nghị Quốc muốn

gả cô cho Bạch Tuyên, chắc chắn cô sẽ từ chối, nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu Bạch Nghị Quốc vẫn còn giữ ý định ấy, thì cô sẽ đồng ý.

Nào ngờ, Bạch Tuyên đã có người trong lòng, hơn nữa thái độ lại rất kiên định, điều này khiến cho A Chu có chút ngạc nhiên. Trong khoảng thời gian mấy ngày tết, cô đã phân tích kĩ các mặt lợi, hại khi có và không lấy chồng, cuối cùng cô kết luận, nếu gả cho Bạch Tuyên nhưng lại có xích mích với anh thì có vẻ như cũng không được lợi cho lắm.

Cô vẫn còn lựa chọn khác, đó là những công tử nhà giàu ở Bắc Kinh, dù sao thì luôn có không ít người sẵn sàng nịnh hót cô để giữ được quan hệ với nhà họ Bạch.

Thực tế, A Chi là một người kiêu ngạo, thà làm đầu gà chứ không muốn làm đuôi phượng, nếu phải cả đời dè dặt lấy lòng Bạch Tuyên, thì cô thà làm một người phụ nữ được chồng chiều lòng cả đời còn hơn.

Điều kiện tiên quyết là cô phải giữ gìn thật tốt mối quan hệ thân mật với nhà họ Bạch... Nào ngờ vì mấy câu nói vô tâm vô phế hồi bé mà Bạch Tuyên lại ghét cô đến vậy, thành ra cô lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Nhưng mà khi nhìn thấy Kim Thu, cô lại nảy ra một ý tưởng.

Bạch Tuyên nghe lời vợ như vậy, thay vì tiếp xúc với một tên đầu gỗ, thì tấn công vào Kim Thu có vẻ dễ hơn. Nghĩ vậy, nụ cười trên mặt A Chi lại càng trở nên thân thiện hơn: "Kim tiểu thư, cô đừng lo lắng, thật ra tôi vẫn luôn muốn có cơ hội nói chuyện cùng cô, mặc dù A Tuyên là một người rất tốt, nhưng thật ra tôi không thích anh ấy, nên cô cứ yên tâm, tôi sẽ không chen chân vào tình cảm giữa hai người đâu."

Cô muốn chen là có thể chen vào sao? Tưởng tôi coi cô là tình địch à? Kim Thu thầm nói trong lòng hai câu, nhưng đối mặt với A Chi đang cố làm thân, cô chỉ nhếch khóe miệng. "À."

"Ông nội nói, mấy ngày nữa sẽ để hai người đến nhà họ Hoàng ăn một bữa cơm, tiện thể bàn chuyện cưới xin của hai người." A Chi báo tin tốt cho cô, trong lòng lại thầm nghĩ, nếu không phải vì Bạch Nghị Quốc đã quyết định sẵn mọi chuyện thì cô cũng sẽ không buông tay dứt khoát như vậy đâu.

Còn Kim Thu lại nghĩ, Được rồi. Bạch Tuyên vừa mới vượt qua ải họ hàng nhà cô xong, giờ đến lượt cô ra mắt họ hàng bên này.

Hy vọng mọi chuyện sẽ thuận lợi.

Nhưng chuyện này Bạch Tuyên đợi đến lúc sắp ngủ mới lên nói cho cô, dường như là sợ cô sẽ tức giận, nên đợi đến lúc cả người cô không còn chút sức lực nào mới lên tiếng. Mà đúng là Kim Thu không còn chút sức nào để tức giận với anh thật. Vì mấy ngày qua ở nhà cô bị kiềm chế, nên vừa về đến đây anh đã bắt đầu náo loạn.

Vừa high lên là làm một mạch cho đến nửa đêm, cũng may nhà họ Bạch cũng rộng, các phòng cách nhau cũng khá xa, Kim Thu mới không sợ ai nghe thấy việc của hai người.

"Biết rồi." Kim Thu lười biếng đáp lại, xoay người, "Ngủ đi."

Bạch Tuyên nũng nịu với cô: "Không, anh còn muốn..." nói xong anh mới nhớ ra chuyện Kim Thu còn bị cảm, chỉ có thể nuốt nửa câu sau xuống bụng, yên lặng chui vào chăn.

Nhưng việc hai người nằm bên nhau vẫn không thể thỏa mãn được

như cầu của anh. Bạch Tuyên ôm chặt Kim Thu vào lòng, hai người dính chặt vào nhau nhưng anh vẫn chưa hài lòng lắm: "Vợ, hôn, hôn."

Cả ngày hôm nay Kim Thu không chịu hôn anh, sợ sẽ lây cảm mạo. Nhưng Bạch Tuyên lại cảm thấy một ngày không hôn cô thì cả người sẽ không thoải mái: "Nếu không sẽ không ngủ được."

"Sao anh giống trẻ con thế? Lớn thế này rồi còn chưa cai sữa à?" Kim Thu không biết phải làm thế nào với anh.

Bạch Tuyên cắn đầu ngón tay cô: "Hôm ấy em còn gọi anh là bảo bảo, giờ lại chê người ta, đồ lừa đảo."

"Cái gì?" Kim Thu không dám tin rằng mình đã thật sự nói mấy lời buồn nôn như vậy. "Anh vừa nói gì cơ?"

Bạch Tuyên sợ hãi, "Không, không có gì." Anh chột dạ không dám nhìn thẳng vào mắt cô, mà vừa hướng tầm mắt xuống, liền nhìn thấy bộ ngực cao ngất của cô, nước miếng anh lại bắt đầu tiết ra, "Anh, anh, anh không muốn cai sữa."

Kim Thu cảm thấy bất lực, chỉ có thể đổi lại tư thế, ôm lấy anh. "Để em nói thật cho anh nghe này, phụ nữ chưa sinh con, không thể có sữa được."

Bạch Tuyên lè lưỡi, nháy mắt bán manh (1) với cô. Kim Thu yên lặng nhìn anh một lúc, sau đó kéo chăn trùm qua đỉnh đầu, Bạch Tuyên cũng rúc vào trong chăn, sau đó là một loạt tiếng thở dốc vang lên... mà Kim Thu.... Vì uống thuốc cảm nên nửa chừng đã ngủ quên mất...

(1) Bán manh: Tỏ vẻ dễ thương

Vì thứ hai vẫn là ngày nghỉ lễ, nên không ai để ý đến việc cô rời giường muộn. Lúc xế chiều, Bạch Nghị Quốc đưa Bạch Tuyên đi khám tổng quát, kết quả rất tốt, trên người anh cũng không có bất kì di chứng nào, rất khỏe mạnh.

Tất nhiên là ở mặt sinh sản cũng không có bất kì tai họa ngầm nào. Kim Thu sau khi nghe câu này xong cảm thấy xấu hổ muốn chết, chẳng lẽ cô lại mặt dày nói với bác sĩ rằng hai người vẫn luôn thực hiện rất tốt các biện pháp tránh thai? Dù sao hai người cũng chưa kết hôn, cô cũng không muốn mang bụng bầu về nhà chồng.

Còn Bạch Tuyên thì không nghĩ nhiều đến vậy, nói đúng hơn thì trong lòng anh, đột nhiên xuất hiện thêm một đứa bé tranh vợ với anh là một điều rất đáng ghét, vợ là của riêng anh.

Cứ dây dưa như vậy, rất nhanh đã đến giờ ăn cơm tối, Kim Thu cảm thấy có chút hồi hộp. Vì đây là buổi chính thức ra mắt người nhà Bạch Tuyên nên cô còn thay lại một chiếc váy có chút trang trọng. Bữa ăn diễn ra ở nhà họ Hoàng, vì là bữa ăn gia đình, nên cũng không quá nghiêm túc, ít nhất, trừ cô ra thì mọi người đều rất thoải mái.

Trừ vợ chồng Hoàng Trạch và Hoàng Tử An là những người cô đã gặp qua, hôm nay cô còn được gặp vợ của Hoàng Tử An - Lưu Văn, cũng là một thiên kim tiểu thư của nhà giàu có, là người được dạy dỗ rất cẩn thận, nhưng không hề mang vẻ cao cao tại thượng, ngược lại còn rất hiền từ, dịu dàng. Ngoài ra còn có anh họ của Bạch Tuyên, Hoàng Vũ Hiên mới trốn ra khỏi quân doanh, anh có vóc dáng cao hơn Bạch Tuyên, làn da hơi đen, mặt mũi rất đàng hoàng, có điều mắt hơi đào hoa, nhìn qua thì có vẻ gì đó... phong lưu.

Vì ăn bữa cơm gia đình ở nhà họ Hoàng, nên Bạch Thiếu Thành đến một mình, không dẫn theo Bạch Giác. Nhưng dù vậy, Bạch Tuyên vẫn dính chặt lấy Kim Thu, một ly không đi, một tắc không rời, lúc

nào cũng nắm lấy tay cô. Hai người ngồi cạnh bà ngoại, Bạch Tuyên vừa nghe bà nói, vừa ngoan ngoãn đáp lại. "Dạ, cháu biết ạ." "Vâng, cháu rất ngoan mà bà ngoại."

Rất nhanh đã đến giờ dùng cơm, do đầu bếp nổi tiếng của Bắc Kinh đến nấu, nên đồ ăn trên bàn đều là những thứ mới lạ. Ít nhất thì Kim Thu chưa từng ăn qua những thứ sang trọng, tinh xảo đến vậy, mùi vị cũng rất ngon.

Nhưng bữa cơm này cũng không gọi là quá thoải mái, mặc dù những người ngồi đây ai cũng cố gắng không khiến người khác cảm thấy khó chịu, nhưng Kim Thu lại cảm thấy rất hồi hộp, vì vậy không dám lên tiếng nói lời nào. Nhưng ngược lại Hoàng Vũ Hiên lại cảm thấy rất hứng thú với cậu em họ đột nhiên biến thành người bình thường này. Hai người một hỏi một đáp, dần dần chấp nối thành một câu chuyện khá sôi nổi.... À, không đúng, nói chính xác hơn thì mặc dù bầu không khí giữa hai người không tệ, nhưng đề tài của hai người vẫn khiến cho người nghe cảm thấy có chút vi diệu...

Chẳng hạn như Hoàng Vũ Hiên hỏi sở thích của Bạch Tuyên, nói muốn dẫn Bạch Tuyên ra ngoài đi chơi một chuyến, ngày thường anh thường bị Hoàng Trạch quản nghiêm, vất vả lắm mới được thoát ra ngoài, hận không thể ra ngoài chơi bởi cả ngày. Nhưng Bạch Tuyên lại thành thật nói với anh: "Em không thích ra ngoài chơi, bên ngoài chơi không vui."

"Cả ngày cứ ru rú ở nhà thì có ý nghĩa gì chứ!" Hoàng Vũ Hiên chỉ tiếc sắt không rèn thành thép.

Bạch Tuyên nghiêng đầu một lúc: "Em cảm thấy rất có ý nghĩa mà, ngày nào cũng có thể ở cùng một chỗ với vợ, còn có thể cùng nhau tan làm, rất hạnh phúc."

Trên mặt anh là nụ cười tràn đầy hạnh phúc, chính nụ cười này lại khiến Hoàng Vũ Hiên cảm thấy ghen lờ. Anh không nói thêm gì, chỉ quay sang quan sát Kim Thu - người vẫn luôn ngồi yên không nói lời nào. Từ lúc mở tiệc đến giờ, trừ khi có người hỏi đến thì cô mới lên tiếng đáp lại, nếu không thì cô sẽ ngồi yên lặng ăn cơm, biểu hiện rất yên tĩnh, hướng nội. Hơn nữa cô cũng không phải là người có khí chất gì đặc biệt, ngồi yên một chỗ có vẻ nổi bật nhưng lại không bắt mắt, rất giống một cô vợ nhỏ không có chút cảm giác tồn tại nào.

Không hẳn là đẹp, cũng không xuất sắc, gia cảnh bình thường, anh thật sự nhìn không ra vì sao cậu em họ của mình lại thích cô đến vậy.

Nhưng bên kia, Bạch Nghị Quốc đã bắt đầu bàn bạc với Hoàng Trạch về chuyện kết hôn của hai người. Bạch Nghị Quốc hỏi: "Tiểu Thu, bên phía cha mẹ cháu không có vấn đề gì nữa chứ?"

"Không có ạ." Kim Thu mỉm cười, "Cha mẹ cháu đều rất thích anh ấy."

"Vậy xếp thời gian, tìm ngày nào đó nhà chúng ta gặp mặt gia đình bên đó bàn chuyện cưới xin của hai đứa đi." Trong lòng Bạch Nghị Quốc cũng không quá hài lòng với cô cháu dâu này, nhưng tính mạng của Bạch Tuyên mới được nhặt về, sau lần sơ sót lần trước khiến anh người không ra người, quý không ra quý, ông không dám sơ sẩy thêm lần nào nữa, sau khi cân nhắc một thời gian, cuối cùng quyết định, thôi thì cưới.

So với tính mạng của Bạch Tuyên, mấy chuyện này không là gì cả.

Nhưng Bạch Thiếu Thành không biết chuyện kia, lại thấy bữa cơm này không thể nuốt trôi, mở miệng nói: "Cha, con cảm thấy chuyện này... Còn chưa được ổn lắm."

Cả hai ông cụ đều không hẹn nhau mà trợn mắt lên: "Chỗ nào không ổn?"

Bạch Thiếu Thành đã lớn tuổi, tất nhiên là không bị hai ông cụ dọa đến, vẫn uyển chuyển nói tiếp: "Dù sao thì... Cũng không xứng đôi. Trước đây mấy ngày, con vừa gặp nhà họ Tiểu, con gái của họ rất xuất sắc."

Hai ông cụ còn chưa lên tiếng, Bạch Tuyên đã phản bác lại: "Con không thích, con không muốn cưới người khác, con chỉ cần vợ con thôi!" Anh vừa lo lắng vừa kích động, Kim Thu vội nắm lấy tay anh, vỗ vỗ mu bàn tay, tỏ vẻ bảo anh yên tâm, đừng nôn nóng.

Bạch Nghị Quốc thì không sao, dù sao đây cũng là con cháu nhà mình, nhưng sắc mặt Hoàng Trạch và Hoàng Tử An thì không dễ nhìn chút nào. Ban đầu, khi Hoàng Mân chết, họ vẫn luôn có lòng nghi ngờ, cảnh giác với Bạch Thiếu Thành, nên bầu không khí của bữa cơm liền lạnh xuống.

Chương 73: Say rượu

Cuối cùng Bạch Nghị Quốc lên tiếng: "Chuyện này do tôi làm chủ, nếu A Tuyên thích, thì để nó cưới." Lời nói của ông rất quyết đoán, nhưng Bạch Thiếu Thành vẫn không muốn từ bỏ, ông vừa định lên tiếng thuyết phục, đột nhiên Bạch Tuyên lại nói: "Cha thích con gái nhà đó như vậy, thì cứ để cho Bạch Giác cưới đi."

"Con có ý gì? Có đưa con nào lại nói chuyện như vậy với cha mình sao?" Bạch Thiếu Thành lại bị chọc giận, nếu so sánh Bạch Giác ngoan ngoãn hiểu chuyện, Bạch Tuyên đúng là để ông phải đau đầu, lúc nào cũng châm chọc, khiêu khích, hoàn toàn không để người cha này vào mắt.

Bạch Tuyên quật cường nhìn ông: "Dù sao cha cũng không thích con, không muốn nhận con là con trai, vậy thì quản con làm gì chứ?"

Bạch Thiếu Thành hận đến nghiến răng, nhưng nơi này là nhà họ Hoàng, mặc dù ông không thích Hoàng Mân, thì đối với người nhà vợ ông vẫn còn có chút tôn kính. Giờ ghen đến mức phun không ra, nuốt không trôi, giận đến đỏ mặt tía tai.

Vẫn là Hoàng Tử An lên tiếng giảng hòa: "Ăn tết thì nên ăn nhiều cơm vào. Đừng nhắc đến mấy chuyện khiến người ta mất hứng nữa. Tuổi A Tuyên cũng không còn nhỏ, tự biết quyết định việc của mình, chúng ta làm trưởng bối, cũng không cần xen vào làm gì, Thiếu Thành, cậu nói xem có đúng không?"

Những lời này chỉ có thể khiến sắc mặt Bạch Thiếu Thành hơi dịu lại một chút, còn Bạch Tuyên thì lại cực kì vui mừng, cười với ông một

tiếng: "Cậu tốt quá!"

Thằng bé này, miệng lưỡi càng ngày càng ngọt. Hoàng Tử An bắt đấc dĩ nhìn Bạch Tuyên, rồi lại nghĩ đến chuyện của hai ông cụ nhà mình thì ông lại thấy có chút nhức đầu.

Hoàng Vũ Hiên cũng cảm thấy không khí có vẻ không ổn, vì vậy liền rót cho Bạch Tuyên một ly rượu, "Đến đây, nếm thử một chút rượu vang này đi. Chai này được ngâm 83 năm đấy, mùi vị rất thơm." Anh giơ ly rượu lên, trêu ghẹo Bạch Tuyên, "Cậu có biết uống rượu không đấy."

Bạch Tuyên ngửi thử mùi rượu, cảm thấy có vẻ không nồng lắm, đưa đầu lưỡi ra liếm, thấy ngòn ngọt, cũng không tệ. Liền uống cạn hết một chén rượu.

Đây là lần đầu anh uống rượu, chỉ một lát sau, gò má anh liền đỏ bừng, đầu bắt đầu hơi choáng, những người khác thì cũng không để ý đến anh lắm. Dù sao cũng là người lớn, lại là đàn ông, uống chút rượu cũng đâu có sao.

Chỉ có Kim Thu là lo lắng về tửu lượng của anh. Có điều đang ở nhà người khác, cô không thể giống như ở nhà mình, ép anh uống ít đi, chỉ có thể gấp thêm thức ăn cho anh, không để anh bụng rỗng uống rượu.

Hoàng Vũ Hiên là một người khéo nói chuyện, dù là chuyện trong quân doanh hay là chuyện ở chỗ khác, anh đều nói rất mạch lạc, rõ ràng, sau khi uống rượu, thì lại càng hăng hái hơn. Bắt đầu nói Đông, nói Tây với Bạch Tuyên: "... Cậu còn nhớ khi còn bé không? Tôi đưa cậu đi bắt châu chấu, cậu là một thằng con trai, nhưng khi thấy côn trùng lại sợ đến mức khóc toáng lên. Cậu không thấy mất thể diện hả?"

Bạch Tuyên ngập ngừng đáp: "Em không nhớ."

"Hừ. Còn chưa hết nhá. Dẫn cậu đi câu cá, cậu đứng đần mặt ra bên cạnh ao, còn suýt thì ngã xuống."Hoàng Vũ Hiên cười lớn, "Nhưng mặc dù cậu rất ngốc, nhưng vẫn rất nghe lời."

"Em vẫn rất nghe lời mà." Bạch Tuyên lại uống thêm nửa ly rượu nữa, mơ mơ màng màng nói tiếp: "Không tin thì anh thử hỏi vợ em mà xem. Em rất ngoan."

Anh đưa tay sang phải kéo Kim Thu, nhưng bắt hụt, sau đó Hoàng Vũ Hiên liền trợn mắt lên nhìn Bạch Tuyên nháy cái lên, khăn trương quay lại tìm người: "Vợ đâu? Vợ em đâu?"

"Ấy..." Hoàng Vũ Hiên cũng không để ý Kim Thu vừa đi đâu, nhưng anh cũng không để tâm đến chuyện này lắm, chỉ đành dờ khóc dờ cười nhìn em họ mình, "Này, đừng gấp."

Nhưng Bạch Tuyên lại gấp đến mức phát khóc: "Không thấy vợ em đâu." Anh khóc thật, nước mắt cứ thế chảy dài xuống, hốc mắt đỏ bừng. Khóc ở chỗ mình một lúc, anh lại thút thít: "Ông nội, ông ngoại, không thấy vợ cháu."

Hai ông cụ vốn đang nhỏ giọng bàn bạc gì đó, nhưng Bạch Tuyên vừa nói xong, hai người liền ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn. Họ cũng không hề cảm thấy lo lắng chút nào, vì lúc này mặt Bạch Tuyên đang đỏ bừng, ánh mắt thì không có tiêu cự, rõ ràng là.... Quá chén.

"Thằng bé này không biết uống rượu." Mợ anh trêu một tiếng, sau đó vỗ con trai mình: "A Tuyên không biết uống rượu mà con còn rót cho nó."

Trời đất chứng giám, Hoàng Vũ Hiên đúng là bị oan. Đến bây giờ Bạch Tuyên mới uống được tổng cộng hơn một ly rượu đi, mọi người còn chưa làm sao, Bạch Tuyên đã say thành như vậy rồi.

Mà Bạch Tuyên thì có vẻ say nặng, anh ngồi xồm xuống đất rồi khóc toáng lên: "Không thấy vợ đâu. Làm thế nào bây giờ?"

Mọi người ngồi ở bàn ăn đều trở mắt nhìn nhau, Bạch Thiếu Thành nhíu chặt mày, thậm cảm thấy rất mất mặt, nhưng dù sao đây cũng là con trai ruột, có mắng cũng không thể mắng lúc này, đành trợn mắt nhìn anh tiếp.

Hoàng Vũ Hiên ngồi ngay cạnh anh, thấy anh khóc đến thảm, cũng cảm thấy bối rối. Nửa ngày sau mới nhớ đến chuyện ai ủi anh: "Vợ cậu ở đây, ở đây mà. Đừng khóc nữa."

Trẻ con khóc lóc ăn vạ đã đành. Nhưng Bạch Tuyên là một người đàn ông đã ngoài hai mươi, giờ ngồi dưới sàn nhà khóc lóc bù lu bù loa, đúng là quá khác thường, khiến mọi người nhất thời không kịp trở tay.

Cũng may Kim Thu cũng vừa quay lại. Vốn dĩ cô chỉ đi vệ sinh thôi, tại nhà họ Hoàng khá lớn, đi lại tốn hơi nhiều thời gian, nào ngờ vừa quay lại, đã thấy Bạch Tuyên ngồi dưới đất gào khóc, còn nói gì mà: "Không thấy vợ đâu rồi..."

Cô đau lòng muốn chết, đi ba bước thành hai, đến chỗ anh, không để ý nền nhà đang bẩn, trực tiếp quỳ ngồi xuống, vỗ vỗ đầu anh: "A Tuyên ngoan, đừng khóc."

Thấy giọng nói dịu dàng và mùi hương quen thuộc, Bạch Tuyên liền ngẩng đầu lên, trên mặt toàn là nước mắt, ánh mắt mông lung, hiển nhiên là uống nhiều nên không thấy rõ người trước mặt. Anh ngờ

ngác hỏi một câu: "Vợ?"

"Ừ, đừng ngồi dưới đất nữa. Lạnh lắm, đứng lên nào." Kim Thu cũng không để ý đến ánh nhìn của người khác, cô nắm lấy tay anh, định đỡ anh dậy. Bạch Tuyên liền ngoan ngoãn đứng lên, chôn mặt ở cổ cô. Còn giống như một chú chó, ngửi ngửi, còn liếm liếm cổ cô, một lúc sau mới hài lòng nói: "Ừ, đúng là vợ anh rồi."

Anh lại ủy khuất: "Vợ, em đi đâu thế? A Tuyên không thấy em đâu, còn tưởng em không cần anh nữa." Lúc anh nũng nịu, thường sẽ tự xưng là A Tuyên, đáng yêu đến mức không thể nhìn thẳng.

"...Em chỉ đi vệ sinh thôi." Kim Thu sờ đầu anh, thuận lợi dõ dành anh ngồi yên.

Bạch Tuyên mơ hồ ờ một tiếng, sau đó lại rúc vào người cô, ngồi yên một lúc. Đúng lúc Kim Thu cho rằng anh đã yên ổn rồi, Bạch Tuyên lại ôm lấy cô khóc: "Vợ, tại sao cha không thích anh?"

Vấn đề này khiến Kim Thu trở tay không kịp, chỉ có thể ậm ừ cho qua chuyện, không biết phải đáp lại ra sao.

Trước mặt cô, Bạch Tuyên không che giấu bất kì chuyện gì, mà uống say xong thì rượu vào lời ra, nói cách khác... là phát tính: "Vợ, cha không thích anh. Tại sao lại thế? Rõ ràng là A Tuyên rất ngoan mà, tại sao lại không thích chứ? Chẳng phải anh là con trai ông ấy sao?"

Đối tượng bị tố cáo là Bạch Thiếu Thành thì vẫn ngồi yên đó, vững như Thái Sơn. Còn Kim Thu thì lại cực kì lúng túng, không biết nói gì cho phải.

"A Tuyên rất biết điều mà. Ngày nào cũng ngồi ở cửa đợi cha về nhà, nhưng ông ấy lại không thích anh. Cũng không ôm anh lần nào."

Bạch Tuyên tựa vào ngực cô lẩm bẩm. "Tại sao ông ấy lại chỉ thích Bạch Giác mà không thích anh? Vì anh ngốc à? Nhưng anh cũng cố gắng học mà, anh nghĩ mình gọi ông ấy là cha thì ông ấy sẽ vui hơn, nhưng ông ấy không vui, cũng không thèm nhìn anh cái nào. Rõ ràng khi anh gọi ông nội thì ông nội rất vui mà. Tại sao cha lại không vui?"

Nghe mấy lời này, Kim Thu không khỏi đưa mắt nhìn về Bạch Thiếu Thành, người đàn ông đang chau mày, mím chặt môi, không biết đang nghĩ gì.

Bạch Tuyên ợ rợ: "Cha nói sẽ đưa hết tiền cho Bạch Giác, vì anh quá vô dụng. Nhưng thực ra không có tiền cũng chẳng sao cả. Anh có vợ là được rồi. Nhưng sao ông ấy lại không chịu để cho anh cưới vợ chứ? Từ nhỏ đến lớn, ông ấy đâu có quan tâm anh, cũng chưa chăm sóc anh lần nào. Anh không cần người cha này mà. Sao ông ấy lại cứ làm vậy? Rõ ràng là anh không vui. Nhưng sao cứ bắt anh phải làm."

Hơi thở của Bạch Tuyên phun vào mặt Kim Thu, cô thấy vẻ mặt đáng thương của anh, còn cả những giọt nước mắt nơi khóe mắt, "A Tuyên có ngoan thì ông ấy cũng không thích. Tại sao lại thế? A Tuyên đã không có mẹ rồi, nhưng thật ra ngay cả cha A Tuyên cũng không có."

Kim Thu giúp anh lau nước mắt, không trả lời những câu hỏi của anh, nhưng ôm anh thật chặt, cô cảm thấy anh giống như một đứa trẻ thật yếu ớt, mà cô lại chính là tấm ván duy nhất mà anh có thể bám víu vào. Nếu không thấy cô, anh lại sợ mình sẽ bị vớt bỏ.

"Vợ." Bạch Tuyên cọ cọ vào cô, nói lấy lòng: "A Tuyên rất biết điều nhé. A Tuyên biết giặt quần áo, biết nấu cơm, biết làm ấm giường. Vợ đừng vớt bỏ A Tuyên. Anh sẽ ngoan mà."

Kim Thu nghe xong liền muốn khóc. "Không rời xa anh. Em sẽ không rời xa anh đâu." Cô không dám tưởng tượng, nếu một ngày Bạch Tuyên rời khỏi cô, hoặc cô rời khỏi Bạch Tuyên, thì hai người liệu còn có thể sống tốt nữa hay không. Cô cảm thấy Bạch Tuyên không thể, mà còn cô, cô cũng không thể quay trở lại cuộc sống trước kia nữa.

Được Kim Thu hứa hẹn, Bạch Tuyên rất cuộc cũng yên tâm, dần ngủ thiếp đi. Mọi người ở trong phòng cũng không lên tiếng, nửa ngày sau bà ngoại mới ân cần: "Tiểu Thu, cháu dẫn A Tuyên lên phòng ngủ trên lầu đi. Đừng để thằng bé bị nhiễm lạnh."

"Vâng ạ." Kim Thu biết mọi người có chuyện cần bàn, cô rời đi trước cũng tốt. Hoàng Vũ Hiên hỏi: "Có cần anh đưa A Tuyên lên hộ không?"

Một người đàn ông như Bạch Tuyên cứ thế dựa vào người Kim Thu thì không thể lên lầu. Nhưng anh vừa ở bên cạnh Kim Thu, liền ngoan ngoãn như một chú chó vậy. Kim Thu vừa đứng lên, anh cũng mơ màng đứng lên, ánh mắt vẫn nhắm lại, để mặc Kim Thu kéo anh đi. Khi lên lầu, cô bảo "Nhấc chân." Thì anh sẽ nhấc chân lên, cực kì tin tưởng cô.

Nhà họ Hoàng cũng có phòng riêng của Bạch Tuyên, đã được dọn dẹp và sắp xếp chỉnh tề. Kim Thu để Bạch Tuyên nằm xuống, giúp anh cởi áo, nới thắt lưng. Bình thường, chuyện này anh sẽ giúp cô làm nhiều hơn, sau đó thì hai người sẽ lăn vào nhau. Hiếm có lúc anh ngoan ngoãn nằm yên như hôm nay.

Cũng hiếm có cơ hội cho Kim Thu quan sát anh kĩ như lần này. Sống mũi Bạch Tuyên rất đẹp, môi đỏ, răng trắng, mi thanh mục tú. Có thể nói chính là mỹ thiếu niên. Hơn nữa, da anh cũng cực kì đẹp, mềm mại y như trẻ sơ sinh vậy, có lẽ là vì sống cuộc sống của Đại thiếu

gia hơn hai mươi năm, nên anh lớn lên như một bông hoa trong lồng kính vậy. Nhưng dáng người của anh lại rất đẹp, không có thịt thừa, bụng rất rắn chắc, bằng phẳng, thậm chí còn có tuyến nhân ngư.

Cởi áo ra xong lại sợ anh bị lạnh, Kim Thu kéo chăn ở bên cạnh đắp lên người anh, sau đó lại cởi quần anh ra. Mặc dù trong mơ, nhưng anh vẫn rất biết điều, dù bị cô làm gì cũng sẽ không phản kháng. Vốn dĩ Kim Thu định giữ thể diện cho anh, để lại chiếc quần trong lại để che đi phần nhạy cảm, nhưng Bạch Tuyên lại ngại không thoải mái, cọ qua cọ lại cho tụt quần ra, lại vô tình cọ ra lửa.

Cho nên trước mắt Kim Thu, anh cứ cuộn cuộn rồi nhích tới nhích lúc trong chăn, không biết đang làm nắm gì. Thi thoảng còn thấy cái mộng trần của anh dẹo tới dẹo lui nữa. Kim Thu nhịn không được, đưa tay ra nhéo mộng anh một cái, cảm giác thật sự rất tuyệt, khiến cô không nở buông.

Nhưng chỉ cọ vào chăn thì sao có thể thỏa mãn nổi Bạch Tuyên chứ. Một lúc sau anh liền bắt đầu bực mình, mặt đỏ hơn, hô hấp cũng bắt đầu nặng nề, lần này Kim Thu cuối cùng cũng nghe ra anh đang nói gì, không hề có chút sáng tạo nào, Bạch Tuyên vẫn chỉ đang gọi cô mà thôi.

Kim Thu dứt khoát ngồi yên ở đầu giường nhìn anh. Trong lòng thầm nghĩ, mặc dù cái chăn này rất mềm, rất nhẹ, nhưng sao anh lại có thể nhàm cô với cái chăn được chứ? Lại còn càng cọ càng thấy hào hứng nữa?

Bạch Tuyên đang nằm mơ thì cũng không hề thấy dễ chịu chút nào, mặc dù cọ vào chăn có thể khiến anh có một cảm giác nhất định, nhưng không thể sánh bằng với ngày thường được. Anh càng cọ lại càng dùng sức, nhưng dùng sức thì vẫn không thể khiến anh thoải mái hơn, ngược lại anh còn thấy đau. Cứ như thế, Bạch Tuyên lại

sấp khóc: "Vợ, đau quá, đau. Thối thối giúp anh đi."

Nghe tiếng có vẻ anh lại khóc thật rồi. Kim Thu không đành lòng xem anh bị giày vò, xoay người anh lại. Bạch Tuyên cũng không phản kháng lại, chỉ mơ màng mở mắt ra, ánh mắt có vẻ vẫn chưa tỉnh táo lắm, cứ mê mê tỉnh tỉnh: "Đau quá."

Kim Thu không nhịn được, trách anh: "Biết đau rồi mà lại còn dùng sức?"

"Khó chịu.", Bạch Tuyên nỉ non, tựa vào đùi cô.

Thật ra cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là hơi xước da một chút xíu, có điều chỗ bị xước nhạy cảm quá, nên Bạch Tuyên mới không chịu nổi. Kim Thu cúi người thối thối, hỏi anh: "Còn đau nữa không?"

"Ừm." Bạch Tuyên cắn chặt, nhìn cô với ánh mắt ngập nước, vừa mong mỏi, vừa thấp thỏm, "Thối thối là hết đau."

Giống hệt như trẻ con vậy. Kim Thu bật cười, thối thối giúp anh....
Kết quả... Kết quả là vì cô thấy buồn cười nên cúi xuống hơi thấp, rồi không cẩn thận, ngồi chênh vênh quá nên... cứ thế hôn xuống.

Ánh mắt Bạch Tuyên cũng trở nên sáng hơn hẳn, sau đó nữa... Mọi chuyện liền rẽ sang một hướng khác...

Chương 74: Đánh cược

Tối hôm trước Bạch Tuyên bỗng bị một miếng bánh ngọt rơi từ trên trời xuống, đập trúng đầu, trải qua một buổi tối tuyệt vời, đến sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, anh vẫn cười ngu với Kim Thu. Trong lòng còn thầm cảm thấy uống rượu đúng là một món phúc lợi. Kim Thu uống say, anh được lời, mà bản thân uống say, anh vẫn được lời, đúng là một vụ buôn bán có lời.

Nhưng đối với Kim Thu, thì kí ức đêm qua không đẹp để gì cho cam. Chỉ là một khoảnh khắc không cẩn thận, nên hôn xuống, khi đó cô vẫn chưa kịp phản ứng lại, Bạch Tuyên đã dùng loại ánh mắt ấy để nhìn cô, làm hại cô bị ma xui quỷ khiến... Khụ khụ.

Quan trọng nhất, đó là sau khi làm xong anh liền ngủ.

Đến tận bây giờ, Bạch Tuyên đã tỉnh rượu, cũng nhớ lại chuyện đêm qua, thấy ánh mắt của Kim Thu, anh liền lấy công chuộc tội, nói: "Vợ."

Kim Thu trở mình, không muốn để ý đến anh. Bạch Tuyên cũng không nản chí, rúc vào trong chăn, bò đến bên dưới cô, hôn hôn. Kim Thu giật mình một cái, "Làm gì thế?"

"Lâu lắm rồi chưa hôn hôn." Bạch Tuyên vùi đầu trong chăn, giọng nói buồn rầu. "Hôm qua anh sai rồi, ngủ. Hôm nay bù lại nhé."

Kim Thu cảm thấy cả người bắt đầu căng thẳng. Bạch Tuyên quen cửa quen nẻo, chui vào một chỗ tốt xong liền bắt đầu hôn hôn. Mới sáng sớm, cô cũng không chịu nổi loại kích thích này, nắm chặt drap

giường, căn môi, nhưng thật sự quá kích thích, cô không nhịn nổi.

Mà ngẫm lại, sau khi hai người ở chung một nhà, cũng rất ít khi dùng cách này để giải quyết vấn đề, một thời gian dài không trải nghiệm, vừa mới lại vừa kích thích, khiến cô bất giác nhớ lại đoạn thời gian ở Hải Thành, mới đầu Bạch Tuyên xem cách quyến rũ cô từ trong mấy quyển tiểu thuyết trên mạng. Về sau là hai người mất thời gian dài để bước qua lần đầu tiên... Hai người vẫn luôn thân mật như vậy.

Khi Bạch Tuyên chui ra khỏi chăn, anh thở phào nhẹ nhõm. Cả đầu anh ướt nhẹp bởi mồ hôi, Kim Thu chậm rãi hô hấp, giúp anh lau sạch mồ hôi, nhưng mặt cô vẫn còn đỏ bừng. Về mặt Bạch Tuyên say sưa: "Đừng lau, mùi vị của vợ rất thơm." Anh đưa lưỡi ra liếm một lần, có vẻ vẫn chưa thỏa mãn, còn tiếc nuối nhìn ngực cô, "Khi nào mới có thể ăn đây."

Về mặt Kim Thu không đổi sắc, véo má anh một cái: "Đừng có nằm mơ nữa."

Bạch Tuyên xoa xoa gò má, lại nằm xuống: "Vậy chúng ta ngủ thêm lúc nữa đi, vẫn còn sớm." Bây giờ mới hơn sáu giờ sáng, cũng có thể coi là khá sớm, nhưng Kim Thu không ngủ lại được. Có điều bị Bạch Tuyên quấn lấy, hai người lẳng lặng nằm ôm nhau như vậy, cảm giác cũng không tệ.

"Sao hôm qua anh lại khóc thế?"

Bạch Tuyên hơi ngại ngùng: "Anh không biết nữa. Chỉ là không khống chế được bản thân thôi." Anh mơ hồ nhớ lại những việc làm của mình hôm qua, nhưng cụ thể mình đã nói những gì thì anh lại không nhớ rõ.

Kim Thu dựa vào ngực anh, cảm thấy tên Bạch Tuyên này cực kì

mâu thuẫn, khi cô gặp nguy hiểm, anh sẽ cực kì dũng cảm đứng ra, chắn trước mặt cô, dường như dù có giông bão gì, anh cũng có thể dùng vai mình để che đi, nhưng cũng có lúc, anh lại yếu ớt như một đứa trẻ sơ sinh, cần cô phải kiên nhẫn đi dỗ dành.

Cho nên cô yêu anh, thương anh, tin anh. Một người đàn ông tốt biết bao.

Lòng Kim Thu dần dần bị một loại cảm giác hạnh phúc bao trùm lấy, cô dịu dàng nói: "Em sẽ ở bên cạnh anh vĩnh viễn, đừng sợ."

"Không thấy em, anh cảm thấy rất lo lắng." Bạch Tuyên ngập ngừng nói: "Trên thế giới này có quá nhiều bất ngờ, không hiểu ra kịp thì có thể sẽ chết. Lần ở trên máy bay lần trước, anh không sợ, vì em ở ngay cạnh anh, dù chết anh cũng không sợ. Nhưng hôm qua anh lại rất sợ. Đột nhiên không thấy em... Anh vừa quay đầu lại, em đã không còn tăm hơi, dọa chết anh mất."

Tình cảm của hai người tăng lên, Bạch Tuyên lại càng lệ thuộc vào cô, nhưng hết lần này đến lần khác, anh không thể bám lấy cô nửa bước không rời như lúc còn ở trạng thái hôn phách được. Điều này khiến anh cảm thấy rất mất mát.

Nhưng chuyện này cũng chưa có biện pháp nào để giải quyết. Mọi người chưa ai nghĩ ra cách nào để khiến hai người có thể dính lấy nhau như hình với bóng được, trước hết cứ lo liệu chuyện cưới xin cho xong đã.

Cơ hội đến rất nhanh. Vào lúc ăn sáng, Bạch Nghị Quốc cố ý thông báo với Bạch Tuyên một chuyện: "Hôm qua các ông đã nói chuyện một lúc về chuyện cưới hỏi của cháu. Ông và ông ngoại cháu không phản đối, các ông đều mong cháu có thể sống vui vẻ một chút, nhưng ý kiến của cha cháu, thì là không muốn có chuyện không may

xảy ra. Nên mọi người đã thương lượng lại, nếu như trong vòng nửa năm tới, cháu có thể làm ra thành tích gì đó, thì cha cháu sẽ đồng ý chuyện này."

Bạch Tuyên ngơ ngác: "Thành tích gì cơ ạ?"

"Nhà chúng ta có hai công ty, một bên là làm ăn, một bên làm đầu tư. Cháu và Bạch Giác rút thăm, rồi dùng lợi tức của hai nhà trong vòng nửa năm để phân định thắng thua." Bạch Nghị Quốc nhìn anh, từ từ nói: "Cháu thắng, chuyện cưới xin sẽ tùy theo ý cháu. Bạch Giác thắng, thì công ty ấy sẽ thuộc về nó."

Đây cũng không thể coi là một cuộc cạnh tranh công bằng được, vì tiền đặt cược của hai bên không bằng nhau. Bạch Thiếu Thành đánh cược, tất nhiên là nghiêng lợi thế về phía Bạch Giác, nhưng đối với Bạch Tuyên, không gì có thể sánh với Kim Thu, nên anh lập tức đồng ý, "Được."

Bạch Nghị Quốc cười một tiếng: "Tạm thời vẫn chưa bắt đầu, chương trình học của cháu cũng không thể lơ là, nếu không thì tại sao cháu thua cháu cũng không biết đâu."

Chuyện liên quan đến kiếm tiền, Bạch Tuyên liền lên tinh thần 200%, nếu không thắng thì tuyệt đối sẽ không nghỉ.

Đang bị khơi dậy ý chí chiến đấu, anh cũng không nghĩ ra, sở dĩ Bạch Nghị Quốc đồng ý chuyện này, cũng chỉ đơn giản là muốn nhìn xem anh sẽ đi được đến đâu mà thôi.

Vốn dĩ ông sắp xếp anh đến công ty của Vệ Thiên Hành, chủ yếu là vì Kim Thu cũng ở đó, có thể giúp anh lấy Kim Thu làm động lực để học hành tử tế. Như bây giờ nhìn lại, có vẻ kết hôn có sức hấp dẫn hơn nhiều.

Rút thăm tiến hành vào năm ngày sau. Nói qua một chút về hai công ty mà Bạch Thiếu Thành đã nhắc đến. Tính chất của hai công ty hoàn toàn khác nhau, một nhà lấy việc kinh doanh, sản xuất các thiết bị, chi tiết điện tử nhỏ làm chủ, quy mô trung bình, có lợi nhuận hằng năm. Còn công ty còn lại là công ty đầu tư. Nói cách khác, một bên là về kĩ thuật, bên còn lại là về tiền bạc. Cả hai bên đều có ưu nhược điểm của riêng mình, khó có thể nói bên nào có thể thắng được. Dù sao thì bên kĩ thuật, làm ra bao nhiêu, bán đi bấy nhiêu, có vẻ dễ kiếm tiền hơn, lợi nhuận cũng ổn định, không sợ thua lỗ. Đầu tư thì nguy hiểm hơn, lợi nhuận cũng lớn, có thể thắng với lợi nhuận cực lớn, cũng có thể thua đến mức vốn gốc cũng không hồi về nổi.

Cách rút thăm rất tùy ý. Chỉ là hai mảnh giấy tùy tiện được ném ra, mỗi người nhặt một tờ. Bạch Giác chọn xong trước, nhưng lại không chịu mở ra xem, cứ cầm trên tay rồi mỉm cười nhìn Bạch Tuyên, Bạch Tuyên liếc anh ta một cái, sau đó mở tờ giấy của mình ra, bên trên viết: *Công ty đầu tư Tứ Hải*.

"Xem ra vận may của anh trai cũng không tệ." Bạch Giác cười một tiếng, mở tờ giấy trên tay mình ra, "Của em là Ngũ Hồ."

Ngũ Hồ là công ty trách nhiệm hữu hạn điện tử và kĩ thuật khoa học.

Bạch Thiếu Thành nhìn hai người rút thăm xong, cũng chỉ gật đầu một cái: "Bắt đầu từ mùng một tháng sau, từ giờ hai đứa vẫn còn mười ngày để chuẩn bị."

Tháng sau là bắt đầu tháng ba, đến tận tháng chín là kết thúc cuộc thi. Thời gian cũng không quá lâu, dù sao cũng chỉ là một ván cược, nếu như thua, Bạch Thiếu Thành còn có thể chinh đốn lại suy nghĩ

của mình... Tất nhiên nhiên, lần đánh cược này nhằm chủ yếu vào Bạch Tuyên, đối với Bạch Giác - đứa trẻ do chính tay ông dạy dỗ, ông cảm thấy rất yên tâm.

Nhưng mà Bạch Giác lại ngược lại, không hề khinh địch. Anh không cảnh giác Bạch Tuyên, anh cảnh giác Bạch Nghị Quốc, ai biết được liệu ông ta có cung cấp trợ giúp gì cho Bạch Tuyên không chứ? Vì để ngừa vạn nhất, giờ là lúc để sử dụng những người đã được lôi kéo về rồi.

Còn Bạch Tuyên lại không có thời gian để phản ứng lại anh ta. Bây giờ, điều khiến anh đau đầu nhất là.... Công ty đầu tư này... là cái gì thế? Trước kia anh đi theo Vệ Thiên Hành, ở công ty chơi một khoảng thời gian, khó khăn lắm mới đi làm tử tế được, nhưng mà công ty của Vệ Thiên Hành là bên thực nghiệp, phương pháp kinh doanh hoàn toàn khác với kiểu nhìn nhận rồi ném tiền ra như bên này. Giờ anh hoàn toàn không hiểu nổi phải làm sao cho ổn.

Bạch Nghị Quốc thấy anh tỏ vẻ xoắn xuýt, liền không mẫn không nhạt nói: "Còn mười ngày nữa, ông cho cháu học một lớp bổ túc nhé."

"Vâng." Bạch Tuyên khéo léo lên tiếng đáp lại, đi theo Bạch Nghị Quốc vào thư phòng, bắt đầu học tập.

Hôm nay là ngày cuối tuần, Kim Thu được nghỉ, Bạch Tuyên phải đi học, cô liền ngồi trên sân thượng uống trà, phơi nắng, diện tích nhà họ Bạch cũng không quá lớn, nhưng cách bố trí rất hợp lý, phong cảnh cũng rất đẹp, mặc dù mùa đông cây cỏ hơi thưa thớt, nhưng để phơi nắng cũng rất được.

Một lát sau, Chu Chi ngồi xuống đối diện cô, có kinh nghiệm của lần trước, Kim Thu biết lần này có lẽ cô nàng lại đến báo tin cho cô, nên cũng thoải mái chào hỏi: "Chu tiểu thư."

"Gọi tôi là A Chi đi." A Chi dường như vừa đi đâu đó về, trên người vẫn còn mặc đồ công sở, cả người đều toát ra vẻ khéo léo, giàu kinh nghiệm, nhưng lúc cười lên vẫn khiến cho người ta có cảm giác rất thân thiết. "Trước mặt người khác tôi không thích nói vòng vèo. Lần này hai vị thiếu gia nhà họ Bạch đánh cược, không chỉ là vì một đám cưới mà thôi. Rất nhiều các vị bô lão nhà họ Bạch cũng đang thầm theo dõi hai người họ, các vị ấy muốn xem xem thiếu gia nào mới là người xứng đáng được nâng đỡ nhiều hơn."

Từ nhỏ Chu Chi đã được Bạch Nghị Quốc đào tạo. Cô hiểu rõ nhà họ Bạch hơn Bạch Tuyên rất nhiều, Kim Thu cũng biết đã đến lúc không thể không chú ý đến những chuyện này, vì vậy cô liền im lặng lắng nghe. Chu Chi cũng nhận ra điều này, liền tỉ mỉ phân tích với cô: "Nói tóm lại, bây giờ những cổ đông của Bạch Thị, có một số vẫn đang ủng hộ ông nội, thì tất nhiên là sẽ ủng hộ Đại thiếu gia, hơn nữa, những chuyện trước kia, bên ngoài cũng chỉ có tin vịt mà thôi. Bây giờ chỉ cần Đại thiếu gia đứng ra, nói chuyện với họ, thể hiện mình không khác người bình thường ở chỗ nào, thì những tin trước kia sẽ biến mất ngay lập tức. Tương tự như vậy, Bạch tiên sinh làm ở Bạch thị nhiều năm, cũng có những tâm phúc của riêng mình, những người này chắc chắn sẽ nghiêng về phía Bạch Giác."

Nói tóm lại, đây là cuộc đánh nhau của Bạch Nghị Quốc và Bạch Thiếu Thành? Kim Thu bắt đầu cảm thấy đau đầu, kĩ năng trạch đấu của cô bằng không, chuyện này thôi đã cảm thấy rất khó giải quyết rồi.

"Vì người của hai phe đã giằng co không ngừng nghỉ một thời gian dài rồi, nên bây giờ mới có vụ đánh cược này. Không chỉ là vì hôn sự của Đại thiếu gia thôi đâu." Sự nhạy bén của Chu Chi khiến Kim Thu cảm thấy cam bái hạ phong, dù sao thì cô cũng chưa kịp nhìn ra bên trong chuyện này lại còn có lắm việc đến thế.

"Đây là một trận cược, cũng chính là một sân triển lãm, người tham quan thấy bên nào có lợi hơn, thì họ sẽ chọn bên đó. Sức ảnh hưởng của ông nội rất lớn, Bạch tiên sinh khi tuổi trẻ cũng rất nhuệ khí. Kết quả ai thắng ai thua, tạm thời bây giờ vẫn còn là một ẩn số." Chu Chi nói đến đây, đột nhiên chuyển giọng: "Tạm gác chuyện hai người đó sang một bên, nói đến Bạch Giác. Người này, lợi hại hơn những gì hai người nghĩ rất nhiều đấy."

Kim Thu cau mày, cô còn nhớ lần đầu tiên gặp Bạch Giác ở nước ngoài, cả người anh ta đều tỏ vẻ âm u, thật sự rất khó đối phó.

"Từ nhỏ anh ta đã ở cùng Bạch tiên sinh, là người thừa kế mà ông ấy hết lòng đào tạo. Phần lớn mọi người đều không biết gì về Đại thiếu gia, nhưng lại khen ngợi Nhị thiếu gia rất nhiều. A Tuyên, anh ấy đã thua ngay từ vạch xuất phát rồi." Lời phân tích khách quan của Chu Chi khiến Kim Thu phải suy nghĩ kỹ lại một lúc.

Nhưng mà... Nếu thua thì có vẻ như cũng không có gì to tát. Kim Thu bình tĩnh suy nghĩ lại, trước giờ cô chưa từng mong ước phải sống một cuộc sống quá xa hoa, Bạch Tuyên cũng thế. Hai người chỉ muốn ở cùng nhau mà thôi. Nếu Bạch Thiếu Thành không lấy hôn sự của hai người ra làm tiền đặt cược, có khi Bạch Tuyên cũng chẳng thêm ngó ngàng đến ông ta.

Mà có lẽ chủ ý này là do Bạch Nghị Quốc nghĩ ra cũng nên. Mà dù thế nào đi chăng nữa, cô có nghĩ nhiều đến mấy, thì trên thực tế cô cũng chẳng có tí ảnh hưởng nào đến vụ đánh cược này cả. Chuyện duy nhất mà cô có thể làm, chính là ủng hộ Bạch Tuyên vô điều kiện mà thôi.

"Tôi biết." Kim Thu nghĩ thông suốt mọi chuyện, cũng không còn lo lắng nữa. Nhưng thái độ đối với Chu Chi thì cô nghĩ mình cần phải

thay đổi. Mặc dù Bạch Tuyên ghét cô ta, nhưng cô ta vẫn khá tốt trong vai trò người trợ giúp.

Chu Chi mỉm cười, lúm đồng tiền như hoa: "Đừng khách khí."

Cô lớn lên bên cạnh Bạch Nghị Quốc, trên người đã sớm bị dán nhãn nhà họ Bạch rồi. Hơn nữa, cô là nữ cô nhi, muốn chứng minh năng lực của bản thân, biện pháp tốt nhất chính là chọn một người để làm điểm tựa. Giữa hai vị thiếu gia, cô chọn Bạch Tuyên.

Thực ra cũng không phải là vì cô con mắt tinh đời mà nhìn ra anh hùng. Trong mắt Chu Chi, Bạch Tuyên cũng là một người bình thường, không hề có điều gì khiến cô phải tâm phục khẩu phục. Chẳng qua là sau khi cân nhắc kỹ càng, cô thấy bên này ít rủi ro hơn mà thôi. Dù sao thì Bạch Giác đã bắt đầu kinh doanh từ lâu rồi, bên người hẳn là không thiếu quân sư. Còn Bạch Tuyên thì ai cũng không có. Với lại, sau này cô vẫn còn phải nhờ vào Bạch Nghị Quốc, nên tất nhiên là phải chọn người mà ông thân cận hơn rồi.

Chương 75: Chi bảo

Người ở công ty Tứ Hải đã sớm biết sắp có một vị sếp được cử xuống. Trong công ty đã có người nói bóng nói gió, đến đầu tháng ba người kia sẽ chính thức đến nhậm chức. Nhưng mấy người lãnh đạo cấp cao trong công ty còn chưa thấy mặt sếp mới, thì đã gặp được trợ lý của sếp.

Là một người phụ nữ rất khôn khéo, rất lợi hại. Nghe nói là đã tốt nghiệp cao học bên Mỹ, mới về nước, còn có quan hệ khá thân thiết với chủ tịch tập đoàn nữa.

Đến ngày đầu tiên Bạch Tuyên đi làm, Kim Thu còn khẩn trương hơn cả anh, giúp anh mặc âu phục, thắt cà vạt mà lòng cứ thấp thỏm, bất an: "A Tuyên."

"Sao thế?" Bạch Tuyên mặc âu phục vào nhìn vẫn không giống một người đàn ông thành đạt chút nào cả, ánh mắt quá trong sáng, khí chất quá hiền hòa. Kim Thu thấy anh như thế, thật sự cảm thấy rất rầu rĩ.

Trái với cô, Bạch Tuyên cảm thấy chẳng sao cả. Anh xoa gò má cô một cái: "Anh sẽ về nhà sớm để nấu cơm, vợ đừng làm thêm giờ nhé, anh sẽ đợi em về ăn cơm cùng đấy."

Kim Thu cười khan mấy tiếng, Vệ Thiên Hành sau khi biết cô hẹn hò cùng Bạch Tuyên, liền không dám giao việc quá nặng nề cho cô, còn tuyển thêm một trợ lý nữa để cô chia sẻ công việc. Bây giờ đi làm nhàn hơn trước rất nhiều.

Nhưng hôm nay tâm trạng bất ổn của cô vẫn bị Vệ Thiên Hành nhìn ra, anh cười hỏi: "Sao thế? Lo cho Bạch thiếu gia?"

Kim Thu cười khổ một tiếng, sờ mặt: "Dễ thấy đến vậy cơ à?"

"Viết hết trên mặt kia kìa." Bạch Tuyên và Chu Chi rời đi, cũng có nghĩa là quyền điều hành lại quay về tay Vệ Thiên Hành, đối với anh ta mà nói thì là chuyện tốt. Còn đối với Kim Thu, anh biết mình cũng chẳng giữ cô lại nổi, dứt khoát buông tay: "Thế nào, hay tôi viết cho cô một bức thư đề cử, để cô sang Tứ Hải nhé."

Kim Thu vẫn còn hơi do dự, cô không biết mình ở gần Bạch Tuyên là chuyện tốt hay xấu nữa, nên sau khi cân nhắc một lúc, "Thôi, tôi vẫn ở đây kiếm cơm tiếp thì hơn."

"Thiếu phu nhân tương lai của nhà họ Bạch làm thư kí cho tôi." Vệ Thiên Hành xoay xoay bút bi vài vòng, cười: "Đúng là thụ sủng nhược kinh."

Kim Thu bất đắc dĩ nhìn anh ta: "Vệ tổng."

"Được rồi, không cười cô." Vệ Thiên Hành vươn vai, "Người bên nhà họ Bạch còn chưa lên tiếng, cô muốn ở lại bao lâu cũng được, có cần tăng lương không?"

"Bây giờ mỗi ngày tôi chỉ làm phần việc bằng nửa trước kia." Kim Thu thở dài. "Sắp thành người rảnh rỗi mất rồi."

Vệ Thiên Hành an ủi cô: "Đây là chuyện bình thường, sau này cô kết hôn rồi, có khi còn không phải đi làm nữa, làm quen dần đi là vừa đấy."

Sau khi địa vị của Kim Thu thay đổi, thái độ Vệ Thiên Hành đối xử với

cô không giống như của cấp trên đối với cấp dưới nữa, dần trở nên tùy ý hơn, như giữa bạn bè với nhau vậy.

Đối với lời khuyên chân thành của anh ta, tất nhiên là Kim Thu nghe hiểu, nhưng phải làm quen thế nào đây? Bây giờ cô vẫn còn quanh quẩn ở ngoài cửa nhà người ta, trừ việc nhà họ Bạch rất giàu, cô chả biết gì cả.

Vệ Thiên Hành là người thông minh, nhìn qua là phát hiện ra manh mối, chỉ hơi trầm ngâm một chút, sau đó cười: "Thời gian còn sớm, xuống lầu uống trà chiều đi."

Được ông chủ lớn mời đi uống trà, Kim Thu cảm thấy rất vinh hạnh... Tất nhiên, lần uống trà này chắc chắn không phải vì cô, mà là vì Bạch Tuyên, cảm giác này giống như nữ chính ngôn tình, chim sẻ hóa phượng hoàng vậy.

Vấn đề là cánh cô nhỏ, bay lên cao thì chỉ thấy nơm nớp lo sợ thôi, chẳng nghĩ được gì nhiều.

Trong phòng trà, hơi nước lượn lờ, Vệ Thiên Hành nhìn lá trà trong chén, cười nhạt: "Bạch lão tiên sinh trong nước có danh xưng là Đào chu công, nói ông ấy cũng giống Lữ Bất Vi vậy, giỏi nhất việc đầu tư kiếm lời, nhưng mà chắc hẳn cô cũng biết tình huống hiện nay của nước ta, nếu ông Bạch không có bối cảnh, thì sẽ rất khó để đi được xa như bây giờ. Lại càng đừng nói đến việc để con trai mình cưới con gái duy nhất nhà họ Hoàng, khiến nhà mình như hổ thêm cánh."

Kim Thu: *Thật ra tôi nghe không hiểu.*

Vệ Thiên Hành có vẻ rất quan tâm, còn giới thiệu cả họ Hoàng một lần. "Cụ tổ nhà họ Hoàng, tất nhiên là bây giờ ông ấy đã qua đời, năm xưa đã từng đi đánh giặc cứu nước. Rồi bị gạt oan ra khỏi chế

độ nhà nước... Sau này họ nhà ấy cũng được tẩy trắng, rồi cứ thế từng thế hệ nối tiếp nhau tham gia vào quân đội, thăng quan tiến chức, đến giờ thì vị trí tương đối vững chắc.

Kim Thu: *Vẫn không hiểu.*

Có lẽ do vẻ mặt cô tỏ vẻ không hiểu quá rõ ràng, Vệ Thiên Hành hít sâu một hơi, lấy một ví dụ rất đơn giản, dễ hiểu: "Bạch lão tiên sinh là Lữ Bất Vi, thì Hoàng lão thái gia là Vương Tiễn.(1)"

(1) Lữ Bất Vi: Là một doanh nhân nổi tiếng thời Chiến Quốc. Vương Tiễn: Một vị tướng nổi tiếng thời chiến quốc của nước Tần. Ý của Vệ Thiên Hành là một người kiếm tiền giỏi, một người có bối cảnh quân đội.

Kim Thu: "Hiểu." Cô biết nhà họ Bạch và nhà họ Hoàng rất có tiền, rất có quyền, nhưng không có khái niệm cụ thể nào để hình dung. Trong mắt Kim Thu, những người có mấy triệu đã là người giàu rồi, chẳng hạn như Vệ Thiên Hành cũng là loại người giàu có rồi. Nhưng khi nhắc đến những điều máu chốt thì cô lại cảm thấy đầu mình không đủ dùng. Mãi một lúc sau cô mới suy nghĩ ra được tài sản của Bạch Tuyên, cô liền bị giật mình đến sặc: "Khụ, không phải chứ?"

Vệ Thiên Hành đồng tình nhìn cô: "Đại thiếu phu nhân của nhà họ Bạch dễ ngồi đến thế sao? Địa vị hơi thấp một chút là không dám mơ đến rồi. Tôi có ba bốn cô em họ, không ai dám nói là mình có thể leo lên đó ngồi. Cho nên tôi mới luôn khuyên cô phải nghĩ cho kĩ."

"... Nghĩ không đến." Kim Thu bình tĩnh lại, cảm thấy đầu mình lại càng đau hơn, "Chưa ai nói về chuyện này với tôi cả." Cô cảm thấy Bạch Nghị Quốc có vẻ tốt, Hoàng Trạch cũng không tệ, cả hai người đều đối xử với cô rất khách khí, có thiện cảm.

"Nhưng mà." Vệ Thiên Hành mỉm cười một cái, "Có thể nói là do duyên phận, cũng có thể coi là do phúc cô dày, cô đến nhà họ Bạch, đúng lúc họ không cần nhìn đến gia thế của cô."

Kim Thu thở dài, "Vấn đề là tôi cũng chẳng có gì để khiến người ta phải nhìn cả." So sánh với Chu Chi, cô gần như trong suốt rồi.

"Nhưng Bạch đại thiếu gia thích cô." Vệ Thiên Hành nhớ đến ánh mắt trước kia của Bạch Tuyên, dù là người ngoài cuộc như anh ta cũng cảm thấy rung động: "Anh ấy thích cô thật lòng."

Kim Thu nghe đến câu này, những muộn phiền trong lòng dường như được quét sạch đi, cả gương mặt cũng trở nên hoạt bát hơn: "Anh ấy đối xử với tôi rất tốt."

Nếu như không phải vì Bạch Tuyên, có lẽ cô đã sớm biết khó mà lui. Nhưng bây giờ, cô chỉ có thể ngênh khó mà lên thôi.

"Thế nên mới nói cô không cần sốt ruột." Vệ Thiên Hành nói mấy lời này lại có vẻ như mấy nhà triết học cao thâm khó lường. "Có rất nhiều chuyện đã sớm được sắp đặt sẵn. Nếu hai người đã gặp nhau, yêu nhau, thì chuyện sau này có lẽ sẽ cứ thế mà nước chảy thành sông. Hơn nữa, cô chính là cô, không cần phải vì ai mà thay đổi. Đại gia khuê tú quá nhiều, tiểu gia bích ngọc cũng không tẻ."

Nói xong anh còn trừng mắt lên nhìn cô một cái, Kim Thu sợ đến run lên một cái, rồi bỗng hiểu ra điều gì: "Được, tôi sẽ nhớ."

"Đừng xem thường chính mình." Vệ Thiên Hành cười nhẹ, anh cũng có thể coi là gặp qua nhiều danh môn khuê tú, nhưng khi ấy, lần đầu tiên nhìn thấy Kim Thu, vẫn cảm thấy trên người cô có một loại khí chất khiến người ta có cảm giác rất mới lạ. Bích ngọc của nhà nghèo cũng có chỗ dễ thương của riêng mình, cho nên anh cảm thấy, khi

đối nhân xử thế, không cần phải xem nhẹ bản thân, tâm trạng cứ thoải mái là được rồi.

"Nhưng mà..." Giọng điệu anh đột ngột đổi sang hướng khác, có chút khó đoán: "Nếu tôi là cô, tôi sẽ nghĩ cách để có thể sớm sinh một đứa bé. Cô không cần cảm thấy chiu này tực. Đây là cách có tác dụng nhất đấy."

Kim Thu có cảm giác mình vừa đọc một quyển tiểu thuyết tình cảm xong: "Gì cơ? Mang thai?"

"Mẹ quý nhờ con." Nụ cười của Vệ Thiên Hành có chút đùa cợt, châm chọc. "Không ai có thể tránh khỏi chuyện này, dù là nhà bình dân hay nhà giàu có cũng đều như vậy cả. Đây là truyền thống của người Trung Quốc, không có cách nào khác. Dù đây là đường tắt, cũng không nên coi thường nó."

Kim Thu không lên tiếng, mặc dù phản ứng đầu tiên của cô là chiu này có vẻ quá bỉ ổi. Nhưng nghĩ kĩ lại một chút thì thấy cũng chẳng sao cả. Cô út của cô là Kim Nhạc, vì là con gái út trong nhà nên từ nhỏ đã được cưng chiu, bản thân cũng rất xuất sắc, năng lực không kém. Nhưng vì khi gả đến nhà chồng chỉ sinh được một cô con gái, vẫn luôn bị mẹ chồng trách mắng, dường như không sinh được con trai là mắc phải tội gì đó to lớn lắm vậy.

Vệ Thiên Hành nói đúng, đây là tình hình chung trong nước, không phải là vấn đề giai cấp.

"Trước khi kết hôn, tôi không có ý định sinh con." Cuoois cùng Kim Thu đáp lại vậy. Nhưng trong lòng lại nghĩ, nếu có thể sinh một đứa bé mềm mềm, dễ thương giống Bạch Tuyên thì cũng là một chuyện khá đáng mong đợi đấy chứ.

Vệ Thiên Hành từ chối cho ý kiến, anh nhắc nhở Kim Thu, cũng chỉ là vì tình cảm. Cô quyết định thế nào, đó là cuộc sống của cô.

Cùng lúc đó, công ty Tứ Hải mở một cuộc họp, Bạch Tuyên lần đầu tiên xuất hiện trước mắt mọi người với vai trò là lãnh đạo mới nhậm chức. Trái với những lo lắng của Kim Thu, anh biểu hiện rất tốt, bình thường trong cuộc họp không lên tiếng quá nhiều, nhưng thái độ rất nghiêm túc, ngồi yên ở một chỗ không nói gì, cấp dưới cũng không ai có thái độ khinh thị anh cả.

Phần lớn các bản báo cáo đều do mấy người phụ trách nói qua một lần, anh cũng dỏng tai lên nghe hết, đến lúc kết thúc cuộc họp, anh cũng khéo léo mỉm cười: "Được rồi, tình huống đại khái của công ty tôi cũng đã hiểu, về những chuyện khác, tôi sẽ dành thời gian khác để hỏi từng người cụ thể."

Lời kịch rất trôi chảy, Bạch Tuyên thầm tự khen mình, Chu Chi cũng gật đầu hài lòng với anh, mở miệng tuyên bố tan họp.

Trở lại phòng làm việc, việc đầu tiên Bạch Tuyên làm đó chính là nhìn đồng hồ một cái. "Đã gần năm giờ rồi. Tôi phải về nấu cơm."

Chu Chi đã quen với chuyện này, chỉ nhắc anh: "Vậy anh nhớ đọc hết phần tài liệu tôi đã chuẩn bị sẵn đi."

"Được." Bạch Tuyên cất mấy tập tài liệu, nhìn cô: "Tôi về đây. Tạm biệt." Thái độ tốt hơn trước kia gấp mấy lần. Chu Chi thầm nghĩ, *có người thủ thi bên gối có khác*, có cũng mỉm cười. "Tạm biệt."

Cuối cùng, lúc Bạch Tuyên trở về, Kim Thu đã về nhà, thậm chí đã mua xong thức ăn, Bạch Tuyên tái mặt nhìn cô: "Vợ, để anh làm!" Anh còn chưa kịp cời âu phục đã lao vội vào phòng bếp, dọa cả Kim Thu: "Cẩn thận, đừng vào đồ bây giờ. Hay anh cứ ra ngoài thay bộ

quần áo đi đã."

Tài nấu nướng của Kim Thu có hạn, còn kém hơn Bạch Tuyên rất nhiều, nên cũng chỉ làm mấy việc lật vớt như rửa rau, thái đồ mà thôi. Bạch Tuyên vội vàng cởi âu phục ra, đeo tạp dề lên, việc đầu tiên anh làm chính là cướp ngay con dao ra khỏi tay cô: "Vợ, phải chờ anh về chứ. Nhỡ chẳng may đứt tay thì sao."

Kim Thu xoay người, cầm rau chuẩn bị đi rửa, Bạch Tuyên lại hô to gọi nhỏ: "Đừng động vào, nước lạnh lắm, vợ sẽ bị lạnh tay đấy." Anh xoay người tắt vòi nước đi. Mặc dù Kim Thu mở vòi nước nối với bình nước nóng mặt trời, là nước nóng.

"Vợ ngoan, đợi anh làm cơm xong thì gọi em ra ăn, em đi chơi đi." Bạch Tuyên hôn cô một cái, thấy Hoa Hoa đang nằm phơi nắng trên ban công, nói thêm: "Hoa Hoa cũng đừng vội, đợi tao nấu xong thì cũng cho mày ăn luôn."

Đợt trước hai người về nhà Kim Thu ở quê, Hoa Hoa được gửi lại ở nhà Bạch Nghị Quốc, có lẽ do không thích ứng được với hoàn cảnh mới, sau khi đến Bắc Kinh, tinh thần của Hoa Hoa không tốt tí nào, Bạch Tuyên còn băn khoăn không biết có nên đưa nó đi khám thú y hay không.

Kim Thu đành quay lại phòng khách đọc báo, Bạch Tuyên bận rộn gần tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng nấu xong đồ ăn: "Vợ, vào ăn cơm đi."

Hai người ăn cơm, đĩa của Bạch Tuyên chẳng bao giờ gấp đồ ăn trong đĩa, toàn ăn trộm đồ Kim Thu ăn dở, thời gian vừa rồi phải kìm chế, bây giờ anh mới được bung lụa, thậm chí cuối cùng anh ăn cả liên miệng, cướp đồ ăn trong miệng Kim Thu ra. Kim Thu né một lúc vẫn không tránh anh được, đánh phải đánh anh một cái: "Đừng làm

loạn, ăn tử tế đi."

Vừa ăn vừa hôn môi.... Thật ghê quá,

Bạch Tuyên ủy khuất: "Em chẳng để anh ăn no gì cả. Đói quá đi mất."

"Ăn cơm trong bát mình đi!" Kim Thu nghiêng răng nghiêng lợi: "Đừng có mà dờ dờ, nếu không thì hôm nay ngủ bên ngoài."

Câu uy hiếp này quá lợi hại, Bạch Tuyên lập tức ngậm miệng, chẳng qua là đổi lại bát cơm với Kim Thu, ngồi lùa cơm như mới bị bỏ đói mấy ngày liền.

"Chậm một chút, chậm một chút." Kim Thu lập tức mềm lòng, lại gắp đồ ăn, đút canh cho anh, "Đừng ăn nhanh như vậy."

Bạch Tuyên lập tức vui vẻ ra mặt: "Anh còn tưởng vợ không thương anh nữa."

"Yêu anh, yêu anh, yêu nhất là anh." Cô dỗ anh như con nít, mãi hai người mới ăn xong bữa cơm, Bạch Tuyên chủ động xin đi rửa chén, lau bàn, xong hết mọi chuyện mới xin phép cô: "Vợ, anh phải đi làm bài tập."

Kim Thu đau lòng hỏi anh: "Có mệt lắm không?"

"Hết rồi." Bạch Tuyên nhân cơ hội đòi lấy một nụ hôn phớt: "Như vậy là có động lực rồi."

Kim Thu bật cười: "Được rồi, đi làm việc nhanh lên, đừng làm đến khuya quá."

"Anh sẽ làm ấm giường." Bạch Tuyên lăm bắm rồi chạy lên thư phòng bế quan.

Kim Thu ngồi một mình ở phòng khách, ti vi không muốn xem, cũng không có việc gì để làm, cô từ từ bước ra ban công, vượt sống lưng Hoa Hoa. Bên ngoài đã chuyển sang mùa xuân, mặc dù nhiệt độ vẫn còn hơi thấp, nhưng mùa xuân vẫn đến rất nhanh, rất nhanh đã tròn một năm kể từ khi hai người quen nhau.

Thật nhanh, trong một năm ngắn ngủi ấy mà cả cuộc sống hằng ngày lẫn chuyện tình yêu của cô đã thay đổi nghiêng trời lệch đất. Từ khi cô quyết định đến với Bạch Tuyên, cô đã bước lên con đường không thể quay đầu lại, mà cô cũng không muốn quay đầu.

Cũng giống như lời trước cô từng nói với Bạch Tuyên, con đường phía trước rất khó đi, cô mong anh có thể đỡ cô đi tiếp. Nhưng bây giờ có lẽ nên đến lúc phải đổi lại, cô đứng sau lưng anh, cùng anh từ từ đi tiếp.

"Tao cũng không thể trốn tránh mãi được." Kim Thu nói nhỏ với Hoa Hoa. "Nếu đã không muốn buông tay anh ấy, tao chỉ có thể cố gắng hơn nữa mới được."

Hoa Hoa vẫy vẫy đuôi, rồi ngáp một cái, ngồi ngay ngắn ở ban công ngắm phong cảnh ở phía xa xa.

Kim Thu đứng yên ở trên ban công một lúc, cuối cùng cũng mỉm cười một cái.

Ngày hôm sau, cô nộp đơn từ chức. Vệ Thiên Hành không hề bất ngờ chút nào: "Quyết định xong rồi."

"Ừm." Kim Thu gật đầu, "Nhưng mà vẫn còn ở lại đây vài hôm nữa,

tôi còn phải sang Tứ Hải thi tuyển dụng mới được, còn phải phiền Vệ tổng viết cho tôi một lá thư đề cử."

"Không thành vấn đề." Vệ Thiên Hành nhìn cô, đột nhiên nghĩ đến lần đầu tiên hai người gặp nhau ở cửa công ty. Lúc ấy, cô vẫn rất non dại, khí chất trong sáng, anh nhìn nhiều hơn vài lần, nhưng vẫn không đưa tay đi hái một đóa hoa thơm. Cứ lẳng lặng mà thưởng thức nó.

Lúc đó chưa từng nghĩ đến việc cô sẽ có được vận may như vậy, đèn chiếu vào phòng, vinh hoa phú quý.

Số mệnh mỗi người đều như vậy, chẳng ai có thể đoán trước được điều gì. Rốt cuộc hôm nay cô cũng phải đến một nơi khác. Đột nhiên Vệ Thiên Hành có chút không ổn. Anh không biết Kim Thu rời đi, rốt cuộc sẽ trở thành dáng vẻ gì, anh rất lưu luyến nụ cười đơn giản, sáng khoái của cô, hoài niệm dáng vẻ cô bận bịu quanh mình... Nhưng anh biết rõ, mình chẳng thể giữ nổi cô.

Dù sao thì cũng không phải là người của mình. Anh chỉ có thể nhìn cô đi xa, điều duy nhất mà anh có thể làm, có lẽ chính là chúc phúc cho cô:

"Vậy, chúc cô hạnh phúc."

Hy vọng em có thể vạn sự như ý, hạnh phúc mỹ mãn, có thể vui vẻ bình an... Như vậy, có lẽ sâu trong lòng tôi, cũng cảm thấy vui vẻ hơn...

Chương 76: Bất ngờ

Kim Thu không nói chuyện từ chức cho Bạch Tuyên, mà anh cũng không bao giờ chủ động hỏi cô về mấy chuyện công việc, cho nên đến tận khi Kim Thu rời khỏi công ty của Vệ Thiên Hành để sang Tứ Hải phỏng vấn, Bạch Tuyên vẫn không biết gì.

Bản thân cô cũng không có ý định để cho anh biết, công ty Tứ Hải trong mắt Bạch Nghị Quốc có thể không là gì cả, nhưng danh tiếng trong nước lại khá cao, phỏng vấn nhân viên rất kĩ, hết vòng này lại đến vòng khác, cũng may là cô đều vượt qua được hết.

Lúc này Bạch Tuyên đang rất vất vả, sáng sớm đã phải bò dậy từ trong chăn, buổi tối thì chật vật chạy về nhà nấu cơm, sau đó lại tiếp tục ngồi làm việc ở thư phòng. Theo lý thuyết thì Kim Thu hoàn toàn có thể tự làm việc nhà để anh có thể tập trung làm việc, nhưng thuộc tính của Bạch Tuyên lại khiến cô rất đau đầu.

Chỉ cần Kim Thu bước vào bếp, hôm sau anh sẽ trở về nhà sớm hơn hôm trước, sau đó sẽ dùng tất cả các chiêu trò của mình để đuổi cô ra ngoài nghỉ ngơi rồi tự làm mọi việc. Kim Thu thử chống đối lại anh mấy lần, nhưng lại phát hiện ra chỉ tốn phí thời gian hơn thôi.

Hay là cô đến giúp anh...

Kim Thu nghĩ vậy, rồi đứng trang điểm lại trước gương ở nhà vệ sinh, hôm nay là vòng phỏng vấn cuối cùng, hình như có cấp trên xuống phỏng vấn trực tiếp... Còn Bạch Tuyên... Không cần nghĩ cũng biết là chắc chắn sẽ không đến rồi.

Vấn đề được phỏng vấn có vẻ khá khắt khe, cuối cùng chỉ còn lại ba người là cô, một người đàn ông, và một cô nàng quyến rũ.

Người phụ trách vấn đề tuyển nhân sự nói với một người quản lý khác đứng bên cạnh: "Đi hỏi người kia một chút đi, xem cô ấy có ý kiến nào khác không."

Dù sao cũng đang tuyển thư kí cho Bạch Tuyên, đi hỏi Chu Chi một câu cũng được, mà cũng vừa khéo. Chu Chi vừa nhắc đến chuyện này với Bạch Tuyên, anh chỉ đáp lại: "Là nam, đừng tuyển nữ." Chu Chi vốn định truyền đạt lại ý kiến này mà thôi, nhưng vừa đến chỗ phỏng vấn, nên cô cũng tiện đường đi vào nhìn một cái.

Kim Thu và Chu Chi yên lặng nhìn nhau một cái.

Chu Chi liền nuốt lại lời mình định nói vào trong: "Tôi thấy cần một cô gái tương đối tỉ mỉ một chút, nhưng vị này..." Cô nhìn cô gái quyến rũ kia một lần, không khách khí nói thẳng: "Vị này...Chỉ sợ chỗ chúng tôi miếu nhỏ, không chứa nổi phật lớn."

Vì thế, chỉ nhờ một câu nói mà Kim Thu thuận lợi qua cửa. Người phụ trách tuyển nhân sự cũng gật đầu một cái, nói với Kim Thu: "Vậy khi nào cô có thể đi làm?"

"Ngày mai tôi có thể đến được luôn." Kim Thu mỉm cười.

Chu Chi đặc biệt thông báo tin tốt này cho Bạch Tuyên, nhưng Bạch Tuyên lại không thích việc có thư kí mới là nữ chút nào: "Tôi không thích nữ, đổi lại người khác đi."

"Tôi cảm thấy cũng không tệ mà." Chu Chi mặt không đổi sắc: "Ngày mai gặp rồi nói sau."

"Không muốn gặp!" Bạch Tuyên không hề nghĩ ngợi gì liền từ chối.

Chu Chi không muốn nói thêm về vấn đề này, chuyển sang đề tài khác. Bạch Tuyên còn tưởng cô đã từ chối người ta, nào ngờ hôm sau Chu Chi nói với anh: "Thư ký mới đến rồi." Anh suyt nữa thì xù lông.

"Đã bảo rồi, tôi không cần thư kí nữa!" Bạch Tuyên giận đến mức đỏ hết mặt lên: "Vợ tôi không thích!"

Chu Chi chỉ ra dấu mời với Kim Thu, còn mình thì đóng cửa đi ra ngoài, vài giây sau Bạch Tuyên nhô đầu ra khỏi máy tính, lời còn chưa nói ra miệng, đã ngớ người ra.

Kim Thu đứng ở giữa phòng, ung dung hỏi: "Thì ra vừa mới đi làm được buổi đầu tiên em đã bị sếp sa thải à?"

Bạch Tuyên há hốc mồm, nhưng lại không nói được lời nào, một lúc sau mới phản ứng lại, vừa định lao ra chỗ cô thì lại đụng đầu vào góc bàn, đau đến mức anh kêu lên một tiếng, chảy cả nước mắt.

Kim Thu bật cười: "Anh ngốc thế này mà vẫn có thể làm sếp người ta được à?"

"Vợ ~" Bạch Tuyên nhảy lò cò đến ôm cô: "Sao em cũng đến đây thế. Anh nhớ em quá, ôm một cái nào."

Kim Thu dùng một ngón tay chọt chọt vào trán anh, đẩy anh ra xa: "Thật xui xẻo, em chính là thư kí mới của anh đấy. Bây giờ đứng ngay ngắn lên, nghe ba điều em quy định với anh này."

Bạch Tuyên trợn mắt: "A?" Anh đi làm vất vả đến mức chỉ số thông minh cũng bắt đầu có dấu hiệu tụt xuống rồi.

"Thứ nhất, trong lúc làm việc không được tỏ ra quá thân thiết với em. Giống như ở công ty trước ấy. Nếu không làm được thì tối ra phòng khách ngủ.

Bạch Tuyên cảm thấy thờ cũng có vẻ rất mệt.

"Thứ hai, làm việc chăm chỉ vào, đừng lười biếng. Em đến đây để làm việc, không phải làm bình hoa, trong lúc em làm việc, anh không được quấy rầy, nếu không thì cũng ra phòng khách ngủ."

Bạch Tuyên sắp ngất.

"Thứ ba, quy định trong giờ làm việc, không được làm nũng, không được làm loạn, nếu không..." Kim Thu tiếp tục uy hiếp anh, cố gắng nghiêm trọng hóa mọi chuyện hết sức có thể.

Bạch Tuyên nhào vào lòng cô, nũng nịu chơi xấu: "Vợ, em xấu tính quá đi mất. Đừng làm thế mà, người ta chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, khổ lắm đấy."

"Nếu như ngày nào anh cũng làm việc thật chăm chỉ, ngoan ngoãn yên ổn trước mặt mọi người." Kim Thu phát cho anh ít đường: "Thì đến giữa trưa chúng ta sẽ cùng nghỉ ngơi."

Gần mười hai giờ là đến thời gian nghỉ trưa, cũng là thời gian cho anh nghỉ ngơi hồi sức lại, bình thường cô không ở đây, chắc hẳn là anh cũng không nghỉ ngơi cho từ tế. Giờ có cô, có lẽ anh sẽ bớt bận rộn đi phần nào.

Bạch Tuyên cắn môi suy nghĩ, ủy khuất đồng ý: "Được rồi."

"Nghéo tay."

"Nghéo tay, ai không giữ lời, người ấy là chó." =))))))

Sau khi hai bên thỏa thuận xong, Kim Thu dứt khoát quay người rời đi: "Được rồi, em đi ra ngoài trước đây."

"Này này!" Bạch Tuyên kêu vội lên. "Đừng!" Anh đi chậm một bước, nên chỉ có thể ôm lấy cánh cửa gỗ bị đóng chặt lại: "Vợ, em là người xấu, em bắt nạt anh."

Chu Chi ngồi ở ghế sa lông bên ngoài xem tài liệu, thấy cô đi ra liền mỉm cười: "Xong rồi?"

Kim Thu không đáp lại, cô ngồi xuống cạnh Chu Chi, hỏi ngược lại "Chúng ta có thể thắng không?"

"Không biết." Chu Chi nói thật. "Tôi cũng không chắc chắn."

Kim Thu cũng không nản chí, ngược lại còn nói: "Vậy thì bắt đầu từ tình hình ở đây, kể cho tôi hết một lượt đi."

Nhưng vấn đề này lại nằm trong số ít những chuyện làm khó Chu Chi. Cô trầm ngâm một lúc lâu rồi mới trả lời: "Đại đa số mọi người bây giờ vẫn đang đứng nhìn, rốt cuộc là ai đứng bên phía chúng ta, ai là tai mắt của Bạch tiên sinh, đều rất khó nói."

Thật phức tạp. Chuyện nan giải nhất mà trước kia Kim Thu từng gặp đó là đối phó với mấy tin đồn trong công ty. Trước khi gặp chuyện chọn đội, cô đã bị Vệ Thiên Hành kéo đến bên mình để bảo vệ rồi.

Nói đến việc đấu tranh nội bộ, kĩ năng của Kim Thu mới lên đến cấp 1. Hoàn toàn không đủ dùng.

"Đối với mấy chuyện này có lẽ cô cũng không hiểu rõ lắm. Ở đây có ít tài liệu, cô có thể đọc qua." Chu Chi đã làm thì sẽ làm đến cùng, "Tôi ở phòng bên cạnh, cô có việc gì thì cứ gọi tôi qua là được."

"Làm phiền cô rồi."

Kim Thu không học ngành đầu tư chuyên nghiệp, phần lớn tài liệu đều làm cô đau đầu, những từ ngữ quá chuyên nghiệp cô đành phải vừa tra vừa đọc mới hiểu nổi.

Cứ bận rộn như vậy, dần đến buổi trưa lúc nào không hay, cô nghiêm túc quá đến mức không để ý đến Bạch Tuyên đã lén mở cửa phòng làm việc, thò đầu nhìn ra phía ngoài. Nhìn anh lúc này hoàn toàn khác với hình tượng cao quý lạnh lùng mà anh cố xây dựng mấy ngày qua.

"Vợ, đi ăn cơm trưa đi." Bạch Tuyên dè dặt thò đầu ra nhìn Kim Thu, thử hỏi dò.

Lúc này Kim Thu mới hồi hồn, "Đến giờ ăn trưa rồi sao." Cô nhìn đồng hồ. "Thời gian trôi qua nhanh thật đấy."

"Vợ, em quá nghiêm túc rồi." Bạch Tuyên không dám ôm cô, chỉ có thể khép nép như nàng dâu nhỏ mới về nhà chồng, đứng bên cạnh cô, "Mấy việc này để cho anh làm là được rồi, vợ không cần tốn công tốn sức làm gì, dù sao thì cũng có Chu Chi rồi, ông nội cho cô ta đến đây là để làm việc mà."

"Cô ấy có thể thì em cũng có thể mà." Kim Thu vuốt lại mấy nếp nhăn trên váy. "Đi thôi, đi ăn cơm."

Bạch Tuyên lầm bầm: "Không giống nhau. Em là vợ anh, cô ấy là người mà ông nội sai đến để giúp anh. Anh có thể sai bảo cô ấy, còn"

vợ thì sao anh có thể để em làm gì chứ?"

Trong suy nghĩ của Bạch Tuyên, vợ là để thương yêu, là bảo bối dùng để ôm vào lòng. Để vợ làm việc là tội ác tày trời. Trước kia chẳng qua là anh không có cơ thể, bây giờ linh hồn đã quay về rồi, sao có thể để cho vợ vất vả được chứ!

Nhưng Kim Thu lại lợi dụng sự chiều chuộng của anh, bình thường đối với anh đều theo kiểu muốn gì được nấy: "Nhưng em thấy làm việc rất vui mà, ở nhà chán lắm, anh muốn em vui vẻ hay không đây?"

Bạch Tuyên không nói gì được, chỉ có thể lắp bắp nói: "Được, được rồi."

Kim Thu đứng lên, sửa cà vạt giúp anh, "Trước mặt người khác tỏ vẻ mình đẹp trai một chút, em sẽ rất vui. Hiểu chưa?"

Trước mặt người khác tỏ vẻ đẹp trai là sao? "Như thế nào mới tính là đẹp trai một chút...?" Bạch Tuyên lại bắt đầu vắt óc suy nghĩ.

Kim Thu cạ lời với anh rồi. Cô vốn cảm thấy đáng vẻ ngu xuẩn của Tiểu Bạch rất dễ thương. Nhưng đi làm thì không thể dùng đáng vẻ ấy để đối mặt với đồng nghiệp và cấp dưới được. Nên cô chỉ có thể nói: "À, anh học theo Vệ Thiên Hành ấy."

"Hóa ra vợ thích kiểu người như anh ta à?" Bạch Tuyên khẩn trương hỏi: "Vậy anh sẽ học thật tốt, em đừng ghét bỏ anh nhé."

Kim Thu lúng túng ho khan một tiếng, đính chính lại: "Em rất thích anh lúc bình thường, nhưng người khác thì không giống em. Anh tỏ vẻ cao ngạo, lạnh lùng một chút, thì người ta sẽ không khinh thường anh."

Tất nhiên là lý do này không phải lúc nào cũng đúng, nhưng giải thích cho Bạch Tuyên thì chỉ cần đơn giản như vậy là đủ.

"Ồ." Đối với lời của vợ, Bạch Tuyên luôn nghe theo vô điều kiện. Cho nên khi lần thứ hai xuất hiện trước mặt các lãnh đạo cấp cao của công ty, dù đối phương nói nhiều lời sắc bén đến đâu đi chăng nữa, dù có dồn ép anh bao nhiêu đi, thì ngay cả lông mày anh cũng không buồn động đậy lấy một lần.

Chẳng hạn như trong cuộc họp lúc xế chiều. Có một vị cổ đông nắm giữ hơn 10% cổ phần của công ty tức giận vì nội dung cuộc họp. Tuổi ông ta cũng khá lớn, tức giận chỉ vì phải nghe lời của một tên nhóc vắt mũi chưa sạch, ông ta đứng lên, vỗ bàn "bốp" một cái: "Tôi nói cho cậu nghe này, đừng nghĩ mình là cháu trai của chủ tịch Bạch thì ai cũng sẽ nể mặt cậu nhé. Tuổi còn nhỏ thì ngoan ngoãn theo chân người khác học cho giỏi đi!"

Người còn lại hiển nhiên là đang muốn đống vỡ kịch kẻ mặt trắng, người mặt đỏ cùng ông ta, "Bạch tổng, giám đốc Lâm nói chuyện mặc dù hơi khó nghe, cậu cũng đừng để ý, theo tôi thấy thì thế này, chuyện này không thích hợp cho lắm, Vương tổng ở công ty chúng ta hơn chục năm, giờ cứ thế mà đuổi đi, thì khiến người khác cảm thấy rất đau lòng."

Chu Chi tức đến tái mặt, chuyện này nói là ý của Bạch Tuyên, nhưng đây là chủ ý của cô. Cô muốn đuổi thử Vương Chương, coi như ném đá dò đường, thăm dò thái độ của mọi người, nào ngờ, vừa thử một cái liền thấy hết.

Vương Chương là người của giám đốc Lâm và giám đốc Lưu, đã nâng đỡ hai người cũng nhiều năm, mà muốn đuổi ông ta đi, sở dĩ là vì người của Chu Chi bên phòng tài vụ đã điều tra mất nhiều ngày

mới phát hiện ra dấu hiệu của việc ông ta đã dùng tiền công vào việc tư, thậm chí còn ăn hối lộ của dân. Nhưng hôm nay mới chỉ nói miệng thôi, tạm thời chưa có chứng cứ xác thực chứng minh ông ta có tham ô. Nhưng cách sống của ông ta không hề tử tế gì co cam, lúc nào cũng trêu đùa các nữ nhân viên, thậm chí còn làm chuyện đó ở nhà vệ sinh, chuyện này cả công ty đều biết.

Điều này ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của công ty, mà Chu Chi còn là phái nữ, càng cảm thấy căm ghét chuyện này hơn.

Thái độ của Vương Chương cũng khiến người ta chịu không nổi, đối mặt với những chỉ trích của Chu Chi, ông ta cũng chỉ cười lạnh một tiếng: "Quan mới nhậm chức ai chẳng muốn đóng góp chi dân. Bạch tổng muốn giết gà dọa khỉ, tại hạ cũng đành chịu thôi."

Thái độ ngang ngạnh đến mức khiến người ta phải nghiêng răng.

Bạch Tuyên vẫn không lên tiếng nói chuyện, dù đối phương đang ý thế hiếp người, anh vẫn ngồi sừng sững ở đấy, dường như đã có dự mưu chuyện gì đó, môi còn hơi nhếch lên thành nụ cười nhạt, vẫn đậm phong khinh. Giám đốc Lâm và giám đốc Lưu vốn là hai người giáo hoạt cũng cảm thấy có chút cảnh giác, nghi ngờ.... Tất nhiên, thực ra Bạch Tuyên đang bày ra vẻ mặt này, trong lòng thực ra đang thầm nghĩ tối nay nên nấu gì cho vợ ăn.

Gần đây thời tiết đang ấm lên, có thể thử làm vài loại món ăn mới xem thế nào.

Cứ như vậy, một cuộc họp gay gắt, đầy giông tố cứ thế trôi quý đi qua đi trong sự tưởng tượng của rất nhiều người.

Chu Chi rất vui mừng: "Anh còn bình tĩnh hơn em tưởng tượng đấy."

"Tôi có thể đi ăn cơm với vợ chưa" Mỗi bận tâm của Bạch Tuyên luôn chỉ xoay quanh vấn đề này. Chu Chi dừng lại một chút rồi đáp: "Có thể, nhưng tôi hy vọng anh nhớ rõ. Tôi đến đây là vì giúp anh giành chiến thắng."

"Nhưng thắng thua còn phụ thuộc vào chuyện ai kiếm được nhiều tiền hơn." Bạch Tuyên vẫn luôn nhớ rõ điều này.

Chu Chi thở dài: "Muốn cướp đất thì phải an dân."

"Ờ... Được rồi." Thái độ và giọng điệu của Bạch Tuyên vẫn rất tùy ý, "Tôi có thể tan làm đi ăn cơm với vợ chưa?"

Vẻ mặt của Chu Chi hơi thay đổi, cô nhin một chút rồi nói: "VẬY anh đi đi."

"Ok." Biểu cảm của Bạch Tuyên lập tức trở nên sinh động, anh ôm lấy Kim Thu: "Vợ, chúng ta mau tan làm về nhà đi. Anh nấu cơm cho em ăn nào."

Chu Chi đảo mắt, xoay người rời đi, tiếng giày cao gót chạm vào sàn nhà vang lên tiếng "cộp, cộp" đều đặn.

Kim Thu buồn cười, "Sao anh cứ so đo với cô ấy thế?"

"Anh đâu có." Bạch Tuyên bĩu môi một cái. "Anh không cố tình làm vậy đâu... Anh nói em nghe này, người phụ nữ ngồi bên kia, cứ nhìn chăm chăm anh từ lúc bắt đầu họp đến giờ ấy..."

Anh chỉ về chiếc ghế sa lông ở đối diện, nơi đó không có một bóng người nào...

Kim Thu nghe anh nói xong, nổi hết da gà lên, chột dạ: "Anh muốn

nói,... chỗ ấy có quý sao?"

Chương 77: Tiểu nhân

Trong phòng làm việc sang trọng, trên ghế sa lông bằng da thật ở phía trước không có một bóng người, thời tiết cũng đã sang xuân, nhưng bỗng dưng Kim Thu lại cảm thấy lạnh cả người.

"Có lẽ vậy." Bạch Tuyên cau mày nhìn cô, sau đó anh lại tỏ vẻ kinh ngạc: "A, cô chính là cô gái kia?"

Kim Thu không nhìn thấy gì, chỉ có thể nép vào người Bạch Tuyên, trước giờ cô vẫn luôn tránh xa mấy chuyện quỷ thần, bây giờ không nhìn thấy, lại càng cảm thấy sợ hơn.

Bạch Tuyên nhìn có vẻ như đang lẩm bẫm một mình: "Cô chết rồi? Sao thế... À, bị tai nạn? Mọi người nói cô đã từ chức... Hóa ra là vậy..."

Đối phương dường như đang nói điều gì đó, Bạch Tuyên đột nhiên đứng lên: "Cô muốn tôi giúp cô cũng được, nhưng đừng có đến gần vợ tôi. Đúng, cô ấy là vợ tôi, còn cô là quý, đừng có đến gần, nếu cô đến gần cô ấy, đừng trách tôi không khách sáo."

Sau đó hình như cô gái kia rời đi, Bạch Tuyên trợn mắt nhìn về một hướng nào đó, mãi đến khi Kim Thu kéo tay anh: "Đi chưa?"

Bạch Tuyên ôm lấy cô, xoa xoa má cô một cái: "Vợ đừng sợ, không sao đâu. Cô ta đã đi rồi, chuyện này có chút vấn đề, chúng ta về nhà rồi nói. Em đói bụng chưa?"

"Không còn sớm nữa rồi, giờ về nấu cơm cũng không kịp." Cuộc họp

hôm nay kéo dài rất lâu, bây giờ đã bảy giờ tối rồi, Kim Thu nghĩ một lúc rồi lắc đầu một cái: "Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn đi."

Tất nhiên là Bạch Tuyên hoàn toàn nghe lời cô.

Mà chuyện về con quý nữ kia, mãi đến tối, hai người tắm rửa xong, Bạch Tuyên ôm cô trong chăn, lúc ấy mới nhắc đến, anh ôm cô rất chặt, dường như sợ dọa đến cô: "Con quý nữ kia, chính là một cô gái mà Vương Chương từng đụng tay đụng chân. Vì cô ấy từng uy hiếp muốn kiện ông ta, nên bị Vương Chương tông chết, sau đó ông ta còn bồi thường cho nhà cô ấy rất nhiều tiền để bịt miệng."

Nếu như một con quý đờn thuần luôn khiến Kim Thu cảm thấy sợ hãi, thì những ma quỷ có câu chuyện riêng, nhất là những câu chuyện bi thảm lại luôn khiến cô đồng tình, cả người cô đang căng thẳng dần được buông lỏng, cô rúc vào lòng Bạch Tuyên: "Cô ấy muốn làm gì?"

"Cô ta muốn anh trả thù giúp cô ấy." Bạch Tuyên có chút khó xử. "Nhưng anh lại không thể giúp cô ấy giết người, cùng lắm cũng chỉ có thể đuổi việc thôi, nhưng với lý lịch của Vương Chương, rất dễ để ông ta có thể tìm được việc làm mới."

Kim Thu có chút bất ngờ với cách suy nghĩ mạch lạc của Bạch Tuyên, hoặc nói cách khác, trong khoảng thời gian hòa nhập với cộng đồng này, anh đã lớn lên rất nhiều.

"Vấn đề quan trọng nhất là cha mẹ cô ấy, vì đưa con trai nhỏ của mình nên đã cầm tiền, kí thỏa thuận sẽ không truy cứu chuyện này nữa." Bạch Tuyên nói, "Người dù sao thì cũng đã chết, đổi lại được lợi ích gì đó về cũng còn hơn là không có gì. Hơn nữa, họ nhận tiền là vì đó là tai nạn giao thông bất ngờ, Vương Chương thuê người khác lái xe, bản thân ông ta cũng đã dọn dẹp các chứng cứ khác rất

sạch sẽ."

Lại là tai nạn giao thông.

Đây là lần thứ ba nhắc đến vấn đề này.

Bạch Tuyên cũng có chút cảm động lây, nhưng anh cũng không nghĩ ra được biện pháp gì: "Chuyện này.... Anh cũng không biết có thể giúp cô ấy như thế nào... Cũng không thể nói với Chu Chi là anh gặp quỷ chứ... Vợ, anh thật đần, nghĩ mãi chẳng ra cách gì cả."

Kim Thu vội vàng xoa xoa đầu anh: "Không, A Tuyên nhà em là thông minh nhất."

"Có thật không?" Bạch Tuyên tỏ vẻ đáng yêu.

"Thật chứ!" Kim Thu vội vàng gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

Ánh mắt Bạch Tuyên sáng lên: "Vậy thì có được hôn hôn không vợ?"

"Kinh nguyệt đến rồi."

Bạch Tuyên liền tụt hứng: "Tại sao tháng nào cũng có kinh nguyệt thế?"

"Mang thai thì sẽ không có kinh nguyệt." Kim Thu thông thả đáp lại, nhưng không đợi Bạch Tuyên lên tiếng, cô lại tiếc nuối nói thêm: "Nhưng sau mười tháng mang thai thì em sẽ sinh ra một đứa bé, sau đó sẽ phải ở cữ một tháng nữa. Trong vòng ít nhất một năm sẽ không thể làm chuyện anh thích được."

Bạch Tuyên liền dùng tốc độ ánh sáng để ném ý định sinh em bé lên chín tầng mây. So với việc một năm được làm chuyện ấy năm ngày,

thì một tháng có 5 ngày không được làm có vẻ có lợi hơn.

Anh tiếc nuối nằm trên bụng Kim Thu, nhỏ giọng thầm thì: "Kinh nguyệt, mà đi nhanh lên đi. Đừng cướp vợ của tao nữa, đồ xấu tính."

Kim Thu sờ sờ đầu anh, không nhin cười nổi: "Sao anh lại dễ thương thế nhỉ?"

Bạch Tuyên làm một biểu cảm rất đáng yêu với cô, lè lưỡi, nháy mắt một cái, còn lộn một vòng cho cô xem: "Vợ, sao anh lại yêu em thế nhỉ?"

"Yêu em nhiều hơn nữa thì tối nay cũng ngủ cho đàng hoàng." Kim Thu biết ý đồ của anh, liền không khách khí gạt bỏ. "Ngày mai còn phải dậy đi làm nữa."

Ngày hôm sau, lần tiếp theo quý nữ tới nữa là vào giờ nghỉ trưa, Bạch Tuyên gối đầu lên đùi Kim Thu, muốn cô chải lông, kết quả là một con quý nữ khóc sướt mướt xuất hiện. Anh còn chưa kịp hưởng thụ niềm vui của bản thân nên liền giống như một con mèo xù lông lên: "Được rồi, tôi nói với cô này, người này tôi sẽ đuổi việc, nhưng! Tôi không thể giết hấn cho cô được! Cô muốn tôi làm gì! Còn nữa, ra chỗ đối diện kia ngồi, đừng đến gần vợ tôi, hiểu chưa?"

Đuổi cô ta đi xong, Bạch Tuyên dựa vào ngực Kim Thu, đột nhiên than phiền: "Thật đáng ghét."

"Hừm."

"Vợ." Anh dè dặt nhìn sắc mặt cô, lo lắng: "Nếu như anh giúp cô ấy, vợ có tức không?"

Kim Thu bật cười: "Sao có thể chứ?" Cô cảm thấy không thể ăn giấm với Bạch Tuyên được, vì biểu hiện của anh quá là trung khuyến, ngay cả cơ hội để ghen tị cũng không có.

Bạch Tuyên cũng rất mất mát: "Vợ, em không ăn dấm à?"

"..." Kim Thu bình tĩnh vỗ mông anh: "Dậy đi, đến giờ làm việc rồi."

Bạch Tuyên u oán nhìn cô, nhưng Kim Thu vẫn bình thản mặc áo khoác vào, đi ra khỏi phòng làm việc, mặc dù trên thực tế, việc cần cô làm cũng không nhiều.

Trước khi tan làm, ba người mở ra một cuộc họp nhỏ, Chu Chi tỏ vẻ ngạc nhiên đối với thái độ của Bạch Tuyên: "Chúng ta vốn đã thống nhất là đuổi Vương Chương đi, nâng người khác lên rồi mà... Sao đột nhiên anh lại đổi ý thế?"

"Hắn đã tham ô nhiều tiền như vậy, cũng đáng để ngồi tù rồi." Bạch Tuyên không thể nói hết chuyện của con quý nữ ra, đành phải kiếm bừa lấy một cái cớ. "Hơn nữa... Nếu không cương quyết lên, họ sẽ nghĩ tôi sợ họ đấy."

Chu Chi không phản đối thái độ này của anh, ngược lại còn có chút tán thưởng: "Rốt cuộc anh cũng giác ngộ rồi à. Là cháu trai của ông nội, người nắm giữ 62% cổ phần trong tập đoàn của ông nội, nhất ngôn cửu đỉnh. Nếu không cương quyết thế này, tôi cũng cảm thấy anh không có mấy phần cơ hội để thắng Bạch Giác đâu, anh ta ác hơn anh nhiều."

"..." Bạch Tuyên lập tức biến hình, tỏ vẻ tội nghiệp: "Vợ, cô ấy coi thường anh."

Kim Thu bình tĩnh ngồi một bên uống trà, "Anh để ý đến việc cô ấy

coi thường anh làm gì? "

"Ghét quá, vợ ghen." Má Bạch Tuyên hơi ửng đỏ, tỏ vẻ xấu hổ: "Anh không muốn có người phụ nữ nào khác để ý đến anh."

Đối mặt với hai người luôn ngọt ngào cả ngày lẫn đêm, Chu Chi trầm nghiêng rặng nghiêng lợi: *Hai người có biết là tôi mới bị đá ở bên Mỹ không? Khi ai người diễn trò yêu đương trước mặt người khác, có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của những người đó không!*

Chuyện điều tra Vương Chương không thể nóng vội được, nếu muốn có chứng cứ chính xác, thì chắc chắn phải cần một quá trình dài, nên Bạch Tuyên không hề áp lực mà bình tĩnh đợi kết quả, mà trong mắt giám đốc Lâm và giám đốc Lưu, thái độ ấy của anh lại biến thành biết khó mà lui.

"Chưa chắc." Giám đốc Lưu xảo quyết, đa nghi nói, "Thằng nhóc này là cháu trai của Bạch Nghị Quốc, ông nhìn dáng vẻ của nó xem, không chừng là đang thả dây dài câu cá lớn, không thể xem thường nó được đâu."

Giám đốc Lâm rót một ly rượu cho ông: "Ông nói cũng có lý, không chừng thằng nhóc này đang nghĩ ra âm mưu gì đó cũng nên." (*Bạch Tuyên: Tôi chỉ muốn vợ mau chóng hết kinh nguyệt để ngủ cùng thôi.*)

"Nhắc đến mới nhớ, nghe nói dưới kia đang có một thằng nhóc đang điều tra ông?" Tổng giám đốc Lưu nhấp ngụm rượu, hơi nhíu mày, "Không biết có phải là người của thằng bé kia không?"

"Hừ, không phải." Tổng giám đốc Lâm cười một tiếng, nói rất tùy ý:

"Là một thằng bé bên tài vụ ấy mà, đại khái chắc bị nó phát hiện điều gì đó ở mấy lần giao dịch. Nhưng cứ yên tâm đi, không ai tra ra gì được đâu."

"Hay là tìm một cơ hội dọn sạch lại đi." Giám đốc Lưu đi được đến hôm nay, chủ yếu là nhờ tính cẩn thận. "Cứ điều tra cho rõ ràng trước đi, tên họ là gì thế?"

"Họ Đỗ, ông Lý đang rất coi trọng nó, còn để nó làm bên chỗ tôi mấy năm rồi. Có lẽ sau này sẽ thay thế chức ông ta."

"Tên họ Lý kia cũng đến tuổi phải về hưu rồi" Giám đốc Lưu cười nhạt, "Những năm qua, nếu không phải do ông ta, chúng ta cũng không đến nỗi phải cẩn thận từng ly từng tý như bây giờ."

"Lão già ấy là tai mắt của Bạch Nghị Quốc." Giám đốc Lâm tỏ vẻ chán ghét: "Nếu tra kỹ, chỉ sợ nó lại tra được ra cái gì đó thì lại mệt."

"Có tra thì cũng không tra đến đầu chúng ta." Giám đốc Lưu cười lạnh một tiếng. "Chẳng phải còn có Vương Chương sao, thằng cha đó cũng thật là, lần trước còn dám lái xe đâm chết người, không biết lấy gan từ đâu ra."

"Có khi là do Nhị thiếu gia sai bảo." Giám đốc Lâm nâng ly, "Vị Bạch Nhị thiếu gia kia của chúng ta cũng không phải hạng xoàng, nghe nói cậu ta đi Ngũ Hồ, có lẽ đám lão già bên đó giờ cũng đang đau đầu. Tính ra thì vị Đại thiếu gia này dễ đối phó hơn nhiều rồi."

"Vẫn câu nói cũ, cẩn thận là trên hết."

"Tôi biết rồi, ông yên tâm đi."

Hai ngày gần đây, Đỗ Thiên Trạch đều về nhà trẻ, Hạ Tĩnh không ít lần trách móc anh, anh lại chỉ có thể dùng một câu quen thuộc để giải thích: "Là chuyện của công ty, em đừng nghĩ nhiều."

Hạ Tĩnh không thể không suy nghĩ nhiều được, vốn dĩ thời điểm hai người mới ở với nhau thì mọi chuyện đều rất tốt, cả hai đều cùng hứa với nhau rằng sẽ phấn đấu làm ăn thật tốt ở Bắc Kinh, khi đó mặc dù còn nghèo khó, cuối tuần chỉ có thể cùng nhau đi dạo phố thôi cũng cảm thấy rất ngọt ngào rồi.

Nhưng không biết từ bao giờ, Đỗ Thiên Trạch càng ngày càng bận rộn, có lúc cuối tuần cũng phải đi tăng ca (*văn hóa chung của các công ty, xí nghiệp ở Trung Quốc đó chính là tăng ca*) hơn nữa còn có lúc trở về nhà trẻ, trên người còn có mùi nước hoa của phụ nữ (*đi xã giao bị ám mùi*) càng ngày càng nói chuyện với cô ít hơn (*đi làm cả ngày mệt muốn chết rồi, làm gì còn thời gian để tranh cãi với phụ nữ nữa*) lâu ngày, tình cảm của hai người cũng dần có mâu thuẫn.

Nhưng Hạ Tĩnh không muốn chia tay Đỗ Thiên Trạch, từ lúc bước vào cổng trường Đại học, cô đã có thiện cảm với cậu thanh niên cao lớn, đẹp trai này. Vốn dĩ anh là lớp trưởng, cô là bí thư của lớp, hai người là một đôi trời sinh, nhưng nào ngờ Đỗ Thiên Trạch lại chọn Kim Thu làm đối tượng để hẹn hò. Trong hai năm mà bọn họ yêu đương, không ngày nào mà cô không cảm thấy đau khổ, giày vò.

Thật may, cuối cùng cũng đến ngày hai người họ chia tay, Đỗ Thiên Trạch nói mình phải đi Bắc Kinh, cô không nói lời nào, cũng đến Bắc Kinh, nộp sơ yếu lý lịch, rồi hai người cùng tha hương với nhau, dần trở nên thân thiết hơn. Một thời gian sau, cô tỏ tình với anh, Đỗ Thiên Trạch cũng đồng ý.

Đó là khoảng thời gian khó khăn nhất của hai người, để tiết kiệm tiền

phòng, hai người cùng dọn về một nhà, khi ấy mặc dù rất khổ cực, nhưng Hạ Tĩnh vẫn rất vui vẻ.

Nhưng bây giờ... Hai người rất ít khi vui vẻ bên nhau, ngược lại còn hay tranh cãi. Cô rất sợ cứ tiếp tục như vậy thì chút xíu tình cảm còn lại giữa hai bên cũng sẽ dần hao mòn, rồi cạn sạch. Hai người liệu có giống bao người khác, cuối cùng nhìn nhau cũng thấy chướng mắt, rồi chia tay sao?

"Không phải là em không tin anh." Hạ Tĩnh cố cười gượng, có tỏ vẻ ung dung.

Đỗ Thiên Trạch thở phào nhẹ nhõm, tháo lỏng cà vạt, đi vào phòng tắm tắm rửa, anh cũng không phải là một người bạc tình, dễ thay lòng đổi dạ, cũng không hề có suy nghĩ gì về những người phụ nữ khác, có thể nói, trong việc đối xử với người yêu, anh vẫn luôn rất chung thủy. Nhưng có lúc Hạ Tĩnh truy hỏi anh rất vô lý, khiến anh cảm thấy thật sự rất phiền.

Nói đến cũng lạ, trước kia Kim Thu không ghen, cô không hỏi thì anh nghĩ là không thương anh, bây giờ Hạ Tĩnh nghi thần, nghi quỷ cũng khiến anh thấy khó chịu.

Làm như anh đang đi ngoại tình không bằng. Thực ra, đàn ông có đi ngoại tình, cũng là do phụ nữ ép buộc. Trong lòng anh nghĩ vậy, rồi lại cảm thấy cả người mệt mỏi.

Tắm xong đi ra, anh vẫn còn phải hoàn thành nốt một chút việc nữa. Để điều tra được chứng cứ của Vương Chương, anh và giám đốc Lý đã phải hao phí rất nhiều tâm sức. Hôm nay giám đốc Lý nói bên cấp trên cũng đang muốn điều tra Vương Chương, chuyện này của bên anh càng không thể thất bại được.

Đỗ Thiên Trạch chỉ một lòng nghĩ đến công việc, tất nhiên cũng không chú ý đến Hạ Tĩnh. Lúc này cô đã đổi một bộ đồ ngủ rất hấp dẫn, còn đặc biệt phun thêm nước hoa, đang đặt bàn tay mềm mại của mình lên đùi anh.

Chương 78: Tội thân

Mấy ngày nay, Đỗ Thiên Trạch cảm thấy nội bộ công ty càng ngày càng trở nên xáo trộn, giám đốc Lý - cấp trên của anh còn bảo: "Gió thổi báo hiệu bão đến."

Mà anh chỉ có thể chỉ vào hai vành mắt đen xì của mình mà cười khổ. Có câu nói rất hay: Thần tiên đánh nhau, người phàm gặp họa. Cấp trên tranh đấu, mấy người tôm tép các anh bên dưới thì lúc nào cũng nơm nớp lo sợ. Nhưng mà giám đốc Lý đối xử với anh cũng không tệ. Sau khi anh tốt nghiệp đại học, vào công ty tới nay, ông vẫn luôn rất chiếu cố đến anh, hơn nữa còn đào tạo anh rất tốt.

Đây cũng là khoảng thời gian nguy hiểm nhất trong sự nghiệp của anh. Nếu như thành công, thì có thể nhờ cỏ tận gốc, đường phát triển sau này mở rộng, tiền lương cũng sẽ tăng, sau khi dành dụm được nhiều nhiều, anh cũng có thể cân nhắc đến chuyện kết hôn với Hạ Tĩnh.

Đúng vậy, Đỗ Thiên Trạch định kết hôn với Hạ Tĩnh. Mặc dù cô nàng có rất nhiều khuyết điểm khiến anh phiền lòng, nhưng anh vẫn cảm thấy mình có thể chịu đựng được. Sau đoạn thời gian khó khăn này qua đi, hai người kết hôn rồi, có lẽ cô sẽ không nghi thần nghi quỷ như bây giờ nữa.

Anh mệt mỏi ngồi ở phòng uống nước của công ty uống cà phê. Định lên tinh thần cho bản thân có thể tỉnh táo hơn một chút, hôm qua anh bận rộn đến khuya, chưa ngủ đủ đã phải tỉnh dậy, sáng sớm hôm nay không tránh khỏi có chút buồn ngủ.

"Thiên Trạch?" Bên tai anh truyền đến một giọng nữ quen thuộc dễ nghe. Đổ Thiên Trạch mở mắt ra, nào ngờ lại thấy Kim Thu cầm ly nước chanh đứng trước mặt anh. Anh cũng ngạc nhiên. "Sao em lại ở đây?"

"Em vừa nháy việc." Kim Thu ngồi xuống trước mặt anh, có chút bất ngờ với vẻ mặt mới của anh: "Sắc mặt anh rất xấu."

"Ừ." Đổ Thiên Trạch xoa xoa gò má, mặc dù hai người là người yêu cũ của nhau vài năm rồi, nhưng anh vẫn luôn muốn trong mắt cô mình vẫn luôn có hình tượng năng động, khỏe khoắn, vì vậy nhanh chóng tỉnh táo lại, "Gần đây làm tăng ca, có chút bận."

Kim Thu vừa ân cần, vừa khách sáo, giống như một người bạn cũ bình thường: "Anh nên giữ gìn sức khỏe mình tốt hơn."

"À..." Đổ Thiên Trạch cười khổ, lắc đầu một cái, nếu anh nghỉ ngơi vào thời gian này, chắc chắn sẽ có người khác leo lên thay thế vị trí anh ngay, lúc ấy anh sẽ chết càng thảm hơn. Nhưng mà Kim Thu tốt nghiệp lâu như vậy rồi, vẫn còn giữ suy nghĩ ngây thơ này, có lẽ là do được bạn trai bảo vệ quá kĩ.

Nhưng đúng lúc này, có hai cô gái mặc đồ công sở ngồi xuống gần hai người, tám chuyện: "Cậu biết không, cái cô thư kí mới nhậm chức ấy, phòng cô ấy và sếp lúc nào cũng đóng cửa, không biết hai người ở trong đó làm gì nữa."

Kim Thu vừa uống ngụm nước chanh liền bị sặc.

Người còn lại nhìn có vẻ lạnh nhạt, không màng đến chuyện này cho lắm, nhưng giọng lại cực kì chua, "Chuyện này thì có gì lạ, nếu không có chút thủ đoạn thì sao có thể leo lên vị trí ấy nhanh như vậy chứ."

"Khụ..." Kim Thu lại càng sắc mạnh hơn.

"Nhưng mà này, nghe nói vị sếp kia trẻ tuổi như vậy, chắc cũng là con nhà giàu nào đó. Đến đây cũng chỉ là vui đùa một chút, mong là không làm công ty phá sản."

"Đúng là không được tích sự gì, chỉ biết chơi gái,."

Đỗ Thiên Trạch nghe vậy cũng không để trong lòng, trong công ty tin đồn gì cũng có, nếu tin nào cũng để ý thì sẽ phiền đến chết mất, anh lại hỏi Kim Thu: "À, quên chưa hỏi em, em làm ở ngành nào thế?"

Kim Thu liếc hai người phụ nữ bên, nhàn nhạt đáp: "À, em là thư kí của sếp lớn, mới nhậm chức hôm trước."

Hai người kia liền sợ hết hồn, không ngờ đi nói xấu sau lưng người khác nhưng lại bị bắt gặp. Nhưng khi định thần lại nhìn Kim Thu, hôm nay cô vẫn ăn mặc bình thường như mọi ngày, đồ công sở đơn giản, tóc buộc lên, trên mặt cũng chỉ trang điểm nhạt, căn bản không hề xinh đẹp bằng hai người.

"Dáng dấp cũng chẳng hơn ai." Người phụ nữ tóc ngắn âm dương quái khí chế nhạo.

Kim Thu ung dung lau miệng, nói: "Hầy, dáng dấp của cô đẹp thế này, mà thấy cô cũng chẳng hơn ai."

"Kim tiểu thư." Chu Chi ăn mặc xinh đẹp buồn phiền đi tới, "Tôi tìm cô mãi, sao cô lại ở đây thế?" Trời mới biết là cô sắp bị Bạch Tuyên làm phiền chết, Kim Thu vừa mới ra uống trà chiều một lúc, anh họp xong không thấy cô đâu, mười phút phải hỏi đến mấy trăm lần: "Vợ tôi đâu rồi?"

Làm như cô giấu người của anh ta đi không bằng, phiền chết đi được. Không hiểu sao Kim Thu lại có thể chịu đựng được người đàn ông phiền phức thế này. Nếu là cô, chắc chắn sẽ không thích nổi loại người như Bạch Tuyên.

"Tôi đến đây." Kim Thu quay lại cười với Đỗ Thiên Trạch một tiếng, "Tôi đi trước đây."

"Về sau gặp lại." Đỗ Thiên Trạch không tin vào chuyện Kim Thu sẽ dùng thân thể để đi ninh nọt cấp trên, nên anh còn đặc biệt nhắc cô: "Đừng để ý đến mấy tin vịt vô nghĩa làm gì."

Kim Thu hơi ngẩn ra, cười: "Tôi biết."

Trên đường về văn phòng, Chu Chi hỏi cô: "Hai người là bạn?"

"Là bạn học cũ thôi."

"Trùng hợp thật, Lý Sâm rất coi trọng anh ta." Chu Chi hiểu biết về công ty Tứ Hải nhiều hơn Kim Thu nhiều, Đỗ Thiên Trạch là cấp dưới đắc lực của Lý Sâm, cô cũng nhớ rất kĩ.

Mà Lý Sâm là người đang điều tra chuyện của Vương Chương, Kim Thu cũng biết. Cô lập tức hiểu ra: "Ra vậy."

"Ừm..." Chu Chi nhíu mày, "Trong công ty có lan truyền tin vịt về quan hệ giữa cô và Đại thiếu gia, cô nghe chưa?"

"Rất trùng hợp là tôi vừa được nghe xong."

Chu Chi cười lạnh một tiếng: "Cô cảm thấy tin vịt này là do ai tung ra?"

Kim Thu hơi ngẩn ra, sau đó liền hiểu, dù là tin vịt đi chẳng nữa, nhưng không có lừa thì làm sao có khỏi, nếu không phải là do mọi người buôn chuyện nên truyền đi, mà có mục đích riêng thì chắc hẳn là nhằm vào việc bôi nhọ Bạch Tuyên.

Cũng khá dụng tâm đấy.

"Đúng rồi, nếu đã là bạn học cũ của cô, lần tới gặp mặt cô nhớ nhắc anh ta coi chừng đi." Chu Chi làm như vô tình nhắc cô: "Sợ rằng bên trên sẽ giết gà dọa khỉ đấy."

Kim Thu rủ tầm mắt xuống, đồng ý.

Chu Chi không nói nhiều, mặc dù Kim Thu nói là bạn học cũ, nhưng vừa rồi cô nhìn thấy trong ánh mắt Đỗ Thiên Trạch có ý bảo vệ, đây không phải là loại tình cảm mà bạn cũ thông thường có.

Nhưng nói thẳng ra cũng không phải là chuyện hay, nếu người nhà kia muốn biết, có lẽ cũng đã điều tra kĩ càng rồi, không cần đến cái miệng này của cô, nói ra có khi còn đắc tội người ta.

Vừa vào phòng làm việc, Bạch Tuyên liền oán hận nhìn cô, lúc này không phải là thời gian nghỉ ngơi, nên anh rất biết điều, tuân thủ theo quy định, không lao đến ôm cô, nhưng vẫn nhìn cô bằng ánh mắt tố cáo, tội nghiệp muốn chết.

Kim Thu mặc kệ không để ý đến anh, vừa ngồi xuống là liền bắt đầu làm việc. Bạch Tuyên lại càng tủi thân hơn, cắn môi nhìn cô. Kim Thu vẫn lờ đi, anh nhìn một lát, sau đó liền yên lặng quay về phòng làm việc của mình, bắt đầu giải quyết công việc.

Lúc này anh chỉ dùng 10% não để giải quyết đống công việc ngổn ngang kia, ký tên, rồi lại đọc đọc, còn 90% còn lại, đều chỉ xoay

quanh một vấn đề duy nhất: *Tại sao vợ lại không để ý đến mình? Hu hu hu~* Cũng may là chỉ số thông minh của anh đủ cao, công việc cũng không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng điều này cũng không đủ để giải tỏa tâm trạng đau khổ của anh. Sau khi đi làm, anh không thể thân thiết với vợ mọi lúc mọi nơi được nữa, không thể tùy tiện gọi vợ là vợ, cũng không được nhào đến chỗ vợ. Cái này không thể, cái kia không được, anh sắp phát điên mất rồi!

Như vậy mãi cũng không được! Hiếm có lúc Bạch Tuyên nghiêm túc suy nghĩ về tương lai của bản thân, nếu như sau này ngày nào cũng phải đi làm, vậy chẳng phải là sau này lúc nào cũng sẽ phải sống thế này sao? Chỉ có thể nhìn lên vợ sao? Không hề thoải mái chút nào!!!

Tất cả là do Bạch Giác! Bạch Tuyên tức muốn chết, liền quyết định trút tất cả mọi hận thù vào người Bạch Giác, nếu như không phải do anh ta, bây giờ anh có thể dính lấy vợ cả ngày rồi.

"Tao sẽ cho mày thua đến mức quần sịp cũng không có mà mặc!"
Bạch Tuyên thầm nghĩ, giận dữ mở phần hợp đồng quan trọng ra:
"Ai bảo mày hại tao không được ôm vợ! Đồ đáng ghét! Tao ghét mày nhất, hận mày!"

Còn Kim Thu? Tất nhiên là không bao giờ anh tức giận với cô rồi. Khi đến giờ tan ca, anh liền nhào đến bên cô. Hôm nay là thứ sáu, phải về nhà họ Bạch ăn cơm cùng Bạch Nghị Quốc, Chu Chi cũng về với hai người, nhưng vì có một số chuyện phi lễ chớ nhìn, nên cô ngồi ở ghế phụ lái, mà Bạch Tuyên.... Thì ngồi gặm rái tai Kim Thu.

Tóc Kim Thu đã bị anh làm rối lên, nên cô cũng đành phải để xóa tóc xuống, Bạch Tuyên lại chôn mặt vào tóc cô, hít hít ngửi ngửi một lúc lâu, nhưng vẫn chưa cảm thấy đã ghiền, tay còn đưa vào váy cô, Kim

Thu liền đè tay anh lại: "Bỏ tay ra, anh bỏ ngay tay ra cho em, nghe thấy chưa!"

Xe chẵn còn đang đường.... Thật sự rất xấu hổ đấy!

"Không bỏ." Bạch Tuyên tủi thân đến mức đỏ hết mắt lên, "Vợ, bây giờ em không thương anh nữa sao? Ôm cũng không cho ôm nữa."

Kim Thu tức muốn xiu, đây chính là điển hình của việc vừa ăn cắp vừa la làng, để anh ôm tử tế anh lại không muốn, cứ muốn sờ loạn lên ngực cô, làm thế thì lát nữa đi gặp trưởng bối thế nào được?

"Anh mà không bỏ tay ra, em sẽ không thương anh thật đấy!" Kim Thu lại ác miệng, lần này Bạch Tuyên cũng ngoan ngoãn nghe lời bỏ bàn tay xấu xa của mình ra.

Cho nên đến lúc ăn cơm với Bạch Nghị Quốc, Bạch Tuyên rất hiếm khi được im lặng một hôm. Trước kia, mỗi lần ăn cơm nhất định sẽ đi cướp thức ăn trong bát Kim Thu, nhưng hôm nay lại không, chỉ ngoan ngoãn ngồi ăn trong bát mình, lại khiến Kim Thu cảm thấy có chút không quen.

Ăn cơm xong, Bạch Nghị Quốc dẫn Bạch Tuyên lên lầu học như mọi lần, thuận tiện cũng nghe xem cảm nhận và ý tưởng của anh về công việc mới. Đại khái mất tầm hơn ba, bốn tiếng đồng hồ. Bạch Tuyên mặc dù vẫn ngoan ngoãn ngồi nghe, nhưng niềm háo hức cứ tụt dần xuống, càng lúc càng ngẩn người ra. Bạch Nghị Quốc còn tưởng anh bị công việc mới làm chán nản, còn cố ý khích lệ vài câu: "Không sao. Cháu vừa bắt đầu làm việc thôi, có chỗ không hiểu là chuyện bình thường. Cứ học từ từ là được."

Sau đó liền đuổi anh ra ngoài, Bạch Tuyên không nói gì, buồn bã quay về phòng, Chu Chi cũng định đi về, nhưng Bạch Nghị Quốc lại

gọi cô đến: "Nói xem, tình hình bây giờ thế nào rồi?"

Chu Chi báo cáo đơn giản tình huống chung của công ty, Bạch Nghị Quốc có vẻ không để ý lắm, trực tiếp ngắt lời cô: "A Tuyên thì sao, cháu thấy nó thế nào?"

Vấn đề này... Chu Chi cân nhắc một lúc rồi mới trả lời: "Cháu thấy.... Đại thiếu gia rất thông minh, dù cháu đưa cho anh ấy tài liệu gì đi chẳng nữa, anh ấy cũng hiểu và nhớ rất nhanh, chuyện của công ty cũng đang quen dần rồi... Không có vấn đề gì lớn cả. Có điều..."

"Hừm?"

Chu Chi do dự một lúc mới nói: "Nhưng mà cháu luôn cảm thấy A Tuyên không đặt quá nhiều tâm tư vào chuyện kinh doanh, nếu như anh ấy tập trung nhiều hơn, có lẽ hiệu quả đạt được sẽ tốt hơn nhiều."

Qua một thời gian làm việc chung, Chu Chi công nhận năng lực của Bạch Tuyên, nhưng lại không biết phải làm gì với thái độ chỉ cần vợ mà không cần việc của anh: "Còn nữa, Kim tiểu thư mới chuyển đến Tứ Hải làm thư kí, sau khi cô ấy đến, A Tuyên nhiệt tình hơn với công việc rất nhiều."

"Ày." Bạch Nghị Quốc cười một tiếng, "Thằng nhóc này, không biết là giống ai nữa."

Chu Chi không nói gì. Bạch Nghị Quốc biết được điều mình muốn, liền vẫy tay để cô ra ngoài. Ông ngồi một mình trong thư phòng, nhắm mắt dưỡng thần.

Lần này đồng ý vụ đánh cược giữa Bạch Tuyên và Bạch Giác, ông cũng có dụng ý riêng của mình, một bên là rèn luyện Bạch Tuyên,

mặt khác, cũng là để quan sát Bạch Giác. Vốn dĩ ông rất để ý đến vụ tai nạn giao thông của Bạch Tuyên, cũng đã phái không ít người đi điều tra. Hôm nay đã có ít nhiều manh mối về chuyện này, nhưng người quan trọng nhất, hung thủ gây án trực tiếp, vẫn chưa tìm ra.

Người trong tù kia đã được điều tra ra chỉ là một con tốt thí tội, cái gì cũng không biết, nên cũng không thể khai ra chủ mưu được.

Còn một người nữa, chính là manh mối mấu chốt quan trọng nhất, chắc hẳn bây giờ đang ở một nơi rất an toàn. Nhưng nếu không có người đó, thì mọi thứ đều tắc nghẽn, không thông nổi. Chứng cứ quan trọng nhất chỉ về Bạch Giác cũng không thể phát huy tác dụng.

Hy vọng lần này nó không kiềm chế được, để lộ chân tướng ra ngoài. Bạch Nghị Quốc lắc lắc gế, dường như đang ngủ thiếp đi.

Kim Thu cảm thấy hôm nay Bạch Tuyên thật sự rất lạ. Từ lúc rời trở về từ nhà Bạch Nghị Quốc, anh liền ngoan ngoãn đi tắm rửa, thậm chí còn không quên lấy cô đòi tắm chung.

Tắm xong thì khép nép đứng bên cạnh giường, len lén nhìn cô. Kim Thu không hiểu ánh nhìn của anh có ý nghĩa gì, liền đấu mắt với anh một lúc, thấy Bạch Tuyên rung rung sắp khóc, yên lặng lấy chăn gối của mình trên giường rồi lại nhìn cô. Kim Thu không hiểu chuyện gì đang diễn ra, cũng không biết phải phản ứng lại như thế nào.

Bạch Tuyên khóc thút thít, yên lặng để chăn gối của mình xuống thảm, Kim Thu lại càng ngạc nhiên hơn: "Anh muốn nằm đất???"

Gì thế này? Định cãi nhau với cô sao? Bạch Tuyên muốn cãi nhau với cô á?

Vào khoảnh khắc ấy, Kim Thu không thấy tức giận, cũng không thấy bất lực... Mà chỉ thấy.... Ngạc nhiên, đúng là trời đổ mưa máu, chuyện này quá bất thường.

"Vợ." Nước mắt của Bạch Tuyên còn đọng lại trên hàng mi đen nhánh của anh, anh nức nở: "Em không cần anh nữa."

"..." Anh có còn nhớ chuyện làm loạn trên xe không? Kim Thu nhúc đầu, ngoắc ngoắc tay với anh, "Đừng làm loạn nữa, đến đây."

Bạch Tuyên bò lên giường, Kim Thu ôm đầu anh, "Tại sao lại khóc, em chỉ đùa thôi mà, sao em lại không cần anh chứ. Ngoan."

Nước mắt của anh làm ướt cả áo ngủ của cô, Kim Thu đau lòng, thầm cảm thấy hối hận: "Đừng khóc, đừng khóc. Do em không tốt, anh mà khóc nữa, là em cũng khóc theo đấy."

Bạch Tuyên cọ cọ vào ngực cô, lau hết nước mắt lên áo cô, rụt rè nói: "Anh không khóc." Anh ôm ấy cổ cô, lấy lòng: "Vợ cũng đừng khóc."

"Anh bao nhiêu tuổi rồi." Kim Thu không nhị được, véo má anh. "Cũng làm sếp người ta rồi, mà vẫn còn khóc nhè như con nít, có biết xấu hổ không vậy?"

Bạch Tuyên cười cười, vùi đầu vào ngực cô: "Vợ, em ôm anh ngủ đi."

"Hôm nào em chẳng ôm anh?" Kim Thu đắp chăn giúp anh, "Đi ngủ nào, em ôm anh."

Hiếm khi thấy Bạch Tuyên đòi ngủ, chuyện này còn khó hơn cả việc

thấy lợn nái leo cây... Dĩ anh ngủ cho nhanh chính là thượng sách. Kim Thu tắt đèn, kéo kéo chăn, vỗ vỗ anh như đang giỡ một đứa trẻ: "A Tuyên ngoan, ngủ đi nào..."

Bạch Tuyên nghe lời, nhắm hai mắt lại.

Tầm hơn mười phút sau, anh chớp chớp mắt, vẻ mặt cực kì vô tội: "Vợ, buổi tối anh ăn hơi nhiều, giờ khó ngủ, chúng ta cùng làm vài hoạt động tiêu cơm một lúc đi."

"..." Đột nhiên Kim Thu cảm thấy mình bị anh lừa.

Chương 79: May mắn

Mấy ngày sau Kim Thu cũng không gặp lại Đỗ Thiên Trạch nữa, còn tin đồn về việc Bạch Tuyên chơi bời với nữ thư kí trong phòng làm việc càng lúc càng đồn xa, quan trọng hơn nữa... Họ còn nói rất đúng...

Mặc dù không đến mức như mọi người nghĩ là... làm chuyện ấy ấy trong phòng làm việc... Nhưng trong lúc nghỉ ngơi thì Kim Thu và Bạch Tuyên cũng không tránh khỏi có chút thân thiết hơi quá.

Cho nên đến khi Bạch Tuyên nghe được tin này, liền rất sợ hãi: "Sao họ lại biết được?"

"Họ đang nói bừa đấy, mèo mù vớ cá rán thôi." Kim Thu rất bình tĩnh đáp lại.

Bạch Tuyên có vẻ mất mát: "Họ không hề biết bình thường anh chỉ có thể nhìn mà không được ăn... Thật đáng thương." Tin vọt không nhắc đến những chuyện kia thì thôi... Giờ so sánh thấy chuyện thật còn cách xa tin đồn hàng ngàn dặm, Bạch Tuyên cảm thấy mình rất bất hạnh, u oán nhìn Kim Thu: "Vợ..."

"Ăn cơm của anh đi." Hai người ngồi trong phòng riêng ở một nhà hàng dưới lầu ăn cơm. Lúc này là khoảng thời gian hiếm hoi mà Bạch Tuyên có thể xán lại chỗ Kim Thu.

Bạch Tuyên nhỏ giọng thủ thỉ: "Vợ à, dù sao cửa sổ trong phòng làm việc cũng rất kín mà... Hay chúng ta..." Mặc dù chưa nói hết, nhưng những lời còn lại của anh đã bị Kim Thu dùng ánh mắt để giết chết

ngay lập tức.

Anh đang khổ sở vò đầu, lại thấy quý nữ bay đến, anh lập tức xù lông lên: "Cô thôi đi. Tôi đã nói là đang cho người đi điều tra rồi, cô đừng đến làm phiền tôi nữa. Hiếm lắm tôi mới có thời gian ở riêng với vợ tôi đấy."

Nhưng Bạch Tuyên chưa kịp đuổi quý đi, nữ quý kia vội vàng lên tiếng: "Tôi biết anh ta giấu quyển sổ tài chính ở đâu."

Sổ ghi tiền? Bạch Tuyên bất đắc dĩ nói: "Ở đâu."

"Trong phòng ngủ của hắn ta có một bình hoa đặt trên tủ đầu giường, quyển sổ ở trong bình hoa." Nữ quý kia khẩn cầu: "Tôi chỉ mong hắn ngồi tù thôi, không còn tâm nguyện nào khác đâu."

Vì cha mẹ cô đã kí hiệp ước giảng hòa cùng với người gây án, nên không thể truy cứu lại chuyện tai nạn, biện pháp duy nhất để tống Vương Chương vào tù là kiện hắn tội tham ô tiền thuế, tốt nhất là khiến hắn thân bại danh liệt luôn.

Bạch Tuyên cắn đũa, đau khổ: "Cô để tôi nghĩ một chút xem nào, à đừng có ngồi đấy, vợ tôi cần ăn cơm, đi đi đi."

Nữ quý kia có vẻ rất sợ anh, lập tức biến mất. Bạch Tuyên cũng chẳng còn hứng thú gì với bàn đồ ăn trước mặt nữa. Vốn dĩ chuyện điều tra của bộ tài vụ đang được tiến hành bí mật. Vì các loại sổ sách tài chính được làm rất tinh vi, mấy năm qua Lý Sâm đã tốn rất nhiều thời gian và công sức để điều tra Vương Chương theo nhiều chiều hướng khác nhau, nhưng quyển sổ tài chính thật sự thì lại bị Vương Chương giấu ở nhà một quyển, rồi hắn cũng dùng chính quyển sổ này để uy hiếp các đồng nghiệp và cấp trên, ngay cả giám đốc Lưu và giám đốc Lâm hắn cũng không bỏ qua.

Nhưng nghĩ kĩ lại, dù biết nó ở đâu thì sao. Chẳng lẽ lén vào nhà hắt ăn trộm? Cũng không phải là đang đóng phim, giờ lấy đâu ra người thần thông quảng đại đến vậy, ấy là còn chưa nói đến việc Vương Chương sống ở một khu chung cư hạng sang, an ninh cực kì chặt chẽ, người lạ thì sẽ bị chặn lại ngay ở cửa chung cư.

Kim Thu thấy dáng vẻ ngẩn người của anh cực kì đáng yêu, đưa tay lên xoa xoa tóc anh: "Đừng vội, anh phải tin tưởng vào luật nhân quả trên đời này."

"Ừm." Bạch Tuyên cúi đầu xuống để cho cô xoa xoa cho đỡ ghiền mới lên tiếng. "Hơn nữa, anh cứ cảm thấy chuyện này... Hình như có liên quan gì đó đến mình."

Nhưng cụ thể là kiên quan ở đâu, anh lại không biết, giống như hôm ở sân bay, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, nhưng rồi lại nhanh chóng quên sạch mất.

Bạch Tuyên là người rất thông minh, chỉ cần là chuyện anh muốn làm, thì chắc chắn sẽ nghĩ ra biện pháp, lần này cũng không ngoại lệ.

Anh bỏ ra một khoản tiền để thuê một người phụ nữ, rồi cho cô ta vào công ty làm việc một thời gian, vừa khéo lại xếp cô ta vào làm cấp dưới của Vương Chương. Người phụ nữ kia lý lịch rất trong sạch, là một sinh viên chưa tốt nghiệp, nhưng dáng người lại rất đẹp, vừa đến vài hôm, Vương Chương liền nóng lòng.

Chu Chi ngạc nhiên: "Anh kiếm người ở đâu ra thế?"

"Tôi đến một cửa hàng châu báu mua trang sức cho vợ." Bạch Tuyên

tựa vào ngực Kim Thu, ngáp: "Để lại số điện thoại ở đây, sau đó có người hỏi tôi có cần người mẫu không, tôi chọn một người có dáng dấp giống như sinh viên, bảo cô ta giải quyết Vương Chương, đi làm một ngày được mười ngàn tệ."

Kim Thu hoảng sợ: "Đắt thế?" Còn nhiều hơn cả một tháng lương của các thành phần tri thức đấy!

"Không sao đâu." Bạch Tuyên an ủi cô, "Người đàn bà này rất thông minh, anh nói với cô ta nếu có thể đưa đồ cho anh thì sẽ nhận được thêm 500 nghìn nữa."

"Anh kiếm đâu ra nhiều tiền thế?" Mặc dù Kim Thu nói là muốn can thiệp vào tiền của Bạch Tuyên, nhưng thực tế lại không hề để ý đến, nên vừa rồi nghe anh nói đã tiêu hết từng ấy tiền, tất nhiên là sợ hết hồn.

Bạch Tuyên gãi đầu một cái: "Mẹ anh để lại."

Hoàng Mân là con gái độc nhất của nhà họ Hoàng, đồ cưới cũng rất phong phú. Đến khi Bạch Tuyên vừa sinh ra, toàn bộ đều đứng tên anh, cho nên nếu so sánh với Bạch Giác phải dựa vào Bạch Thiếu Thành để kiếm tiền, thì tài sản của Bạch Tuyên còn phong phú hơn rất nhiều, lấy vài ba triệu ra tiêu là chuyện nhỏ, hơn nữa anh còn muốn giải quyết chuyện Vương Chương này càng nhanh càng tốt, khỏi cần bị một nữ quỷ quần lấy cả ngày lẫn đêm.

"Nhưng mà..." Kim Thu vẫn cảm thấy khó hiểu: "Sao anh biết nghề này?"

Bạch Tuyên ngoan ngoãn, trong sáng như vậy, sao lại biết đến những người phụ nữ ở nghề này chứ? Anh trả lời rất đơn giản: "Trước kia chúng ta ở khu Lệ Chi, có một cô gái ở khu ấy làm nghề

này."

Khoảng thời gian Bạch Tuyên làm quý, thật sự là đã nhìn thấu hết thế sự ấm lạnh trên đời này rồi.

"Anh không sợ bị lừa à?"

"Anh nói với cô ta, trong nửa tháng mà vẫn chưa giải quyết xong thì đổi người."

Chu Chi không có nhận xét gì về việc này của Bạch Tuyên, nhưng lại nói với Kim Thu: "Bạn học của cô mấy hôm trước mới bị xe đụng, hình như xin nghỉ để nằm viện rồi."

"Hả? Ai cơ?" Kim Thu mới đầu còn không phản ứng kịp, sau đó mới nhớ ra: "Thiên Trạch?"

"Ừ." Chu Chi nói: "Người gây tai nạn bỏ trốn ngay sau đó thì phải."

Bạch Tuyên nghe xong, lại ồ một tiếng: "Kì lạ thật, lại tai nạn giao thông. Đây là lần thứ mấy rồi?"

Chu Chi lại cảm thấy rất bình thường, chẳng có gì kì lạ cả: "Tai nạn giao thông bây giờ vẫn nhiều mà, có gì bất thường đâu."

Bạch Tuyên lắc đầu một cái, anh cảm thấy có gì đó sai sai, lần đầu anh bị tông xe và lần thứ 2 Kim Thu bị Bạch Giác tông phải thì coi như là bất ngờ. Nhưng Vương Chương giết nữ quý kia cũng là tông xe, vừa rồi Đỗ Thiên Trạch lại bị tông xe lần nữa, thật sự là quá trùng hợp, dường như có một tổ chức chuyên đi tông người hộ vậy.

Nhưng đây chỉ là cảm giác của anh, hay nói đúng hơn là suy đoán mà thôi, không có bất kì chứng cứ chứng minh những vụ tai nạn này

là có liên quan đến nhau, nên Bạch Tuyên chỉ hỏi: "Vợ, em muốn đến thăm anh ta không?"

Dù sao cũng học chung với nhau bốn năm, ít nhiều cũng có chút tình cảm, Kim Thu gật đầu một cái: "Có."

"Vậy anh đợi lát nữa đến bệnh viện đón em về nhé."

Đợi Kim Thu rời đi, Bạch Tuyên liền hỏi Chu Chi, "Cô đi điều tra vụ tai nạn của anh ta một chút đi."

"Anh nghi ngờ?" Chu Chi cũng không tin tưởng lắm vào loại trùng hợp liên tiếp này.

Bạch Tuyên không có cách nào để giải thích mình có nguồn tin tình báo. Chỉ có thể tỏ vẻ ngang ngạnh nói: "Cô cứ điều tra đi." Đối với Chu Chi, anh không biểu cảm gì nhiều, rời khỏi Kim Thu, anh cũng thu hồi lại vẻ trẻ con cả mình, mặt mày lạnh nhạt, nhìn cũng có vài phần phong thái quyết đoán của Bạch Nghị Quốc lúc trẻ.

Dù sao cũng là hai ông cháu ruột thịt, trong lòng Chu Chi hơi giật mình, không dám nói thêm, đồng ý đi điều tra.

Bạch Tuyên ngồi một mình trong phòng làm việc, ngắm người một lúc, cuối cùng cũng quyết định... Hay là tan làm sớm đi đón vợ đi.

Khi Kim Thu đến bệnh viện, Đỗ Thiên Trạch đã tỉnh lại rồi, may là anh bị thương cũng không quá nghiêm trọng, chỉ bị gãy chân, vì được đưa đến kịp thời nên cũng không để lại di chứng gì, sau này tính dưỡng thật tốt là được.

Hạ Tĩnh khóc đến mức sưng hết hai mắt lên, thấy Kim Thu cũng không còn dương cung bạt kiếm như trước nữa, nhưng cũng không tiến lên chào hỏi.

Kim Thu cũng không cảm thấy lúng túng, hỏi: "Anh khỏe chứ?"

Đỗ Thiên Trạch cười khổ nói: "Coi như mạng anh dày." Cả mặt anh đều bị bầm tím, nhìn có vẻ khá kinh khủng, một chân thì bị bó thạch cao, treo lên cao.

Kim Thu đưa hoa tươi và giỏ trái cây cho Hạ Tĩnh, vừa định nói lại thôi, Đỗ Thiên Trạch nhìn cũng hiểu ý cô, nói với Hạ Tĩnh: "Anh muốn uống cháo."

Hạ Tĩnh không nghi ngờ anh, vội nói, "Để em đi ra ngoài mua. Hình như ngoài cổng bệnh viện có bán. Anh đợi em một chút." Cô vội vội vàng vàng cầm ví tiền đi ra ngoài. Kim Thu để ý thấy sắc mặt của Hạ Tĩnh rất kém, tóc còn bết lại, hiển nhiên là còn chưa rửa mặt, gội đầu.

Cô mỉm cười nói: "Hạ Tĩnh rất quan tâm đến anh."

"Ừ." Biểu cảm của Đỗ Thiên Trạch cũng trở nên dịu dàng hơn. Lần trước quan hệ giữa anh và Hạ Tĩnh mới đóng băng lại, hai người chiến tranh lạnh mấy ngày liền, nhưng anh vừa bị thương, quan hệ hai người liền tốt hơn không ít. Có người nói nhân họa đắc phúc cũng không phải là không có lý.

Có lẽ trong cuộc sống trước kia, anh qua coi thường cô.

Kim Thu gật đầu một cái, cô cũng không đến để ôn chuyện tình cảm, vì vậy liền vào thẳng chủ đề chính: "Em chỉ muốn đến hỏi anh, lần này anh thấy vụ tai nạn này là cố ý hay bất ngờ."

Đỗ Thiên Trạch ngạc nhiên: "Cái gì?" Anh nhìn về mặt Kim Thu thấy không giống như đang nói đùa. Bả vai vừa căng thẳng lại thả lỏng, anh dựa vào gối, trầm giọng hỏi: "Sao em lại hỏi vậy?"

"Chỉ hỏi chút thôi." Kim Thu hỏi lại: "Anh thấy sao?"

Đỗ Thiên Trạch nhắm mắt nhớ lại mọi chuyện, cuối cùng lắc đầu một cái: "Anh không biết." Người kia tông anh xong thì chạy mất, anh thật sự không nhìn ra là người nọ muốn tông chết anh hay chỉ bất ngờ tông phải. Cái anh để ý đến, chính là thái độ của Kim Thu: "Chuyện này... Rốt cuộc là..."

Kim Thu thờ dài, cuối cùng cũng có chút hoang mang, "Thật ra, em cũng không biết phải nói sao..." Nhà giàu có những chuyện lục đục của nhà giàu, không phải chỉ vài ba câu là có thể nói rõ ra được. Chính bản thân cô cũng cảm thấy có chút mơ hồ.

Đỗ Thiên Trạch im lặng nhìn cô, qua một lúc lâu mới thấp giọng khuyên nhủ: "Đừng liều mạng như vậy, nếu chuyện phức tạp đúng như em nói... Vậy đổi việc khác đi."

Kim Thu không nói lời nào, đổi công việc thì dễ, chẳng lẽ bây giờ cô lại đổi một người đàn ông khác? Bạch Tuyên là người trong cuộc, dù thế nào cô cũng sẽ không thoát ra nổi.

"Em tự biết phải làm thế nào." Cuối cùng cô chỉ có thể nói như vậy với Đỗ Thiên Trạch.

Đỗ Thiên Trạch không nói gì, một lúc lâu sau mới gật đầu: "Anh cảm thấy... Đại khái mình đang làm phiền em thì phải." Anh nói những lời này, ý nói cảm nhận của mình về vụ tai nạn kia. Vừa nãy nói không biết, cũng chỉ để Kim Thu không dây vào chuyện này. Nhưng nếu

Kim Thu đã có ý như vậy, anh đành phải nói ra sự thật.

Kim Thu im lặng một lúc lâu mới nói tiếp: "Vậy anh cẩn thận."

"Em cũng vậy."

Hai người yên lặng một lúc lâu, Hạ Tĩnh cũng mua được cháo mang về phòng bệnh, trên mặt vẫn còn vương mồ hôi, khuôn mặt trắng nõn mịn màng trở nên bóng loáng, nhìn có vẻ khá chật vật. Nhưng Đỗ Thiên Trạch nhìn cô, đột nhiên quay sang hỏi Kim Thu: "Khoảng một thời gian nữa, anh sẽ kết hôn với A Tĩnh, em sẽ đến dự chứ?"

Kim Thu ngẩn ra, ngay sau đó liền vui mừng đáp lại: "Nhất định là sẽ đến rồi, chúc mừng, chúc mừng."

Trong phòng bệnh, một đôi nam nữ đã không còn trẻ, không còn ở độ tuổi lông bông nắm lấy tay nhau. Cuộc sống củi gạo dầu muối đã giúp họ dần cảm nhận được loại tình cảm khác với tình yêu khi còn trẻ.

Cô có thể không hoàn hảo, dài dòng, nhỏ mọn, hiểu lầm, tất cả mọi tật xấu của phụ nữ cô đều có. Nhưng đồng thời, cô cũng vì gia đình nhỏ của mình mà dốc hết tâm sức của bản thân. Đỗ Thiên Trạch nhớ đến lúc hai người ở khoảng thời gian nghèo khó nhất, ngay cả một túi táo Hạ Tĩnh cũng không dám mua để ăn, nhưng lại nhịn ăn nhịn mặc mua Iphone cho anh, chỉ hi vọng anh không bị mất mặt trước đồng nghiệp.

Mà Đỗ Thiên Trạch cũng có rất nhiều khuyết điểm, đàn ông thường không biết coi trọng những gì trước mắt, có mới nói cũ, anh cũng có. Anh đã từng vô số lần đau đầu, than phiền Hạ Tĩnh lải nhải quá nhiều, quá hẹp hòi. Nhưng cũng giống như trong rạp chiếu phim, dù sợ, nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn không buông tay cô ra.

Đây là bạn gái anh, là người phụ nữ của anh. Lúc nào anh cũng nhớ, phải bảo vệ cô, phải vì gia đình nhỏ của hai người mà phấn đấu.

Tình yêu hướng đến mục đích hôn nhân không đơn thuần như tình yêu thời học sinh, sinh viên. Càng ngày càng có nhiều chuyện phức tạp xen lẫn vào đó, rất nhiều cặp đôi dù vẫn còn yêu nhau, nhưng cuối cùng cũng vẫn chia tay.

Có thể Đỗ Thiên Trạch và Hạ Tĩnh cũng sẽ chán ghét nhau, rồi cũng chia tay như bao cặp đôi khác. Nhưng lần tai nạn giao thông này lại khiến anh cảm thấy tĩnh tâm hơn. Anh đã thấy rõ được cô bạn gái cũ mà anh vốn không để mắt đến, không nhớ đến là Kim Thu giờ đã là bạn gái của người khác. Mà khi anh bị thương nặng, người khóc vì đau lòng, cũng chỉ có mỗi Hạ Tĩnh.

Chẳng phải anh cũng rất may mắn sao?

Kim Thu khép cửa phòng lại, yên lặng nhường không gian lại cho đôi tình nhân nhỏ. Đỗ Thiên Trạch và Hạ Tĩnh có thể cùng tu thành chính quả, cũng là một chuyện đáng mừng. Mặc dù người cũ luôn là mối tiếc nuối đối với mỗi người, nhưng cô không hi vọng chính vì thế mà anh đi lầm đường, sống không tốt.

Cô hy vọng anh có thể sống thật tốt, vì cô cũng sẽ sống rất tốt. Khi ấy cả hai nhớ lại chuyện cũ, sẽ cùng cảm thấy đó đều là những kí ức thật đẹp.

Đỗ Thiên Trạch là người tốt, nhưng hai người không hợp nhau. Kim Thu hi vọng, sau này hai người nhớ lại đến nhau, sẽ đều cảm thấy biết ơn, biết ơn vì đã từng mang đến cho nhau những kỉ niệm đẹp, mà không phải là những nỗi oán hận.

Muốn sau này không phải hối hận, thì trước đó đừng quá tham lam. Cô và Đỗ Thiên Trạch từng gặp nhau, từng quen biết, cuối cùng lại chia tay. Những năm tháng sau đó, cả hai đều tìm được người có thể cùng nắm tay nhau đi đến cuối đời, thế là quá tốt rồi.

Chúng ta có những mối duyên riêng của bản thân, có phúc phận riêng, chắc chắn cũng sẽ có hạnh phúc riêng của mình.

Chương 80: Thăm dò

Người phụ nữ mà Bạch Tuyên thuê về rất được việc, hoặc nói chính xác hơn thì mấy người phụ nữ làm việc cho Bạch Tuyên đều rất được việc. Quý nữ cung cấp địa chỉ, Chu Chi đi điều tra chuyện của Đỗ Thiên Trạch, mà người phụ nữ không đàng hoàng cho lắm kia thì chỉ mất vài ba ngày đã câu được Vương Chương, buổi tối ông ta mời cô nàng đi ăn cơm, mà ăn cơm xong rồi về nhà "ấy ấy ấy" cũng là chuyện rất bình thường.

Mọi chuyện đều tiến hành rất thuận lợi, chỉ cần lấy được quyển sổ, Vương Chương sẽ không còn cơ hội để trở mình, nhưng mà... Bạch Tuyên lại vẫn cảm thấy chán nản.

"Sao lại không vui?" Việc an ủi Bạch Tuyên, không ai làm được ngoài Kim Thu. Cô sờ sờ đầu anh, trêu chọc: "Cười cái cho em xem nào."

Bạch Tuyên quay sang làm vẻ mặt cười ngu ngu với cô, sau đó lại ủ rũ nằm xuống đùi cô: "Vợ ~"

"Sao thế?" Kim Thu bất ngờ, Bạch Tuyên chán nản ủ rũ như vậy đúng là hiếm thấy.

Bạch Tuyên yếu ớt nói: "Chồng của dì cả đến."

Kim Thu bật cười: "Anh lôi chồng của dì cả từ đâu ra thế?"

"Vậy sao anh lại thấy buồn nhỉ?" Bạch Tuyên lẩm bẩm, "Chẳng lẽ vì sắp tới cha làm sinh nhật cho Bạch Giác, còn anh thì chẳng bao giờ được ông để ý đến?"

Thì ra là vì chuyện này. Kim Thu chọc chọc mặt anh: "Sao thế? Ghen à?"

"Không hề." Bạch Tuyên lên tiếng chối, một lát sau lại hạ đầu xuống: "Trước giờ ông ấy chưa bao giờ tặng quà sinh nhật cho anh, cũng chẳng tổ chức sinh nhật cho anh lần nào."

Kim Thu dường như có thể thấy sau lưng anh có cái đuôi đang cụp xuống rồi đứng đưa qua lại, cô cố gắng lắm mới có thể kiềm chế bản thân không đưa tay ra sờ sờ một cái: "Vậy tức là, dù cha anh đối xử với anh thế nào đi chăng nữa, anh vẫn mong ông ấy coi anh là con trai mình?"

"Muốn thì sao chứ?" Bạch Tuyên lẩm bẩm, "Dù sao thì trong lòng ông ấy, anh chẳng phải là con trai ruột của ông."

Kim Thu mỉm cười nhìn anh, không đáp lại, một lúc sau mới nói tiếp: "Vậy chờ đến lúc sinh nhật anh, em sẽ chúc anh nhé."

"Còn lâu mới đến sinh nhật anh." Bạch Tuyên thờ dãi: "Tuần tới là sinh nhật của Bạch Giác, anh không thèm đến dự sinh nhật nó."

Tỏ vẻ kiêu ngạo kìa, đáng yêu quá. Kim Thu cười híp mắt, nói: "Được rồi, chúng ta không đến dự."

Nhưng trước hôm sinh nhật Bạch Giác một ngày, chúng có liên quan đến Vương Chương đã đến tay Bạch Tuyên, Chu Chi nhanh như chớp, không nói hai lời, liền báo cảnh sát. Vương Chương bị kết tội tham ô, chứng cứ rất xác thực, cứ thế bị dẫn đi mà chẳng chối cãi được lời nào. Mà trong cùng ngày hôm ấy, hội đồng quản trị cũng quyết định bãi chức giám đốc Lưu và giám đốc Lâm.

Đánh thắng trận này khiến Chu Chi vô cùng vui vẻ, nhưng Bạch Tuyên lại quan tâm đến chuyện Vương Chương bỏ tiền ra để giết một cô gái vô tội hơn. Chuyện này cũng được đào lên, cuối cùng lấy được một manh mối mới, người mà Vương Chương liên lạc, là do giám đốc Lưu giới thiệu.

Mặc dù đã bãi chức, nhưng đối với con cái già như giám đốc Lưu, Bạch Tuyên không phải cứ tùy tiện hỏi là có thể lấy được thông tin cần thiết từ miệng ông ta.

Chu Chi không hiểu chuyện này: "Rốt cuộc anh muốn biết gì thế?"

"Tôi muốn biết người mà Vương Chương thuê để giết cô bé kia là ai." Bạch Tuyên rất để ý đến chuyện này, nhưng hết lần này đến lần khác, điều tra Vương Chương lại không có một manh mối nào mới, mãi mới có thêm được một giám đốc Lưu.

Mặc dù Chu Chi vẫn chưa hiểu lắm, nhưng cô chỉ ra cho anh một con đường sáng: "Anh hỏi ông nội thử xem, bây giờ anh muốn tự điều tra chuyện này có vẻ quá sức đấy."

Bạch Tuyên mới tiếp xúc với ngành này, mạng lưới giao tiếp và tài nguyên hoàn toàn trống không. Thậm chí còn không bằng Bạch Giác-người từ nhỏ đã giao thiệp với rất nhiều kiểu người. Giao cho Bạch Nghị Quốc là lựa chọn tốt nhất.

Bạch Tuyên không lên tiếng, Chu Chi cũng không để ý nhiều. Sau khi cô rời đi, một lúc lâu sau Bạch Tuyên mới từ từ lấy ra trong ngăn kéo một chiếc điện thoại di động, gọi điện cho cậu anh - Hoàng Tử An.

Hoàng Tử An nhận được điện thoại thì rất bất ngờ, ông cũng biết Bạch Tuyên đang bận làm việc gì, cũng đã chuẩn bị trước tinh thần có lẽ sẽ phải giúp anh điều gì đó, nhưng không ngờ anh lại nhờ ông

việc này: "Cháu nói, muốn nhờ cậu đi điều tra một người?"

"Vâng, tên là Trần Phi, còn có một biệt danh khác là Phi Gia." Bạch Tuyên nói cặn kẽ các đầu mối mới thu được từ miệng Vương Chương ra cho Hoàng Tử An, "Cháu muốn biết liệu anh ta có quan hệ gì với Bạch Giác hay không."

Hoàng Tử An rất vui vẻ đồng ý, cảm thấy rốt cuộc Bạch Tuyên cũng trưởng thành rồi: "Không thành vấn đề."

Nói chuyện điện thoại với Hoàng Tử An xong, Bạch Tuyên lại ngẩn người một lúc. Sau đó lấy một tờ giấy trắng ra, ngồi viết viết, gạch gạch gì đó, có lúc còn trầm ngâm cắn bút, đại khái qua 2, 3 tiếng sau anh mới hài lòng đặt bút xuống, lại lấy điện thoại di động ra, tìm trong hộp đựng danh thiếp nửa ngày mới lấy được một dãy số điện thoại, gọi đi. Sau ba tiếng chuông, đầu bên kia liền nghe máy.

"A lô."

"Chào giám đốc Lưu, tôi là Bạch Tuyên." Giọng nói của anh có vẻ chững chạc hơn thường ngày rất nhiều.

Lưu Trì không ngờ Bạch Tuyên sẽ gọi cho mình, ông liền nhanh chóng nghĩ cách ứng phó, cười ha hả: "Thì ra là cậu, có chuyện gì?"

"Minh nhân tiên bất thuyết ám thoại. (1)" Bạch Tuyên nói không nhanh không chậm, cứ thế đọc theo kịch bản mình vừa soạn sẵn. Câu thành ngữ này anh vừa tra baidu ra, chủ yếu để không phải nói lòng vòng, nếu không thì anh sẽ không ứng phó nổi mất, "Hắn là ông cũng biết đến quyền sở của Vương Chương chứ."

(1) Minh nhân tiên bất thuyết ám thoại: Đối diện với người ngay thẳng thì không nên nói quanh co, lòng vòng

"Chẳng phải cậu mới bãi chức tôi vì chuyện này sao?" Lưu Trì cười lạnh, "Bây giờ mới nhớ đến việc thương lượng?"

"Tôi mới đưa ra một nửa thôi." Bạch Tuyên nghiêm túc đọc kịch bản, nên tốc độ có chút chậm, nhưng vào tai Lưu Trì, lại thành ung dung không nhanh không chậm, "Nếu giao hết ra thì ông cũng chết rồi."

Lưu Trì cũng biết ở chỗ Vương Chương có chứng cứ bất lợi với ông, ông cũng đã chờ cuộc điện thoại này của Bạch Tuyên rất lâu rồi, nhưng lại không thể tùy tiện để lộ tâm tư của bản thân: "Ồ, vậy sao?"

"Không tin thì thôi." Bạch Tuyên từ từ nói tiếp: "Nhưng nếu ông muốn kiểm chút lời về thì tôi sẽ cho ông một cơ hội."

Lưu Trì tức giận: "Tôi muốn biết đồ thật hay giả trước."

"Ồ, ông muốn tôi đọc cho ông nghe sao?" Bạch Tuyên hăng giọng, lấy một tờ giấy khác bên cạnh ra đọc, "Năm 2014, hạng mục xx..."

"Dừng, dừng, dừng." Lưu Trì không bình tĩnh nổi nữa, "Cậu muốn gì. Dù sao giờ tôi cũng chỉ ngồi không ở nhà."

"Tôi cũng chỉ muốn biết một chuyện nhỏ mà thôi." Bạch Tuyên vẽ vòng vòng lên tờ giấy trắng trước mặt, "Trần Phi."

Lưu Trì là người rất thông minh, nói chuyện với ông không cần tốn nhiều sức: "Cậu muốn hỏi về người này làm gì? Những chuyện mà Vương Chương đã làm chẳng phải cậu đã biết hết rồi sao?"

Một trong những tội danh mà Vương Chương bị truy tố, có một tội đó chính là thuê người để giết hại người khác, một là nữ quý kia, người còn lại là Đỗ Thiên Trạch. Nhưng Trần Phi vẫn nhớn như ngoài vòng

pháp luật, không có manh mối gì về hắn ta cả. Có lẽ, cái tên Trần Phi này cũng chỉ là tên giả mà thôi.

"Ông hỏi nhiều quá rồi đấy, tôi cũng đâu có hỏi ông là sau khi lấy sổ về ông sẽ dùng để lau bàn hay chùi mông đâu?"

Lưu Trì liện ngậm miệng, một lúc sau mới nói: "Nói chuyện qua điện thoại không tiện, hôm nào đó chúng ta gặp mặt đi."

Hai người hẹn nhau sáng hôm sau gặp mặt. Nhưng đến tối, khi Bạch Tuyên chuẩn bị đi ngủ, Lưu Trì lại gọi điện thoại đến, nói muốn hủy hẹn, hơn nữa còn nói với Bạch Tuyên, nếu anh muốn nộp sổ cho cảnh sát thì cứ việc nộp, ông không sợ.

Lúc ấy Kim Thu đang trong phòng tắm, chỉ mơ hồ nghe thấy mấy câu: "Ai gọi điện đến thế?"

"Gọi nhầm số thôi." Bạch Tuyên ném điện thoại di động vào trong góc, lắc mông chạy đến nũng nịu với cô: "Vợ à, bây giờ Bạch Giác hắn là đang ăn bánh ngọt rồi. A Tuyên lại chẳng có gì cả, thật đáng thương."

Để khiến mình có vẻ càng thê thảm hơn, anh còn uất ức nói: "Trước kia, mỗi lần sinh nhật nó, nó đều không mời anh tham gia, hu hu, vợ ơi, anh thật đáng thương..." Anh chôn đầu vào ngực Kim Thu, tranh thủ ăn đậu hũ.

Sự chú ý của Kim Thu ngay lập tức bị rời sang chuyện khác: "Không đáng thương, không đáng thương, đừng buồn mà. Ngoan."

Sau đó Bạch Tuyên hoàn toàn hài lòng với món ngọt còn ngon hơn cả bánh kem. Anh thỏa mãn lăn lộn ở trên giường, sau đó giữa việc gọi cho Hoàng Tử An và ôm vợ đi ngủ, tất nhiên là anh vui vẻ chọn

việc sau.

Bạch Tuyên không hề bất ngờ với việc Lưu Trì đổi ý. Nên sau khi nhờ Hoàng Tử An anh mới gọi cho Lưu Trì, chẳng qua cũng chỉ để dò xét mà thôi.

Dò xét xem rốt cuộc Trần Phi và Bạch Giác có liên quan gì đến nhau hay không, trước kia, mọi chuyện chỉ là suy đoán của riêng anh mà thôi, không có chứng cứ trực tiếp nào. Nhưng sau khi Lưu Trì tham gia tiệc sinh nhật của Bạch Giác thì lại lập tức thay đổi thái độ, chứng tỏ giữa Trần Phi và Bạch Giác có tồn tại mối liên hệ nào đó.

Mà tối hôm qua, Lưu Trì bị dụ dỗ, hay uy hiếp nên mới đổi thái độ, anh không cần quan tâm.

Không đồng ý cũng chẳng sao cả. Nhưng mà nếu Lưu Trì dám trở mặt, tức là Bạch Giác đã đồng ý sẽ giải quyết chuyện này cho lão ta, không biết cậu em trai thông minh tài giỏi này của anh lần này sẽ nghĩ ra cách gì?

Bạch Tuyên không đoán ra được. Bây giờ anh vẫn chỉ tập trung vào việc phải làm thế nào để kiếm ra tiền. Nếu không kiếm ra tiền, thì anh không thể thắng Bạch Giác, mà không thắng thì sẽ không cưới được vợ về nhà.

Cũng may là sau khi Vương Chương bị tống vào tù, công ty cũng sáng sủa hơn hẳn, tốt hơn trước rất nhiều, những người nên thăng chức như Lý Sâm thì được thăng chức, Đỗ Thiên Trạch cũng được tăng lương, cũng có không ít người khác cũng bị điều động lại, nhưng đây không phải là việc cần anh để ý đến.

Có vẻ như vận may đang gõ cửa nhà Bạch Tuyên, các hợp đồng lớn cũng lần lượt tìm đến, Chu Chi và Bạch Tuyên đích thân đi gặp đối tác để bàn bạc công việc, Chu Chi không nhịn được, tươi cười: "Nếu như kí được hợp đồng, thì đây chính là một vụ làm ăn rất lớn đấy."

Bạch Tuyên không đáp lại, Chu Chi lại hỏi thêm một câu: "Anh thấy sao?" Lúc này Bạch Tuyên mới hoàn hồn: "Hả, cô noi xem, tối nên ăn canh cá hay cá kho? Mấy ngày liền gần đây Hoa Hoa đều phải ăn cá rán rồi."

Chu Chi: *Nếu tôi còn trông mong gì ở anh thì đầu óc tôi đúng là có vấn đề!*

Chạng vạng tối, Kim Thu ở nhà rảnh đến mức nhàm chán, chỉ có thể đi lại trên ban công, làm bạn với Hoa Hoa, thuận tiện thì tưới nước cho mấy chậu cây nhỏ, trước kia cô sống một mình, ngay cả cây sương rồng cũng không chăm nổi, nhưng Bạch Tuyên lại chăm sóc nhà cửa và các loại cây cảnh rất tốt, xanh tươi mơn mớn, dồi dào sức sống, khiến cuộc sống của cô cũng trở nên thật sống động.

Hoa Hoa ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn tỏa ra từ bếp, kêu "meo" một tiếng, đứng lên, ưu nhã đến bên bàn ăn riêng của mình. Nó như một con mèo cao quý, càng già lại càng trở nên trầm tĩnh, dường như có thể nghe hiểu được tiếng người.

"Bữa tối xong rồi đây." Bạch Tuyên múc cá đã nấu xong vào bát của Hoa Hoa, sau đó gọi Kim Thu: "Vợ ơi, ăn cơm."

Kim Thu đặt bình nước xuống, thấy Bạch Tuyên đang đeo chiếc tạp dề màu hồng, tỉ mỉ khắc một bông hoa hồng từ củ cà rốt cho cô, lúc đưa cho Kim Thu, còn tiện thể hôn lên má cô một cái: "Ăn cơm, ăn cơm."

"Quý nữ kia đâu rồi?" Sau khi giải quyết xong chuyện của Vương Chương, Kim Thu không thấy nữ quý kia xuất hiện nữa.

Bạch Tuyên nói: "Anh gọi điện cho Mặc đại sư rồi. Sau đó bảo nữ quý kia tìm đến ông ấy để siêu độ."

Nhắc đến Mặc đại sư, Kim Thu liền nghĩ đến thím Hồng: "Chuyện giữa ông ấy và thím Hồng sao rồi?"

"Thím Hồng quay về thành phố Hải rồi." Bạch Tuyên cười ha ha, "Mặc đại sư nói, ông ấy cũng chuẩn bị dọn dẹp lại một chút rồi cũng đến thành phố Hải. Anh dặn ông ấy, muốn theo đuổi vợ, quan trọng nhất là phải kiên trì, phải lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, và phải leo được lên giường của cô ấy ~"

Kim Thu tưởng tượng, nếu là một người đẹp trai thì thôi, nhưng đây là một ông chú lớn tuổi và một bà thím... Cảm giác có chút gì đó sai sai... "Anh có vẻ rất có kinh nghiệm nhỉ."

"Tất nhiên." Đuôi của Bạch Tuyên lại vểnh ngược lên, tỏ vẻ đắc ý: "Anh đã bắt được vợ rồi mà. Chẳng phải bây giờ vợ thích anh nhất sao?"

Anh tỏ vẻ cầu khen ngợi, cầu khẳng định như vậy, em còn có thể nói không sao? Kim Thu thầm cười anh, nhưng ngoài mặt vẫn gật đầu: "Đúng, bây giờ thích anh nhất."

Bạch Tuyên giống như một nhân viên tiếp thị tự ra bán chính mình: "A Tuyên bây giờ biết nấu cơm, biết giặt quần áo, còn biết kiếm tiền. Vợ chỉ cần hưởng phúc thôi là đủ. Sản phẩm có rất nhiều công dụng khác nhau, nhưng lại miễn phí, hằng ngày chỉ cần hôn một cái để có động lực là đủ."

Kim Thu mặt không đổi sắc, gắp một miếng thịt, tỏ vẻ như không thấy mặt Bạch Tuyên đang nhào đến đòi hôn. Bạch Tuyên thất vọng, lại ngồi cầm đũa bới cơm: "Vợ ơi, tối mai có khách mời anh ăn cơm, em đi cùng anh nhé."

"Khách mời ăn cơm? Ai thế?"

"Là một đối tác làm ăn của chúng ta, nói là muốn đi suối nước nóng ở sơn trang." Bạch Tuyên căn bản không nhớ nổi tên họ của đối phương, "Tóm lại là ăn cơm, ăn cơm xong thì kí hợp đồng."

Hợp đồng làm ăn lớn gần đây Kim Thu cũng đã nghe thoáng qua, đối phương là một xí nghiệp rất lớn, thái độ cũng rất thành khẩn. Chu Chi phân tích đại khái thì họ nể mặt Bạch Nghị Quốc nên đưa đến rất nhiều lợi ích. Đơn hàng đầu tiên như vậy nên không thu được lợi về thì cũng sẽ không lỗ gì, còn nếu như thành công, thì sẽ là một khởi đầu thuận lợi, sau này sẽ có rất nhiều hợp đồng khác tìm đến.

Lợi ích thu được quá lớn, không thể không đi cùng anh được, Kim Thu cũng hiểu tính Bạch Tuyên: "Để em đi cùng anh."

"Vợ là tốt nhất." Bạch Tuyên thân mật sáp lại gần cô: "Có một người phụ nữ rất kì lạ, cô ta luôn nhìn anh với ý đồ gì đó, vợ, em phải bảo vệ anh!"

Ý đồ gì đó... Phụ nữ? Kim Thu càng nghĩ càng thấy có gì đó kì lạ.

Chẳng lẽ, tình địch của cô sắp lên sàn?

Chương 81: Âm mưu

Sơn trang suối nước nóng, nghĩa y như tên, là một nơi vừa có thể tắm suối nước nóng, vừa có thể dùng bữa, nghe nói nơi này được cải tạo lại từ nhà của một người nào đó thuộc hoàng tộc. Sau đó được người khác mua lại để mở nhà hàng, nhìn vị trí địa hình này và lịch sử xuất thân, cũng biết giá của nơi này chắc chắn rất phò trương: *Tôi rất đắt, tôi rất đắt, tôi cực kì đắt!*

Bữa cơm này chủ yếu là để mời Bạch Tuyên, Chu Chi và Kim Thu. Đối phương đến kí hợp đồng có một nam một nữ, nam cao lớn đẹp trai, nữ thì diêm dúa lòe loẹt, cứ thế bỗng dưng Kim Thu lại trở thành người tầm thường nhất trong tất cả.

Không còn cách nào khác, dù là gả vào nhà giàu đi chăng nữa, miễn là không làm phẫu thuật thẩm mỹ, mặt cô chẳng qua cũng chỉ là một giai nhân thanh tú mà thôi. Nhưng mà không sao, thế này càng tốt, cô càng có nhiều cơ hội để quan sát đối phương.

Sếp lớn bên công ty kia họ Đồng, còn nữ thư kí lại có một cái tên rất Tây, Monica, cũng không biết đây chỉ là tên cô nàng này tự lấy, hay bản thân cô nàng này có quốc tịch ngoại quốc, nhưng cô nàng này thật sự rất xinh đẹp, có vẻ như có huyết thống ngoại quốc, nên ngũ quan rất sắc nét, đường nét rất tinh xảo, hơn nữa có vẻ như còn rất có tài. Cô nàng biết dẫn dắt đề tài, nịnh nọt cấp trên, hơn nữa lại có thể trò chuyện vui vẻ với Chu Chi, ngay cả một người vô hình như Kim Thu cô ấy cũng không bỏ qua.

Cô gái này giống Lam Như Vân và Chu Chi, đều là những người phụ nữ xinh đẹp, năng động. Kim Thu tự biết thân biết phận, chỉ lẳng lẳng

ngồi quan sát mọi người.

Bạch Tuyên không thể uống rượu, vừa uống vài ly đã gục mặt xuống bàn. Giám đốc Đồng dường như có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn cười nói kết thúc bữa cơm, rồi bảo người đi sắp xếp chỗ ngâm suối nước nóng.

Cho đến lúc bữa cơm kết thúc, mọi chuyện đều rất ổn. Có vài người phục vụ tiến vào đỡ Bạch Tuyên say khướt đi xuống, Kim Thu định đi theo, nhưng đột nhiên Monica bước đến, vừa tao nhã, vừa lễ phép: "Từ từ, Kim tiểu thư đợi một chút."

Vì người đến là phụ nữ, Kim Thu không cảnh giác nhiều: "Chuyện gì thế?"

"Vừa rồi Bạch tổng uống say, chúng ta còn vài chi tiết nhỏ trong hợp đồng vẫn chưa bàn bạc cụ thể. Cô và Chu tiểu thư có thể qua đây một chút được không?" Monica làm một động tác tay, mời hai người đến phòng khách uống trà.

Kim Thu cũng không thể nói mình phải đi chăm sóc Bạch Tuyên, nên đành đồng ý, dù sao Monica cũng ở đây rồi, cũng chẳng thể xảy ra được chuyện máu chó gì.

Đến phòng khách, quả nhiên vị giám đốc nam và Chu Chi cũng đã ở đây. Chu Chi không hề nghĩ ngờ gì chuyện này, vì Bạch Tuyên say nhanh quá, đúng là còn rất nhiều chuyện chưa kịp bàn bạc, nên tiếp theo chính là một khoảng thời gian đấu miện, đấu trí. Động đến lợi ích của công ty mình, Chu Chi không hề nhân nhượng một chút nào. Đối phương cũng như vậy, bầu không khí liền trở nên căng thẳng, một hồi lâu sau mới thả lỏng lại, mọi người đều trở nên mệt mỏi.

Thật ra Bạch Tuyên cũng không đến mức say quá đến ngất đi, anh giả say nhiều hơn là say thật, đối với anh mà nói, mấy chuyện đi tắm suối nước nóng các thứ, phải đi với vợ mới phải, cần gì phải lãng phí nhiều thời gian đi uống rượu chứ?

Nhưng vừa vào cửa phòng, anh liền cảm thấy có gì đó sai sai. Kim Thu lại không đi vào cùng anh, đầu óc Bạch Tuyên quay cuồng, không nghĩ gì được, nên anh quyết định nằm chờ thêm một lúc nữa vậy.

Nào ngờ không chờ được Kim Thu, nhưng lại chờ được một người lạ nào đó. Người kia cứ rón ra rón rén lục tìm thứ gì đó trong phòng. Bạch Tuyên hé mở mắt, nhìn lên xem đó là ai, chỉ thấy một cô gái rất trẻ đẹp, tầm hơi hai mươi tuổi, quan trọng nhất là có vài phần giống Kim Thu, đều là kiểu người thanh tú, ưa nhìn.

Cô lén lén lật áo khoác âu phục của Bạch Tuyên ra, không thấy có thứ gì đặc biệt, cô vẫn không cam lòng, còn lật hết lại các túi ra tìm thêm một lần nữa, cuối cùng thì quay lại nhìn anh một cái, xác định anh vẫn còn đang ngủ say, liền đi ra bên ngoài gọi điện cho ai đó, Bạch Tuyên vĩnh tai lên nghe, nhưng chỉ nghe được người phụ nữ kia nhỏ giọng nói: "Dạ, không phát hiện ra thứ gì, anh ta không mang theo."

Một lát sau lại thấy cô ta nói tiếp: "Dạ, em biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, cô ta lại đi vào phòng, khóa cửa lại, không nói lời nào, tự xé áo sơ mi của mình ra, để lộ ra bộ ngực trắng ngần, nhào vào người anh, Bạch Tuyên bật dậy ngay trong tức khắc như bị giật điện, nhìn cô ta bằng ánh mắt bị xúc phạm: "Cô muốn làm gì?"

Cô gái kia sửng sờ một lúc, không ngờ sẽ gặp phải tình huống này.

Bạch Tuyên đứng yên tại chỗ suy nghĩ vài giây, sau đó liền mở cửa chạy đi.

Trên đường đi, lại đụng trúng phải Kim Thu đang đi về, trong một giây đồng hồ, nước mắt Bạch Tuyên đã trào ra, anh nhào vào ngực cô: "Vợ ơi, cứuuuuuu." QAQ

Kim Thu sửng sốt: "Thế này là thế nào?" Sao lại như bị ma đuổi thế.

Bạch Tuyên khóc lóc thảm thiết: "Có người muốn sàm sỡ anh."

"..." Kim Thu nhìn thấy cô gái xinh đẹp, quần áo xộc xệch đang muốn nói lại thôi đi ra, mặt liền tối sầm lại, không nói hai lời, liền đẩy Bạch Tuyên vào phòng, gọi một người phục vụ đi ngang qua đến, "Này, đến đây." Cô gằn từng chữ một, "Gọi quản lý nơi này đến đây!"

Nhà hàng càng sang trọng thì sẽ có những người quản lý và phục vụ càng chuyên nghiệp, mặc dù Kim Thu đang nổi giận, nhưng người phục vụ kia vẫn tươi cười gọi giám đốc đến, đó là một người phụ nữ mặc đồ ngủ rộng rãi, chân đi đôi guốc mộc: "Xin hỏi tiểu thư cần gì?"

"Người này là ai? Sao lại vô duyên vô cớ xông vào phòng người khác?" Kim Thu không nhanh không chậm chỉ trích, "Biện pháp an ninh của nhà hàng sao lại kém đến thế nhỉ?"

"Đây là nhân viên của chỗ chúng tôi." Người phụ nữ kia nhìn áo choàng tắm mới khoác lên của cô nhân viên kia, hơn nữa quần áo bên trong cũng xộc xệch, giám đốc cũng là nữ, nhìn một cái cũng tự tưởng tượng được những gì đã xảy ra, thấy đây chẳng qua cũng chỉ là một cô gái qua đường bị oan mà thôi, giọng bà cũng trở nên lạnh lùng hơn hẳn: "Có khi nào đây chỉ là hiểu lầm thôi không?"

"Hiểu lầm?" Kim Thu mím môi, "Người đang yên đang lành ngủ trong

phòng, sao lại phải đi vào chứ?"

"Anh... Anh ta nhấn chuông." Cô gái kia tỏ vẻ khiếp sợ, nhỏ nhẹ nói, còn lén đến nép sau lưng giám đốc: "Nhưng... Nhưng tôi vừa vào, anh ta đã lao vào xé áo của tôi."

Đen trắng bị đảo lộn hết lên, Kim Thu tức đến sắp phát điên, sắc mặt của giám đốc lại càng khó nhìn hơn. Đúng lúc này, Bạch Tuyên mặc quần áo tử tế đi ra, chỉ nói một câu: "Cô ta trộm đồ của tôi."

"Tiên sinh, anh đừng có vu oan cho người khác như vậy." Cô gái kia là thực tập sinh mới đến vài tháng trước, tốt nghiệp từ một trường đại học danh tiếng, là một người rất khôn khéo, giám đốc không thể tin nổi rằng cô ta có thể làm được ra loại chuyện này.

Đối với người ngoài, Bạch Tuyên luôn không có nhiều biểu cảm: "Không tin? Có thể sờ ngực cô ta, cô ta giấu đồ trong áo lót. Nhân lúc tôi uống say, cô ta lén vào trộm đồ của tôi."

"Anh... Anh... ngậm máu phum người!" Cô gái kia tỏ vẻ cực kì oan ức, gò má đỏ ửng, ngực phập phồng - thật ra thì là oan thật, cô còn chưa kịp lấy thứ gì đi.

"Cô là trộm." Bạch Tuyên khẳng định, "Cô trộm một chiếc dây chuyền kim cương, giấu trong đồ lót."

Kim Thu đi đến hỏi: "Vậy có thể cho chúng tôi kiểm tra một chút được không?"

"Mấy người muốn lục soát tôi?"

"Không hẳn là lục soát, chỉ là sang phòng bên cạnh, cởi quần áo ra để kiểm tra thôi." Giọng Kim Thu rất lạnh lùng, "Nếu không có, tôi sẽ

xin lỗi cô, còn nếu có, chúng tôi sẽ báo cảnh sát."

Giám đốc hơi do dự nhìn Bạch Tuyên một cái, cũng biết hai người có thân phận, có địa vị, bà cũng không muốn đắc tội, vì vậy liền nói chậm lại: "Vãn Vãn, cô..." Lời bà còn chưa dứt, đã có một tiếng "cạch" vang lên, một vật gì đó trượt ra từ vạt áo của Vãn Vãn, mà bất ngờ hơn, đó lại chính là một chiếc dây chuyền kim cương.

Vật chứng đã có, không thể cãi lại được nữa, mặt Vãn Vãn liền tái mét lại: "Không, không phải tôi."

Giám đốc nhìn cô với ánh mắt không thể ngờ đến, sau đó liền đổi lại thái độ, rất quyết đoán nói: "Chúng tôi nhất định sẽ có lời giải thích cụ thể với hai người."

"Mong là sẽ vậy."

Vừa vào nhà, Kim Thu liền nghi ngờ hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì thế?"

"Không biết, cô ta lục lọi đồ đạc của anh, chắc là muốn tìm chỗ chứng cứ lần trước." Suy bụng ta ra bụng người, chỉ vài giây sau Bạch Tuyên liền đoán ra được kẻ chủ mưu: "Chắc là người do Bạch Giác phái đến trộm chứng cứ, nhân tiện bêu xấu anh.:"

Trộm đồ thì thôi, lại còn dám sai một người phụ nữ đến nói anh làm bậy, đây là chuyện không thể tha thứ nổi. Nếu không làm vậy, Bạch Tuyên cũng không ném dây chuyền vào túi cô ta để gài tang vật: "Cũng may là sợi dây chuyền kia không để tặng vợ. Nếu không thì bản chết."

"Không phải tặng cho em?" Sự chú ý của Kim Thu liền chuyển sang việc khác, "Anh còn muốn tặng người khác?"

Bạch Tuyên rút khăn tay ra, lau sạch lại dây chuyền rồi cất lại vào hộp: "Là của anh họ mua để tặng cho bạn gái anh ấy, nhờ anh đi lấy về hộ. Anh sao có thể tặng đồ cho người khác được chứ."

"Nhưng mà... Sao lại trùng hợp như vậy, đúng lúc em và Chu Chi đều không ở cạnh anh."

Bạch Tuyên ngáp một cái, tỏ vẻ muốn được cô ôm: "Rất đơn giản, ông chủ Đồng kia là đồng lõa, mấy hôm trước cái cô Monica kia cứ như bị rút gân, cứ nháy mắt liên tục với anh. Nhưng cô ta chỉ để lôi kéo sự chú ý của chúng ta mà thôi. Sau đó thì sai một cô nhân viên khách sạn đến trộm đồ. Bạch Giác đúng là rất thông minh."

Hay nói đúng hơn thì đây là một kế hoạch đã được chuẩn bị rất chu đáo từ trước, dù là Monica hay Văn Văn, chỉ cần có một người làm được việc, dù là xảy ra chuyện gì đó với Bạch Tuyên, hay trộm được đồ, Bạch Giác đều có lợi.

"Nhưng đây nhất định không phải là vấn đề quan trọng nhất." Bạch Tuyên cọ cọ vào người cô: "Cũng may là anh say nhanh, vẫn chưa kịp kí hợp đồng, mà hợp đồng này, nhất định không được kí."

Bạch Tuyên có được kết luận này, cũng không phải là vì mọi chuyện quá trùng hợp. Mà thực ra, anh không hề có chứng cứ gì liên quan đến ông chủ Đồng và Monica, mọi chuyện đều là suy đoán của anh, anh vẫn luôn cảm thấy cơ hội mà ông chủ Đồng đưa đến quá tốt, tốt đến mức khiến người ta phải nghi ngờ, liệu có cái bẫy nào ẩn sau nó hay không.

Chuyện hôm nay, cũng giúp anh củng cố hơn cái nhìn của mình mà

thôi, "Dù ông chủ Đồng không liên quan gì đến Bạch Giác, anh cũng sẽ không thích anh ta, anh cảm thấy anh ta sẽ sớm lỗ vốn."

Nói xong, chính anh cũng cảm thấy chẳng tự tin mấy, chỉ có thể ủ rũ: "Nhưng mà nếu như anh đoán sai thì hỏng, mất rất nhiều tiền đấy..."

Kim Thu vội vàng an ủi anh: "Không có, không có, cẩn thận vẫn hơn."

Bạch Tuyên lầm bầm: "Nếu như đúng vậy, thì tên Bạch Giác này thật xấu xa, anh mà bị lừa, thì dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ rất thảm."

Đầu tiên là mối và bầy của ông chủ Đồng, sau đó là mỹ nhân kế của Monica và Văn Văn. Dù ai thành công đi chăng nữa, Bạch Giác cũng sẽ kiếm được lời, mà nếu như thật bại, hẳn cũng sẽ không chịu thiệt.

Nhưng không sao, ông nội cũng đã nói, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Bạch Tuyên liền gạt chuyện đối phó với Bạch Giác sang một bên, lúc này anh còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

"Vợ."

"Sao thế?" Kim Thu vừa đi tắm xong, da thịt trắng nõn, có chút ửng hồng, tóc cô vẫn còn vương lại vài giọt nước, nhỏ xuống xương quai xanh rồi trượt vào trong vạt áo. Bạch Tuyên thấy thế, nước miếng lại ứa ra, đang ngồi xếp bằng trên đất, Bạch Tuyên nhào đến ôm lấy đùi cô, khóc lóc: "Vợ ơi, anh vừa phát hiện ra một chuyện rất đáng sợ."

"Khó chịu chỗ nào à?" Kim Thu ân cần cúi xuống, sờ sờ trán anh, "Chóng mặt à? Hay bị sao thế?"

Nhìn phần ngực trắng mịn trước mặt, Bạch Tuyên liền vùi đầu vào, hay tay vòng ra sau lưng cô, còn không quên vừa khóc vừa kể: "Vợ, không xong rồi, sau khi bị người phụ nữ kia chạm vào, giờ anh không có cảm giác nữa rồi? Làm sao đây?"

Hà, cái gì cơ? Một lát sau Kim Thu mới hiểu ra anh đang nói gì, liền cạ lời: "Sao có thể như thế được chứ?"

"Thật." Bạch Tuyên nước mắt lưng tròng, "Đột nhiên lại không có cảm giác gì hết, vợ, mau xem cho anh đi."

Nếu biểu cảm trên mặt anh bớt hớn hờ hơn, có lẽ em sẽ tin tưởng anh hơn đấy. Kim Thu lôi anh ra khỏi cổ áo mình: "Đừng liếm nữa, toàn nước miếng thôi."

Bạch Tuyên hừ hừ hai tiếng, tiếp tục vùi mặt vào ngực cô, hơn nữa còn lè lưỡi ra liếm thêm một lần. Kim Thu bị anh liếm đến run hết cả người: "Đừng nghịch nữa."

"Người ta bị bệnh." Bạch Tuyên tiếp tục giả bộ đáng thương, còn khóc thút thít một lúc, "Em còn không chịu xem giúp anh."

"Xem giúp anh thì em cũng có biết chữa đâu."

"Ai nói thế!" Bạch Tuyên hùng hồn: "Vợ, em không thử thì sao biết được, không chừng lại khỏe lên đấy. Nào, đến đây đi vợ, chúng ta chơi trò chơi bệnh nhân và y tá đi."

"Anh học mấy thứ xấu xa này ở đâu ra đấy?!?"

"Y tá, y tá, người ta muốn đến khám bệnh."

"..."

"Chị y tá xinh đẹp ~ Người ta cởi cả quần ra rồi, chị không muốn kiểm tra thật à?"

"... Xoay người lại, chúng ta tiêm trước đi."

Chương 82: Nhớ lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thất bại vài lần liên tiếp, trong lòng Bạch Giác dần dần xuất hiện một bóng ma. Hắn vẫn nghĩ mọi chuyện đều dễ như trở bàn tay, nào ngờ lại khó giải quyết đến vậy, quả nhiên là không thể khinh thường người phụ nữ tên Chu Chi kia được.

Hắn có chút phiền não, nhưng ngược lại, mẹ hắn - Lâu Tâm Di lại rất bình tĩnh, không hề nóng nảy một chút nào. "A Giác, con có chút nóng vội quá rồi. Đừng tức giận nữa."

Có thể ở bên cạnh Bạch Thiếu Thành hơn 30 năm, không thể phủ nhận rằng Lâu Tâm Di rất có bản lĩnh. Bà nhìn cũng không quá xinh đẹp, chẳng qua là dáng người có vẻ thon nhỏ, khuôn mặt mang vẻ yếu ớt, dễ khiến đàn ông sinh lòng yêu mến.

Bạch Giác nói: "Mẹ! Tự mắt thấy mọi chuyện mình làm đều sắp đổ bể hết rồi, con có thể bình tĩnh nổi sao?"

"Con càng nóng, thì sẽ càng loạn." Lâu Tâm Di nấu một nồi canh nóng cho con trai, bình tĩnh trả lời, "Chúng ta đã nhẫn nhịn hơn hai mươi năm, nếu bây giờ con nóng vội, thì đấy mới gọi là thất bại hoàn toàn."

Trước mặt mẹ mình, Bạch Giác cũng không cần che giấu điều gì, "Tất cả đều là do lão già chết tiệt kia, Bạch Nghị Quốc."

"Dù đã già, ông ta cũng có thể khiến con chạy loạn hết cả lên." Ánh mắt Lâu Tâm Di rất tinh táo: "Lão hồ ly này cái gì cũng không sợ, chỉ sợ mỗi đứa cháu trai bảo bối của ông ta mà thôi."

"Nhưng bây giờ Bạch Tuyên đã không giống trước kia, rất khó để ra tay!" Bạch Tuyên tức giận nói, "Tại sao trước kia không đâm chết nó luôn chứ."

Lâu Tâm Di liền hỏi: "Nhắc đến chuyện này, mẹ cũng có chuyện muốn hỏi con, chuyện trước kia, con đã dọn dẹp sạch sẽ chưa? Tên Trần Phi có đáng tin không?"

"Hắn ta vẫn luôn biết ơn con vì đã cho hắn tiền cứu mẹ. Sẽ không bán đứng con đâu." Bạch Giác đáp: "Trước kia con cũng đã nhắc hắn tìm cơ hội để ra nước ngoài, trong khoảng một năm rưỡi tới đừng quay về nữa."

"Nghe nói, trừ Bạch Tuyên ra, hắn ta còn làm mấy vụ khác nữa?" Lâu Tâm Di vẫn cảm thấy chưa yên tâm cho lắm.

"Con cũng vừa mới biết đến chuyện này." Nhắc đến, Bạch Giác lại thấy tức, "Hắn còn nhận làm kiểu chuyện này vài ba lần nữa, đúng là đồ ngu."

Thật ra thì lúc ấy Trần Phi đã cực kì đau xót giải thích cho anh: "Anh Bạch, anh yên tâm, em sẽ không bán đứng anh đâu, có điều, bệnh của mẹ em càng ngày càng nặng thêm, thuốc men hằng ngày phải tốn rất nhiều tiền, em kiếm thế nào cũng không đủ, cách này kiếm tiền nhanh như vậy, em cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ mà thôi."

Lâu Tâm Di cau mày một lúc lâu rồi nói: "Đã thế thì giải quyết luôn cả nó đi. Mặc dù dễ khiến người khác nghi ngờ, nhưng chỉ cần đầu mối này biến mất, sẽ chẳng ai có thể điều tra được gì liên quan đến

chúng ta nữa."

Bà rất hiểu Bạch Nghị Quốc, trong lòng ông ta, Bạch Giác lôi kéo người thế nào, lấy danh nghĩa nhà họ Bạch làm việc ra sao, ông ta đều không để ý. Nhưng nếu để ông ta biết Bạch Giác muốn giết Bạch Tuyên, thì hai mẹ con bà liền xong đời. Dù là Bạch Thiếu Thành đi chẳng nữa, cũng không thể bảo vệ được hai người.

Đối với Trần Phi, Bạch Giác vẫn còn có chút tình nghĩa, vì vậy hơi do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn tàn nhẫn nói: "Con biết rồi."

Hắn tự thấy mình đã rất nhanh, nhưng đến lúc đi tìm Trần Phi, hắn lại nhận được tin Trần Phi đã đi ra nước ngoài.

Động tác nhanh đến mức khiến Bạch Giác cảm thấy có chút ngạc nhiên, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. Ra nước ngoài rồi, coi như tha cho cậu ta một mạng cũng không sao. Dù sao thì Trần Phi cũng sẽ không khai ra hắn.

Lái xe được nửa đường, hắn lại cảm thấy có điểm sai sai. Nếu Trần Phi đi ra nước ngoài, hắn là sẽ không đi trong yên lặng như vậy. Không thể có chuyện đi mà không chào mình lấy một câu.

Vốn đang lái xe đến công ty, Bạch Giác liền quay đầu lại, đi thẳng đến biệt thự của mẹ mình: "Mẹ!"

Vừa bước được một chân vào nhà, Bạch Giác liền nuốt những lời đang định nói xuống, vì có Bạch Thiếu Thành ở đây, mẹ hắn liền ríu rít đi qua đi lại như một cô gái mới lớn chìm trong hạnh phúc vậy, "A Giác về rồi, hôm nay con tan làm sớm thế. Mau vào ăn cơm đi, mẹ nấu món thịt viên sư tử (1) cho con ăn đấy."

(1) Thịt viên sư tử:

[Click để xem ảnh](#)

Hình minh họa.

Bà nháy mắt với Bạch Giác, hẳn ta liền mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra: "Cha, cha đến rồi."

"Gần đây chuyện ở công ty vẫn thuận lợi chứ?" Bạch Thiếu Thành quá tin tưởng vào năng lực của đứa con trai này, nên căn bản không hề nghĩ đến chuyện thăm giúp một tay.

Bạch Giác mỉm cười: "Cũng không tệ lắm."

"Vậy thì tốt, con vẫn luôn là đứa con trai khiến cha cảm thấy tự hào." Bạch Thiếu Thành hài lòng vỗ vỗ vai hắn, rồi một nhà ba người vừa ăn một bữa tối ấm cúng bên nhau, vừa nói về những chuyện gia đình. Sau bữa tối, Bạch Thiếu Thành mới tuyên bố một tin mới: "Qua hai ngày nữa, là đại thọ 70 của ông nội, ông bảo anh đánh tiếng cho hai mẹ con em đến nhà họ Bạch một chuyến."

Lâu Tâm Di vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, bà và Bạch Thiếu Thành bên nhau nhiều năm như vậy, nhưng vẫn chưa thể ra mắt được với ông nội, lần này, đúng là chuyện vui ngoài ý muốn, như có một chiếc bánh rơi từ trên trời xuống vậy.

Bạch Giác cũng ngạc nhiên không kém, cảm thấy khó có thể tin nổi chuyện này. Bình thường Bạch Nghị Quốc nhìn thấy hắn, nếu không cười nhạt thì sẽ phùng mang trợn mắt, sao lại đổi ý mời anh đến dự đại thọ được chứ?

Chẳng lẽ... cuối cùng lão già đó cũng chịu thừa nhận thân phận của hắn?

Bao nhiêu năm qua, thân phận vẫn luôn là chỗ đau của hắn. Danh không chính thì ngôn sẽ không thuận, Bạch Thiếu Thành vẫn kiêng kỵ nhà họ Hoàng, không thể cưới Lô Tâm Di về làm vợ, nên hắn cũng chỉ có thể làm con riêng, nhưng nhà giàu liệu có thiếu con riêng không? Tất nhiên là không! Nhưng dù thế nào thì bao năm qua hắn vẫn không được thừa nhận, rõ ràng Bạch Tuyên cũng chỉ là một thằng đàn, hắn xuất sắc hơn nhiều, nhưng tại sao Bạch Nghị Quốc vẫn không chịu thừa nhận hắn chứ?

Cũng giống như Bạch Tuyên luôn canh cánh với chuyện Bạch Nghị Quốc không chịu thừa nhận mình, Bạch Giác cũng rất để ý đến thái độ của Bạch Nghị Quốc, lâu dần cũng thành một chấp niệm trong lòng hắn.

Để chuẩn bị một quà mừng thọ thật độc đáo, Bạch Giác phải nói là hao tâm tổn huyết mất 2 ngày liền, nên chuyện của Trần Phi, hắn cũng quên bẵng đi luôn.

Mà lúc này Bạch Nghị Quốc lại dặn dò với Bạch Tuyên: "Cháu chuẩn bị cho tốt vào, ở buổi mừng thọ của ông, ông sẽ giới thiệu cháu cho tất cả mọi người."

"Thế còn Bạch Giác?"

"Nó không còn tư cách để so bì với cháu rồi." Bạch Nghị Quốc lạnh lùng nói: "Cháu cứ yên tâm đi, ông sẽ giải quyết nó sau."

Bạch Tuyên suy nghĩ một lúc, hỏi một vấn đề liên quan đến bản thân mình hơn: "Vậy còn vợ cháu thì sao?"

"Con bé còn chưa được gả vào nhà mình... nên.. Để lần sau đi." Thật ra Bạch Nghị Quốc chỉ mượn cớ vậy thôi, bữa tiệc có nhiều người như vậy, thêm một người cũng không nhiều, mà bớt một người cũng chẳng ít đi bao nhiêu, nhưng ông sợ Bạch Tuyên không kiềm chế được, lại lộ ra nguyên hình, vấy đuôi bám váy vợ nó, vậy khuôn mặt già này của ông biết giấu đi đâu cho vừa?

Cho nên, dù là giả bộ đi chẳng nữa, Bạch Tuyên cũng phải đứng đó, tỏ vẻ cao ngạo lạnh lùng cho ông! Ông nhất định phải khoe khoang cháu trai mình cho mọi người biết đến! Cháu ông là một đứa có chỉ số thông minh cao ngất trời! Không phải là một đứa ngu ngốc chỉ biết tỏ vẻ đáng yêu!

Bạch Tuyên lại cảm thấy không có động lực gì cả: "Hay là cháu không đến nữa?"

"Không đi thì đừng có mà cưới vợ." Bạch Nghị Quốc nhấp một ngụm trà, bình tĩnh đe dọa cháu trai mình, "Nếu cháu biểu hiện tốt, có danh tiếng, thì chúng ta sẽ tìm đến nhà sui gia để bàn chuyện hôn sự...Cháu không muốn bị cha mẹ vợ tìm đến hỏi cha cháu ở đâu rồi lại không trả lời nổi chứ?"

Cha mẹ vợ là quan trọng nhất, Bạch Tuyên nhớ kĩ điểm này, nên lập tức đổi lại thái độ: "Cháu sẽ cố gắng."

Rời khỏi thư phòng của Bạch Nghị Quốc, Bạch Tuyên lập tức chạy như bay đi tìm Kim Thu, cầu vuốt ve: "Vợ, mau xoa lông giúp anh, A Tuyên không vui."

Càng ngày càng đáng yêu, càng ngày càng biết cách làm nũng. Kim Thu xoa xoa từ đầu đến móng anh, tiện tay véo một cái: "A Tuyên, sao móng anh càng ngày càng mềm thế?"

"Meo~" Bạch Tuyên ngửi đến ngửi lui trên người cô, vui vẻ như một chú ong mới tìm đến một bông hoa vậy, "Thơm, thơm."

"Anh cũng thơm mà."

Không biết vì sao, Bạch Tuyên luôn lấy sữa tắm, dầu gội, rồi cả sữa rửa mặt... của Kim Thu để dùng, càng ngày anh càng trở nên trắng trẻo, mịn màng, càng ngày càng đẹp trai ra. Môi đỏ, răng trắng, làm cô vừa nhìn đã muốn hôn anh một cái.

Nhìn đôi lông mày đen nhánh, đôi luôn mi dài, cong vút, đôi môi mềm mềm hồng hào, rồi nhìn cả dáng người cao ráo, bắp thịt rắn chắc... Rồi nhìn cả tuyến nhân ngư nữa này... Thật sự là rất mê người.

"Cả người anh cũng rất thơm." Bạch Tuyên uốn éo như một rắn, rồi bổ nhào vào người Kim Thu, hai người nằm sát bên nhau, cũng không vội làm những chuyện khác, mà chỉ là tóc mai chạm nhau, Bạch Tuyên nhẹ nhàng hôn lên lông mày của cô, giọng rất êm tai: "Vợ, khi nào chúng ta mới có thể kết hôn được nhỉ?"

"Em không biết, sao thế?"

"Em sớm gả cho anh đi. Như thế thì anh sẽ không phải đến mấy bữa tiệc kia một mình nữa." Bạch Tuyên buồn buồn, "Đi một mình chẳng có ý nghĩa gì cả."

Chu Chi cũng đã sớm nói qua chuyện này với cô, Kim Thu cũng không bất ngờ cho lắm, chỉ sờ sờ mái tóc mềm mại của anh: "Anh ngoan ngoãn đi dự tiệc, em ở nhà đợi anh về."

Ánh mắt Bạch Tuyên lóe sáng: "Đợi trong chẵn?"

"Tiểu Ngoan, có thể đi ngủ rồi."

Bạch Tuyên đáng yêu nói: "Nên A Tuyên từ Bảo Bảo lại biến thành Tiểu Ngoan à? Tiểu Ngoan muốn hôn hôn." Anh chu miệng, nhắm mắt hôn vào cô, Kim Thu nhin cười, nghiêng đầu tránh ra, Bạch Tuyên hôn hụt vào giường, anh mở mắt ra, u oán nhìn cô, Kim Thu chống khuỷu tay xuống, dứt khoát xoay người, nằm đè lên người anh, néo néo mặt anh: "Nào nào, phải ngoan chứ, nếu không chị sẽ đánh bé."

Rồi sau đó mọi chuyện cứ thế diễn ra.

Buổi tiệc mừng thọ Bạch Nghị Quốc đã được chuẩn bị từ rất sớm, đại thọ 70 tuổi nên được làm rất hoành tráng, có người đã lục tục đến cửa chúc thọ từ tận mấy ngày trước, Bạch Giác cũng không ngoại lệ, hẳn đã chuẩn bị quà mừng thọ từ sáng sớm, định gây ấn tượng thật tốt trong mắt Bạch Nghị Quốc.

Hắn thấy trước giờ mình không hề thua kém gì so với Bạch Tuyên, nên chẳng có lý nào Bạch Tuyên có thể có được thứ gì đó mà hắn lại không có nổi.

Lâu Tâm Di cũng thay đổi hẳn cách ăn mặc, vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng, không hề có chút quyền rũ, lẳng lơ nào, thậm chí còn đoan trang, hào phóng hơn bất kì vị phu nhân chính thống nào ở buổi tiệc. Bà đi theo Bạch Thiếu Thành hơn ba mươi năm, lột xác là chuyện rất bình thường.

Đây là lần đầu tiên bà đến nhà họ Bạch. Ở bên Bạch Thiếu Thành nhiều năm như vậy, dường như mọi người đều biết bà là Bạch phu nhân, nhưng chỉ cần còn một ngày bà không được bước vào nhà họ Bạch, một ngày chưa được Bạch Nghị Quốc thừa nhận, thì bà cũng

chỉ giống một phu nhân mà thôi.

Ba mươi năm... Lâu Tâm Di thầm cảm thấy hơi chua xót, bà dùng quãng thời gian đẹp nhất của người phụ nữ để ở bên cạnh một người đàn ông, làm một tình nhân không danh không phận, bị mọi người phỉ nhổ, bị dè bĩu, khinh thường. Nhưng bà chưa bao giờ hối hận.

Nếu không phải như vậy, hôm nay bà cũng chỉ là một bà chủ gia đình bình thường, vội vàng đi làm, tan việc còn phải về nhà nấu cơm cho chồng con, giặt giũ, dọn dẹp nhà cửa, làm việc đến chết thì thôi, dần dần cũng già đi, thậm chí còn có thể bị chồng chê rồi bỏ.

Bây giờ bà có một cuộc sống giàu có, con trai bà được hưởng sự giáo dục tốt nhất, có được tương lai sán lạn. Lâu Tâm Di cảm thấy rất đáng giá, dù bị người đời chửi bới, bà vẫn vững bước tiến về phía trước, chưa từng nghĩ đến chuyện quay đầu.

Hàng trăm, hàng nghìn người chọn hàng trăm, hàng nghìn con đường khác nhau. Con đường này bị phỉ nhổ, bị khinh miệt, nhưng Lâu Tâm Di cảm thấy mình ít ra còn rất thành thật. Bà yêu tiền, từ lúc còn trẻ bà đã quyết định phải gả cho người có tiền, tiền bạc khiến bà cảm thấy thỏa mãn về vật chất, từ đó có cảm giác an toàn hơn tất thảy.

Bất kì cô gái nào đã trải qua thời niên thiếu nghèo khó, cảm giác lúng túng khi phải đi ăn nhờ ở đậu, rồi không được cha mẹ thương yêu thì đều sẽ hiểu những điều này. Cũng có lúc, Lâu Tâm Di đứng trước gương, tự nhìn mình rồi cảm thấy ngạc nhiên, ban đầu vì sao bà lại chọn con đường này vậy? Hơn nữa vừa đi lên, lại chưa từng nghĩ đến việc quay đầu.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là vì thấy sợ. Sợ cảm giác không có tiền, sợ

cảm giác mình như tấm bèo trôi trong vô định, sợ cảm giác tỉnh lại, bỗng thấy mình đang nằm trong phòng chứa đồ của một người họ hàng nào đó.

Nhất định phải sống với một người có tiền. Mặt mũi có là gì, mặt dày thì đã sao? Bị người khác châm chọc mấy câu cũng ảnh hưởng được bao nhiêu? Dù bà chưa được chính thức gả cho Bạch Thiếu Thành, thì giờ trong thành phố này, có mấy người phu nhân chính thức có thể lên mặt với bà?

Người sống chẳng phải là vì tranh giành sao? Bà làm được. Dù phải bỏ đi rất nhiều thứ bà cũng cảm thấy rất đáng giá, ít nhất là bà thấy đáng giá.

Chương 83: Hiểu

Sáng sớm, Bạch Tuyên đã đến buổi tiệc của Bạch Nghị Quốc để phụ trách chuẩn bị mọi việc. Đây là ngày hiếm hoi mà Kim Thu được ngủ nướng vào buổi sáng. Hôm nay cô không cần đi làm, cũng không cần phải đến nhà họ Bạch để chúc thọ - hôm qua cô đã đến tặng đồ với tư cách là cháu dâu tương lai rồi, nên hôm nay tạm thời không cần phải đến nữa.

Trước khi đi, Bạch Tuyên đã nấu xong đồ ăn sáng, cho Hoa Hoa ăn cơm, sau khi cô thức dậy, nhìn căn phòng không một bóng người, lại cảm thấy có chút hiu quạnh.

Cũng tại bình thường Bạch Tuyên quá dính lấy cô, khiến cô cảm thấy anh là cả thế giới của mình, bây giờ chỉ còn có mình cô, thì lại thấy có chút không quen.

Không thể như vậy được, Kim Thu tự động viên bản thân, nhân lúc Bạch Tuyên không ở đây, đi giặt quần áo. Vừa vào phòng tắm, đã không thấy quần áo cũ đâu, trên gương còn dán một tờ ghi chú: *Hôn vợ một cái nà ~ Quần áo đã được giặt hết rồi, em đừng lén làm việc nhà nhé, nếu không A Tuyên sẽ rất đau lòng đấy.*

Sao lại đáng yêu đến mức này cơ chứ. Kim Thu ngạc nhiên, cô quyết định đi lấy cây lau nhà, đến chỗ cây lau nhà và cây chổi thì lại thấy một tờ ghi chú khác: *~~o(>_<)o~~ Vợ! Tại sao em lại không nghe lời A Tuyên? Anh đã nói rồi, vợ không được làm việc nhà, mau đi chơi đi vợ~*

Vậy em đi nấu cơm. Kim Thu thầm nghĩ, queo vào phòng bếp nhìn

một lượt, trên tủ lạnh cũng có một tờ giấy nhớ khác: *Vợ, vợ, cơm trưa ở trên bàn đấy, để vào lò vi sóng hâm nóng 3 phút là có thể thưởng thức bữa trưa tình yêu của A Tuyên rồi ~*

Vợ ơi, trái cây đã được rửa và cắt nhỏ ra rồi, trong tủ lạnh có một hộp đựng thức ăn, bên trong đó có táo, ô mai chanh vợ thích, còn có cả sữa chua nữa.

Kim Thu mở hộp cơm ra nhìn, quả nhiên bên trong là cơm với hình mặt cười và trái tim.

Cô hâm nóng cơm, ăn qua loa bữa trưa, sau đó chuẩn bị ngồi ở phòng khách xem tivi, lại thấy ở bàn trà có một cái túi nhỏ: ~
($\cong \nabla \cong$)//~ *mở tôi ra đi nào.*

Mở ra, bên trong toàn là nhân quả óc chó và hạt dưa, quá là tri kỉ rồi! Kim Thu dứt khoát đứng lên, xem xem trong một đêm, rốt cuộc anh đã chuẩn bị sẵn bao nhiêu thứ.

Máy tính trong thư phòng có một mẫu giấy: *Vợ, vợ, khi lướt web cũng đừng quên nghĩ đến A Tuyên nhé ~*

Trong tủ quần áo: *Vợ ơi, trời xanh gió mát, nếu em muốn ra ngoài, hãy mặc cái váy này nhé, vừa hợp mốt lại vừa đẹp. Vợ A Tuyên là xinh đẹp nhất*

Ngay cả trên bình nước cũng có: *Vợ này, lúc vợ uống nước cũng có thể coi là đang hôn gián tiếp với A Tuyên đấy ~*

Kim Thu lật hết các mẫu giấy nhớ mà anh viết, kẹp vào trong quyển nhật kí của mình, vốn quyển nhật kí được đặt trong tủ đầu giường, nhưng trong đó cô lại phát hiện ra có một hộp bao bao còn chưa dùng hết.

Tính qua số lần thì có vẻ gì đó sai sai, hay Bạch Tuyên mới mua thêm về? Kim Thu cẩn thận, bấm đốt ngón tay đếm qua một lần, rồi đột nhiên nhận ra, đâu phải là mới mua thêm, rõ ràng là.... Mấy lần trước... Quên dùng.

Cô lại bắt đầu nghĩ xem chuyện này bắt đầu từ bao giờ... Hình như lần đầu tiên quên dùng là ở kì an toàn, vì uống thuốc có hại cho sức khỏe, nên cứ để mặc vậy. Sau đó kinh nguyệt của cô cũng không đều lắm, rồi cứ như vậy, thi thoảng lại có một lần quên dùng, nhưng gần đây, Bạch Tuyên cứ làm nũng một cái, cả hai người đều nóng lên, thậm chí đến lúc xong chuyện cô vẫn không nhớ đến bao bao.

Khi ấy, không chỉ có chỉ số thông minh của Bạch Tuyên ngủ quên, mà chỉ số thông minh của cô cũng không khác anh là bao, trong mắt cô chỉ có anh, chỉ thấy sao mà anh đáng yêu thế, chỉ bận hưởng thụ những gì mà anh mang lại, còn những chuyện vặt vãnh khác, quên rồi thì thôi.

Nhưng ở cạnh một hộp đồ, còn dán một tờ giấy nhớ cuối cùng của Bạch Tuyên, *Vợ, kinh nguyệt của em trễ nửa tháng rồi... A Tuyên không muốn ăn chay mười tháng đâu QAQ*

Que thử thai, và giấy thử thai... Dù sao cũng nhàn rồi, Kim Thu dứt khoát quyết định thử một chút, trong lòng còn thầm nghĩ, có khi chỉ là kinh nguyệt không đều thôi, phụ nữ luôn có vài tháng bị thế mà.

Nhưng mà... Nhưng mà các cụ cũng có câu: Trời không chiều lòng người. Kim Thu cầm tờ giấy kia trong tay, cảm thấy sao mà buồn thế.

Trong thư phòng của Bạch Nghị Quốc, không khí cực kì nặng nề,

Bạch Thiếu Thành cau mày ngồi ở một bên, vẻ mặt vẫn còn hoài nghi, mà sắc mặt của Bạch Giác và Lâu Tâm Di cũng đều rất khó coi, Bạch Nghị Quốc thì vẫn như bình thường, vẻ mặt ông không buồn, cũng chẳng vui, còn Bạch Tuyên thì nhìn có vẻ như đang ngồi rất nghiêm túc, thực ra đầu óc đang bắt đầu bay lên mây.

Vừa rồi, Bạch Nghị Quốc mới đưa ra hàng loạt các chứng cứ, chứng minh Bạch Giác đã mua chuộc Trần Phi để mưu sát Bạch Tuyên. Mẹ của Trần Phi đã bị Bạch Nghị Quốc giữ lại, nên hẳn chỉ có thể phản bội lại Bạch Giác.

Có thể nói vở diễn hôm nay là thực ra cũng chỉ là bắt con ba ba trong rọ mà thôi, căn bản không ai có thể chối tội mà thoát đi được nữa. Tính Bạch Nghị Quốc vốn rất cẩn thận, chỉ khi nắm chắc 100% ông mới ra tay.

Nhưng bây giờ Bạch Tuyên lại phát hiện, anh không hề hận Bạch Giác, hoặc nói đúng hơn, anh không biết tại sao lại phải hận. Có điều gì đáng để hận đâu, anh chỉ ghét hẳn, ghét hẳn có thể dễ dàng được cha yêu thương, ghét hẳn đoạt đi phần tình thương của mình, chỉ là ghét thôi.

Bạch Tuyên cảm thấy thật ra cũng chẳng có gì cả, anh có thể giết chết Bạch Giác sao? Dù sao cũng là anh em cùng cha khác mẹ, Bạch Giác làm được, nhưng anh thì không.

Vậy thì còn có thể làm gì khác?

Bạch Giác cũng từng nghĩ về vấn đề này rất nhiều, khi chuyện xảy ra trước mắt, ngược lại hẳn chỉ cười: "Đúng, là cháu làm." Giọng hẳn rất bình tĩnh, dường như mình không phải là hung thủ vừa bị mọi người nắm được chứng cứ, "Ông định xử lý cháu thế nào đây? Báo cảnh sát? Để tất cả mọi người đều biết, nhị thiếu gia nhà Bạch gia

muốn giết đại thiếu gia, tặng cho các tòa soạn báo một tiêu đề mới về chuyện xấu ở nhà giàu?"

Bạch Nghị Quốc hừ một tiếng, nhìn về phía Bạch Thiếu Thành, "Thiếu Thành, con tính sao?"

Bạch Thiếu Thành yên lặng một lúc lâu mới lên tiếng hỏi: "A Giác, sao con lại làm như vậy?" Dù ông không thích Bạch Tuyên đi chằng nữa, nhưng cũng không thể chấp nhận nỗi chuyện con trai nhỏ của mình muốn giết anh trai nó.

"Vì con ghen tị với nó." Bạch Giác đáp, "Rõ ràng nó chỉ là một thằng ngu, nhưng vừa sinh ra đã có được những thứ mà con muốn có nhất, cha lúc nào cũng nói con là đứa con trai khiến cha nở mày nở mặt, nhưng người ta luôn nhắc đến con với tư cách là một đứa con riêng, dù con có ưu tú đến cỡ nào, nó ngu đến đâu đi chằng nữa, vẫn luôn là vậy. Còn có cả Bạch lão tiên sinh nữa, ông không bao giờ để cháu gọi ông một tiếng ông nội. Ông không biết cháu muốn được ông thừa nhận biết bao nhiêu, trước giờ ông chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Ông tình nguyện thương yêu một thằng đàn, nhưng lúc nào cũng lờm nguýt cháu, chỉ vì mẹ cháu không phải là vợ hợp pháp của cha?"

Bạch Nghị Quốc hơi mỉm cười, nhưng không hề mở miệng nói lời nào.

Ông không ngờ, Lâu Tâm Di lại không hề lên tiếng xin lỗi thay cho con mình, vẻ mặt bà vẫn đoan trang, vẫn mỉm cười một cách dịu dàng như cũ, nhưng ánh mắt lại tỏ rõ vẻ không cam lòng và không biết phải làm thế nào.

Không cam lòng ở việc thất bại trong gang tấc, nhưng cũng không biết phải làm như nào, vận mệnh đúng là trêu người, dù đi vòng vèo

bao lâu, cuối cùng vẫn không thoát khỏi, bà cảm thấy buồn cười, đồng thời cũng thấy rất khó chịu.

Nhưng Lâu Tâm Di cũng không phải loại người vừa thua cái là sẽ gục ngã, nên không nói lời nào, cũng không xin lỗi, chỉ lẳng lặng ngồi nhìn Bạch Nghị Quốc.

Trong giây lát, mọi chuyện lại lâm vào bế tắc. Cuối cùng, Bạch Thiếu Thành giã chân mày, nói: "Cha, con biết chuyện này là do A Giác làm sai, giờ để cho thằng bé xin lỗi A Tuyên một câu, rồi con đưa nó và Tâm Di ra nước ngoài, coi như trừng phạt."

Đối với quyết định này, Bạch Nghị Quốc cảm thấy cực kì không hài lòng, đây chính là mưu hại anh ruột, chỉ đi ra nước ngoài thôi? Hơn nữa bây giờ không phải là thời cổ đại, không phải lưu đày tới nơi khi ho cò gáy nào, chỉ là ra nước ngoài thôi.

Bạch Thiếu Thành thấy Bạch Nghị Quốc không nói gì, cũng biết đáp án này khiến cha mình không hài lòng, liền nói với Bạch Tuyên: "Nếu là chuyện của A Tuyên, vậy thì hỏi ý kiến của thằng bé đi."

Bạch Tuyên tự dưng bị nhắc tên, vẻ mặt còn có chút mộng lung, anh nhìn Bạch Thiếu Thành một lúc, rồi lại quay sang Bạch Giác, đột nhiên cảm thấy cũng chẳng có gì để nói.

Bạch Giác là em trai anh, anh có thể giết hẳn sao? Hay nói tống hẩn vào tù? Đừng nói là Bạch Thiếu Thành, ngay cả Bạch Nghị Quốc cũng sẽ không đồng ý. Anh nghĩ tới nghĩ lui, lại ngẩng đầu lên nhìn Bạch Nghị Quốc, Bạch Nghị Quốc không mẫn không nhạt nói: "Cha cháu nói đúng, cháu tự quyết định chuyện của mình đi."

"Ồ." Bạch Tuyên nghe, gật đầu một cái, dứt khoát nói lên yêu cầu của mình: "Cháu muốn kết hôn, muốn kết hôn với vợ cháu!"

Bạch Nghị Quốc vừa uống một ngụm nước, suýt thì phun hết ra mặt anh, cháu có thể có chút tiền đồ hơn được không? Để tìm ra được chứng cứ, mất không biết bao nhiêu thời gian, công sức, giờ chỉ nói là muốn kết hôn? Đây có phải là cháu ruột của ông không thế?

"Được." Bạch Thiếu Thành đồng ý không chớp mắt. Dù thế nào đi chăng nữa, ông cũng muốn giữ lại Bạch Giác, đó là đứa con trai mà ông tự tay nuôi lớn, dù trong lòng có tức giận vì hấn đi sai đường, nhưng cũng không thể chặt đứt tình cảm máu mủ giữa hai người được. Mặc dù trong khoảnh khắc ông chọn Bạch Giác, ông cũng đã vô tình chặt đứt tình cảm cha con giữa mình và Bạch Tuyên.

Vậy đấy, cuộc đời này vẫn luôn kì diệu như vậy. Bỏ được thì mới có được, ông phải làm cha của Bạch Giác, nên chỉ có thể làm tổn thương đứa con còn lại.

Dù tính tình Bạch Thiếu Thành trước giờ vẫn trầm ổn, lúc này vẫn có chút không ổn.

Ngay sau đó, Bạch Tuyên cũng đưa ra yêu cầu thứ hai: "Con hi vọng Bạch Giác sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt con nữa."

Điều kiện này cũng chỉ là tùy tâm nói ra, nhưng Bạch Nghị Quốc lại khoan thai nói tiếp: "Tôi thấy ý kiến này không tệ. Thế này đi, sau này A Tuyên ở thành phố nào, Bạch Giác không thể xuất hiện ở thành phố ấy, phải đi vòng, tránh đúng 90 dặm."

Nghe những lời này, Bạch Giác liền nắm chặt tay lại, nếu như sau này phải tránh chỗ Bạch Tuyên 90 dặm, điều này thật sự là quá nhục nhã.

Nhưng Lâu Tâm Di lại nhanh chóng đồng ý thay cho con trai mình:

"Được."

"Bạch Giác làm ra loại chuyện mưu sát anh trai này, có thể thấy rõ được rằng đức hạnh quá kém." Bạch Nghị Quốc cuối cùng cũng đưa ra phán quyết cuối cùng, "Cho nên sau này không được dây dưa gì với tài sản của nhà họ Bạch nữa, không còn là người của nhà họ Bạch. Từ nay về sau, cháu chỉ là con của Lâu Tâm Di, mà không phải là con trai của Bạch Thiếu Thành nữa!"

Bạch Thiếu Thành sợ hãi: "Cha!"

Bạch Nghị Quốc vung tay lên, nói như chém đinh chặt sắt: "Từ nay về sau, Bạch Giác không liên quan gì đến nhà họ Bạch nữa. Con trai con, vĩnh viễn chỉ còn một đứa là Bạch Tuyên!"

Ánh mắt Bạch Giác đỏ bừng, hấn mất nhiều năm như vậy để chuẩn bị, ngay từ lúc nhỏ đã coi nhà họ Bạch là mục tiêu phấn đấu của bản thân, làm hết thầy, cũng chỉ để trở thành người thừa kế nhà họ Bạch, nhưng hôm nay... Hết thầy đều biến mất.

Nếu như Bạch Giác của sau này chỉ là Bạch Giác, không liên quan gì đến nhà họ Bạch nữa, vậy sau này hấn còn có mặt mũi nào để đi gặp người ngoài trong thủ đô này nữa?

Cảm giác rơi từ đám mây xuống bùn lầy, chính là điều thống khổ nhất trên đời này.

Hấn không cam lòng, thật sự không cam lòng chút nào. Bạch Giác nghiêng chặt răng lại, dường như không thể khống chế được bản thân mình, mà điều hài nhất ở đây, chính là trong lời của Bạch Nghị Quốc, không hề đề cập đến việc muốn giết hấn, ông chỉ cầm đi thứ mà hấn muốn lấy nhất, khiến hấn cầu cả đời cũng không được, chỉ có thể ôm hận suốt đời.

Đây là cách trả thù vô cùng tàn nhẫn.

Lâu Tâm Di cũng cười khổ, công sức nhiều năm, cứ thế đổ sông đổ bể chỉ trong chốc lát... Sao bà lại không đau lòng cơ chứ? Bà mất bao công sức mới có thể bò lên được vị trí này, nhưng bây giờ lại chẳng còn gì cả, địa vị, quyền thế, sự nở mày nở mặt... Tất cả đều không còn nữa.

Nhưng bà không thể ngã xuống, bà còn một đứa con trai. Từ nhỏ đến lớn, Bạch Giác được bà nuôi thành tâm cao khí ngạo, hôm nay gặp phải thất bại này, nếu không thể đứng dậy nổi, thì sẽ hỏng cả đời.

Nhẫn nhục một lúc, Lâu Tâm Di tự an ủi chính mình như vậy, nhưng bà lại phát hiện ra tim mình đang quặn đau, hai tay phát run. Hóa ra bản thân bà cũng không thể khống chế nổi chính mình nữa rồi.

Trong giây lát, cảm giác tức giận, không cam tâm, thất vọng đều ùn ùn kéo đến, Lâu Tâm Di cảm thấy trước mắt tối sầm lại, ngất xỉu.

Bạch Nghị Quốc thờ ơ: "Tốt lắm, mọi chuyện đã được giải quyết, Thiếu Thành, trong buổi tiệc tối nay, cha sẽ tuyên bố A Tuyên là người thừa kế của cha."

Bạch Thiếu Thành nhíu chặt chân mày, nhìn thoáng qua Bạch Giác, cũng biết là hẳn không thể thành người thừa kế được nữa, nhưng A Tuyên... Ông cũng cảm thấy không thể gánh vác nổi chuyện này: "Con cảm thấy A Tuyên còn chưa chín chắn."

Câu nhận xét này rất đúng trọng tâm, nhưng thái độ không thừa nhận Bạch Tuyên của ông cũng rất rõ ràng, Bạch Nghị Quốc cảm thấy rất không vui, sắc mặt ông cụ liền trầm xuống, bầu không khí giữa hai

cha con trong giây lát liền trở nên nặng nề.

Chương 84: Mang thai

Kim Thu cảm thấy chuyện Vệ Thiên Hành nói trước kia không hề quá lên một chút nào. Cô vừa thông báo với Bạch Tuyên rằng hình như mình đang mang thai không bao lâu, một lúc sau đã có tài xế đến đón cô về nhà họ Bạch, Bạch Tuyên đón cô với vẻ mặt khóc không ra nước mắt cùng Bạch Nghị Quốc, Bạch Thiếu Thành với vẻ mặt vui sướng.

Khác biệt có vẻ lớn.

"Vợ." Bạch Tuyên định nhào qua, nhưng lại bị Kim Thu né được, nỗi bất an trong lòng anh lại càng dâng cao hơn, hốc mắt cũng đỏ lên: "Sao em lại mang thai?"

Mặt Kim Thu nổi đầy vạch đen: "Chẳng lẽ mình em mang thai được à? Còn không phải tại anh?" Nếu không phải do Bạch Tuyên chuyên cần cày cấy như vậy, sao cô có thể mang thai nhanh đến thế được chứ.

Chuyện này không phải công lao của một mình cô, hơn nữa thái độ của anh khiến cô cảm thấy rất mất hứng: "Sao, em mang thai con của anh, anh thấy không vui?"

Bạch Tuyên nhìn cô với ánh mắt cực kì đáng thương, hoàn toàn không có vẻ gì là vui sướng cả, nụ cười trên mặt Kim Thu dần dần biến mất, cô nhú mày, lần đầu tiên thấy nghi ngờ anh: "Anh không thích thật sao?"

Tất nhiên là Bạch Tuyên không thích rồi! Anh hoàn toàn không có

chút cảm giác vui sướng vì sắp được làm cha, mà chỉ có cảm giác nguy hiểm trước việc sắp bị cướp mất vợ. Nhưng trực giác mách bảo anh, đây là chuyện tuyệt đối không thể nói ra, cho nên anh chỉ khóc thút thít một tiếng, không dám lên tiếng.

"Khụ." Lần đầu tiên Bạch Nghị Quốc nói chuyện với Kim Thu bằng một giọng điệu ôn hòa đến vậy: "Cháu đừng để ý đến nó, nó đang vui đến ngu người đấy, cháu thấy thế nào, ngày mai ông gọi bác sĩ đến kiểm tra tổng quát cho cháu nhé."

Tất nhiên là Kim Thu không có ý kiến gì, cô liếc mắt nhìn Bạch Tuyên, anh cực kì cô đơn nói: "Anh đi cùng em."

Cũng coi như vẫn còn chút tỉnh tự giác, Kim Thu thầm nghĩ, Bạch Tuyên kéo kéo tay áo cô, cẩn thận nói: "Vợ, chúng ta về phòng trước đi, nhé?"

Có chút quái lạ, nhưng vì bầu không khí giữa Bạch Thiếu Thành và Bạch Nghị Quốc khiến cô không đoán nổi có chuyện gì đang xảy ra, nên cô vui vẻ đồng ý với Bạch Tuyên, khi lên phòng thì liền hỏi anh: "Sao thế?"

Bạch Tuyên liền tóm tắt lại chuyện của Bạch Giác và Lâu Tâm Di trong vòng vài ba câu, Kim Thu bất ngờ: "Cho nên kết quả cuối cùng là Bạch Giác bị đưa ra nước ngoài?"

"Không chỉ thế." Bạch Tuyên còn thần thờ kể tiếp: "Ông nội còn nói, phần tài sản trước kia cha cho Bạch Giác và Lâu Tâm Di, là tài sản riêng của ông ấy, ông sẽ không can thiệp, nhưng tất cả cổ phần của nhà họ Bạch thì phải trả hết lại, hơn nữa ông nội còn phái người đến trông chừng họ."

Trông chừng? Không bằng nói là giám thị thì đúng hơn. Tạm thời

Bạch Nghị Quốc thay đổi lại ý định, cộng thêm điều kiện này, có lẽ cũng là vì Kim Thu mang thai.

Cũng nhờ sự xuất hiện đột nhiên của đứa trẻ này, nên Bạch Thiếu Thành mới thỏa hiệp với Bạch Nghị Quốc, chuyện xử lý Bạch Giác đến đây là kết thúc, điều này cũng có nghĩa là hẳn đã hoàn toàn mất đi tư cách tranh giành tài sản rồi. Qua vài ba năm nữa, ở Bắc Kinh cũng sẽ chẳng còn mấy ai nhớ đến người tên Bạch Giác này.

Vậy đấy, xã hội này luôn rất tàn khốc.

Kim Thu không kiêng kị Bạch Giác như Bạch Tuyên, nghe được tin hẳn biến đi chỗ khác, tâm trạng cũng tốt lên không ít, cũng có hứng để bắt nạt anh hơn: "Em mang thai, anh không vui?"

"Không vui." Hai lỗ tai của Bạch Tuyên như đang sụp hết xuống, Kim Thu ngồi ở mép giường, anh ngồi bệt trên sàn, đầu gối lên đùi cô: "Vợ có bảo bảo, sẽ không thích anh nữa."

Cô biết mà... Kim Thu thềm thờ dài, nâng mặt anh lên: "Ai nói em không thích anh?"

"Em không để cho anh ôm!" Bạch Tuyên lên án, "Anh muốn ôm em, em lại né!"

Kim Thu bật cười: "Giờ không giống như trước được, anh đụng vào em như vậy, nhớ chẳng may làm thương đứa bé thì sao?"

"Đấy, em nhìn xem, anh biết ngay là em chỉ thích bảo bảo, không thích anh nữa!" Bạch Tuyên lại càng uất ức hơn, chỉ hận không thể vùi mặt vào lòng cô mà khóc một trận. Vất vả lắm mới đuổi đi được một tên Bạch Giác, còn chưa kịp thở phào, thì một tình địch khác xuất hiện, cuộc sống này thật đáng ghét!

Bạch Tuyên cảm thấy cực kì tuyệt vọng!

Kim Thu suy nghĩ một lúc, cố ý hỏi: "Vậy thôi không cần nữa?"

"Không cần là sao?" Bạch Tuyên nhẹ nhàng chọt chọt bụng cô, nhìn cũng chẳng khác gì trước kia, Kim Thu thản nhiên trả lời: "Đi phá bỏ, anh nữa không?"

Hỏi thế, nhưng Kim Thu dám cam đoan, nếu Bạch Tuyên dám đồng ý, cô sẽ dám đánh anh một trận.

Bạch Tuyên cau mày, cố gắng suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng tiếc nuối trả lời: "Hay là.... Thôi đi... Phá thai đau lắm, anh không muốn vợ phải chịu đau."

Không phải là vì thương đứa trẻ mà là vì sợ cô đau sao? Kim Thu vừa tức vừa buồn cười, bảo đảm với anh: "Được rồi, em sẽ vẫn thích anh, nhưng sau này anh phải ôm nhẹ nhàng, bảo bảo rất yếu ớt, nhớ mất đi thì sao? Mà đây không phải là con của mình em, sau này nó sẽ gọi anh là cha đấy."

"Cha?" Bạch Tuyên lại nghĩ đến khuôn mặt của Bạch Thiếu Thành, anh không được tự nhiên hỏi: "Anh sẽ là người cha tốt chứ?"

Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, Kim Thu cười híp mắt sờ sờ đầu anh: "A Tuyên của em nhất định sẽ là người cha tốt nhất trên thế giới này, anh phải cố gắng lên đấy."

Gò má Bạch Tuyên ửng hồng, vừa xấu hổ, vừa mong đợi nói: "A Tuyên sẽ cố gắng làm một người cha tốt."

Quả là dễ dỗ, Kim Thu thầm cảm thán, không nhịn được hôn anh một

cái: "Được rồi, lên đây cho em ôm một cái."

Được vờ sờ, rồi hôn, giờ là ôm, tất nhiên Bạch Tuyên không còn vẻ u oán lúc nãy nữa, anh hài lòng để cô vượt lòng cho mình, cảm thấy địa vị của bản thân vừa được củng cố lại, anh rúc vào bên người Kim Thu, hạnh phúc nói: "Anh biết là vợ thích anh nhất mà, đúng không?"

"Đúng, thích anh nhất."

Buổi tối chính là buổi tiệc mừng thọ Bạch Nghị Quốc, mặc dù ông cụ thích phong cách cổ xưa, nhưng lần này lại bắt ngờ đi theo trào lưu, tổ chức tiệc rượu, tất nhiên, đây cũng chỉ là cái cớ để ông nhân cơ hội này giới thiệu Bạch Tuyên cho mọi người mà thôi.

Nghĩ đến việc Bạch Tuyên tuần tú lịch sự xuất hiện, rồi biểu cảm của tất cả những người bạn cũ của mình, Bạch Nghị Quốc cảm thấy trong lòng cực kì thoải mái, ai bảo mấy người cứ cười tôi có một thằng cháu ngốc đi, cho mấy người nhìn xem nó có còn ngốc nữa không.

Trên thực tế, Bạch Tuyên đúng là đã phá bỏ mọi lời đồn đại trước kia ở Bắc Kinh, khuôn mặt điển trai, tao nhã lễ phép, ung dung thoải mái, Bạch Nghị Quốc đoán không sai, không có Kim Thu ở đây, biểu hiện của anh rất tốt, thi thoảng nói chuyện với vài tiểu thư của các nhà thế gia, dù chỉ vài câu thôi, cũng khiến cho các cô nàng đỏ mặt tim đập.

Quả nhiên là có vài người bạn cũ động lòng, đến hỏi Bạch Nghị Quốc: "Đứa cháu này của ông... bao nhiêu tuổi rồi?"

Trong lòng Bạch Nghị Quốc vui muốn chết, nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ vẻ không để ý: "Năm nay 27 rồi."

"Thế đã có bạn gái chưa?" Một người trong số đó có vẻ không kiên nhẫn, cười hỏi.

Ấy ấy, mấy người trước kia còn chê cháu tôi cơ mà, giờ hối hận rồi chứ? Bạch Nghị Quốc còn chưa kịp mở miệng, Bạch Tuyên liền bùng ly rượu đến, cười rất vui vẻ: "Cảm ơn ông Trình đã quan tâm, vừa rồi cháu mới nghe nói Trình tiểu thư đã đính hôn với Vệ thiếu gia rồi mà, sao giờ lại đột nhiên đổi người thế ạ?"

Sắc mặt ông lão kia lập tức trở nên khó coi, không sai, cháu gái của ông đã sớm đính hôn với nhà họ Vệ rồi, nhưng nào ngờ đối phương đột nhiên đổi ý, sống chết đòi cưới một cô gái bình dân, không hề nề chút mặt mũi nào cho nhà ông.

Trước kia ông vẫn còn tính lùì một bước, cho cháu mình kết hôn với Vệ Thiên Hành, dù Vệ Thiên Hành không phải là đứa cháu mà ông cụ họ Vệ thương yêu nhất, nhưng cũng gọi là có bản lĩnh... Nhưng nếu so ra, Bạch Tuyên vẫn hơn.

Dù sao cũng là nhà họ Bạch, mà không hề ngốc như trong tin đồn, tất nhiên là phải ra tay sớm một chút, nào ngờ lại bị anh nói thẳng ra như vậy, sao có thể có sắc mặt tốt được.?

Bạch Nghị Quốc thầm kêu trời, một khí dính đến đề tài nhạy cảm như kết hôn, cháu trai ông liền không thềm phân biệt địch ta gì cả.

Cứ phóng chiêu ra đã, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Bên này còn chưa xong, Bạch Tuyên đã nhạy bén nhận ra vẫn còn những người khác có hứng thú với mình, tiếp tục cố gắng: "Đúng rồi, nghe nói trước kia Hà tiểu thư suýt được làm mẹ, nhưng đột nhiên lại mất đi đứa trẻ đúng không ạ? Thật đáng tiếc, ông Hà, ông đừng buồn, không có đứa bé này thì sẽ còn đứa bé khác, không sao đâu

a." Thái độ và giọng điệu của anh rất nghiêm túc, chân thành, rất giống như đang an ủi một vị trưởng bối.

Ông Hà tức suýt thì hộc máu mồm, cháu gái ông trước kia vì thích một người không thích mình, mà nảy ra ý tưởng cực kì ngu xuẩn, dùng thuốc để ép người ta lên giường, rồi mang thai. Sau đó dùng cái thai để ép người ta kết hôn với mình. Nào ngờ vừa đính hôn xong thì lại mất đi đứa trẻ, sau đó lại truyền ra tin đồn con rể tương lai của nhà họ Hà có đàn ông ở bên ngoài. Đúng vậy, là đàn ông, nên hai người chỉ có thể giải trừ hôn ước.

Bạch Nghị Quốc đau đầu, sao Bạch Tuyên lại có thể moi ra được những tin đồn này cơ chứ? Thấy anh vẫn còn dáo dác đi tìm mục tiêu tiếp theo với ý đồ tấn công tiếp, Bạch Nghị Quốc không chịu nổi nữa: "Được rồi, được rồi, cháu im miệng cho ông."

Bạch Tuyên im lặng, trợn to mắt lên nhìn ông, nhắc ông rằng vẫn còn chuyện chưa tuyên bố nữa.

Bạch Nghị Quốc bất đắc dĩ nói: "Đúng rồi, cháu tôi sẽ kết hôn trong năm nay, đến lúc ấy mời mọi người đến chung vui."

Cuối cùng Bạch Tuyên cũng hài lòng, mặt rất tự hào thông báo với mọi người: "Cháu sắp lên chức cha, ông nội cũng sắp được lên chức cụ nội rồi."

Lần này, Bạch Nghị Quốc lại thầm nghĩ: *Ôi ôi, mà mau đi tìm cháu dâu điiiiii đừng ở đây làm mất mặt ông nội mà nữa!*

Sau bữa tiệc mừng thọ Bạch Nghị Quốc, rốt cuộc chuyện hôn sự của Kim Thu và Bạch Tuyên cũng được đưa ra bàn bạc. Gia trưởng hai

nhà không có ý kiến gì, nên trực tiếp bàn đến việc kết hôn thế nào.

Trước lúc ấy, Bạch Nghị Quốc xác định trong bụng Kim Thu đúng là có một bảo bảo, hơn nữa còn rất khỏe mạnh, nên chuyện gì ông cũng hết sức tán thành.

Kim Thu không khỏi cảm thán, mặc dù là bất ngờ, nhưng câu nói của Vệ Thiên Hành quá đúng, mẹ quý nhờ con, bây giờ ở nhà họ Bạch, cô được đối xử như thượng khách vậy.

Nhưng mà mấy điều này đều không là gì so với thái độ của Bạch Tuyên. Phải ở nhà chăm vợ đang mang thai, Bạch Tuyên sao có thể bỏ qua cơ hội trời cho này chứ. Anh liền không nói hai lời, từ chức ở công ty, dốc hết tâm sức ra ở bên cạnh vợ, chuẩn bị kết hôn, sinh con.

Cha mẹ Kim sau khi nhận được tin cũng lập tức chạy đến Bắc Kinh, chuẩn bị thương lượng với nhà thông gia tương lai về chuyện hôn nhân. Mặc dù trong điện thoại Kim Thu đã uyển chuyển nói qua tình huống nhà họ Bạch, nhưng khi lên đến nơi, cha mẹ Kim vẫn sợ hết hồn, cả đầu đều là... Con gái sắp gả cho một cậu ấm nhà giàu?

Ừm, nói đúng hơn là cậu ấm ba đời của nhà giàu, nhưng dù sao cũng là nhà giàu thật, vàng cũng là thật, mọi thứ đều sáng lấp lánh bling, bling.

Nhưng mà mẹ Kim cũng hoàn hồn lại rất nhanh, chuyện đầu tiên bà hỏi khi thấy Kim Thu chính là: "Con thấy thế nào?"

"À, thật ra cũng không có cảm giác gì." Vì mới mang thai, nên Kim Thu cũng chưa có bất kì triệu chứng mang thai nào, bây giờ nhàn rỗi cả ngày, nên cảm giác mệt cũng không có.

Mẹ Kim quan sát Kim Thu từ trên xuống dưới, thấy sắc mặt cô không tệ mới yên tâm được một chút, nhưng sau đó lại cảm thấy buồn rầu: "Vài tháng nữa, đứa bé lớn hơn, kết hôn mệt nhọc thì sao?"

Bạch Nghị Quốc ôn hòa nói: "Nhà thông gia yên tâm, một tháng sau sẽ cử hành hôn lễ, lúc ấy hẳn là vẫn chưa lộ bụng."

"Một tháng?" Thấy cha Kim ăn nói không đủ uyển chuyển, mẹ Kim tiếp lời, "Có nhanh quá không?"

Cha Kim luôn luôn yêu thương con gái mình, nói thêm: "Không thể ủy khuất A Cửu được, cả đời mỗi người con gái mới có một lần cưới."

Kim Thu cực kì cảm động, còn chưa kịp biểu đạt chút tâm tình với cha mẹ mình, Bạch Tuyên đã từ đâu nhảy ra: "Không được ủy khuất vợ cháu, cũng không được để vợ cháu mệt."

Bạch Nghị Quốc liếc mắt, không còn lời nào để nói với Bạch Tuyên nữa, ông thấy đứa trẻ trong bụng Kim Thu có lẽ còn đáng tin và dễ dàng hơn cả Bạch Tuyên: "Không quá vội đâu, tôi đảm bảo sẽ không ủy khuất cháu dâu, nhất định đứa nó sẽ có một hôn lễ tốt nhất."

Thật ra, chuyện hôn sự bình thường diễn ra chậm, chủ yếu là vì tiền. Nhưng Bạch Nghị Quốc là ai, ông không thiếu tiền! Cho nên từng chuyện đều được sắp xếp đâu vào đấy hết, còn tốt hơn những gì cha mẹ Kim tưởng tượng nhiều. Từ chuyện nơi tổ chức hôn lễ, đến việc thiệp mời.... Mọi thứ đều được chuẩn bị đủ hết, sinh lễ cũng không ít, Bạch Nghị Quốc nói rất rõ ràng: "Những tài sản này, sẽ được ghi lại dưới danh nghĩa của Tiểu Thu, coi như là một cam kết đảm bảo với cháu, nếu sau này hai người ly dị, đứa trẻ sẽ thuộc về cha, nhưng hằng năm Tiểu Thu vẫn sẽ có một khoản phí phụng dưỡng, đủ để cháu có thể sống sung túc nửa đời sau."

Những người khác còn chưa ý kiến gì, Bạch Tuyên đã không kiên nhẫn phản bác lại: "Cháu sẽ không ly dị với vợ đâu!"

Bạch Nghị Quốc không chút lưu tình mắng anh: "Cháu thì biết gì!" Nói điều này không phải là vì điều gì khác, mà là để làm an lòng cha mẹ Kim, mặc dù kết hôn mà nhắc đến chuyện ly dị thì có vẻ xui xẻo, nhưng tình huống nhà họ Bạch không giống nhà bình thường. Bạch Nghị Quốc nói rõ hết mọi chuyện từ trước, nếu như sau này có vấn đề gì, Kim Thu sẽ tuyệt đối không bị bạc đãi, như vậy người ta mới yên tâm gả con gái nhà mình đi.

So với lời nói đầu môi của Bạch Tuyên, thì tiền sẽ càng khiến người ta cảm thấy yên tâm hơn, tất nhiên, nếu như đây chỉ là nỗi lo vô cớ mà thôi thì mọi chuyện sẽ càng tốt hơn.

Không có chuyện lo lắng bất động sản sẽ đứng tên ai, cũng không có chuyện phân chia tiền cưới xin, nhà họ Bạch nhận lo hết thảy, hơn nữa còn hỏi nhà họ xem có cần phải thêm gì không.

Cha mẹ Kim nhìn nhau một cái, cũng không khách sáo nói: "Hôn lễ ở Bắc Kinh chúng tôi không có ý kiến gì, chẳng qua chúng tôi muốn làm vài mâm cỗ ở quê để mời họ hàng thân thích đến nữa."

"Chuyện này tất nhiên sẽ có." Bạch Nghị Quốc khách sáo nói: "Phong tục bên nhà sui gia thế nào thì cứ làm thế là được."

Tất cả mọi chuyện cứ thế đã được bàn xong, tiếp theo là đến một vài chuyện lẻ tẻ, như tiệc cưới phải tổ chức thế nào, áo cưới phải chọn loại nào.... Đến những chuyện nhỏ nhặt hơn như màu sắc thức ăn và rượu ra sao... Tất cả những chuyện này đều cần ai đó đứng ra quyết định.

Trên thực tế, Bạch Tuyên thì không có ý kiến gì, cha mẹ Kim thì hoàn toàn ủng hộ ý kiến của con gái, nên cuối cùng, mọi thứ đều đến lượt Kim Thu quyết định,.

"À... Hôn lễ đơn giản một chút đi." Kim Thu rất sợ nhà họ Bạch sẽ làm quá lớn, cô sẽ mất bình tĩnh mất. Thực ra chỉ cần mời vài ba người bạn thân đến là được rồi, nói cho cùng thì bây giờ cô làm dáng cũng chẳng để làm gì cả.

Chương 85: Dứt khoát

Hôn lễ đã được chuẩn bị đâu vào đấy, những chuyện mà Kim Thu cần để ý đến cũng không nhiều, một trong số ít đó, chắc chắn phải nhắc đến Bạch Tuyên, vì lúc này, anh lại rơi vào trạng thái rất khó hiểu.

Chẳng hạn như hai người vất vả lắm mới có thể tắm chung với nhau được, vẻ mặt anh bắt đầu đỏ bừng, ánh mắt mê ly, hơi thở bắt đầu gấp gáp, nhưng mà... Kim Thu lại chỉ có thể nhìn anh áy náy: "Không được."

Sau đó Bạch Tuyên sẽ để mông trần, mặt đầy vẻ đau buồn, ngồi bên mép giường vẽ vòng tròn. Kim Thu không để ý đến anh, một lúc sau anh lại bò lên giường, dùng loại ánh mắt muốn nhưng lại ngại nhìn cô, dịu dàng nói: "Vợ, khó chịu quá."

Kim Thu cảm giác như có một đàn quạ vừa bay qua đầu, thầm oán, anh nghĩ em không khó chịu chắc? Tắm lâu như vậy, khiến cả người cô cũng khó chịu theo, lại không được giải quyết, chỉ có thể nhịn. Thời gian tới, kiên quyết không được để anh làm loạn nữa.

"Tự mình giải quyết đi." Cô nhàn nhạt nói, chuẩn bị tắt đèn đi ngủ.

Bạch Tuyên cảm thấy cực kì mất mát, rồi lại dờ dờ cũ, chui vào chăn tự kỉ một lúc, cuối cùng lại cầm tay cô xoa xoa, Kim Thu bị anh quấy đến mức không ngủ được, dứt khoát xoay lại người, ngồi dậy: "Em đã nói với anh là không được ồn ào, giờ làm thì không giải quyết nổi đấy, sao anh không nghe lời thế nhỉ?"

"Anh không thể không chế được chuyện này mà." Nhắc đến chuyện này, Bạch Tuyên lại thấy oan ức, "Anh không thể nhịn được, anh rất muốn thân mật với em."

Kim Thu tức giận: "Cả ngày hôm nay anh rời khỏi em được nửa bước chưa?" Đừng nói là rời khỏi tầm mắt, cả ngày hôm nay Bạch Tuyên chưa từng rời tay ra khỏi người cô, dính lấy cô như hình với bóng vậy.

"Nhưng anh khó chịu." Phản ứng sinh lý tự nhiên là điều mà Bạch Tuyên không thể khống chế, hơn nữa sâu trong người anh còn có một loại khát vọng muốn thân mật với cô, chỉ có khi hai người thân mật gắn bó với nhau nhất, anh mới cảm thấy khát vọng của mình được thỏa mãn, cũng không phải chỉ là ở mặt sinh lý, loại cảm giác này anh rất khó để giải thích, anh chỉ biết nó tồn tại, khiến anh chỉ hận không thể dính liền vào với cô.

Bạch Tuyên không biết vì sao lại như vậy, còn nghĩ rằng vì đứa trẻ nên anh mới thấy bất an thế này.

"Anh rất sợ, anh khó chịu lắm, không biết phải nói như nào nữa." Bạch Tuyên nghẹn ngào, cảm thấy lòng mình như bị bóp nghẹn lại.

Kim Thu cũng không biết phải làm sao, đành ôm anh vào lòng, vỗ nhẹ: "Được rồi, đừng nghĩ lung tung nữa, nhớ chưa? Chúng ta sắp kết hôn rồi mà."

"Còn lâu mới kết hôn." Đối với Bạch Tuyên, mỗi ngày chờ đến hôn lễ đều dài bằng một năm, "Anh khó chịu."

Kim Thu dùng một ngón tay dí đầu anh: "Chỉ biết làm nũng với em thôi."

Bạch Tuyên hừ hừ hai tiếng, phát hiện ra mình không chiếm nổi chút tiện nghi nào nữa, cuối cùng cũng buồn buồn ôm lấy cô, chuẩn bị nhắm mắt đi ngủ, đang buồn bực còn bị Kim Thu nhắc: "Tối ngủ đừng có đè lên bụng em đấy nhé."

Anh miễn cưỡng đổi lại một tư thế ôm khác, nhỏ giọng cầu nhàu: "Còn chưa sinh ra đã giành vợ với tao rồi, sau này có sinh ra rồi tao cũng không thích mày đâu."

"Anh nói gì cơ?"

"Không, không có gì." Bạch Tuyên chột dạ nhắm mắt lại.

Cũng may, Bạch Tuyên khác thường cũng không kéo dài được bao lâu, vì rốt cuộc Kim Thu cũng có triệu chứng nghén. Buồn ngủ, nôn mửa, chán ăn... Lần đầu tiên cô dậy sớm lao vào nhà vệ sinh ối, Bạch Tuyên còn bị dọa sợ, anh đứng bên cạnh tay chân luống cuống, hốc mắt cũng đỏ lên, còn Kim Thu sau khi ối xong thì rất bình tĩnh nói với anh: "Đừng lo, không nôn được bảo bảo ra ngoài đâu."

"Vợ, em còn đùa được." Bạch Tuyên vỗ vỗ lưng cô, coi cô như bệnh nhân mà ôm vào lòng, "Cẩn thận một chút, anh đỡ em xuống nhà."

Hôm qua thì bất thường một cách quá đáng, hôm nay thì khẩn trương một cách quá thể. Kim Thu không biết phải nói gì với anh nữa. Nhưng mà cô cũng không ngờ, cuộc sống khổ cực của mình cũng chỉ vừa mới bắt đầu, bữa sáng rõ ràng chỉ có vài loại thức ăn thông thường, nhưng vừa ngửi thấy mùi đồ ăn, cô lại cảm thấy dạ dày mình quặn lên, cái gì cũng không nuốt nổi.

Bạch Tuyên khẩn trương đổ bát cháo trước mặt mình đi: "Vợ, em không sao chứ?"

Kim Thu che miệng cười khổ một tiếng, bây giờ cô không có khẩu vị, ăn gì cũng không vào, chỉ có thể uống ít nước ấm để giảm bớt cảm giác buồn nôn.

Bạch Nghị Quốc lại cười ha hả: "Không sao, muốn ăn gì thì bảo A Tuyên đi nấu. Đừng khách sáo." Sau khi Kim Thu mang thai, địa vị của Bạch Tuyên trong lòng Bạch Nghị Quốc liền rơi xuống ba nghìn dặm, không trách móc anh một câu, thì cảm thấy có chút không thoải mái.

Nhưng Kim Thu nghĩ trái nghĩ phải một lúc cũng không nghĩ ra món gì mà cô muốn ăn cả, Bạch Tuyên tự mình xuống bếp làm mấy món trước kia cô thích ăn, sau khi bùng lên, Kim Thu áy náy nhìn anh: "Em không đói." Thật ra là nuốt không trôi.

Bạch Tuyên yên lặng ngồi trong góc, và cơm vào miệng, vì Kim Thu không chịu nổi mùi đồ ăn, anh ăn cơm cũng chỉ có thể né xa xa cô ra, nhưng không có Kim Thu, anh ăn cơm cũng không cảm nhận được vị gì, giống như đang nhai rơm vậy, chỉ vội ăn qua loa cho xong bữa.

Buổi chiều, Kim Thu ngồi ở sân thượng phơi nắng, Bạch Tuyên mặt mày ủ dột bùng đến một chén cháo trắng: "Vợ, em thật sự không muốn ăn một miếng sao?"

Kim Thu miễn cưỡng ăn một miếng, sau đó liền ói hết ra.

Cuộc sống dầu sôi lửa bỏng cứ như thế bắt đầu. Dưới tình huống như vậy, áo cưới Kim Thu cũng không thể chọn nổi, nhắm mắt lấy bừa một cái, là loại được thiết kế khá gọn gàng, đơn giản, khác hẳn loại váy công chúa mà mẹ Kim thích. Nên bà cảm thấy có chút không hài lòng: "A Cửu à, áo này có vẻ đơn giản quá."

"Con cảm thấy rất được mà." Kim Thu mở mắt ra, coi như nghiêm túc

quan sát chiếc váy cưới từ trên xuống dưới một lần, "Rất gọn gàng, nếu chọn váy có nhiều tầng, rồi dài quá, nhớ con vấp ngã thì sao?"

Nghe có vẻ cũng có lý, mẹ Kim tự an ủi mình: "Thế còn đồ trang sức?"

Bạch Tuyên đưa một bộ trang sức kim cương đã được chuẩn bị từ trước ra cho mẹ Kim xem qua, dây chuyền, bông tai, nhẫn, vòng tay, bên ngoài còn có cả một chiếc vương miện nữa, nhìn qua cũng có thể thấy có vẻ như rất đắt.

Mẹ Kim hài lòng, thuận miệng hỏi: "Con có gì muốn ăn không? Hay mẹ xuống bếp làm cho con nhé."

Trong lòng Kim Thu, tay nghề của mẹ Kim lúc nào cũng là tuyệt nhất, nghĩ một lúc, cô cảm thấy đúng là có chút thèm ăn: "Con muốn ăn trứng lòng đào."

Mẹ Kim vui vẻ xuống bếp, Bạch Tuyên ôm cô, đau lòng: "Vợ, đều do anh không tốt, hại em thành ra thế này."

Kim Thu buồn cười: "Vài tháng nữa sẽ khá hơn, đừng lo lắng quá, em chỉ không ăn được một số món thôi mà."

Mắt Bạch Tuyên ngấn lệ, cọ cọ má cô: "Anh sẽ chăm sóc em thật tốt." Một khi Kim Thu không thoải mái, Bạch Tuyên liền quên sạch mấy chuyện tranh sủng, một lòng chỉ nghĩ phải làm thế nào để tăng khẩu vị của vợ.

Đầu tiên, anh dùng vài ngày liền để học hỏi từ mẹ Kim tất cả các loại thức ăn và màu sắc thức ăn mà Kim Thu thích, thái độ cực kì nghiêm túc khiến mẹ Kim rất hài lòng, thậm chí bà còn nói với Kim Thu: "Đời phụ nữ luôn có một ngày được làm công chúa, rồi mười tháng để

làm hoàng hậu."

Bà chịu thương chịu khổ hơn nửa đời người, vất vả lắm mới có thể nuôi lớn một đứa con gái, giờ thấy con mình cứ thế mà gả đi đến nhà khác, mặc dù thấy con rể tương lai không tệ, gia cảnh cũng tốt, nhưng gả sang nhà khác làm dâu, dù thế nào cũng không thể thoải mái làm tiểu thư như ở nhà mình. Bà gả đến nhà họ Kim bao năm nay, dù chồng đối xử với bà không tệ, nhưng bà cũng chịu không ít thiệt thòi.

Gả sang nhà khác, dù thế nào thì cũng là nhà khác. Tâm trạng mẹ Kim rất phức tạp, bà nhìn vẻ mặt hạnh phúc của con gái, cuối cùng cái gì cũng không nói, thôi, con cháu có phúc của con cháu, có khi con gái bà có phúc hơn bà cũng nên.

"Vợ!" Bạch Tuyên bung một chén canh sen từ trong bếp đi ra, dè dặt bung đến bên cô, cẩn thận quan sát nét mặt Kim Thu: "Sao, có ăn được không?"

Kim Thu nếm thử một chút, ừm, rất ngon, cũng không buồn nôn, xem ra có thể ăn thêm vài hớp nữa. Thấy cô bung chén canh lên, Bạch Tuyên liền thở phào, anh thấy tim mình cuối cùng về đúng vị trí, chân mày cũng giãn ra: "Vợ ăn nhiều một chút, đừng để đói bụng."

"Ừm, em sẽ cố." Kết của của sự cố gắng chính là Kim Thu ăn được nửa chén thì nuốt không trôi nữa, nên phần còn lại đều vào hết bụng Bạch Tuyên, anh lâu lắm không được Kim Thu đút cho ăn, cảm động đến suýt khóc.

Mẹ Kim thấy con rể và con gái tình cảm như vậy, cảm thấy lời tiếp theo của mình có chút tàn nhẫn: "Vậy, A Cửu, thời gian cũng không còn nhiều đâu, khi nào con định về nhà?"

"Về nhà?" Trong giây lát, Bạch Tuyên không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra.

Kim Thu thì lại hiểu ngay, phụ nữ thì phải gả ra ngoài, mà gả thì cũng phải gả đi từ nhà mình, nói cách khác, cô phải về nhà một khoảng thời gian trước ngày cưới, sau đó đợi Bạch Tuyên đến đón cô đi... Nhưng Bạch Tuyên có thể hiểu được vấn đề này sao?

Tất nhiên là không rồi! Bạch Tuyên đưa một tay ra ôm Kim Thu vào lòng, cảnh giác nhìn cha mẹ vợ tương lai: "Không, con không thể rời xa vợ đâu."

Mẹ Kim dờ khóc dờ cười, rõ ràng anh mới là người cướp con gái nhà người ta, sao giờ lại thành hai vợ chồng bà cướp vợ của anh rồi? Tính độc chiếm này có vẻ là hơi thái quá rồi.

"Tiểu Bạch, đây là truyền thống rồi, hơn nữa cô dâu chú rể không được gặp mặt trong vòng 3 ngày trước khi tổ chức hôn lễ."

Bạch Tuyên muốn ngắt, kích động đến mức muốn giậm chân: "Không được, không được, tuyệt đối không được! Mọi người không thể đưa vợ con đi được, nếu không thì đưa cả con đi cùng đi mà!" Anh ôm Kim Thu càng lúc càng chặt, dường như sợ chớp mắt một cái là cô sẽ biến mất vậy.

Kim Thu nhìn bên này một lúc, rồi quay ra nhìn bên kia một lát, đột nhiên cảm thấy rất đau đầu: "Mẹ, mẹ cứ kệ cho anh ấy đi cùng con đi, nếu không thì không tổ chức hôn lễ nổi đâu."

"Dì, con sẽ ngoan mà." Bạch Tuyên bị Kim Thu cấu một cái, trong giây lát liền hoàn hồn lại, tỏ vẻ đáng thương nhìn mẹ Kim, bắt đầu tỏ vẻ dễ thương, "Đừng cướp vợ con đi mà."

".." Dáng vẻ này của Bạch Tuyên đúng là sát thủ của những người phụ nữ trung niên, nhưng mẹ Kim vẫn cảm thấy khó xử: "Nhưng như thế không hợp với truyền thống."

Kim Thu bị Bạch Tuyên ôm chặt đến mức không thở nổi, cô vỗ anh một cái, chui ra ngoài, an ủi mẹ mình: "Mẹ, không sao đâu, hơn nữa bây giờ con cũng cần anh ấy chăm sóc nữa mà."

"Đúng, đúng, đúng." Bạch Tuyên ra sức gật đầu, "Con sẽ chăm sóc vợ con thật tốt."

"Thôi được rồi." Cuối cùng mẹ Kim cũng chịu thỏa hiệp, về sau bà mới phát hiện ra, lựa chọn này thật chính xác biết bao.

Bạch Tuyên đi theo Kim Thu, trở lại nhà cô một lần nữa, Chu Chi cũng được ủy thác đi theo để lo liệu hôn lễ ở nơi này, nói tóm lại Kim Thu chẳng cần phải bận tâm chuyện gì cả.

Rốt cuộc cô cũng có thể ngủ một giấc đến trời sáng mà không bị mẹ Kim căn nhắc là lười biếng, ngược lại, vừa rời giường còn được hỏi: "Có thèm ăn cái gì không?"

Cũng không biết có phải là do trở về nhà mình hay không, lần này trở về, khẩu vị của Kim Thu cũng tốt hơn hẳn, nào là kẹo mạch nha của nhà này, rồi là bánh chưng, bánh mật của nhà kia, tất đều là những món ăn truyền thống do các nhà có tay nghề nhiều đời ở nơi này làm ra, đồ ăn Kim Thu chọn, đều ngon không kém gì đồ ở khách sạn lớn làm ra.

Lần này người đi ra ngoài mua đồ là cha Kim, thường ngày ông mặc dù nói không nhiều, cũng không dính lấy người như Bạch Tuyên. Nhưng nhắc đến Kim Thu, Bạch Tuyên mới thương yêu cô được hơn một năm, thì cha Kim thương yêu cô đã hơn hai mươi năm, giờ ông

sẽ làm tròn bốn phận của một người cha hai bốn chữ hiếu.

Mà Bạch Tuyên cũng trở thành cái bóng của Kim Thu, biểu hiện cụ thể nhất là Kim Thu ở đâu, anh ở đấy, dù cô đi vệ sinh thì anh cũng phải đi theo.

Cứ như vậy, ngày tổ chức hôn lễ cuối cùng cũng đến.

Vì quê Kim Thu cách Bắc Kinh khá xa, nên buổi sáng chỉ có thể làm theo phong tục, đón cô dâu đến một khách sạn gần đó để mở cỗ, rồi sau khi họ hàng của cô ăn cỗ xong xuôi, thì tan tiệc, những người quan trọng lên máy bay đến Bắc Kinh để chuẩn bị hôn lễ thứ hai.

Buổi tối trước hôm kết hôn, Bạch Tuyên không ngủ nổi, vì công phu quần quýt của anh quá lợi hại, buổi tối hôm nay anh vẫn được phép ngủ chung với Kim Thu, nhưng anh lại chẳng cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Kim Thu cũng có chút khẩn trương, trong đầu nghĩ rất nhiều chuyện, càng nghĩ càng không ngủ nổi, cô vừa động một cái, Bạch Tuyên liền hoảng sợ: "Vợ, em khó chịu chỗ nào à, muốn ới sao? Hay là muốn ăn gì đó?"

"Em không sao." Kim Thu khoác một chiếc áo rồi ngồi dậy, nghĩ đến những lời mẹ Kim dặn cô trước lúc đi ngủ, lại càng cảm thấy loạn óc.

Gả đến nhà người, thì chính là vợ người rồi, quy củ của xã hội hiện đại không còn nghiêm như thời cổ đại, nhưng cũng không quá thoáng, nhất là từ nay về sau, cô phải chuyển hộ khẩu về Bắc Kinh, rất xa quê mình, Kim Thu càng nghĩ càng thấy khó chịu.

Loại cảm giác này Bạch Tuyên không thể bù đắp lại nổi.

Mà cô càng thấy phiền muộn, Bạch Tuyên lại càng trở nên khẩn trương: "Vợ! Em, em, sẽ không đột ngột đổi ý đấy chứ?"

"...Đổi ý thì sao?" Kim Thu lờm anh một cái, hỏi.

"Ôi, sao có thể như thế được chứ!" Bạch Tuyên cắn chặt, vất óc ra nghĩ, cuối cùng cũng nảy ra ý tưởng mới, "Vậy thì đổi lại, anh gả cho em nhé. Được không?"

Kim Thu mỉm cười, "Ngốc." Cô nhìn Bạch Tuyên, cảm thấy lòng mình lại mềm nhũn ra, kí ức lại ùa về, cô nhớ lại cảm giác của mình từ khi bước lên con đường này, đột nhiên cảm thấy, thật ra, cô sẽ không bao giờ hối hận.

Sao có thể hối hận được chứ? Đây chính là lựa chọn của cô.

Cô tin tưởng, người đàn ông cô chọn, chính là người cô thích nhất, cũng chính là người thích hợp với cô nhất. Cô cũng tin rằng, anh sẽ không phụ lòng cô, vẫn sẽ mãi nắm tay cô, đồng hành bên cô trong tương lai.

"Anh còn nhớ những lời em từng nói với anh không?"

"Nhớ." Mặc dù anh không biết Kim Thu đang nhắc đến những lời nào, nhưng Bạch Tuyên rất chắc chắn, chỉ cần là lời Kim Thu đã nói ra, anh đều nhớ hết.

"Trước kia em từng nói, muốn anh đỡ em đi tiếp chặng đường còn lại." Kim Thu nhớ lại bản thân trước kia đã từng quyến luyến, từng dững cảm bao nhiêu khi quyết định mọi chuyện, giờ vẫn cảm thấy có chút bất ngờ: "Mặc dù bây giờ mọi chuyện đã thay đổi, nhưng dù vậy, anh vẫn phải đỡ em đi tiếp, em cũng đỡ anh, cứ như vậy, dù sau này có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, em cũng sẽ không sợ."

Bạch Tuyên hôn nhẹ một cái lên má cô: "Em không cần phải sợ gì hết, dù xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ ở bên em."

Chương 86: Kết hôn

Cả đêm Kim Thu không ngủ nổi, vừa nhắm mắt lại, đã bị mẹ Kim kéo đi trang điểm, thay quần áo. Bạch Tuyên thì bị kéo ra khách sạn trước, đến giờ thì quay lại đón vợ, anh im lặng tỏ vẻ u oán, nhưng Kim Thu lại không hề nhìn thấy vẻ mặt ấy của anh.

Đến khi cô tỉnh ngủ, Bạch Tuyên cũng đã đến nơi, hôn lễ hôm nay không khác những hôn lễ của nhà bình thường là bao, trao bao lì xì, ăn canh táo đỏ, rồi Bạch Tuyên cõng cô lên xe, do đưa trẻ trong bụng dở chứng, Kim Thu không hề có chút cảm giác buồn rầu của ngày kết hôn, vừa lên xe, cô liền nói với anh: "Để em ngủ một lúc đi."

Sau đó cô liền ngủ, đến khách sạn thay lại váy, mở tiệc cưới, vì cô mang thai, không thể uống rượu nên người bị chuốc là Bạch Tuyên, rốt cuộc hôm nay anh cũng được gặp hết các trưởng bối nhà họ Kim, ngồi khoảng chừng hơn 20 mâm, nào là cô ba, dì năm ai ai cũng đến đủ, nếu không có mẹ Kim đứng bên cạnh nhắc, thì ngay cả Kim Thu cũng không nhớ nổi ai với ai.

Uống rượu xong, dưới sự điều khiển của MC, hai người bắt đầu trao nhẫn, Kim Thu cuối cùng cũng không chịu nổi nữa: "Em khó chịu quá, có mùi gì khó chịu lắm ấy. Ọe."

Bạch Tuyên bị cô dọa sợ, liền ôm cô đi thẳng đến phòng phụ phía sau để nghỉ ngơi, mẹ Kim sau khi thoát khỏi đủ loại họ hàng, cũng chạy đến xem cô: "A Cửu có sao không?"

"Ngửi thấy nhiều mùi buồn nôn quá." Kim Thu không ngửi được mùi thức ăn quá nồng, thêm nữa ngoài kia còn có cả mùi nước hoa của

nữ, lại càng thấy buồn nôn hơn, Bạch Tuyên đau lòng cầm khăn giấy lau giúp cô, đau lòng nói: "Vợ, vợ." Anh cũng chẳng biết phải nói gì hơn, chỉ có thể gọi vợ.

Thật sự thì không ai nghĩ đến việc một hôn lễ đang êm đẹp bỗng dừng lại thành ra thế này. Bạch Tuyên cảm thấy rất có lỗi với cô: "Đều là do anh không tốt, khiến vợ không thể làm một cô dâu thật xinh đẹp."

Kim Thu cũng là người rất kiên cường, cô rất hài lòng với mọi việc, trong lúc mang thai tâm trạng cũng không tệ, nên cũng không để chuyện này trong lòng: "Hôn lễ cũng chỉ là một hình thức mà thôi, không sao, em nghỉ một lúc là được rồi."

"Có muốn ăn gì không?" Cha Kim hỏi.

Kim Thu lắc đầu: "Con chẳng muốn ăn gì hết, đứa bé trong bụng quấy chết con mất." Đúng là một tiểu tử tông, vừa mới đầu không thấy gì, còn tưởng đây là một đứa bé ngoan ngoãn, bây giờ nó lại hiện nguyên hình rồi, làm cô mệt muốn chết.

Vất vả lắm mới gắng gượng qua buổi hôn lễ này, còn phải lên máy bay đến Bắc Kinh tiếp, cả đường đi, Bạch Tuyên lo lắng đề phòng, dứt khoát bật đèn xanh ôm cô lên máy bay rồi xuống máy bay.

Kim Thu cũng quen với việc được Bạch Tuyên ôm như vậy rồi, nên ngủ rất say, không hề có chút cảm giác khó chịu nào, lúc mở mắt ra thì thấy mình đang ở nhà họ Bạch rồi.

Bạch Tuyên khẩn trương hỏi: "Vợ, em cảm thấy khó chịu chỗ nào không?"

"Đói." Kim Thu sờ sờ bụng mình, không cảm thấy khó chịu gì cả, liền

thả lỏng tâm trạng: "Anh kiếm cái gì đó cho em ăn đi."

Bạch Tuyên bay xuống bếp như một làn khói, lấy cho cô một chén cháo, Kim Thu ăn được hết một chén, sau đó lại đi ngủ tiếp. Bạch Tuyên lau miệng giúp cô, không nhìn được hôn cô một cái rồi mới ôm cô nằm trong chăn.

Trước khi kết hôn, Kim Thu ngủ không được, giờ lại đến lượt anh không dám ngủ. Cả đêm Bạch Tuyên đều mở to mắt, chỉ sợ mình ngủ đi thì sẽ không nhận ra được Kim Thu khó chịu chỗ nào, nên thi thoảng lại véo đùi mình một cái, hoặc cắn mu bàn tay, cố giữ cho bản thân được tỉnh táo hết sức có thể.

Cũng may là Kim Thu ngủ rất say, hơn nữa nhìn qua có vẻ như đang mơ một giấc mơ đẹp, Bạch Tuyên cảm thấy rất vui, không hề thấy khó chịu vì không được ngủ chút nào. Lúc này anh còn cảm thấy rất thần kì, anh đã kết hôn với vợ rồi? Không, không, đúng hơn là kết hôn với vợ được một nửa rồi sao?

Cảm giác như đang nằm mơ vậy! Thật khó tin!

Anh cứ thế thức trắng cả một đêm, đến hôm sau hôn lễ ở Bắc Kinh được cử hành, những người đến dự đều là bạn tốt của nhà họ Bạch, Kim Thu chẳng nhận ra ai với ai, cũng chẳng biết họ là những vị đại gia hay quan lớn nào, nên không hề sợ hãi, cứ thế bình tĩnh đến hết buổi lễ.

Đến chỗ này, phần diễn của cô cũng coi như kết thúc, cha mẹ Kim đỡ cô về phòng nghỉ ngơi, đến lúc đổi lại áo cưới, Kim Thu đột nhiên cảm thấy không ổn: "Để tí nữa rồi con đổi lại sau."

Mẹ Kim rất hiểu tâm trạng của cô, cả đời người phụ nữ, cũng chỉ có một cơ hội được mặc váy cưới, cởi chiếc áo này ra, là sẽ không bao

giờ có cơ hội để mặc lại nữa.

Mấy ngày qua Kim Thu bị đũa trẻ trong bụng quấy phá đến mức đầu váng mắt hoa, không còn tâm trí đâu mà sợ hãi trước hôn nhân, nhưng bây giờ thì cô lại có tâm trạng phiền muộn của một cô dâu.

Cứ như vậy mà gả cho người ta rồi... Thật là giống như đang nằm mơ. Phụ nữ cưới gả, giống như lần thứ hai đầu thai, vậy là cô đã tự quyết định nửa đời sau của mình rồi.

Lần đầu tiên nhìn thấy một con ma quái dị ở nhà, có nằm mơ cô cũng không nghĩ sẽ có ngày mình sẽ gả làm vợ anh ta, trên đời này đúng là có rất nhiều chuyện kì diệu.

Ngày tiếp theo sau đêm tân hôn, tất cả mọi chuyện đều kết thúc, Kim Thu danh chính ngôn thuận trở thành con dâu nhà họ Bạch, sáng hôm ấy, Bạch Nghị Quốc, Bạch Thiếu Thành, và cha mẹ Kim đều dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Bạch Tuyên dùng một tư thế kì quái đỡ Kim Thu xuống nhà.

Vẻ mặt Kim Thu cũng không giống như một cô dâu mới về nhà chồng, mẹ Kim ân cần hỏi: "Sao thế, A Cửu khó chịu chỗ nào à?"

Cô uể oải lắc đầu, nhìn Bạch Tuyên một cái, cả người anh đang ở trạng thái rất không bình thường, hai mắt anh sáng lên, nhìn Bạch Nghị Quốc: "Ông nội!"

"Hà?" Bạch Nghị Quốc đánh giá anh từ trên xuống dưới.

Giọng Bạch Tuyên vừa giòn lại vừa vang: "Vợ cháu! Cháu có vợ rồi! Đây là vợ cháu!"

Bạch Nghị Quốc khó hiểu: "Cho nên?"

"Cha!" Bạch Tuyên lại nhìn sang Bạch Thiếu Thành, lại nói lại, "Con có vợ rồi! Đây là vợ, là vợ con!"

Chưa đợi Bạch Thiếu Thành đáp lại, Bạch Tuyên lại quay sang phía cha mẹ Kim, nói lại lời thoại y như vừa rồi, lần này tất cả mọi người đều hiểu vì sao vẻ mặt Kim Thu lại vi diệu đến thế.

"Vợ, anh có vợ rồi!" Bạch Tuyên ôm eo cô, hạnh phúc đi về phía trước: "Vợ, rốt cuộc anh cưới được vợ về rồi!"

Kim Thu cạn lời với anh, không hiểu Bạch Tuyên nổi cơn điên gì, từ sáng sớm hôm nay đã biến thành trạng thái hưng phấn đến khó hiểu này, trong lúc xuống nhà, anh không gọi vợ phải mấy trăm lần mà vẫn chưa chán, gọi nhiều đến mức cô đau hết cả đầu.

Thật ra đêm qua, Bạch Tuyên ngủ đến nửa đêm thì tự nhiên tỉnh lại, sau đó không biết bị chập dây thần kinh nào, mà lúc ấy mới nhận ra, Kim Thu là vợ chính thức của anh, hai người đã kết hôn rồi. Sau khi nghĩ kỹ về vấn đề này, anh thấy cả người bắt đầu hưng phấn, vui đến mức không dừng lại nổi!

Càng nghĩ càng hưng phấn! Bây giờ cũng thế, trung bình ba giây là anh gọi một tiếng "vợ", ngay cả người giúp việc đi qua anh cũng không tha, chẳng hạn như vú Trương - người làm ở nhà họ Bạch mười mấy năm cũng bị Đại thiếu gia kéo lại cảm ram mấy trăm lần: "Cháu có vợ rồi, đây là vợ cháu, vợ cháu đấy, vợ cháu đây này!"

Rốt cuộc Bạch Nghị Quốc không nhịn được nữa: "Cháu im đi được chưa, ai cũng biết đấy là vợ cháu rồi!"

"Ông nội, cháu có vợ." Bạch Tuyên híp mắt, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới riêng của bản thân, high đến mức không dừng lại được, "Vợ."

Kim Thu thờ dài, để anh dựa vào chân mình, cô vỗ vỗ một lúc, đột nhiên Bạch Tuyên yên tĩnh lại, tiếng nói om sòm suốt nửa tiếng đột nhiên biến mất, mọi người đều cảm thấy kì lạ, quay đầu nhìn lại, thấy Bạch Tuyên đã ngủ thiếp đi, vừa chảy nước miếng vừa lẩm bầm gì đó.

"Mấy hôm vừa rồi anh ấy đều không ngủ." Kim Thu nhẹ giọng giải thích với mọi người, "Anh ấy sợ cháu đột nhiên không thoải mái hoặc muốn ăn gì đó, một mực không chịu ngủ, chắc là mệt quá nên vậy."

Mấy ngày nay cô mệt đến phát điên, nhưng dù sao cũng được mọi người để ý, chăm sóc, không để cô phải làm gì quá sức, nhưng Bạch Tuyên không giống vậy, cô dâu không ở tiệc, chú rể không thể trốn đi theo được, anh vừa phải xã giao với khách khứa, vừa phải chăm sóc cô, buổi tối lại không thể ngủ ngon được, sợ cô bị làm sao. Đầu óc mệt mỏi quá độ, mà vừa rồi lại hưng phấn nữa, thể lực bị tiêu hao hết, cuối cùng thì anh cũng chịu đi ngủ.

Đối với dáng vẻ này của cháu trai/ con trai/ con rể nhà mình, bốn vị gia trưởng tỏ vẻ không còn gì để nói, dù sao ván đã đóng thuyền rồi, nên thế nào thì cũng phải chấp nhận.

Ngược lại Kim Thu thì rất thích dáng vẻ của anh lúc ngủ, mặt mũi đẹp trai, lại còn đáng yêu như một đứa trẻ sơ sinh vậy, cô đắp chăn cho anh, rõ ràng lưng dài, chân dài, tư thế tựa vào đùi cô sẽ không thoải mái chút nào, nhưng đối với Bạch Tuyên, có thể vùi vào người Kim Thu để ngủ, lại chính là tư thế tốt nhất.

Anh ngủ rất say, Kim Thu không nỡ đánh thức anh dậy, cứ để cho

anh ngủ vậy, còn liên tục vỗ về anh, Bạch Nghị Quốc vừa đọc báo, vừa nghĩ, đưa cháu dâu này mặc dù cái gì cũng bình thường, nhưng được cái thật lòng thích cháu trai nhà mình, mặc dù bây giờ Bạch Tuyên không ngốc nữa, nhưng tính tình này không phải ai cũng chấp nhận nổi.

Thế cũng tốt, nôi nào úp vung nấy, trời sinh một đôi, về chung một nhà cũng chẳng sao cả.

Bạch Tuyên đang ngủ say, nhưng đột nhiên nhớ đến Kim Thu, anh giật mình tỉnh giấc: "Vợ! Vợ đâu rồi."

"Ở đây, ở đây." Kim Thu vỗ vỗ anh, tỏ ý bảo anh bình tĩnh lại. "Ngủ ngon không, vành mắt anh thâm hết lại rồi kìa."

Bạch Tuyên sau khi tỉnh hẳn lại, liền biến thành một con chó to, ngoan ngoãn dựa vào người cô: "Tỉnh ngủ rồi." Anh ngủ đủ rồi, cũng không nổi điên nữa, ngoan ngoãn như một con cún vậy.

Kim Thu lại liên tưởng đến việc nuôi chó, thi thoảng những chú chó ấy cũng sẽ cắn loạn hết lên, nên khi Bạch Tuyên rảnh rỗi thì sẽ kích động đến phát điên sao? Mặc dù bình thường anh vẫn rất ngoan.

Hơn nữa, kết hôn rồi, sẽ trở nên hiểu chuyện hơn, ít nhất trong mắt Kim Thu, anh ít ghen với đứa trẻ trong bụng cô hơn, nhưng tệ hơn là anh dính cô hơn, dính đến mức như muốn hòa thành một với cô vậy.

Nói thế nào nhỉ, cảm giác này thật sự rất vi diệu.

Là một thai phụ, vì trong bụng lại có thêm một miếng thịt, nên có đủ loại bất tiện. Thân thể cũng dần to ra, tâm trạng thay đổi, trở nên nhạy cảm hơn trước rất nhiều, nhưng Kim Thu đang sống một cuộc sống khác hẳn những thai phụ khác.

Cô có nhiều hơn người ta một đôi tay, một đôi chân, dù là xuống lầu hay lên lầu, hay là đi bất kì đâu, tay của Bạch Tuyên luôn đặt lên eo cô, còn tay còn lại thì nắm tay cô, cả người anh rất chắc chắn, mà anh cũng không hề miễn cưỡng chút nào, rất tự nhiên đi bên cô như vậy.

Cô cảm thấy rất vững vàng, sức nặng trên người dường như cũng không còn nặng đến vậy, đứa trẻ trong bụng khiến cô trở nên nặng nề, khi cô bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, luôn có một đôi tay ôm cô vào ngực để cô nghỉ ngơi. Eo càng ngày càng mỏi, cũng có người xoa giúp cô, càng không phải nhắc đến chuyện tắm rửa hay ăn uống, càng ngày cuộc sống của cô càng được phục vụ nhiều hơn, cơm nước tới tận miệng, quần áo tới tận tay.

Nhưng tác dụng phụ cũng rất rõ ràng.

Tối khi đi ngủ, mặt Kim Thu đầu vẹo u sầu: "Em mập lên nhiều quá." Cuộc sống trong mấy tháng dưỡng thai, khiến cô từ một cô gái thon thả, biến thành một bà thím.... Đầy đặn.

Bạch Tuyên giúp cô thay quần áo ngủ, tốc độ tất nhiên là sẽ chậm hơn bình thường, vì anh kiểu gì cũng mè nheo rất lâu, chẳng hạn như bây giờ, anh nhân cơ hội vùi vào trước ngực cô, không chịu ra, rồi còn cười nói: "Mềm hơn, thoải mái hơn." Anh vừa nói vừa cọ thêm một cái nữa, cảm thấy mềm mềm, mịn màng, cực kì đặc ý!

Đã qua ba tháng đầu, trên cơ bản thai nhi cũng đã ổn định rồi, Kim Thu cũng không phản đối việc anh làm nũng, chỉ xoa xoa tóc anh: "Vẫn chưa thay xong quần áo à?"

Bạch Tuyên lén nhìn cô: "Chuyện ấy, chuyện ấy..." Anh vừa nói quanh vừa vớt quần áo ngủ ra xa, "Bác sĩ nói qua ba tháng thì có

thể, ừm, chuyện ấy ấy..."

Kim Thu chỉ nhìn anh rồi đợi anh nói hết câu, Bạch Tuyên nóng lòng, nhắm mắt, dứt khoát hôn cô, hôn qua hôn lại một lúc rồi cũng không cần giải thích nữa, anh cứ theo ý mình mà làm bừa.

Cũng đã lâu rồi hai người không được thân mật, Kim Thu hơi khép mắt lại, cảm nhận được môi lưỡi anh xâm nhập vào miệng mình, mút lấy đầu lưỡi cô, tham lam cướp lấy hơi thở của cô, sau đó đầu lưỡi anh còn liếm xuống phần da thịt bên ngoài của cô, chỉ một lúc sau, trước ngực của cô chỉ còn toàn nước miếng của anh, mà Bạch Tuyên cũng không nhịn nổi nữa, ở bên ngoài kì kèo một lúc lâu, cuối cùng mở to mắt ra nhìn cô: "Có thể đi vào được không?"

Kim Thu đáp lại anh bằng hành động quấn hai chân mình quanh hông anh, Bạch Tuyên hoan hô một tiếng, nâng eo cô, từ từ tiến vào, cảm giác được lấp đầy cực kì thoải mái, dường như cả sinh mệnh cũng được bổ sung lại, trở nên hoàn thiện, vẹn nguyên. Bên cạnh đó còn có cảm giác tuyệt vời mà chuyện ấy mang lại nữa...

Cô cảm thấy cả người mình như sắp tan ra.

Chương 87: Họa linh

Cuộc sống an thai của Kim Thu diễn ra rất bình thường, qua một khoảng thời gian đầu là hơi khó ăn, về sau cô bắt đầu thèm tất cả các loại đồ ăn bất bình thường. Qua đó mới thấy được đầu bếp nhà họ Bạch cao tay đến cỡ nào, từ các loại đồ ăn vặt lề đường, đến những món ăn cao cấp trong khách sạn, ông đều có thể làm ra được, luôn sẵn sàng đáp ứng mọi yêu cầu của cô, dù đó là yêu cầu kì quái đến đâu đi chăng nữa.

Đãi ngộ mà cô được nhận thật sự không thể kể ra thành lời được. Mà sau khi xem kết quả siêu âm, biết được đứa bé là bé trai, thái độ của Bạch Nghị Quốc đối với cô không thể tốt hơn được nữa, về mặt Bạch Thiếu Thành cũng rất vui vẻ, người duy nhất mất hứng, đại khái chỉ có Bạch Tuyên: "Anh muốn có con gái cơ, một bé gái giống vợ ấy!"

Nếu như có thể chọn, Bạch Tuyên tuyệt đối không muốn có thêm một thằng nhóc tranh Kim Thu với anh, mà muốn có một cô con gái mềm mềm thơm thơm như Kim Thu mới đúng. Nhưng anh không thể lựa chọn, ông trời đã đem đến cho anh một cậu con trai.

Tất nhiên là Kim Thu cũng nhìn ra vẻ ghen tuông trẻ con của anh, buổi tối cô dỗ: "Dù là đứa bé là trai hay gái, thì em cũng thích nhất A Tuyên mà. Anh đừng ghen nữa nhé?"

"Hừ." Bạch Tuyên sờ sờ cái bụng nhô cao của Kim Thu, kiêu ngạo nói: "Chờ đến khi nó trưởng thành, anh sẽ cho nó cưới vợ ngay lập tức, cho nó khỏi tranh vợ với anh. Vợ là của anh."

"Anh.... Anh..." Kim Thu đỡ bụng, xoay mình cũng cảm thấy rất khó khăn: "Đổi tư thế giúp em, tê chân quá."

Bạch Tuyên ngồi dậy, nhấn nhục chịu khó, ngồi bóp chân, giúp cô xoay người, nhân tiện cũng ăn không ít đậu hũ. Đây đại khái là phúc lợi duy nhất của anh trong suốt mấy tháng qua, quen tay đến mức sờ không lệch một ly nào, người ngoài nhìn vào còn tưởng anh đang đấm bóp cho cô.

Kim Thu cũng buồn rầu sờ bụng: "Nếu sinh xong mà không gầy lại được thì sao?"

"Thế này cũng rất tốt mà, mềm mềm." Bạch Tuyên dùng gò má của mình cọ cọ vào bụng cô, sau đó liền bị đập một cái lên mặt: "Hu hu, vợ ơi, con trai em nó đá anh kìa!"

Kim Thu đau đến mức tái mặt, nhưng vẫn bị câu nói của anh chọc cười: "Cái gì mà con trai em, làm như nó không phải là con trai anh vậy."

"Nó, nó đá anh!" Bạch Tuyên khóc không ra nước mắt: "Nó còn đá cả vợ anh nữa."

"..."Kim Thu sờ đầu anh một cái, nói những lời an ủi trái lương tâm mình: "Thật ra em cũng không đau lắm đâu mà. Anh có đau không?"

Bị đá một cái qua bụng thì sao có thể đau được chứ. Bạch Tuyên vừa xoa xoa mặt, vừa sờ bụng Kim Thu, lầm bầm: "Sao còn chưa sinh ra thế?"

"Còn tầm hơn một tháng nữa." Kim Thu nghĩ đến nỗi đau lúc sinh con thì cảm thấy có chút sờ sợ. Nhưng bụng đã to thế này rồi, chỉ có thể nhắm mắt mà đi sinh thôi.

Có điều, sự thật còn kinh khủng hơn những gì cô tưởng tượng rất nhiều.

Hôm ấy là vào đêm 30, cũng là lần đầu tiên cô đón tết cùng với các thành viên trong gia đình nhà họ Bạch, vì thấy bụng cô quá lớn, có thể sinh bất kì lúc nào, cha mẹ Kim cũng chạy đến nhà họ Bạch từ trước tết để chăm sóc cô. Lúc xế chiều, vừa ăn cơm trưa xong, Kim Thu liền cảm thấy bắt đầu đau bụng. Bạch Tuyên nhìn sang, Kim Thu liền nắm lấy tay anh: "Đau."

Bạch Tuyên sợ đến mức ứa nước mắt, ôm cô không nói không rằng lời nào, đi thẳng đến bệnh viện, mẹ Kim thấy anh sợ không nói nên lời, cũng không dám nhắc anh là còn rất nhiều đồ chưa mang theo nữa, cứ thế nhìn anh bế cô lên xe rồi bảo tài xế chở thẳng đến bệnh viện. Cũng may là mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn từ trước, bà và cha Kim cũng nhanh chóng xếp đồ đi taxi ra bệnh viện.

Đến nơi, Kim Thu đã vào trong phòng bệnh. Dựa theo thái độ coi trọng của Bạch Nghị Quốc đối với đứa chắt đích tôn của mình, các bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện đã xếp hàng đợi sẵn, đợi một lát sau, xác định được chắc chắn những cơn đau của cô là có quy luật, mọi người liền đẩy cô vào phòng sinh.

Cũng không chắc chắn được khi nào thì sẽ sinh, khoảng thời gian này cũng chính là lúc khó khăn nhất.

"A Tuyên." Kim Thu nhin đau nói chuyện với Bạch Tuyên, lúc này anh đang ở trong một trạng thái khá vi diệu, Kim Thu có cảm giác như nửa hồn phách của anh lại bay đi mất rồi: "Đến đây, nói chuyện với em đi."

Bạch Tuyên ngơ ngác: "Ồ, nói chuyện... Nói chuyện... Nói gì?"

"Đừng khẩn trương." Mỗi lần Kim Thu thấy Bạch Tuyên còn vội hơn mình, cô lại thấy rất buồn cười: "Thả lỏng đi nào, em sinh con chứ có phải anh sinh đâu, anh khẩn trương sẽ làm em khẩn trương theo đấy. Nào hít thở sâu nào."

Bạch Tuyên hít thở sâu mấy cái liền, sau đó liền ỉu xìu gục vào bên giường bệnh của cô, uể oải an ủi cô: "Vợ, đừng sợ, A Tuyên ngay ở đây."

Kim Thu nhìn thoáng qua cả người anh, chẳng lẽ anh nghĩ cô không thấy được quả đấm đang run lên của anh à? Thật là, anh khẩn trương lại càng khiến cô không thể khẩn trương lên một chút nào.

"Đến đây, ôm em." Kim Thu để cho Bạch Tuyên ngồi kề sát bên mình, hai người dựa vào nhau, vốn nghĩ hành động thân mật này sẽ khiến cho hai người đều bình tĩnh lại một chút, nhưng mà... "Nhịp tim của anh quá nhanh."

Vẻ mặt Bạch Tuyên rất hết hoảng, "Vợ, hôm nay anh cảm thấy rất kì lạ, cả người đều không bình thường. Lạ lắm."

Kim Thu an ủi anh: "Bình tĩnh lại nào, anh càng khẩn trương thì cũng sẽ khiến em khẩn trương theo. Anh phải thật bình thản, mạnh mẽ lên, như thế thì mới khiến em yên tâm được. Giống như những lần trước, có anh bên cạnh, em không sợ gì cả." Cô nắm lấy tay anh, cố hết sức để không khiến mình nghĩ đến những chuyện xấu.

Phụ nữ nào cũng phải sinh con, chẳng phải phần lớn đều có thể sinh thuận lợi sao? Chắc chắn cô sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng chưa sinh con, thì sẽ không biết được đau đẻ đáng sợ đến mức nào. Ít nhất là đau gấp chục lần cơn đau bụng kinh mà mỗi

tháng Kim Thu phải trải qua, cô cảm thấy mồ hôi lạnh liên tục ứa ra, trong đầu không còn nghĩ được chuyện gì nữa.

Mẹ Kim có kinh nghiệm, nói với cô: "Bây giờ tiết kiệm sức đi, đừng kêu lên, ăn thêm được gì thì ăn, có muốn ăn mì không?"

Kim Thu khó khăn gật đầu một cái, cô nghe nói, có nhiều người phụ nữ lúc sinh con, lúc đau đến mức không nhin nổi nữa thì sẽ mở miệng ra mắng cả chồng, nói nếu được sống lại, thì cả đời này cũng không muốn lấy anh ta nữa. Nhưng cô lại không có cảm giác ấy, nếu cho cô thêm một cơ hội nữa để chọn lại, cô vẫn sẽ chọn Bạch Tuyên.

Bạch Tuyên dứt mì cho cô ăn, nhưng vì tay run quá, đổ hết nước mì ra ngoài, mẹ Kim không nhìn nổi: "Để mẹ làm cho."

Bạch Tuyên im lặng đổi chỗ, anh ôm lấy Kim Thu, nắm tay cô, lau mồ hôi giúp cô. Anh cũng không biết vì sao tim mình lại đập nhanh, mà không chỉ có vậy, anh cứ có cảm giác đã từng thấy cảnh này trước kia...

Rốt cuộc là tại sao? Bạch Tuyên cứ có cảm giác cách cả thế giới này một lớp màn mỏng. Mọi âm thanh truyền vào tai anh đều biến thành tiếng ông ông liên tục không dứt, chỉ cảm giác khi dựa vào Kim Thu mới là thật.

Điều giữ anh ở lại, chính là cảm giác khi hai người nắm chặt tay nhau.

Cũng không biết bao lâu sau, y tá mới bước ra ngoài, cười nói: "Đã mở rộng đủ để sinh rồi, đưa sản phụ vào phòng sinh đi."

Bạch Tuyên ngây người, định cứ thế đi theo cô, nhưng lại bị y tá giữ lại, mặc cho anh đồ vô khuẩn rồi mới ngơ ngác đi vào phòng sinh,

vừa nắm tay Kim Thu, anh vẫn còn lăm bắm theo bản năng: "Vợ, đừng sợ, có A Tuyên ở đây rồi."

Kim Thu cũng nắm chặt lấy tay anh trong vô thức, nhưng tay hai người đều ra mồ hôi, càng lúc càng trở nên trơn trượt hơn, dường như lúc nào cũng có thể tuột mất, Bạch Tuyên liền dùng cả hai tay nắm chặt lấy tay cô.

Để sinh được vị tiểu tử tông này, Kim Thu mất đến mấy tiếng đồng hồ, khi ấy Kim Thu nghe ai đó nhắc cô phải dùng sức, cô khó khăn mở mắt, sau đó dường như lại nghe thấy tiếng nổ của pháo hoa, rồi cả người thả lỏng, một thứ gì đó trượt ra ngoài cơ thể.

Bác sĩ thông báo: "Đã sinh, là một bé trai." Y tá nhanh chóng đưa đứa bé đi tắm rửa, sau đó bao bọc cẩn thận rồi đưa ra ngoài. Bạch Nghị Quốc và những người khác nhanh chóng tiến đến, y tá vội nói: "Sinh vào mừng một đầu năm là điềm lành đó ạ."

Bạch Nghị Quốc vui ra mặt, ôm chặt lấy chặt nội không chịu buông tay, từ vẻ mặt đến chân mày đều tỏa ra vẻ ôn hòa, vui mừng. Nhìn chặt nội rồi cười: "Nhìn có vẻ giống A Tuyên nhiều hơn một chút."

Cha mẹ Kim không tranh cháu với ông, chỉ quay sang hỏi y tá: "Con gái tôi sao rồi."

"Mẹ tròn con vuông, sản phụ sau khi sinh xong đã kiệt sức rồi, nhưng không có vấn đề gì lớn, mọi chuyện đều rất ổn."

Lúc này mẹ Kim mới thở phào nhẹ nhõm, đợi Kim Thu được đẩy ra ngoài, nhưng đợi nửa ngày chỉ thấy Kim Thu hét lên: "A Tuyên!"

Sau đó phòng sinh lại trở nên hỗn loạn.

Kim Thu cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, sau khi sinh đứa bé ra, cô cảm thấy dường như vừa mất đi nửa cái mạng, vất vả lắm mới nghiêng đầu nhìn Bạch Tuyên thì lại thấy vẻ mặt anh hết hoảng, còn nói gì mà: "Dường như đã thấy ở đâu đó rồi." Sau đó cả người anh đổ rầm xuống đất. Rồi cô lại thấy hồn phách của Bạch Tuyên thoát ra, rất quen. Hiển nhiên là phách lại rời người như lần trước.

Kim Thu bất chấp cảm giác đau đớn trên người, hét toáng lên, đưa tay kéo anh trở lại, nhưng nào ngờ vừa chạm đến anh, lại chỉ cảm thấy tay mình xuyên qua không khí, dù muốn kéo anh lại, nhưng cô không còn chút sức lực nào, thậm chí vì quá dùng sức mà bị đau đến ngất đi.

Bạch Tuyên chỉ cảm thấy trước mắt mình trắng xóa, sau đó anh đột nhiên đến một nơi lạ hoắc. Anh thấy đầu mình có chút choáng váng, dù còn chưa rõ chuyện gì vừa xảy ra, thì việc đầu tiên anh làm đó chính là tìm vợ.

Vợ anh cách đó không xa, Bạch Tuyên vui vẻ chạy đến, kéo tay cô: "Vợ, em đi đâu.... Thế....?" Anh nhận ra tay mình xuyên qua tay cô, liền sợ đến ngây người, tự đưa tay lên sờ người mình từ mặt đến hông một lượt, anh lại đau khổ phát hiện, mình lại biến thành ma rồi...

Càng đau khổ hơn, lần này vợ anh không thấy anh nữa.

Cảm thấy cả người đều bứt rứt không yên, Bạch Tuyên đưa mắt lên nhìn vợ, dáng vẻ u oán như cả sắp bạc cả đầu đến nơi... Nhưng Bạch Tuyên vẫn là Bạch Tuyên, anh rất nhanh liền nhận ra "Kim Thu" này không phải là vợ mình.

Thứ nhất, vợ anh không gầy yếu như thế này, thứ hai, vợ anh mặc đồ cổ trang từ bao giờ thế?

Đây không phải là vợ anh, mặc dù dáng dấp giống vợ anh như đúc, Bạch Tuyên không biết tại sao mình lại đến đây. Giống như lần trước bị ly hôn, bây giờ anh cũng không thể cách cô gái này quá xa, chỉ có thể đứng ở góc mà nhìn chăm chăm vào cô.

Nhìn qua có vẻ cô gái này cũng chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi mà thôi, nhưng dáng người rất gầy gò, ốm yếu, mặt hơi ửng hồng do bệnh tật. Lúc này nàng đang ngồi vẽ tranh rất nghiêm túc.

Vẽ, vẽ, thi thoảng lại dùng khăn che miệng ho khan vài tiếng, mỗi lần như vậy lại dường như đang muốn ho cả phổi ra ngoài, Bạch Tuyên nhìn đến mức đau lòng, tạm gạt suy nghĩ tìm nguyên nhân sang một bên. Cuối cùng đành yên lặng đứng nhìn nàng vẽ ra một bức tranh.

Là một người đàn ông. Môi đỏ, răng trắng, mi thanh mục tú, đẹp như một cô gái vậy. Mặc áo bào rộng tay, dáng dấp giống hệt anh.

Cô nương kia ho khan một lúc, đột nhiên mỉm cười: "Rốt cuộc cũng vẽ xong... Gọi người là A Tuyên nhé. Tuyên là mỹ ngọc, quân tử như ngọc... Khụ..."

Bạch Tuyên nghiêng đầu nhìn nàng, trong lòng lại có cảm giác thân quen đến lạ... Anh luôn thấy nàng đặt bức tranh kia bên người, thậm chí khi xung quanh không có ai, nàng còn mở bức tranh ra, nói với người trong tranh: "Không biết ta còn có thể sống được bao lâu nữa. Vốn dĩ phụ thân cũng định cho người đi làm mai về hôn sự của ta, nhưng ai cũng không chịu đồng ý, sợ ta chừa vào cửa đã đi mất, rồi còn khiến nhi tử nhà họ mang tiếng xấu là khắc thê nữa. Cũng đúng thôi, ta đã thành ra thế này rồi, còn có thể muốn thêm gì được nữa chứ...."

Khi xuân đến, bên ngoài cây cối đâm chồi nảy lộc, nàng lại ở trong phòng nói: "Đỗ Lệ Nương gặp Liễu Mộng Mai (1) trong mộng, ta không hy vọng được xa vời đến thế. Chỉ mong đêm đến, có thể mơ thấy được cảnh sắc bên ngoài thôi là đủ."

(1) Đỗ Lệ Nương, Liễu Mộng Mai: Nhân vật chính trong vở kịch "Mẫu Đơn Đình" hay còn có tên khác là "Hoàn Hồn Kí" - một vở kịch nổi tiếng của Trung Quốc, được viết từ năm 1598.

Cô vuốt ve dung nhan tuấn tú của người trong tranh, mỉm cười: "Người là do ta vẽ nên, cũng chỉ có người mới có thể hiểu được tâm trạng của ta lúc này, những lời vừa rồi, cũng chỉ có thể nói ra với người..."

Bạch Tuyên đứng đó, lẳng lặng nhìn nàng, đột nhiên nhận ra đây chính là chuyện anh muốn biết, nhưng lại mãi không nhớ ra nổi.

Có một chú chim sẻ bay nhằm vào phòng, nàng cầm bánh ngọt đưa cho nó ăn, nhưng lại dọa sợ chú chim, khiến nó vội vàng bay đi, nàng tiếc nuối, dán má vào bức họa, nỉ non: "Nếu như sau này ta có thể đi ra ngoài, ta nhất định sẽ đưa người đi ngắm nhìn những phong cảnh đẹp nhất trên đời này.

Xuân đi, thu lại đến, trời cứ đổ mưa liên tục. Những hạt mưa rơi xuống ao sen cách đó không xa phát ra tiếng lộp bộp. Nàng yên lặng ngồi trong phòng nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài hiên, loại âm thanh có quy luật này dần khiến nàng cảm thấy buồn ngủ, cứ thế, nàng dựa đầu vào tay rồi thiếp đi.

Bạch Tuyên thấy có một cái bóng nhàn nhạt bước ra từ trong tranh, nhẹ nhàng lấy áo khoác đắp lên người nàng. Anh thấy người đó giống anh như đúc, thậm chí còn giống anh trước kia, khi cô nương

ngủ, hấn ngược ngừng thơm trán nàng một cái.

Qua vài ngày sau, dường như nàng cũng cảm nhận được trong căn phòng trống rỗng này mới có thêm một người khác. Nàng vuốt ve bức họa, đột nhiên nói: "Hình như ta cảm giác được sự hiện diện của người. Chuyện này nghe thật hoang đường nhỉ A Tuyên."

Không hoang đường chút nào, Bạch Tuyên nghĩ, a Tuyên của người đang ngay ở cạnh đấy.

A Tuyên kia rúc vào người nàng giống như một chú mèo vậy, hấn hạnh phục cọ cọ vào tay nàng. Dường như nàng cảm nhận được, lại dường như không, nàng nói tiếp: "Trong lòng ta, đây chính là cảm giác mà người mang đến.... Người bước ra từ suy nghĩ của ta, nên nhất định sẽ là người mà ta thích nhất."

Tay nàng nắm chặt lại, đặt ở trước tim, nàng nghĩ rằng hấn chính là ảo giác của nàng, là tất cả những khát vọng và niềm tin của nàng. Dù là ảo giác thôi cũng không sao.

"Dù sao cũng tốt hơn là cô đơn." Nàng ni non, đột nhiên lại mỉm cười: "Nếu như người không phải là ảo giác của ta, hy vọng sẽ có ngày ta nhìn thấy được người."

Ngày ấy, sau giờ Ngọ ngày thu, nàng ngồi học trong phòng, A Tuyên của nàng cũng ngồi xếp bằng trên tháp thượng, ôm lấy bờ vai gầy yếu của nàng, đầu tựa vào người nàng. Mà nàng thì cầm một quyển sách, chậm chạp đọc: "Đỗ Tuân Hạc viết trong *Tùng song tạp kí*: Triệu Nhan của đời Đường, quên một vị có thể vẽ tranh rất đẹp, những cô nương trong các bức tranh mà vị vẽ ra thường rất đẹp, rất sống động. Trong đó có một bức tranh vẽ cho Triệu Nhan. Cô nương này tên là Chân Chân, sau khi được gọi tên một trăm ngày, nàng sẽ đáp lại, sau khi đáp lại, nếu nàng được rót rượu của trăm nhà khác

nhau thì sẽ được sống. Triệu Nhan nghe theo lời vị họa sĩ kia, quả nhiên là cô nương kia sống dậy, còn sinh cho Triệu Nhan một nhi tử. Sau này Triệu Nhan lại quay ra nghi ngờ cô nương kia là yêu quái, khiến Chân Chân tức giận, dắt nhi tử quay lại bức họa, từ đó trong bức họa lại xuất hiện thêm một đứa bé."

A Tuyên nhìn nàng bằng ánh mắt chân thành mà ấm áp, lại nghe nàng nói: "Tương truyền rằng, cô nương kia sống dậy là nhờ có người đêm nào cũng gọi Chân Chân...A Tuyên, nếu như mỗi ngày ta gọi tên người trăm ngàn lần, liệu người bước ra từ trong họa để bầu bạn với ta?"

Hắn không đáp lại, chỉ dùng gò má, cọ cọ vào tay nàng một cái, Bạch Tuyên đứng phía xa nhìn hai người, đột nhiên lại muốn rơi lệ.

Chương 88: Yêu

Nỗi nhớ của nàng ngày càng nhiều, Bạch Tuyên cũng thấy thân thể của A Tuyên kia dần tích tụ lại, dường như chỉ thêm một chút nữa thôi là có thể xuất hiện trước mặt nàng vậy.

Nhưng nàng lại không đợi nổi. Mùa đông rất lạnh, đây chính là cửa ải khó qua nhất của những người có sức khỏe kém, nàng cũng không ngoại lệ. Sau khi ngã bệnh, không thể rời giường nổi, đại phu đến xem bệnh cũng chỉ biết lắc đầu nói: "Chuẩn bị hậu sự đi."

Tình huống xấu nhất sắp xảy ra, nhưng nàng lại không hề sợ, chỉ ôm bức họa kia trong ngực, nhẹ nhàng nói: "Nếu ta đi, hãy chôn bức tranh này cùng ta."

Nàng không cần gì cả, chỉ muốn có một người ở bên cạnh, dù đó là giả cũng được.

Ban đêm, gió lớn nổi lên, ngọn đèn dầu lúc sáng lúc tối, nàng cảm thấy cơ thể mình có vẻ khá lên, nên muốn ngồi dậy uống một ly nước. Sau đó, dưới ánh nến mờ mờ, nàng lại nhìn thấy một bóng người đứng bên cạnh. Nàng định mở miệng nói gì đó, nhưng hần đã cúi người xuống, hôn môi nàng. Chỉ là môi đụng môi rất đơn thuần, nhưng vẻ mặt nàng như có lửa đốt, tim cũng đập nhanh hẳn lên.

"Người, người là..."

"Đừng sợ." Hần vừa nói vừa nắm chặt lấy tay nàng. "Ta là A Tuyên. Đừng sợ, dù nàng đi đến nơi nào, ta cũng sẽ đi theo nàng."

Trên mặt nàng hiện lên một nụ cười vừa hốt hoảng vừa ngọt ngào:
"Thật sao?"

"Ừm." Hắn cọ vào gò má nàng, rồi ôm lấy eo nàng.: "Ta sẽ ôm nàng thế này. Nàng đi đâu, ta theo đến đó, dù chúng ta có phải tách ra, ta cũng sẽ tìm được nàng."

Tim nàng dường như được ngâm vào bình mật. Nàng không phân rõ đây là thực tế hay ảo giác, thậm chí còn không nhìn rõ hình dạng của hắn, nhưng nàng cảm thấy từ lúc sinh ra đến giờ, nàng chưa từng vui như lúc này.

Nàng thả lỏng người, dựa thân thể gầy yếu của mình vào ngực hắn.
"Người nói thì phải giữ lời đấy."

"Tất nhiên là sẽ giữ lời." Hắn nắm chặt lấy tay nàng. "Dù thế nào, ta cũng sẽ tìm được nàng."

"Tốt." Hơi thở của cô yếu dần, bên mép vẫn còn nụ cười: "Vậy ta ngủ một lát, khi tỉnh lại, người nhất định phải ở bên cạnh ta đấy."

"Ta hứa."

Một trận gió khác lại thổi đến, ngọn đèn dầu lập lòe, rốt cuộc cũng tắt hẳn, mà sau khi nàng nhắm mắt lại, cũng không mở ra lần nào nữa

-----
Bệnh viện, phòng giải phẫu. Một người phụ nữ khá xinh đẹp đang sinh con. Cô đau đến mức không còn chút sức lực nào nữa, bác sĩ cố gắng khuyên nhủ: "Cô dùng thêm chút sức nữa đi, nếu không đứa trẻ sẽ không ra ngoài nổi nữa..."

Hoàng Mân cắn răng, nhớ đến những lời người đàn bà kia nói trước kia, liền cảm thấy cái điên lên, từ khi sinh ra, cô đã là thiên kim tiểu thư, vậy mà bị một người phụ nữ ất ơ từ đâu chui ra cướp mất chồng, thật nhục nhã! Nhất là khi đối phương còn mang bụng bầu đến ra oai, cô chỉ hận không thể đánh chết cô ta.

Sớm muộn gì cũng phải nói chuyện này với cha, để cho cha xả giận thay cô, nhưng mà đây là chuyện sau này, trước hết phải sinh được ra đứa con này đã.

Sao lâu vậy, hay không thể sinh ra được? Hoàng Mân cảm thấy sức lực trên cả người mình cứ từng chút một trôi đi, đầu óc cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Bác sĩ nói: "Đổi sang sinh mổ."

Sau một hồi lâu, rốt cuộc đứa trẻ cũng được sinh ra, sau khi y tá đưa đứa bé đi tắm rửa, cô lại ngoài ý muốn phát hiện... Đứa trẻ đã không còn thở nữa... Thầm cảm thấy không ổn, người phụ nữ sinh con hôm nay có lai lịch rất lớn, nếu có chuyện gì xảy ra, mọi người đều không xong.

Mà lúc này bác sĩ đã vào phòng cấp cứu để tiến hành cứu chữa cho người phụ nữ kia, người đang bị ngất do mất máu quá nhiều. Cô vừa định mở miệng lên tiếng, đột nhiên đứa trẻ trong ngực phát ra tiếng khóc, cô ngậy người một lát rồi lại mừng như điên, coi chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác.

Chỉ có Bạch Tuyên vẫn lẳng lặng nhìn từ phía xa mới biết, đứa trẻ kia bị ngạt nước ối trong lúc sinh, linh hồn của A Tuyên đã tiến vào thay thế cho linh hồn của đứa trẻ kia.

Hóa ra là như vậy, Bạch Tuyên hiểu ra, anh vốn không phải là người,

mà là họa linh do nàng tạo ra, vạn vật đều có linh, nhờ niềm khát vọng của cô ngưng tụ lại, nên anh mới xuất hiện. Còn những chuyện kì lạ sau này, cũng đều là do anh đi tìm cô mà ra.

Hai năm sau, Bạch Tuyên vốn là đứa trẻ bình thường, nhưng sau một đêm lại trở thành một đứa trẻ ngây ngốc, chỉ số thông minh thấp kém. Cũng chỉ là vì anh cảm nhận được cô sắp ra đời, nên tách một phách khỏi thân thể, bay về phía xa.

Một nửa linh hồn của anh ngây ngốc trong cơ thể sống dần dần suốt 20 năm, nửa còn lại thì vẫn luôn ở bên cạnh làm bạn với cô, thỉnh thoảng có xuất hiện, sau đó lại bị quên đi, nhưng vẫn chưa bao giờ rời xa cô.

Cho đến hơn một năm trước, do tai nạn giao thông, nửa linh hồn kia của anh cũng ra ngoài, do một mối liên hệ kì diệu nào đó, hai nửa linh hồn rất cuộc cũng hợp lại làm một.

Anh xuất hiện bên cạnh cô, im lặng ôm lấy cô: "Đã nói rồi mà, dù thế nào ta cũng sẽ tìm được nàng, sau này chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa."

Khi Kim Thu tỉnh lại, cảm thấy đầu đau đến sắp nứt ra, mà không chỉ đau đầu, cả người cô chỗ nào cũng đau, họng khô khốc như muốn nứt ra, nhưng cô vẫn khàn khàn hỏi: "A Tuyên đâu?"

Mẹ Kim không nói gì về việc cô vừa tỉnh lại đã hỏi chồng mà không hỏi đến con, chỉ đút nước cho cô uống rồi nói: "Bác sĩ nói do nó quá khẩn trương, con sinh đứa bé ra xong, nó kích động quá nên ngất xỉu."

Kim Thu tin rằng những chuyện mình thấy trước khi ngất đi không phải là giả, cô rất sợ Bạch Tuyên cứ ngủ như vậy rồi sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, nếu hôn phách không ở đây, nhất định là anh sẽ biến về dáng vẻ trước kia, nghĩ thế cô lại càng khẩn trương hơn: "A Tuyên đâu?"

Mẹ Kim không biết phải làm sao, chỉ một cái, Bạch Tuyên đang ngủ bên cạnh giường Kim Thu, tay vẫn nắm chặt lấy ngón tay cô. Kim Thu cố ngồi dậy: "A Tuyên, A Tuyên."

"Đừng kích động, nằm xuống, nằm xuống." Mẹ Kim bị cô dọa sợ: "Con mới sinh xong, đừng lộn xộn."

Kim Thu đâu còn tâm trạng nào để quan tâm đến chuyện này, cô không hề cảm thấy đau đớn gì, chỉ muốn đánh thức Bạch Tuyên, "A Tuyên, A Tuyên, anh tỉnh lại đi." Cô vừa nói, nước mắt vừa rơi xuống, khi cô mang thai, buổi tối chỉ cần hơi cựa quậy thôi Bạch Tuyên cũng sẽ tỉnh dậy, bây giờ gọi lâu như vậy mà anh vẫn chưa tỉnh, cô căn bản không hề dám nghĩ đến những chuyện có thể xảy ra với anh nữa.

"Đừng khóc!" Mẹ Kim không biết vì sao cô khóc, bà chỉ sợ cô khóc trong lúc ở cữ thì hồng mắt mất.

Cũng may, Bạch Tuyên đột nhiên mở mắt ra, lập tức bật dậy: "Vợ đâu rồi?"

Đúng là trời sinh một đôi, vừa tỉnh lại chuyện đầu tiên là đi tìm đối phương, mẹ Kim giật giật khóe miệng, cảm thấy mình không nên ở nơi này nữa, tự giác đi ra ngoài: "Mẹ đi chuẩn bị ít đồ ăn cho con." Rồi đóng cửa lại.

Lúc này Bạch Tuyên mới nhìn thấy Kim Thu, thấy cô đang khóc, anh

liền đỏ mắt: "Vợ, em sao rồi, em khó chịu chỗ nào à, đừng khóc mà. A Tuyên đây rồi."

Kim Thu muốn lau nước mắt, lại thấy như thế sẽ càng khó chịu hơn, dứt khoát khóc thoải mái một trận, Bạch Tuyên không rõ chuyện gì xảy ra, cũng khóc theo cô: "Vợ, em sao thế? Em đừng khóc mà, em khóc nữa A Tuyên cũng khóc cho em xem đây này!"

"Khóc cái gì mà khóc, anh thấy em chưa đủ khổ à?" Kim Thu mắng anh, "Anh bị sao thế? Vừa rồi em mới thấy hôn phách anh rồi đi mất rồi."

"À." Bạch Tuyên đột nhiên đỏ mặt, "Cũng không có gì đâu?"

Kim Thu lau khô nước mắt, lờm anh, "Sao lại không có gì?"

"Chỉ nhớ lại một số chuyện đã quên rồi thôi." Bạch Tuyên nhớ lại, đại khái trước kia là vì đầu thai bằng cách gửi hồn, nên mới vô tình quên đi những chuyện kia. Nhưng bây giờ anh nhớ lại hết tất cả rồi.

"Nhưng bây giờ không sao nữa rồi. Vợ, A Tuyên là người rất giữ lời, anh nói anh sẽ tìm đến em, bây giờ đã tìm được rồi. Anh đã nói chúng ta sẽ không rời xa nhau, thì em cứ yên tâm rằng cả đời này anh sẽ không rời khỏi em nữa."

Tim Kim Thu cuối cùng cũng trở lại vị trí ban đầu: "Em suýt bị anh hù chết mất rồi."

Bạch Tuyên cười ha ha, cọ đầu vào người cô: "Vợ, có thể ôm em như vậy thật tốt." Có lẽ, trước kia anh gửi hồn, cũng là để được ôm cô thế này.

Hy vọng cô có thể thấy được mình, có thể ôm lấy mình thật chặt, đó chính là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này.

Hai người quẩn quýt lấy nhau một lúc lâu, cuối cùng Kim Thu cũng nhớ ra một chuyện: "Bảo bối đâu rồi?"

Người cha thất trách mới được lên chức lúc này mới mờ mịt nhìn xung quanh: "Anh không biết..."

Mặt Kim Thu đen lại: "Đó là con trai anh đấy. Đi tìm đi!"

"Không đi." Bạch Tuyên tức giận nói, "Dù sao cha và ông nội cũng sẽ trông nó, anh còn phải chăm vợ nữa."

Kim Thu nghe xong cảm thấy có chút phẫn khởi, dúi trán anh một cái: "Anh thật là."

"Khụ, khụ." Bạch Nghị Quốc ho khan vài tiếng, ôm tiểu bảo bảo đến, "Có muốn ngắm đứa bé một chút không?"

Bạch Tuyên cẩn thận đưa đứa bé mềm nhũn đến trước mặt Kim Thu, cảm thấy tay mình có chút run run. "Vợ, em nhìn này. Sao nó xấu thế?"

Đây là con anh mà anh lại chê nó xấu? Kim Thu lờm anh một cái, chưa kịp lên tiếng, Bạch Nghị Quốc đã mắng anh một trận: "Xấu xí? Cháu sinh ra còn không đẹp bằng thằng bé này đâu. Thật là, làm gì có người cha nào như cháu chứ! Ông thấy chắt của ông là đẹp trai nhất."

Bạch Tuyên hừ một tiếng: "Vợ, em nói xem, em thích nó hay thích anh?"

"... Ờ.." Kim Thu hắng giọng một cái, chuyển đề tài: "Mẹ em đâu rồi, em đói bụng, có gì để ăn không?"

Bạch Tuyên không chịu phối hợp với cô: "Vợ, em thích A Tuyên hay thích nó?!?"

"Đúng rồi, bảo bảo còn chưa có tên." Kim Thu nhìn Bạch Nghị Quốc, vẻ mặt rất thành khẩn: "Ông nội, ông giúp cháu chọn tên cho đứa bé đi ạ."

Bạch Nghị Quốc hài lòng gật đầu: "Ông đã nghĩ kĩ rồi, đứa bé sinh vào mừng một, gọi là Quá Sơ đi, Bạch Quá Sơ."

Hàm nghĩa hơi sâu xa, Kim Thu phải nghĩ một lúc lâu mới hiểu ra, ngược lại Bạch Tuyên thì vẫn không chịu tha cho cô: "Vợ, em xem này, tên cũng không dễ nghe bằng anh, em vẫn thích anh nhất đúng không?"

"Vậy, tên ở nhà là Nguyên Nguyên ông nhé." Kim Thu vờ không thấy vẻ làm nũng của Bạch Tuyên.

Bạch Nghị Quốc vui vẻ đồng ý, "Được, vậy tên ở nhà là Nguyên Nguyên." Ông để chặt ở lại, còn mình thì về nhà nghỉ ngơi một lúc. Ông cũng đã lớn tuổi, dây dưa cả một ngày trời, giờ cảm thấy có chút không chịu nổi.

"Cháu chào ông. Vợ, em nói xem, rốt cuộc là em thích ai thế?" Bạch Tuyên vừa nghiêng đầu vừa tiếp tục lẳng nhăng. "Chẳng phải em đã nói là dù thế nào cũng thích anh nhất à?"

Kim Thu vờ như không thấy, ôm Nguyên Nguyên lắc lắc, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, cô bỗng bật cười: "Ôi, đáng yêu quá đi. A Tuyên, anh xem này, bảo bảo nhìn giống anh quá."

Bạch Tuyên quệt mồm: "Vợ." Đột nhiên anh nhìn qua phần ngực bị

ướt của Kim Thu, liền sáng mắt lên, thời gian tươi đẹp anh chờ đợi bao lâu nay cuối cùng cũng đến: "Vợ ơi!"

"Sao?" Kim Thu mãi ôm Nguyên Nguyên, không hề phát hiện ra ý đồ bất chính của anh.

Bạch Tuyên nuốt nước miếng "ực" một cái, không nói lời nào liền nhào qua, dùng dáng vẻ cầm thú thô bạo nhất xé váy cô, làm hại Kim Thu cố gắng đặt Nguyên Nguyên sang bên cạnh: "Này anh làm gì thế... Á!"

Bạch Tuyên đã chui đầu vào trong ngực cô, không khách khí mút sữa, Kim Thu thẳng tay gỡ đầu anh một cái: "Đi ra, đi ra nào, không được ăn. Đây là phần thức ăn của con trai anh đấy."

"Không thích, đây là của anh." Bạch Tuyên bên nào cũng mút một chút, tuyên bố quyền sở hữu của bản thân. "Của anh tất!"

Dường như cảm nhận được tình cảnh bi thảm, đói khát của bản thân, Nguyên Nguyên đột nhiên tỉnh lại, lớn tiếng khóc. Kim Thu lập tức thiên vị đứa bé, đẩy mạnh Bạch Tuyên ra, "Sữa non phải để cho bảo bảo ăn, anh tránh ra!"

Cô dịu dàng bế Nguyên Nguyên lên, cho cậu bé uống sữa mẹ, còn khẽ vỗ vỗ vào người đứa bé, vẻ mặt Nguyên Nguyên liền trở nên mãn nguyện. Bạch Tuyên ghen tị ngồi bên cạnh vẽ vòng tròn, mãi đến khi Kim Thu đỡ con đi ngủ xong mới đưa đứa bé cho anh: "Để đứa bé vào nôi đi."

Bạch Tuyên nhanh chóng đặt Nguyên Nguyên vào chiếc nôi nhỏ bên cạnh giường bệnh, còn nhẹ nhàng đẩy đẩy vài cái, rồi lao thẳng vào ngực Kim Thu, tỏ vẻ đáng thương: "Vợ, A Tuyên cũng đói."

Kim Thu không nói nổi anh, đành phải vén vạt áo, đút đồ ăn cho đại bảo bảo này. Bạch Tuyên vừa ăn vừa phân rõ lãnh địa: "Vợ, chỗ này của anh, anh chỉ cho nó mượn dùng tạm thôi đấy."

Kim Thu vỗ vỗ anh như đang dỗ con: "Được rồi ~" Dù sao đứa bé nào cũng phải cai sữa. Dù rằng đứa bé lớn trong ngực cô này có vẻ như không thể cai sữa nổi.

"Dù nó có ngoan đến bao nhiêu đi chăng nữa, vợ cũng phải thích A Tuyên nhất, đừng thiên vị đấy." Bạch Tuyên chôn mặt trong ngực cô, buồn buồn nói.

"Được rồi, thích anh nhất." Kim Thu an ủi anh, dù sao đứa bé cũng phải trưởng thành, rồi rời xa khỏi bố mẹ, ra ngoài rồi tự lập nên gia đình nhỏ của riêng mình, cuối cùng người có thể làm bạn bên cô cả đời, cũng chỉ có anh mà thôi.

Bạch Tuyên không ngừng cố gắng tranh thủ phúc lợi: "Buổi tối, vợ chỉ có thể ngủ cùng A Tuyên, không được đuổi A Tuyên đi, cho bảo bảo ăn xong thì cũng phải cho A Tuyên ăn nữa."

"...Được rồi." Kim Thu thở dài, rõ ràng là cô chỉ sinh một đứa con, sao bây giờ lại phải nuôi tận hai đứa thế này?

Bạch Tuyên nghĩ thêm một lúc, hình như không còn chuyện gì nữa, thỏa mãn ngẩng đầu lên, giúp cô chỉnh lại vạt áo, có chút thêm thường: "Ngọt thật đấy."

Kim Thu coi như không nghe thấy gì, tự chỉnh lại chăn gối chuẩn bị đi ngủ, Bạch Tuyên lại ôm lấy cô, say mê nói: "Thơm quá."

Cô nhắm mắt lại, coi như chả biết gì hết, Bạch Tuyên chép miệng một cái. "Lần sau phải cướp nhiều hơn một chút."

Kim Thu nằm một lát đã ngủ say, vừa hao phí rất nhiều sức lực để sinh con, vừa tỉnh thì lại bị dọa một trận, rồi cho con bú, lúc này đã quá là mệt mỏi rồi. Cô ngủ rất say, Bạch Tuyên giúp cô chỉnh lại chăn, còn hôn trán cô một cái: "Ngủ ngon, A Tuyên sẽ chăm sóc em thật tốt."

Anh cũng nhắm mắt lại, nhưng chưa quá ba phút, anh lại mở mắt ra, chạy đến bên nôi, hùng hồn nói với đứa con trai chưa đầy 24 giờ tuổi của mình: "Chúng ta thỏa thuận 3 điều nhé! Thứ nhất, mẹ là của cha, đừng có mà tranh với cha! Thứ hai, dù thế nào thì mẹ cũng là của cha, cho con mượn một thời gian thôi. Nhớ đấy, mẹ thích cha nhất, không phải là con đâu. Điều thứ 3, nếu quên điều 2 thì quay lại xem điều 1."

Nguyên Nguyên đáng thương lúc này vẫn đang say giấc nồng, chuyện gì cũng không rõ. Hoàn toàn không hề ngờ, cuộc sống sau này của mình... sẽ vô cùng đặc sắc.

Chương 89: Ngoại Truyện 1: Tiểu Bạch lớn và Tiểu Bạch nhỏ tranh giành tình cảm

Nguyên Nguyên rất thích cái ôm của mẹ, mềm mại, thơm tho, mỗi lần được sà vào lòng mẹ, cậu đều cười khanh khách. Được con trai nể tình như vậy, Kim Thu cũng vô cùng thích thú ôm cậu tản bộ xung quanh.

Nhưng mỗi lần như vậy Bạch Tuyên đều ghen, Kim Thu ôm con bao lâu, Bạch Tuyên sẽ bên cạnh lái nhái bấy lâu: "Vợ à, em mệt không, tay em có nhức không, để anh ôm cho nhé?"

Kim Thu đáp lại với mặt mày tươi tỉnh: "Em không sao, ôm cục cưng một chút sao có thể mệt được."

Bạch Tuyên kiên nhẫn bám lấy cô: "Em nhất định rất mệt mỏi, hay là ôm anh đi, vợ ôm anh ôm ôm anh một cái đi nào QAQ."

Biến thái hơn chính là, mỗi lần Kim Thu ôm Nguyên Nguyên, anh đều lặng lẽ cầm đồng hồ bấm bấm, đến tối lại bắt cô bù lại: "Vợ à, hôm nay em ôm Nguyên Nguyên hết ba giờ bốn mươi bảy phút, A Tuyên cũng muốn, ít nhất là bốn giờ."

Kim Thu hoàn toàn chóng mặt: "Cần phải vậy sao?"

"Hôm nay vợ cho cục cưng ăn hết năm bữa, buổi sáng A Tuyên lại không được cho ăn một bữa nào." Ánh mắt của anh sáng ngời nhìn chăm chăm ngực cô bởi vì sinh con mà trở nên đầy đặn ☺, nước

miếng cháo ròn ròn một ngàn mét, "Bây giờ là thời gian ăn bữa khuya của A Tuyên."

Kim Thu vô cùng muốn khóc, cô chỉ sinh một em bé, kết quả ngày ngày đều phải cho hai đứa ăn, đau khổ này có ai có thể đồng cảm được đây?

Nguyên Nguyên còn nhỏ, phải dùng tã giấy, mỗi ngày Kim Thu rảnh rỗi không có chuyện gì làm, niềm vui lớn nhất là chăm sóc con cái. Giúp Nguyên Nguyên thay tã giấy, tiện thể hưởng thụ móng nhỏ của con trai, xúc cảm thật sự siêu cấp tốt, đây chính là làn da trẻ con hàng thật giá thật.

Kết quả buổi rồi đến giờ đi ngủ, Bạch Tuyên dùng ánh mắt oán giận ghé móng sát vào người cô: "Em sao không sờ móng người ta, vợ à em đứng núi này trông núi nọ."

Kim Thu cảm thấy cô không phải sinh một, mà tới hai đứa nhỏ!

Đợi đến lúc Nguyên Nguyên lớn hơn một chút đã có thể nhìn ra tính cách cơ bản như thế nào. Không giống cha nó, cũng không giống mẹ nó, theo Bạch Nghị Quốc nói, hơi giống với ông nội của ông nội nó, giải thích như thế nào nhỉ, khá nghiêm túc chững chạc, không hợp với một đứa trẻ.

Bởi vì từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, chỉ số IQ khá cao, Bạch Nghị Quốc xin gia sư về nhà dạy kèm, tất cả bài tập đều hoàn thành đúng giờ, bài vở không có lỗi nào, ngẫu nhiên sai sót cũng tự mình nghiêm chỉnh viết lại một lần, hơn nữa chưa từng phạm một lỗi lần thứ hai.

Rõ ràng là còn nhỏ, Kim Thu muốn cho con ăn cơm, nhưng Nguyên Nguyên nghiêm trang từ chối cô: "Mẹ, con đã bốn tuổi rồi, con có thể tự ăn cơm."

Cậu cầm muỗng, nghiêm túc bới cơm, tuy thỉnh thoảng có rơi ra ngoài nhưng thật sự có thể tự mình ăn hết một chén, không cần có người đút.

Nhưng trái lại Bạch Tuyên... Kim Thu nhét một miếng thịt vào miệng anh, mặt không biểu cảm mà nghĩ, tính cách cha với con trai có phải đã bị đổi ngược rồi không?

"Cha, cha cũng đã 30 tuổi, không thể để mẹ đút ăn cơm được." Nguyên Nguyên không chỉ nghiêm khắc với bản thân, thậm chí đối với Bạch Tuyên cũng nghiêm khắc như vậy, "Với tư cách là một người cha, cha nên làm một tấm gương tốt cho con."

Bạch Tuyên lúc ấy vẫn còn đang lựa xương cá cho Kim Thu, nghe xong lời này liền ngớ người, nhìn con trai mình với ánh mắt như gặp quỷ: "Cha là cha của con!"

Anh rốt cuộc cũng hiểu được Bạch Thiếu Thành vì sao lại lấy thân phận gây áp lực rồi, bởi vì căn bản là mắng không thể nào giảng đạo lý được.

"Chính bởi vì cha là cha của con, cho nên cha càng phải làm tấm gương cho con! Cha của con, cần phải là một nam tử hán đội trời đạp đất!" Nguyên Nguyên kéo Kim Thu sang một bên, khích lệ mẹ của mình, "Mẹ, cha đã là người lớn rồi, mẹ không thể chiều cha như vậy, sẽ làm hư cha đấy."

Bạch Tuyên khóc không ra nước mắt: "Vợ à ~."

Kim Thu nhìn ông cụ non nhà mình, hắng giọng một cái: "Khụ, thực ra là mẹ ăn không hết, cho nên nhờ cha con ăn phụ mẹ một ít."

Nguyên Nguyên suy tư một chút, miễn miễn cưỡng cưỡng đáp: "Dạ, vậy được rồi."

Buổi tối, Bạch Tuyên tui thân vùi đầu vào ngực Kim Thu khóc lóc kể lể: "Vợ à, con của em ghét bỏ anh không phải là đàn ông! Anh mà không đàn ông thì nó sao tới được đây! Đáng ghét! Nó không thích anh!"

Trong việc này, Kim Thu đặc biệt ủng hộ con trai nhà mình, cha người ta đều cao lớn khỏe mạnh, là núi cao của con trai noi theo, nhưng vị nhà mình thì... Thôi thôi, không phải còn có Bạch Nghị Quốc và Bạch Thiếu Thành sao, Hoàng Trạch, Hoàng Tử An, Hoàng Hiên đều rất cưng chiều nó, Nguyên Nguyên cũng không thiếu trường bối nam tính để làm gương.

"Không sao, em không chê anh." Kim Thu hôn lên môi anh một cái, "Em chính là thích anh như thế này."

Bạch Tuyên lập tức vênh đuôi lên, dương dương tự đắc: "Đúng thế, vợ thích anh như thế nào anh liền như thế đấy." Anh chính là hình dáng mà Kim Thu yêu thích nhất tận đáy lòng, đương nhiên cô nhìn thế nào cũng thấy hợp ý hết.

Kim Thu chải lông cho anh từ đầu đến móng, Bạch Tuyên được vỗ về như vậy, phơi phơi uốn éo lưng tung trong ngực của cô: "Rốt cuộc Nguyên Nguyên sẽ không tranh vợ với anh nữa rồi, thật tốt."

Thấy bộ dạng vui vẻ của anh, Kim Thu nghĩ đến dáng vẻ đại nhân chững chạc của con trai vừa cảm thấy buồn rầu, lại cảm thấy đáng yêu, hận không thể kéo cục cưng vào lòng nhéo vài cái vào mặt.

May mắn còn có Bạch Tuyên thỏa mãn các loại nhã thú của cô, bằng không có con trai như vậy thật là không có cảm giác thành tựu.

Sau khi Nguyên Nguyên lớn hơn một chút, liền trở thành bảo bối trong lòng của tất cả mọi người. Đi học thì nhảy vài lớp, hoàn toàn xứng đáng là thiên tài, nhưng trong mắt của Kim Thu, đứa con này cái gì cũng tốt, nhưng không biết từ lúc nào đã biến thành mặt than.

Có một người chồng thiên tài núi băng mặt than có thể nghe rất đẹp trai rất hạnh phúc, nhưng có một con trai thiên tài núi băng mặt than thì, làm mẹ rất là đau khổ.

Kim Thu cũng không biết tại sao cô lại sinh ra một đứa con trai kỳ lạ như vậy, rõ ràng Bạch Tuyên rất đáng yêu lại biết làm nũng, cô còn từng năm mơ hy vọng con trai mình có thể suốt ngày làm nũng gọi cô mẹ ơi mẹ à cả ngày.

"A Tuyên, đột nhiên em cảm thấy vẫn là anh đáng yêu nhất." Kim Thu hôn một cái thật kêu lên mặt anh, cuối cùng cũng tìm lại thú vui trên người Bạch Tuyên nũng nịu đáng yêu này.

Bạch Tuyên vừa lăn qua lăn lại trước ngực của Kim Thu vừa cảm thấy, trước đây dạy dỗ con trai thành như vậy thật là một lựa chọn rất chính xác.

Chuyện làm nũng với vợ như thế này, chỉ một mình anh được làm mà thôi.

Phải biết rằng, trong những lúc Kim Thu không để ý, Bạch Tuyên đã dạy con trai thế này:

Bạch Tuyên: Không được làm nũng với mẹ, con là đàn ông rồi, con phải bảo vệ mẹ, hiểu chưa?

Nguyên Nguyên (6 tuổi) đứng thẳng: Đã hiểu, thưa cha.

Vì vậy trong lúc Nguyên Nguyên cố gắng biến thành một tiểu hán tử, từ bỏ việc làm nũng với mẹ, cậu không biết rằng người cha đáng xấu hổ của mình đang nằm trong lòng mẹ cậu làm nũng tỏ vẻ đáng yêu: "Vợ à, A Tuyên nghe lời nhất, em thơm A Tuyên một cái nha."

Bạch Tuyên: Kiểm tra được điểm tối đa thì có cái gì đặc biệt hơn người, nếu vẫn còn muốn được mẹ khen ngợi, không được kiêu ngạo hiểu không? Một lần thành công không có nghĩa là lần nào cũng thành công, không được kiêu căng.

Nguyên Nguyên (10 tuổi): Con đã biết.

Vì vậy trong lúc Nguyên Nguyên cố gắng tiếp tục dồn sức học tập, liên tục nháy lớp, ngay cả lúc mẹ hỏi han ân cần sợ cậu quá khổ cực, cậu vẫn điềm nhiên trả lời: "Con trai không mệt, cái này có là gì đâu ạ."

Cha cậu nhìn cậu tỏ vẻ khen ngợi, sau đó xoay người nháy vào trong lòng Kim Thu: "Oooooaaaaa vợ ơi, con trai còn thông minh hơn cả anh khiến người ta buồn quá đi!"

Bạch Tuyên: Nam tử hán đại trượng phu, gặp khó khăn chỉ biết tìm mẹ thì thật mất mặt, tự mình tìm cách giải quyết, không được nói cho mẹ con để mẹ lo lắng, hiểu không?

Nguyên Nguyên (14 tuổi): Đã hiểu.

Vì vậy khi Kim Thu đau lòng hỏi con trai: "Gần đây có phải có chuyện gì xảy ra hay không, nhìn cả người con đều gầy đi cả rồi." Cô sờ lên gương mặt nhỏ nhắn của con trai, lo lắng đau buồn. Nguyên Nguyên cố gắng nghiêm mặt: "Mẹ à, không có chuyện gì đâu, con rất khỏe."

Buổi tối, Kim Thu bùi ngủi nói với Bạch Tuyên: "Con trai lớn rồi, có tâm sự rồi, biết giữ bí mật với chúng ta rồi."

Bạch Tuyên vui vẻ hôn cô mấy cái, vừa nịnh nọt cô: "Vợ à, chuyện gì A Tuyên cũng nói với em hết, em còn có anh mà, con trai trưởng thành, sẽ lấy người khác làm vợ, chỉ có A Tuyên lúc nào cũng là của em!"

Tục ngữ nói, "Đại trí giả ngu", ở trong gia đình này, Bạch Tuyên dùng EQ và IQ hơn người áp bức con trai mình, "Giả heo ăn thịt hổ", thuận lợi chiếm giữ vị trí đầu tiên trong suy nghĩ của Kim Thu, hơn nữa không ngừng cố gắng sớm ngày đuổi con trai ra khỏi nhà tự lập, gây dựng sự nghiệp.

Nào, mọi người hãy vì Tiểu Bạch nhỏ đốt nến nhang, có người cha như thế, thật sự là... HAHA

[Mai là ngày cuối cùng rồi *gạt lệ*, tác giả thật không nỡ.]

Chương 90: Ngoại Truyện 2: Khi Kim Thu gặp thiếu niên Bạch Tuyên

Lúc ấy, Kim Thu vừa sinh Tiểu Bạch nhỏ không bao lâu, mỗi ngày vừa mệt mỏi vừa vui vẻ cùng con trai nhỏ mềm mại và ông xã dễ thương.

Sau khi Kim Thu sinh con xong, tần suất ghen tuông của Bạch Tuyên đã đạt đến mức Bạch Nghị Quốc không thể chờ mà bóp chết anh, mỗi ngày anh chỉ hận không thể biến thành Tiểu Bạch nhỏ để được vợ ôm vào trong lòng, còn có thể được bú sữa.

Có thể nói tất cả mơ ước của Bạch Tuyên đều bị Tiểu Bạch nhỏ vô tình thực hiện, anh đổ kị đến nỗi không thể tự kiềm chế, ngày ngày đều xem con mình là kẻ thù, việc quan trọng đầu tiên vào buổi tối là quần quýt Kim Thu, một bụng tử thân sắp chảy ra máu rồi.

Kim Thu cũng rất bất đắc dĩ, cứ tưởng mọi chuyện thế là xong, việc nuôi con thật sự đã không dễ dàng gì, nhưng Bạch Tuyên còn cản trở không giúp cô một tay, chỉ cần hai người ở chung với nhau, nhất định anh sẽ làm tổ trong lòng cô sống chết không chịu buông tay, không những thế còn muốn cô nói những câu trấn an buồn nôn như: "A Tuyên nghe lời, A Tuyên ngoan ngoãn nhất, thương A Tuyên nhất, thật đấy, thương anh nhất luôn."

Khoảng thời gian sau, mấy câu đó cũng không dùng được nữa, đúng là mệt đến không chịu nổi.

Cuối cùng, việc càng khiến cô suy sụp nhất là sau khi cô tỉnh dậy, liền phát hiện bản thân đang trong tư thế vô cùng quái gở, tư thế mờ ám thì có thể bỏ qua, nhưng đứa bé đang ngồi xổm xuống khóc lóc trước mặt cô là ai đây?

Chẳng lẽ là con trai mình sau khi lớn lên? Kim Thu lập tức cảm thấy đau lòng, liền chạy đến ôm lấy thằng bé: "Nguyên Nguyên... A Tuyên?"

Chuyện cười rồi, đây không là con trai cô, đây rõ ràng là phiên bản trẻ con của Bạch Tuyên, khi còn bé đã xinh đẹp như vậy rồi, chẳng trách mấy cô mấy dì cứ thích ôm ôm hôn hôn mấy cái, mà cô cũng không ngoại lệ mong muốn hôn lên gương mặt bé bỏng của cậu bé.

Bé Bạch Tuyên ngơ ngơ ngác ngác ngẩng đầu lên, sau khi cảm nhận được sự gần gũi của cô gái trước mặt liền không nhịn được áp mặt vào ngực cô, không chịu rời đi, Kim Thu sa mạc lời - thằng nhóc này từ nhỏ đã bắt đầu... rồi sao??

Kim Thu cùng bé Bạch Tuyên giữ yên loại tư thế kỳ lạ này một lúc, xem như đã thỏa mãn tất cả các ước muốn của chồng, ví dụ như được làm tổ trong lòng vợ cả ngày không buông.

Ngắm tên nhóc đang trèo lên ôm lấy cổ cô, còn chảy cả nước miếng nữa, có vẻ vì không được đầy đủ linh hồn nên cứ ngây ngây ngốc ngốc. Nhưng gương mặt mềm như bánh bao, đôi mắt to tròn xinh đẹp, cánh môi nhỏ nhắn mịn màng, da dẻ trắng hồng non mịn, quả thực so với các bé gái còn đáng yêu hơn khiến Kim Thu cảm lòng không nổi, ngầm tính toán phải hôn vài cái.

Quá không công bằng mà, Bạch Tuyên đã trông thấy bộ dạng lúc nhỏ của cô rồi, còn đây mới chỉ là lần đầu tiên cô nhìn thấy lúc nhỏ anh trông như thế nào. Có điều...đáng yêu quá đi mất! Bụ bẫm như thế ai

mà chán ghét Bạch Tuyên đáng yêu này được cơ chứ!

Sau khi Bạch Tuyên lớn hơn một chút đã học nói vài câu đơn giản, đến lúc này, bé mới nhận ra bản thân có vài chỗ khác biệt so với các bạn nhỏ khác, đôi lúc cũng khó tránh khỏi cảm giác lạc lõng.

Bé biểu đạt cảm xúc của mình bằng cách núp trong lòng Kim Thu không chịu đi ra, sau khi cô sinh con xong ngực càng lớn hơn nên Tiểu Bạch liền gục đầu vào cả ngày cũng không chịu động đậy.

Kim Thu cũng cười tủm tỉm vuốt đầu cậu bé, sau một lúc lại vỗ vỗ lưng an ủi, chốc lát sau cô hỏi: "Còn khó chịu không?"

Bé lắc đầu, lộ ra một nụ cười sáng lạn, rồi hôn một cái rõ thành tiếng sau đó còn cọ cọ lên mặt của cô, nhẹ nhàng đáp: "A Tuyên nghe lời."

A Tuyên nghe lời, chị đừng bỏ A Tuyên. Tuy không biết chị là ai nhưng trông lòng bé rất thích làm bạn với chị, tựa như chỉ cần có chị ở bên cạnh thì không cần phải lo lắng chuyện gì nữa.

Người khác có không thích bé cũng không sao, bị bạn cùng lớp trêu chọc cũng không vấn đề gì, chỉ cần chị ấy không chê là được rồi.

Từ ngày đó, bé bắt đầu trở nên hướng nội, trốn ở trong phòng cả ngày không chịu ra gặp người khác, Bạch Nghị Quốc cũng nghe phong thanh việc cháu nội mình bị cô lập, nhưng ông không có biện pháp nào, mấy đứa trẻ nhanh mồm nhanh miệng là thế, trong lúc vô ý làm tổn thương người khác.

Bác sĩ tâm lý nhi khoa nói cậu bé mắc bệnh tự kỷ, hơn nữa chỉ số thông minh cũng không cao, cuộc sống về sau rất có khả năng không thể tự mình lo liệu.

Bạch Nghị Quốc vô cùng đau lòng, nhưng đối mặt với ánh mắt trong sáng vô tội của cháu trai lại không thể thốt nên câu nào.

Tuy trí óc chỉ dừng lại ở giai đoạn trẻ nhỏ, nhưng Bạch Tuyên lại trưởng thành từng ngày. Kim Thu cảm thấy giống như đang xem đèn kéo quân(1), từ một cậu bé mềm mại dễ thương nháy mắt biến thành một thiếu niên xinh đẹp.

(1) Đèn kéo quân: Đèn có đặc điểm khi thắp nến thì những hình ảnh được thiết kế bên trong sẽ hiện ra trên mặt đèn giống như rối bóng và xoay vòng theo cùng một chiều liên tục không dừng lại.

Cơ thể có vẻ yếu ớt mảnh khảnh, nhưng cũng không đáng để bắt bẻ, đặc biệt nhất là khoảnh khắc một phần xương quai xanh bị lộ ra khỏi áo sơ mi trắng, cái dáng vẻ cúi đầu mỉm cười dịu dàng ngượng ngùng kia làm trái tim của cô muốn tan chảy.

Bạch Tuyên khi còn bé sao có thể đáng yêu như thế này! Hiện tại cô thật sự cảm thấy vô cùng hối hận vì đã lỡ mất khoảng thời gian mà anh khiến người khác kinh diễm nhất, đúng vậy, kinh diễm.

Tuy Bạch Tuyên trưởng thành cũng rất xinh đẹp, nhưng thời điểm anh làm nũng đáng yêu thì giống một con chó lớn hơn. Có điều bây giờ nhìn từ xa mới cảm thấy Bạch Tuyên niên thiếu như một bức tranh tinh xảo mỹ lệ.

Cho dù là khi ôm cô, cũng không phải là dáng vẻ đáng yêu làm nũng, cậu lại giống như thiếu nữ hướng nội ngượng ngùng, nắm lấy vạt áo của cô, cẩn thận từng chút một hít hà bên cổ cô rồi nở nụ cười thỏa mãn.

Sạch sẽ, tinh khiết, đẹp đẽ như vậy, quả là một thiếu niên xinh đẹp như ngọc lưu ly, cực kỳ không chân thật.

Nếu bây giờ Kim Thu trẻ ra mười tuổi, tuyệt đối sẽ nhất kiến chung tình với cậu nhóc này, nhưng bây giờ chỉ có một loại cảm giác năm tháng vô tình, tại sao càng lúc càng giống một thím kỳ lạ đang đùa giỡn chàng trai trẻ ngây thơ nhỉ?

Lúc bấy giờ trời vô cùng nóng nực, Tiểu Bạch Tuyên vào phòng tắm tắm rửa, qua một lúc thò cái đầu ra, giọt nước đọng trên người chạy dọc cơ thể cậu, da thịt nõn nà của cậu càng rục rỡ trắng mịn, đôi mắt to tròn mờ mịt chớp: "Thu..." Cậu lắp ba lắp bắp kêu tên của cô, "Em, em..."

"Sao vậy?" Kim Thu ân cần hỏi thăm, sau đó liền trông thấy khuôn mặt cậu đỏ ửng, cậu vội che phía dưới lại, còn kéo cả cửa lại.

Đang... thẹn thùng sao? Kim Thu không khỏi nghĩ đến từng ly từng tí về Bạch Tuyên mà mình biết, từ lúc bắt đầu đã là một tiểu sắc lang quang minh chính đại hay giờ trò lưu manh rồi, lấy đâu ra thời điểm ngượng ngùng thế này chứ?

Chẳng lẽ trời cao thấy cô không được chứng kiến khoảng thời gian tuổi trẻ căng tràn của anh nên muốn đền bù sao?

Qua một lúc, cậu tắm rửa xong rồi xấu hổ chạy vào trong chăn, trông thấy Kim Thu không đến gần, cậu rụt rè e lệ ngẩng đầu ra: "Thu..."

"Làm sao vậy?" Kim Thu nằm bên cạnh cậu, "Không vui sao?"

"Hôm nay, ông nội, ra ngoài chơi." Những lúc bình thường cậu không chịu nói một lời, chỉ khi ở bên cạnh Kim Thu mới lưu loát được một chút, nhưng vẫn còn lắp ba lắp bắp, "Bọn họ cười em, có một bạn nữ xấu, cười, cười quần của em."

Cởi, cởi quần? Lớn vậy rồi mà còn bị người khác cởi quần? Kim Thu cực kỳ khiếp sợ.

Tâm hồn bé nhỏ của Bạch Tuyên bị tổn thương, thẹn thùng chôn mặt vào ngực Kim Thu mà cọ cọ: "Bọn họ đáng ghét."

Hay cho chàng trai với một trái tim mẫn cảm. Kim Thu trêu chọc cậu: "Không sao cả, chị thích em là được rồi."

Ánh mắt của cậu lập tức sáng ngời, chồm tới ôm lấy cổ cô rồi nhỏ giọng nói: "A Tuyên cũng thích chị nhất."

Để thương như vậy, yếu đuối như vậy mà cô còn muốn ra tay sao? Có phải quá cảm thú rồi hay không... Kim Thu tự mình kiểm điểm lại bản thân. Thiếu niên Bạch Tuyên quá tinh khiết, ngay cả đùa giỡn cũng không dám ra tay, nếu không sẽ cảm thấy đang giở trò hèn hạ.

Cô đội nhiên hoài niệm Bạch Tuyên tự mình cởi sạch chui vào lòng cô mà đòi vuốt ve rồi.

Rất nhanh sau đó cô đã hiểu được mình đã sai rồi, bởi vì Bạch Tuyên vẫn là Bạch Tuyên, cho dù trong giai đoạn nào cũng xảy ra vài chuyện ngốc nghếch.

Ngày hôm sau sau khi tỉnh dậy, Bạch Tuyên che quần ngủ, vẻ mặt hoảng sợ: "A Tuyên không tè dầm."

"..." Kim Thu nhìn xuống tay cậu, cực kỳ bất ngờ, bây giờ Bạch Tuyên đã mười lăm mười sáu tuổi rồi mà còn tè dầm nữa? Thật sự khó có thể tin được!

Cô nhìn cả buổi rất cuộc cũng để cậu mang vẻ mặt đổi bưng đi thay quần lót ẩm ướt, kết quả sau khi Kim Thu xem xét xong liền ... Cái

này căn bản không phải là tè dầm, đây là "lễ trưởng thành" đó.

"Tối hôm qua em nằm mơ thấy cái gì?" Cô hỏi.

Bạch Tuyên mơ mơ màng màng trả lời: "Quên mất rồi."

Kim Thu xem như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng lặng lẽ chú ý, quả nhiên thằng nhóc này đến tuổi dậy thì rồi. Qua ít ngày được thầy giáo do Bạch Nghị Quốc mời về dạy cho cậu hiểu khác biệt giữa nam và nữ, ánh mắt của cậu nhìn Kim Thu cũng không còn như trước, cho dù được che dấu rất kỹ nhưng đã sống chung với Bạch Tuyên bao lâu này làm sao Kim Thu không nhận ra tâm tư rục rịch của cậu nhóc này đây.

Nhưng Bạch Tuyên thời niên thiếu không ra làm chuyện chạy vào nhà tắm lấy trộm nội y của cô, mà sẽ nhẹ nhàng hỏi: "Vì sao Thu Thu có ngực, em lại không có?"

Móng vuốt trắng mịn của cậu vuốt lên vuốt xuống trên ngực cô, đã sờ còn chưa đủ nghiền òn làm vẻ mặt hạnh phúc vùi mặt vào: "Đã quá."

"Bởi vì em là con trai." Kim Thu không yên tâm trả lời.

Ánh mắt của Tiểu Bạch Tuyên sáng lên: "Thầy giáo nói, bạn trai có cậu em nhỏ nhưng bạn nữ không có." Tay cậu trượt một đường thẳng xuống phía dưới, trực tiếp với vào giữa hai chân của cô, "Thu Thu không có, á, vậy sao chị đi tè như thế nào?"

"..." Cô có thể không giải thích cho tên này cấu tạo sinh lý giữa nam và nữ khác nhau hay không?

Cậu xấu hổ trong chốc lát, lặng lẽ hỏi: "Em có thể hôn chị không?"

Thật hiếm có nha! Từ khi cô cho phép Bạch Tuyên gần gũi đến giờ, trừ một lần cậu cúi đầu đòi hôn ra cũng chưa từng ngại ngần thăm dò như vậy. Tuy nhiên Kim Thu thật sự bị sự dễ thương của cậu làm tim cô đập như có con nai nháy loạn trong lòng, không cần nghĩ quá nhiều liền đáp: "Có thể."

Bạch Tuyên kích động đến mức vịn vẹo uốn ép cả người, nhắm mắt lại, tựa như cầu nguyện mà vô cùng thành kính in một cái hôn lên môi cô, sau đó còn nhìn cô cười khó xử làm Kim Thu im lặng trong chốc lát, rồi đáp lại cho cậu một nụ hôn dài ướt át, cậu thích thú dùng đầu lưỡi vụng về cuốn quanh đầu lưỡi của cô, lúc kết thúc, cậu vẫn chưa thỏa mãn: "Còn, còn muốn... ôi."

Cậu thò tay vào trong đũng quần vuốt vuốt, xấu hổ đến gò má đỏ bừng: "A Tuyên muốn đi tè."

Kim Thu nhìn cậu nắm quần chạy vào nhà vệ sinh, qua một lúc lại quay trở về với vẻ mặt kỳ lạ: "Không ra nước tiểu."

Cô tin rằng vừa nãy trong nhà vệ sinh chính là lần đầu tiên cậu cảm nhận được loại cảm giác kỳ diệu này, cô không muốn phá hư nên vẫy tay gọi cậu: "Tới giờ ngủ rồi."

Tiểu Bạch Tuyên ngoan ngoan nghe lời, úp mặt vào ngực của cô, nhỏ giọng chia sẻ bí mật của mình với cô: "Căng căng quá, muốn sờ sờ."

Cậu nhóc còn nhỏ như vậy thật sự không đành lòng dẫn nó vào con đường tội lỗi, Kim Thu ngăn cản ý nghĩ bậy bạ của mình, ôm cậu vào lòng chìm vào giấc ngủ, trong lòng cũng ai oán ước gì có thể quay trở về ngay thì hay quá.

Mở mắt ra, có vẻ ước muốn thành hiện thực rồi, người cha một con

Bạch Tuyên đang nhào người về phía cô với vẻ mặt thẹn thùng: "Vợ à, vợ vừa mơ thấy gì vậy, A Tuyên hôn vợ cũng không tỉnh."

Kim Thu ngạc nhiên nhìn anh một lúc, đột nhiên nhớ tới một câu "Mộng dài ai sớm tỉnh" (2), không khỏi bật cười: "Năm mơ thấy anh hồi bé."

(2) Mộng dài ai sớm tỉnh: Trích Vô đề - Gia Cát Lượng

"Ồ, A Tuyên cũng vậy đó, năm mơ thấy lúc anh còn nhỏ vợ đã ở bên cạnh anh rồi, còn cùng người ta hôn môi nữa." Anh hôn lên môi cô một cái, "Nhưng mà vợ không còn làm thêm cái gì khác với A Tuyên nữa, đáng ghét, rõ ràng vợ rất thích A Tuyên mà."

Kim Thu gãi gãi cằm anh xong lại sờ gương mặt của anh, xác định đây chính là Bạch Tuyên ngu ngốc dễ thương nhà cô rồi, liền ra lệnh với vẻ thích thú thỏa mãn: "Nào, nằm xuống."

Bạch Tuyên ngoan ngoãn nằm ngửa lên, Kim Thu ngất vào mặt của anh một cái, nghĩ thầm, trong mơ có chuyện gì không dám làm thì hiện tại rốt cuộc cũng có thể như ý nguyện rồi... Thiệt là, chỉ có thể nhìn chứ không được ăn thật sự quá tra tấn người khác rồi.

Vẫn là Bạch Tuyên lúc nào cũng có thể nuốt vào là đáng yếu nhất.

Sau đó cô đem anh ăn sạch.